ELMALILI M. HAMDİ YAZIR

HAK DİNİ KUR'AN DİLİ

بسم الله الرحمن الرحيم

Elmalılı M. Hamdi Yazır

HAK DİNİ KUR'AN DİLİ

6

KAPAK
AYCAN GRAFİK

DİZGİ
DİZGİEVİ

KAPAK HATTI
TALİP MERT

SON OKUR
Dr. HÜSEYİN AKKAYA
Dr. MUHAMMED GÜR

MONTAJ
GİZ AJANS

BASKI
UMUT MATBAASI

CİLT
MUTLU

YAYINCI
ZEHRAVEYN

AZİM DAĞITIM MERKEZ: GÖZTEPE MAH. İNÖNÜ CAD. SARAY SOK. NO: 17
34550 MAHMUTBEY/İSTANBUL
TEL: +90 (0) 212 445 88 80 (3HAT)
FAX: +90 (0) 212 445 88 83

AZİM BAYAZIT: B.REŞİT PAŞA CAD. YÜMNİ İŞMERKEZİ NO:22
VEZNECİLER/BAYAZIT/İSTANBUL
TEL: +90 (0) 212 520 13 76 – 528 31 87
E-mail: bilgi@azimnora.com

Sadeleştirenler

Prof. Dr. İsmail Karaçam
Yrd. Doç. Dr. Emin Işık
Dr. Nusrettin Bolelli
Abdullah Yücel

Nur Sûresi

(Devamı)

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ

اٰمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتاً غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتّٰى تَسْتَأْنِسُوا وَتُسَلِّمُوا عَلٰٓى اَهْلِهَاۜ

ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾ فَاِنْ لَمْ تَجِدُوا ف۪يهَٓا اَحَداً

فَلَا تَدْخُلُوهَا حَتّٰى يُؤْذَنَ لَكُمْۚ وَاِنْ ق۪يلَ لَكُمُ ارْجِعُوا فَارْجِعُوا هُوَ

اَزْكٰى لَكُمْۜ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَل۪يمٌ ﴿٢٨﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ

اَنْ تَدْخُلُوا بُيُوتاً غَيْرَ مَسْكُونَةٍ ف۪يهَا مَتَاعٌ لَكُمْۜ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ

وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٢٩﴾ قُلْ لِلْمُؤْمِن۪ينَ يَغُضُّوا مِنْ اَبْصَارِهِمْ

وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْۜ ذٰلِكَ اَزْكٰى لَهُمْۜ اِنَّ اللّٰهَ خَب۪يرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ

﴿٣٠﴾ وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ اَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ

فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْد۪ينَ ز۪ينَتَهُنَّ اِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ

بِخُمُرِهِنَّ عَلٰى جُيُوبِهِنَّۖ وَلَا يُبْد۪ينَ ز۪ينَتَهُنَّ اِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ

اَوْ اٰبَٓائِهِنَّ اَوْ اٰبَٓاءِ بُعُولَتِهِنَّ اَوْ اَبْنَٓائِهِنَّ اَوْ اَبْنَٓاءِ بُعُولَتِهِنَّ

اَوْ اِخْوَانِهِنَّ اَوْ بَن۪ٓي اِخْوَانِهِنَّ اَوْ بَن۪ٓي اَخَوَاتِهِنَّ اَوْ نِسَٓائِهِنَّ اَوْ مَا مَلَكَتْ

أَيْمَانُهُنَّ أَوِ التَّابِعِينَ غَيْرِ أُولِي الْإِرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ أَوِ الطِّفْلِ
الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَىٰ عَوْرَاتِ النِّسَاءِ وَلَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ
مَا يُخْفِينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ
لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣١﴾

Meâl-i Şerifi

27- Ey iman edenler! Kendi evinizden başka evlere, geldiğinizi farkettirip ev halkına selam vermedikçe girmeyin. Bu sizin için daha iyidir. Herhalde (bunu) düşünüp anlarsınız.

28- Orada kimse bulamazsanız, size izin verilinceye kadar oraya girmeyin. Eğer size, "Geri dönün!" denilirse, hemen dönün. Çünkü bu, sizin için daha temiz bir davranıştır. Allah, yaptığınızı bilir.

29- İçinde kendinize ait bir şeylerin bulunduğu oturulmayan bir eve girmenizde herhangi bir sakınca yoktur. Allah, sizin açığa vurduklarınızı da, gizlediklerinizi de bilir.

30- (Resulüm!) Mümin erkeklere, gözlerini (harama) dikmemelerini, ırzlarını da korumalarını söyle. Çünkü bu, kendileri için daha temiz bir davranıştır. Şüphesiz Allah, onların yapmakta olduklarından haberdardır.

31- Mümin kadınlara da söyle: Gözlerini (harama bakmaktan) korusunlar; namus ve iffetlerini esirgesinler. Görünen kısımları müstesna olmak üzere, zinetlerini teşhir etmesinler. Baş örtülerini, yakalarının üzerine (kadar) örtsünler. Kocaları, babaları, kocalarının babaları, kendi oğulları, kocalarının oğulları, erkek kardeşleri, erkek kardeşlerinin oğulları, kız kardeşlerinin oğulları, kendi kadınları (mümin kadınlar), ellerinin altında bulunan (köleleri), erkeklerden, kadına ihtiyacı kalmamış (cinsî güçten düşmüş) hizmetçiler, yahut henüz kadınların gizli kadınlık hususiyetlerinin farkında olmayan çocuklardan başkasına zinetlerini göstermesinler. Gizlemekte oldukları zinetleri anlaşılsın diye, ayaklarını yere vurmasınlar. Ey müminler! Hep birden Allah'a tevbe ediniz ki, kurtuluşa eresiniz.

Resulullah'a Ensar'dan bir kadın gelip "Ya Resulullah, ben evimde öyle bir halde bulunurum ki, o halimle hiç kimsenin beni görmesini istemem. Fakat ai-

lemden bir kimsenin, üzerime gelip giriverdiği de eksik olmaz" demişti bunun üzerine «يَا اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا لَا تَدْخُلُوا ...» âyeti indirildi.(1)

لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ **Kendi evlerinizden başka evlere, odalarınızdan başka odalara** حَتّٰى تَسْتَاْنِسُوا وَتُسَلِّمُوا عَلٰٓى اَهْلِهَا **sahiplerine geldiğinizi farkettirip ev halkına selam vermedikçe girmeyiniz.** Başkalarının mülküne izinsiz girmek gasb gibi olacağından hukuken ve hükmen haram olduğu gibi kendi mülkü olan, dinen girmeye hakkı bulunan ev içerisinde de olsa, gerek kendinden başkasına ait olan odalara habersiz ve selamsız girivermek de terbiye yönünden ve dini yönden yasak kılınmıştır. Burada geldiğini farkettirmeyi, izin istemek, diye tefsir edenler olduğu gibi, durumu araştırma ile selamlama, yani izin istemeden önce durumun girmeye uygun olup olmadığını bilmeye çalışmak veya insan bulunup bulunmadığını öğrenmek istemek mânâlarıyla tefsir edenler de olmuştur. Gözüken burada farkettirmek, vahşice mukabili olmasıdır ki, baskın yapar gibi birdenbire vahşicesine girivermeyip insanlığa yaraşır ve duruma uygun bir yakınlık ortaya koymak, demek olur.

Ebu Eyyub'dan rivayet edilmiştir ki, "Ya Resulullah! İstiynâs nedir?" dedik. Buyurdu ki: "Öksürerek tekbir ve tesbih ile ev halkını haberdar etmektir. Teslim de, esselâmüaleyküm demektir."(2) Şu halde istiynâs, açıkça izin isteme ile yumuşak bir şekilde haber verme ve farkettirmeden daha geneldir. "İstiyzân" denilmeyip "İstiynâs" denilmesi de bundan dolayı olsa gerektir. Şu halde mülkü olmayan ve hiçbir yönden girme hakkı bulunmayan evlere girmek için herhalde izin istemek şarttır.

Yoksa bir hücum ve baskın olur. Ve ev sahibinin ona karşı her türlü müdafaya hakkı bulunur. Girme hakkı bulunmakla beraber başkasının oturduğu odaya girmekte ise mutlak farkettirme, şart ve fakat farkettirmenin izin isteme şeklinde olması sünnet veya edeb olmakla beraber farz denilemez. Bundan dolayı, bir hakim tarafından bir suçlu veya sanık kimsenin evine girmek gerektiği zaman da izin istemek denilemezse de ırza bir saldırı durumuna düşülmemek için gelindiğinin hissettirilmesi gerekir.

Netice olarak, meskenler, oturma yerleri tecavüzden ve her türlü edepsizlikten korunmalıdır. Hiç kimsenin evinde güven ve huzuru bozulmamalı ve oralara edep ve usulü ile girilmelidir ki, bu da istiynas (farkettirme) ve selam iledir. İzin isteyip almanın nasıl olacağı hakkında rivayet olunur ki, birisi Resulullah'dan

(1) Süyûtî, ed-Dürrü'l-Mensur VI, 171. Alûsî, Rûhu'l- Meâni, IX, 133.
(2) Süyûtî, ed-Dürrü'l-Mensur, VI, 172. Alûsî, Rûhu'l-Meâni, IX, 134.

izin isteyip «أَلِجُ» vülüc edeyim mi? yani, sokulayım mı? demişti. Peygamber (s.a.v) de Revza isimli bir kadına "Kalk şuna öğret, izin isteme işini güzel yapmıyor, söyle: اَلسَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَأَدْخُلُ yani gireyim mi? desin" buyurmuş, adam da bunu işitmiş ve söylemiş; bunun üzerine "gir!" buyurulmuş, Resulullah'tan bazı şeyler sormuş, cevap almış, sonunda "İlimde senin bilmediğin var mı? demiş. Peygamber (s.a.v) de "Allah Teâlâ bana bir çok hayır verdi, bununla birlikte hiç şüphe yok ilimde öylesi vardır ki, onu Allah'tan başkası bilmez" buyurmuş ve إِنَّ اللّٰهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ *"Kıyamet'in zamanının ilmi muhakkak ki Allah nezdindedir."* (Lokman, 31/34) âyetinin sonuna kadar okumuştur.(1)

Cahiliye halkı, birinin evine vardıklarında mahremiyete saygı gözetmedikleri gibi, dünya ve ahiret selametini içinde bulunduran selam duasını bilmezler de "sabahınız hayat olsun" veya "hayr olsun" "akşamınız hayat olsun" gibi belirli bir şekilde selam ile sağlık verirlerdi. Gerçi bu da kötü bir şey değildir. Fakat böyle selamların, yalnız dünyanın bir sabah ve akşamıyla kayıtlı, toplumsal gayret ve iyi temennileri bir günden ileri gitmeyen güdük bir medeniyetin âdeti olduğunda şüphe yoktur. Allah Teâlâ, istiynâsı, yani girerken farkettirmeyi şart kıldığı gibi müminlere hududsuz bir selamet duygusu vaad ve telkin eden selamı öğretmekle lafzı kısa ve özlü, mânâsı geniş ve herkes için talep edilen bir gaye olacak en güzel bir toplumsal prensip ortaya koymuştur. Şu halde bunu önleyerek diğer iyi temennilerle yetinmek bir cahiliyet eseri olacağından hoş değildir, mekruhtur.

Bir de istiyzân, yani izin isteme kaç defa olmalıdır. Resulullah'tan rivayet edildiğine göre, istiyzân üçtür. Birincisinde kulak verirler, ikincisinde hazırlanırlar. Üçüncüsünde izin verirler veya reddederler. Bu üç izin isteme birbiri ardına acele ettirilmeyip aralarında biraz bekleme ile yapılmalı ve üçüncüsünde cevap verilmezse dönmelidir. Şiddetle kapı çalmak, ev sahibine bağırmak ise haramdır. Zira korkutmayı ve tecavüzü zannettirir, yürek oynatır. Bu konuda indirilen إِنَّ الَّذِينَ يُنَادُونَكَ مِنْ وَرَاءِ الْحُجُرَاتِ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ *"(Resulüm)! Sana odaların arkasından bağıranların çokları aklı ermez kişilerdir"* (Hucurat, 49/4) âyeti yeterli bir kınamadır. Hem de izin isterken yüzünü kapıya karşı tutup durmamalı, sağa veya sola dönmelidir. Resulullah böyle yapardı.

Bir defasında Ebu Said el-Hudri (r.a) kapıya yönelik olarak izin istemişti de Peygamber (s.a.v) لَا تَسْتَأْذِنْ وَأَنْتَ مُسْتَقْبِلُ الْبَابِ "Kapıya yönelerek izin isteme"(2)

(1) İbn Kesîr, a.g.e., III, 280.
(2) el-Hindi, Kenzu'l-Ummâl, 9/25228.

buyurdu. ذٰلِكُمْ **Bu** istîynâs, yani farkettirerek ve selam vermeden girmemek خَيْرٌ لَكُمْ **sizin için hayırdır.** Bir töhmete düşmekten emin kılar güvenlik ve huzuru destekler, iffet ve temizliği artırır, لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ **gerektir ki tezekkür edersiniz,** düşünür, anlar, unutmazsınız. Rivayet edilir ki, Nebiyy-i Ekrem (s.a.v)'e bir adam "Annemden de izin isteyecek miyim?" dedi "evet" buyurdu. "Onun benden başka hizmet edeni yok, her girişimde izin mi isteyeyim?" dedi, Peygamber (s.a.v) "Ananı çıplak görmeyi arzu eder misin" buyurdu, "Hayır" dedi. "Öyleyse izin iste" buyurdu.(1)

فَاِنْ لَمْ تَجِدُوا فِيهَا اَحَدًا **Şimdi orada bir kimse bulamazsanız,** yani izin vermeye yetkili bir kimse bulunmaz veya hiç kimse olmazsa فَلَا تَدْخُلُوهَا **artık onlara girmeyiniz** حَتّٰى يُؤْذَنَ لَكُمْ **ta size izin verilinceye kadar sabrediniz.** İzin denince, izni geçerli olabilecek kimse tarafından izin, demek olduğunu da hatırlatmaya gerek yoktur. وَاِنْ قِيلَ لَكُمُ ارْجِعُوا **Ve eğer size dönünüz, denilirse,** o evdekilerden gerek izin vermeye yetkili ve gerekse izin vermeye yetkisi olmayanlar tarafından denilirse denilsin فَارْجِعُوا **hemen dönünüz,** tekrar tekrar izin isteyerek girmekte ısrar edip direnmeyiniz هُوَ اَزْكٰى لَكُمْ **o dönüvermek sizin için daha temizdir.** Sabretmekten ve orada dikilip kalmaktan daha uygundur. Çünkü bir zorba veya arsız bir dilenci gibi inad ve ısrar ile kapıda bekleyip durmanın uzak olmayacağı alçak ve uygunsuz töhmetlerden münezzehtir. Ancak bunun karşılığında terkedilmesi caiz ve uygun olmayan bir görev bulunursa, bu müstesnadır وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ **ve Allah her yaptığınızı bilir.** Bundan dolayı bu konuda yükümlü bulunduğunuz işlerden yaptığınız ve bıraktığınız hususları da bilir. Mükafatını ve cezasını verir.

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ اَنْ تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ مَسْكُونَةٍ فِيهَا مَتَاعٌ لَكُمْ **İçinizde kendinize ait meta' (mal) bulunan ve oturulmayan evlere girmenizde herhangi bir sakınca yoktur.** Rivayet edildiğine göre Ebu Bekri's-sıddîk (r.a) "Ya Resulallah! Biz ticaretimizde çeşitli yerlere gider ve hanlara konarız, izin verilmedikçe onlara girmeyelim mi?" demişti.(2) Bunun üzerine bu âyet nazil oldu.

GAYR-I MESKÛNE, demek oturan kişi içinde bulunmayan veya içinde kimse oturmayıp boş olan veya oturulmayan yer, demek olabilir.

META': Mal, mülk ve kendisinden faydalanılan şey demektir. Fayda ve istifade edilen herhangi bir şey hakkında kullanılır. Buna göre فِيهَا مَتَاعٌ لَكُمْ içlerinde herhangi bir şekilde faydalanma yetkiniz ve bundan dolayı bir çeşit girme

(1) Süyûtî, ed-Dürrü'l-Mansur, VI, 173.
(1) Süyûtî, ed-Dürrü'l-Mansur, VI, 176. Alûsî, Rûhu'l-Meânî, IX, 137.

hakkınız bulunan evler, odalar demektir ki, han, hamam, dükkan, depo vesaire gibi umuma açık olan yerlere şamil olduğu gibi, harap evlere ve kendi evi içerisinde diğerlerinin oturmasına ayrılmış olup da oturanı içinde bulunmayan odalara dahi denir. Çünkü oturan kimsesi içinde iken bu odalara da habersiz ve selamsız girmemek gerekirse de, oturan kimsesi içinde bulunmadığı takdirde izin ve haber vermeksizin girmekte günah yoktur. Zira kendisinin eşyası, faydalanma hakkı vardır. Ancak kiraya vererek intifa, yani yararlanma hakkını geçici olsa da başkasına vermiş ise, yine önceki âyetlerin hükmü geçerlidir. İzin olmadan giremez وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ **ve Allah, sizin açığa vurduklarınızı da gizlediklerinizi de bilir.** Bundan dolayı herhangi bir eve bir kötülük fikriyle veya bir ayba, bir eksikliğe muttali olmak için girmemeli, Allah'tan korkmalıdır.

قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ **Müminlere -yani mümin erkeklere- söyle,** يَغُضُّوا مِنْ اَبْصَارِهِمْ **gözlerini indirsinler;** gerek dışarda, gerek içerde ve gerekse başkalarının evlerine girip çıkarken, otururken kalkarken gözlerini dikmesinler, harama bakmaktan, ayıp bir şey görmekten sakınsınlar. Sofiyeden Şiblî (k.s.)'ye: " يَغُضُّوا مِنْ اَبْصَارِهِمْ " ne demektir? diye sormuşlar, demiş ki: "Baş gözlerini haramlardan, kalp, gözlerini Allah'tan gayri şeylerden çeksinler." وَيَحْفَظُوا فُرُوجَهُمْ **Irzlarını da korusunlar,** apış aralarını tamamen koruyup haramdan, bakmaktan saklasınlar, avretlerini örtüp ırz ve namuslarını korusunlar.

FÜRÛC, Fercin çoğuludur. Ferc, aslî mânâsında iki şey arasındaki açıklık demektir. Bu şekilde gerek erkek, gerek dişi insanın bacakları arasındaki açıklığa da gerçek olarak bu isim verilir ki, dilimizde apışarası denir ve bu deyim ile avret mahallinden kinaye de edilir ki, Kur'ânda bu mânâ ile geçmiş ve onun için erkeğe de dişiye de kullanılmıştır. Sonra özellikle kadının ön avretinden kinaye olarak kullanılması fazla yapılmış ve kinaye değil, sarih denecek derecede bu şekliyle kullanılmıştır. اَحْصَنَتْ فَرْجَهَا *"Fercini korudu"* (Enbiya, 21/91) bu mânâdadır. "Fercleri koruma" emri haramdan fevkalade korumakla ırzı muhafazadan kinayedir. Ve bu muhafazayı ifade ederken daha evvel konulduğu mânânın delaletiyle avret mahallinin örtülmesi emrini de içinde bulundurur. Bundan başka kinaye mânâsının gereğini ifade ederken hakikatini de iradeye mani olmadığından füruc kinayesi avret mahallinin sınırlarına da işaret eder. Yani insanın avret mahalli, bilinen cinsel organdan ibaret değil, apış arası denilen açıklık boyunca uzar ki, bunun âzamisi topuklara kadar varırsa da en yakin bilinen azı, diz üstü oturulduğunda belirleneceği üzere göbek altından dizlere kadardır. Bunun için erkeklerde korunması ve örtülmesi farz olan bir avret ma-

halli bu bilinen en az miktarıdır. Fazlası müstehabdır. Kadınlarda da bundan sonraki âyetin delaletiyle tepeden topuğa kadardır. Demek ki, iki diz arasındaki açıklığı örtmeyen elbise, avret mahallinin örtülmesine yeterli, denemeyecektir.

إِنَّ اللّٰهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ **Şüphe yok ki Allah her yaptıklarından haberdardır.** Erkeklerin nelere göz diktiklerini, istekleriyle nelere doymak istediklerini, organlarını ne gibi duygularla tahrik ettiklerini, ne maksat beslediklerini, ne düzenler kurduklarını, ne işler çevirdiklerini, ne sanatlar yaptıklarını bilir. Hiçbiri O'na gizli kalmaz. Bundan dolayı, Allah'ın razı olmayacağı şeylerden sakınmak gerekir.

Önce erkekler hakkındaki bu emir ve ihtardan sonra müslümanlar, şimdi de kadınlar hakkındaki şu emre dikkat etsinler.[1]

وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ **Müminelere de, yani mümin kadınlara da söyle:** يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ **Gözlerini indirsinler,** helal olmayan erkeklere bakmaktan sakınsınlar, zira bakmak, zinanın postacısıdır, derler.[2] وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ **Ve avret yerlerini korusunlar,** tamamiyle örtüp, zinadan korunsunlar. وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ **Ve zinetlerini teşhir etmesinler.** Kadının zineti denince örfte, taç küpe, gerdanlık, bilezik ve benzeri takılar, sürme, kına ve benzerleri ve elbise süsleri gibi şeyler akla geliverir. A'râf Sûresi'nde يَا بَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ *"Ey Adem oğulları! Her mescide gidişinizde zinetli elbiseler giyin"* (A'râf, 7/31) âyetinde zinetin elbise demek olduğu da geçmişti. O halde bu zinetleri açmak bile yasaklanmış olunca, bunların mahalli olan vücudu açmak öncelikle yasaklanmış olur. Yani vücudlarını açmak şöyle dursun, üzerlerindeki zinetleri bile açmasınlar. Bununla birlikte bir kısım âlimler, burada zinetten maksadın, zinetin takıldığı, kullanıldığı yer olduğu fikrini kabul etmişlerdir ki, yüz, sürme ve allık yeri; baş, taç yeri; saç, örgü ve büklüm yeri; kulaklar, küpe yeri; boyun ve göğüs, gerdanlık yeri; el, yüzük ve kına yeri; bilekler, bilezik yeri; pazular, pazubent yeri; baldırlar; halhal yeri; ayaklar da, eller gibi kına yeridir. Bunlardan başka vücudun kısımları da aslında açılmaz.

Bu âlimlerden bazıları muzaafın hazfi veya zikr-i hâl, irade-i mahal ile "ziynet yeri" takdirinde bir mecaz gözetmiştir. Buna delil olarak da, kadının vücudundan ayrı olduğu zaman o zinetlere normal olarak bakmak ve alıp satmak ittifakla caiz ve mübah olduğunu ifade ve kabul etmişlerdir. Bazıları da

(1) Ki örtünmeyle ilgili olan bu âyetin Ahzab Sûresi'nde de benzerleri gelecektir. (Müellif)
(2) Önce bakışların indirilmesi emirinin gelmesi bu nükteye işarettir. (Müellif)

yine bu delil ile, kadının asıl zineti, vücudunun güzel yaratılışı, zinet yapmaktan gaye de vücudun süslenmesi olduğunu kabul ederek bu zinetten maksadın, yalnız vücut olduğunu kabul etmişler ve kadınların birçoğu yapmacık zinetten uzak bulunmakla zaten zinetli oldukları halde yaratılış zinetinin zaten hepsinde bulunması ve her kadın bedeninin özünde bir zinet olması hükmün genelliği hakkını yerine getirme noktasından bu tahsisin bir destekleyicisi olduğunu söylemişler ve buna göre şu mânâyı vermişlerdir: Kadınlar yaratılıştan zinetleri demek olan vücudlarının hiçbir tarafını açmasınlar.

Doğrusu, doğal olan güzelliklere, zinet denilmekten çok "cemal" denilmesi daha yaygın ve zinet tabiri yapma şeylerle süslenen takılarda meşhur ise de زُيِّنَ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ .. *"Kadınlardan, oğullardan, yığın yığın biriktirilmiş altın ve gümüşten...aşırı sevgi ile bağlanılan bu gibi şeyler insanlar için bezenip süslendi"* (Âl-i İmrân, 3/14) âyetinin delaletiyle zinet kavramının yaratılıştan olana da sonradan yapmaya da şâmil olduğunda şüpheye yer yoktur. Zinet ve güzelliğin hakkı da meydana çıkarılmasını kendi sahiplerine tahsis edip başkalarından gizlenmektir.

Hüsn olsa da vâcibü't-tecellî - Gizler onu Hak nikâb içinde
Ağyârına gösterir mi hurşîd- Didârını hîç o tâb içinde

"Güzelliğin ortaya çıkması gerekse de, gizler onu Hak bir örtü içinde
Başkasına gösterir mi güneş, yüzünü hiç o parlaklık içinde"

اِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا **Ancak görünen kısımları müstesna,** O zinetlerden dışa gelen örtülse bile görünmesi doğal olanı, bu hükümden müstesna ve başka bir hükme tabidir ki, bunlar örtünün dış tarafıyla el ve yüz zinetleridir. Çünkü örtünün kendisi de kadının bir zinetidir. Tabiîdir ki, bunun dışı görünecektir. El ve yüzün de, namazda görünmesi adettir. Ebu Davud'un Müsned'inde rivayet edildiği üzere, Peygamber (s.a.v) Hz. Esma'ya "Ya Esma, kadın bülûğa erince ondan görülebilecek olan ancak şudur." buyurmuş ve kendi mübarek yüzüne ve avuç içlerine işaret etmişlerdir. İş yaparken, gerekli eşyayı tutarken ve hatta örteceğini örterken bile elin açılması gerekli olduğu gibi ,zarurî olan bakma ve nefes alma sebebiyle yüzün diğerleri gibi örtülmesinde zorluk vardır.(1) Bir de şahitlikte, mahkemede, bir de nikahta yüzün açılmasına ihtiyaç vardır. Bundan dolayı zaruretler kendi miktarınca takdir olunmak üzere bunların açılmasında sakınca yoktur. Fakat bunlardan geriye kalanlarının açılması, görülmesi, bakılması haramdır ve nâmahremden örtülmesi gerektir.

(1) Ebu Dâvud, Libâs, 31.

Buyuruluyor ki «وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَى جُيُوبِهِنَّ»(1) ve baş örtülerini yakalarının üzerine vursunlar, başlarını, saçlarını, kulaklarını, boyunlarını, gerdanlarını, göğüslerini açık tutmayıp bu şekilde sımsıkı örtünsünler ve o halde bu emri yerine getirebileck baş örtüsü kullansınlar. Tefsircilerin nakline göre cahiliye kadınları da hiç baş örtüsü kullanmaz değillerdi. Fakat yalnız enselerine bağlar veya arkalarına bırakırlar, yakaları önden açılır, gerdanları ve gerdanlıkları açığa çıkardı, zinetleri görünürdü. Demek ki, son zamanlarda asrîlik sayılan açık saçıklık böyle eski bir cahiliye âdeti idi. İslâm böyle açıklığı yasaklayıp baş örtülerinin yakalar üzerine örtülmesini emir ile tesettürü farz kılmıştır. Görülüyor ki, bu emirde tesettürün yalnız vacib oluşu değil, özel bir şekli de gösterilmiştir ki, kadın edeb ve temizliğinin en güzel ifadesi budur.

Görülüyor ki bu emir ev içinde veya dışında diye kayıtlanmamıştır. Bu bakımdan mutlaktır. Ancak görünen istisna edildiği gibi, gizlenen zinetlere bakmanın helal olanları da istisna ile bu tesettürün, yani örtünmenin vacib oluşunun, nâmahreme karşı olduğunu anlatmak için bu vücubun kuvvetini ve önemini göstermek üzere bir daha tekid ile buyurulmuştur ki, öyle örtsünler وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ ve zinetlerini açmasınlar, açık bırakmasınlar اِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ ancak kocalarına veya kendi atalarına, yani babalarına, dedelerine ki amca ile dayı da nikah düşmeyeceğinden bunlara dahildir اَوْ اٰبَاءِ بُعُولَتِهِنَّ veya kocalarının atalarına اَوْ اَبْنَائِهِنَّ veya kendi oğullarına اَوْ اَبْنَاءِ بُعُولَتِهِنَّ veya kocalarının oğullarına اَوْ اِخْوَانِهِنَّ veya kendi erkek kardeşlerine اَوْ بَنِى اِخْوَانِهِنَّ veya erkek kardeşlerinin oğullarına اَوْ بَنِى اَخَوَاتِهِنَّ veya kız kardeşlerinin oğullarına اَوْ نِسَائِهِنَّ veya kendi kadınlarına; müminlerin kadınları, yani müslüman kadınlar veya hizmet veya sohbetlerinde özel yeri bulunan kadınlardır.

Demek ki, özelliğini bilip tanımadıkları yabancı kadınlara da açılmaları caiz olmayacaktır. Önceki müfessirlerin çoğunluğu demişlerdir ki; müminlerin kendi kadınları demek, kendi dinlerinde olan müslüman kadınlar demektir. Bundan dolayı müslüman kadınları müslüman olmayan kadınlara açılmamalıdırlar. Fakat bazıları da bunu istihsane hamlederek müminlerin kadınları, hizmet veya sohbetlerinde bulunan gerek müslüman, gerek müslüman olmayan kadın cinsi demek olduğunu söylemiştir ki, Fahreddin Râzî buna "mezhep budur" demiştir.(2) Önceki daha ihtiyatlı, bu ise daha uygundur.

اَوْ مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُنَّ Veya ellerinin altında malik oldukları cariyelerine اَوْ

(1) Humür, "hımâr"ın çoğuludur ki, baş örtüsü demektir. Cuyûb da ceybin çoğulu, ceyb de elbisenin yakasıdır. (Müellif)

(2) Fahrü'r-Râzî, a.g.e., XXIII, 208.

التَّابِعِينَ غَيْرِ أُولِي الْاِرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ **veya erkeklerden ırbe sahibi olmayan hizmetçilere,** yani kadına ihtiyaç duymaz olmuş, şehveti kalmamış salihlerden ihtiyarlar veya bunaklar veya kadın işini bilmez, yalnız yemeklerinin fazlasından yemek için şunun bunun arkasına takılır miskinler güruhu veyahut erkekliği yok, yaratılıştan iktidarsız uşaklar; bunda hadım edilmiş ve mecbûbün, yani erkeklik uzvu kesilmiş olanların da dahil olacağını zannedenler olmuş ise de, Keşşâf Tefsiri'nde ve Ebu Hayyan'da zikredildiği üzere İmam-ı Azam Ebu Hanife Hazretlerine göre bunları istihdam etmek, tutmak, alıp satmak helal olmaz. Bunları tutmak selefin hiçbirinden rivayet edilmiş değildir.[1] Çünkü bunda hadım etme gibi bir kötülüğe düşmeye teşvik vardır. Halbuki hadım etmek haramdır.

اَوِ الطِّفْلِ الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَى عَوْرَاتِ النِّسَاءِ **Veya henüz kadınların gizli kadınlık hususiyetlerinin farkında olmayan çocuklardan başkasına.** Buraya kadar zikredilen on iki istisnaya da bir dereceye kadar zinetlerini açabilirler.

BİRİNCİSİ: Kocalar için vücutlarının tamamına bakmak helaldir. Çünkü zinetten kasıt onlardır.

İKİNCİSİ: Zikredilen mahremlerine bilinen zinet yerlerinden yüz, el ve ayaklarla, iş ve hizmet anında açılan başını, saçını, kulaklarını, boynunu, kollarını ve inciklerini açabilir. Onların da bunlara bakmaları helaldir. çünkü yakınlıklarından dolayı birarada bulunmaları gerekir. Ve fitne düşünülemez. Fakat karnını ve sırtını göstermek caiz değil, arsızlıktır.

ÜÇÜNCÜSÜ: Erkeğin erkeğe karşı olduğu gibi kadının kadına karşı avreti de göbekten dize kadardır. Geri kalan kısmına bakması caizdir.

DÖRDÜNCÜSÜ: Erkeklerden kadına ihtiyacı kalmamış, cinsi güçten düşmüş hizmetkârların, etkilenmemek ve fitne düşünülmemek itibariyle bakmaları, mahrem olanların bakmasına benzer.

BEŞİNCİSİ: Çocuklar mükellef değildir. Ancak anlayış ve idraklerine göre edeb ve terbiye öğretilmesi gerekir.

ALTINCISI: Bu örtünme emri, esir cariyeler hakkında değil, hür olan müslüman hanımlar hakkındadır.

İşte böyle hür kadınların, bu istisna edilmiş kimselerden başkasına zinetlerini göstermemeleri, kendi iffet ve korunmaları ve güzel geçimleri noktasından gayet önemli olduğu gibi, yabancı erkekleri etkilememek, günaha sokmamak,

(1) ez-Zemahşerî, a.g.e., III, 62; Ebu Hayyan, a.g.e., VI, 448.

edeb ve iffet telkin etmek noktasından da çok önemli olduğundan, özellikle bu noktayı da düşündürmek ve tesettür emrinin kuvvet ve şumülünü bir daha hatırlatmak üzere, yürüyüş tavırlarının bile düzeltilmesi için buyuruluyor ki: وَلَا يَضْرِبْنَ بِاَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفٖينَ مِنْ زٖينَتِهِنَّ **gizlemekte oldukları zinetleri anlaşılsın diye ayaklarını yere vurmasınlar,** yani baştan ayağa örtündükten sonra yürürken de edeb ve vakar ile yürüsünler. Örtüp gizledikleri sunî veya doğal ziynetler bilinsin diye, bacak oynatıp ayak çalmasınlar, çapkın yürüyüşle dikkat nazarları çekmesinler; çünkü erkekleri tahrik eder, şüphe uyandırır. Fakat unutulmaması gerekir ki, kadının bu konuda başarısı daha önce erkeklerin iffeti ve görevlerine dikkati ve toplumda olanların gayreti ve özeni ile mütenasip, bunlar da Allah'ın yardımı ile ayakta durabilir. Onun için bu noktada Resulullah (s.a.v) den bütün müslümanlara hitap ve erkekleri zikredip kadınları da içine alacak bir şekilde buyuruluyor ki:

وَتُوبُوٓا اِلَى اللّٰهِ جَمٖيعًا اَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ **Ve ey müminler! Hep birden Allah'a tevbe ediniz ki kurtuluşa eresiniz.** Demek ki bozuk bir toplulukta kurtuluş ümid olunmaz, toplumun bozukluğu da kadınlardan önce erkeklerin kusur ve hatalarındandır. Bundan dolayı başta erkekler olmak üzere erkek dişi bütün müminler imana yaramayan ve cahiliyyet izleri olan kusur ve hatalarından tevbe ile Allah'a dönüp Allah'ın yardımına sığınıp emirlerine özen ve dikkat göstermelidirler ki, topluca kurtuluşa erebilsinler. O halde herkesin kurtuluşu bakımından iş sahipleri ve ilgili şahıslar şu emirlere de özen göstermelidir.

وَاَنْكِحُوا الْاَيَامٰى مِنْكُمْ وَالصَّالِحٖينَ مِنْ
عِبَادِكُمْ وَاِمَائِكُمْ اِنْ يَكُونُوا فُقَرَٓاءَ يُغْنِهِمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖ وَاللّٰهُ
وَاسِعٌ عَلٖيمٌ ﴿٣٢﴾ وَلْيَسْتَعْفِفِ الَّذٖينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا حَتّٰى
يُغْنِيَهُمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖ وَالَّذٖينَ يَبْتَغُونَ الْكِتَابَ مِمَّا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ
فَكَاتِبُوهُمْ اِنْ عَلِمْتُمْ فٖيهِمْ خَيْرًا وَاٰتُوهُمْ مِنْ مَالِ اللّٰهِ الَّذٖٓي
اٰتٰيكُمْ وَلَا تُكْرِهُوا فَتَيَاتِكُمْ عَلَى الْبِغَٓاءِ اِنْ اَرَدْنَ تَحَصُّنًا لِتَبْتَغُوا

عَرَضَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَمَنْ يُكْرِهْهُنَّ فَاِنَّ اللّٰهَ مِنْ بَعْدِ اِكْرَاهِهِنَّ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣٣﴾

Meâl-i Şerifi

32- Aranızdaki bekarları, kölelerinizden ve cariyelerinizden iyi davranışta olanları evlendirin. Eğer bunlar fakir iseler, Allah kendi lütfu ile onları zenginleştirir. Allah, (lütfu) geniş olan ve (her şeyi) bilendir.

33- Evlenme imkanını bulamayanlar ise, Allah, lütfu ile kendilerini varlıklı kılıncaya kadar iffetlerini korusunlar. Ellerinizin altında bulunanlardan (köleler ve cariyelerden) mükatebe yapmak isteyenlerle, eğer kendilerinde (hürriyete kavuşmalarında kendileri için) bir iyilik görüyorsanız, hemen mükatebe yapın. Allah'ın size vermiş olduğu malından siz de onlara verin. Dünya hayatının geçici menfaatlerini elde edeceksiniz diye, namuslu kalmak isteyen cariyelerinizi fuhşa zorlamayın. Kim onları zor altında bırakırsa, bilinmelidir ki, zorlanmalarından sonra Allah (onlar için) çok bağışlayıcı ve merhametlidir.

وَاَنْكِحُوا الْاَيَامٰى مِنْكُمْ EYÂMÂ, "eyâyim" den kalbedilerek "eyyim" 'in çoğuludur. Eyyim, gerek bekar, gerek dul olsun kocası olmayan dişiye ve karısı olmayan erkeğe denir ki biz buna bekar diyoruz. Bundan başka eyyim, hür kadına ve bir kimsenin kızı, kız kardeşi, teyzesi gibi yakın akrabasına da denir ki, bu iki mânâya göre dilimizde karşılığını bilmiyoruz. Âyette bu mânâlara da delalet yok değildir. مِنْكُمْ kaydı ile köle ve cariye karşılığı bu yöne temas eder. Fakat bunlar ayrıca açıklandığından bütün müfessirlerin "eyâmâ" lafzında esas ve umumî olan evvelki mânâyı almışlardır. O halde meâl şu olur: **Siz hür müminlerden hür kadın ve erkek bekarları** وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَاِمَائِكُمْ **ve kölelerinizden, halayık ve cariyelerinizden iyileri özel ve genel velayetiniz sebebiyle evlendiriniz,** nikahlarına müsaade ve yardımcı olunuz ki ihmal yüzünden fenalığa düşmesinler. Çünkü nikah insan cinsinin devamının tutanağı olduğundan bizzat gaye olduğu gibi toplumu bozucu ve nesli yok edici sefahatten koruyan bir hayırdır, bir güzellik ve iyiliktir. Bundan dolayı kolaylaştırmak ve çoğaltmak da önemli bir hayır ve emir sahiplerine önemli bir görevdir.

Görülüyor ki burada köle ve cariyeler bölümünde "salah" yani iyilik kaydı konulmuş, hürler bölümünde konulmamıştır. Çünkü müslümanlara yakışan ve aslolan iyiliktir. Ve burada "salah"ın mânâsı, ahlâkî iyilik ile beraber nikaha ve nikah hukukuna kabiliyettir.

Bu hususta ilk önce malî kudreti ileri sürmek isteyenlere karşı buyuruluyor ki اِنْ يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهِ **eğer fakir iseler Allah, onları kendi lütfu ile zenginleştirir.** Bundan dolayı iki taraftan biri yalnız fakirliği bahane ederek vazgeçmesin, Allah'ın fazlından ümidini kesmesin, nikah ile bekarlıktaki ihtiyaçların önemli kısmından kurtulunmuş olur. وَاللّٰهُ وَاسِعٌ **Ve Allah'ın (lütfu) geniştir,** keremi çok, kudreti geniş bir ganîdir. Dilediğine ümit edilmedik yerden lütuf ve cömertliği ile geniş rızık verir. Fakat mecburî değil, dilerse verir. عَلِيمٌ **Alîm'dir.** Kimine çok, kimine az verdiğinin hikmetini de bilir. وَلْيَسْتَعْفِفِ الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا **Nikaha güç yetiremeyenler de,** teşebbüs ettiği halde nikah için gerekli olan şeyleri tedarik edemeyen ve yardım göremeyen bekarlar da حَتّٰى يُغْنِيَهُمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهِ **Allah kendilerini varlıklı kılıncaya kadar iffetini korumaya çalışsın** وَ ve bu cümleden olarak الَّذِينَ يَبْتَغُونَ الْكِتَابَ مِمَّا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ **ellerinizin altında bulunanlardan mükatebe yapmak isteyenleri** فَكَاتِبُوهُمْ اِنْ عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا **eğer kendileri hakkında bir iyilik biliyorsanız hemen mükatebe yapınız.**

MÜKÂTEBE: Kitabete kesişmek, köle veya cariyenin vermeyi taahhüd ettiği bir bedel karşılığında hür olmak üzere kendisini efendisinden satın alması anlaşmasıdır ki, bedeli ödeyince hür olur. وَاٰتُوهُمْ مِنْ مَالِ اللّٰهِ الَّذِى اٰتٰيكُمْ **Ve Allah'ın size vermiş olduğu malından siz de onlara veriniz** وَلَا تُكْرِهُوا فَتَيَاتِكُمْ عَلَى الْبِغَاءِ اِنْ اَرَدْنَ تَحَصُّنًا لِتَبْتَغُوا عَرَضَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا **ve dünya hayatının geçici menfaatlarını elde edeceksiniz diye, namuslu kalmak isteyen cariyelerinizi fuhşa zorlamayın.** Rivayet edildiğine göre münafık Abdullah b. Übeyy b. Selûl altı cariyesini zorla zinaya sevkediyordu. İkisi gelip Resulullah'a şikayet ettiler, bu âyet indirildi(1) Bu cümlenin önceki geçen cümleye olan bağlantısıyla anlamı da şu mânâya gelir:

İşte yukardaki emirleri ihmal etmek namuslu kimseleri istemeyerek zinaya sürüklemeye yakın kötülüğe sebeb olur. O halde günah kimin? Zorlayanın mı? Zorlananın mı? İkisinin de mi? وَمَنْ يُكْرِهْهُنَّ **Kim onları zor altında bırakırsa** فَاِنَّ اللّٰهَ مِنْ بَعْدِ اِكْرَاهِهِنَّ **şüphe yok ki Allah, onlar zorlandıktan sonra,** yani o cariyeler razı olmayıp zorla sürüklendikten sonra bu biçarelere غَفُورٌ رَحِيمٌ **çok bağışlayıcı ve merhametlidir.** Yani yapılan fiilin zorlayan için de zorlanan için

(1) Süyûtî, ed-Dürrü'l-Mensur, VI, 193.

de günah olduğunda şüphe yoktur. Fakat zorlanan biçareler de bu günaha razı olmayıp zorla sürüklendiklerinden dolayı özür sahibidirler. Ve bağışlayıcı ve merhamet sahibi olduğunda şüphe olmayan Allah yanında bağışlanmaya ve merhamet edilmeye layıktırlar. Bu sebepten bu zavallılara acımalı kurtulmaları için yardım etmelidir. Fakat zorlamayı isteyerek yapanlar, sûrenin başında geçtiği üzere acımaya layık olmayıp razı olduğu günahın azabına layık oldukları gibi, zorlayanın da bütün vebali yüklenerek büyük azab ve nefrete müstehak olduğunu hatırlatmaya gerek yoktur.

وَلَقَدْ اَنْزَلْنَٓا اِلَيْكُمْ اٰيَاتٍ مُبَيِّنَاتٍ
وَمَثَلًا مِنَ الَّذ۪ينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ وَمَوْعِظَةً لِلْمُتَّق۪ينَ ﴿٣٤﴾

Meâl-i Şerifi

34- Andolsun ki biz size açık açık bildiren âyetler, sizden önce yaşayıp gitmiş olanlardan örnekler ve takvaya ulaşmış kimseler için öğütler indirdik.

Bu âyet, kendinden önceki ile sonrakine bir bağlama âyetidir. Ki sûrenin öncesini hatırlatarak gerektiği şekilde bir daha hatırlamaya, davetten sonra gelecek kısma bir düzenlemedir. Mânâsı bütün Kur'ân'a uygun olmakla beraber her şeyden önce bu sûreye aittir. Gerçekte sûrenin başlangıcında hatırlatıldığı üzere, buraya kadar Allah'ın emrettiği birtakım hükümler ile hak ve hakikatı açıklayan âyetler ve ibret alınacak acayip bir kıssa ve müttakîler için kurtuluş nurları, saçan büyük bir nasihat ve öğüt indirilmiştir. وَمَثَلًا مِنَ الَّذ۪ينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ **Sizden önce yaşayıp gitmiş olanlardan örnek,** ibret için temsil olunacak acaib bir kıssa, bir ibret destanı. Bununla Kur'ân'ın birer ibret misali insanı hayrette bırakan kıssalarına, beliğ temsillerine işaret olunmakla beraber, özellikle ifk kıssasının âlemde ilk meydana gelmiş bir olay olmadığı ve mesela Hz. Yusuf ve Hz. Meryem kıssalarında geçtiği üzere mazide geçen büyük zatların da buna benzer iftira ve bühtanlara maruz olmuş bulundukları ve bu gibi belaların onlar hakkında bir şer değil, şan ve şereflerini yükselten bir hayır olduğu müttakilere bir öğüt olması için hatırlatılarak zihinler, gönüller aydınlatılmış ve o ka-

rınlıklar içinde bu ilâhî aydınlatma ve açıklamaya düşen aydınlık, ilerde geleceği üzere Nur âyetinin temsiline bir tecellî aynası kılınmıştır.

Anladınız ya:

اَللّٰهُ نُورُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ مَثَلُ نُورِه۪ كَمِشْكٰوةٍ ف۪يهَا مِصْبَاحٌ
اَلْمِصْبَاحُ ف۪ي زُجَاجَةٍ اَلزُّجَاجَةُ كَاَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ
مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُض۪يٓءُ
وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ عَلٰى نُورٍ يَهْدِي اللّٰهُ لِنُورِه۪ مَنْ يَشَٓاءُ وَيَضْرِبُ
اللّٰهُ الْاَمْثَالَ لِلنَّاسِ وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَل۪يمٌ ﴿٣٥﴾ ف۪ي بُيُوتٍ
اَذِنَ اللّٰهُ اَنْ تُرْفَعَ وَيُذْكَرَ ف۪يهَا اسْمُهُ يُسَبِّحُ لَهُ ف۪يهَا بِالْغُدُوِّ
وَالْاٰصَالِ ﴿٣٦﴾ رِجَالٌ لَا تُلْه۪يهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللّٰهِ
وَاِقَامِ الصَّلٰوةِ وَا۪يتَٓاءِ الزَّكٰوةِ يَخَافُونَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ ف۪يهِ الْقُلُوبُ
وَالْاَبْصَارُ ﴿٣٧﴾ لِيَجْزِيَهُمُ اللّٰهُ اَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَيَز۪يدَهُمْ
مِنْ فَضْلِه۪ وَاللّٰهُ يَرْزُقُ مَنْ يَشَٓاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٨﴾

Meâl-i Şerifi

35- Allah, göklerin ve yerin nurudur (aydınlatıcısıdır). O'nun nurunun temsili, içinde lamba bulunan bir kandil gibidir. O lamba bir billur içindedir; o billur da sanki inciye benzer bir yıldız gibidir ki, doğuya da batıya da nisbet edilemeyen mübarek bir ağaçtan çıkan yağdan tutuşturulur. (Bu öyle bir ağaç ki) yağı, nerdeyse, kendisine ateş değmese bile ışık verir. (Bu

ışık) nur üstüne nurdur. Allah dilediği kimseyi nuruyla hidayete iletir. Allah insanlara (işte böyle) misal verir; Allah her şeyi bilir.

36- (Bu kandil) birtakım evlerdedir ki, Allah (o evlerin) yücelmesine ve içlerinde isminin okunmasına izin vermiştir. Orada sabah akşam O'nu tesbih ederler.

37- Birtakım insanlar (Allahı tesbih ederler) ki, ne ticaret ne de alış veriş onları Allah'ı anmaktan, namaz kılmaktan ve zekat vermekten alıkoymaz. Onlar, kalplerin ve gözlerin allak bullak olduğu bir günden korkarlar.

38- Çünkü Allah, kendilerine işledikleri amellerin en güzeli ile ecir verecek, lütfundan fazlasını da bahşedecektir ve Allah, dilediğine hesapsız rızık verir.

اَللّٰهُ نُورُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ **Allah, göklerin ve yerin nurudur.** Bütün âlemi meydana koyan, kâinatı gösteren, hakikati bildiren, gözleri gönülleri şenlendiren O'dur. O olmasaydı, hiçbir şey bulunmaz, hiçbir hakikat sezilmez, hiçbir neşe duyulmazdı.

Âlemde görünen âyetlerin en belirgini, duygu ve idrakimizi en çok kapsayanı, görüşümüzde bir etken olan ışık olayıdır. Işığın gözümüze teması anında dışımızdakiler ile özümüzdekilerin birbirine ulaşıp birleşmesi halinde parlayan ve genişlettiği cisimlerin dış yüzeylerini açığa çıkaran saydam ve güzel tecellisine de nur denilir ki, ışığın bir özel görünüşü olmak üzere, ışıktan farklı ve bazen ona karşıt olarak kullanılır. Şu halde nur, güzel tecellî âyeti olan hoş bir ışık tecellisidir. Ve bundan dolayı, her zaman övme yerinde kullanılır.

Bununla beraber aslı, görüşle ilgili karanlığın zıddı olan nur kavramı, Ragıb'ın Müfredat'ında dediği gibi ışık kavramından daha geneldir.[1] Işığa ve ışığın gösterişli kırılmasına ve ışığın yansımasına da söylenildiği gibi, gerek duyguya ait ve gerekse akıl ve idrake ait her çeşit karanlıkların zıddı olan vicdan ve sezgide ortaya çıkan dış ve iç tecellî ve doğuşların hepsine de nur denilir. Hatta Allah Teâlâ'ya mecazen de olsa ışık demek caiz olmadığı halde, bu âyette Nur ism-i şerîfi geçmiştir. Halbuki En'am Sûresi'nin başında; اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذ۪ي خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ *"Hamd gökleri ve yeri yaratan, karanlıkları ve aydınlığı var eden Allah'a mahsustur."* (En'âm, 5/1) âyeti, Allah'ın, nurun kendisi değil, var edicisi ve zıddı olan her çeşit karanlık ile nur O'nun var ettiği, ya-

(1) Ragıb el-Isfahânî, a.g.e., 508.

rattığı eseri olduğunu bildirmişti ve nuru Allah'a denk tutanları ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ *"Sonra kâfir olanlar, kendilerini yaratan, besleyip büyüten Rabbleri ile bir tutuyorlar"* (En'am, 5/1) azarlaması ile sakındırmıştı. Bundan dolayı Allah'a nur denilirken, bu noktadan habersiz bulunmamak ve müteşabih bir mânâ olduğunu bilmek gerekir.

İlk önce bu iki âyetin karşılaştırılmasında ilk akla gelen mânâ "Allah, göklerin ve yerin nurunun var edicisidir." meâlinde olmasıdır. Onun için tefsircilerin birkısmı bunu ismi fâil sigası ile, yani مُنَوِّرُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ "gökleri ve yeri nurlandıran, aydınlatan; gerek cisme ve gerekse ruha ait nurlar ile nurlandıran" diye ifade etmişlerdir. Çünkü nur, aydınlatıcıdır. Bu ifade âyetteki nurun olay mânâsına değil, fâil mânâsına; göklere ve yere izafetinin de, mef'ûlüne izafet olduğunu göstermesi itibarıyla bir anlam ifade ediyorsa da münevvirin, nurun yapıcısı olması gerekmeyeceğinden eksiktir. Halbuki Allah'ın, nurun yaratıcısı olduğu Kur'ân'da açıkça belirlenmiştir. Bundan dolayı, müfessirler burada daha birçok açıklamalarda bulunmuşlardır. Felsefeciler ve sofiler de işrakıyye (sûfistâiyye) nazariyesine temas eder gibi gördükleri bu âyet hakkında uzun bahisler yapmışlar. Hatta Gazalî, bu âyetin tefsiri için «مِشْكَاةُ الْاَنْوَارِ» adında bir eser yazmıştır ki, bazı noktalarını özetleyelim; şöyle ki:

Nur ismi, lügatte güneşten, aydan, ateşten şu uzayda yer tutan şu cisimlerin dış yüzlerine vuran hale konulmuş bir isimdir. Ve bilinmektedir ki, bu halin şeref ve faziletine özelleştirilmesi, gözle görülen şeylerin bu sebeple ortaya çıkıp görülmesi itibariyledir. Sonra şu da bilinmektedir ki, bütün bu görülen şeyleri idrak etmek, onların ışık almalarına bağlı olduğu gibi görecek gözün var olmasına da bağlıdır. Çünkü gözle görülen şeyler, ışık aldıktan sonra dahi körlere gözükmez. O halde gören ruh, ortaya çıkma ve görünmede vazgeçilmez bir rükün olmakta, görünen ışığa denktir, eşittir. Sonra şu yönden ona tercih de edilir. Çünkü gören ruh, idrak edici, yani anlayıcıdır; idrak onunla mümkündür. Dışardaki ışık ise idrak edici değildir. Kendisiyle idrak olunan yani idrake sebep olan değil, belki idrak anında bulunandır. Ve o halde gösterme vasfı, görülen nurdan fazla gören nurun hakkıdır.

Bunun için nur ismini, gören göz nuruna, tereddüt etmeden, kullandılar da "nur-ı aynım" (gözümün nuru), "falanın nûr-ı basarı zayıfladı..." (Filan kimsenin görmesi zayıfladı) ve gözleri görmeyen kimse hakkında "nûr-i basarını kaybetti" (gözünün görme özelliğini kaybetti) dediler. Bu böyle olunca şunu da söyleyelim ki, insanın bir basarı, yani gözü; bir de basireti, yani idraki vardır.

Basar, yani göz; ışığı ve renkleri algılayan gözdür. Basiret de idrak ve akıl kuvvetidir. Bu iki idrakten ikisi de idrak edilenin görülmesini gerektirir. Bundan dolayı ikisi de nurdur. Fakat göz nurunda bazı kusurlar saymışlardır ki, bu kusurlar akıl nurunda yoktur. Netice olarak görme duygu ve gücü, kendisini ve idrakini ve diğer gözle görülen parçalar ile akılla bilinen parçaları ve her şeyi, geçmişi ve geleceği göremediği halde; akıl duygu ve gücü, hem kendini, hem idrakini, hem âletlerini, hem her şeyi idrak eder. Ve göz idrak ve duygusundan çok ilerilere ve derinliklere gider.

Bu sebepten, nur isminin gözün algılamasından çok, akıl algılamasına daha uygun olduğu ortaya çıkar. Bununla beraber aklî nurlar da kusur ve hatadan tamamen kurtulmuş değildir. Önce hallerin tam olarak bilinmesinde, bulunması gerekli olan ve yaratılıştan gelen düşünceler, insan cevherinin gereklerinden değildir, beraber doğmaz; bebek bunları elbette bilemez. هُوَ الَّذِى اَخْرَجَكُمْ مِنْ بُطُونِ اُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئًا *"Siz, hiçbir şey bilmezken Allah, sizi analarınızın karnından çıkardı"* (Nahl, 16/78) Bu fıtrî nurlar sonradan ortaya çıkmaktadır. Buna isabette bir sebep gerekir. Bütün sebepler de netice olarak Allah'a dayanır.

Nazarî düşüncelere gelince, bunda da insanın yaratılışına çoğunlukla hata isabet ettiği muhakkaktır. Dolayısıyla akıl, bir yol göstericiye, bir mürşide muhtaçdır. En yüksek mürşid ise Allah kelâmıyla peygamberlerin irşadıdır. Ve gerçekte akıl ve basiret gözünde Kur'ân âyetleri, madde gözünde güneş ışığı yerindedir. Güneşin ışığına nur denildiği gibi Kur'ân'a da nur denilmesi daha önceliklidir. Ve işte bununla فَاٰمِنُوا بِاللّٰهِ وَرَسُولِهِ وَالنُّورِ الَّذِى اَنْزَلْنَا *"Allah'a Peygamberine ve indirdiğimiz, o nura(Kur'âna) inanın"* (Teğabün, 64/8), قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَاَنْزَلْنَا اِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا *"Şüphesiz size Rabbinizden kesin bir delil geldi ve size apaçık bir nur indirdik."* (Nisâ, 4/174) âyetlerinin mânâsı ortaya çıkar.

Bu bakımdan, Peygamberin açıklamasının, güneşin ışığından daha kuvvetli olduğu ortaya çıkınca, onun kutsal nefsinin, nurlulukta güneşten daha yüksek olması gerekir. Nitekim Allah Teâlâ وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا مُنِيرًا *"Onların içinde bir çerağ (güneş) ve nurlu bir ay yarattı."* (Furkan, 25/61) diye güneşi yalnızca bir çerağ (kandil) olmakla vasıflandırdığı halde, Resul-i Ekrem Muhammed Mustafa (s.a.v)'yı da سِرَاجًا مُنِيرًا *"Nurlu bir kandil"* (Ahzab, 33/46) diye sıfatlandırmıştır. Demek ki âlemde bulunan cisimlerden güneşin diğer bir cisimden faydalanmaksızın başkalarına nur vermesi özelliği, peygamberde daha kuvvetlidir. Peygamberlik nuru, diğer beşerî şahıslardan istifade etmeksizin diğerlerine nur verir. Fakat güneşin gökyüzündeki diğer kuvvetlerle alakası yok olmadığı gibi,

şu da aklî ve naklî delillerle bilinmektedir ki, peygamberlerin ruhlarında meydana gelen nurlar dahi meleklerin ruhlarında meydana gelen nurlar ile ilgilidir. Nitekim: يُنَزِّلُ الْمَلٰٓئِكَةَ بِالرُّوحِ مِنْ اَمْرِه۪ عَلٰى مَنْ يَشَٓاءُ مِنْ عِبَادِه۪ *"Allah melekleri ruh ile, kullarından istediği kimseye kendinden bir vahiy ile gönderir"* (Nahl, 16/2), نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْاَم۪ينُ عَلٰى قَلْبِكَ *"Onu, Ruhu'l-Emin, senin kalbine indirdi."* (Şuarâ, 26/193), قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ *"De ki: Onu Ruhu'l-Kudüs, Rabbinin katından hak ile indirdi."* (Nahl, 16/102), اِنْ هُوَ اِلَّا وَحْيٌ يُوحٰى عَلَّمَهُ شَد۪يدُ الْقُوٰى *"O vahyedilenden başkası değildir. Çünkü onu kuvvetlinin kuvvetlisi Cebrail öğretti."* (Necm, 52/4-5) buyurulmuştur.

Yani gerçek olarak bilinmektedir ki, gökyüzü cisimleri çeşitli olduğu gibi semavî ruhlar da çeşitlidir. Bazısı faydalı, bazısı faydalanandır. Nitekim Allah Teâlâ, Cebrail (a.s)'in vasfında مُطَاعٍ ثَمَّ اَم۪ينٍ *"Kendisine uyulan emin'dir"* (Tekvir, 81/21) buyurmuştur. O meleklerin itaat olunanı, boyun eğileni olunca şüphe yoktur ki, itaat edip boyun eğenler onun emri altındadır. وَمَا مِنَّٓا اِلَّا لَهُ مَقَامٌ مَعْلُومٌ *"Bizden herbirimiz için belli bir makam vardır"* (Sâffât, 37/164) âyetince her birinin bilinen bir yeri vardır. Şu halde aynı sebeble bunlarda da faydalanılan, faydalanandan daha çok "nur" ismine hak kazanmıştır. Ve bu şekilde ruhlar âlemindeki nurların derecelerine, cisimler âleminde de bir misal vardır. Mesela güneşin ışınları aya varıp oradan bir evin içine girerek duvardaki bir aynaya düşse, sonra bundan diğer duvardaki bir aynaya aksetse, sonra ondan su dolu bir tasa düşse, daha sonra bundan evin tavanına yansısa, bunların en büyüğü kaynak olan güneşteki nur, ikinci olarak aydaki, üçüncü olarak birinci aynadaki, dördüncü olarak ikinci aynadaki, beşinci olarak sudaki, altıncı olarak tavandakidir. Ve hepsinde ilk çıkış noktasına yakın olan, uzak olandan daha güçlüdür. Bunun gibi gökyüzü nurlarında da derece derece istifade edilen nurun doğup parlaması, istifade edenden daha kuvvetlidir. Ve bütün bu nurlar, artarak ve yükselerek en büyük nurda sona erer ki, bu da Allah Teâlâ indindeki yeri itibariyle ruhların en büyüğü olan ruhtur ki, يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلٰٓئِكَةُ صَفًّا *"Ruh ve meleklerin saf saf olup durduğu gün"* (Nebe, 78/38) ilâhî kelâmındaki ruhtan maksat odur. Gerek aşağıdaki ateşlerin ışığı gibi bayağı ve gerek yukardaki güneş ve ay ve yıldızların ışığı gibi yüce ve ulvî olsun, bütün bu duygularla elde edilebilen nur ve ışıklar ve bunun gibi gerek yerdeki peygamberler ve velilerin ruhları ve gerek semâvî nurlar olan melekler olsun bütün bu aklî nurların hepsi, O'nun zatı dolayısıyla mümkünler cümlesindendir. Başkasının sebebiyle var olan da kedi kendine kalınca yokluğa hak kazanmış olur. Varlığı kendinden değil, başkasındandır. Halbuki, yokluk zulmet ve karanlık, varlık nur ve aydınlıktır. Buna göre

Allah'tan başka her şey O'ndan sebep karanlıktır, yoktur .Ve ancak Allah Teâlâ'nın nurlandırmasıyla, nurludur, O'nun var kılmasıyla vardır. Varlıklarından sonra meydana gelen bilinişlerinin hepsi de Allah'ın varlığından meydana gelir. Yokluk karanlığında iken onları varlık ile ortaya çıkaran ve bilinmemezlik karanlığında iken üzerlerine bilinme nurlarını gönderen ancak Allah Teâlâ'dır.

Özet olarak, her şeyin ortaya çıkışı ve bilinmesi ancak O'nun açığa çıkarması ve bildirmesiyledir. Nur'un özelliği de ortaya çıkma, parlama ve bulunmadır. O halde açıkça ortaya çıkar ki, gerçekte mutlak nur, Allah Sübhânehû ve Teâlâ'dır. Ve O'ndan başkasına nur demek mecazdır. Fakat Allah gerçekten nur ise ispatında delile neden ihtiyaç duyuluyor? Bunun cevabını önce göze ait görünen nura göre anlamak kolaydır. Bir gündüz ışığında baharın yeşilliğini gördüğün zaman hiç şüphesiz bilirsin ki, sen renkleri görüyorsun ve çok defa sen renkler ile birlikte başka bir şey görmüyorsun zanneder de yeşilliğin yanında yeşillikten başka bir şey görmedim dersin, ışığı farketmezsin. Fakat güneş batarken o rengin üzerine ışığın düştüğü hal ile düşmediği halde mecburen fark edersin de şüphesiz tanırsın ki nur, renkten başka bir mânâyadır. Renkler ile beraber algılanır ve idrak olunur. Kuvvetli birleşiminden dolayı farkedilmez, açıklığının şiddetinden dolayı gizli kalır. Açıklık, böyle bazan gizli kalmaya neden olur.

Bu bilinmiş olunca şimdi şunu da bilmek gerekir ki, her şey, göze açık ışık ile göründüğü gibi, yine batınî basirete de her şey Allah ile gözükür. Allah'ın nuru her şey ile beraber bulunur da fark edilmez. Ancak bunda diğerinden bir farklılık vardır: Görünen nurun güneşin batması ile kaybolup gizlendiği düşünülür. Fakat her şeyin kendisi ile ortaya çıktığı ilâhî nurun batması veya kaybolması düşünülemez ve değişmesi imkansız olduğundan eşya ile daima beraber kalır. Ayırmakla delil getirmek yolu, kesilmiş olur. Onun kaybolmasını düşünsen gökler ve yerler yıkılır, kendinden geçersin. O zaman zarurî ilim meydana gelecek bir fark idrak olunur.(1) Fakat eşyanın hepsi yaratıcının varlığına

---

(1) Yani Allah'ın gaybı, eşyadan, nazarın kesilmesiyle, vücudu ise ancak eşyanın son bulması ve yok olmasıyla düşünülebilir. Ve o vakit كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ وَيَبْقَى وَجْهُ رَبِّكَ ذُوالْجَلَالِ وَالْاِكْرَامِ *"Yeryüzünde bulunan her canlı yok olacak. Ancak azamet ve ikram sahibi Rabbinin zatı bakî kalacak."* (Rahmân, 55/ 26-27) sırrı ortaya çıkar. Sofiyye buna insilâh veya fenâ derler ki, مُوتُوا قَبْلَ اَنْ تَمُوتُوا *"Ölmeden önce ölünüz"* mertebesidir. Bunu hayatta mümkün değil, zannetmemelidir. Resulullah'a Kur'ân vahyolunurken gelmesi mu'tad olan istiğrakin hikmeti bu idi ve bu hakikaten bir sıyrılıp çıkma (insilâh) idi ve bunun daha yükseğinde mi'rac meydana geldi. Tamamı da ölüm ile ahirettedir. وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتّٰى يَاْتِيَكَ الْيَقِينُ *"Sana yakîn (ölüm) gelinceye kadar Rabbine kulluk et."* (Hıcr, 15/99) Fakat filozoflar bunu ancak farazî bir şekilde düşünebilirler ki, nihayet

şahitlik yapmakta bir ifade üzere eşit olduklarından ve bazısı değil, her şey, bazı zaman değil, her vakitte O'na hamd ile tesbih eylediklerinden ayrılık kalkmış, gizli yol kalmıştır. Zira marifette görünen yol, eşyayı zıddıyla tanımaktır. Bundan dolayı, hiç zıddı olmayan ve hiç değişmeyenin gizli kalması uzak görülmemelidir. Onun gizliliği, açıklığının şiddetindendir.

فَسُبْحَانَ مَنْ اِخْتَفَى عَنِ الْخَلْقِ لِشِدَّةِ

ظُهُورِهِ وَاحْتَجَبَ عَنْهُمْ بِاِشْرَاقِ نُورِهِ ..

"Açıklığının şiddetinden dolayı yaratıklardan gizlenen ve nurunun parlaması sebebiyle onlara karşı perdelenen Allah'ın şanı ne yücedir!"

Gazâlî'nin bu nurlu sözleri hoştur. Fakat araştırıldığında neticesi şu oluyor ki: Allah'ın nur olmasının mânâsı bütün âlemin ve âlemdeki bütün duygularla algılanan nurların ve bilinen kuvvetlerin yaratıcısı ve mücidi, yani nurun yaratıcısı olması ve bundan dolayı nurdan asıl istenilen, nurlandırma ve meydana çıkarma, belirme ve açığa çıkma mânâlarının hakikatinin özü nurdan ve nuru bulandan çok nuru yapana ait olacağından nur isminin Allah'a daha uygun bulunmasıdır. Yalnız bu son noktada Gazâlî, izafî karşılığı olan hakikat ile mecaz karşılığı olan hakikati karıştırmıştır. Şüphe yok ki nuru yapan, nurun fevkındadır, yani ondan üstündür. Fakat bundan dolayı nuru yaratana nur denilmesi dilbilgisi yönünden hakiki mânâsında değil, mecaz olur. Hakikati o nurun sahibi olmasıdır. Böyle düşünmesi uygun değil yanlıştır.

Gerçek budur ki, yanlış bir düşünceye meydan bırakmamak için âyetin kendisi bunun, bir teşbîh-i beliğ ile temsilî bir ifade olduğunu açıklamaktadır. Şöyle ki; مَثَلُ نُورِهِ **nurunun misali,** burada nurun Allah'a muzâaf kılınması da gösterir ki, öncekindeki mânâsı zahirine hamledilmediği gibi göklere ve yeryüzüne izafeti de hakikî sahibine izafet değildir. Yani gökleri ve yeryüzünü aydınlatan ve gerçek sahibi Allah olan nurun, varlık nurunun, hidayet nurunun, peygamberlik nurunun, Kur'ân nurunun, iman nurunun hayret verici vasıflarının temsili, yani benzetmesi şudur:

كَمِشْكٰوةٍ **Sanki bir mişkât,** yani arkasına nüfuz edilmez dairevî veya çokgen bir pencere. Dikkat edilirse gökyüzünde her cismin vucudu böyle arkası kapalı, önü özel bir uzaklık içinde açılmış bir pencere, bir hücre halinde yükselir. فِيهَا

---

nazarî ve hayalî bir yok oluş olur. Özellikle karanlık gecelerin, göz yumup murakabeye dalmanın, hak olan gaybı mülâhaza edebilmeye yardımı vardır. وَالَّيْلِ اِذَا يَغْشٰى ، وَالَّيْلِ اِذَا سَجٰى Kasemleriyle gecenin yüceltilmesi ve öğülmesi ve "Allah geceleri dünya semasına iner" (el-Hindî, Kenzü'l-Ummâl, II, 3397.) hadis-i şerifi de buna delalet eder. (Müellif)

مِصْبَاحٌ Ki içinde bir mısbâh vardır.

MİSBÂH: "Sabah ve Sabâhat" maddesinden ism-i alettir ki, sabah gibi hoş ve kuvvetli aydınlık veren lamba demektir. Kur'ân'da güneşe sirâc denilmiş olduğu halde, burada misbah denilmiş olması, bunun yanında güneşin normal bir kandil kadar kalacağına işaret eder. **اَلْمِصْبَاحُ فٖى زُجَاجَةٍ O mısbah, bir billurda اَلزُّجَاجَةُ كَاَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ sırça, yani billur, sanki inciye benzer bir yıldız.** İncimsi yıldız, zühre ve müşteri gibi inci saflığı ve güzelliği ile parıldayan bir yıldız. Öyle berrak, öyle güzel, öyle hem göklerin, hem yerin güzelliklerini kendinde toplayan bir cam. Mişkât da o camın içindeki lamba يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ **mübarek bir ağaçtan, öyle bir zeytinden tutuşturulur ki** لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ **doğuya da, batıya da nisbet edilemez.** Bunda başlıca iki mânâ vardır:

Birincisi, yalnız öğleden önce güneş gören doğuda değil, yalnız öğleden sonra güneş gören batı tarafında da değil hem doğuya, hem batıya bakan tepenin tam ortasında. Çünkü böyle bir yerde bulunan zeytinin yağı son derecede saf ve güzel olur.

İkincisi, yön şüphelerinden uzak, yani bildiğiniz dünya zeytinlerinden değil, mekanı olmayan bir zeytin demek olur. Önceki mânâ kendisine benzetilenin herkesce düşünülebilecek bir özelliği olmasından dolayı temsilde terşih, ikinci mânâ ise benzetilenin özelliğine işaret etmek yönünden bir tecrid ifade eder. Terşihin faydası benzetmeyi bir açıklama ile kuvvetlendirmektir. Tecridin inceliği de benzetilenin belirgin bir yönüne işaretle kendisine benzetilene üstünlüğünü ve bundan dolayı benzetmenin yanaşamayacağı bir hakikat noktasını ortaya koymaktır.

Netice olarak öyle bir zeytin ki يَكَادُ زَيْتُهَا يُضٖٓيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ **yağı, neredeyse, kendisine bir ateş dokunmasa bile ışık verir.** Bir elektrik gibi hemen yanmaya hazır; o derece saf ve parlaktır. Özet olarak Allah nuru, نُورٌ عَلٰى نُورٍ **nur üzerine nurdur.** Yani temsilden zannolunacağı gibi sınırlı beş kat değil, birisi veya tamamı da değil, sınırsız olarak her nurun kat kat üzerinde, sınırlanması ve bilinmesi mümkün olmayan bir nurdur. O halde onu niye herkes bulamıyor? İstenilene niye eremiyor? denilirse يَهْدِى اللّٰهُ لِنُورِهٖ مَنْ يَشَٓاءُ **Allah, o nuruna veya o nuruyla dilediği kimseyi hidayet eder.** Dolayısıyla herkes hak delili göremez, hak âyetlerini bilemez, hakkın isteğine eremez. Herkes peygamber veya velî veya mümin veya arif veya iyi bir kul olamaz. Ve onun için peygamberlik nurundan, Kur'ân nurundan, iman nurundan, ilim nurundan herkes faydalanamaz. وَيَضْرِبُ اللّٰهُ الْاَمْثَالَ لِلنَّاسِ **Ve Allah insanlara (işte böyle) misaller verir.** Doğrudan

doğruya anlayıp idrak edemeyecekleri hakikatleri, duygularla algılanabilen misaller ile tasvir ve temsil ederek anlatır, bu da hidayeti cümlesindendir. Nitekim duygular, hayaller, lisanlar, teşbihler yalnız hakkı anlatmak için birer mesel oldukları gibi, bu âyetteki temsil de böyledir. Bundan dolayı misallere hakikat diye bağlanıp kalmamalı, onlardan gerisindeki gerçeği sezmelidir.

وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ **Ve Allah her şeyi bilir.** Aklen olanı da, hissen olanı da bilir; açığı da, gizliyi de, gerçek olanı da, temsilî olanı da bilir. Dolayısıyla her kesin duygu ve anlayışını ve faydalanma derecesini ve takip ettiği gaye ve maksadını ve tekvin ve teşride layık olup olmadığı dine yol göstermeyi ve ona göre herbirine yapacağı muameleyi de bilir.

Şimdi Allah nurunun temsili olan o kandil ve lamba nerede bulunur? Veya nerede yakılır?

فِي بُيُوتٍ **Bir takım evlerde,** yani camilerde ki أَذِنَ اللّٰهُ أَنْ تُرْفَعَ وَيُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ **Allah onların yüceltilmesine** -yani binalarının diğer evlerden daha yüksek ve şereflerine tazim ile yüksek tutulmasına- **ve içlerinde isminin zikrolunmasına izin verdi** ki bunlar mescidler, camilerdir. O kandil, o lamba, o billur, o mübarek ağaç, o meyve, o yağ, o yakma, o nur üstüne nur, o hidayet bunların içinde şekillenir, temsil olunur. يُسَبِّحُ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْاٰصَالِ **İçlerinde sabahları ve akşamları O'nu tesbih eder,** Allah'ın ismini tenzih ve takdis eder رِجَالٌ **Öyle insanlar ki** لَا تُلْهِيهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللّٰهِ وَاِقَامِ الصَّلٰوةِ وَاِيتَاءِ الزَّكٰوةِ **ne bir ticaret, ne bir alış veriş onları Allah'ı anmaktan, namaz kılmaktan, zekat vermekten alıkoyamaz.** يَخَافُونَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ فِيهِ الْقُلُوبُ وَالْاَبْصَارُ **Kalplerin ve gözlerin allak bullak olduğu bir günden korkarlar** لِيَجْزِيَهُمُ اللّٰهُ اَحْسَنَ مَا عَمِلُوا **ki Allah, kendilerini amellerinin daha güzeli ile mükafaatlandırsın** وَيَزِيدَهُمْ مِنْ فَضْلِهِ **ve lütfundan onlara fazlasıyla versin.** Bire ondan yediyüz gibi özellik ve adetlerle amel karşılığı vaad olunan ecir ve sevaptan başka, özelliği ve miktarı açıklanmayan ve nasıl ve ne kadar olduğu hatırlara bile gelmeyen ilâhî nimetleri de fazladan olarak lütuf ve cömertliğinden ikram ve ihsan eylesin وَاللّٰهُ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ **ve Allah dilediğini hesapsız olarak rızıklandırır.** İşte Allah'ın nuruna hidayet edip ulaştırdığı müminlerin hali böyledir.

وَالَّذِينَ

كَفَرُوا اَعْمَالُهُمْ كَسَرَابٍ بِقِيعَةٍ يَحْسَبُهُ الظَّمْاٰنُ مَاءً حَتّٰى

إِذَا جَاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ شَيْـًٔا وَوَجَدَ اللّٰهَ عِنْدَهُ فَوَفّٰيهُ حِسَابَهُۜ
وَاللّٰهُ سَر۪يعُ الْحِسَابِۙ ﴿٣٩﴾ اَوْ كَظُلُمَاتٍ ف۪ي بَحْرٍ لُجِّيٍّ يَغْشٰيهُ
مَوْجٌ مِنْ فَوْقِه۪ مَوْجٌ مِنْ فَوْقِه۪ سَحَابٌۜ ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍۜ
اِذَا اَخْرَجَ يَدَهُ لَمْ يَكَدْ يَرٰيهَاۜ وَمَنْ لَمْ يَجْعَلِ اللّٰهُ لَهُ نُوراً
فَمَا لَهُ مِنْ نُورٍ ﴿٤٠﴾

Meâl-i Şerifi

39- Küfredenlere gelince, onların amelleri, ıssız çöllerdeki serap gibidir ki, susayan onu su zanneder, nihayet ona vardığında orada herhangi bir şey bulamamış, üstelik yanıbaşında da (inanmadığı, kendisinden sakınmadığı) Allah'ı bulmuştur. Allah ise onun hesabını tastamam görmüştür. Allah hesabı çok çabuk görür.

40- Yahut (o kâfirlerin duygu, düşünce ve davranışları) engin bir denizdeki yoğun karanlıklar gibidir ki, onu dalga üstüne dalga kaplıyor; üstünde de bulut. Bir biri üstüne karanlıklar... İnsan, elini çıkarıp uzatsa, nerdeyse onu dahi göremez. Bir kimseye Allah, nur vermemişse, artık o kimsenin ışık ve aydınlıktan nasibi yoktur.

وَالَّذِينَ كَفَرُوا اَعْمَالُهُمْ **Küfredenlerin de amelleri,** gönüllerince iyilik diye yaptıkları bütün işleri, itikatları, inançları bozuk ve gayeleri heva ve heves olduğundan dolayı كَسَرَابٍ بِقِيعَةٍ **bir çöldeki seraba benzer.** Uzaktan yaldırar يَحْسَبُهُ الظَّمْاٰنُ مَاءً **susayan onu bir su zanneder.** Hararetinden imrenir, ihtirasla koşar حَتّٰى اِذَا جَاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ شَيْـًٔا **ne zamanki ona varır, orada bir şey bulamaz,** içini yakmakta olan hararetini dindirecek hakikî suyu bulamadığı gibi, uzaktan hayal ettiği parıltı da kalmaz. Koştuğu emelin yalan olduğu ortaya çıkar. Fakat bununla da kalmaz. وَوَجَدَ اللّٰهَ عِنْدَهُ **Ve yanında Allah'ı bulur.** O susuzluk ve yoksulluk içinde hakikatin dehşetini görür. Korkmak istemediği Allah'ın kahır ve gazabı yüreğine inip bütün benliğini sarar فَوَفّٰيهُ حِسَابَهُ **da hesabını görüverir**

وَاللّٰهُ سَر۪يعُ الْحِسَابِ **ve Allah, hesabı çok çabuk görendir.** Şu halde o hesabı uzak sanmamalıdır. İşte kâfirlerin nurlu zannettikleri, iyilik diye koştukları amellerinin sonucu budur.

Duygularına ve inançlarına, fikir ve zihniyetlerine, diğer söz ve işlerine gelince, اَوْ كَظُلُمَاتٍ ف۪ي بَحْرٍ لُجِّيٍّ **veya derin bir denizdeki yoğun karanlıklara benzer ki** يَغْشٰيهُ مَوْجٌ مِنْ فَوْقِه۪ مَوْجٌ **onu dalga üstüne dalga** مِنْ فَوْقِه۪ سَحَابٌ **daha üstünden bir bulut kaplar.** Nur üstüne nurun tam zıddına olarak ظُلُمَاتٌ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ **biribiri üstüne karanlıklar.** Öyle ki yeterli bir nur işareti görmek şöyle dursun اِذَٓا اَخْرَجَ يَدَهُ لَمْ يَكَدْ يَرٰيهَا **elini çıkardığı zaman onu bile göremez.** O karanlıkta çırpınır, şuraya buraya saldırır. Fakat uzattığı kendi elini bile görmesi ihtimali yoktur. Nerede kaldı ki, dışardan bir gerçeği görsün de neye elini uzattığını bilsin. Gerçekte kâfirler küfür taassubu içinde öyle boğulur, öyle bocalar. Hiçbir hakkı kabul etmemek için inadında öyle ısrar eder ki ne halt ettiğinin farkına varmaz. وَمَنْ لَمْ يَجْعَلِ اللّٰهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِنْ نُورٍ **ve gerçekte her kim ki, Allah ona bir nur takdir etmemiştir artık onun için nur yoktur.**(1) Onun için körler görmez, sağırlar işitmez, vicdansızlar duymaz, kâfirler hakkı kabul etmez. Yoksa:

اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يُسَبِّحُ لَهُ مَنْ فِي السَّمٰوَاتِ
وَالْاَرْضِ وَالطَّيْرُ صَٓافَّاتٍ كُلٌّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُ وَتَسْب۪يحَهُ وَاللّٰهُ
عَل۪يمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٤١﴾ وَلِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ
وَاِلَى اللّٰهِ الْمَص۪يرُ ﴿٤٢﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يُزْج۪ي سَحَابًا ثُمَّ يُؤَلِّفُ
بَيْنَهُ ثُمَّ يَجْعَلُهُ رُكَامًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِه۪ وَيُنَزِّلُ
مِنَ السَّمَٓاءِ مِنْ جِبَالٍ ف۪يهَا مِنْ بَرَدٍ فَيُص۪يبُ بِه۪ مَنْ يَشَٓاءُ وَيَصْرِفُهُ
عَنْ مَنْ يَشَٓاءُ يَكَادُ سَنَا بَرْقِه۪ يَذْهَبُ بِالْاَبْصَارِ ﴿٤٣﴾

---

(1) Bu cümle de gösterir ki, Allah'ın nur olmasının mânâsı nuru yaratan olmasıdır.

يُقَلِّبُ اللّٰهُ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَعِبْرَةً لِاُو۬لِي الْاَبْصَارِ
(٤٤) وَاللّٰهُ خَلَقَ كُلَّ دَٓابَّةٍ مِنْ مَٓاءٍ فَمِنْهُمْ مَنْ يَمْش۪ي عَلٰى بَطْنِه۪
وَمِنْهُمْ مَنْ يَمْش۪ي عَلٰى رِجْلَيْنِ وَمِنْهُمْ مَنْ يَمْش۪ي عَلٰٓى اَرْبَعٍ يَخْلُقُ اللّٰهُ
مَا يَشَٓاءُ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَد۪يرٌ (٤٥) لَقَدْ اَنْزَلْنَٓا اٰيَاتٍ
مُبَيِّنَاتٍ وَاللّٰهُ يَهْد۪ي مَنْ يَشَٓاءُ اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَق۪يمٍ (٤٦)

Meâl-i Şerifi

41- Görmez misin ki, göklerde ve yerde bulunanlarla dizi dizi kanat çırpıp uçan kuşların Allah'ı tesbih ettiklerini? Her biri kendi tesbihini ve duâsını bilmiştir. Allah, onların yapmakta olduklarını hakkıyla bilir.

42- Göklerin ve yerin mülkü Allah'ındır; dönüş de ancak O'nadır.

43- Görmez misin ki Allah bulutları (dilediği yere) sürüklüyor; sonra onları biraraya getirip üstüste yığıyor. İşte görüyorsun ki bunlar arasında yağmur çıkıyor. O, gökten, sanki oradaki dağlardan da dolu indirir. Artık onu dilediğine isabet ettirir; dilediğinden de onu uzak tutar; bu bulutlardan çıkan şimşeğin parıltısı nerdeyse gözleri alır!

44- Allah gece ile gündüzü evirip çeviriyor. Şüphesiz bunda (hakikatı gören) gözlere sahip olanlar için mutlak bir ibret vardır.

45- Allah, her hayvanı sudan yarattı. İşte bunlardan kimi karnı üstünde sürünür, kimi iki yağı üstünde yürür, kimi dört ayağı üstünde yürür... Allah dilediğini yapar; çünkü Allah her şeye kâdirdir.

46- Andolsun biz (her şeyi) apaçık bildiren âyetler indirdik. Allah dilediğini doğru yola iletir.

اَلَمْ تَرَ **Görmedin mi?** Kâfirlerin inkârlarına rağmen اَنَّ اللّٰهَ يُسَبِّحُ لَهُ مَنْ فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ **göklerde ve yerde bulunan her şey Allah'ı tesbih ediyor.** Bütün yaratılışları, hareketleri ve durmalarıyla Allah'ın varlığına, eksiklik şüphesinden münezzeh oluşuna ve temizliğine fiilen delalet edip duruyor, hepsi "Sübhânallah!" diye çağırıyor. وَالطَّيْرُ صَٓافَّاتٍ **Saf saf kanatlar gerip uçan kuşlar da** كُلٌّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُ وَتَسْب۪يحَهُ **hepsi kendi salatını ve tesbihini bilmiştir.**

Hareketinde ve duruşunda, O'na sığınmasında ve O'nu noksan sıfatlardan tenzih etmesinde yaratılış hikmeti olan vazifesini şaşırmaz. Hepsi O'ndan dilek diler, hepsi O'nu kendine göre takdis eder, kutsar, وَاللّٰهُ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ **Allah da onların yapmakta olduklarını hakkıyla bilir.** Hepsini bilir, hepsini idare eder. وَلِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ ***"Göklerin ve yerin mülkü Allah'ındır."***

وَيَقُولُونَ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَبِالرَّسُولِ وَاَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلّٰى فَرِيقٌ مِنْهُمْ
مِنْ بَعْدِ ذٰلِكَ وَمَٓا اُولٰٓئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾ وَاِذَا دُعُٓوا اِلَى اللّٰهِ
وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ اِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٤٨﴾
وَاِنْ يَكُنْ لَهُمُ الْحَقُّ يَأْتُٓوا اِلَيْهِ مُذْعِنِينَ ﴿٤٩﴾ اَفِي قُلُوبِهِمْ
مَرَضٌ اَمِ ارْتَابُٓوا اَمْ يَخَافُونَ اَنْ يَحِيفَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ وَرَسُولُهُ
بَلْ اُولٰٓئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٥٠﴾ اِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ اِذَا دُعُٓوا
اِلَى اللّٰهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ اَنْ يَقُولُوا سَمِعْنَا وَاَطَعْنَا وَ
اُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥١﴾ وَمَنْ يُطِعِ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ وَيَخْشَ اللّٰهَ
وَيَتَّقْهِ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْفَٓائِزُونَ ﴿٥٢﴾ وَاَقْسَمُوا بِاللّٰهِ جَهْدَ
اَيْمَانِهِمْ لَئِنْ اَمَرْتَهُمْ لَيَخْرُجُنَّ قُلْ لَا تُقْسِمُوا طَاعَةٌ مَعْرُوفَةٌ اِنَّ اللّٰهَ
خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٥٣﴾ قُلْ اَطِيعُوا اللّٰهَ وَاَطِيعُوا الرَّسُولَ
فَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَا حُمِّلْتُمْ وَاِنْ تُطِيعُوهُ

تَهْتَدُوا وَمَا عَلَى الرَّسُولِ اِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٥٤﴾

Meâl-i Şerifi

47- Bir de "Allah'a ve Resulüne inandık ve itaat ettik" diyorlar da, sonra bunun arkasından yan çiziyorlar; bunlar mümin değillerdir.

48- Aralarında hükmetmesi için Allah'a ve Resulüne çağrıldıkları zaman, bakarsın ki, içlerinden birkısmı yüz çevirip dönerler.

49- Ama, eğer (Allah ve Resulünün hükmettiği) hak kendi lehlerine ise, ona, gönülden bağlı olarak saygı ile gelirler.

50- Kalplerinde bir hastalık mı var? Yoksa şüphe ve tereddüd içinde midirler? Yoksa Allah ve Resulünün kendilerine zulüm ve haksızlık edeceğinden mi korkuyorlar? Hayır, asıl zalimler kendileridir!

51- Aralarında hüküm vermesi için Allah'a ve Resulüne davet edildiklerinde müminlerin sözü ancak "işittik ve itaat ettik" demeleridir. İşte bunlar asıl kurtuluşa erenlerdir.

52- Her kim Allah'a ve Resulüne itaat eder, Allah'a saygı duyar ve O'ndan sakınırsa, işte asıl bunlar bedbahtlıktan kurtulanlardır.

53- Ötekiler (münafıklar), sen hakikaten kendilerine emrettiğin takdirde mutlaka (savaşa) çıkacaklarına dair, en ağır yeminleri ile Allah'a yemin ettiler. De ki: Yemin etmeyin. İtaatiniz malumdur! Bilin ki Allah, yaptıklarınızdan haberdardır.

54- De ki: Allah'a itaat edin; Peygambere de itaat edin. Eğer yüz çevirirseniz şunu bilin ki, Peygamberin sorumluluğu kendine yüklenen, sizin sorumluğunuz da size yüklenendir. Eğer ona itaat ederseniz, doğru yolu bulmuş olursunuz. Peygambere düşen, sadece açık açık duyurmaktır.

وَمَا أُولَٰئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ **Ve onlar mümin değillerdir.** Yani iman laftan ibaret değildir. Yalnız dilden Allah'a ve Resulüne iman ettim, demekle hakikaten mümin, müslüman olunuvermez. Onunla beraber samimi, kalpten inanmalı, sadakatle sebat etmeli ve hareket ve davranışlarıyla bu imanını ispatlamalı ve desteklemelidir. Bunu ispat edecek delillerden birisi de hakkına razı olmak ve bir ihtilaf halinde Allah ve Resulünün hükmüne davet edildiği zaman kabul ve itaat etmek, boyun eğmektir. Halbuki Allah ve Resulüne iman ettik müslümanız, diyenler içinde öyleleri vardır ki, imanı yalnız dilindedir. Bunlar mümin değil, münafıktır. Haklarına razı olmazlar, birkısmı sözünde durmaz, dönüverirler.

Birkısmı da sözden dönmese bile herhangi bir anlaşmazlıkta Allah ve Re-

sulünün hükmüne davet edildikleri zaman yüz çevirir, kaçınır. وَاِنْ يَكُنْ لَهُمُ الْحَقُّ **Ve eğer hak kendilerinin olursa;** aleyhlerine değil, lehlerine ise يَأْتُوا اِلَيْهِ مُذْعِنِينَ **ona -yani Resulullah'ın hükmüne- gönülden bağlanarak ve güvenerek gelirler.** Zira Resulullah'ın hüküm ve idaresinin hakkaniyetinde şüphe etmezler. Nitekim Bişr adındaki bir münafık, bir yahudi ile bir arazi hakkında anlaşmazlığa düşmüşlerdi. Münafık haksızdı; onun için yahudi onu Resulullah'a mahkemeye gidelim diye Allah'ın hükmüne davet etti, çünkü onun haksızlığa meydan vermeyeceğini biliyordu. Münafık ise yahudilerin hahambaşı Kâ'b b. Eşref'e gidelim dedi, çünkü hakka razı olmuyor, dalavere ile haksız bir hüküm alacağını ümit ediyordu.(1)

Rivayet edildiğine göre bu âyetlerin nüzul sebebi bu oldu. Ki son zamanlarda İslâm topluluğunu bozmaya çalışan da böyle nifakların ortaya çıkmasıdır. Bu neden oluyor? اَفِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ **Kalplerinde bir hastalık mı var?** Küfür ve zulme meyleden psikolojik, bir hastalık, bir vicdan bozukluğu mu var? اَمِ ارْتَابُوا اَمْ يَخَافُونَ اَنْ يَحِيفَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ وَرَسُولُهُ **Yoksa Allah ve Resulünün onlara yazık edeceğinden şüphe ediyorlar veya korkuyorlar mı?** بَلْ **Hayır,** ne öyle bir şüpheleri var, ne de korkuları. Allah ve Resulünün hükmü, yalnız hak ve adalettir ve öyle olduğunu bilirler, fakat اُولٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ **asıl zalimler kendileridir!** Haklara tecavüz etmek isteyen haksızlardır. Bundan dolayı kaçınmalarının sebebi birinci kısımdır, yani kalplerinde hastalık, vicdanlarındaki bozukluktur ki bu da hidayete erememezliktendir.

اِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ اِذَا دُعُوا اِلَى اللّٰهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ **Aralarında hüküm vermesi için Allah'a ve Resulüne davet edildiklerinde, müminlerin sözü ancak** اَنْ يَقُولُوا سَمِعْنَا وَاَطَعْنَا **işittik ve itaat ettik, demekti.** Yani dinledik ve itaat ettik, başüstüne diye hemen davete icabet etmekti. وَاُولٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ **İşte asıl bunlar kurtuluşa erenlerdir.** Murada erenlerdir. وَمَنْ يُطِعِ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ **Her kim Allah'a ve Resulüne itaat eder,** yani yalnız mahkeme işinde değil, her konuda Allah'ın kitabına ve Resulünün sünnetine tabi olur, وَيَخْشَ اللّٰهَ **ve Allah'tan korkarsa** فَاُولٰئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ **işte asıl bunlar kurtuluşa erenlerdir.** Üstünlüğe erecek, kurtuluş meydanında hedeflenen gayeye ulaşacak, ebedî saadetin en son noktasına varacak olanlardır.

Fakat o münafıklar, o kalpleri bozuk haksızlar, böyle itaat etmedikten başka وَاَقْسَمُوا بِاللّٰهِ جَهْدَ اَيْمَانِهِمْ **bir de en ağır yeminleriyle Allah'a yemin ettiler.** Yeminin en ağırı Allah'a yemindir. لَئِنْ اَمَرْتَهُمْ لَيَخْرُجُنَّ **Eğer sen kesin olarak emreder-**

(1) Alûsî Ruhu'l-Meânî, IX, 194.

sen çıkarlarımış, evlerinden ve yurtlarından çıkıp giderlermiş, güya o derece itaatkarmışlar قُلْ لَا تُقْسِمُوا **kasem, yemin etmeyiniz, de** طَاعَةٌ مَعْرُوفَةٌ **maruf, belli bir taat,** yani itaatiniz belli, ne şekilde olduğu bilinmekte, bundan dolayı yalan yere yemin etmeyiniz. Yahut sizden istenilen öyle yalan yere yemin ile münafıkça bir itaat değil, zulme, kötülüğe itaat değil, adalet dairesinde samimî bir itaattir. اِنَّ اللّٰهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ **Şüphe yok ki Allah, her ne yapıyorsanız haberdardır,** bütün gizliliklerinize vakıftır. Öyle ise O'na karşı yalandan, hilekarlıktan, itaatsizlikten sakınınız.

Ey Hak Peygamber! قُلْ اَطِيعُوا اللّٰهَ وَاَطِيعُوا الرَّسُولَ **De ki: Allah'a itaat ediniz, Resule de itaat ediniz.** Yani Peygambere itaat da özellikle Allah emridir, ona itaat edilmedikçe Allah'a itaat edilmiş olunmaz. Şu halde Allah'ın kitabına yapışmak bir görev olduğu gibi, peygamberin sünnetine yapışmak da özellikle bir görev, bir vecîbedir. فَاِنْ تَوَلَّوْا **Eğer yüz çevirir,** yani o haksızlar yine aldırmazlarsa فَاِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ **artık onun üzerine düşen, ancak kendisine yüklenendir.** Yani Peygambere ait olan görev, ancak ona yükletilen tebliğ yüküdür. وَعَلَيْكُمْ مَا حُمِّلْتُمْ **Sizin sorumluluğunuz da size yüklenendir** ki, itaat görevidir. Burada tahmil, yani yüklenme denilmesi, itaatsizler ne kadar çoğalırsa, Peygamberin ve müminlerin görevinin de o kadar zorlaştığına işarettir. وَاِنْ تُطِيعُوهُ **Ve eğer siz ona itaat ederseniz,** yani Peygambere itaat eder de yüklenilen görevinizi yaparsanız, تَهْتَدُوا **hidayete, doğru yola erersiniz,** hakka kavuşursunuz. وَمَا عَلَى الرَّسُولِ اِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ **Resulün vazifesi de ancak açık açık duyurmaktır.** Açık tebliğdir ki o, onu yerine getirdi, size de itaat görevi kaldı.

Şimdi müslümanlar, bu açık tebliğ ile şu ilahî müjdeye dikkat etmelidir ki çok önemlidir:

وَعَدَ اللّٰهُ

الَّذِينَ اٰمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْاَرْضِ
كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي
ارْتَضٰى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ اَمْنًا يَعْبُدُونَنِي

لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْـًٔا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذٰلِكَ فَأُولٰٓئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ
﴿٥٥﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ
تُرْحَمُونَ ﴿٥٦﴾ لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ
وَمَأْوٰيهُمُ النَّارُ وَلَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٥٧﴾

Meâl-i Şerifi

55- Allah, sizlerden iman edip iyi davranışlarda bulunanlara, kendilerinden öncekileri sahip ve hakim kıldığı gibi, kendilerini de yeryüzüne sahip ve hakim kılacağını, onlar için beğenip seçtiği dini (İslâm'ı) onların iyiliğine yerleştirip koruyacağını ve geçirdikleri korku döneminden sonra, bunun yerine onlara güven sağlayacağnı vaad etti. Çünkü onlar bana kulluk ederler. Hiçbir şeyi bana eş tutmazlar. Artık bundan sonra kim inkâr ederse, işte bunlar asıl büyük günahkarlardır.

56- Hem namazı kılın, zekatı verin ve peygambere itaat edin ki rahmete eresiniz.

57- İnkâr edenlerin, yeryüzünde (Allah'ı) aciz bırakacaklarını sanmayasın! Onların varacağı yer cehennemdir. Ne kötü varış yeridir orası!

Cenab-ı Hakk'a ait aydınlatma ile taatin vacip olduğunu, bir görev bulunduğunu tesbit eden duyurma ve O'na ait müjde ve sakındırma ile öğüt verip yol gösterdikten sonra, yine yukardaki hükümlerin tamamlanması için buyuruluyor ki:

يَٓا أَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا لِيَسْتَأْذِنْكُمُ
الَّذِينَ مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ وَالَّذِينَ لَمْ يَبْلُغُوا الْحُلُمَ مِنْكُمْ ثَلٰثَ مَرَّاتٍ
مِنْ قَبْلِ صَلٰوةِ الْفَجْرِ وَحِينَ تَضَعُونَ ثِيَابَكُمْ مِنَ الظَّهِيرَةِ وَمِنْ بَعْدِ
صَلٰوةِ الْعِشَٓاءِ ثَلٰثُ عَوْرَاتٍ لَكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ وَلَا عَلَيْهِمْ جُنَاحٌ

بَعْدَهُنَّ طَوَّافُونَ عَلَيْكُمْ بَعْضُكُمْ عَلٰى بَعْضٍ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ
لَكُمُ الْاٰيَاتِ وَاللّٰهُ عَلٖيمٌ حَكٖيمٌ ﴿٥٨﴾ وَاِذَا بَلَغَ الْاَطْفَالُ مِنْكُمُ
الْحُلُمَ فَلْيَسْتَاْذِنُوا كَمَا اسْتَاْذَنَ الَّذٖينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ
اللّٰهُ لَكُمْ اٰيَاتِهٖ وَاللّٰهُ عَلٖيمٌ حَكٖيمٌ ﴿٥٩﴾ وَالْقَوَاعِدُ مِنَ النِّسَاۤءِ
الّٰلَاتٖي لَا يَرْجُونَ نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ اَنْ يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ
غَيْرَ مُتَبَرِّجَاتٍ بِزٖينَةٍ وَاَنْ يَسْتَعْفِفْنَ خَيْرٌ لَهُنَّ وَاللّٰهُ سَمٖيعٌ
عَلٖيمٌ ﴿٦٠﴾ لَيْسَ عَلَى الْاَعْمٰى حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْاَعْرَجِ حَرَجٌ
وَلَا عَلَى الْمَرٖيضِ حَرَجٌ وَلَا عَلٰۤى اَنْفُسِكُمْ اَنْ تَاْكُلُوا مِنْ بُيُوتِكُمْ
اَوْ بُيُوتِ اٰبَاۤئِكُمْ اَوْ بُيُوتِ اُمَّهَاتِكُمْ اَوْ بُيُوتِ اِخْوَانِكُمْ
اَوْ بُيُوتِ اَخَوَاتِكُمْ اَوْ بُيُوتِ اَعْمَامِكُمْ اَوْ بُيُوتِ عَمَّاتِكُمْ اَوْ بُيُوتِ
اَخْوَالِكُمْ اَوْ بُيُوتِ خَالَاتِكُمْ اَوْ مَا مَلَكْتُمْ مَفَاتِحَهُۤ اَوْ صَدٖيقِكُمْ
لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ اَنْ تَاْكُلُوا جَمٖيعًا اَوْ اَشْتَاتًا فَاِذَا دَخَلْتُمْ بُيُوتًا
فَسَلِّمُوا عَلٰۤى اَنْفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ مُبَارَكَةً طَيِّبَةً كَذٰلِكَ
يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمُ الْاٰيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾

Meâl-i Şerifi

58- Ey iman edenler! Ellerinizin altında bulunan (köle ve cariyeleriniz) ve içinizden henüz erginlik çağına girmemiş olanlar, sabah namazından önce, öğleyin soyunduğunuz vakit ve yatsı namazından sonra (yanınıza gireceklerinde) sizden üç defa izin istesinler. Bunlar mahrem halde bulunabileceğiniz üç vakittir. Bu vakitlerin dışında ne sizin için, ne de onlar için bir mahzur yoktur. (Birbirinizin yanına girip çıkabilirsiniz.) İşte Allah, âyetlerini size böyle açıklar. Allah her şeyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.

59- Sizden olan çocuklarınız erginlik çağına girdiklerinde, kendilerinden öncekiler (büyükleri) izin istedikleri gibi, onlar da izin istesinler. İşte Allah, âyetlerini size böyle açıklar. Allah her şeyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.

60- Bir nikah ümidi kalmayan, çocuktan kesilmiş yaşlı kadınların ise, zinetlerini (yabancı erkeklere) göstermeksizin dış elbiselerini çıkarmalarında kendilerine bir vebal yoktur. Yine de iffetli olmaları kendileri için daha hayırlıdır. Allah işitendir, bilendir.

61- A'maya güçlük yoktur; topala güçlük yoktur; hastaya da güçlük yoktur. Sizin için de gerek kendi evlerinizden, gerekse babalarınızın evlerinden, annelerinizin evlerinden, erkek kardeşlerinizin evlerinden, kız kardeşlerinizin evlerinden, amcalarınızın evlerinden halalarınızın evlerinden, dayılarınızın evlerinden, teyzelerinizin evlerinden veya anahtarlarına malik olduğunuz yerlerden, yahut dostlarınızın evlerinden yemenizde bir sakınca yoktur. Toplu halde veya ayrı ayrı yemenizde de bir güçlük ve günah yoktur. Evlere girdiğiniz zaman Allah tarafından mübarek ve güzel bir yaşama dileği olarak kendinize (birbirinize) selam verin. İşte Allah düşünüp anlayasınız diye size âyetlerini böyle açıklar.

يَٓا اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا **Gerek erkek, gerek kadın bütün müminler!** لِيَسْتَاْذِنْكُمُ الَّذِينَ مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ وَالَّذِينَ لَمْ يَبْلُغُوا الْحُلُمَ مِنْكُمْ **Elleriniz altında bulunanlar ve sizden henüz erginlik çağına girmemiş olanlar odanıza girmek için izninizi istesinler,** yani onlara böyle öğretiniz ve emrediniz. Yukardaki "istiynâs" yani geldiğini farkettirme emri hür ve erginlik çağına erenler hakkında idi. Buradaki izin isteme ise el altındaki köle ve cariyelerle, henüz erginliğe ermiş olmayan hür çocuklar, yani sabîler hakkındadır. Bir de bunların ki her defasında değil ثَلٰثَ مَرَّاتٍ **üç kere,** yani üç vakitteki birincisi مِنْ قَبْلِ صَلٰوةِ الْفَجْرِ **sabah namazından önce,** çünkü yataktan kalkıp giyinmek zamanıdır. İkincisi وَحِينَ تَضَعُونَ ثِيَابَكُمْ مِنَ الظَّهِيرَةِ **ve öğle sıcağında elbisenizi soyunduğunuz sırada** ki kaylûle, yani gündüz uykusu vakti, üçüncüsü وَمِنْ بَعْدِ صَلٰوةِ الْعِشَٓاءِ **ve yatsı namazından sonra,** yatmak için soy-

unulduğu zamandır ثَلَاثُ عَوْرَاتٍ لَكُمْ **ki, sizin için üç avret vaktidir.** Örtünmenizin ihlal edilmiş olduğu, eksikli bulunduğunuz üç gedik vaktinizdir. Herkes için olmasa bile genel olarak böyledir. Bu ihtar, izin istemenin sebebini açıklar. Bundan dolayı izin istemelidir. Peki amma, niçin her zaman izin istemesinler, çünkü طَوَّافُونَ عَلَيْكُمْ **üzerinize çok dolaşırlar** بَعْضُكُمْ عَلَى بَعْضٍ **birbirinizin üstündesinizdir,** bu yüzden her zaman izin istemede zorluk olur كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمُ الْاٰيَاتِ *"Allah size âyetlerini böylece açıklar."* وَاِذَا بَلَغَ الْاَطْفَالُ مِنْكُمُ الْحُلُمَ فَلْيَسْتَأْذِنُوا **sizden olan çocuklar da erginlik çağına girdiklerinde** -ki asıl delili ihtilam olmalarıdır. Yaşının da en azı kızda dokuz, oğlanda on iki, normali ve görüleni ondört, onbeş en sonu ise onyedi, onsekiz yaşlardır- **izin istesinler** كَمَا اسْتَأْذَنَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ **nitekim kendilerinden öncekilerin izin istedikleri gibi,** yani kendilerinden önde bulunan siz büyüklerinin onların odalarına girmek için geçen لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتّٰى تَسْتَأْنِسُوا وَتُسَلِّمُوا عَلٰى اَهْلِهَا *"Ey iman edenler! Kendi evinizden başka evlere, geldiğinizi farkettirip ev halkına selam vermeden girmeyin"* (Nur, 24/27) âyeti gereğince her zaman geldiğini farkettirip selam vererek izin istemeniz gerekli olduğu gibi onlar da yalnız üç vakitte değil, her zaman yanınıza gireceklerinde izin istesinler. ...كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ ***"Allah size âyetlerini böyle açıklıyor."*** Bu iki âyette bu hatırlatmanın tekrar edilmesi, izin isteme emrini tam bir açıklıkla tekiddir. Zira yabancı büyüklerde çekinme hissi, bunlarda da müsamaha şüphesi galip olduğundan burada o şüpheyi kesmek için emir, açıklanmış ve tekrar edilmiştir. Esefle görülmekte ve bilinmektedir ki, bu noktada yanlışlık ve gaflet çoktur.

وَالْقَوَاعِدُ مِنَ النِّسَاءِ **Ve oturmuş, çocuktan kesilmiş yaşlı kadınlar** اللَّاتِي لَا يَرْجُونَ نِكَاحًا **ki bir nikah ümidi beslemezler** فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ اَنْ يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجَاتٍ بِزِينَةٍ **zinetlerini göstermeksizin üst örtülerini bırakmalarında kendilerine bir vebal yoktur.**[1] Yani hayız ve nifastan kesilmiş kadınlar yukarıda geçen وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَى جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ *"Baş örtülerini yakalarının üzerine (kadar) örtsünler, zinetlerini teşhir etmesinler"* (Nûr, 24/31) emri gereğince gizlemeleri gereken zinetlerden hiçbirini göstermemek şartıyla üzerlerindeki çarşaf, ferâce gibi dış elbiselerini bırakıp yalnız baş örtüsüyle çıksalar bir sakınca yoktur, günah olmaz. Fakat kadının kendisini süsleyip sokağa çıkması gençler için günah olduğu gibi ihtiyarlar için de günahtır. Süslenmeleri günah değil, süsle yabancı erkeklere çıkmaları günahtır. İhtiyar kadınlar süslenir mi, dememeli. Ne yaşlı kadınlar vardır ki, gençlerden daha çok güzel görünmeye özenirler.

---

(1) Âyette geçen teberrüc, kadının kendisini süsleyip çıkarak boyunu posunu, zinetini ve güzelliklerini erkeklere göstermesidir ki, cahiliyet kadınlarının âdeti budur (Müellif)

وَأَنْ يَسْتَعْفِفْنَ خَيْرٌ لَهُنَّ **Bununla beraber iffetli olmaları kendileri için daha hayırlıdır.** Yani süslü olmadıkları halde de iffet ölçülerine uymaları ve gençler gibi sakınmaları, üst örtülerini bırakmamaları haklarında daha hayırlıdır. Çünkü töhmetten daha uzaktır. وَاللّٰهُ سَمِيعٌ **Ve Allah işitendir,** gizlide, açıkta ne söylediklerini işitir. عَلِيمٌ **Bilendir.** Maksatlarını da bilir, sonunda ona göre cezalarını verir. Bundan dolayı müslümanız diyen zamane kadınları bu âyetleri dinlesinler de düşünsünler.

لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ *"Mallarınızı aranızda haksız sebeblerle yemeyin"* (Bakara, 2/188) âyeti indirildikten sonra kör, topal, hasta, özürlü, fakir müslümanlar, sağlam kimseler tiksinirler ve rızaları olmaz diye beraber yemek yemekten sakınır veya bir kimse bunları kendi evinden başka akraba ve sevdiklerinden birinin evine yemeğe götürecek olsa, belki hoşlanmazlar diye çekinir olmuşlardı. Bir de muharebeye gidenler, öyle savaş gazisi yaralıları ve zayıf fakir kimseleri evlerine bırakırlar ve anahtarlarını teslim edip içlerindeki yiyeceklerden yemelerine izin verir giderlerdi. Fakat onlar bulunmadıkları için izinleri gönül rızası ile olmaz diye korkarlar, gereğinden fazla sakınırlardı. Bir de bazı kimseler, kendi evlerinden başkasında yemek yemekten çekinir, bazı müminler de ayrı yemekten sakınır, ne olursa olsun misafirle beraber yemek isterdi; hatta misafir bulunmazsa bütün gün bekleyen kimseler olurdu. .. لَيْسَ عَلَى الْأَعْمٰى حَرَجٌ *"A'maya zorluk yoktur..."* âyeti de bu sebeple ve bu durumlara açıklık getirmek üzere indirilmiştir...

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ

آمَنُوا بِاللّٰهِ وَرَسُولِهِ وَإِذَا كَانُوا مَعَهُ عَلٰى أَمْرٍ جَامِعٍ لَمْ يَذْهَبُوا حَتّٰى

يَسْتَأْذِنُوهُ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ أُولٰئِكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ

وَرَسُولِهِ فَإِذَا اسْتَأْذَنُوكَ لِبَعْضِ شَأْنِهِمْ فَأْذَنْ لِمَنْ شِئْتَ مِنْهُمْ

وَاسْتَغْفِرْ لَهُمُ اللّٰهَ إِنَّ اللّٰهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٦٢﴾ لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ

بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا قَدْ يَعْلَمُ اللّٰهُ الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنْكُمْ

لِوَاذًا فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ اَمْرِهِ اَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ اَوْ يُصِيبَهُمْ

عَذَابٌ اَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ اَلَا اِنَّ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ قَدْ يَعْلَمُ مَا اَنْتُمْ

عَلَيْهِ وَيَوْمَ يُرْجَعُونَ اِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٤﴾

Meâl-i Şerifi

62- Müminler ancak, Allah'a ve Resülüne gönülden inanmış kimselerdir. Onlar o Peygamber ile birlikte sosyal bir işle meşgul iken ondan izin istemedikçe bırakıp gitmezler. (Resulüm!) Şu senden izin isteyenler, hakikaten Allah'a ve Resulüne iman etmiş kimselerdir. Öyle ise, bazı işleri için senden izin istediklerinde, sen de onlardan dilediğine izin ver; onlar için Allah'tan bağış dile; çünkü Allah mağfiret edicidir, merhametlidir.

63- (Ey müminler!) Peygamberin davetini, aranızdan bazınızın bazınıza daveti gibi zannetmeyin. İçinizden, birini siper ederek sıvışıp gidenleri muhakkak ki Allah bilmektedir. Bu sebeple, O'nun emrine aykırı davrananlar, başlarına bir bela gelmesinden veya kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar.

64- Bilmiş olun ki, göklerde ve yerde ne varsa Allah'ındır. O, sizin ne yolda, ne durumda olduğunuzu iyi bilir. Huzuruna döndürülecekleri günde ise, yapmış olduklarını hemen kendilerine haber verir. Allah, her şeyi hakkıyla bilendir.

اِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ **Müminler ancak onlardır ki,** اٰمَنُوا بِاللّٰهِ وَرَسُولِهِ **Allah'a ve Resulüne hakikaten iman etmişlerdir.** Yukarıda zikri geçenler gibi yalnız iman ettik demekle kalmayıp samimi kalpten inanmışlardır. وَاِذَا كَانُوا مَعَهُ **Ve maiyyetinde,** yani Peygamberin yanında ki, müslümanların emirinin maiyyeti de aynı hükme tabidir. عَلَى اَمْرٍ جَامِعٍ **İctimaî bir işle meşgul oldukları zaman,** cuma, bayram, istişare, savaş gibi toplanmayı gerektiren ya da faydası veya zara-rı umumî olan bir iş üzerinde bulundukları zaman لَمْ يَذْهَبُوا حَتّٰى يَسْتَاْذِنُوهُ **ondan izin almadıkça gitmezler.** Münafıklar gibi kaçmazlar. اِنَّ الَّذِينَ يَسْتَاْذِنُونَكَ **İşte o senden izin isteyenler yok mu** اُولٰئِكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ وَرَسُولِهِ **onlar Allah'a ve Resulüne iman eden kimselerdir.** فَاِذَا اسْتَاْذَنُوكَ لِبَعْضِ شَاْنِهِمْ **Bundan dolayı bazı işleri için**

senden izin istediklerinde فَأْذَنْ لِمَنْ شِئْتَ مِنْهُمْ **sen de onlardan dilediğin kimseye izin ver.** Yani her izin isteyene izin vermek vacib değildir. Hikmet ve işin gereğini gözetmek lazımdır. Bir de Berâe (Tevbe) Sûresi'nde geçen عَفَا اللّٰهُ عَنْكَ لِمَ أَذِنْتَ لَهُمْ حَتّٰى يَتَبَيَّنَ لَكَ الَّذِينَ صَدَقُوا *"Allah seni affetsin! Doğru söyleyenler sana iyice belli oluncaya kadar onlara niçin izin verdin?"* (Tevbe, 9/43) âyet-i kerimesi unutulmamalıdır. İzin ver وَاسْتَغْفِرْ لَهُمُ اللّٰهَ **ve onlar için Allah'a istiğfar eyle;** zira izin istemek, her ne kadar şiddetli bir özür ile doğruluğa dayansa da, dünya işini ahiret işine takdim ve tercih etmek gibi bir kusur töhmetinden uzak olmaz. Sen istiğfar edersen اِنَّ اللّٰهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ **şüphe yok ki Allah, mağfiret edicidir, merhametlidir.** Bu noktada Resulullah'a hitaptan ümmetine hitaba iltifatla buyuruluyor ki:

Ey müslümanlar! لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ **Peygamberin davetini, duasını aranızda** كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا **bazınıza, bazınızın daveti, duası gibi kıyas etmeyin.** Onun davetine icabet farzdır. Duası Allah yanında hemen kabul olunur. Bundan dolayı emirlerine son derece özenle itaat etmeli ve uymalı ve onu gücendirmekten son derece sakınmalıdır. قَدْ يَعْلَمُ اللّٰهُ الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنْكُمْ لِوَاذًا **İçinizden birbirinizi siper ederek sıyrılmak isteyenleri Allah biliyor.** فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ اَمْرِهِ **Dolayısıyla O'nun emrine aykırı davrananlar** اَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ **kendilerine bir fitne isabet etmesinden,** yani dünyada bir bela ve sıkıntıya çarpmaktan اَوْ **yahut** dünyada olmazsa ahirette يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ اَلِيمٌ **kendilerine çok elemli bir azap isabet etmesinden sakınsınlar** Burada terdîd (iki ihtimalle anlatmak) yalnız bir güzellik içindir. Yoksa dünya belaları ile ahiret azabının bir araya getirilmesinde bir zıtlık yoktur. Aslında Peygamberin emri ve gidişatına uyan müslümanların nasıl yükseldiklerine tarih şahit olduğu gibi müslümanız deyip de aksine giden kavim ve miletlerin ne fitnelere, ne belalara, ne azablara uğramakta oldukları göz önündedir. Hemen Cenab-ı Hak hepimizi hidayetiyle hoşnud eylesin.

اَلَا اِنَّ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ **Evet, göklerde ve yeryüzünde ne varsa hep Allah'ındır.** Kâinatın hepsi, yaratılış bakımından, sahip olma yönünden, gerek yoktan var etme, gerek yok etme, gerek ilk yaratma, gerek yeniden iade ile tasarruf bakımından O'nundur. قَدْ يَعْلَمُ مَا اَنْتُمْ عَلَيْهِ **Muhakkak ki o, sizin üzerinde bulunduğunuz hali** وَيَوْمَ يُرْجَعُونَ اِلَيْهِ **ve onların, o karşı çıkanların kendisine döndürülecekleri günü biliyor.** فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا **Bundan dolayı onlara yaptıklarını anlatacaktır.** وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ **Ve Allah her şeyi hakkıyla bilir.** İlminden bir zerre kaçmaz, hak ile batılın tamamen ayrılacağı o furkan günü neler olacağını anlamak için, şimdi Nur Sûresi'nden sonra Furkan Sûresi'ni dinleyiniz:

Furkan Sûresi

Mekke Döneminde İndi

Âyet Sayısı: 77

Mekkî sûrelerdendir. Ancak وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ âyetinden وَكَانَ اللّٰهُ غَفُورًا رَحِيمًا ya kadar (25/68-70) üç âyetin Medine'de nazil olduğu hakkında İbnü Abbas'tan bir rivayet vardır.

Âyetleri : Yetmiş yedidir.

Kelimeleri : Bin sekiz yüz yetmiş ikidir.

Harfleri : Üç bin yedi yüz otuz üçtür.

Fâsılası : ا، ل harfleridir. "lâm" «ضَلُّوا السَّبِيلَ» dedir.

Nüzul sebebi kâfirlerin, ilâhlık ve peygamberlik konusundaki küfür ve inatçılıkları olduğu, içindekilerden anlaşılmaktadır.

Nur Sûresi'nin sonu ile bu sûrenin başlangıcı arasındaki münasebet gayet açıktır. Orada, peygambere saygı ve itaatin gerekliliği ve emrine aykırı hareket

edenlerin menedilmesinden sonra, nihayet Allah'a dönüş günü hatırlatılarak söze son verilmişti. Bunun üzerine Furkan Sûresi'nin, Allah'ın büyüklüğünü kutsallaştırarak şöylece başlamış olması ne kadar göz kamaştırıcı olmuştur:

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ
تَبَارَكَ الَّذ۪ي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلٰى عَبْدِه۪ لِيَكُونَ لِلْعَالَم۪ينَ نَذ۪يرًاۙ ﴿١﴾
اَلَّذ۪ي لَهُ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ
شَر۪يكٌ فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَّرَهُ تَقْد۪يرًا ﴿٢﴾ وَاتَّخَذُوا
مِنْ دُونِه۪ٓ اٰلِهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْـًٔا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ
لِاَنْفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيٰوةً وَلَا نُشُورًا
﴿٣﴾ وَقَالَ الَّذ۪ينَ كَفَرُٓوا اِنْ هٰذَٓا اِلَّٓا اِفْكٌ افْتَرٰيهُ وَاَعَانَهُ
عَلَيْهِ قَوْمٌ اٰخَرُونَۚ فَقَدْ جَٓاؤُ۫ ظُلْمًا وَزُورًاۚ ﴿٤﴾ وَقَالُٓوا اَسَاط۪يرُ
الْاَوَّل۪ينَ اكْتَتَبَهَا فَهِيَ تُمْلٰى عَلَيْهِ بُكْرَةً وَاَص۪يلًا ﴿٥﴾ قُلْ اَنْزَلَهُ
الَّذ۪ي يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِۜ اِنَّهُ كَانَ غَفُورًا رَح۪يمًا
﴿٦﴾ وَقَالُوا مَالِ هٰذَا الرَّسُولِ يَأْكُلُ الطَّعَامَ وَيَمْش۪ي فِي الْاَسْوَاقِۜ
لَوْلَٓا اُنْزِلَ اِلَيْهِ مَلَكٌ فَيَكُونَ مَعَهُ نَذ۪يرًاۙ ﴿٧﴾ اَوْ يُلْقٰٓى اِلَيْهِ
كَنْزٌ اَوْ تَكُونُ لَهُ جَنَّةٌ يَأْكُلُ مِنْهَاۜ وَقَالَ الظَّالِمُونَ اِنْ تَتَّبِعُونَ

إِلَّا رَجُلًا مَسْحُورًا ﴿٨﴾ اُنْظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا

فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٩﴾

Meâl-i Şerifi

1- "Tebareke" ne yüce feyyazdır o ki, dünyaları uyarmak üzere kulu Muhammed'e, hakkı batıldan ayırdeden Kur'ân'ı indirdi.

2- O öyle bir ilâhtır ki, göklerin ve yerin hükümranlığı kendisinindir. O hiç çocuk edinmedi, hükümranlıkta ortağı yoktur. Her şeyi yaratıp bir ölçüye göre düzenleyerek takdir etmiştir.

3- Kâfirler, O'nu bırakıp bir şey yaratamayan, bilakis kendileri yaratılmış olan, kendilerine ne zarar ve ne de fayda verebilen; öldürmeye, diriltmeye ve ölümden sonra tekrar canlandırmaya güçleri yetmeyen tanrılar edindiler.

4- İnkâr edenler: "Bu Kur'ân Muhammed'in uydurmasıdır, ona başka bir topluluk yardım etmiştir" diyerek haksız ve asılsız bir söz uydurdular.

5- "Kur'ân öncekilerin masallarıdır; başkalarına yazdırmış da sabah akşam kendisine okunmaktadır" dediler.

6- Ey Muhammed! De ki: "Onu, göklerin ve yerin sırrını bilen indirmiştir. Şüphesiz O, bağışlayandır, merhamet edendir."

7- Şöyle dediler: "Bu ne biçim peygamber ki, yemek yer, sokaklarda gezer? Ona, beraberinde bulunup uyaran bir melek indirilseydi ya!"

8- "Yahut kendisine bir hazine verilseydi veya besleneceği bir bahçe olsaydı ya!" Bu zalimler, inananlara "Siz sadece büyülenmiş bir adama uyuyorsunuz" dediler.

9- Ey Muhammed! sana nasıl misaller getirdiklerine bir bak! Onlar sapmışlardır, yol bulamazlar.

(تَبَارَكَ) - تَعَالَى gibi «تَفَاعَلَ» babından mâzî fiildir. Tasrif olunmaz, yani diğer sîgaları çekilmez ve Allah'tan başkasına isnad edilmez. Türetilmesinde «بَرَكَة» "bereket" maddelerinin bu mânâ ile açık bir ilişkisi vardır. «تَفَاعَلَ» babından olması da bu mânânın mübalağa ile kendisinden meydana geldiğini ifade eder. «بَرَكَة» "bereket" ise bir şeyde ilâhî hayrın devamlı ve kararlı olması demektir ki, "su-yun havuzda birikip yükselerek durması" anlamından alınmıştır. İlâhî hayrın bulunduğu şeye "mübarek" denilir. İlâhî hayır, dar bir kalıba sokulup sayılamayacak, ve hislerle bilinemeyecek bir şekilde meydana geldiğinden, kendisinde

beş duyu ile bilinemeyen bir ziyadelik tesbit edilen şeye de "mübarek" denilir. Şu halde «تَبَارَكَ» kelimesi, mübareklik, bizzat kendisinden zuhur etmek üzere, mübareklikte büyük bir yükseklik ile kararlılık ifade eder. Ve bunun yani mübarekliğin Allah Teâlâ hakkında sonradan olma veya değişme şüphelerinden uzak bir şekilde düşünülmesi gerekir. Bu tahlilde düşünceye dayanak olacak iki kavram vardır: Biri subût, biri de ziyâdelik'tir. Bunun için geçmiş müfessirler de bunu, başlıca iki mânâyı esas alarak tefsir etmişlerdir. Birisi «لَمْ يَزَلْ» «وَلاَ يَزَالُ» mânâsıdır ki, varlığı ezelî ve ebedî olarak gerekli olan mânâsınadır. Bunda devam ve karar mânâsı esas olarak alınmıştır. Diğerinde ise tezayüd (çoğalma) mânâsı esas alınarak iki vecih söylenmiştir. Bazıları, Allah Teâlâ'nın zatında yüceliğini ve Allah'tan başka şeylerin noksanlığını düşünerek تَعَالَى *"yüce oldu"* mânâsıyla tefsir etmişlerdir. Allah Teâlâ'nın zatında her şeyden yüksek olduğunu ifade eder. Zatında yüksek, çok yüksek demek olur. Bazıları da fiil sıfatı olarak düşünüp تَزَايَدَ خَيْرُهُ وَعَطَاؤُهُ وَتَكَاثَرَ *"hayır ve ihsanı arttı ve çoğaldı."* diye hayır ve ihsanının artıp çoğalmasıyla tefsir etmişlerdir. Bazı yerde bu mânâların birisi, diğer bazısında diğeri daha uygun olmaktadır. Şu halde İbnü Abbas Hazretlerinden de iki rivayet olduğuna göre, hem Allah'ın zatî sıfatını ve hem de fiilî sıfatını düşünerek bütün bu mânâları toplamak daha uygun olacağından . تَبَارَكَ أَيْ تَعَالَى جَلَّ شَانُهُ فِى ذَاتِهِ وَصِفَاتِهِ وَاَفْعَالِهِ عَلَى اَتَمِّ وَجْهٍ وَاَبْلَغِهِ yani "hem zatında, hem sıfatında, hem fiillerinde en mükemmel ve en olgun olmak üzere şanı yüksek ve yücedir" mânâsıyla tefsir olunmuştur.

Bilindiği gibi «تَعَالَى» da «عُلُوّ» den «تَفَاعَلَ» dir. «عُلُوّ» Türkçe'de "ululuk" diye ifade olunabilirse de «عَالِى» mânâsına "ulu" sıfatı, "ulumak" masdarından "emir" kipine de ihtimali olduğu için, hoş olmayan bir mânâyı düşündürmekten uzak olmadığından, dilin inceliğine dikkat eden edebiyatçılarca kullanılması uygun bulunmayıp "yüksek" sıfatı buna tercih edilmiştir. Bununla beraber «تَفَاعَلَ» binasından anlaşılan «فَعَلَ بِنَفْسِهِ» ile mübalağa inceliklerini ifade edebilecek bir siğa da bulamadığımızdan «تَعَالَى» kelimesinin Türkçe bir fiil ile tam tercümesi mümkün olamamıştır. Mesela "Yükseldi" denilse «عَلاَ» yahud «اِعْتَلَى» demek olabilirse de «تَعَالَى» anlaşılmaz. Özellikle sıfat olarak da kullanılmaz. Halbuki "bereket" kelimesinin ayrıca bir türkçe karşılığını kullanmadığımız gibi «تَبَارَكَ» fiilinin tercümesine de hiç imkan bulamıyoruz. Bundan dolayı «تَبَارَكَ وَتَعَالَى» ifadesi dilimizde aynen kullanılagelmiştir. Bir şeye şaşırma ve beğenip güzel bulma anında «تَبَارَكَ اللّٰهُ ، بَارَكَ اللّٰهُ» tabirleri de, olduğu gibi yaygın olarak kullanılmıştır. Mübarek olsun yerinde "kutlu olsun" denirse de "bereket" yerine "kut" demiyoruz. İşte bu gibi sebeplerden dolayı biz de meâlde «تَبَارَكَ» fiilini

aynen muhafaza ile beraber "**ne yüce feyyaz O**" (ne yüce feyiz, bolluk ve bereket veren O,) tabiriyle bir tefsir ifade etmek istedik, bunun yerinde "yüksek, çok yüksek O", yahud "çok pek çok feyiz ve bereket sahibi O", yahud " ne yüce kutlu O" demek mümkün olabilirdi.

«الَّذِى» İsm-i mevsul olup «تَبَارَكَ» nin failidir. «نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ» de onun sılasıdır.

FURKAN: «فُرْقَانٌ» mukaddimede geçtiği üzere, aslında fark ve tefrik etmek, yani ayırmak, ayırt etmek mânâlarıdan masdardır. Genellikle "fark" aklen bilinen şeylerde, tefrik, hissen bilinen şeylerde kullanılır. Sonra "Furkan" fârık (ayıran), "mefruk" (ayrılmış) mânâsına da gelir; bu suretle mühim davaları, çözüp neticeye bağlayan kesin delillere, mucizelere "Furkan" denilir. Bu mânâya göre Kur'ân'ın bir ismi de "el-Furkan"dır.

TENZÎL ve İNZÂL: İndirmek demek ise de tenzîl, çokluk ifade eder. Onun için birden indirmeye inzâl, çeste çeste birçok defalarda indirmeye tenzil denilir. Sonra Arapça'da gerek isim gerekse fiil cümlesi olan bir haber cümlesi ile sılalanarak açıklanan «الَّذِى ، مَنْ ، مَا» gibi belirsiz isimlere, ism-i mevsul denilir. İkilisi «اَلَّذَانِ» çoğulu «اَلَّذِينَ» müfred müennesi «اَلَّتِى» tesniye müennesi «اَلَّتَانِ» cemi müennesi «اَللاَّتِى ، وَاللاَّئِى ، وَاللَّوَاتِى» gelir. Eskiden bunun tercümesinde "şol ki..." denilirdi. Fakat konuşma dilimizde her nedense kullanılışını kaybetmiş olduğundan bunun yerine "o ki" diyoruz. Halbuki, "o" hem gaib zamiri, hem işaret ismi olarak kullanıldığından, bir de mevsul ismi yerinde kullanılması dilde darlık oluyor. Gerçi bizde asıl bağlaç mânâsını ifade eden; yani önündeki cümleyi üst tarafına bağlayan edat "ki" dir. Fakat bu "ki" isim olmayıp sadece bir bağlaç harfi olduğundan gramerde mübteda, haber veya fail gibi cümlenin bir öğesi olmayıp yalnız önündeki cümleyi üst tarafına sıfat yapar. Bu sebepten kendi başına bir mevsul ismin yerini tutamayarak o, şu, bu gibi belirtilen bir (mevsuf)a ihtiyaç duyar. Ve bu suretle sıla ile sıfatın arası açılmamış olur. Arapçada ise sıla ile sıfatın belağat açısından önemli farkları vardır. Bundan dolayı Kur'ân'da hoş ve ince zevkler ifade eden «الَّذِى» gibi mevsullerin tatlı tekrarları o ki, şu ki, bu ki, gibi tercemelerle anlatılırken tatsız tekrarlara sebebiyet verildiği gibi, birçok yerlerde mevsul kaybedilerek mevsuf halinde gösterilmiş oluyor ki, bunlar dillerin birbirinden zorunlu farklılıklarıdır. Cümlenin mevsufu belirsiz olur, fakat mevsul muhakkak belirlidir; gerçi az da olsa bazan ahd-i zihnî... de olabilir. Fakat çoğunlukla sılanın muhatap için gerçekte belirli olması şarttır. Onun için burada şöyle bir soru sorulmuştur: «نَزَّلَ الْفُرْقَانَ» cümlesi

«الذى» nin sılası olduğu için, kendisine söz söylenilen kimselerce bilinmesi gerekir. Halbuki, kâfirler "Furkan"ın indirilmiş olduğuna inanmıyorlar. O halde nasıl sıla olabilir? Buna basit olarak şöyle cevab verilir: Peygamber ve inananlar için Furkan'ın indirilmiş olduğu bilinmektedir. Burada doğrudan doğruya muhatap da onlardır. Gerçi indirilişin asıl hedefi kâfirler ve onların kâfirliklerini ortadan kaldırmak ve onların ahiretteki durumlarını bildirmektir; fakat doğrudan doğruya ilâhî söze muhatab tutularak değil, Peygambere yapılan hitabın tebliği iledir. Onun için biraz sonra görüleceği üzere kâfirler gaib (üçüncü şahıs) kipi ile bahis konusu edilecektir. Muhatap, insan cinsi de olsa bu cevap yeterlidir. Bununla beraber buna daha ince bir cevap da vardır. Şöyle ki: Furkan'dan asıl maksat, Kur'ân'dır. Kur'ân ise benzeri yapılamadığı deneylerle bilinen daimi bir mucizedir. Bunu kâfirler de denemişler ve yetersiz kaldıklarından kalem ile çekişmeden, silah ile muharebeye geçmişlerdir. İşte Kur'ân'ın deney ile sabit olan ve böylece bütün insanlık için gözle görülür bir hale gelen bu acze düşüren vasfı, aynı zamanda kendisinin indirilmiş olması konusunda sağlam bir delil ve Furkan'dır. Ebu Bekir Bâkıllânî'nin de "İ'câzü'l-Kur'ân" isimli eserinde açıkladığı üzere Kur'ân'ın icazı, (benzerinin yapılamayışı) herkesçe bilinen bir şey olduğundan onun indirilmiş olduğunu kabul etmek istemeyenler, elleriyle yokladıkları bir olayı bile inkâra kalkışacak inatçılardır. Bundan dolayıdır ki; En'am Sûresi'nde وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِى قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوهُ بِاَيْدِيهِمْ لَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا اِنْ هَذَا اِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ *"Eğer sana sayfa üzerine yazılı bir kitap indirseydik, onlar da ona elleriyle dokunsalardı yine de kâfir olanlar: 'Doğrusu bu apaçık sihirden başka bir şey değildir' derlerdi"* (En'am, 6/7) buyurulmuştur. Deney, teorik olarak bir mutlak gereklilik ifade etmezse de, genellikle insan bilgisinin en sağlam kaynaklarından olduğu için, ispat edilmiş bir deneyin delil olarak ifade ettiği gerçek, herkes için bilinen mânâsındadır. Bu sebeple Kur'ân'ın benzersizliği ve indirilmiş oluşu, Arap müşrikleri gibi bir kısım kâfirlerce tam olarak bilindiği gibi, diğerlerinin de bildiği yerine geçer. Bundan başka Kur'ân, bu gerçeği önceden açıklıkla haber vermiş; haber ise bilgi edinmenin yollarından birisi olduğu için, sılanın bilinen bir şey olduğunu ispat için bu kadarı bile yeterlidir. Nüktesi bir kerre işitilmiş olan bir haber cümlesi, inanmayanlara dahi bir sıla olarak getirilmiş olabilir. Bu konuda şart ve gerekli olan iman değil, az miktarda bilgi ki, şöyle zihinde kalacak kadar sözü geçmiş olsa da, yeterlidir. Şunu da belirtelim ki, mevsul ismin sılası, söylenmeden önce belirsizdir. Eğer «الحَمْدُ لله الذى» gibi normal bir sıfat olarak gelirse, Türkçenin "öyle ki" ifadesi gibi sıfatlandırmada güçlendirme bildiren bir bağlaç ifade ederse de «تَبَارَكَ الذى» gibi fail veya soyut

veya gerçek bir ma'mül olarak geldiği zaman, belirsiz bir zattan başka bir şey anlatmaz. Bir sözde, böyle belirsiz bir zatın fail yapılmasında ne fayda olabilir denilemez. Çünkü "evvelen ibhâm, sâniyen tefsir, evkau finnefis" tir, derler. Yani: "Bir şey önce kapalı olarak söylenip de sonra açıklandığı zaman, muhatabın gönlünde kuvvetli etki bırakır." Çünkü nefis, kolay duyduğu bir şeyi hafif geçer, önemsemez; fakat önce kapalı olarak işittiği zaman dikkat ve anlamak için gayret sarfeder. Bilmek arzusuna düşer. Bu istek ve arzu üzerine açıklandığı zaman da, belleğinde iyi yerleşir. Arap belağatinin bu kuralları, zamanımızda psikolojinin "hâfıza, dikkat ile mütenâsibtir (bellek, dikkat ile denktir), dikkat de merak ile mütenasibtir (denktir)" kurallarını ifade eder. Hatta batılılarda ve zamanımız yazarlarının bir çoğunda bu belirsizlik kuralı bir moda salgını hâlini almıştır. Bir konuyu anlatırken istek uyandırmak için sayfalarca belirsizlik çizdikleri görülüyor. Halbuki, bunun fazlası da, istek yerine usanç veya unutkanlık vermekten uzak kalamaz. Çok naz aşık usandırır. Kur'ân'da ise bunun en güzel gıdıklayıcı örnekleri görülür. Mevsul isimler de, buna ayrıca bir güzellik katar. İşte «تَبَارَكَ الذى» bunun gibidir. Allah Teâlâ'nın ilâhî özü (cevheri) bilinemediği gibi «الّذى» de ilk bakışta bilinemeyecek bir "bilinmez öze" işaret ediyor. Karşısındaki kimseye önce insanın hiçliğini duyuruyor, sonra O bilinmeyen, en belli, en belirgin sıfatların ortaya konulmasıyla apaçık anlatılıyor. Önce Kur'an'ın, gerçeği gerçek olmayandan ayıran ve herkesçe bilinen karşısındakileri aciz bırakıcı özelliği "Furkan" ismi ve "el" belirlilik takısı ile hatırlatılıp «نَزَّلَ الْفُرْقَانَ» sılası ile «الّذى» mavsûlünün belirsizliği belirlenerek, Allah Teâlâ özellikle bu Furkan'ı indirmiş olmak sıfatı ile tanıttırılıyor. Ve feyiz, bolluk ve bereketin yüksekliği ile önce bu fevkalade geniş muciz kılavuzluğu ile bildiriliyor ve yüceltiliyor. Bu şekilde, ortaya çıkan mânâ şu oluyor: "Çok yüce, çok kutlu, hayır ve bağışlaması çok yüksek olduğunu ne kadar hayret verici bir şekilde gösterdi. O, hani bildiğiniz Furkan'ı, o hak ve batılı ayıran, vazifelerinizi öğreten, bir benzerini yapmaktan herkesi aciz bırakan Kur'ân mucizesini ibadet ve kulluk ile seçilmiş, herkesçe bilinen kuluna âyet âyet indiren o yüce zat". Şüphe yok ki onun O Furkan kendisine indirildiği herkesçe bilinen kulu, özel kulu, yüce Peygamberi Muhammed Mustafa, (s.a.v) olduğu da apaçık bellidir. (İsrâ, 17/1. âyetin tefsirine bkz.)

Ona, o Furkân'ı niçin indirdi. لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا **Bütün akıl sahipleri dünyasına bir nezir (korkutucu) olsun diye.**

NEZİR: Münzir, yani korkutucu mânâsına sıfat-ı müşebbehedir. (daimilik

ifade eden sıfat) Beşîr ve mübeşşir gibi inzar (korkutmak) mânâsına masdar da olur. Nekîr ve inkâr gibi burada korkutucu mânâsına olması açıktır.

İNZAR: Korkunç haber vermek, bir şeyin sonucundaki güçlük ve yok olmayı haber vererek kocundurmak, sakındırmak demektir ki, sevinç haberi vermek demek olan müjdenin zıddıdır. (Bakara, 2/6. âyetin tefsirine bkz.) Bu sebebten beşîr ve mübeşşir, müjdeci demek olduğu gibi; nezîr ve münzir de tehlike haberiyle korkutan haberci, Peygamber, Resul demek olur. Furkan sahibi olan Peygamber (s.a.v) وَمَا اَرْسَلْنَاكَ اِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا *"Biz seni ancak müjdeleyici ve korkutucu olarak gönderdik."* (Furkan, 25/56) gibi âyetlerle bilindiği üzere hem mübeşşir (müjdeci), hem münzir (korkutucu) dir. Allah Teâlâ'nın hem rahmetinin müjdecisi, hem azabının habercisidir. Fakat yerine göre bazan bunların birisiyle yetinilmiştir. Nitekim Enbiyâ Sûresi'nde وَمَا اَرْسَلْنَاكَ اِلَّا رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ *"Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik."* (Enbiyâ, 21/107) buyurulduğu gibi, burada da لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا *"âlemlere bir korkutucu olsun diye..."* buyurulmuştur. Çünkü biraz sonraki açıklamalardan anlaşılacağı üzere burada iniş sebebi olan , kâfirlerin inkâr ve inatlaşmalarına karşı korkutma yerinde, müjdeleme kelimesinin açıklaması belagattan beraat-i istihlâle (güzel başlangıca) uygun olmazdı. Ve bu ince mânâ «تَبَارَكَ» nin yükseklik ve büyüklük mânâsına olmasını destekler. Bununla beraber, bu korkutmada ve bunun kuvvetini ifade eden Furkan'ın indirilmesinde, Peygambere ve inananlara bir müjde ve rahmet mânâsını içerir. Bu yönden müjdelemenin sözün anlaşılması için özellikle kullanılması dahi ayrıca bir belağat (sözün yerinde kullanılması) olmuştur. Bu da "Tebâreke"nin bolluk ve bağışlama mânâsını hatıra getirin. Fatiha Sûresi'nde açıklandığı üzere âlem kelimesi Allah Teâlâ'nın zat ve sıfatından başka her şeye denilir. Onun için burada bazı müfessirler «رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ» kavramına göre, Hz. Peygamber'in bütün yaratılmışlara da gönderildiğine delil göstermişlerdir. Fakat aklı olmayanları korkutmanın sebep ve faydası anlaşılmaz. Bundan dolayı, burada Fatiha'daki gibi tağlib'e (bir kelimeyi bir başka kelimeyi de içine alacak şekilde kullanmaya) ipucu yoktur. "Âlemin" çoğulunun, gerçekte akıl sahiblerinin dünyaları için kullanıldığı bellidir. Alimlerin çoğunun görüşü de budur. Akıl sahipleri âlemleri ise insanlar cinler ve meleklerdir. Âlûsî, tefsirinde der ki: Peygamber (s.a.v) in insanlara ve cinlere gönderilmiş olduğu zorunlu olarak bilinmektedir. İnkâr edene kâfir denilir.[1] Sübkî gibi bir kısım araştırmacılar, meleklere dahi gönderilmiş olduğunu söylemişler ve bazıları bu âyeti delil getirmişlerdir. Ma-

(1) Alûsî, a.g.e., XVIII, 231.

sum olanlara gönderilmenin faydası da, çağrısına uymakla onun şerefine hizmet etmektir. Şimdi düşünmeli ki, böyle bütün âlemleri korkutma yetkisi ne büyük kuvvet ve şandır. Ve bu kuvveti getiren Furkan ne büyük bir delil ve buyruktur. İşte Peygambere bu Furkan ile bu büyük kuvvet ve yetki verilmiş bulunuyor. O halde, o kulun efendisi, ona o Furkan'ı indirmiş olan Mevlâ, ne yüce, ne kutlu tanrıdır!

الَّذِى O ki لَهُ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ bütün göklerin ve yerin mülkü (dilediği gibi kullanma yetkisi) hep O'nundur. Gerek gökler ve gerek yer ve gerek bunlardaki yukarı ve aşağı bütün şeylerden mülk, yani tam tasarruf yetkisi, yaratmak, yok etmek, yaşatmak; öldürmek gerektiği şekilde dilediği gibi buyruk ve yasaklarıyla egemen olmak, saltanat, şehinşahlık hep O'nun, yalnız O'nundur. Başkasına bağımlı olmadığı gibi ortaklığı da yok...

وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا Hem hiç çocuk edinmedi. Çocuğu olmaktan uzak olduğu gibi bir çocuk da edinmiş değil. Hıristiyanların dediği gibi değil (Bakara, 2/116; Mâide, 5/18 ve Tevbe, 9/30. âyetlerin tefsirine bkz.). **وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِى الْمُلْكِ Hem mülkte hiçbir ortağı da yoktur.** Mecusilerin dediği gibi de değil. Yüce sözündeki kasırdan (mülkü yalnız O'na tahsis etmeden) bu da anlaşılmıştı. Böyle iken ayrıca açıklanması; ikidir, üçtür, diye ortaklık iddia edenleri açıkça çürütmeye özen göstermek içindir. وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا *"Hiç çocuk edinmedi"* cümlesinin araya konması da bunun içindir. Böylece evvela bunun öncekine bağlı olmayıp ayrıca anılmak istenilen şey olduğu gösterilmiş, sonra çocuk edinmenin sonucu dahi ortak edinmek olacağından, edinmemenin sebebi de anlatılmıştır. Yani, bu cümle, öncekine değil, ikinciye bağlanmıştır.

İyi ama bu mülkü nasıl bulmuş ve bu kadar büyük mülk ortaksız yapayalnız nasıl yönetilir, denecek olursa, buna karşı söz başı "vâv"ı ile buyuruluyor ki, **وَخَلَقَ كُلَّ شَىْءٍ her şeyi yarattı,** başka birinden almadı, kazanmadı, doğurmadı, yarattı, yokken var etti **فَقَدَّرَهُ تَقْدِيرًا de gerçeğine erişilmez bir takdir ile her birine bir sınır ve ölçü belirleyerek hikmetine göre dilediği gibi hepsini bütün sonuçlarıyla hazırladı.** O'nun için güçlük yok, her şey bütün mukadderatı ile O'nun kudret eli altında, kul, yaratılmış olup hepsini dilediği gibi kullanır, böylece her şeyin bir sınır ve ölçüsü var ki, onu asla aşamaz. O'nun kudretine ise sınır ve son yok, bundan dolayı hiç bir şey, yaratılmış olma sınırını aşıp da O'na ortak olmaya güç yetiremez, O öyle yüksek, öyle Tebârek...

Bu Furkan ile gerçek tam mânâsıyla yerleştirilip tebliğ edildikten sonra, inzar (korkutma)ın sebebine geçilerek buyuruluyor ki, **وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ اٰلِهَةً böyle**

iken tuttular da O'ndan başka bir takım ilâhlar (mabudlar) edindiler. O her şeyi yaratanı bıraktılar da O'nun berisinden öyle şeylere taptılar ki لَا يَخْلُقُونَ شَيْـًٔا **hiçbir şey yaratamazlar** وَهُمْ يُخْلَقُونَ **fakat kendileri yaratılır dururlar;** yani kendilerinin yaratılmış oldukları görülüp duruyor, yahud mabud (tanrı) diye yalan yere uydurulup duruyorlar.

HALK: Yokken meydana getirmek, yani yaratmak mânâlarına geldiği gibi تَخْلُقُونَ اِفْكًا (Ankebut, 29/17) gibi "yalan uydurmak" mânâsına da gelir. Burada bazı müfessirler bu mânâyı tercih etmişlerse de görünen açık mânâ öncekidir. Allah'tan başka tapılan şeylerin hepsi, putlar gibi yalan, uydurma mabud olduğu, onların yaratılmış olduklarından da anlaşılır. İlmî bakış açısından ifadenin asıl ruhu da, yaratılmışın, yaratan yerine konmasındaki çelişkiyi göstermektedir. Bunu daha fazla izah için buyuruluyor ki وَلَا يَمْلِكُونَ لِاَنْفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا **ve kendi kendilerine bir zarara da malik değiller, bir menfaate de.** Bu cümlenin açıklamasında "ve kendilerinden ne bir zararı gidermeye, ne de kendilerine bir fayda verecek şeyi getirmeye güçleri yetmez" deniliyor, çünkü sonra gelen zarar fiilinin sılası sayılıyor. Ve bir şeyin kendine zarar vermesi akla uygun olmadığından zarar, zararı gidermek mânâsına kullanılmış oluyor. Bu mânâ, tam anlamıyla yalnız cansız putlara uygun olabilir. Bu ise hem kasrın, hem de ilâhî sözün görünen mânâsından uzaktır. «لَامْ» da asıl olan sebeb gösterme olduğu gibi «لَا يَمْلِكُونَ» ye ilişkisi de açıktır. Bu bakımdan لَا يَمْلِكُونَ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا لِاَنْفُسِهِمْ değil لَا يَمْلِكُونَ لِاَنْفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا buyurulmuştur. O halde لِاَنْفُسِهِمْ *"nefisleri için"* لِذَاتِهِمْ *"kendileri için"* demek olmalıdır. Buradaki olumsuz kılınan (nefyedilen) yalnız kendilerine ait olan olumsuzluk ve zarar değil, kendi zatlarının nedeniyle mutlak olumsuzluk ve zarardır. Yani kendiliklerinden, kendi istekleri ile hiçbir zarar ve fayda vermeye güç yetiremezler kendilerinden (bizâtihim) olsalar bile, kendiliklerinden (lizâtihim) değillerdir. Olabilir ki, mesela güneşte veya Firavun gibilerde yahud Mesîh gibilerde bir fayda veya zarar görülmüşse o onların lizatihi kendi kudretlerinden, kendi sahip olduğu şeylerden değil, yüce yaratıcının verdiği güç ve kuvvettendir. Lizatih: (kendiliğinden) olsa idi yok olmazlardı. Bu mânâ اَسْتَغْفِرُ اللّٰهَ الْعَظِيمَ الَّذِى لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ الْحَىُّ الْقَيُّومُ وَاَتُوبُ اِلَيْهِ تَوْبَةَ عَبْدٍ ظَالِمٍ لِنَفْسِهِ لَا يَمْلِكُ لِنَفْسِهِ مَوْتًا وَلَا حَيٰوةً وَلَا نُشُورًا "Kendisinden başka ilâh olmayan diri olan, herşeyin yönetimini elinde bulunduran yüce Allah'tan mağfiret dillerim. Kendi nefsine zulmeden gerek hayat, gerek ölüm ve gerekse tekrar dirilme bakımından kendi nefsine malik olamayan bir kulun tevbesi ile tevbe ederim" (1) anlamına da uygundur. Burada

(1) Ebû Dâvud, Vitir, 26, Hudud 9; Tirmizi, Daâvat, 17,117; Darîmî, Hudûd, 6.

zararın önce getirilmesi de dikkate değer. "Def'-i zarar, celb-i menfaatten akdemdir. (zararın yok edilip kaldırılması, faydanın getirilip konulmasından öncedir) kuralına işaretle zararı yok edip kaldıramayanın bir fayda getirip koyamayandan daha güçsüz olduğunu anlattığı gibi, zarar vermenin faydalı olmaktan kolay olduğunu da anlatır. Bir de, Allah'tan başkasına tapanların fayda elde etme duygusundan önce, zarar korkusuyla taptıklarını ortaya koyar. Çünkü diktatörler ve zalimler, insanları daha çok korkutma politikasıyla kendilerine tapındırmaya uğraşırlar. Ve bu yüzden bir çok zavallılar, o gücü, onların kendilerininmiş gibi sanarak korku belasıyla onları tanrı yerine koyar, Allah'ı unuturlar. Fakat bilmeleri gerekir ki, aslında o güç ve kuvvet onların değildir. Allah dilemeyince onlar kendi başlarına ne bir zarar yapabilirler, ne de bir fayda sağlayabilirler. وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيٰوةً وَلَا نُشُورًا **Ne ölüme maliktirler, ne hayata, ne de nüşûra** (ölümden sonra tekrar canlandırmaya.).

NÜŞÛR: "Neşîr" gibi bazan edilgen bazan etken olur. Edilgen olursa bir şeyi açıp yaymak mânâsına gelir ki, dilimizde "neşir" "neşriyat" ve "menşûr" bu mânâdadır. Bunun etkenine "intişâr" denilir. Etken oldukları zaman ise ölmüş olan bir şeyin canlanıp kalkması anlamındadır ki, Kur'ân'da "nüşûr" kelimesi genellikle bu mânâdadır. Bunun edilgenine de "inşâr" (ölüyü diriltme) denilir. وَاَنْشَرْنَا بِهِ بَلْدَةً مَيْتًا *"Ve o su ile ölü bir toprağa can verdik"* (Kâf, 50/11) gibi. Şu halde bu mânâ şöyle olur: Ne ölüm elindedir, ne dirim, ne de ölümden sonra ahirette kalım; bunların hiçbirinde ne kendileri, ne başkaları hakkında diledikleri gibi tasarruf yapamazlar. Bunlara sahip olmayan ise mabud (ilâh) olamaz. Böyle iken bütün bunlara malik olup her şey kudret elinde bulunan Allah'a kulluğu bıraktılar da, öyle güçsüz şeylere taptılar. Peygamberliğe gelince:

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا **Ve o küfredenler bu açıklamaya karşı dediler ki** اِنْ هٰذَا bu Kur'ân, Furkan falan değil اِلَّا اِفْكٌ **sırf bir iftira** اِفْتَرٰيهُ **onu o uydurdu** وَاَعَانَهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ اٰخَرُونَ **ve buna karşı diğer bir kavim de ona yardım etti.** Yabancılardan yahudilerden öğreniyor dediler. (Nahl, 16/103. âyetin tefsirine bkz.)

فَقَدْ جَاؤُ ظُلْمًا وَزُورًا **Böylece zulüm ve tezvîre büyük bir haksızlığa ve yalancılığa gittiler** وَقَالُوا اَسَاطِيرُ الْاَوَّلِينَ **ve, evvelkilerin esatıyri, uydurma masalları** (esâtıyr kelimesi hakkında En'âm, 6/25. âyetinin tefsirine bkz.) اِكْتَتَبَهَا **Onları kendine yazdırtmış da** فَهِيَ تُمْلٰى عَلَيْهِ بُكْرَةً وَاَصِيلًا **işte sabah akşam kendisine okunup duruyor" dediler.** Haksızlıkta, yalancılıkta, yalanı telleyip pullamada bu derece ileri gittiler. Böyle haksız yalancılara başka sözün gerçeği yok. Yalnız قُلْ اَنْزَلَهُ الَّذِي يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ **onu, "o göklerde ve yerdeki sırrı bilen in-**

dirdi" de. Yani o sizin zannettiğiniz gibi uydurma veya eskilerin uydurma masalları değil, ilâhî sırları içinde bulunduran gökten indirilme bir kitaptır. Çünkü onu, göklerin, yerin gizliliğini bilen yüce Allah indirdi. إِنَّهُ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا **O gerçekten gafûr (yarlıgayan) bir rahim (merhamet eden) bulunuyor.** Bu sebepten o haksızlık ve yalan uydurmalarınıza karşılık kötü sonuçlarınızda ivedli davranmıyor da, geriye bırakıyor.

وَقَالُوا مَا لِهَٰذَا الرَّسُولِ يَأْكُلُ الطَّعَامَ وَيَمْشِي فِي الْأَسْوَاقِ ***"Bu ne biçim peygamber ki yemek yer, sokaklarda gezer." dediler.*** Haber verildiği üzere, Kureyş kabilesinden Rebia'nın iki oğlu Utbe ve Şeybe, Ebu Sufyân b. Harb, Nadr b. Haris, Ebu'l-Buhturî, Esved b. Muttalib, Zem'a b. Esved, Velîd b. Muğire, Ebu Cehil b. Hişâm, Abdullah b. Ebu Ümeyye, Ümeyye b. Half, As b. Vail, Nebih b. Haccac ile Münebbih b. Haccac toplanmışlar ve birbirlerine "Muhammed'e bir haber salın, kendisiyle bir konuşun, karşılıklı konuşarak tartışın ki, mazur olasınız (günah sizden gitsin) demişler ve bunun üzerine "Kavmin senin için toplandılar, seninle konuşmak istiyorlar" diye haber göndermişlerdi. Peygamber (s.a.v) geldi. "Ya Muhammed, biz senin hakkında mazur olalım (günah bizden gitsin) diye sana haber gönderdik. Şimdi bak! Sen eğer bu sözle mal istiyorsan, sana mallarımızdan mal toplarız ve eğer şeref istiyorsan seni Efendi tanırız, büyükleriz ve eğer mülk istiyorsan seni başımıza melik (kral) yaparız" dediler. Resulullah (s.a.v) buyurdu ki "Bende dediklerinizden hiçbiri yok. Ben size getirdiğimi ne mallarınızı almak için, ne içinizde şeref için, ne de üzerinizde melik olmak için getirmedim. Fakat yüce Allah beni size bir elçi olarak gönderdi ve bana bir kitap indirdi ve size bir müjdeci ve korkutucu olmamı emretti, ben de size, rabbımın elçiliğini bildirip iyilikle öğüt verdim. Eğer siz getirdiğimi alırsanız o sizin dünya ve ahirette payınızdır ve eğer onu kabul etmeyip bana geri verirseniz, yüce Allah, benimle sizin aranızda hüküm verinceye kadar ben, yüce Allah'ın emrine sabrederim". Bunun üzerine "Ya Muhammed! dediler, Eğer vermek istediklerimizden hiçbir şey kabul etmeyeceksen o halde, kendin için Rabbinden iste: Yanında seni doğrulayacak ve senden bizi uzaklaştıracak bir melek göndersin. Hem iste de sana bağlar, bostanlar ve altından, gümüşten köşkler yapsın da seni çalışmadan kurtarsın; çünkü sen de bizim gibi çarşılarda dolaşıyor, geçimlik arıyorsun. Eğer sandığın gibi elçi isen o zaman üstünlüğünü ve Rabbinin yanındaki yerini anlarız" Buna karşı Resulullah "Hayır, ben size bunun için gönderilmedim. Yüce Allah beni bir müjdeci ve korkutucu olarak gönderdi"(1) dedi. İşte bu âyetler bu sebeple indirildi.

(1) Süyûtî, ed-Dürrü'l-Mensur, VI, 236-237.

مَالِ هٰذَا الرَّسُولِ de "mâ" soru, "lam" cer harfi olduğundan, kural مَالِهٰذَا şeklinde bitişik yazılması idiyse de imam Osman b. Affan'a ait mushaf hattında مَالِ هٰذَا şeklinde "lâm" ayrı yazılmış ve dolayısıyla burada böyle yazılması muteber bir sünnet olmuştur.

تَبَارَكَ الَّذِي إِنْ شَاءَ جَعَلَ لَكَ
خَيْرًا مِنْ ذٰلِكَ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَيَجْعَلْ لَكَ
قُصُورًا ﴿١٠﴾ بَلْ كَذَّبُوا بِالسَّاعَةِ وَأَعْتَدْنَا لِمَنْ كَذَّبَ
بِالسَّاعَةِ سَعِيرًا ﴿١١﴾ إِذَا رَأَتْهُمْ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ سَمِعُوا لَهَا
تَغَيُّظًا وَزَفِيرًا ﴿١٢﴾ وَإِذَا أُلْقُوا مِنْهَا مَكَانًا ضَيِّقًا مُقَرَّنِينَ
دَعَوْا هُنَالِكَ ثُبُورًا ﴿١٣﴾ لَا تَدْعُوا الْيَوْمَ ثُبُورًا وَاحِدًا وَادْعُوا
ثُبُورًا كَثِيرًا ﴿١٤﴾ قُلْ أَذٰلِكَ خَيْرٌ أَمْ جَنَّةُ الْخُلْدِ الَّتِي
وُعِدَ الْمُتَّقُونَ كَانَتْ لَهُمْ جَزَاءً وَمَصِيرًا ﴿١٥﴾ لَهُمْ فِيهَا مَا
يَشَاؤُنَ خَالِدِينَ كَانَ عَلٰى رَبِّكَ وَعْدًا مَسْؤُلًا ﴿١٦﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ
وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ فَيَقُولُ ءَأَنْتُمْ أَضْلَلْتُمْ عِبَادِي
هٰؤُلَاءِ أَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّبِيلَ ﴿١٧﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ مَا كَانَ
يَنْبَغِي لَنَا أَنْ نَتَّخِذَ مِنْ دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَاءَ وَلٰكِنْ مَتَّعْتَهُمْ

وَآبَاءَهُمْ حَتَّى نَسُوا الذِّكْرَ وَكَانُوا قَوْمًا بُورًا ﴿١٨﴾ فَقَدْ كَذَّبُوكُمْ
بِمَا تَقُولُونَ فَمَا تَسْتَطِيعُونَ صَرْفًا وَلَا نَصْرًا وَمَنْ يَظْلِمْ
مِنْكُمْ نُذِقْهُ عَذَابًا كَبِيرًا ﴿١٩﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ
إِلَّا إِنَّهُمْ لَيَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَيَمْشُونَ فِي الْأَسْوَاقِ وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ
لِبَعْضٍ فِتْنَةً أَتَصْبِرُونَ وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرًا ﴿٢٠﴾

Meâl-i Şerifi

10- Öyle yücedir O ki, dilerse sana ondan daha iyisini, altından ırmaklar akan cennetler verir, sana köşkler de yapar.

11- Fakat onlar o saati (kıyameti) de yalanladılar. Biz ise o saati yalanlayanlara çılgın alevli bir ateş hazırladık.

12- Ki, cehennem ateşi uzak bir mesafeden kendilerine görününce, onun bir hışımlanmasını (kaynamasını) ve uğultusunu işitirler.

13- Elleri boyunlarına bağlı olarak onun dar bir yerine atıldıkları zaman da, oracıkta yok olmayı isterler.

14- (Onlara şöyle denilir) Bu gün bir yok olmayı değil, nice yok olmaları isteyin!

15- De ki: Bu mu daha iyi, yoksa takva sahiplerine vaad olunan ebedilik cenneti mi? Çünkü orası, onlar için bir mükafattır ve bir varış yeridir.

16- Onlar için orada ne isterlerse var, hem orada ebedî kalacaklar. Çünkü bu Rabbinden yerine getirilmesi istenen bir vaaddir.

17- Hele o gün Rabbin onları Allah'tan başka taptıkları şeylerle toplar da, der ki: "Siz mi saptırdınız şu kullarımı, yoksa kendileri mi yolu kaybettiler?"

18- Onlar: "Sübhansın seni tenzih ederiz. Seni bırakıp da senden başka dostlar edinmek bize yaraşmaz; fakat sen onlara ve atalarına o kadar nimet verdin ki, sonunda seni anmayı unuttular ve helaki hak eden bir kavim oldular." derler.

19- (Bunun üzerine ötekilere hitaben şöyle denilir.) İşte (taptıklarınız)

sizi söylediklerinizde yalancı çıkardılar. Artık ne (azabınızı) geri çevirebilir, ne de bir yardıma çare bulabilirsiniz ve içinizden kim zulmederse, ona büyük bir azab tattıracağız.

20- (Resulüm!) Biz senden evvel de peygamberleri başka türlü göndermedik. Şüphesiz onlar hem yemek yiyorlar, hem çarşılarda geziyorlardı (sokaklarda yürüyorlardı). Sizin bir kısmınızı bir diğerine fitne (imtihan sebebi) kılmışızdır ki, bakalım sabredecek misiniz? Zira Rabbin her şeyi hakkıyla görmektedir.

تَبَارَكَ الَّذٖى اِنْ شَٓاءَ **Ne mübarektir o ki dilerse** جَعَلَ لَكَ خَيْرًا مِنْ ذٰلِكَ **sana ondan** -onların söyledikleri hazine ve bahçelerden- **daha iyisini verir.** Yalnız bir cennet değil جَنَّاتٍ **cennetler,** hem تَجْرٖى مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُ **altından ırmaklar akar cennetler verir,** yani ahirette söz verdiği cennetler gibi dilerse dünyada da verir, İslâm yurdu olur. وَيَجْعَلْ لَكَ قُصُورًا **Senin için köşkler de yapar.** بَلْ كَذَّبُوا *"Fakat onlar kıyamet saatini yalanladılar."*

BEL: Bir bağlaç harfidir ki, asıl mânâsı- ıdrabdır (Yeni bir hükme dönüştür). Bazen de "hattâ" gibi terakkî, ileriye geçme ifade eder.

İDRAB: Sözü üstünden altına çevirmek, yani bakışı öncesinden keserek geleceğe yöneltmektir. Bunu "belki" diye tercüme etmek meşhur olmuştur. Gerçekte, kelimenin yapısına ve söylenişine göre ondan alınmış, denilecek kadar da uygundur. Fakat dilimizde "belki" idrabtan (sözü ve nazarı üstten keserek alta yöneltmekten) çok ümid ve ihtimal için kullanılmaktadır. "Dur bakalım belki gelir" demekte hiç İdrab mânâsı yoktur. İdrab; "Yok, hayır" "daha doğrusu" demektir. Bu mânâ kasır ve istidrake benzer olduğundan son zamanlarda "fakat" kelimesi de "bel" ve "lakin" yerinde kullanılır olmuştur. Böylece "fakat onlar kıyameti yalanladılar" demek olur. Bu cümle yukardaki وَقَالَ الَّذٖينَ كَفَرُوا bölümüne atfolunmuş ve ondan İdrab ile, diğer küfürlerini anlatmaya ve açık bir şekilde kötü sonlarını haber verip korkutmaya intikaldir. Yani, daha doğrusu onlar saate, kıyamet ve ahirete inanmıyorlar, Kur'ân'ın öyle uydurma olmadığını bilmediklerinden değil, ahirete, cezaya inanmadıklarından dolayı o inançsızlığa ve sapıklığa düşüyorlar, o haksızlığa ve yalancılığa gidiyorlar.

وَاَعْتَدْنَا لِمَنْ كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعٖيرًا **Halbuki biz o saati (kıyameti) yalanlayan kimselere öyle korkunç bir ateş hazırlamışızdır ki** اِذَا رَاَتْهُمْ مِنْ مَكَانٍ بَعٖيدٍ **onları uzak bir yerden gördüğü zaman** -ki onlar ister görsünler ister görmesinler.- سَمِعُوا لَهَا تَغَيُّظًا وَزَفٖيرًا **onun korkunç hışımlanmasını (kaynamasını) ve uğultusunu işitirler.**

TEGAYYÜZ: Gayzlanmak, öfkelenmek; ZEFÎR, içeri nefes almaktır. Demek ki, cehennem onları uzaktan gördüğü zaman öfkesinden dehşetli sesler çıkarıyor, sümürmek için içine çekiyor. Burada görülüyor ki, gayzlanmak, zefirlenmek gibi görmek de ateşe nisbet edilmiştir. Onlar cehennemi gördüğü zaman değil, cehennem onları gördüğü zaman Bu ise cehennem ateşini bir kavrayış sahibi gibi anlatmak demektir. Bunu birçokları, "görünecek bir yerde bulundukları zaman" demek gibi gerçek mânâsı dışında bir mânâya yorumlamak istemişlerdir. Aslında cehenneme, anlama ve kavrama fiili nisbet edilmesi sadece burada değil, يَوْمَ نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ امْتَلَأْتِ وَتَقُولُ هَلْ مِنْ مَزِيدٍ *"O gün cehenneme 'Doldun mu?" deriz. O da 'Daha var mı?' der."* (Kâf, 50/30) âyeti ve وَشَكَتِ النَّارُ اِلَى رَبِّهَا فَقَالَ رَبِّ .. اَكَلَ بَعْضِى بَعْضًا *"Ateş Rabbine şikayet edip: 'Ya Rabbî bir kısmım bir kısmımı yedi' dedi"* (1) hadisi gibi diğer yerlerde de geçmiştir.

Bir de Alûsî'nin naklettiği üzere Taberânî ile İbnü Merdûye, Mekhûl tarîkı ile Ebû Ümâme (r.a)den şunu haber vermişlerdir: Demiştir ki; "Resulullah (s.a.v) her kim bilerek bana atfen yalan söylerse, cehennemin iki gözü arasında oturacağı yere hazırlansın." buyurdu. Ya Resulullah! cehennemin gözü var mıdır, dediler. "İşitmediniz mi, yüce Allah اِذَا رَاَتْهُمْ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ *"Onları uzak bir yerden gördüğü zaman"* buyuruyor, gözleri olmasa görür mü?" buyurdu.(2) Şu halde tevile gidilmeyip konuyu Yüce Allah'ın kudretiyle sırrî bir şekilde düşünmek gerekir. Özellikle قُلْ اَنْزَلَهُ الَّذِى يَعْلَمُ السِّرَّ فِى السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ *"De ki, onu göklerdeki ve yerdeki sırrı bilen indirdi"* (Furkan, 25/6) hatırlatmasından sonra, bunun o gizliliğe açık bir bağlantısı göze çarpmaktadır.

دَعَوْا هُنَالِكَ ثُبُورًا **Orada "sübûrâ"; yani "Ey sühûr, ey helak (yok oluş) neredesin! Gel de bizi kurtar diye feryad ederler.**

وَعْدًا مَسْؤُلًا **İstenecek vaad,** yahut istenildiği halde vaad, yani yüce Allah onu kullar tarafından istenilmek şartıyla vaad ve taahhüd buyurmuştur.

وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا لَوْلَٓا اُنْزِلَ عَلَيْنَا الْمَلٰٓئِكَةُ اَوْ نَرٰى
رَبَّنَا لَقَدِ اسْتَكْبَرُوا فٖٓى اَنْفُسِهِمْ وَعَتَوْ عُتُوًّا كَبٖيرًا ﴿٢١﴾ يَوْمَ

---

(1) Buhârî, Mevâkitu's-Salât, 9, Be'dü'l-Halk, 10; Tirmizî, Cehennem 9; İbn Mâce, Zühd, 38; Muvatta; Vükû't, 27; Dârimî, Rikâk, 119.

(2) Âlûsî Rûhu'l-Meânî, IX, 2www42

يَرَوْنَ الْمَلٰٓئِكَةَ لَا بُشْرٰى يَوْمَئِذٍ لِلْمُجْرِمِينَ وَيَقُولُونَ حِجْرًا
مَحْجُورًا ﴿٢٢﴾ وَقَدِمْنَٓا اِلٰى مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَٓاءً
مَنْثُورًا ﴿٢٣﴾ اَصْحَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُسْتَقَرًّا وَاَحْسَنُ
مَقِيلًا ﴿٢٤﴾ وَيَوْمَ تَشَقَّقُ السَّمَٓاءُ بِالْغَمَامِ وَنُزِّلَ الْمَلٰٓئِكَةُ
تَنْزِيلًا ﴿٢٥﴾ اَلْمُلْكُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ لِلرَّحْمٰنِ وَكَانَ يَوْمًا عَلَى الْكَافِرِينَ
عَسِيرًا ﴿٢٦﴾ وَيَوْمَ يَعَضُّ الظَّالِمُ عَلٰى يَدَيْهِ يَقُولُ يَا لَيْتَنِي
اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا ﴿٢٧﴾ يَا وَيْلَتٰى لَيْتَنِي لَمْ اَتَّخِذْ
فُلَانًا خَلِيلًا ﴿٢٨﴾ لَقَدْ اَضَلَّنِي عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ اِذْ جَٓاءَنِي
وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِلْاِنْسَانِ خَذُولًا ﴿٢٩﴾ وَقَالَ الرَّسُولُ
يَا رَبِّ اِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هٰذَا الْقُرْاٰنَ مَهْجُورًا ﴿٣٠﴾ وَكَذٰلِكَ
جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ وَكَفٰى بِرَبِّكَ هَادِيًا وَنَصِيرًا
﴿٣١﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْاٰنُ جُمْلَةً
وَاحِدَةً كَذٰلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهِ فُؤَادَكَ وَرَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلًا ﴿٣٢﴾
وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ اِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَاَحْسَنَ تَفْسِيرًا ﴿٣٣﴾
اَلَّذِينَ يُحْشَرُونَ عَلٰى وُجُوهِهِمْ اِلٰى جَهَنَّمَ اُولٰٓئِكَ شَرٌّ مَكَانًا

Meâl-i Şerifi

21- Bununla beraber, bize kavuşmayı ummayanlar "Bize ya melekler indirilmeliydi, ya da Rabbimizi görmeliydik" dediler. Andolsun ki, doğrusu nefislerinde kendilerini büyüksündüler ve büyük azgınlık ettiler.

22- Melekleri görecekleri gün, işte o gün, günahkarlara hiçbir sevinç haberi yoktur. Ve yasak yasak, diyeceklerdir.

23- Onların yaptıkları her bir iyi işi dikkate alırız, fakat onu saçılmış zerreler haline getiririz.

24- O gün cennetliklerin kalacakları yer çok iyi, dinlenecekleri yer pek güzeldir.

25- O gün gökyüzü beyaz bulutlar halinde yarılacak ve melekler bölük bölük indirileceklerdir.

26- İşte o gün gerçek hükümranlık, çok merhametli olan Allah'ındır. Kâfirler için ise o pek zorluklu bir gündür.

27- O gün zalim kimse ellerini ısıracak: "Eyvah!" diyecek, "keşke Peygamberin yanında bir yol tutsaydım!"

28- "Eyvah!" diyecek, "keşke falancayı dost edinmeseydim.

29- Çünkü zikir (Kur'ân) bana gelmişken o, hakikaten beni ondan saptırdı. Şeytan insanı (uçuruma sürükleyip sonra) yapayalnız ve yardımcısız bırakmaktadır.

30- Peygamber dedi ki: "Ey Rabbim! Kavmim bu Kur'ân'ı terkedilmiş (bir şey yerinde) tuttular."

31- (Resulüm!) Ve işte biz böyle her peygamber için günahkarlardan bir düşman yapmışızdır, Bununla beraber hidayet verici ve yardımcı olarak Rabbin yeter.

32- Yine o inkâr edenler dediler ki: "O Kur'ân ona, hepsi birden indirilseydi ya"! Biz onu senin kalbine iyice yerleştirmek için böyle (parça parça indirdik) ve onu tane tane (ayırarak) okuduk.

33- Hem onlar sana karşı herhangi bir mesel ile gelmezler ki, biz sana (onun karşılığında) doğrusunu ve tefsirin daha güzelini getirmiş olmayalım.

34- O yüzleri üstü cehenneme toplanacaklar var ya! işte onlar, yerleri en kötü, yolları en sapık olanlardır.

وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا *"Bize kavuşmayı ummayanlar, bize ya melekler indirilmeliydi, ya da Rabbimizi görmeliydik, dediler."* Bu cümle وَقَالُوا مَالِ هٰذَا الرَّسُولِ cümlesine atfolunmuş olup, o kâfirlerin diğer saçmalarını hikaye ile red ve uyarıdır.

RECÂ: Bilinen geniş mânâsı ile emel (arzu) demektir. Lügatçıların çoğu birini diğeriyle açıklamışlardır. Bununla beraber aralarında ince fark gösterenler de vardır. İbnü Hilal'in Fürûk isimli eserinde "Emel, sürekli bir arzu ve istektir. Onun için bir şeye bakış, devamlı olup uzayınca "teemmül etti" uzunca düşündü denilir.[1] Bir de emel, mümkünde ve muhalde (imkansızda) olur, reca ise mümküne mahsustur denilmiştir" Mısbâh'ta da der ki; emel, ümidsizliğin zıddıdır. Çoğunlukla, meydana gelişi uzak olan şeylerde kullanılır.[2] Tam ise meydana gelişi yakın olan şeyde kullanılır. Recâ, emel ile tam arasındadır. Çünkü recâ (ümit) eden emelinin meydana gelmemesinden korkar, bu sebepten tama mânâsında kullanılır. Recâ nefi halinde kullanıldığında bazan korku mânâsını da ifade eder ki, buna "lügat-ı tihâmiyye" (Mekke lügatı) denilmiştir. Buna göre «لَا يَرْجُونَ» "korkmazlar" bilinen mânâsıyla arzu etmezler, gerçek lügata göre ise ümit etmezler, demek oluyor ki, burada en uygun olan da budur.

LİKÂ: Aslında bir şey ile buluşmaktır. Dokunmak, şart olmaksızın bir şeye ulaşmak diye de ifade olunmuştur. Görme fiili hakkında da kullanılır. Bundan dolayı "likâullah (Allah'a kavuşmak)" rü'yetullah (Allah'ı görmek) veya Allah'a ermek yahud kıyamet günü hesap ve ceza için yüce Allah'ın karşısına çıkmak demektir. Ve karşımıza çıkacaklarını ümit etmeyenler demek, kıyamet gününde tekrar dirilmeye ve toplanmaya, ahiret sorumluluğuna inanmadıkları için Allah'tan korkmayanlar demeyi de ifade eder. Yani Allah'ı görmeye yüzü olmayan, Allah'ın karşısına çıkacaklarını, azabına çatacaklarını ümit etmeyen, ahirete inanmaz, Allah'tan korkmazlar لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْنَا الْمَلٰئِكَةُ **o melekler bizim üzerimize indirilseydi ya** أَوْ نَرٰى رَبَّنَا **yahud Rabbimizi görsek ya, dediler.** لَقَدِ اسْتَكْبَرُوا فِي أَنْفُسِهِمْ **Andolsun ki, gönüllerinde kendilerini büyüksündüler.** Çünkü öyle demekle kendilerini Peygamberin yerinde veya daha üstün görmek istiyorlar ve hatta Allah'a karşı büyüklük taslıyorlar وَعَتَوْا عُتُوًّا كَبِيرًا **ve büyük bir haksızlıkla azgınlık ettiler.** Bunca açık delilleri tanımadılar da kutsal meleklerin bile önüne çekilmiş olan لَنْ تَرٰينِي *"Beni göremeyeceksin"* (A'râf, 7/143) perdesinin, kötü ne-

(1) Ebu Hilâl el-Askerî, el-Furûk fi'l-Lugat, 240. (Müellif, "Furûk" sahibini, İbnü Hilâl olarak zikretmiş ise de Ebu Hilâl olduğu eserin üzerinde belirtilmiştir. Onun için biz buraya Ebu Hilâl olarak aldık.)
(2) el-Feyyûmî, el-Mısbahu'l-Münîr, 22.

fislerine karşı yırtılmasını istediler.

Evet onlar melekleri görmeyecek değiller, fakat يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلٰٓئِكَةَ **melekleri görecekleri gün,** لَا بُشْرٰى يَوْمَئِذٍ لِلْمُجْرِمِينَ **günahkarlara o gün sevinç haberi yoktur.** O halde o azgın günahkarlara hiç sevinç haberi yoktur. وَيَقُولُونَ حِجْرًا مَحْجُورًا ***"Yasak yasak diyeceklerdir."*** Ve حِجْرًا مَحْجُورًا derler. حِجْرًا مَحْجُورًا Bir düşman rastgeldiği veya tiksinti veren bir şey hücum ettiği sırada söylenen bir deyimdir ki, fiili zikredilmemiş mutlak mef'ul halinde te'kidli (pekiştirmeli) bir cümledir. Fiili أَحْجُرُ حِجْرًا مَحْجُورًا veya حَجَرَ حِجْرًا مَحْجُورًا takdirinde emir veya geçmiş zaman kipi olabilir ve bu suretle yerine göre ya bir dua ve istiâze, yani bir yalvarış ve sığınış, yahut da bir men ve göz dağı verme ifade eder. Bir dua olduğuna göre "etme, kıyma, evlerden ırak, dağlara taşlara" demek mânâsında olur. Diğerinde de "yasak, men edilmiş, yahut davranma!" demek gibidir. Burada her iki anlam ile açıklanmıştır. يَقُولُونَ nin zamiri, günahkarlarla ilgili olduğuna göre, günahkarlar o meleklere "aman etmeyin, kıymayın, bizim yanımıza yaklaşmayın, öte öte tarafa" derler. Meleklerle ilgili olduğu takdirde de melekler, o günahkarlara "davranmayın size o müjde ve cennet men edilmiş; yasak, kesinlikle yasak" derler.

وَقَدِمْنَا **Hem varmışızdır** اِلٰى مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ **amel denecek, yani iyilik yönünden her ne yapmışlarsa da** فَجَعَلْنَاهُ هَبَٓاءً مَنْثُورًا **onu saçılmış zerreler haline çevirmişizdir,** boş yere yapılan işler haline koymuşuzdur.

HEBA: Bir pencereden güneş ışığı vurduğu zaman içinde uçuştuğu görünen tozdur.

MENSÛR: Saçılmış demektir. Zaten dağınık demek olan heba (zerre) yı bir de bu şekilde nitelemek, onu bir daha saçılmış olarak tasvirdir ki, o zerre hiç görülmez bir hale gelir.

Burada bir temsilî istiare vardır. Şöyle ki, bütün iş ve halleri isyan etmiş ve bundan dolayı idarecileri tarafından verilip bütün evrak ve tutanakları parçalanarak dağıtılıp yok edilmiş bir topluluğun haline benzetilmiştir. Veya kudüm (varmak), kasıttan mecaz olduğu gibi, büsbütün yok edilmiş, hiçe indirilmiş olan amel ve işlerinin de hedeflenen gayeden uzak kalması ve bir hedefe dizilmeleri mümkün olmaması nedeniyle saçılmış zerrelere benzetilerek teşbih-i müfred suretiyle ayrı ayrı birer istiâre yapılmıştır. Yani o günahkarların, misafirleri konuklamak, akrabaları gözetlemek, çaresizlere yardımcı olmak, insanlığa yararlı bir iş yapmak gibi bazı işleri varsa bile, o inkârcılıkları ve azgınlık-

ları yüzünden hepsi yok olmuştur. Hiçbirinin karşılığında bir fayda ve iyilik görmezler.

Öyle günahkarlar değil, اَصْحَابُ الْجَنَّةِ **cennetlikler**, yani اَمْ جَنَّةُ الْخُلْدِ الَّتِى وُعِدَ الْمُتَّقُونَ *"Yoksa müttakilere vaad edilen ebedilik cenneti mi..."* (Furkan, 25/15) âyeti ile açıklandığı üzere, cennet kendilerine söz verilmiş olan müttakilerin خَيْرٌ مُسْتَقَرًّا **o gün** -o melekleri görecekleri gün- وَاَحْسَنُ مَقِيلًا **kalacakları yer çok iyi dinlenecekleri yer pek güzeldir**

MÜSTEKARR: Karargah, yani oturmak, konuşmak için çoğu zaman kaldığı yer,

MAKÎL, öğle uykusu, uyku yeri, insanın kuşluk uykusunu uyuduğu, dinlendiği yer demektir.

Cennette uyku olmadığına göre burada makîl yalnızca dinlenme yeri, diye açıklanmıştır. Bununla birlikte o günün yarısında hesaptan kurtulunacak da cennetlikler cennette, cehennemlikler cehennemde bir öğle uykusu uyuyacaklar, diye rivayet edilmiştir.

وَيَوْمَ تَشَقَّقُ السَّمَٓاءُ بِالْغَمَامِ **O gün gökyüzü beyaz bulutlar halinde çatlayacak.** هَلْ يَنْظُرُونَ اِلَّا اَنْ يَاْتِيَهُمُ اللّٰهُ فِى ظُلَلٍ مِنَ الْغَمَامِ وَالْمَلٰٓئِكَةُ *"Onlar Allah'ın ve meleklerin buluttan gölgelikler içinde kendilerine gelmesini mi bekliyorlar"* (Bakara, 1/210) âyeti kerimesinde anılan beyaz bulutun doğması sebebiyle gökyüzünün çatlayacağı وَنُزِّلَ الْمَلٰٓئِكَةُ تَنْزِيلًا **ve meleklerin bölük bölük indirileceği o gün.** اَلْمُلْكُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ لِلرَّحْمٰنِ **İşte o gün gerçek hükümranlık çok merhametli olan Allah'ındır.** Çünkü o gün her hükümdarlık sona erer. Ancak Rahman'ın hakkı olan hükümranlık kalır. وَكَانَ يَوْمًا عَلَى الْكَافِرِينَ عَسِيرًا **Ve kâfirler için ise o, pek zorluklu bir gün olmuştur.** يَوْمَ يَعَضُّ الظَّالِمُ عَلٰى يَدَيْهِ **O gün zalim kimse ellerinin üstünü ısıracak.** يَقُولُ يَالَيْتَنِى اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا **"Eyvah bana, diyecek; keşke ben peygamberin yanında bir yol tutsaydım."** Bilindiği gibi el ısırmak kızgınlık ve ümitsizlikten kinayedir. Zalim kelimesinden kastedilen cins, yani bütün zalimlerdir. Fakat burada âyetin indirilmesine sebep Ukbe Ebî Muayt'tır, denilmiştir.

يَاوَيْلَتٰى **Vay şu başıma gelene** لَيْتَنِى **keşke ben** لَمْ اَتَّخِذْ فُلَانًا خَلِيلًا **filan kimseyi dost edinmeseydim.** Filan, özel isimlerden kinayedir. Bunun gibi cins isimlerden kinayede "hen" (dilimizde şey) denilir. لَقَدْ اَضَلَّنِى عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ اِذْ جَٓاءَنِى **Çünkü zikir (Kur'ân) bana gelmişken, o hakikaten beni ondan saptırdı.** Zikirden maksat, Allah'ı anmak, Allah'ın kitabı veya Peygamberin öğütleri veya âyetin indiriliş sebebine bakarak kelime-i şehadettir. اَفْضَلُ الذِّكْرِ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ *"Zikrin en*

ustunu: Lâ ilâhe illallâh, demektir." Ukbe b. Ebî Muayt, Hz. Peygamber (s.a.v)in toplantısına çokça gelirmiş. Bir gün ziyafete davet etmiş, Peygamber efendimiz iki şehadet kelimesini söylemeden, yemeğini yemekten kaçınmış. Bunun üzerine Ukbe de kelime-i şehadeti getirmiş, Übey b. Half de onun yakın arkadaşı imiş. Kendisini azarlamış "sapıttın" demiş. O da "Yok, fakat evimde yemeğimi yemekten kaçındı, onun için utandım da şehadet getiriverdim" demiş. Diğeri: "Hayır, sen ona varıp ensesine vurup yüzüne tükürmezsen senden hoşnut olmam" demiş. Bunun üzerine Dârunnedve'de Peygamber secdede iken rastgelmiş ve o kötü fiili işlemiş.

O zaman Peygamber (s.a.v) Mekke dışında rastlarsam mutlaka senin başına binerim, buyurmuştu. Bedir günü esir edildiği zaman Hz. Ali'ye emir verip boynunu vurdurdu. Ubey de Uhud'daki savaşta aldığı yaradan Mekke'ye vardığında öldü. İşte böylece Ukbe'ye zikir geldiği halde Ubey şeytanlık ederek onu sapıtmıştı. وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِلْاِنْسَانِ خَذُولاً **Öyle ya şeytan, insana çok hızlankar olmuştur.**

HIZLAN: Yardımsız bırakmaktır. "Hazûl" ondan mübalağa kipidir. Yani gerek cinlerden, gerek insanlardan olsun şeytan insanın hayrına dost olmaz, kendi hesabına bir felakete düşürmek için dost görünür; sonunda da başı sıkıntıya girince onu yardımsız bırakır, çekiliverir.

وَقَالَ الرَّسُولُ يَا رَبِّ **Peygamber de, Ya Rab! demekte,** yani bir taraftan da Peygamber Allah'a şöyle şikayet etmektedir: اِنَّ قَوْمِى اتَّخَذُوا هٰذَا الْقُرْاٰنَ مَهْجُورًا **Kavmim bu Kur'ân'ı mehcur tuttular.** Mehcur tutmak iki anlama gelir birisi terkedip uzak durmak, onunla amel etmemektir. Zira bir hadis-i şerifte şöyle buyurulmuştur: "Her kim de Kur'ân'ı öğrenir de Mushaf'ını asar, ilgilenmez ve bakmazsa; kıyamet günü gelir, yakasına sarılır 'ya Rab! Bu kulun beni mehcûr tuttu (beni terkedip uzak kaldı, benimle amel etmedi), benimle arasında hüküm ver' der."(1) Diğer anlamı ise; hakkında saçma sapan konuştular, evvelkilerin uydurma masalları dediler, demektir. Peygamberin bu şekilde şikayetini söylemek büyük bir tehdittir. Çünkü peygamberler kavmini Allah'a şikayet ettikleri zaman haklarında azab çabuklaştırılmış olur.

وَكَذٰلِكَ **Ve işte böyle** ya Muhammed! Sana yaptığımız gibi جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِىٍّ عَدُوًّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ **her peygamber için de günahkarlardan bir düşman yaptık** ve bu sebepten sen de onlar gibi sabret. Onları yok etmek için وَكَفٰى بِرَبِّكَ هَادِيًا وَنَصِيرًا **yol**

(1) Alûsî, a.g.e., XIX, 14.

gösterici ve yardımı edici olarak Rabbin yeter. وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا **Yine o inkârcılar** لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْاٰنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً **Kur'ân ona hep birden indirilseydi ya, dediler** ki gereksiz bir itiraz,(1) sanki Tevrat birden indirilmiş de Kur'ân da öyle olsa imiş. Gerçek şudur ki, kanunun aslı olan icaz, yani benzerinin yapılamaz oluşu, tek tek âyet âyet indirilmesi ile hepsi birden indirilmesi arasında fark edecek değil; hatta parça parça indirilmesinin, onun bir benzerini yapma konusunda kendilleri için faydaları da vardır.

Bu sebepten كَذٰلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهِ فُؤَادَكَ **bu yüzden kalbine iyice yerleştirmek için böyle indirdik;** böyle ayrı ayrı cümle cümle indirmekle önce, belleğe alınması sağlam olacak. İkincisi, peyderpey olaylara göre inişinde mânâ yönünden daha fazla bir görüş ve derinlik; hem teorik, hem pratik bir kıymet ve güç bulunacak. Üçüncüsü, her yeni inen yıldız ile ayrıca bir meydan okuyup çekişmeden aciz bırakılarak her defasında yeni bir kalp kuvveti verilecek. Dördüncüsü, nasih ve mensuh ile zamanına göre hüküm koymayı, açıklamanın ve tefsirin çeşitli usul ve kuralları öğretilecek... Bu şekilde وَرَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلًا **ve benzersiz bir tertil ile tertil eyledik;** ağır ağır, güzel bir okuyuşla okuduk. وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ **Hem sana herhangi bir mesel ile gelmezler ki,** yani mesel denecek derecede ilginç herhangi bir soru veya hal ile gelmezler ki اِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَاَحْسَنَ تَفْسِيرًا **mutlaka biz sana (onun karşılığında) doğrusunu ve tefsirin daha güzelini getirmiş olmayalım.** İşte hepsinin toptan ve birden indirilmemesinde bir de bu fayda vardır. اَلَّذِينَ يُحْشَرُونَ عَلٰى وُجُوهِهِمْ اِلٰى جَهَنَّمَ **Öyle cehenneme yüzleri üstü,** yani tepeleri aşağı veya sürüklenerek, yahut kalpleri bayağı şeylere meyilli olduğu gibi, yüzleri de ona düşmüş olarak **mahşerde toplanılacak kimseler** اُولٰئِكَ شَرٌّ مَكَانًا وَاَضَلُّ سَبِيلًا **işte onlar, yerleri en kötü ve yolları en şaşkın, en sapık kimselerdir.**

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَا
مَعَهُ اَخَاهُ هٰرُونَ وَزِيرًا ﴿٣٥﴾ فَقُلْنَا اذْهَبَا اِلَى الْقَوْمِ الَّذِينَ
كَذَّبُوا بِاٰيَاتِنَا فَدَمَّرْنَاهُمْ تَدْمِيرًا ﴿٣٦﴾ وَقَوْمَ نُوحٍ لَمَّا كَذَّبُوا

(1) Burada "cümleten vahide" işaretiyle, tenzil, inzal mânâsında kullanılmıştır ki, bu itirazın uygunsuzluğuna bir işaret olsa gerektir. (Müellif)

الرُّسُلَ اَغْرَقْنَاهُمْ وَجَعَلْنَاهُمْ لِلنَّاسِ اٰيَةًۜ وَاَعْتَدْنَا لِلظَّالِم۪ينَ
عَذَابًا اَل۪يمًاۚ ﴿٣٧﴾ وَعَادًا وَثَمُودَا۬ وَاَصْحَابَ الرَّسِّ وَقُرُونًا بَيْنَ
ذٰلِكَ كَث۪يرًا ﴿٣٨﴾ وَكُلًّا ضَرَبْنَا لَهُ الْاَمْثَالَۘ وَكُلًّا تَبَّرْنَا تَتْب۪يرًا ﴿٣٩﴾
وَلَقَدْ اَتَوْا عَلَى الْقَرْيَةِ الَّت۪ٓي اُمْطِرَتْ مَطَرَ السَّوْءِۜ اَفَلَمْ يَكُونُوا
يَرَوْنَهَاۚ بَلْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ نُشُورًا ﴿٤٠﴾ وَاِذَا رَاَوْكَ اِنْ يَتَّخِذُونَكَ
اِلَّا هُزُوًاۜ اَهٰذَا الَّذ۪ي بَعَثَ اللّٰهُ رَسُولًا ﴿٤١﴾ اِنْ كَادَ لَيُضِلُّنَا
عَنْ اٰلِهَتِنَا لَوْلَٓا اَنْ صَبَرْنَا عَلَيْهَاۜ وَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ح۪ينَ يَرَوْنَ
الْعَذَابَ مَنْ اَضَلُّ سَب۪يلًا ﴿٤٢﴾ اَرَاَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ اِلٰهَهُ هَوٰيهُۜ
اَفَاَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَك۪يلًاۙ ﴿٤٣﴾ اَمْ تَحْسَبُ اَنَّ اَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ
اَوْ يَعْقِلُونَۜ اِنْ هُمْ اِلَّا كَالْاَنْعَامِ بَلْ هُمْ اَضَلُّ سَب۪يلًا ﴿٤٤﴾

Meâl-i Şerifi

35- Andolsun ki Musa'ya kitap verdik, kardeşi Harun'u da ona yardımcı yaptık.

36- "Haydi âyetlerimizi yalan sayan o kavıne gidin" dedik. Sonunda (yola gelmediklerinden) onları yerle bir ettik.

37- Nuh kavmine gelince, Peygamberleri yalancılıkla itham ettiklerinde, onları suda boğduk ve kendilerini insanlar için bir ibret yaptık. Biz zalimler için acıklı bir azab hazırlamışızdır.

38- Ad'ı, Semud'u, Ress halkını ve bunlar arasında daha bir çok nesilleri de (inkârcılıkları yüzünden helak ettik)

39- Onların herbirine misaller getirdik; (ama ögüt almadıkları için) hepsini kırdık geçirdik.

40- (Resulüm!) Andolsun ki, (bu Mekke'li putperestler), bela ve fenalık yağmuruna tutulmuş olan beldeye uğramışlardır. Peki onu da görmüyorlar mıydı? Hayır! Onlar öldükten sonra dirilmeyi ummamaktadırlar.

41- Seni gördükleri zaman "Bu mu Allah'ın Peygamber olarak gönderdiği?" diye hep seni alaya alıyorlar.

42- "Şayet tanrılarımıza inanmakta sebat göstermeseydik, gerçekten de bizi neredeyse tanrılarımızdan saptıracaktı" diyorlar. Azabı gördükleri zaman, kimin yolunun sapık olduğunu bilecekler!

43- Kötü duygularını kendisine tanrı edinen kimseyi gördün mü? Şimdi ona sen mi vekil olacaksın?

44- Yoksa sen, onların çoğunun gerçekten söz dinleyeceğini yahut akıllanacağını mı sanıyorsun? Gerçekte onlar hayvanlar gibidir, hatta gidişçe daha sapıktırlar.

لَمَّا كَذَّبُوا الرُّسُلَ **Peygamberleri yalanladıkları zaman;** burada peygamberlerin çoğul siğası ile getirilmesi fevkalade dikkat çekici görülmüştür.Nuh kavminin Nuh Peygamberden başka yalanladıkları peygamberler kimlerdir? Buna şu cevaplar veriliyor:

1- Nuh ve ondan önceki peygamberler; demekki, Nuh'tan önce de peygamberler varmış. Nuh Peygamberin kavmi مَا سَمِعْنَا بِهٰذَا فِى اٰبَائِنَا الْاَوَّلِينَ *"Biz geçmişteki atalarımızdan böyle bir şey duymadık"* (Mü'minûn, 23/24) demekle hepsini inkâr etmişlerdir.

2- Hepsi tevhid de (Allah'ın bir olduğu inancında) birleştikleri için yalnız Nuh'u yalanlama da hepsini yalanlama demektir.

3- Genel olarak peygamber gönderilmesinin mümkün olacağı gerçeğini inkâr etmişlerdir, denilmiştir.

Fakat dördüncü bir ihtimal de hatıra gelebiliyor. O da, Nuh (a.s)'un gönderdiği elçiler mânâsına olmasıdır. Burada bu mânâ bize diğerlerinden daha yakın geliyor. Ancak ikinci ihtimalle birleştirmek mümkündür.

اَصْحَابَ الرَّسِّ ***"Ress halkını da."*** RESS, örülmedik kuyu, demektir. Fakat bu Ress halkının kimler olduğu bilinemiyor. İbnü Abbas'tan "O, Semud'dur" diye bir rivayet var; halbuki burada bağlaç bir başkasını gerektiriyor. Katade'den "Yemâme'de, Ress, diğer namıyla Fele denilen büyük bir köy halkı olup Semud'un geride kalanlarındandılar. Peygamberlerini öldürdüler, yok edildiler" diye rivayet edilmiştir.

Kâ'b, Mukatil ve Süddî, "Şam Antakyası'nda bir kuyunun sahipleri ki, Yâsîn Sûresi'nde (36/20) işaret olunan Habib-i Neccar'ı öldürmüşlerdi" demiştirler. Vehb ve Kelbi'den "Ress halkı, Eyke halkı gibi Şuayb (a.s)ın gönderildiği bir topluluk idi. Putlara taparlardı, kuyuları ve koyun, keçi ve inek sürüleri vardı. Şuayb (a.s) kendilerini İslâm'a ve kulluğa davet etti. Yalanlayıp azgınlık ve eziyete devam ettiler ve günün birinde örülmemiş kuyuları olan Ress'in etrafında bulundukları sırada orası çöktü ve yere geçtiler" diye nakledilmiştir. Ress halkına Uhdûd (hendek) halkı da denilmiştir. Hanzale b. Safvan isimli peygamberin kavmi olup Anka-i Muğrib (Batı Anka kuşu)(1) denilen ve Fetih isimli dağda oturarak avsız kaldıkça, çoluk çocuklarını kapıp götüren ve tüyleri renk renk olan büyük bir kuş belasına tutulmuşlardı ki, bu kuş Hanzale'nin duasıyla yıldırım isabet edip yok olmuştu. Daha sonra adı geçen Hanzale'yi öldürmüşler, bunun üzerine yok olmuşlardı da denilmiştir. İbnü Abbas'tan bir rivayette de "Ress, Azerbaycan kuyusudur" diye nakledilmiştir. Bir de Ress doğu ülkelerinden birindeki bir nehrin adıdır, buranın halkına yüce Allah Yehuza b. Yakub evladından bir peygamber göndermişti. Onu kuyuya attılar ve bu yüzden yok oldular, denilmiştir. Bu konuda daha başka rivayetler de vardır. Bununla beraber, rivayetlerin çoğunda, peygamberlerini öldüren veya kuyuya atan bir topluluk olduğu belirtilmiştir.

Mu'cemü'l-Büldân'da der ki, Ress; kuyu, maden ve bir topluluğun arasını düzeltmektir. Ebu İshak der ki; Kur'ân'da Ress, kuyu demektir. Rivayet edilir ki, bunlar peygamberlerini yalanlayıp bir kuyuya atarak üstünü kapatan bir topluluktur. Ress'in Yemâme'de Fele denilen bir topluluk ve Semud'dan birtakım insanların beldesi olduğu rivayet olunmaktadır. Her kuyu resstir. İbnü Düreyd demiştir ki; "Ress" ve küçültmesi "Rüseys" (kuyucuk) Necid'de iki vadi veya iki mevkidir. Zemahşerî diyor ki; "Uleyy Ress Kabliyye vadilerindendir, demiş. Başkaları da Beni Esed kabilesinden Beni Munkız b. A'ya'nın bir soyudur, demiş. Asmaî, Ress, Beni A'ya'nındır; Rüseys ise Benî Kahil'indir, demiş. Diğerleri de وَاَصْحَابَ الرَّسِّ وَقُرُونًا بَيْنَ ذٰلِكَ كَث۪يرًا (Furkan, 35/38) âyetinde; Ress Azerbaycan vadisidir. Azerbaycan'ın sınırı "mavera-yı Ress" Ress'in arkasıdır, demişlerdir. Deniliyor ki, Ress üzerinde "Erran" da bin şehir vardır. Yüce Allah onlara Musa adında bir peygamber gönderdi. Bu Musa, Musa b. İmran değildir. Onları Allah'a inanmaya davet etti, inkâr ettiler ve yalanladılar, isyan ettiler, o da beddua etti. Yüce Allah da Tâif'ten Haris ve Hüveyris'i tahvil edip üzerlerine

(1) Muğrib veya mağrib şeklinde okunabilir; hem sıfat tamlaması, hem de isim tamlaması olarak okunması mümkündür. (Alûsî'den naklen Müellif)

gönderdi. Bunun için Ress halkı şu iki dağın altında kaldı, deniliyor. Bu Ress'in kaynağı Kalîkalâ'dan başlar, Erran'a, Versan'a ve Mecma'a uğrar; orada "Kürr" ile birleşir ve ikisinin arasında Beylekan şehri vardır. Kürr ve Ress ikisi birleşir ve Cürcan denizine dökülürler. Bu Ress vadisi acayip bir vadidir. Balığın her türlüsü bulunur. Şurimahi denilen balık oraya mahsustur, derler. Miş'âr b. Mühelhil "Bezzbabik" şehrini anlatırken demiştir ki; bir tarafında Ress nehri vardır, Ress nehri Belâscan ovasına doğru çıkar, bu ovada deniz sahilince Berzend'den Berzaa'ya, oradan Versan ve Beylekan'a doğru uzanır. Bu ovada beşbin köy vardır ve çoğu yıkıntı halindedir. Ancak toprağı iyi ve sağlam olduğu için duvarları ve binaları kalmıştır. İşte bu köyler, Kur'ân'da adı geçen Ress halkınındı, deniliyor. Bunlar Davud (a.s)un öldürdüğü Calut'un kavmi idiler de denilmektedir."

الْقَرْيَةِ الَّتِى اُمْطِرَتْ **O fenalık yağınuru yağdırılan belde.** Lût kavmine ait şehirlerin en büyüğü olan Sedum kasabası ki, oraya taş yağdırılmıştı. Kureyşliler, Şam'a ticarete giderken, buraya uğruyorlardı.

اَرَاَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ اِلٰهَهُ هَوٰيهُ **Kötü duygularını kendisine tanrı edinen kimseyi gördün mü?** HEVÂ: Nefsin kendiliğinden yöneldiği istek ve arzusu, soyut isteğidir. Kötü duygularını tanrı edinen denilmeyip de ikinci mefulün önce anılması, kısaltma içindir ki, canının istediğinden başkasını tanrı tanımayan, demektir. Böyle kimselerde hiç hak severlilik yok, sadece bir bencillik vardır. İsteği de gerçek bir fayda değil, sadece canının istediği kuru kuruntudan ibarettir. Bunlar, delil, tanık, hak, hukuk tanımaz, yalnız kendi istek ve zevkine taparlar, zevkleri kendilerinin felaketine sebep olduğunu bilseler de yine hakkı zevklerine kurban ederler. Dini de insanın soyut duygularından, yani sadece istek, arzu ve zevklerinden ibaret sayarlar; gönülleri neye çekerse ona taparlar, gerçeğin zevkini aramaz, hąkkın hoşnutluğunu düşünmez, düşünmek istemezler, bilseler bile yine tanımazlar. Taberânî ve Hılye isimli eserinde Ebu Nuaym, Ebu Ümame (r.a) den şöylece rivayet etmişlerdir: O, demiş ki; Peygamber (s.a.v) şöyle buyurdu: مَا تَحْتَ ظِلِّ السَّمَاءِ مِنْ اِلٰهٍ يُعْبَدُ مِنْ دُونِ اللّٰهِ تَعَالٰى اَعْظَمُ عِنْدَ اللّٰهِ عَزَّ وَجَلَّ مِنْ هَوًى يُتَّبَعُ "Yüce Allah'ın yanında sema gölgesi altında Allah'tan başka tapılan tanrılar içinde, uyulan heva (nefsin kendiliğinden yöneldiği istek ve arzu)dan daha büyüğü yoktur".(1) اَفَاَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا **Artık sen mi ona vekil olacaksın?** Önceki soru takrirî, bu soru ise inkarîdir. Yani gördün ya, ona vekil olamazsın, üzerine vekil olup da kurtaramazsın. اَمْ تَحْسَبُ اَنَّ اَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ اَوْ يَعْقِلُونَ **Yoksa sen onların**

(1) Süyûti, ed-Dürrü'l-Mensûr, VI, 261; Râmuzu'l-Ehâdis, 4616.

çoğunun gerçekten söz dinleyeceğini, yahut akıllanacağını mı sanıyorsun? Hayır ne getirilen bir delili tanır, söz dinlerler, ne de aklî delili tanır, akıl ile hareket ederler. إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ **Gerçekten onlar hayvanlar gibidir.** Aklına ve işittiğine göre hareket etmez, soyut isteklerine uyarlar. بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا **Hatta gidişce daha sapkındırlar** Çünkü, evcil hayvanlar kendilerine bakanlara bağlanırlar, kendilerine iyilik edenlerle kötülük edenleri seçerler, faydalarına olan şeyleri arar, zarar veren şeylerden kaçarlar, yediği içtiği yeri tanır, öğrendiği yolu şaşırmazlar. Kendilerine verilen güçlerde tembellik etmez, yaratıldıkları yönde sarfederler. Hak ve hayır inancı olmayan da haksızlık ve kötülük inancı da yoktur. Bu kimseler Rabblarını tanımazlar. O'nun nimetlerine karşı nankördürler. Ebedî fayda olan sevabı istemez, en büyük zarar olan azabdan korunmazlar. Yurtlarına bile hainlik ederler. Yaratılışı bozmaya, fitneler çıkarmaya çalışır, haksızlık ve fitne ile yalan dolan ve aldatma ile dünyayı karıştırırlar.

Bu şekilde, kendi istek ve arzularına tapan kimselerin sapıklıkları anlatıldıktan sonra yüce Allah'ın Rab oluşuna ait delillerden, O'na ait güzelliklerden, O'nun ezelî ve ebedî kudretinden bazı işlere dikkatler çekilerek buyuruluyor ki:

أَلَمْ تَرَ إِلَىٰ رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ وَلَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا
ثُمَّ جَعَلْنَا الشَّمْسَ عَلَيْهِ دَلِيلًا (٤٥) ثُمَّ قَبَضْنَاهُ إِلَيْنَا قَبْضًا يَسِيرًا
(٤٦) وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِبَاسًا وَالنَّوْمَ سُبَاتًا
وَجَعَلَ النَّهَارَ نُشُورًا (٤٧) وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيَاحَ بُشْرًا
بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا (٤٨) لِنُحْيِيَ بِهِ
بَلْدَةً مَيْتًا وَنُسْقِيَهُ مِمَّا خَلَقْنَا أَنْعَامًا وَأَنَاسِيَّ كَثِيرًا (٤٩)
وَلَقَدْ صَرَّفْنَاهُ بَيْنَهُمْ لِيَذَّكَّرُوا فَأَبَىٰ أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا

(٥٠) وَلَوْ شِئْنَا لَبَعَثْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ نَذِيرًا (٥١) فَلَا تُطِعِ
الْكَافِرِينَ وَجَاهِدْهُمْ بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا (٥٢) وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ
الْبَحْرَيْنِ هَذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا
بَرْزَخًا وَحِجْرًا مَحْجُورًا (٥٣) وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا
فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرًا (٥٤) وَيَعْبُدُونَ
مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ وَكَانَ الْكَافِرُ عَلَى رَبِّهِ
ظَهِيرًا (٥٥) وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا (٥٦)
قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِلَّا مَنْ شَاءَ أَنْ يَتَّخِذَ إِلَى رَبِّهِ
سَبِيلًا (٥٧) وَتَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ وَسَبِّحْ بِحَمْدِهِ
وَكَفَى بِهِ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا (٥٨) الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ
الرَّحْمَنُ فَاسْأَلْ بِهِ خَبِيرًا (٥٩) وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اسْجُدُوا لِلرَّحْمَنِ
قَالُوا وَمَا الرَّحْمَنُ أَنَسْجُدُ لِمَا تَأْمُرُنَا وَزَادَهُمْ نُفُورًا (٦٠)

Meâl-i Şerifi

45- Rabbinin gölgeyi nasıl uzatmakta olduğunu görmedin mi? Dileseydi onu elbet hareketsiz de kılardı. Sonra biz güneşi, ona (gölgeye) delil kılmışızdır.

46- Sonra da onu yavaş yavaş kendimize (başka yöne) çekmekteyiz.

47- Sizin için geceyi örtü, uykuyu istirahat kılan, gündüzü yayılıp çalışma (zamanı) yapan O'dur.

48- Rüzgarları rahmetinin önünde müjdeci olarak gönderen ve gökten tertemiz bir su indiren O'dur.

49- Ki biz (o suyla) ölü toprağa can verelim, yarattığımız nice hayvanlara ve insanlara su sağlayalım, diye.

50- Andolsun bunu, insanların öğüt almaları için, aralarında çeşit çeşit şekillerde anlatmışızdır; ama insanların çoğu ille nankörlük edip diretmiştir.

51- (Habibim!) Şayet dileseydik elbette her köye bir uyarıcı (peygamber) gönderirdik.

52- (Madem ki yalnız seni gönderdik) Öyleyse kâfirlere boyun eğme ve bununla (Kur'ân ile) onlara karşı olanca gücünle büyük bir savaş ver!

53- Birinin suyu tatlı ve susuzluğu giderici, diğerininki tuzlu ve acı iki denizi salıveren ve aralarına bir engel, aşılmaz bir serhat koyan O'dur.

54- O (hakir) sudan, bir insan yaratıp ona bir neseb bahşeden ve sıhriyet bağı ile akraba yapan O'dur. Rabbinin her şeye gücü yeter.

55- (Böyle iken inkârcılar) Allah'ı bırakıp kendilerine ne fayda, ne zarar veremeyen şeylere kulluk ediyorlar. İnkârcı olan kimse Rabbine karşı uğraşıp durmaktadır.

56- (Halbuki) biz seni ancak müjdeci ve uyarıcı olarak gönderdik.

57- De ki: "Ben, buna karşı sizden bir ücret değil, ancak Rabbine doğru bir yol tutmayı dileyen kimseler (olmanızı) istiyorum."

58- Sen, ölümsüz ve daima diri olan Allah'a güvenip dayan. O'nu hamd ile tesbih et. Kullarının günahlarından haberdar olarak O yeter.

59- Gökleri yeri ve ikisinin arasındakileri altı günde yaratan, sonra Arş'a hükmeden Rahmân'dır. Haydi ne dileyeceksen o her şeyden haberdar olan (Rahmân)dan dile.

60- Onlara "Rahmân'a secde edin" dendiği zaman, "Rahmân da neymiş? Senin bize emrettiğine secde eder miyiz hiç?" derler ve bu emir onların nefretini artırır.

ألم تر إلى ربك Ru'yet (görme)in , "ilâ" harfi ile sılalanınca (bağlanınca) nazar (bakış) mânâsına gelmesi veya bakışı içine alması gerekir: "**Bakmaz mısın Rabbine**" veya "**görmedin mi, baksana Rabbine**" demek olur. Bu bakış ve görüşü kalp fiiline yöneltmek mümkün ise de, açık olanın göz fiili olmasıdır. Halbuki, yüce Rabb'ın zatı, bu âlemde göz ile görülmez .Onun için müfessirler burada bir tevil aramışlardır. Çokları "Rabbının yarattığına" diye değerlendir-

mek gerektiğini söylemişler; bazıları da, "baksana gölgeye, Rabbin onu nasıl uzattı" mânâsında bir kalb (yer değiştirme) gözetmişlerdir. Ve bu hazif (çıkartma) veya kalb (değiştirme)e bir nükte olmak üzere de "Bakıştan gaye, eserde kalmayıp o eseri yapana varmak olduğuna ait bir uyarmadır" demişlerdir. Bu ise göz fiilinden netice olarak kalp fiiline geçmek demektir. Âciz anlayışıma göre كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ soru cümlesi mahallen mecrur olarak «رَبِّكَ» den bedel-i iştimal yapıldığı takdirde ne hazfe, ne kalbe gerek kalmaksızın aynı mânâyı anlamak mümkündür. Bu şekilde Rabba bakış soyut zatı itibariyle değil, gölgenin uzaması hali gibi, yüce Rabb'ın fiil ve işleri ile ilgili şeyler kasdedildiği anlaşılır ki, تَفَكَّرُوا فِى اٰلَاءِ اللّٰهِ وَلَا تَفَكَّرُوا فِى ذَاتِ اللّٰهِ *"Allahın nimetleri hakkında düşününüz, zatı hakkında düşünmeyiniz"*(1) meşhur sözüne uygun olan da budur. Bununla beraber en doğrusu bu gibi yerlerde bakıp görmekten maksat, eserleri görmeye dayanan, kalbî görüş ve biliştir. Âyet-i kerimenin tertibi şuna işaret eder ki; önce Allah'ın hitabına muhatab olan peygamberler gibi, has kulların sadece gönülleri ile bağlantılı olarak içlerinde yüce Rabb'a bir bakış vardır. Sonra bu bakışın dışında bir gelişme ile fiilden faile geçerek ona ulaşması istenilmektedir.(2) Âyetin içeriği bunu ne güzel, ne derin anlatıyor. Bakınız:

كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ **O gölgeyi nasıl uzattı?** Bilindiği gibi zıll, gölge demektir. Güneşin öyle vakti en yüksek noktaya gelişinden sonraki gölgeye Arapça'da "fey" denildiği için, zıll kelimesi bazan ona karşılık olarak özellikle sabah gölgesine denirse de esasında geneldir. Yani mutlak gölge demektir. Gölge, ışık ile karanlık arasında hoş bir keyfiyyet ve huzur ve istirahatin en önemli şartlarından olan bir nimettir. Kur'ân'da karanlıklar aydınlıktan önce getirilirken, gölge de, güneşin kızgınlığından önce getirilmiştir. لَا يَسْتَوِى الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ وَلَا الظِّلُّ وَلَا الْحَرُورُ *"Karanlıkla aydınlık, gölge ile sıcak bir olmaz."* (Fatır, 35/20-21) buyurulmuştur. Demek ki, gölge, aydınlığın değil, yakıcı ışığın karşıtıdır. Şu

---

(1) Feyzü'l-Kadîr, III, 263 (3348).

(2) Bunu yazdıktan sonra Alûsî'de şuna rastladım: وذكر بعض الأفاضل أن كيف للاستفهام وقد تجرد عن الاستفهام وَتَكُونُ بِمَعْنَى الحَالِ نَحْوُ أَنْظُرْ الى كَيْفَ تَصْنَعُ وَقَدْ جَوَّزَهُ الدَّمَامِينِى فِى هٰذِهِ الآيَةِ عَلَى اللّٰهِ بَدَلَ الاشْتِمَالِ مِنَ المَجْرُورِ وَهُوَ بَعِيدٌ. انْتَهى. وَلاَ يَخْفَى انَّهُ يَسْتَغْنِى عَلَى ذٰلِكَ عَنْ اعْتِبَارِ المُضَافِ لَكِنَّهُ لاَ يُعَادِلُ البُعْدَ "Bazı zatlar demişlerdir ki: كَيْفَ (Keyfe) kelimesi soru içindir. Fakat bazen soru mânâsından çıkarılır da hal mânâsına kullanılır. أَنْظُرْ إِلَى كَيْفَ تَصْنَعُ *"Nasıl yaptığına bak!" sözünde olduğu gibi. Dimâmînî, âyette* كَيْفَ*'nin mecrurdan bedel-i iştimal olarak Allah hakkında olmasını câiz görmüştür. Ama bu uzak bir ihtimaldir. Şurası da açıktır ki buna göre o muzafa ihtiyaç duymaz. Fakat bu uzaklığa muadil değildir."* (Alûsî, a.g.e., XIX, 26) Uzaklık, "keyfe" nin soru mânâ sından çıkarılması ile tek başına bedel yapılmamasındandır. Cümlenin bedel olmasında ise bu soru mânâsından çıkarılmasına gerek olmadığından bu anlayıştan, yani soru mânâsından uzaklık söz konusu değildir. (Müellif)

halde karanlıklar gibi yok olmaya mahkum olmayıp aydınlıkla bir çeşit beraberliği bulunan ve korunma mânâsını içeren bir haldir. Bu sebepten gölge korunma mânâsına geldiği gibi, bir korunmanın içine aldığı şeylere ve orada zevk ve huzur ile faydalanılan nimet hakkında da kullanılır ki, dilimizde bu mânâda daha çok saye deyimi kullanılır. Mesela Zıll-i Arş, Arşın gölgesi, Arşın himayesi, koruması demektir. "Saye endaz oldu, sâyesinde sâyebân olduk" demek "himaye etti, nimetlerinden yararlandık" demektir.

Bu mânâ sebebiyle Kur'ân'da cennete "zıll-i memdûd" denilmiştir. Uzayan gölge ifadesinin buna da bir işareti vardır. Bu âyette «الظِّلَّ» kelimesindeki "eliflam"ın ahid veya cins olması ve akılların onu anlama derecelerine göre basamak basamak çeşitli mânâlara gelmesi muhtemeldir. Ve hepsinde gölgenin bir nimet olması özelliği hatıra gelmektedir.

BİRİNCİSİ: Gölge cinsinden bir ağaç, bir bina, bir dağ, bir bulut ve bir yer gibi gölgesi bulunan herhangi bir katı cismin faydalanılan gölgesi anlaşılır ki, Ebu's-Suûd'un tercih ettiği görüş budur. Çünkü herkesin anlayabileceği gölge budur.(1)

İKİNCİSİ: Bilinen mânâsı ile gölgelerin en hoşu olan sabah gölgesi, yani tandan güneş doğana kadar olan sabah namazı vakti ki, doğu ufkunun batıya doğru uzanmış gölgesidir. Müfessirlerin çoğu bunu benimsemişlerdir. Bunu herkes kavrayamasa bile çoğunlukla kendi istek ve arzularına tapanların habersiz bulundukları bu gölgedeki nimetin anlamının özel bir önemi vardır.

ÜÇÜNCÜSÜ: Yeryüzünün üzerinde gök kubbe halinde uzayan ve aslında gerçek bir gölge olan gökyüzü olarak açıklanmıştır ki, yukarda geçen hadisteki "Zıll-i Semâ" tabiri izafet-i beyaniyye (açıklayıcı tamlama) ile bu mânâya işaret eder.

DÖRDÜNCÜSÜ: İşaret mânâsı olarak bütün âlem (evren), gölge demek olan şu cisimler âlemi, demektir.

BEŞİNCİSİ: Bütün âlem (evren) üzerindeki yüce Allah'ın koruyuculuğu düşünülebilir ki, gölge onun görünen bir örneğidir.

Medd, çekip uzatmak, yerde ve zamanda uzamak ve yayılmak veya başlangıçta uzayıcı olarak yaratmak mânâlarına gelir. "Görme" ipucu ile gölgenin uzatılması, cisimlerin tasarlanmasıyla uzak mesafelerden göze veril-

(1) Ebu's-Suud, a.g.e., VI, 222.

mesi mânâsı da yorumlanabilir, bu da önemli bir mânâ olur. Sonuç itibariyle, gölgenin ait olduğu cisimden öteye acayip bir uzantısı vardır ki, onu uzatan Rabbındır, demektir. Kendi arzu ve isteklerine tapanlar, en önemli istek, zevk ve arzularının bir gölgenin altına sığınmak olduğunu düşünmezler. O gölgeyi uzatan ise Rabbındır. O halde gölgeye değil, onu uzatan Rabbına tapmak gerekir. وَلَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا **Dileseydi elbet onu hareketsiz de kılardı.** Bu cümle birbirine atıf'la bağlanan cümleler arasında bir mu'teriza (ara cümlesi)dır ki, cisimlerin doğal halinin atalet, yani hareket ve durgunluğunun kendiliğinden olmayıp ne verilirse onu kabul ettiğine ve gerçek etkileyicinin, basit etkiler değil, yalnız ve yalnız yüce Allah'ın dilemesi ve istemesi olduğuna özellikle dikkat çekme ve uyarmadır. Yani Rabbın dileseydi o gölgeyi uzatmaz, uzattıktan sonra değiştirmez, bir kararda durdururdu. Fakat durdurmaz, değiştirir. ثُمَّ جَعَلْنَا الشَّمْسَ عَلَيْهِ دَلِيلًا **Sonra nasıl ona güneşi delil kılmışız.** "Med" kelimesi üzerine atfolunmuştur ve onun hükmüne girmektedir. Şu halde "keyfe" (nasıl) kelimesi başında demektir. Sonra burada üçüncü şahıstan birinci şahsa (gaibten mütekellime) iltifat yapılmış ve yücelik için çoğul kipi kullanılmıştır ki, bakmakta olan muhataba görmek istediğini gösteren bu iltifat, tam yerinde ve pek önemli olmuştur. Öyle ki, bu yüceliğin karşısında tutunabilecek hiçbir şey kalmayacak ve onun için hepsi ele alınmış olacaktır. Güneşin gölgeye delil kılınması ne demektir. Burada güneş, güneş yuvarlağı değil, ışık mânâsındadır. Biz biliriz ki, gölge, ışığın ters tarafında yer alır. Bundan dolayı birçok kimse gölgeyi güneş yapıyor zannederler, gölgenin sebebi ışık sanılır; halbuki, ışık gölgenin zıddıdır. Güneşin doğduğu yerde gölge kalmaz; gölge, ışığın eseri değildir. Gölgeyi Allah uzatmıştır. O ışıktan önce vardır, fakat görünmez, görünüp bilinmesi ışık aracılığı ile, olur, ışık olmasaydı, gölgenin varlığı bilinmezdi. Bu şekilde ışık, zıddı olan gölgenin varlığına bir delil, bir işaret yapılmıştır. Işığın çeşitli durum ve özelliklerinden, gölgenin değişmesi ve başkalaşması sonucuna varabilirsiniz, gördüğünüz cisimleri ışığın delaleti ve kılavuzluğu ile gördüğünüz gibi, gölgelerini de ışıkla görürsünüz. O halde, görülenler, eşyanın ışık ile çizilen resimleri, ışık ile göze uzatılan gölgeleri, hayalleridir. Bu şekilde bütün görülen âlem كُلُّ مَا فِى الْكَوْنِ وَهْمٌ اَوْ خَيَالٌ اَوْ عُكُوسٌ فِى مَرَايَا اَوْ ظِلَالٌ *"Âlemde bulunan her şey bir kuruntu ve hayaldir. Yahut aynadaki akisler, ya da gölgelerdir"* sözüne göre bir gölge ve hayaldir ve bu hayal ise Rabbına bir delildir.

ثُمَّ قَبَضْنَاهُ اِلَيْنَا قَبْضًا يَسِيرًا **Sonra da onu yavaş yavaş kendimize (başka yöne) çekmekteyiz.** Yani güneş doğdukça gölge çekilmekte ve Allah'tan geldiği gibi, yine yavaş yavaş, azar azar Allah'a döndürülmektedir. Hakikat güneşi görünün-

er, gölge söner, Hakk'a döner. İşte Hak'tan uzanmış bir gölgeden ibaret olan bütün âlemin de içyüzü bu, sonu budur. Bununla beraber iş sadece bununla kalmayacaktır. Bu tutup çekmenin bir de tekrar yayıp sermesi, bu ölümün ahirette yeni bir dirimi vardır ki, bunu şu âyetten anlayabilirsiniz:

وَهُوَ الَّذِى جَعَلَ لَكُمُ الَّيْلَ لِبَاسًا **Sizin için geceyi örtü kılan O'dur.** Bu uzatılan gölgeden birisi, yeryüzünün gölgesi olan geceyi, vücudu örten elbise gib üzerinize örtü yaptı. Güneş işaretinin bunaltıcılığından, düşmanın çekiştirici gözlerinden saklar ve dinlenme sebeplerinizden birini oluşturur.

وَالنَّوْمَ سُبَاتًا **Uykuyu bir sübat (istirahat) yaptı.**

SÜBAT: Kesmek, durdurmak mânâsından alınmış olarak rahat ve ölüm mânâlarına gelir. Nitekim istirahat gününe sebt günü denilmiştir. Hastalığı dinip istirahat eden hastaya "mesbût" denildiği gibi, ölüye de hayatı kesildiği için "mesbût" denilir. Ebu Müslim, rahat ile tefsir etmiş, Keşşaf sahibi de "mevt" ölüm mânâsını tercih etmiştir.(1) Çünkü karşılığında "nüşûr" geliyor. وَجَعَلَ النَّهَارَ نُشُورًا **Gündüzü de bir nüşûr (yayılıp çalışma zamanı) kıldı.** Yani gecenin alınıp çekildiği gündüzü de, yeniden bir hayata kalkış, bir öldükten sonra tekrar dirilim yaptı. (Yukarıdaki وَلَا حَيٰوةً وَلَا نُشُورًا 25/3 âyetine bkz.) Geceleyin rahat döşeğine yatıp faaliyetlerini durdurarak وَهُوَ الَّذِى يَتَوَفّٰيكُمْ بِالَّيْلِ *"O sizi gece öldürendir."* (En'âm, 6/60) âyetinin bildirdiğine göre ölmüş olanlar, sabahleyin o gölge geri çekilirken uyanır, harekete ve yayılmaya başlar, yeni bir hayata atılırlar. Bu tekrar dirilmeyi ummayanlar o hayatı istemeyenlerdir. وَهُوَ الَّذِى اَرْسَلَ الرِّيَاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِه **Rüzgarları rahmetinin önünde müjdeci olarak gönderen O'dur.**

BÜŞRAN: Müjdeci demek olan "beşîr" in çoğulu; bazı kırâetlerden "nun" ile «نُشُرًا» okunur ki, "nâşir" in çoğuludur. Neşriyatçıları, yayıcıları demek olur. Masdar olarak «نَشْرًا» kırâeti de vardır ki, "neşr" yaymak için" demektir.

Bununla birlikte bazı kırâette de «الرِّيَاحَ» tekil olarak «الرِّيحَ» okunmuştur. Yağmur yerine rahmet diye kullanılması iki nükteyi ifade eder: Birisi felaket tufanı olan yağmurdan sakınma; diğeri de, mânâsının diğer nimetleri de içine aldığına işarettir. Çünkü rahmet, yağmurdan birçok yönden daha umumîdir. Yani yalnız hava akımlarından ibaret olan rüzgarların değil, gaflet uykusundan uyandıran ilâhî hareketler, fikrî ve sosyal cereyanlar dahi ilâhî rahmetin müjdecileri, dağıtıcılarıdır. Gerçi rüzgarların hepsi müjdeci değildir. Helak edici

(1) Zemahşerî, a.g.e., III, 94.

fırtınalar, her şeyi mahveden şiddetli rüzgarlar, gürültülü rüzgarlar vardır. Nice milletler, uyuşmazlık ve ihtilaf ile çarpışmaktan yok olmuşlardır. Fakat ilâhî rahmet de durgun havada gelmez, önünde gönderilen rüzgarların müjdesiyle gelir ve onların yayılma seviyelerine göre intişar edip yayılır. Bundan dolayıdır ki, اختلاف أمتي رحمة واسعة "Ümmetimin ihtilafı geniş bir rahmettir" (1) buyurulmuştur. İş tabiata kalsaydı, akımlar olmaz, durgunluk kanunu gereğince her şey aldığı bir şekil üzere giderdi. Fakat yaratılışlar üzerinde hakim olan ilâhî irade, yüce kudret, rahmetini yayıp genişletmek için bu akımları uyandırır. وأنزلنا من السماء ماء طهورا **Gökten tertemiz bir su indiren O'dur.** Pislikleri temizleyecek ve hayat kaynağı olacak temiz bir su. لنحيي به بلدة ميتا ***"Ki biz (o su ile) ölü toprağa can verelim"*** . İşte bütün bunlar, Allah'ın varlığını ve birliğini ve kudretinin büyüklüğünü gösteren fiil ve yaratması ve ölümden sonra dirilmenin misal ve delilleridir.

ولقد صرفناه بينهم **Andolsun, biz bunu insanların arasında öğüt almaları için evirip çevirmekteyiz,** çeşit çeşit anlatmaktayız.

TASRİF: Bir şeyi değiştirerek türlü şekillere koymaktır ki, evirip çevirmek de odur. Bu «صرفناه» daki zamirin neye işaret ve tasrif olunanın ne olduğu konusunda birkaç değişik şey söylenmiştir. Bazısı, yağmur, rüzgar, bulut ve diğer adı geçen şeylerdir demişler; bazıları da bu söze, yani rüzgar gönderip yağmur indirmek sözüne Kur'ân'da tekrar tekrar andık, mânâsını vermiş ise de, açık mânâsı, tefsircilerin çoğunun söylediği gibi "su" ile ilgili olmasıdır. Suyun insanlar arasında evrilip çevrilmesi ise üzerinde uygulanan fiilde ve sözdeki kullanımlardır. Değişik mevsimlerde, değişik yerlerde, değişik şekillerde yağar, çeşitli yerlere dağılır, değişik şekillere girer, donar buz olur, kurur buhar olur, bulut olur, tekrar yağmur veya kar veya dolu şeklinde yağdırılır, acılanır, tatlılanır; bütün bunlar fiilen ilâhî değişiklikler olduğu gibi, bu şekilde Kur'ân'ın birçok yerinde bunun hatırlatılması ve Kur'ân'ın o suya benzetilmesi de söz olarak Allah'ın değişik şekillerde açıklamasıdır. Bir su maddesi, su konusu üzerindeki söz ve fiil olarak bütün değişmeler ليذكروا **o insanlar öğüt alsınlar,** düşünüp ibret alsınlar, başlangıcı ve sonucu anlasınlar, Rablerine şükretsinler, **diyedir.** فأبى أكثر الناس الا كفورا **Böyle iken o insanların çoğu ille nankörlük edip dayatmaktadırlar.** Bunca kâfirlere karşı ولو شئنا لبعثنا فى كل قرية نذيرا **Eğer dileseydik elbette her köye bir uyarıcı, o kâfirlere azabı haber verecek bir peygamber gönderirdik.** Bu şart cümleciği şart mânâsı ile, şöyle istisnaî bir kıyas

---

(1) Keşfü'l-Hafâ, I, 66 (153).

teşkil ediyor: Fakat göndermedik, demek ki öyle dilemedik, yalnız seni gönderdik. Sûrenin baş kısmında açıkça ilan edildiği üzere bütün âlemlere korkutucu kıldık. فَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ **O halde kâfirlere itaat etme de** وَجَاهِدْهُمْ بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا **bu Furkan ile onlara karşı olanca gücünle büyük bir cihad yap.** Her köyde bir peygamber gönderildiği takdirde, o peygamberlerin hepsinin yapacağı cihada denk bir cihad, elbette büyük bir cihaddır. Bu sûre Mekkî olduğu için, daha öldürme emri verilmeden önce olan bu büyük cihad emri, her cihadın başı olan bir cihaddır. Düşünmeli ki, bu ne büyük bir emirdir. Bununla emrolunan Peygamberin elinde Kur'ân'dan başka bir silah yok iken, o Allah kelâmı (Kur'ân) mucizesi, o büyük cihadı yapmaya yeterli geliyor ve Mekke'den başlayan bu cihad, bütün cihana yayılıyor. Bu emri takîben şu âyet ne büyük bir güvencedir:

وَهُوَ الَّذِى مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ **O ki, iki denizi birbirine salıvermiştir,** هٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ **şu tatlıdır, hararet söndürür.** Nil ve Fırat gibi ki iman sahibi olanlar da böyledir. وَهٰذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ **Şu tuzludur, acıdır.** Şab ve Umân gibi, kâfirler de böyledir. وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا **Aralarına da bir berzah koymuştur.** Berzah, iki şey arasındaki bir engel, iki deniz arasındaki dildir. وَحِجْرًا مَحْجُورًا **Ve bir hıcr-i mehcur, aşılmaz bir serhat,** yani bir nefret ve zıddiyet, bir sınırlı hat çizmiştir ki, birbirlerine karışmaları mümkün değildir. Böyle tatlı ve tuzlunun birbirine karışmaları mümkün değildir. Böyle tatlı ve tuzlunun birbirine karışmayarak evrende yer almış olmaları yalnız ve yalnız yüce Allah'ın koyduğu himayenin eseridir. Buradan, Allah'ın özellikle insanın yaratılışı üzerinde ortaya çıkan kudret delillerine geçilerek buyuruluyor ki, وَهُوَ الَّذِى خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا **O ki, sudan bir insan yarattı** -yalnız mâ-i dâfik (fırlayan su) mâi mehin (hakîr su) denilen insan nutfesinden değil, hiç insan tohumu yok iken genel olarak hayatın kaynağı olan ve gökten indirildiği bildirilen وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَىْءٍ حَىٍّ *"Biz, her canlıyı sudan yarattık"* (Enbiya, 21/30) buyurulan sudan- فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا **da onu neseb ve sıhriyyet bağı yaptı.** Yani soy sop olmak üzere iki cinse ayırdı: Erkek ve dişi. Bu suretle insanlara bir özellik verdi.

Burada gelişme kanununun değişik safhaları fevkalâde güzel bir şekilde konularak arz ettiği ilâhî deliller ne güzel gösterilmiştir:

BİRİNCİSİ: Bütün cisimler âlemini temsil eden bir gölge.

İKİNCİSİ: Buna verilen hareket ve durgunluktan meydana getirilen manzaralar ve değişiklikler.

ÜÇÜNCÜSÜ: Bu esnada bir su indirilmesinden meydana getirilen hayat.

DÖRDÜNCÜSÜ: Aynı yer üzerinde o hayatın değişik şekilleri.

BEŞİNCİSİ: Ondan özellikle bir çeşidinin (insanın) yaratılışı.

ALTINCISI: İnsanların cinslere ayrılması ki, bütün bunlar evrenin yaratıldığı altı gün gibi gelişme derecelerinin en büyük sınırlarıdır. Ve her birinden yüce yaratıcının kudreti daha fazla bir yücelik ile ortaya çıkmıştır. وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرًا **Rabbinin her şeye gücü yeter.**

Ne gariptir ki, zamanımızda birçok kimseler gelişmenin bu basamaklarını görüyorlar da, bundan yaratıcının kudret ve yüceliğini anlayacak yerde inkâr etmeye bir sebep olarak görmek istiyorlar, bir kurbağanın maymun olduğunu ve maymundan bir insan doğduğunu sanmakla, yaratan Allah'a gerek kalmazmış gibi ilim namına hakikati yalanlıyorlar. Şu âyet onlar hakkında tamamen okunur: وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ **Böyle iken (o inkârcılar) Allah'ı bırakıyorlar da** مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ **kendilerine ne fayda, ne de zarar veremeyecek şeylere tapıyorlar.** وَكَانَ الْكَافِرُ عَلٰى رَبِّهٖ ظَهِيرًا **İnkârcı kimse Rabbine karşı uğraşıp durmaktadır.** Gönderdiği peygambere, boyun eğmediği gibi düşmanlık için çalışıyor. Bu âyet Ebu Cehil hakkında indirilmiştir. Ve onun gibilerin durumlarını ifade etmektedir. وَمَا اَرْسَلْنَاكَ اِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا **Halbuki biz seni ancak müjdeci ve uyarıcı olarak gönderdik.** Yalnız uyarmak için değil, ondan önce müjdelemek için, kulluk edenlere yüce Allah'ın rahmetini müjdelemek, Rahmân ve Rahim olduğunu anlatmak için gönderdik. Burdan anlaşılıyor ki, sûrenin başından beri yalnız sakındırmadan bahsedilmesi, müjdeyi dinlemedikleri içindir. Ne büyük cehalet! Ne korkunç âkibet!

قُلْ مَا اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ اَجْرًا **De ki: Ben buna karşı yani peygamberliğin ilanı işinden dolayı sizden başka bir karşılık istemiyorum.** اِلَّا مَنْ شَٓاءَ اَنْ يَتَّخِذَ اِلٰى رَبِّهٖ سَبِيلًا **Ancak Rabbına bir yol tutmayı dileyen kimseler (olmayı) istiyorum.** Yani davet ettiğim iman ve kullukla Allah'a yakınlık ve erginliği dilek edinmiş kimseler, böyle ashab ve ümmet istiyorum. وَتَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذ۪ي لَا يَمُوتُ **Ve (sen) o ölümsüz ve daima diri olan Allah'a güvenip dayan;** onların kötülüklerinden kurtulmak, verecekleri karşılıklardan gönlü tok olmak için, yalnız o ölmez diriye dayan, ölümden kurtulamayacak olan fâniler yıkılır, dayananları kaybolur gider. فَسَبِّحْ بِحَمْدِهٖ **Ve O'nu hamdiyle tesbih et.** Nimetlerine şükür için her türlü yüce sıfatlarıyla saygı göstererek, noksan sıfatlardan uzak olduğunu kabul et. وَكَفٰى بِهٖ بِذُنُوبِ عِبَادِهٖ خَب۪يرًا **Kullarının günahlarından haberdar olarak O yeter!** Hiç kimse bilmese de, onun bilmesi yeterlidir. Hiç bir haberciye ihtiyaç duymaksızın açığı ve gizliyi bilen, O herşeyden haberdar olan Allah cezalarını verir. Başka hiçbir ceza vermeyecek olsa bile, yalnız bilmesi bir ceza olarak yeterlidir.

Başlangıcı olmamak ve ilim gibi zatî sıfatlarında yüceliğini açıkladıktan sonra, fiilî sıfatarındaki yüceliği ve olgunluğu açıklamak için de, ikinci bir sıfat olarak şöyle buyuruluyor:

الذى **O (öhnez ve ebedî diri) ki,** خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِى سِتَّةِ اَيَّامٍ **gökleri ve yeri ve aralarındakileri altı günde yarattı.** Altı gün, evrenin yaratılışının, geliştirilip büyütme kanunu gereğince en genel sınıflandırmasındaki gelişme anlamına işarettir. (A'râf, 7/54; Fussılet, 41/9-12. âyetlerin tefsirine bkz.) Yani ilâhi zatı her türlü noksanlardan uzak ve yüce sıfatlarla muttasıf olduğu gibi, fiili de o kadar noksandan uzak ve yüceliklerle doludur ki, yoğu yaratır ve bütün gökleri ve yeri yaratmıştır. Yaratmak, bir anda dilemek ve meydana getirmek, "ol" demekle oluvermekten ibaret olmakla birlikte, O bunların hepsini birden değil, ilâhî hikmetleriyle geliştire geliştire, eksiklikten yüceliğe ve olgunluğa doğru bir devamlı gelişme ile olgunlaştıra olgunlaştıra, her bir dönemi gelişme ve olgunlaşma olan altı günde yarattı ki, altıncısı insanın yaratıldığı Cuma, yani toplanma günüdür. Âdem (a.s)in yaratılması ve isimlerin öğretilmesi ile hilafet tahtı kuruldu. ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ **Sonra Arş üzerine hakim oldu,** hükmünü ve saltanatını sürdürmeye devam ediyor (A'râf, 7/54. âyetin tefsirine bkz.) اَلرَّحْمٰنُ **Rahmân'dır O.** Bütün yaratıklar, rahmetinden yararlanıyor (Fâtiha Sûresi'nde Rahmân'ın tefsirine bkz.). فَسْـَٔلْ بِهٖ خَبِيرًا **İşte ne dileyeceksen o Habîr'den dile** veya bu konuda bu yaratma işinde daha fazla açıklama istiyorsan başkasından değil, her şeyi bilen o Habîr'den sor. Çünkü başkası bilmez. وَاِذَا قِيلَ لَهُمُ اسْجُدُوا لِلرَّحْمٰنِ **O Rahmân'a secde edin denildiği vakit de onlara,** o kâfirlere: قَالُوا وَمَا الرَّحْمٰنُ **"Rahmân nedir?"** -Rahmân nedir sorusu, bu ismin anlamını, kime isim olarak verildiğini, niçin verildiğini sormak olabileceği gibi, inkâr için de olabilir. Şüphe yok ki, Araplar Rahmân kelimesinin mânâsını anlamaz değildir. O halde ya Allah'ın ismi olduğunu bilmiyorlardı veya Allah'ı inkâr ediyorlardı; daha doğrusu Allah'ın rahmet sıfatını inkâr ediyorlardı. Bu ismin ifade ettiği rahmet ve merhamet sıfatını bilmiyorlardı. Onun için- اَنَسْجُدُ لِمَا تَأْمُرُنَا **Sen bize emrediyorsun diye secde mi edeceğiz?" dediler.** Yani bilmediğimiz bir şeye yalnız senin emrinle secde eder miyiz? dediler. وَزَادَهُمْ نُفُورًا **Ve bu emir onların daha fazla nefretlerini (vahşetlerini) artırdı.** Dahhak'tan rivayet edildiğine göre, Peygamber (s.a.v) Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali, Osman b. Maz'un, Amr b. Uneyse secde ettiler. Müşrikler bunların secde ettiklerini görünce alay ederek mescidin öbür tarafına doğru uzaklaşıp gittiler.

Buna karşı O Rahmân'ı, yer ve zamanda açıkça görülen rahmet ve bereketi-

nin büyüklüğü ve yüksekliği ile yüceltme ve Rahmân'ın müjdeye layık kullarını tarif için buyuruluyor ki:

تَبَارَكَ الَّذِي جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا
مُنِيرًا ﴿٦١﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً لِمَنْ أَرَادَ
أَنْ يَذَّكَّرَ أَوْ أَرَادَ شُكُورًا ﴿٦٢﴾ وَعِبَادُ الرَّحْمَٰنِ الَّذِينَ
يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا
﴿٦٣﴾ وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا ﴿٦٤﴾ وَالَّذِينَ
يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ
غَرَامًا ﴿٦٥﴾ إِنَّهَا سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٦٦﴾ وَالَّذِينَ
إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَٰلِكَ قَوَامًا ﴿٦٧﴾
وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي
حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَٰلِكَ يَلْقَ أَثَامًا
﴿٦٨﴾ يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ
مُهَانًا ﴿٦٩﴾ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ
يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا
﴿٧٠﴾ وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى اللَّهِ مَتَابًا ﴿٧١﴾

وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا ﴿٧٢﴾
وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَمْ يَخِرُّوا عَلَيْهَا صُمًّا
وَعُمْيَانًا ﴿٧٣﴾ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا
وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا ﴿٧٤﴾ أُولَٰئِكَ يُجْزَوْنَ
الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا وَيُلَقَّوْنَ فِيهَا تَحِيَّةً وَسَلَامًا ﴿٧٥﴾ خَالِدِينَ
فِيهَا حَسُنَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٧٦﴾ قُلْ مَا يَعْبَأُ بِكُمْ رَبِّي
لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ يَكُونُ لِزَامًا ﴿٧٧﴾

Meâl-i Şerifi

61- Gökte burçları var eden, onların içinde bir kandil (güneş) ve nurlu bir ay barındıran Allah, yüceler yücesidir.

62- İbret almak veya şükretmek dileyen kimseler için gece ile gündüzü birbiri ardınca getiren O'dur.

63- O çok merhametli Allah'ın (has) kulları onlardır ki, yeryüzünde tevazu ile yürürler ve cahil kimseler kendilerine laf attığı zaman (incitmeksizin) "selam" derler (geçerler).

64- Ve onlar ki, Rablerine secdeler ve kıyamlar ederek yatarlar.

65- Onlar ki, şöyle derler: Cehennem azabını üzerimizden sav! Doğrusu onun azabı geçici bir şey değildir.

66- Orası cidden ne kötü bir uğrak, ne kötü bir konaktır.

67- Ve onlar ki, harcadıklarında ne israf ne de cimrilik ederler; ikisi arasında orta bir yol tutarlar.

68- Yine onlar ki, Allah ile beraber başka bir tanrıya yalvarmazlar, Allah'ın haram kıldığı cana haksız yere kıymazlar ve zina etmezler. Bunları yapan günahı(nın cezasını) bulur.

69- Kıyamet günü azabı kat kat olur ve orada alçaltılmış olarak temelli

kalır.

70- Ancak tevbe ve iman edip iyi davranışlarda bulunanlar başka; Allah onların kötülüklerini iyiliklere çevirir. Allah çok bağışlayıcıdır, engin merhamet sahibidir.

71- Ve her kim tevbe edip iyi davranış gösterirse, şüphesiz o, tevbesi kabul edilmiş olarak Allah'a döner.

72- Ve onlar ki, yalan şahitlik etmezler, boş bir şeye rastladıkları zaman vakar ile (oradan) geçip giderler.

73- Kendilerine Rablerinin âyetleri hatırlatıldığında ise, onlara karşı sağır ve kör davranmazlar.

74- Ve onlar ki: "Ey Rabbimiz! Bize gözümüzü aydınlatacak eşler ve zürriyetler bağışla ve bizi takva sahiplerine önder kıl" derler.

75- İşte onlar, sabretmelerine karşılık cennetin en yüksek makamları ile mükafatlandırılacaklar, orada hürmet ve selamla karşılanacaklardır.

76- Orada ebedî kalacaklar, orası ne güzel bir konak ve ne güzel bir makamdır.

77- (Resulüm!) De ki: "Rabbim size ne kıymet verir duanız olmasa? (Ey inkârcılar! Size bildirdiklerini) kesinkes yalan saydınız; o halde azab yakanızı bırakmayacaktır!

بُرُوجًا **Burçlar.** BURÇ: Aslında yüksek köşk demektir. Gökyüzünde her yıldız topluluğuna, yani özellikle bir arada bulunan yıldız takımlarından herbirine burç veya suret ismi verilmiş ve kelimenin bilinen gerçek mânâsı bu olmuştur. Yeryüzü haritasında şehirler ve şehir haritasında yüksek ve büyük binalar nasılsa, gökyüzü haritasında da burçlar öyle gibidir. Bize gökyüzündeki yıldızların birer topluluk halinde yer aldıklarını gösterir. Aslında bunların gerçek durumlarını buradan ölçüp kararlaştıramayız, fakat en azından görünüşleri ile aydınlanabiliyoruz ve bu şekilde gerçeklikleri ve adetleri tam bilgimiz altında olmadığından dolayı nekre (belirsiz) olarak buyurulmuştur. Yıldızların iyice anlaşılması için, burç taksimatı pek eski zamandan beri görüş olarak benimsenmiş, hatta İdris (a.s)e kadar götürülmüştür. Batlamyus yirmi biri kuzeyde, on beşi güneyde, on ikisi ortada, muaddilü'n-nehar denilen bir ucu "Koç" burcunun başında, öteki ucu "Başak" burcunun sonunda olan bir çizginin etrafında, güneşin bir sene içerisinde döndüğü görülen yörüngesinin bulunduğu noktada olmak üzere toplam kırk sekiz burç saymıştır. Bu kırk sekiz burç, bin yirmi dokuz yıldızdan ibaret olup üç yüz altmış bir tanesi kuzey burçlarında, üç yüz on sekizi güney burçlarında, üç yüz ellisi de, mıntakatü'l-bürûc denilen orta

bölgededir. Bu mıntaka-i bürûc üzerindeki on iki burç, bir sene zarfında adeta güneşin birbirini takiben uğradığı evler gibi kabul edilir.

Hamel ü Sevr ile Cevza'da olur fasl-ı bahar
Seretan ü Esed ü Sünbüle'dir yazda karar
Tuttu güz faslını Mizan ile Akreb dahi Kavs,
Cediv ü Delv ve Hût oldu zemistane medar.

"Koç ve Boğa ile İkiz burcunda ilkbahar,
Yengeç ve Aslan ile Başakta'dır yaz günleri.
Terazi ve Akreb ile Yay burcunda sonbahar
Oğlak ve Kova ile Balıkta'dır kış günleri"

Amerika kıtasının bulunmasıyla burçların sayısı yüz on yediye çıkarılmış olmakla beraber, on iki burç yine aynıdır. Bununla beraber, bu on iki burç görünüşe göredir. Fezayı kesmiş gibi kabul edilen altı dairenin ikiye bölünmesi ile elde edilen on iki bölümden biri demektir. Yani birer yıldız topluluğu değil, böyle olduğu kabul edilen birer bölümdür. Burç bu mânâda kabul edilecek olursa, bu on ikiyle sınırlanmış olur. Astronomi kitaplarında burç, bu on iki hakkında kullanılmış, diğerlerine burç denilmeyip suret ismi verilmiştir. Bundan dolayı, müfessirlerin çoğu gezegenlerin yörüngeleri gibi kabul edilen bu oniki burcu söylemişlerdir. Fakat sözlük yönünden âyette bu mânâya delil yoktur. Âyetin açık mânâsı yaratılan burucun var sayılan şeyler değil, güneş ve ay gibi gerçek olmasıdır.

وَجَعَلَ فِيهَا ***"Orada yarattı"*** Buradaki «هَا» zamirinin yine gökyüzüne ait olması ihtimali var ise de buruca ait olması daha yakındır. سِرَاجًا ***"Bir kandil."*** SİRAC, ışık veren şey, kandil, lamba ki, kasdedilen Güneş'tir. Bazı kırâetlerde ve س 'nin ötresi ile «سُرُجًا» çoğul olarak okunmuştur. Bu kandiller ise güneşten başka büyük yıldızları da içine alır. وَقَمَرًا مُنِيرًا ***"Bir de nurlu bir ay yarattı."***

KAMER-İ MÜNÎR: Parlak Ay, aydın aydır. Üç güne kadar hilâl, ondan sonraya Kamer ismi verilir.

MÜNÎR: Nurlu ve nurlandıran, demektir. Görülüyor ki, yüce Rahmân'ın rahmetinin feyiz ve bereketi gösterilirken gökyüzünün burçları ile tasvir edilmiş ve içine bir ışık kaynağı (güneş) ve bir de parlayan ay konulmuştur. Gayet sade görünen ve fakat bütün âlemin manzarasını içinde bulunduran bu parlak ifade de çok derin gerçekler parlamaktadır.

Burçların bize karşı görüntüleri ne kadar nisbî olursa olsun gerçekte gök cisimlerinin takım takım çeşitli şekillerde bir arada topluluklar meydana getirdiklerini gösterir. Ve bu şekilde sınırına ulaşılmaz bir kudretin yaratışındaki büyüklüğü anlatır. Eğer bu gök cisimlerinin maddeleri fezada birbirinden ayrılmayıp da hepsi sadece tabii bir tarzda bırakılmış, hepsi bir hacimde toplanmış olsaydı ne bu cisimler ve burçlar olur, ne de bu feyiz ve bereket bulunurdu. Bu sebepten, bu maddelerin küçük parçaları olan atomları arasındaki uyum ve denge hiç değiştirilmemiş olsaydı, kendi haline bırakılsaydı yine bu yıldızlar ve burçlar bulunmaz ve bu feyiz ve rahmet olmazdı. Sonra bütün maddeler aynı miktarda ayrılmış ve birleştirilmiş, hepsi eşit yoğunluklara ayrılmış olsaydı, böyle çeşitli burçlar meydana gelmez ve bu sirac (güneş) ve ay meydana çıkmazdı. Demek ki, gökyüzündeki burçların o değişik görüntüleri her şeyden önce, yaratılışlar üzerinde hakim olan yüce yaratıcının, yaratıcılığına bir delildir. İkinci olarak yüksek köşkler, kandillerle gökyüzünün tamamında, yüksek ve büyük bir şehrin, bir medeniyetin gönüle taht kuran manzarası ifade edilmiş ve böyle yüksek ve sosyal bir görüntüye yükselmek hissi aşılanmıştır. Onun için buyuruluyor ki; وَهُوَ الَّذٖى جَعَلَ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً **gece ile gündüzü birbiri ardınca getiren O'dur.** Yani birinde yapılamayanı diğerinde yapılmak için yerine koyan, yahut birbirini takip ettirerek değiştirip duran. لِمَنْ اَرَادَ اَنْ يَذَّكَّرَ اَوْ اَرَادَ شُكُورًا **ibret almak veya şükretmek isteyen için.** Yani aklını başına alıp eksiğini tamamlamak, ilmî veya amelî bir iş görmek isteyen kimseler için, çünkü düşünmeye ve vazife görmeye niyyeti olmayan tembel kimseler için zamanın değişmesinde hiçbir mânâ yoktur. Onlar zamanı öldürme'ye çalışırlar.

TEZEKKÜR: Bu rahmet eserlerini ve sanat delillerini düşünerek kendi noksanını ve yüce yaratıcısını kuvvet ve kudretini anlamak

ŞÜKÜR: O Rahmân'a kulluk görevini yerine getirmek. Şimdi bunu açıklamak için yeniden söze başlama (istinaf) vav'ı ile buyuruluyor ki:

وَعِبَادُ الرَّحْمٰنِ **Ve o Rahmân'ın kulları, yani zikir ve şükrünü bilerek yalnız o Rahmân'a kulluk eden o mutlu kimseler.** Bu mübtedâ'nın haberi ta sûrenin sonuna doğru gelecek olan اُو۬لٰٓئِكَ يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ *"O kimseler yüksek makamlarla mükafatlanırlar."* (25/5) âyetidir. Bununla beraber şu da olabilir: الَّذٖينَ يَمْشُونَ عَلَى الْاَرْضِ هَوْنًا **Onlar ki yeryüzünde tevazu ile yürürler.** Burada Rahmân'ın kullarının herbiri bir zümreyi andıran sekiz sıfatla nitelenerek İslâm ahlâkının, medeniyetinin, düşüncesinin ve idealinin bir özeti yapılmıştır, şöyle ki:

1- Genellikle gidişatlarını gösteriyor, yani Rahmân'ın kulları, öyle kimse-

lerdir ki, önce gidişleri, yeryüzünde yürüyüşleri ve hareket tarzları mülayimdir. Zorba, mağrur, kibirli, saygısız, kaba ve haşin değil; sukünet ve vakar ile alçak gönüllü bir şekilde terbiyeli, nazik ve yumuşak yürürler. Etraflarını sıkıntılandırmaz, eza vermez, sendeler gibi gitmez, hesaplı, saygılı, merhamet tavrıyla güven ve huzur yayarak giderler. وَاِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ **Cahiller, yani kendini bilmezler, edebsiz güruh laf attığı zamanda kendilerine** قَالُوا سَلَامًا **"selanı" derler.** Selametle neticelenecek söz söyler, yahut selametle derler. Onlara çatmaya tenezzül etmezler, tahammül de ederler.

2- وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا **Ve onlar ki, Rablerine secdeler ve kıyamlar ederek gecelerler.** Yani gece evlerine, yataklarına çekildikleri zaman gidişatları bu olur. Rablerine halisane namaz kılarlar. Yatışları, kalkışları da hep Allah için olur.

3- وَالَّذِينَ يَقُولُونَ **Ve onlar ki gerek namazlarının arkasında ve gerek diğer zamanlarda şöyle dua ederler:** رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ **Ey Rabbimiz! Bizlerden cehehnem azabını defet.** Yani cehennem azabından kurtulmak, ilk emelleridir. İbadet ve gayretlerine güvenmeyerek daima kurtuluşlarına duâ ederler. اِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا **Çünkü onun azabı geçici bir şey değildir.** Bu alacaklı gibi enseye binmiş kaçınılmaz bir beladır. اِنَّهَا سَاءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا **Gerçekte o (cehennem) ne kötü bir uğrak ve ne kötü konaktır!**

MÜSTEKARR, makarr; MÜKÂM, ikametgah demektir. İkisi de durulan yer demek olduğuna göre birbirinden ayırmak zordur. Müstekarr, âsilere; mükam, kâfirlere göre denilmiş ise de bu mânâ cennette cereyan etmeyeceğinden müstekarrı, oturma yeri içindeki özel yer olarak düşünmek daha uygundur. Mesela, bir köy oturma yeri ise, müstekarr ondaki bir oda gibidir. İçi dışı bütün çevresi fena demek olur.

4- وَالَّذِينَ اِذَا اَنْفَقُوا **Ve onlar ki harcadıklarında** لَمْ يُسْرِفُوا **israf etmezler.**

İSRAF: Hergangi bir şeyde haddini aşmaktır. İnfakta israf da, harcamada haddini aşırmaktır. Masraf ya bir zaruret veya bir ihtiyaç veya bir güzellik için yapılır. Zaruri olan masraf yapılmayınca yaşamak mümkün olmaz; mesela ölmeyecek kadar yemek bir zarurettir. İhtiyaç duyulan masraf yapılmazsa güçlük çekilir; mesela doyacak kadar yemek, ihtiyaçtır. Güzelleştirme için yapılacak masraf yapılmazsa, güzel olmaz; hoş yemek gibi. Ferdin ve toplumun kendi kazancına göre bu derecelerden bir sınırı vardır. Şu halde ne zaruret, ne ihtiyaç ve ne de güzellik için olmayan, faydasız, zararlı, meşru olmayan yönlere

yapılan harcama herkes için bir israf olduğu gibi, insanların ihtiyacı karşısında fazla yiyip içmek de güzel değil, israf sınırına girmiş olur. İyilik ve yarar sağlayan şeylere harcamak ise boşa harcamak değil, üretmek olacağından israf olmaz. Rahmân'ın kulları faydasız, hayırsız yere sarfetmezler. وَلَمْ يَقْتُرُوا **Hakkını da kısmazlar** وَكَانَ بَيْنَ ذٰلِكَ قَوَامًا **ikisi arası denk olur.** İşte iktisat denilen de budur. İstiva (denk olma)dan seva (eşit) olduğu gibi, istikamet (doğru hareket)den kavam (kıvam) iki ucun denk gelmesidir ki muvazene (denge) dahi deriz (Bakara, 2/236 ve İsra, 17/100. âyetlerin tefsirine bkz.)

5- وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا آخَرَ **Ve onlar ki Allah ile beraber başka bir ilâha yalvarmazlar.** Şirk, katil, zina büyük günahların en büyüğü olan bu üç büyük günah din, medeniyet ve insanlık namına işlenip duran cinayetlerden olduğu için, burada özellikle bunlardan sakınmak zikredilmiştir. اَلنَّفْسَ الَّتِى حَرَّمَ اللّٰهُ **Allah'ın haram ettiği, muhterem kıldığı canı (almazlar);** Allah için söz verilmiş olan herhangi bir nefsi ki eman dileyip sığınan kimse dahi buna dahildir. Bundan dolayı hiçbir andlaşması bulunmayan savaş halindekilerden başkasının kanının akıtılması yasaktır. اِلَّا بِالْحَقِّ **Hakk ile olan başka,** kısas ve hadd gibi. اَثَامًا **Günahın cezası vebal (azab)dır.** وَيَخْلُدْ فِيهِ Hafs kırâetinde bu zamirin kural dışı olarak uzatılması, cezanın ebediliğine işaret ederek mânâ yönüne uygun düşmesi için olsa gerektir. Bu zamirin azabı işareti, cehennem ateşinin ebedî oluşundadır, azabda değildir, diyenlerin görüşlerinin tersine bir delil olmaktadır.

6- وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ **Ve onlar ki, yalana şahid olmazlar.** Yalan yere şahitlik etmedikleri gibi, yalan söylenen ve yalan dolan dönen yerlerde de durmazlar. وَاِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ ***"Boş söze rastladıkları zaman"*** .

LAĞIV, faydasız veya zararlı olduğundan terk edilip ortadan kaldırılması bir görev olan lüzumsuz şeyler demektir ki, dilimizde lağviyyat (boş söz ve işler) diye anılır. Bazıları, taat (kulluk) olmayan şeyler diye tefsir etmişlerdir, fakat mubah olan şeyler taat olmamakla birlikte lağıv (boş şeyler) de değildir. Yani lağviyyata girmezler, fakat yolları düşer, rastgelirlerse مَرُّوا كِرَامًا **vakar ile onurlu bir şekilde (oradan) geçer giderler.** Bunun tefsiri, Kasas Sûresi'ndeki وَاِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ اَعْرَضُوا عَنْهُ وَقَالُوا لَنَا اَعْمَالُنَا وَلَكُمْ اَعْمَالُكُمْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِى الْجَاهِلِينَ *"Onlar, boş söz işittikleri zaman ondan yüz çevirirler ve 'Bizim işlerimiz bize sizin işleriniz size. Size selam olsun. Biz kendini bilmezleri (arkadaş edinmek) istemeyiz' derler"* (Kasas, 28/55) âyetidir.

7- وَالَّذِينَ اِذَا ذُكِّرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ **Ve onlar ki, Rablerinin âyetleri kendilerine hatırlatıldığında;** yani kendilerine ihtar edildiği, vaaz ve nasihat olunduğu,

ders verildiği zamanlar, لَمْ يَخِرُّوا عَلَيْهَا صُمًّا وَعُمْيَانًا **o âyetlere karşı sağırlar ve körler gibi davranmazlar,** yani dinlememezlik etmezler, üzerine üşüşürler, fakat görür göz, dinler kulak olarak üşüşürler.

8- وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ اَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ اَعْيُنٍ **Ve onlar ki, Ey Rabbimiz! gözümüzü aydınlatacak eşler ve zürriyetler ihsan et** -burada harfi beyaniyye (açıklama) veya ibtidâiyye (başlangıç) için olmasına göre iki mânâ caizdir. Birisi, bizlere gözlerimizi aydınlatacak eşler ve zürriyetler ver demek; diğeri de, eşlerimiz ve zürriyetlerimiz sebebiyle bizlere gözümüzü aydınlatacak nimetler, mutluluklar ver, demektir. Bu dilek, aile ve evlad terbiyesine verilen önemi gösterir- وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ اِمَامًا **ve bizi takva sahiplerine önder kıl, derler** Takva sahipleri Allah'ın korumasıyla, cehennem azabından korunan mutlu kimselerdir.

İMAM: Başkan, öncü, kendisine uyulan kimse demektir. Yalnız muttaki olmak değil, müttakilerin önderi olmak arzusu ne büyük gaye, ne kutsal bir düşünce ve idealdir. Düşünmeli ki, Rahmân'ın kullarının ruhlarındaki büyüklüğü gösteren bu duanın içinde bulundurduğu mânâ ne yüksek, ne toplayıcıdır! Bundan yüksek bir fikrî ilerleme, yüce gayret düşünülemez.

اُولٰئِكَ يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا **İşte bunlar yaptıkları sabırlarına karşılık gurfe (yüce makamlar) ile mükafatlandırılacaklardır.** وَهُمْ فِى الْغُرُفَاتِ اٰمِنُونَ *"Onlar cennet odalarında huzur içindedirler"* (Sebe' 34/37) olacaklar, yani en yüksek dereceye, cennet köşklerinin en yükseklerine çıkarılacaklar.

GURFE: Aslında yüksek bina ve konakların terası, kulesi gibi en yüksek noktası demek olup burada gökyüzünün burçlarına uygun olarak bir yükseklik ifade etmektedir. Bu sebeple olmalıdır ki, yedinci gök diye de tefsir edilmiştir. İşte onlar öyle yükselecekler, وَيُلَقَّوْنَ فِيهَا تَحِيَّةً وَسَلَامًا **ve orada bir sağlık ve selam ile karşılanacaklar.**

TAHIYYE: Sağ olasınız, Allah sağlık versin, Allah ömürler versin gibi hayat duası; selam da, selamet duasıdır.

اَلتَّحِيَّاتُ لِلّٰهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ اَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهُ اَلسَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلٰى عِبَادِ اللّٰهِ الصَّالِحِينَ اَشْهَدُ اَنْ لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ وَاَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ *"Her türlü saygı, salat ve iyilikler Allah'a mahsustur. Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi senin üzerine olsun ey Peygamber! Selamet bizim ve iyi kulların üzerine olsun. Ben şehadet ederim ki, Allah'tan başka ilâh yoktur. Ve yine şehadet ederim ki, Muhammed, Allah'ın kulu ve resulüdür."* (1) قُلْ مَا يَعْبَؤُا بِكُمْ رَبِّى لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ **De ki: "Rabbini ne kıymet**

(1) Buharî, Ezân, 148, 150, el-Amel fi's-salât, 4, İstizân, 3,28, Daâvât, 16, Tevhîd, 5; Müslim, Salât, 56, 60, 62; Ebu Dâvûd, Salât, 178; Tirmizî, Salât, 100, Nikah 17; Nesâî, Tatbik, 23,

verir size duanız olmasa? Yani وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْاِنْسَ اِلَّا لِيَعْبُدُونِ *"Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım."* (Zâriyat, 51/56) buyurulduğu üzere, yaratılışınızın hikmeti ibadet ve kulluktur. Onun için ibadetiniz ve kulluğunuz olmasa Allah katında ne kıymet ve öneminiz olurdu? فَقَدْ كَذَّبْتُمْ **Duanız olmadığı takdirde (kesin kes) yalan saymışsınız,** Rabbinize inanmamışsınız demektir. فَسَوْفَ يَكُونُ لِزَامًا **O halde o yalanlamanın cezası, gerekli bir sonuç olur, yarın boynunuza geçer.**

Sehv, 41, 43, 45, 56, 100, 104; İbn Mâce, İkâme, 24, Nikah, 19; Dârimî, Salât, 84, 92, Muvatta, Nida, 53, 55; Ahmed b. Hanbel, I, 292, 376, 382, 408, 413, 414, 422, 423, 428, 431, 437, 439, 440, 450, 459, 464; IV, 409.

Şuarâ Sûresi

Mekke Döneminde İndi

Âyet Sayısı: 227

Şuarâ Sûresi Mekkîdir. Ancak nihayetindeki وَالشُّعَرَآءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ dan sonuna kadar beş âyet Medine'de inmiştir. Kendisine "Şuarâ" ismi verilmesinin sebebinin de, bu âyetler olduğu açıktır.

Âyetleri: Kûfî, Şâmî, Medenî sayımında iki yüz yirmi yedi; diğerlerinde, iki yüz yirmi altıdır.

Kelimeleri : Bin iki yüz doksan dokuzdur.

Harfleri : Dört bin beş yüz kırk ikidir.

Fâsılası : م ، ل ، ن (لمن) dir. لام dört âyette olup, sonu إِسْرَآئِيلَ ile bitiyor.

Bu sûre, Furkan Sûresi'ndeki korkutma ve sakındırmanın örnekleriyle bağlanmasını ve açıklanmasını ve yine onun gibi Resulullah'a teselli vermeyi içermektedir, şöyle ki:

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

طٰسٓمٓ ﴿١﴾ تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ الْمُب۪ينِ ﴿٢﴾ لَعَلَّكَ بَاخِعٌ
نَفْسَكَ اَلَّا يَكُونُوا مُؤْمِن۪ينَ ﴿٣﴾ اِنْ نَشَأْ نُنَزِّلْ عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَٓاءِ
اٰيَةً فَظَلَّتْ اَعْنَاقُهُمْ لَهَا خَاضِع۪ينَ ﴿٤﴾ وَمَا يَأْت۪يهِمْ مِنْ
ذِكْرٍ مِنَ الرَّحْمٰنِ مُحْدَثٍ اِلَّا كَانُوا عَنْهُ مُعْرِض۪ينَ ﴿٥﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا
فَسَيَأْت۪يهِمْ اَنْبٰٓؤُا مَا كَانُوا بِه۪ يَسْتَهْزِؤُ۫نَ ﴿٦﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا اِلَى
الْاَرْضِ كَمْ اَنْبَتْنَا ف۪يهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَر۪يمٍ ﴿٧﴾ اِنَّ ف۪ي
ذٰلِكَ لَاٰيَةًۜ وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُؤْمِن۪ينَ ﴿٨﴾ وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ
الْعَز۪يزُ الرَّح۪يمُ ﴿٩﴾

Meâl-i Şerifi

1- Tâ, Sîn, Mîm.

2- Bunlar sana apaçık kitabın âyetleridir.

3- (Resulüm!) Onlar iman etmiyorlar diye adeta kendine kıyacaksın!

4- Biz dilersek onların üzerlerine gökten bir âyet (mucize) indiririz de, ona boyunları eğilekalır.

5- Bununla beraber kendilerine O Rahmân'dan yeni bir öğüt gelmeyedursun, ille ondan yüz çevirirler.

6- Üstelik (ona) "yalandır" dediler; fakat onlara alay edip durdukları şeyin haberleri yakında gelecektir.

7- Yeryüzüne bir bakmadılar mı? Biz orada her güzel çiftten nice bitkiler yetiştirmişiz.

8- Şüphesiz ki bunda mutlak bir âyet (nişane) vardır; ama onların çoğu iman etmezler.

9- Ve şüphe yok ki Rabbin, galip ve engin merhamet sahibidir.

(طسم) م ، س ، ط Bu sûrenin ismi, mânâsını Allah bilir. طا , «ذى الطول» den, سين , «قدوس» den, ميم , «رحمن» dan diye Muhammed b. Kâ'b'dan bir rivayet de vardır. «طا» Şiddet harflerinin en şiddetlisi, kalkale harflerinin en serti, isti'lâ harflerinin en kalını olduğundan, ilk seste bu sûrenin şiddetli bir korkutma ifade ettiğini hissettirir. "Ta"nın Tûr Dağına, "sîn"in Musa'ya, "mîm" in Muhammed'e işaret olduğu da zihne çarpar.

تلك **Bunlar,** sûrede böyle basit harflerden oluşarak okunacak âyetler, **işte** اٰيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ **o mübin (apaçık) kitabın âyetleridir.**

MÜBÎN: "Bâne" mânâsına "ebâne"den "beyyin" gayet açık, parlak demek olduğundan; kitab-ı mübîn, i'cazı açık olan kitap demek olur ki, kastedilen Kur'ân'dır. Hakkı açıklayan demek dahi olabilirse de buraya uygun olan öncekidir.

مِنَ السَّمَاءِ اٰيَةً **Gökten bir âyet,** iman etmeye mecbur edecek bir âyet, tepeden inme kesin bir bela. Halbuki Peygamber ve kitap göndermekten ilâhî kasıt zorla değil, hoşnutlukla olgunluğa erdirmektir.

اَعْنَاقُهُمْ **Boyunları,** huzu' boyun eğmek mânâsına geldiğinden, buradaki "a'nâk"ın topluluk mânâsına olan "unuk" un çoğulu olması da uygun görülmüştür. Yani bütün topluluklarıyla ona boyun eğerler. ذِكْرٍ مِنَ الرَّحْمٰنِ **Rahmândan zikir;** öğüt ve hatırlatma veya Kur'ân'dır. كَمْ اَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ *"Biz orada her güzel çiftten nice bitkiler yetiştirmişizdir."*

KERÎM, her şeyin iyisi, a'lâsı, faydalısı.

ZEVC, burada sınıf, cins nevî.

İNBAT, görünüşte sadece bitkilere has gibi görünürse de hayvanlara ve insana işaret eder. Zira hepsinde artma gücü vardır. Bununla beraber yalnız bitkileri düşünmek de yeterlidir. Yani o yeryüzünde sınıf sınıf her türlüsünden ne kadar güzel ve faydalı bitkiler bitirmişiz ve bitirmekteyiz? Baksalar ya! Gerçekten yeryüzündeki o çeşit çeşit bitkileri güzel bir sınıflandırma ile gözden geçirmeli de bir bakmalı; o ne kadar hoş, ne kadar çeşitli, ne kadar faydalı çiftler? Aynı çevre içinde o türlü renkler, o türlü şekiller, türlü çiçekler ve meyveler türlü

Özellikleriyle o kadar değişik sınıflar, cinsler, neviler, çeşitler, o güzel çiftler nasıl tertip ve tanzim olunup çıkıyor? Hem ölüp kuruduktan sonra yeniden yeniye kaç kereler bitirilip bitirilip duruyor. Hiç bu mükemmel sanat ,kör bir doğanın kendi kendine gelişmesi olur mu? اِنَّ فٖى ذٰلِكَ **Şüphesiz ki bunda;** bu bitkilerin meydana gelmesinde veya biten her güzel çiftte لَاٰيَةً **mutlak bir âyet var.** Allah'ın birliğine rahmetinin genişliğine, kudretinin büyüklüğüne, ahiretin varlığına delalet eden, imanı gerektiren bir delil var. وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنٖينَ **Bununla beraber çoğu mümin olmadı** (iman etmedi); hatta bitkiler ve hayvanlar dünyası ile meşgul olan ve tasniflerini yapanların birçoğu bile Allah'a iman edecek yerde inkâra gittiler. وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزٖيزُ الرَّحٖيمُ **Ve şüphe yok ki Rabbin, O öyle aziz, öyle Rahîmdir.** Aziz, dilediğini yapar. Bu sebepten dilediği anda kâfirlerden intikamını alır, intikamı geciktiriyorsa Rahîm olduğu için geciktiriyordur. Şüphesiz, iman edenleri rahmetiyle sevindirecektir. Şimdi bunu hemen aşağıda yedi kıssa ile açıklayacaktır:

وَاِذْ نَادٰى رَبُّكَ مُوسٰٓى اَنِ ائْتِ الْقَوْمَ
الظَّالِمٖينَ ﴿١٠﴾ قَوْمَ فِرْعَوْنَ اَلَا يَتَّقُونَ ﴿١١﴾ قَالَ رَبِّ اِنّٖٓى اَخَافُ
اَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿١٢﴾ وَيَضٖيقُ صَدْرٖى وَلَا يَنْطَلِقُ لِسَانٖى فَاَرْسِلْ
اِلٰى هٰرُونَ ﴿١٣﴾ وَلَهُمْ عَلَىَّ ذَنْبٌ فَاَخَافُ اَنْ يَقْتُلُونِ ﴿١٤﴾
قَالَ كَلَّا فَاذْهَبَا بِاٰيَاتِنَٓا اِنَّا مَعَكُمْ مُسْتَمِعُونَ ﴿١٥﴾ فَأْتِيَا
فِرْعَوْنَ فَقُولَٓا اِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمٖينَ ﴿١٦﴾ اَنْ اَرْسِلْ مَعَنَا
بَنٖٓى اِسْرَٓائٖيلَ ﴿١٧﴾ قَالَ اَلَمْ نُرَبِّكَ فٖينَا وَلٖيدًا وَلَبِثْتَ فٖينَا مِنْ عُمُرِكَ
سِنٖينَ ﴿١٨﴾ وَفَعَلْتَ فَعْلَتَكَ الَّتٖى فَعَلْتَ وَاَنْتَ مِنَ

الْكَافِرِينَ ﴿١٩﴾ قَالَ فَعَلْتُهَا إِذًا وَأَنَا مِنَ الضَّالِّينَ ﴿٢٠﴾ فَفَرَرْتُ
مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ
﴿٢١﴾ وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدْتَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٢٢﴾
قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ﴿٢٤﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ أَلَا تَسْتَمِعُونَ
﴿٢٥﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمُ
الَّذِي أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ﴿٢٧﴾ قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ
وَمَا بَيْنَهُمَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَ لَئِنِ اتَّخَذْتَ إِلَٰهًا
غَيْرِي لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ أَوَلَوْ جِئْتُكَ بِشَيْءٍ
مُبِينٍ ﴿٣٠﴾ قَالَ فَأْتِ بِهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٣١﴾ فَأَلْقَىٰ
عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُبِينٌ ﴿٣٢﴾ وَنَزَعَ يَدَهُ فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ
لِلنَّاظِرِينَ ﴿٣٣﴾

Meâl-i Şerifi

10- Bir vakit de Rabbin, Musa'ya nida edip "Git o zalim kavme" dedi.

11- "Firavun kavmine, hâlâ sakınmayacaklar mı?"

12- (Musa) şöyle seslendi: "Ya Rab! Doğrusu ben korkarım ki beni yalancı sayarlar."

13- "Ve göğsüm daralır, dilim dönmez, onun için Harun'a da elçilik

ver."

14- "Hem onların bana isnad ettikleri bir suç var. Ondan dolayı korkarım ki, hemen beni öldürürler."

15- (Allah): "Hayır hayır" buyurdu, "haydi ikiniz âyetlerimizle (mucizelerimizle) gidin. Şüphesiz ki, biz sizinle beraberiz. (Onları) işitiyoruz."

16- "Haydin Firavun'a gidin de deyin ki: İnan biz, âlemlerin Rabbinin elçisiyiz.

17- İsrail oğullarını bizimle beraber gönder."

18- "Â, dedi, biz seni çocukken himayemize alıp büyütmedik mi? Hayatının bir çok yıllarını aramızda geçirmedin mi?"

19- "Sonunda o yaptığın (kötü) işi de yaptın. Sen nankörün birisin!"

20- Musa, "Ben, dedi, o işi o anda yaptım ki şaşkınlardandım."

21- "Sizden korkunca da hemen aranızdan kaçtım. Sonra Rabbim bana hikmet bahşetti ve beni peygamberlerden kıldı."

22- "O başıma kaktığın nimet de (aslında) İsrail oğullarını kendine köle edinmiş olmandır. "

23- Firavun şöyle dedi: "Âlemlerin Rabbi dediğin nedir ki?"

24- Musa cevap olarak: "Eğer işin gerçeğini düşünüp anlayan kişiler olsanız (itiraf edersiniz ki) O, göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunan her şeyin Rabbi'dir."

25- (Firavun) etrafında bulunanlara: "İşitmiyor musunuz?" dedi.

26- Musa dedi ki: "O sizin de Rabbiniz, daha önce ki atalarınızın da Rabbidir."

27- (Firavun): "Size gönderilen bu elçiniz mutlaka delidir" dedi.

28- Musa devamla şöyle söyledi: "Şayet aklınızı kullansanız (anlarsınız ki), O, doğunun, batının ve ikisinin arasında bulunanların Rabbidir."

29- Firavun: "Benden başkasını ilâh tutarsan, andolsun ki seni zindana kapatılmışlardan ederim" dedi.

30- Musa sordu: "Sana apaçık bir şey getirmiş olsam da mı?"

31- Firavun: "Haydi getir onu bakayım, doğrulardan isen" dedi.

32- Bunun üzerine Musa asâsını bırakıverdi; apaçık bir ejderha oluverdi.

33- Elini de (koynundan) çekti çıkardı; bakanlara bembeyaz (görünen, nur saçan bir şey) oluverdi.

وَلَهُمْ عَلَيَّ ذَنْبٌ **Onlara üzerimde bir günah var.** Kasas Sûresi'nde (28/15) geleceği üzere kazara kıptiyi öldürmüştü. Zenb (günah) tabiri onların zannettikle-

rine göredir. فَاَخَافُ اَنْ يَقْتُلُونِ **Onun için hemen beni öldürüvermelerinden korkarım.** Peygamberlik görevini yerine getirmeden önce öldürülmekten korkuyor. قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ Âlemlerin Rabbinin elçisiyiz, denildiği için Firavun; **hem o Rabbülâlemin nedir? diyor.** «مَا» edatı ile soru, mahiyeti sormaktır. Mahiyet kelimesi edatına nisbettendir. Yani sorusuna verilecek cevaptır. Demek ki Firavun, bu soru ile Âlemlerin Rabbının mahiyetini sormuş oluyor. Bir şeyin mahiyeti ise benzerleri ile beraber ortak oldukları genel gerçektir. Filanın mahiyeti nedir? denildiği zaman ona ortaklarıyla beraber ne denir? Nevi veya cinsi nedir? denilmiş olur. Halbuki Allah Teâlâ'nın ortağı, örneği, benzeri imkansız olduğundan ona nitelik diye bir şey düşünülemez. Onun için Hz. Musa, cevabda uslüb u hakim denilen tarzı seçip yalnız Rabbülâlemin ismini kavram mânâsıyla düşündürmek üzere "âlemin"i tefsir ederek قَالَ رَبُّ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا اِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ **Göklerin ve yerin ve bütün aralarındakilerin Rabbı, eğer düşünüp anlamaya ehil iseniz, dedi.** Yani düşünüp anlamaya ehil değilseniz, anlamazsınız. Fakat eşyanın hakikatini araştırmış, sebepsiz bir hadise olmayacağına tam bir bilginiz var ise, bilirsiniz ki, bu üstünüzdeki gökler ve altınızda ki yer ile aralarındaki bütün bu varlıklar, meydana gelişleri, adetleri, şekillenmeleri, değişikliklere uğramaları ve bütün bu değişme kanunları ile bir Rabbın hükmü ve terbiyesi altında bulunduğuna ve bütün mümkünatının (olabilecek her şeyin) üstünde bir vâcibülvücûd'un (varlığı zorunlu olan bir zatın) ortağı, benzeri olamayacağından zatı, niteliği ile tarif edilmeyip ancak görünen eserleriyle bilinebileceğine tam bir bilgi edinirsiniz. Bu cevaba karşı Firavun قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُ اَلَا تَسْتَمِعُونَ **etrafındakilere dinlemez misiniz? dedi.** Bakın bakın, ben ne soruyorum o nasıl cevap veriyor, demek istiyor ve ihtimal ki, doğanın Rabbe ihtiyacını kabul etmiyordu. Onun için Musa رَبُّكُمْ وَرَبُّ اٰبَائِكُمُ الْاَوَّلِينَ **sizin Rabbiniz ve evvelki atalarınızın Rabbi, dedi.** Doğa üzerinde tasarrufu olan, bununla birlikte bir hükümete ihtiyaçları açıkça bilinen akıl sahiplerinin açık olan delillerini ileri sürdü ki, âlemler anlamının aslı bulunuyordu. Bunu, sizin ve atalarınızın, diye hitap ve tamlama ile ifade etmesi de, daha çok tesirli ve açık olması içindir. Çünkü, sizin Rabbiniz demekle, kendi ihtiyaçlarını göstermiş oluyor. Ve evvelki atalarınızın demekle de, insanlığın faniliğini anlatarak gururlarını kırmış oluyor. Bununla beraber onları akıl sahipleri tarafından göstermekle kendilerine bir şeref de vermiş oluyordu. Buna karşılık Firavun yine etrafındakilere hitaben قَالَ اِنَّ رَسُولَكُمُ الَّذٖٓى اُرْسِلَ اِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ **herhalde size gönderilmiş olan elçiniz mutlaka deli, dedi.** Bu suretle Resulünüz (elçiniz) demesi belli ki, bir alay oluyordu. İşte Firavunluk taslayanların hepsi de böyle Al-

lah yolunun adamlarına deli derler, alay ederler. Başlangıçta yumuşaklıkla, hikmet sahibi olarak söz söyleyen Musa, bu inad ve tecavüze karşı yine önceki sözünü tefsir edip açıklayarak aynıyla karşılık verdi. قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا اِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ **O, doğunun ve batının ve bütün aralarındakilerin Rabbı'dır, eğer siz akıllılarsanız, dedi.** Yani her gün görüldüğü üzere güneşi doğdurup batıran O, doğuyu ve batıyı tayin eden ve değiştiren ve bu şekilde cansız cisimleri hareket ettirerek bütün evreni yöneten, hepsinin üzerinde hüküm süren, hepsinin sahip ve maliki O. Eğer siz akıllı olsanız bunu anlardınız; O doğu ve batının Rabbinin, bizi parlatıp sizi dulundurmağa (batırmaya) kadir, ortaktan uzak olduğunu anlardınız da, O nedir? diye sormazdınız. Bu defa da Firavun münakaşadan tehdide geçerek قَالَ لَئِنِ اتَّخَذْتَ اِلٰهًا غَيْرِي لَاَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ **Yemin ederim ki, dedi, eğer benden başka bir ilâh edinirsen seni mutlak ve muhakkak o zindandakilerden ederim.** Zindana atarım, yerinde bu ifadeyi kullanması, o zindandakilerin acıklı halini özellikle hatırlatmak içindir.

قَالَ لِلْمَلَاِ حَوْلَهُ اِنَّ هٰذَا لَسَاحِرٌ عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾
يُرِيدُ اَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ اَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِ فَمَاذَا تَاْمُرُونَ ﴿٣٥﴾
قَالُوا اَرْجِهْ وَاَخَاهُ وَابْعَثْ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٣٦﴾ يَاْتُوكَ
بِكُلِّ سَحَّارٍ عَلِيمٍ ﴿٣٧﴾ فَجُمِعَ السَّحَرَةُ لِمِيقَاتِ يَوْمٍ مَعْلُومٍ ﴿٣٨﴾
وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ اَنْتُمْ مُجْتَمِعُونَ ﴿٣٩﴾ لَعَلَّنَا نَتَّبِعُ السَّحَرَةَ
اِنْ كَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿٤٠﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالُوا لِفِرْعَوْنَ اَئِنَّ لَنَا
لَاَجْرًا اِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿٤١﴾ قَالَ نَعَمْ وَاِنَّكُمْ اِذًا لَمِنَ
الْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ لَهُمْ مُوسٰى اَلْقُوا مَا اَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿٤٣﴾ فَاَلْقَوْا
حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُوا بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ اِنَّا لَنَحْنُ الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾

فَاَلْقٰى مُوسٰى عَصَاهُ فَاِذَا هِىَ تَلْقَفُ مَا يَاْفِكُونَ ﴿٤٥﴾ فَاُلْقِىَ السَّحَرَةُ
سَاجِدٖينَ ﴿٤٦﴾ قَالُوا اٰمَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمٖينَ ﴿٤٧﴾ رَبِّ مُوسٰى وَهٰرُونَ
﴿٤٨﴾ قَالَ اٰمَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ اَنْ اٰذَنَ لَكُمْ اِنَّهُ لَكَبٖيرُكُمُ الَّذٖى
عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ تَعْلَمُونَ لَاُقَطِّعَنَّ اَيْدِيَكُمْ
وَاَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافٍ وَلَاُصَلِّبَنَّكُمْ اَجْمَعٖينَ ﴿٤٩﴾ قَالُوا لَا ضَيْرَ
اِنَّا اِلٰى رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿٥٠﴾ اِنَّا نَطْمَعُ اَنْ يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطَايَانَا
اَنْ كُنَّا اَوَّلَ الْمُؤْمِنٖينَ ﴿٥١﴾ وَاَوْحَيْنَا اِلٰى مُوسٰى اَنْ اَسْرِ
بِعِبَادٖى اِنَّكُمْ مُتَّبَعُونَ ﴿٥٢﴾ فَاَرْسَلَ فِرْعَوْنُ فِى الْمَدَائِنِ حَاشِرٖينَ
﴿٥٣﴾ اِنَّ هٰؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلٖيلُونَ ﴿٥٤﴾ وَاِنَّهُمْ لَنَا لَغَائِظُونَ
﴿٥٥﴾ وَاِنَّا لَجَمٖيعٌ حَاذِرُونَ ﴿٥٦﴾ فَاَخْرَجْنَاهُمْ مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ
﴿٥٧﴾ وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ كَرٖيمٍ ﴿٥٨﴾ كَذٰلِكَ وَاَوْرَثْنَاهَا بَنٖى
اِسْرَائٖيلَ ﴿٥٩﴾ فَاَتْبَعُوهُمْ مُشْرِقٖينَ ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا تَرَاءَ الْجَمْعَانِ قَالَ
اَصْحَابُ مُوسٰى اِنَّا لَمُدْرَكُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ كَلَّا اِنَّ مَعِىَ رَبّٖى
سَيَهْدٖينِ ﴿٦٢﴾ فَاَوْحَيْنَا اِلٰى مُوسٰى اَنِ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ

فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿٦٣﴾ وَأَزْلَفْنَا
ثَمَّ الْآخَرِينَ ﴿٦٤﴾ وَأَنْجَيْنَا مُوسٰى وَمَنْ مَعَهُ أَجْمَعِينَ ﴿٦٥﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا
الْآخَرِينَ ﴿٦٦﴾ إِنَّ فِي ذٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٦٧﴾
وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٦٨﴾

Meâl-i Şerifi

34- Firavun çevresinde bulunan ileri gelenlere: "Bu dedi, herhalde çok bilgili bir sihirbaz!"

35- "Sizi sihriyle yurdunuzdan çıkarmak istiyor. Şimdi ne buyurursunuz?"

36- Dediler ki: "Bunu ve kardeşini eğle, şehirlere de toplayıcılar gönder."

37- "Bütün bilgiç sihirbazları sana getirsinler."

38- Böylece, sihirbazlar belli bir günün tayin edilen vaktinde bir araya getirildi.

39- Halka, "Siz de toplanıyor musunuz? (Haydi çabuk olun)" denildi.

40- "Üstün gelirlerse herhalde sihirbazlara uyarız" dediler.

41- Sihirbazlar geldiklerinde Firavun'a "Şayet biz üstün gelirsek, muhakkak bize bir ücret vardır, değil mi?" dediler.

42- Firavun cevaben: "Evet, o takdirde hiç şüphe etmeyin, gözde kimselerden olacaksınız" dedi.

43- Musa onlara "Atın, ne atacaksanız" dedi.

44- Bunun üzerine iplerini ve değneklerini attılar ve "Firavun'un kudreti hakkı için şüphesiz elbette bizler galip geleceğiz" dediler.

45- Ardından Musa asâsını attı; bir de ne görsünler, onların uydurduklarını yutuyor!

46- Sihirbazlar derhal secdeye kapandılar.

47- "İman ettik, dediler, Âlemlerin Rabbine"

48- "Musa ve Harun'un Rabbine!"

49- Firavun (kızgınlık içinde) dedi ki: "Ben size izin vermeden O'na iman ettiniz ha! Anlaşıldı ki o size sihri öğreten büyüğünüzmüş! Ama

şimdi bileceksiniz: Andolsun, ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama kestireceğim, hepinizi çarmıha gerdireceğim!"

50- "Zararı yok dediler nasıl olsa biz Rabbimize döneceğiz."

51- "Herhalde biz müminlerin evveli olduğumuzdan dolayı, Rabbimizin bize mağfiret buyuracağım ümit ederiz"

52- Biz, Musa'ya: "Kullarımı geceleyin yola çıkar, çünkü takip edileceksiniz" diye vahyettik.

53- Firavun da şehirlere (asker) toplayıcılar gönderdi:

54- "Esasen bunlar, sayıları azar azar, bölük pörçük bir cemaattır."

55- "(Böyle iken) hakkımızda çok gayz (öfke) besliyorlar."

56- "Biz ise, elbette uyanık (ve tekvücut) bir cemaatız." (diyor ve dedirtiyordu.)

57- Ama (sonunda) biz, onları (Firavun ve kavmini) bahçelerden, pınarlardan,

58- Hazinelerden ve şerefli makamlardan çıkardık.

59- Ve onlara İsrail oğullarını mirasçı yaptık.

60- Derken (Firavun ve adamları) güneş doğmuştu ki, onların ardına düştüler.

61- İki topluluk birbirini görünce, Musa'nın adamları "Eyvah, yakalandık! dediler.

62- Musa: "Hayır, aslâ! dedi, Rabbim şüphesiz benimledir, bana yolunu gösterecektir."

63- Bunun üzerine Musa'ya "Vur asân ile denize" diye vahyettik; vurunca bir infilak etti, her bölük koca bir dağ gibi oluverdi,

64- Ötekilerini de buraya yanaştırıvermiştik.

65- Musa ve beraberindekilerin hepsini kurtardık,

66- Sonra da ötekileri suda boğduk.

67- Şüphesiz bunda bir âyet (ibret) vardır; ama çokları iman etmiş değillerdir.

68- Ve şüphesiz, işte o Rabbin, mutlak galip ve engin merhamet sahibidir.

وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرٰهِيمَ ﴿٦٩﴾
إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا

فَنَظَلُّ لَهَا عَاكِفِينَ ﴿٧١﴾ قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمْ اِذْ تَدْعُونَ ﴿٧٢﴾

اَوْ يَنْفَعُونَكُمْ اَوْ يَضُرُّونَ ﴿٧٣﴾ قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا اٰبَاءَنَا كَذٰلِكَ

يَفْعَلُونَ ﴿٧٤﴾ قَالَ اَفَرَاَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٧٥﴾ اَنْتُمْ

وَاٰبَاؤُكُمُ الْاَقْدَمُونَ ﴿٧٦﴾ فَاِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِي اِلَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ

﴿٧٧﴾ اَلَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ ﴿٧٨﴾ وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَ

يَسْقِينِ ﴿٧٩﴾ وَاِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ ﴿٨٠﴾ وَالَّذِي يُمِيتُنِي

ثُمَّ يُحْيِينِ ﴿٨١﴾ وَالَّذِي اَطْمَعُ اَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ

﴿٨٢﴾ رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَاَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿٨٣﴾

وَاجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْاٰخِرِينَ ﴿٨٤﴾ وَاجْعَلْنِي مِنْ وَرَثَةِ

جَنَّةِ النَّعِيمِ ﴿٨٥﴾ وَاغْفِرْ لِاَبِي اِنَّهُ كَانَ مِنَ الضَّالِّينَ ﴿٨٦﴾

وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ ﴿٨٧﴾ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴿٨٨﴾

اِلَّا مَنْ اَتَى اللّٰهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٩﴾ وَاُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٩٠﴾

وَبُرِّزَتِ الْجَحِيمُ لِلْغَاوِينَ ﴿٩١﴾ وَقِيلَ لَهُمْ اَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ

﴿٩٢﴾ مِنْ دُونِ اللّٰهِ هَلْ يَنْصُرُونَكُمْ اَوْ يَنْتَصِرُونَ ﴿٩٣﴾

فَكُبْكِبُوا فِيهَا هُمْ وَالْغَاوُنَ ﴿٩٤﴾ وَجُنُودُ اِبْلِيسَ اَجْمَعُونَ ﴿٩٥﴾

قَالُوا وَهُمْ فِيهَا يَخْتَصِمُونَ ﴿٩٦﴾ تَاللَّهِ إِنْ كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٩٧﴾
إِذْ نُسَوِّيكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٩٨﴾ وَمَا أَضَلَّنَا إِلَّا الْمُجْرِمُونَ ﴿٩٩﴾
فَمَا لَنَا مِنْ شَافِعِينَ ﴿١٠٠﴾ وَلَا صَدِيقٍ حَمِيمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَوْ أَنَّ لَنَا
كَرَّةً فَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٢﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ
أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٠٣﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾

Meâl-i Şerifi

69- (Resulüm!) onlara İbrahim'in kıssasını da naklet.

70- Hani o, babasına ve kavmine, "Neye tapıyorsunuz?" demişti.

71- "Birtakım putlara taparız da onlar sayesinde toplanırız" dediler.

72- İbrahim "Peki, dedi, yalvardığınızda onlar sizi işitiyorlar mı?"

73- "Veya size fayda veya zararları olur mu?"

74- "Yok, dediler, ama biz babalarımızı böyle yapar bulduk."

75, 76- İbrahim dedi ki: "İyi ama, ister sizin, ister önceki atalarınızın olsun, neye taptığınızı (biraz olsun) düşündünüz mü?"

77- "Hep onlar benim düşmanımdır; ancak âlemlerin Rabbi (benim dostumdur)"

78- "O ki, beni yaratan ve bana doğru yolu gösterendir,"

79- "Beni yediren, içirendir,"

80- "Hastalandığım zaman bana O, şifâ verir."

81- "O ki, benim canımı alacak, sonra diriltecektir."

82- "Ve hesap günü, hatamı bağışlayacağını umduğumdur."

83- "Ya Rab! Bana hikmet (hüküm) ver ve beni iyiler (zümresin)e kat."

84- "Sonra gelecekler içinde beni doğrulukla anılanlardan eyle!"

85- "Ve beni naîm (nimeti bol) cennetin varislerinden eyle!"

86- "Babamı da bağışla, çünkü o yanlış gidenlerdendir."

87- "(İnsanların) diriltilecekleri gün, beni mahcub etme."

88- "O gün ki ne mal fayda verir ne oğullar!"

89- "Ancak Allah'a temiz bir kalple gelenler o günde (kurtuluşa erer)."

90- (O gün) Cennet müttakilere yaklaştırılmıştır.

91- Azgınlar için de cehennem hortlatılmıştır.

92, 93- Onlara, "Allah'ı bırakıp da taptıklarınız, hani nerede? Size yardım edebiliyorlar mı veya kendilerini kurtarabiliyorlar mı?" denilir.

94- Ve arkasından hep onlar (putlar ve azgınlar) o cehennemin içine fırlatılmaktadırlar.

95, 96- Ve bütün o İblis orduları onun içinde birbirleriyle çekişirlerken dediler ki:

97- "Vallahi biz, gerçekten apaçık bir sapıklık içindeymişiz."

98- "Çünkü biz sizi, âlemlerin Rabbi ile bir seviyede tutuyorduk."

99- "Ve bizi hep o günahkarlar saptırdı."

100- "Bak bizim için ne şefaatçiler var,"

101- "Ne de yakın bir dost."

102- "Ah keşke (dünyaya) bir kere daha dönebilsek de, müminlerden olabilseydik."

103- Şüphesiz bunda bir âyet (alınacak bir ders) vardır; oysa çokları iman etmiş değillerdir.

104- Ve şüphesiz Rabbin, işte O, mutlak galip ve engin merhamet sahibidir.

وَاجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ ***"Sonra gelecekler içinde beni doğrulukla anılanlardan eyle."*** LİSÂN-I SIDK: Dünyada kıyamete kadar eseri baki kalacak güzel bir nam, yani güzel bir şöhret, dosdoğru güzel bir hatıra, şaşmaz güzel bir anı. Bunun için her ümmet Hz. İbrahim'i sevegelmiştir. Veya zürriyetim içinde benim asıl dinimi yenileyecek, benim gibi doğruluk ve tevhide insanları davet edecek doğru bir dil ki, Muhammed (s.a.v) dir. إِنَّ فِي ذَٰلِكَ **Şüphesiz bunda,** yani okunan İbrahim kıssasında لَآيَةً **mutlak bir âyet var,** yani ibret ve öğüt alınacak, ders edinilecek bir hüccet ve delil vardır.

كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٠٥﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ نُوحٌ
أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٠٦﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٠٧﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ
وَأَطِيعُونِ ﴿١٠٨﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا
عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠٩﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١١٠﴾ قَالُوا

أَنُؤْمِنُ لَكَ وَاتَّبَعَكَ الْأَرْذَلُونَ ﴿١١١﴾ قَالَ وَمَا عِلْمِي بِمَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿١١٢﴾ إِنْ حِسَابُهُمْ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّي لَوْ تَشْعُرُونَ ﴿١١٣﴾
وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٤﴾ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿١١٥﴾
قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ يَا نُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُومِينَ ﴿١١٦﴾ قَالَ
رَبِّ إِنَّ قَوْمِي كَذَّبُونِ ﴿١١٧﴾ فَافْتَحْ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ فَتْحًا وَنَجِّنِي
وَمَنْ مَعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلْكِ
الْمَشْحُونِ ﴿١١٩﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا بَعْدُ الْبَاقِينَ ﴿١٢٠﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً
وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٢١﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ
الرَّحِيمُ ﴿١٢٢﴾

Meâl-i Şerifi

105- Nuh kavmi de peygamberleri yalancılıkla itham etti.

106- Hani kardeşleri Nuh onlara şöyle demişti: "Siz Allah'tan korkmaz mısınız?"

107- "Haberiniz olsun ki ben, size gönderilmiş güvenilir bir Peygamberim.

108- "Gelin artık, Allah'tan korkun ve bana itaat edin."

109- "Buna karşılık ben sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim mükafaatımı verecek olan ancak, âlemlerin Rabbidir."

110- "Gelin, artık, Allah'tan korkun ve bana itaat edin."

111- "Â, dediler, senin ardına hep düşük kimseler düşmüşken, biz sana hiç inanır mıyız?"

112- Nuh dedi ki: "Onların yaptıkları hakkında bir bilgim yoktur."

113- "Onların hesabı ancak Rabbime aittir. Düşünsenize!"

114- "Hem ben iman edenleri kovmaya memur değilim."

115- "Ben ancak apaçık bir uyarıcıyım."

116- Dediler ki: "Ey Nuh! Eğer vazgeçmezsen, iyi bil ki, taşa tutulanlardan olacaksın!"

117- Nuh: "Rabbim! dedi, kavmim beni yalancılıkla itham etti."

118- "Artık benimle onların arasında sen hükmünü ver. Beni ve beraberimdeki müminleri kurtar."

119- Bunun üzerine biz de onu ve beraberindekileri, o dolu gemide taşıyarak kurtardık.

120- Sonra da arkasında kalanları suda boğduk.

121- Şüphesiz bunda mutlak bir âyet (alınacak ders) vardır; ama çokları iman etmiş değillerdir.

122- Ve şüphesiz Rabbin, işte O, mutlak galip ve engin merhamet sahibidir.

أَخُوهُمْ نُوحٌ **Kardeşleri Nuh,** yani, ayni kavimden olan Nuh, demektir.

كَذَّبَتْ عَادٌ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾ اِذْ قَالَ لَهُمْ اَخُوهُمْ هُودٌ
اَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾ اِنّ۪ي لَكُمْ رَسُولٌ اَم۪ينٌ ﴿١٢٥﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ
وَاَط۪يعُونِ ﴿١٢٦﴾ وَمَٓا اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلٰى
رَبِّ الْعَالَم۪ينَ ﴿١٢٧﴾ اَتَبْنُونَ بِكُلِّ ر۪يعٍ اٰيَةً تَعْبَثُونَ ﴿١٢٨﴾
وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُونَ ﴿١٢٩﴾ وَاِذَا بَطَشْتُمْ
بَطَشْتُمْ جَبَّار۪ينَ ﴿١٣٠﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَط۪يعُونِ ﴿١٣١﴾ وَاتَّقُوا
الَّذ۪ٓي اَمَدَّكُمْ بِمَا تَعْلَمُونَ ﴿١٣٢﴾ اَمَدَّكُمْ بِاَنْعَامٍ وَبَن۪ينَ ﴿١٣٣﴾
وَجَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٣٤﴾ اِنّ۪ٓي اَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظ۪يمٍ

قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَوَعَظْتَ أَمْ لَمْ تَكُنْ مِنَ الْوَاعِظِينَ ﴿١٣٦﴾
إِنْ هٰذَا إِلَّا خُلُقُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣٧﴾ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿١٣٨﴾
فَكَذَّبُوهُ فَأَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّ فِي ذٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ
مُؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٤٠﴾

Meâl-i Şerifi

123- Âd (kavmi) de peygamberleri yalancılıkla itham etti.

124- Hani kardeşleri Hûd onlara şöyle demişti: "Siz Allah'tan korkmaz mısınız?"

125- "Haberiniz olsun ki ben, size gönderilmiş, güvenilir bir Peygamberim."

126- "Gelin artık Allah'tan korkun ve bana itaat edin."

127- "Buna karşılık ben sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim mükafatımı verecek olan ancak âlemlerin Rabbidir."

128- "Siz her tepeye bir alâmet bina edip eğlenir durur musunuz?"

129- "Temelli kalacağınızı umarak sağlam yapılar mı edinirsiniz?"

130- "Hem tuttuğunuz zaman merhametsiz zorbalar gibi tutuyorsunuz."

131- "Artık Allah'tan korkun ve bana itaat edin."

132- "O Allah'tan korkun ki, size o bildiğiniz şeyleri vermekte,"

133- "Davarlar, oğullar,"

134- "Cennet gibi bağlar, bahçeler, pınarlar ihsan etmektedir."

134- "Cidden ben sizin hakkınızda büyük bir günün azabından korkuyorum."

136- "Dediler ki: "Sen ha vaaz etmişsin, ha vaaz edenlerden olmamışsın, bizce birdir."

137- "Bu sırf eskilerin âdetidir."

138- "Biz azaba uğratılacak da değiliz."

139- Böylece onu yalancı saydılar; biz de kendilerini helak ettik. Şüphesiz bunda mutlak bir âyet (alınacak bir ders) vardır, ama çokları

iman etmiş değillerdir.

140- Ve şüphesiz Rabbin, işte O, mutlak galip ve engin merhamet sahibidir.

بِكُلِّ رِيعٍ **Her yüksek mevki, tepe** آيَةً **alâmet.** Burada büyük saray ve yüksek köşk gibi aşırı (gösterişli) bina mânâsınadır. تَعْبَثُونَ **Oynuyorsunuz.** Abes; hakikî veya hükmî bir faydası olmayan oyun ve eğlence gibi boş şeyler, yani ciddî, uygun bir maksadı olmaksızın yalnız, yapısı ile eğlenmek, öğünmek için yapıyorsunuz veya oyun yerleri yapıyorsunuz. مَصَانِعَ Mısna'ın çoğulu veya masnu'un çoğulu, yani **sanat evleri** veya **yapılan sanatlar.** Bundan anlaşılıyor ki, o zaman sanayinin bir aşırılığı varmış, toplumun gerçek faydasına olan şeyleri, maneviyatı, ahlâkı gözetilmeyerek, maddî yapılar ve gösterilerle zulüm ve baskı yapılıyormuş.

كَذَّبَتْ

ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٤١﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ صَالِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ

﴿١٤٢﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٤٣﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٤٤﴾

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٤٥﴾

أَتُتْرَكُونَ فِي مَا هَاهُنَا آمِنِينَ ﴿١٤٦﴾ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٤٧﴾

وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلْعُهَا هَضِيمٌ ﴿١٤٨﴾ وَتَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا

فَارِهِينَ ﴿١٤٩﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٥٠﴾ وَلَا تُطِيعُوا أَمْرَ

الْمُسْرِفِينَ ﴿١٥١﴾ الَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿١٥٢﴾

قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٥٣﴾ مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا

فَأْتِ بِآيَةٍ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ (١٥٤) قَالَ هٰذِهِ نَاقَةٌ لَهَا
شِرْبٌ وَلَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَعْلُومٍ (١٥٥) وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوءٍ
فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَظِيمٍ (١٥٦) فَعَقَرُوهَا فَأَصْبَحُوا نَادِمِينَ
(١٥٧) فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ إِنَّ فِي ذٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ
مُؤْمِنِينَ (١٥٨) وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ (١٥٩)

Meâl-i Şerifi

141- Semûd (kavmi) de peygamberleri yalancılıkla itham etti.

142- Hani kardeşleri Salih onlara şöyle demişti: "Siz Allah'tan korkmaz mısınız?"

143- "Haberiniz olsun ki ben size gönderilmiş güvenilir bir peygamberim."

144- "Gelin artık, Allah'tan korkun ve bana itaat edin."

145- "Buna karşılık ben sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim mükafatımı verecek olan ancak âlemlerin Rabbidir."

146- "Siz burada güven içinde bırakılacak mısınız?"

147- "Bahçelerin, pınarların içinde,"

148- "Ekinlerin, salkımları sarkmış hurmalar arasında,"

149- Ki bir de dağlardan keyifli keyifli kâşâneler oyuyorsunuz."

150- "Gelin! Allah'tan korkun da bana itaat edin."

151,152- "Yeryüzünde bozgunculuk yapıp dirlik düzenlik vermeyen bozguncuların emrine uymayın."

153- "Sen dediler, olsa olsa iyice büyülenmiş birisin!"

154- "Sen de ancak bizim gibi bir beşersin. Eğer doğru söyleyenlerden isen, haydi bize bir âyet (mucize) getir."

155- Salih "İşte (mucize) bu dişi devedir; su içme hakkı (bir gün) onundur, belli bir günün içme hakkı da sizin" dedi.

156- "Sakın ona bir kötülükle ilişmeyin, yoksa sizi büyük bir günün azabı yakalayıverir."

157- Derken onu kestiler; fakat pişman da oldular.

158- Çünkü kendilerini azap yakalayıverdi. Şüphesiz bunda bir âyet (alınacak bir ders) vardır, ama çokları iman etmiş değillerdir.

159- Ve şüphesiz Rabbin, işte O mutlak galip ve engin merhamet sahibidir.

فَأْتِ بِآيَةٍ **Haydi bir âyet getir,** yani peygamber olduğuna işaret olacak bir mucize شِرْبٌ **içme hakkı.** Fıkıhta içmek, hayvan ve tarla sulamak ve kullanmak için su alma hakkı, yalnız içmek için olana şefe hakkı (dudak hakkı) denilir. Bir su arkından böyle nöbetle yararlanmaya «مهايئه» (Muhâyee, yani bölüşülmesi mümkün olmayan bir şeyi sıra ile kullanma) denilir. Salih (a.s) deve ile kavmi arasında suyu nöbetleşe istifadeye koymuştu.

كَذَّبَتْ

قَوْمُ لُوطٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٦٠﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ لُوطٌ أَلَا تَتَّقُونَ

﴿١٦١﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٦٢﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٦٣﴾

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٤﴾

أَتَأْتُونَ الذُّكْرَانَ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٥﴾ وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُمْ

مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ ﴿١٦٦﴾ قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ يَا لُوطُ

لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمُخْرَجِينَ ﴿١٦٧﴾ قَالَ إِنِّي لِعَمَلِكُمْ مِنَ الْقَالِينَ ﴿١٦٨﴾

رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٩﴾ فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٧٠﴾

إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ ﴿١٧١﴾ ثُمَّ دَمَّرْنَا الْآخَرِينَ ﴿١٧٢﴾ وَأَمْطَرْنَا

عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ ﴿١٧٣﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً

وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٧٤﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ
الرَّحِيمُ ﴿١٧٥﴾

Meâl-i Şerifi

160- Lût (kavmi) de peygamberleri yalancılıkla itham etti.

161- Hani kardeşleri Lût onlara şöyle demişti: "Siz Allah'tan kormaz mısınız?"

162- "Haberiniz olsun ki, ben size gönderilmiş güvenilir bir peygamberim."

163- "Gelin artık, Allah'tan korkun ve bana itaat edin."

164- "Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum. Benim mükafatımı verecek olan ancak âlemlerin Rabbidir."

165- "İnsanlar içinden erkeklere mi gidiyorsunuz?"

166- "Bırakıyorsunuz da sizler için yarattığı eşleri! Doğrusu siz insanlıktan çıkmış bir kavimsiniz!"

167- Onlar şöyle dediler: "Ey Lût! (Bu davadan) vazgeçmezsen, iyi bil-ki, sürülenlerden olacaksın."

168- Lût "Doğrusu ben, dedi, sizin bu işinize buğzedenlerdenim."

169- "Yâ Rabbi! Beni ve ailemi onların yapageldiklerin(in vebalin)den kurtar."

170- Biz de onu ve ailesinin tamamını kurtardık,

171- Ancak (geride) bir yaşlı kadın kaldı.

172- Sonra geridekilerin hepsini helak ettik.

173- Ve üzerlerine öyle bir yağmur yağdırdık ki, (uyarılanların) o yağmuru ne kötü bir yağmurdu!

174- Şüphesiz bunda bir âyet (alınacak bir ders) vardır. Ama çokları iman etmiş değillerdir.

175- Ve şüphesiz Rabbin, işte O mutlak galip ve engin merhamet sahibidir.

مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ Münzerin yağmuru, uyarıldıkları halde yola gelmeyenlerin başına yağdırılan taş yağmuru.

كَذَّبَ اَصْحَابُ الْاَيْكَةِ الْمُرْسَل۪ينَ ۚ ﴿١٧٦﴾ اِذْ قَالَ لَهُمْ
شُعَيْبٌ اَلَا تَتَّقُونَ ۚ ﴿١٧٧﴾ اِنّ۪ي لَكُمْ رَسُولٌ اَم۪ينٌ ۙ ﴿١٧٨﴾ فَاتَّقُوا
اللّٰهَ وَاَط۪يعُونِ ۚ ﴿١٧٩﴾ وَمَٓا اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ ۚ اِنْ اَجْرِيَ
اِلَّا عَلٰى رَبِّ الْعَالَم۪ينَ ۜ ﴿١٨٠﴾ اَوْفُوا الْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُخْسِر۪ينَ ۚ
﴿١٨١﴾ وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَق۪يمِ ۚ ﴿١٨٢﴾ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ
اَشْيَٓاءَهُمْ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْاَرْضِ مُفْسِد۪ينَ ۚ ﴿١٨٣﴾ وَاتَّقُوا الَّذ۪ي
خَلَقَكُمْ وَالْجِبِلَّةَ الْاَوَّل۪ينَ ۜ ﴿١٨٤﴾ قَالُٓوا اِنَّمَٓا اَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّر۪ينَ ۙ
﴿١٨٥﴾ وَمَٓا اَنْتَ اِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَاِنْ نَظُنُّكَ لَمِنَ الْكَاذِب۪ينَ ۚ
﴿١٨٦﴾ فَاَسْقِطْ عَلَيْنَا كِسَفاً مِنَ السَّمَٓاءِ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِق۪ينَ ۜ
﴿١٨٧﴾ قَالَ رَبّ۪ٓي اَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨٨﴾ فَكَذَّبُوهُ فَاَخَذَهُمْ
عَذَابُ يَوْمِ الظُّلَّةِ ۜ اِنَّهُ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ عَظ۪يمٍ ﴿١٨٩﴾ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ
لَاٰيَةً ۜ وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُؤْمِن۪ينَ ﴿١٩٠﴾ وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَز۪يزُ
الرَّح۪يمُ ﴿١٩١﴾

Meâl-i Şerifi

176- Eyke halkı da peygamberleri yalancılıkla itham etti.

177- Hani Şuayb onlara şöyle demişti: "Siz Allah'tan korkmaz mısınız?"

178- " Haberiniz olsun ki ben size gönderilmiş güvenilir bir peygamberim."

179- "Gelin, Allah'tan korkun ve bana itaat edin."

180- "Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum. Benim mükafatımı verecek olan yalnız âlemlerin Rabbidir."

181- "Ölçeği tam ölçün de hak yiyenlerden olmayın."

182- "Ve doğru terazi ile tartın."

183- "Halkın eşyalarını değerinden düşürmeyin. Yeryüzünde bozgunculuk yaparak karışıklık çıkarmayın."

184- "O sizi ve sizden önceki nesilleri yaratan Allah'tan korkun."

185- Onlar şöyle dediler: "Sen, olsa olsa iyice büyülenmiş birisin."

186- "Sen de bizim gibi bir beşerden başka nesin? Bil ki, biz seni ancak yalancılardan biri sayıyoruz."

187- "Şayet doğru sözlülerden isen, üstümüze gökten bir parça düşürüver."

188- Şuayb, "Rabbim, yaptıklarınızı en iyi bilendir" dedi.

189- Hülasa, onu yalancı saydılar da kendilerini o gölge gününün azabı yakalayıverdi. O cidden büyük bir günün azabı idi!

190- Şüphesiz bunda bir âyet (alınacak bir ders) vardır. Ama çokları iman etmiş değillerdir.

191- Ve şüphesiz Rabbin, işte O, mutlak galip ve engin merhamet sahibidir.

اَصْحَابُ الْاَيْكَةِ **Eyke halkı, Eykeliler,** -Leyke kırâetlerine göre, Leykeliler- Eyke yumuşak ağaç bitiren bataklık demek olup Medyen'e doğru deniz sahilinde bir yerin adıdır. Burda yaşayan birtakım insanlar vardı Şuayb (a.s) bunlara da gönderilmişti. Fakat onların kavminden değil, yabancı idi. Onun için "Ehûhüm" (Onların kardeşi) denilmeyerek sadece Şuayb, denilmiştir. Leyke, الْاَيْكَةِ 'nün nakl ile okunuşu olabilirse de merkezleri olan kasabanın ismi de (olabilir) deniliyor. Yani Leyke, taş yağmuruna tutulanların merkez şehirleri imiş. Şu halde Eshabüleyke (Leyke halkı), Eshabü'l-Hicr (Taş yağmuruna tutulanlar) demek olur. Bunların ticaretle meşgul oldukları, zalim ve hilekar oldukları anlaşılıyor.

الْقِسْطَاسِ **KISTAS:** Mizan, terazi, kantar, çeki gibi ölçü birimi demektir ki, aslı Rumcadır, denilmiştir. يَوْمِ الظُّلَّةِ **Zulle günü (gölge günü),** rivayet olunduğuna göre yüce Allah bunlara yedi gün, yedi gece şiddetli bir hararet musallat kılmış, nefesleri tıkanmış. Evlerinin içerisine sokulmuşlar duramamışlar, ovaya fırlamışlar. Bir bulut güneşe gölge olmuş, bir serinlik bir rahat duyar gibi olmuşlar; birbirlerine seslenerek altına toplanmışlar. O zulle, o gölgelik Allah

tarafından bir ateş halinde üzerlerine inmiş, hepsini yemiş bitirivermiş. Bu şekilde üzerlerine istedikleri gibi gökten bir parça düşürülmüş, demektir. Bu olay burada kısaca anlatılan yedi olayın sonuncusudur. Peygamberi yalan sayanlara azab indirilişinin değişmez bir kaide olduğu bu yedi olay ile anlatılarak inkârcılara tehdit ve peygamberlere teselli yapıldıktan sonra buyuruluyor ki:

وَاِنَّهُ لَتَنْز۪يلُ رَبِّ الْعَالَم۪ينَ ﴿١٩٢﴾ نَزَلَ بِهِ
الرُّوحُ الْاَم۪ينُ ﴿١٩٣﴾ عَلٰى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنْذِر۪ينَ ﴿١٩٤﴾ بِلِسَانٍ
عَرَبِيٍّ مُب۪ينٍ ﴿١٩٥﴾ وَاِنَّهُ لَف۪ي زُبُرِ الْاَوَّل۪ينَ ﴿١٩٦﴾ اَوَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ
اٰيَةً اَنْ يَعْلَمَهُ عُلَمٰٓؤُا بَن۪ٓي اِسْرَٓاء۪يلَ ﴿١٩٧﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلٰى بَعْضِ
الْاَعْجَم۪ينَ ﴿١٩٨﴾ فَقَرَاَهُ عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا بِه۪ مُؤْمِن۪ينَ ﴿١٩٩﴾
كَذٰلِكَ سَلَكْنَاهُ ف۪ي قُلُوبِ الْمُجْرِم۪ينَ ﴿٢٠٠﴾ لَا يُؤْمِنُونَ بِه۪ حَتّٰى
يَرَوُا الْعَذَابَ الْاَل۪يمَ ﴿٢٠١﴾ فَيَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ
﴿٢٠٢﴾ فَيَقُولُوا هَلْ نَحْنُ مُنْظَرُونَ ﴿٢٠٣﴾ اَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ
﴿٢٠٤﴾ اَفَرَاَيْتَ اِنْ مَتَّعْنَاهُمْ سِن۪ينَ ﴿٢٠٥﴾ ثُمَّ جَٓاءَهُمْ مَا كَانُوا
يُوعَدُونَ ﴿٢٠٦﴾ مَٓا اَغْنٰى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يُمَتَّعُونَ ﴿٢٠٧﴾ وَمَٓا اَهْلَكْنَا
مِنْ قَرْيَةٍ اِلَّا لَهَا مُنْذِرُونَ ﴿٢٠٨﴾ ذِكْرٰى وَمَا كُنَّا ظَالِم۪ينَ ﴿٢٠٩﴾
وَمَا تَنَزَّلَتْ بِهِ الشَّيَاط۪ينُ ﴿٢١٠﴾ وَمَا يَنْبَغ۪ي لَهُمْ وَمَا يَسْتَط۪يعُونَ

(٢١١) إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمَعْزُولُونَ (٢١٢) فَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا
آخَرَ فَتَكُونَ مِنَ الْمُعَذَّبِينَ (٢١٣) وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ (٢١٤)
وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ (٢١٥) فَإِنْ عَصَوْكَ
فَقُلْ إِنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ (٢١٦) وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ
(٢١٧) الَّذِي يَرَاكَ حِينَ تَقُومُ (٢١٨) وَتَقَلُّبَكَ فِي السَّاجِدِينَ
(٢١٩) إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ (٢٢٠) هَلْ أُنَبِّئُكُمْ عَلَىٰ مَنْ
تَنَزَّلُ الشَّيَاطِينُ (٢٢١) تَنَزَّلُ عَلَىٰ كُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ (٢٢٢) يُلْقُونَ
السَّمْعَ وَأَكْثَرُهُمْ كَاذِبُونَ (٢٢٣) وَالشُّعَرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ (٢٢٤)
أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ (٢٢٥) وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا
يَفْعَلُونَ (٢٢٦) إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظُلِمُوا
وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ (٢٢٧)

Meâl-i Şerifi

192- Ve muhakkak ki bu (Kur'ân) âlemlerin Rabbinin indirmesidir.
193- (Resulüm!) Onu Rûhu'l-emin (Cebrail) indirdi;
194- Uyarıcılardan olasın diye senin kalbin üzerine;
195- Açık parlak bir Arapça lisan ile.
196- O, şüphesiz daha öncekilerin kitaplarında da vardı.

197- İsrailoğulları bilginlerinin onu bilmesi, onlar için bir âyet (delil) değil midir?

198, 199- Biz onu Arapça bilmeyenlerden birine indirseydik de, bunu o okusaydı, yine de ona iman etmezlerdi.

200, 201- Böylece onu günahkarların kalplerine soktuk. (okuyup anladılar, ama yine de) acıklı azabı görünceye kadar ona iman etmezler.

202- İşte bu (azab) onlara, kendileri farkında olmadan, ansızın geliverecektir.

203- O zaman "Bize (iman etmemiz için) mühlet verilir mi acaba? diyeceklerdir.

204- (Oysa dünyada iken) Onlar bizim azabımızı çarçabuk istiyorlardı.

205- Gördün ya artık onlara senelerce zevk ettirsek,

206- Sonra kendilerine vaad edilen (azab) gelip çatarsa,

207- O yaşadıkları zevkin kendilerine hiçbir faydası olmayacaktır.

208- Bununla birlikte, biz hangi memleketi helak ettikse muhakkak onu uyarıcı (peygamberleri) olmuştur.

209- (Onlar) ihtar edilmiştir ve biz zulmetmiş değiliz.

210- Onu (Kur'ân'ı) şeytanlar indirmedi.

211- Bu onlara hem yaraşmaz hem güçleri yetmez.

212- Şüphesiz onlar vahyi işitmekten uzak tutulmuşlardır.

213- O halde sakın Allah ile beraber başka tanrıya kulluk edip yalvarma, yoksa azaba uğratılanlardan olursun.

214- (Önce) en yakın hısımlarını uyar.

215- Ve sana uyan müminlere kanadını indir.

216- Şayet sana karşı gelirlerse, de ki: "Ben sizin yaptıklarınızdan muhakkak uzağım."

217- Sen O, mutlak galip ve engin merhamet sahibine güvenip dayan.

218- O ki, (gece namaza) kalktığın zaman seni görüyor.

219- Ve secde edenler arasında dolaşmanı da (görüyor.)

220- Çünkü her şeyi işiten, her şeyi bilen O'dur.

221- Şeytanların kime ineceğini size haber vereyim mi?

222- Onlar, günaha, iftiraya düşkün olan herkesin üzerine inerler.

223- Onlar, (şeytanlara) kulak verirler ve onların çoğu yalancıdır.

224- Şairler(e gelince), onlara da sapıklar uyar.

225, 226- Onların her vadide şaşkın şaşkın dolaştıklarını ve gerçekte yapmadıkları şeyleri söylediklerini görmedin mi?

227- Ancak iman edip iyi ameller işleyenler, Allah'ı çok çok ananlar ve haksızlığa uğratıldıklarında kendilerini savunanlar müstesna; haksızlık

edenler, hangi dönüşe (hangi akibete) döndürüleceklerini yakında bileceklerdir.

وَاِنَّهُ **Ve hakikaten o;** bahsi geçen âyetleri ihtiva eden Kur'ân لَتَنْزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ **şüphesiz âlemlerin Rabbının bir indirmesidir.** Aslında O'nun sözü, O'nun sıfatı olup Arapça harflerle bu lafızları giydirip indirten O'dur. O'nun tarafından indirilmedir. Rabbül-âlemin (Âlemlerin Rabbi) ne tamlama yapılması; bu indirme, yüce Allah'ın bütün âlemleri içine alan bir terbiyesi ve acıması hükmünde bulunduğunu anlatmak وَمَا اَرْسَلْنَاكَ اِلَّا رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ *"Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik"* (Enbiya, 21/107) mânâsını hatırlatmak içindir. نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْاَمِينُ **Âlemlerin Rabbinden onu o Ruh-ı Emin (Emin Ruh) indirdi** (veya onunla o Emin Ruh indi).

RUH-I EMİN, O EMİN RUH, yani yüce Allah'ın emanetini yüklenmiş olan tam bir güvenlikle vahyini peygamberlerine ulaştıran Ruh, Cibril-i Emin (a.s)dir. عَلَى قَلْبِكَ **Senin kalbin üzerine,** yani yalnız üzerine indirmedi, kalbine, vicdan ve şuurun kaynağı olan varlığının bütün zerrelerine işletti, tamamen hafızana verdi ve bütün bundaki ahlâkı, bilgiyi ve irfanı sana meleke (alışkanlık) kıldı.

Necmeddin-i Kübra tefsirinde der ki, "Tevrat da Hz. Musa (a.s)a levhalar halinde indirilmeyip de böyle kalbine indirilmiş olsaydı, kızgınlık halinde onları elinden bırakıvermezdi ve gizli ilimleri öğrenmek için Hızır'ı aramaya gitmezdi. Âlemlerin Rabbı bunu böyle bütün kalbini kavramak üzere Emin Ruh ile indirdi ki, tam mânâsıyla güven sağlayıp لِتَكُونَ مِنَ الْمُنْذِرِينَ **O uyarıcılardan olasın.** Yani uyarı ile peygamberlikleri meşhur olan yukarda adı geçen peygamberler gibi emin bir peygamber olup uyarasın. بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ **Mübin, yani anlattığını açık ve güzel bir ifade ile anlatır bir Arapça lisan ile.** Arapça aslında her mânâyı iyi anlatabilen bir dil olmakla beraber Kur'ân onu, en yüksek bir şekilde süsleyip açıklık getirerek parlatmıştır.

Bu sebepten yukarda anlatılan olaylarda yapılan uyarıların mânâsını anlamamakta Arapların hiçbir özrü yoktur. وَاِنَّهُ لَفِي زُبُرِ الْاَوَّلِينَ **Bununla beraber o şüphesiz öncekilerin kitaplarında da vardır.** Yani önceki kitaplarda da bu Kur'ân'ın adı geçmiştir. Böyle olduğunu inkâr ediyorlarsa. اَوَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ اٰيَةً اَنْ يَعْلَمَهُ عُلَمٰٓؤُا بَنِي اِسْرَآئِيلَ **İsrail oğulları bilginlerinin onu bilmesi bile onu inkâr edenlere bir delil değil midir?** İsrail oğulları bilginlerinden bir kısmı, Tevrat ve İncil de Peygamber (s.a.v) 'in sıfat ve özelliklerinin anlatıldığını söylüyorlardı.

Kureyş de gidip onlardan bu haberi öğreniyorlardı.

وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلٰى بَعْضِ الْاَعْجَمٖينَ **Eğer biz onu Arapça bilmeyenlerin birine indirseydik,** böyle bir mucize yapsaydık da فَقَرَاَهُ عَلَيْهِمْ **onlara onu, o okusaydı** -ki bu şekilde okunan Kur'ân aslında bir mucize olduğu gibi, okuyuş da başka bir mucize olurdu- مَا كَانُوا بِهٖ مُؤْمِنٖينَ **yine ona inanmazlardı.** Yabancı değil, pekala Arapça biliyormuş, derlerdi.

İşte bu Kur'ân'ın Allah'tan inme bir mucize olduğuna inanmayanlar böyle inatçı kâfirlerdir. كَذٰلِكَ سَلَكْنَاهُ فٖى قُلُوبِ الْمُجْرِمٖينَ **Biz onu günahkarların kalplerîne böylece sokmuşuzdur.** Mânâsını anlarlar, fesahat ve belagatının (kusursuz ve fevkalade açık ifadelerinin) güzelliğini tanırlar, gerek tertibi ve gerek mânâsındaki gizli haberleri yönünden yapılması mümkün olmadığını ve bir benzerinin yapılamayacağını bilirler ve önceki kitaplarda bahsi geçtiğini de duyarlar, fakat لَا يُؤْمِنُونَ بِهٖ **ona iman etmezler,** günahkar oldukları için inanmak işlerine gelmez, o uyarmalar hoşlarına gitmez, حَتّٰى يَرَوُا الْعَذَابَ الْاَلٖيمَ **ta ki, o acıklı azabı görsünler,** yani azabı görecekleri ana kadar inanmazlar, görmek için inanmazlar. اَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ **Şimdi azabımızın hemen gelmesini mi istiyorlar?** Yani azab gelince هَلْ نَحْنُ مُنْظَرُونَ *"Bize mühlet verilir mi?"* (Şuarâ, 26/203) diyeceklerken şimdi فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا *"Bizi tehdit ettiğin (azabı) getir"* (A'râf, 7/70), اَمْطِرْ عَلَيْنَا مِنَ السَّمَاءِ *"Başımıza gökten (taş) yağdır"* (Enfal, 8/82) diye acele mi ediyorlar? ... اَفَرَاَيْتَ ***"Gördün ya artık onlara senelerce zevk ettirsek kendilerine hiçbir faydası olmayacaktır."***

وَمَا تَنَزَّلَتْ بِهِ الشَّيَاطٖينُ **Bunu şeytanlar alıp indirmedi,** bir kısım inkârcılar peygamberliği, bir kahinlik gibi kabul ederek Kur'ân'ı, kahinlere yapılan cin ve şeytan aşılaması şeklinde göstermek istemişlerdi. Bununla onlar reddediliyor. Yani bunda hiçbir şeytan işi yoktur. Âlemlerin Rabbinden onu Emin Ruh indirdi, şeytanlar değil. وَمَا يَنْبَغٖى لَهُمْ **O hem onlara yaraşmaz,** şeytana yakışır bir şey değildir, şeytanlığa terstir. وَمَا يَسْتَطٖيعُونَ **Hem de güçleri yetmez,** isteseler de yapamazlar. اِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمَعْزُولُونَ **Çünkü onlar işitmekten katî şekilde uzaktırlar.** Mele-i alâ (büyük meleklerin toplandığı yer) yı dinlemek onlara yasaktır. لَا يَسَّمَّعُونَ اِلَى الْمَلَاِ الْاَعْلٰى وَيُقْذَفُونَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ دُحُورًا *"Onlar artık mele-i alâ da olup bitenleri dinleyemezler. Dinlemeye kalkışsalar her taraftan taşlanırlar"* (Sâffat, 37/8), (Sâffât, 37/8 ve Cin, 72/9-8. âyetlerin tefsirine bkz.) فَلَا تَدْعُ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ فَتَكُونَ مِنَ الْمُعَذَّبٖينَ **Böylece sakın Allah ile beraber diğer bir ilâha çağırma ki, azab edileceklerden olmayasın.** Madem ki hakikat böyledir, sen o uyarıcı peygamberlerden olasın diye, bu Kur'ân sana Allah tarafından Emin Ruh ile indiril-

miş ve şeytanlar işitmekten men olunmuştur. O halde sen de Allah'tan başkasına ne dua et, ne davet et! Peygambere bu hitabın böyle şirkten nehiy şeklinde gelmesi tevhid inancına davette ihlası (samimiyeti) artırmak için bir coşturma ve diğer mükellefleri korkutmada örnek olmak için bir inceliktir. وَاَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْاَقْرَبِينَ **Hem en yakın hısımlarını uyar,** yani önce içinde yaşadığın kendi hısımlarının en yakınlarından uyarmaya başla.

Rivayet edildiğine göre bu âyet indirildiği zaman Peygamber (s.a.v) Safa tepesine çıktı, oymak oymak bütün akrabasını çağırdı, hepsi yanında toplandılar "Ben size, şu dağın arkasında düşman atlıları var, desem bana inanır mısınız?" buyurdu, "evet" dediler. "O halde ben size haberci geldim, ileride şiddetli bir azab var" buyurdu. وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ *"Kanadını indir."* Kanad indirmek alçak gönüllülükle merhamet ve şefkat mânâsına istiaredir. لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ **Müminlerden sana tabi olanlara ki,** gerek yakınlarından olsun, gerek olmasın. فَاِنْ عَصَوْكَ **Yok sana karşı gelirler, yani tabi olmazlarsa** فَقُلْ اِنّ۪ي بَر۪ٓيءٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ **ben sizin amellerinizden uzağım, sorumluluğunu kabul etmem de.**

وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَز۪يزِ الرَّح۪يمِ **Sen o Aziz ve Rahim'e;** yani düşmanlarını yok etmeye ve dostlarına yardıma güç ve kuvveti yeterli olan yüce Allah'a **güven.** O onların kötülüklerinden seni korur. اَلَّذ۪ي يَرٰيكَ ح۪ينَ تَقُومُ **O ki kalktığın zaman görür,** yani namaza, özellikle teheccüde veya iyiliği emretmeye, Allah'ın dinini yükseltmeye kalkarken وَتَقَلُّبَكَ فِي السَّاجِد۪ينَ **seni ve secde edenler arasında dönüp dolaştığını,** namaz kılanlara imam olarak hareket tarzını veya müminleri kontrol için aralarında dolaştığını veya Allah'ın dinini yükseltmekte müminler arasında gayretini veya peygamberlik görevini yerine getirmek için peygamberler arasındaki hizmetlerini. Bir de "dünyaya gelinceye kadar müminden mümine atalarının sulbünden gelişini" diye bir mânâ verilmiş ise de, bu intikal geçmişte olup âyetin ifade şekli şimdiki ve gelecekteki hali belirttiğinden, bu mânânın burada dolaylı kullanılması uzak görünmektedir. اِنَّهُ هُوَ السَّم۪يعُ الْعَل۪يمُ **Her halde O, herşeyi işiten her şeyi bilendir.** Bütün söylediklerinizi işitir, niyetlerinizi bilir, ona göre mükafatını verir. Bu sebepten her yönden güven ve emniyete, dua ve ibadete layıktır. هَلْ اُنَبِّئُكُمْ عَلٰى مَنْ تَنَزَّلُ الشَّيَاط۪ينُ **Şeytanlar kimin üzerine iner, size haber vereyim mi?** Yukarda Kur'ân'ın şeytan telkini olamayacağı anlatılmıştı. Şimdi de şeytanların kimler üzerine ineceği anlatılarak Hz. Peygamber'in yüce şahsiyetine şeytanların yanaşamayacağı ifade ediliyor. Bakınız şeytanlar kimin üzerine inerler: تَنَزَّلُ عَلٰى كُلِّ اَفَّاكٍ اَث۪يمٍ **Her bir effâk-i esim üzerine inerler,** nerede bir effâk, çok yalancı, yalan uydurucu, iftiracı sahtekar; esim, günahtan kork-

maz, vebal yüklenen, kötülük işleyen kimse varsa onlara inerler. Şeytan inmek için önce böyle günahtan, yükten çekinmez, sahteci, kötülükçü, kötü nefisleri arar. Bu şekilde birleşmeleri arasındaki ilgi ve yakınlığına göre olur. Bu ise Hz. Muhammed (s.a.v)in ahlâkına tamamen zıddır. İkinci olarak يُلْقُونَ السَّمْعَ **ki onlara kulak verirler.** Yani günahtan korkmaz sahtekârlar, o şeytanların telkinlerine kulak verir, dinlemek için hazırlanırlar وَأَكْثَرُهُمْ كَاذِبُونَ **çoğu yalancıdırlar.** Yani söylediklerinin çoğunu yalan söylerler, Şeytanlar onlara bir kuruntu ve **zan aşılarlar,** onlar da kendi hayallerine göre uydurur uydurur söylerler. Onun için kahin sözlerinin bazısı rastgelse bile çoğu yalan çıkar. Muhammed Aleyhisselam'ın davranışları ve sözleri hâşâ böyle değildir. O birçok gizli şeylerden haber vermiş ve hepsi doğru çıkmıştır. Hiç yalanı işitilmemiş ve görülmemiştir. Bütün özelliği doğruluktur.

Kur'ân'ın icazı hem mânâ, hem de söz yönüyle olduğundan, inkârcılar mânâdaki Allah bilgisi ve gizli sırları, şeytan ve falcılığa dayamak istedikleri gibi, tertipteki güzelliği de şiir türünden göstermek istedikleri için, her ikisini de reddetmek üzere buyruluyor ki;

وَالشُّعَرَاءُ **Şairler ise** يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ **onları çapkınlar ve sapkınlar takip ederler.** Hak ve gerçek peşinde değil, sade bir istek, arzu ve hevesleri peşinde giden, hep zevk ve eğlence arayan şaşkınlar ve azgınlar onların ardına düşerler. أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ **Görmez misin onların her vadide şaşkın şaşkın dolaştıklarını?** Şiir de esas hüküm değil, yalnız nefsin duygularını, zevkini veya iğrenmesini gıcıklayacak duygulardır. Onun için şairler, eğri doğru, iyi kötü her konuya dalar, her vadide otlar ve ifadede ne kadar şaşkınlık ve şiddetli arzuya dalarsa o kadar etkili olacağından her telden çalmak için, iyi ve kötü her vadide sarhoş bir şekilde dolaşırlar. وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ **Hem de onlar yapmayacakları şeyleri söylerler.** Sözleri işlerini tutmaz ve işte bu iki özelliklerinden dolayı da arkalarına çapkınlar ve sapkınlar düşerler. Bu sebepten bu şairlerde Hz. Muhammed'e ve o Peygambere tabi olan Muhammed ümmetine benzemezler. Şeytanîdirler إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ **Ancak iman edip iyi ameller işleyenler,** sözleri işlerine uygun olarak iyilik isteyenler وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا **ve Allah'ı çok ananlar,** şiirlerinin çoğu Allah'ı birleme, O'na hamd ve şükretme ve O'nun yüceliğini ifade ile Allah'ı anma ve yarattığı şeylerden O'nun kudretini hatırlama, ile O'na kulluk yapmayla ilgili olanlar وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظُلِمُوا **ve kendilerine zulmedildikten sonra öclerini alanlar müstesna.** Yani hiciv yaparlarsa kendilerine, yani müminlere yapılan zulmün öcünü almak, söylenen hicvi reddetmek için

söylerler. İşte böyle; mümin, iyi, Allah'ı zikreden ve müminlere yapılan zulüm ve haksızlığın öcünü alan, hakkın savunucusu Abdullah b. Revaha ve Hassan b. Sabit ve Ka'b b. Malik ve Ka'b b. Züheyr gibi müslüman şairleri o kötü hallerden müstesnadırlar. Bunlar sadıktırlar, bunlara tabi olanlar sapkın değildirler.

وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ **O zulmedenler ise hangi dönüşe (akıbete) döndürüleceklerini yakında bilecekler.** Yahut hangi dönüş meydanında yuvarlanacaklar. Bu cümlenin zalimlere ne kadar şiddetli bir tehdit ifade ettiği açıktır. Yani bugün müslümanlara zulmeden o zalimler, bugünkü yaptıkları zulum ile nasıl bir uçuruma yuvarlanmakta olduklarını öldükleri zaman anlayacaklar. Aynı zamanda bu cümle, İslâm dininin dünyada zalimlere karşı yapacağı hak ve adalet inkılabının önemini hatırlatmaktadır ki, geleceğe ait bu gizli haberin önemi çok açıktır. Bunun için geçmişten bunu açıklayacak bir misal, gelen sûredeki harika (mucize) larla ortaya konularak gelecek müjdelenecektir.

Neml Sûresi

Mekke Döneminde İndi

Âyet Sayısı: 93

Neml Sûresi Mekke döneminde inmiştir.

Buna Süleyman Sûresi de denilir.

Âyetleri: Hicâzî sayımına göre doksan beş, Basrî ve Şâmi'de doksan dört, Küfî'de doksan üç'tür.

Kelimeleri : Bin yüz dokuzdur.

Harfleri : Dört bin altı yüz doksan dokuzdur.

Fâsılası : م ve ن harfleridir

Bu sûre, yukardaki sûrenin bir tamamlayıcısı gibidir.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

طٰسٓ تِلْكَ اٰيَاتُ الْقُرْاٰنِ وَكِتَابٍ مُب۪ينٍۙ ﴿١﴾ هُدًى وَبُشْرٰى
لِلْمُؤْمِن۪ينَۙ ﴿٢﴾ اَلَّذ۪ينَ يُق۪يمُونَ الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكٰوةَ
وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾ اِنَّ الَّذ۪ينَ لَا يُؤْمِنُونَ
بِالْاٰخِرَةِ زَيَّنَّا لَهُمْ اَعْمَالَهُمْ فَهُمْ يَعْمَهُونَۜ ﴿٤﴾
اُو۬لٰٓئِكَ الَّذ۪ينَ لَهُمْ سُٓوءُ الْعَذَابِ وَهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ هُمُ
الْاَخْسَرُونَ ﴿٥﴾ وَاِنَّكَ لَتُلَقَّى الْقُرْاٰنَ مِنْ لَدُنْ حَك۪يمٍ عَل۪يمٍ
﴿٦﴾ اِذْ قَالَ مُوسٰى لِاَهْلِه۪ٓ اِنّ۪ٓي اٰنَسْتُ نَاراًۜ سَاٰت۪يكُمْ مِنْهَا
بِخَبَرٍ اَوْ اٰت۪يكُمْ بِشِهَابٍ قَبَسٍ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٧﴾ فَلَمَّا
جَٓاءَهَا نُودِيَ اَنْ بُورِكَ مَنْ فِي النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَاۜ وَسُبْحَانَ اللّٰهِ
رَبِّ الْعَالَم۪ينَ ﴿٨﴾ يَا مُوسٰٓى اِنَّهُٓ اَنَا اللّٰهُ الْعَز۪يزُ الْحَك۪يمُۙ ﴿٩﴾
وَاَلْقِ عَصَاكَۜ فَلَمَّا رَاٰهَا تَهْتَزُّ كَاَنَّهَا جَٓانٌّ وَلّٰى مُدْبِراً وَلَمْ يُعَقِّبْۜ
يَا مُوسٰى لَا تَخَفْ اِنّ۪ي لَا يَخَافُ لَدَيَّ الْمُرْسَلُونَۗ ﴿١٠﴾ اِلَّا مَنْ ظَلَمَ
ثُمَّ بَدَّلَ حُسْناً بَعْدَ سُٓوءٍ فَاِنّ۪ي غَفُورٌ رَح۪يمٌ ﴿١١﴾ وَاَدْخِلْ يَدَكَ
ف۪ي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَٓاءَ مِنْ غَيْرِ سُٓوءٍ ف۪ي تِسْعِ اٰيَاتٍ اِلٰى فِرْعَوْنَ
وَقَوْمِه۪ۜ اِنَّهُمْ كَانُوا قَوْماً فَاسِق۪ينَ ﴿١٢﴾ فَلَمَّا جَٓاءَتْهُمْ اٰيَاتُنَا

مُبْصِرَةً قَالُوا هٰذَا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿١٣﴾ وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا

أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤﴾

Meâl-i Şerifi

1- Tâ, Sîn. Bunlar sana, Kur'ân'ın ve apaçık bir kitabın âyetleridir.

2- İman eden müminler için hidayet rehberi ve müjdeci olmak üzere.

3- Ki o (müminler) namazı dosdoğru kılarlar, zekatı verirler ve ahirete de kesin olarak iman ederler.

4- Şüphesiz biz, ahirete inanmayanların işlerini kendilerine süslü gösterdik de onlar ilerisini göremezler, kalpleri körelmiştir.

5- İşte bunlar, kendileri için oldukça ağır bir azab bulunan kimselerdir, ahirette en çok ziyana uğrayacaklar da onlardır.

6- (Resulüm!) Şüphesiz ki bu Kur'ân, sana hikmet sahibi ve her şeyi bilen Allah tarafından indirilmektedir.

7- Hani Musa, ailesine şöyle demişti: "Gerçekten ben bir ateş gördüm, (gidip) size oradan bir haber getireceğim yahut bir kor ateş getireyim, umarım ki ısınırsınız."

8- Oraya geldiğinde şöyle seslenilmişti: "Ateşin bulunduğu yerdeki ve çevresindekiler mübarek kılınmıştır! Âlemlerin Rabbi olan Allah, eksikliklerden münezzehtir!"

9- "Ey Musa! İyi bil ki, ben, mutlak galip ve hikmet sahibi olan Allah'ım!"

10- "Asânı at!" (Asâyı atıp) onu yılan gibi deprenir görünce dönüp arkasına bakmadan kaçtı. (Dedik ki): "Ey Musa korkma! Çünkü benim huzurumda peygamberler korkmaz."

11- "Ancak, kim haksızlık yapar, sonra yaptığı kötülüğü iyiliğe çevirirse, bilsin ki ben (ona karşı da) çok bağışlayıcıyım, çok merhamet sahibiyim."

12- "Elini koynuna sok; kusursuz bembeyaz çıkacaktır. Dokuz mucize ile Firavun ve kavmine (git), çünkü onlar yoldan çıkmış bir kavim olmuşlardır."

13- Bu şekilde âyetlerimiz onların gözleri önüne serilince, "Bu apaçık bir sihirdir" dediler.

14- Ve vicdanları bunlar(ın doğruluğun)a tam bir kanaat getirdiği halde, zulüm ve kibirlerinden ötürü onları bile bile inkâr ettiler. Bozguncuların sonunun nice olduğuna bir bak!

(طٰسۤ) اللّٰهُ اَعْلَمُ بِمُرَادِهٖ *"Bunlardan ne kastettiğini Allah daha iyi bilir."* Tâsîn Sûresi mutlak bir ilâhî sırdır. تِلْكَ **İşte bunlar,** işittiğin bu esrarengiz harfler sana اٰيَاتُ الْقُرْاٰنِ **âyetleridir, o Kur'ân'ın.** O Emin Ruh ile kalbine indirilen Kur'ân'ın وَكِتَابٍ مُبِينٍ **ve belagatlı, apaçık bir kitabın.** Kur'ân'dan bu sûre, başlı başına apaçık bir kitaptır. Önceki sûrenin sonunda geçtiği üzere, zalimlerin yuvarlanacağı inkılabın nasıl ve ne şekilde olacağını açık bir şekilde anlatacaktır. هُدًى **Bir hidayet,** güzel bir yol göstericilik ve irşad وَبُشْرٰى **ve müjde olmak üzere** لِلْمُؤْمِنِينَ **o müminlere,** o sana tabi olan, senin izinde giden müminlere الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكٰوةَ **ki namaza devam ederler ve zekatı verirler.** Demek ki bu uyarma ve müjdeye layık olabilmek için, imandan sonra en azından bu iki özellik de şarttır. Gerek fert ve gerekse toplum için namaz, dinin direği, zekat da köprüsü olduğundan namazı ve zekatı yerine getirmeyenler bu müjdeyi kaybetmiş olurlar. Bunun için Hz. Ebu Bekri's- Sıddîk bunları yerine getirmeyenlere harb ilan etti. وَبِالْاٰخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ **Ve o ahirete ancak bunlar kesinkes inanırlar.** İman ettikleri gibi, bu konuda tam mânâsıyla da muvaffak olurlar. O inkılab günü bunlar isteklerine kavuşurlar.

Bu müjde niçin sadece bunlara has denilirse اِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْاٰخِرَةِ **çünkü ahirete iman etmeyenlerin** زَيَّنَّا لَهُمْ اَعْمَالَهُمْ **amellerini kendilerine süslemişizdir,** güzel göstermişizdir فَهُمْ يَعْمَهُونَ **de onların kalpleri kör olmuştur,** Görmezler, duygusuzdurlar. Onun için irşad kabul etmezler. اُولٰٓئِكَ **İşte bunlar,** bu, ahirete inanmayan kör kalpliler الَّذِينَ لَهُمْ سُٓوءُ الْعَذَابِ **o kötü azab kendilerine aid olan kimselerdir.** Kalp körlüğü, o ahirete imansızlık aslında en büyük rûhî felaket olduğu gibi, bunlar ahiretten önce dünyadaki inkılablarının pek kötü bir şekilde acısını da çekerler. وَهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ هُمُ الْاَخْسَرُونَ **Ahirette ise bunlar daha çok ziyana uğrayacaklardandır.** Müminlerin ve kâfirlerin böylece durumları anlatıldıktan sonra, peygamberin haline geçilerek şöyle buyuruluyor: وَاِنَّكَ **Ve muhakkak ki sen** لَتُلَقَّى الْقُرْاٰنَ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ عَلِيمٍ **şüphesiz bu Kur'ân'a, hikmet sahibi ve her şeyi bilen Allah tarafından erdiriliyorsun.** Sözlerini Emin Ruh aracılığı ile indiriyor ise de, ondaki gizli ilâhî bilgiler, hikmetler ve ilâhî sırları sana aldıran ve anlatan doğrudan doğruya yüce Allah'tır. Bunun bir örneğini anlatmak için önceki sûrede Musa olayında geçen فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ *"Rabbim bana hikmet bahşetti ve beni peygamberlerden kıldı"* (Şuarâ, 26/21) âyetinin mânâsı açıklanarak buyuruluyor ki:

اِذْ قَالَ مُوسٰى لِاَهْلِهٖ **Hani bir vakit Musa, ailesine demişti;** ailesiyle Medyen'den çıkıp giderken Tuvâ vâdisinde soğuk ve karanlık bir gecede yolu

aşırmış, çakmak çakmış ve fakat taşı çakmamış, böyle her imkanın kesildiği tam bir çaresizlik anında Tûr yönünden kendisine bir ateş görünmüştü, o vakit demişti ki, اِنّى اٰنَسْتُ نَارًا **ben gerçekten bir ateş hissettim.** سَاٰتيكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ اَوْ اٰتيكُمْ بِشِهَابٍ قَبَسٍ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ **Herhalde size ondan bir haber getirecceğim, yahut bir kor ateş parçası alıp geleceğim, belki bir ocak yakar ısınırsınız.** Demek ki, bütün ihtiyaç bu ikinin birinde toplanıyordu: Yoldan bir haber almak veya bir ocak yakmak. Haber ahirete ait, ocak yakıp ısınmak dünyaya ait bir gaye olduğu için olmalı ki, haber getirmeyi önce söylemiştir.

Dikkat edilirse bu veciz ifadeden tefsir ve açıklamaya sığmayacak pek derin ilhamlar duyulur. Sana, demeyip size, demesi ailesinden yalnız bir kişi kastedilmediğini anlatır. فَلَمَّا جَٓاءَهَا **Bu his üzerine ne zaman ki o ateşe vardı** نُودِىَ **seslenildi ki** اَنْ بُورِكَ **haberin olsun mübarek kılındı** مَنْ فِى النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَا **bu ateşteki kimse ve çevresindeki.** Yani bu ateşin bulunduğu yer مِنْ شَاطِئِ الْوَادِ الْاَيْمَنِ فِى الْبُقْعَةِ الْمُبَارَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ *"O mübarek yerdeki vadinin sağ kıyısından (oradaki) ağaç tarafından..."* (Kasas, 28/30) ifadesine göre mübarek bir yerdir. Bu yerde bulunan ve bu ateşin etrafında dolaşan kimseler berekete nail olmuşlardır. Bu bakımdan sen de bu ateşe geldin mübarek oldun. Kadı Beydâvî gibi müfessirlerin kabul ettikleri bu tefsire göre[1] bu ateşi hisseden yalnız Musa değildir. مَنْ فِى النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَا *"Bu ateşteki ve etrafındaki kimseler"* geneldir. Musa bu topluluğun bir ferdi olduğundan mübarek kılınmıştır. Fakat bazı müfessirlerin bu ateşe gelen Musa olduğundan مَنْ فِى النَّارِ *"Ateşteki kimse"* Musa'dır, demişlerdir. (Kasas, 28/29. âyetin tefsirine de bkz.) وَسُبْحَانَ اللّٰهِ رَبِّ الْعَالَمينَ **Âlemlerin Rabbi olan Allah eksikliklerden münezzehtir.** Nidanın tamamlanmasından olan bu tesbih ve tenzih olayın büyüklüğüne hayret ettirmekle beraber, benzetme yanılgısına düşürmemek içindir.

يَا مُوسٰى اِنَّهُ **Ya Musa, gerçekte O;** nida eden اَنَا **benim,** yani اللّٰهُ الْعَزيزُ الْحَكيمُ **mutlak galip ve hikmet sahibi olan Allah.** وَاَلْقِ عَصَاكَ **Hem asânı bırak;** yani burada bulunan başka bir şeye dayanmamalıdır. فَلَمَّا رَاٰهَا تَهْتَزُّ كَاَنَّهَا جَٓانٌّ "Nûn" harfinin şeddesi ile "cânn" hafif ve süratli yılan, yani **bırakınca o asâyı sanki çevik bir yılanmış gibi kıvrılıyor gördü, görünce** وَلّٰى مُدْبِرًا **arkasını dönerek kaçtı** وَلَمْ يُعَقِّبْ **ve geri bakmadı,** korktu. يَا مُوسٰى لَا تَخَفْ **Ya Musa korkma!** اِنّى لَا يَخَافُ لَدَىَّ الْمُرْسَلُونَ **Zira Resul olanlar benim huzurumda korkmaz,** yani ben şimdi sana peygamberlik veriyorum, peygamber gönderilmek üzere vahiy ve direktif alıyorsun. Peygamberlere böyle vahyedildiği sırada korkmak yaraşmaz,

(1) el-Beydâvî, a.g.e., II, 192.

ruhları tamamen melekler âlemine çekilmiş ve yüce Rabb'ın huzurunda buyruklarını almaya dalarlar da, ondan korku hatırlarına bile gelmez.

Gerçi اِنَّمَا يَخْشَى اللّٰهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمٰٓؤُا *"Kullar içinde ancak âlimler, Allah'tan (gereği gibi) korkar"* (Fâtır, 35/28) buyurulduğu ve peygamberlerin ise bilginlerin en bilgini olduğu için, onlarda Allah korkusu herkesten fazladır. Fakat Allah'tan başka hiçbir şeyden korkmayacakları gibi, huzurda bulundukları buluşma yerinde bütün korku hissi dahi, Allah'tan başka her şey gibi silinip yalnız kavuşma zevki kalır. اِلَّا مَنْ ظَلَمَ **Fakat zulmeden başka,** ufak veya büyük günah yapmış olan huzurda bulunmaktan korkar, çünkü sorumluluğu var. ثُمَّ بَدَّلَ حُسْنًا بَعْدَ سُوٓءٍ **Zulmedip sonra kötülüğün arkasından bir güzelliğe değiştirmiş (tevbe etmiş) olan da** فَاِنّ۪ي غَفُورٌ رَح۪يمٌ **bilsin ki ben çok bağışlayıcıyım, çok mer-hamet sahibiyim.** Yani sen de bir günah işledim diye korkuyorsan, korkma, bağışlandın!

وَاَدْخِلْ يَدَكَ ف۪ي جَيْبِكَ **Bir de elini koynuna sok.**

CEYB: Aslında yakanın göğüs üzerindeki açık yeri demektir. Bizim "ceb" diye kullandığımıza dahi denilirse de tevil edilmiştir. تَخْرُجْ **Çıksın** بَيْضَٓاءَ **bembeyaz olarak,** fakat مِنْ غَيْرِ سُوٓءٍ **kusursuz,** yani beyazlanması bir hastalık ve bela neticesi değil yalnız bir âyet, bir mucize olmak üzere. ف۪ي تِسْعِ اٰيَاتٍ **Dokuz âyet,** yani dokuz mucize اِلٰى فِرْعَوْنَ وَقَوْمِه۪ **arasında Firavun'a ve kavmine karşı,** dokuz mucize: Âsa, Beyaz el, Sina dağı, Tûfan, Çekirge, Haşarat, Kurbağa, Kan, Felk, yani denizin yarılmasıdır. (A'râf, 7/107, 108, 133. âyetler ile diğer ilgili âyetlerin tefsirine bkz.) فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِد۪ينَ **Sonra bak o bozguncuların sonu nice oldu?** Yukarıda geçtiği ve Kasas Sûresi'nde geleceği üzere batırıldılar, lanetlenmiş oldular. İşte bu bozguncu zalimlerin uğradıkları kötü sonuç, bugünkü zalimlerin uğrayacağı akıbet için de örnek bir derstir. Zira Musa'ya öyle bir ateş hissettirerek her şeyden geçirip o sözünü söyleyen ve o mucizelerle peygamberlik verip Firavun ve kavmine gönderen o mutlak galip ve hikmet sahibi, âlemlerin Rabbi yüce Allah'ın ilâhî sırlarından veriliyor bu Kur'ân. Bu ilâhî sırlara ait ilim ve hikmetten diğer bir misal ile müminlere olan müjdelerden bir örnek de şudur:

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا دَاوُ۫دَ وَسُلَيْمٰنَ عِلْمًاۚ وَقَالَا الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذ۪ي فَضَّلَنَا
عَلٰى كَث۪يرٍ مِنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِن۪ينَ ﴿١٥﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمٰنُ دَاوُ۫دَ

وَقَالَ يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنْطِقَ الطَّيْرِ وَاُوتٖينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍۜ
اِنَّ هٰذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبٖينُ ﴿١٦﴾ وَحُشِرَ لِسُلَيْمٰنَ جُنُودُهُ
مِنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٧﴾ حَتّٰٓى اِذَٓا اَتَوْا عَلٰى
وَادِ النَّمْلِۙ قَالَتْ نَمْلَةٌ يَٓا اَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسَاكِنَكُمْۚ
لَا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمٰنُ وَجُنُودُهُۙ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٨﴾ فَتَبَسَّمَ
ضَاحِكًا مِنْ قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ اَوْزِعْنٖٓي اَنْ اَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتٖٓي
اَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلٰى وَالِدَيَّ وَاَنْ اَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضٰيهُ وَاَدْخِلْنٖي
بِرَحْمَتِكَ فٖي عِبَادِكَ الصَّالِحٖينَ ﴿١٩﴾ وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ
مَا لِيَ لَٓا اَرَى الْهُدْهُدَۘ اَمْ كَانَ مِنَ الْغَٓائِبٖينَ ﴿٢٠﴾ لَاُعَذِّبَنَّهُ
عَذَابًا شَدٖيدًا اَوْ لَاَا۬ذْبَحَنَّهُٓ اَوْ لَيَأْتِيَنّٖي بِسُلْطَانٍ مُبٖينٍ ﴿٢١﴾
فَمَكَثَ غَيْرَ بَعٖيدٍ فَقَالَ اَحَطْتُ بِمَا لَمْ تُحِطْ بِهٖ وَجِئْتُكَ
مِنْ سَبَاٍ بِنَبَاٍ يَقٖينٍ ﴿٢٢﴾ اِنّٖي وَجَدْتُ امْرَاَةً تَمْلِكُهُمْ وَاُوتِيَتْ
مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ عَظٖيمٌ ﴿٢٣﴾ وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ
لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللّٰهِ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ اَعْمَالَهُمْ فَصَدَّهُمْ

عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٢٤﴾ اَلَّا يَسْجُدُوا لِلّٰهِ الَّذ۪ي
يُخْرِجُ الْخَبْءَ فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ
﴿٢٥﴾ اَللّٰهُ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظ۪يمِ ﴿٢٦﴾ قَالَ سَنَنْظُرُ
اَصَدَقْتَ اَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِب۪ينَ ﴿٢٧﴾ اِذْهَبْ بِكِتَاب۪ي هٰذَا
فَاَلْقِهْ اِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّ عَنْهُمْ فَانْظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَتْ
يَٓا اَيُّهَا الْمَلَؤُا اِنّ۪ٓي اُلْقِيَ اِلَيَّ كِتَابٌ كَر۪يمٌ ﴿٢٩﴾ اِنَّهُ مِنْ سُلَيْمٰنَ
وَاِنَّهُ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ ﴿٣٠﴾ اَلَّا تَعْلُوا عَلَيَّ وَأْتُون۪ي
مُسْلِم۪ينَ ﴿٣١﴾

Meâl-i Şerifi

15- Andolsun ki biz, Davud'a ve Süleyman'a bir ilim verdik. Onlar: "Bizi mümin kullarının birçoğundan üstün kılan Allah'a hamd olsun" dediler.

16- Süleyman Davud'a varis olup dedi ki: "Ey insanlar! Bize kuş dili öğretildi ve bize her şeyden (nasip) verildi. Doğrusu bu apaçık bir lütuftur."

17- Cinlerden, insanlardan ve kuşlardan müteşekkil orduları Süleyman'ın hizmetinde toplandı, hepsi bir arada (onun tarafından) düzenli olarak sevkediliyordu.

18- Nihayet karınca vâdisine geldikleri zaman, bir karınca: "Ey karıncalar! Yuvalarınıza girin; Süleyman ve ordusu farkına varmadan sizi ezmesin!" dedi.

19- (Süleyman) onun sözüne gülümseyerek dedi ki: "Ey Rabbim! Bana

ve ana babama verdiğin nimete şükretmemi ve hoşnut olacağın iyi iş yapmamı gönlüme getir. Rahmetinle, beni iyi kulların arasına kat."

20- (Süleyman) Kuşları gözden geçirdikten sonra şöyle dedi: "Hüdhüd'ü niçin göremiyorum? Yoksa kayıplara mı karıştı?"

21- "Ya bana (mazeretini gösteren) apaçık bir delil getirecek, ya da onu şiddetli bir azaba uğratacağım, yahut boğazlıyacağım!"

22- Çok geçmeden (Hüdhüd) gelip: "Ben, dedi, senin bilmediğin bir şeyi öğrendim. Sebe'den sana çok doğru (ve önemli) bir haber getirdim.

23- "Gerçekten, onlara (Sebelilere) hükümdarlık eden, kendisine her türlü imkan verilmiş ve büyük bir tahta sahip olan bir kadınla karşılaştım."

24- "Onun ve kavminin, Allah'ı bırakıp güneşe secde ettiklerini gördüm. Şeytan, kendilerine yaptıklarını süslü göstermiş de onları doğru yoldan alıkoymuş. Bunun için hidayete giremiyorlar."

25- "Göklerde ve yerde gizleneni açığa çıkaran, gizlediğinizi ve açıkladığınızı bilen Allah'a secde etmezler."

26- "(Halbuki) O büyük Arş'ın sahibi olan Allah'tan başka tapılacak yoktur."

27- (Süleyman Hüdhüd'e) dedi ki: "Doğru mu söyledin, yoksa yalancılardan mısın, bakacağız."

28- "Şu mektubumu götür, onu kendilerine ver, sonra onlardan biraz çekil de, ne sonuca varacaklarına bak."

29- (Süleyman'ın mektubunu alan Sebe melikesi): "Beyler, ulular! Bana çok önemli bir mektup bırakıldı" dedi.

30- "Mektup Süleyman'dandır, Rahmân ve Rahîm Allah'ın adıyla (başlamakta)dır."

31- "Bana karşı baş kaldırmayın, teslimiyet göstererek bana gelin diye (yazmaktadır)."

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا Kur'ân'ın, her şeyi bilen ve hikmet sahibi Allah tarafından verildiğini açıklamak için bildirilen ikinci kıssa olup bozguncuların zulüm ve inkâr ile uğradıkları kötü sonuçlarına karşılık, iyilerin ilim ve erdemlikle erdikleri olağanüstü başarılara misal ve peygamberlerin mucizesi yanında velilerin kerametine bir numune gösteriyor. İçindeki şaşılacak şeylerin gerçekliğine özen göstermek için de özellikle and ile başlanmıştır. Yani **ilâhî yüceliğime and olsun ki,** Davud ve Süleyman'a عِلْمًا **bir ilim verdik**. وَاٰتٰيهُ اللّٰهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مِمَّا يَشَٓاءُ *"Allah, ona (Davud'a) hükümdarlık ve hikmet verdi, dilediği ilimlerden ona öğretti."* (Bakara, 2/251) ifadesine göre, hükümet ve hükümdarlık ile bilinen ve

seçilen Davud ve Süleyman (a.s)a verilen ilâhî nimetlerden öncelikle ve yalnız ilmin ifade olunması, ilmin yüceliği ve öneminin hepsinden yüksek olmasındandır. "İlmen" diye nekre (belirsiz) ifade edilmesi bunun olağanüstü bir ilim olduğuna işaret etmek içindir. Şehristânî'nin "Milel ve Nihâl" isimli eserinde açıkladığı üzere, tarihin bildirdiğine göre Anadoluda ve Yunanlılarda Felsefenin ortaya çıkışı Süleyman (a.s) zamanında parlayan ilim ve hikmetin tesirinden olmuştur.

وَقَالَا **İkisi de dediler:** الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذٖى فَضَّلَنَا عَلٰى كَثٖيرٍ مِنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنٖينَ **Bizi mümin kullarının birçoğundan üstün kılan Allah'a hamd olsun.** Yani mülk ve devletle değil, üstünlük nimeti ile duygulanarak nimeti ifade ettiler ve ulaştıkları üstünlük nimetini, hükümet ve devleti Allah'tan bildiler ve bundan dolayı övgü ve saygı ile hamd ve senanın ancak onu veren Allah'ın hakkı ve hükmetme ve hükümdarlığın özellikle O'na ait olduğunu bilerek hareket ve şükrünü yerine getirmeye gayret ettiler. Bu da onlara verilen ilmin alâmetlerinden biri oluyordu. Firavun idaresine karşı iyilik ve fazilet sahibi bir idarenin ruhunu gösteren bu «الْحَمْدُ لِلّٰهِ» kelimesinin derin zevkini duyabilenler ne kadar mutludurlar. Yüce Allah, o zalim, inkârcı, mağrur, bozguncu Firavun idaresini batırdıktan sonra, Davud ve Süleyman'a verdiği ilim ile bu şekilde Allah'ı bilip hamd eden bir faziletli idare yetiştirmişti.

وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ **Hem Süleyman, Davud'a varis oldu,** onun yerine geçti. الأَنْبِيَاءُ لَمْ يُورِثُوا دِينَارًا وَلاَ دِرْهَمًا وَإِنَّمَا وَرَّثُوا الْعِلْمَ "Peygamberler altın ve gümüş miras bırakmadılar, ancak ilim miras bıraktılar"(1) hadis-i şerifine göre bu miras mal mirası değil, اِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلٖيفَةً فِى الْاَرْضِ فَاحْكُمْ بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوٰى *"Ey Davud! Biz seni yeryüzünde halife yaptık. O halde insanlar arasında hak ve adaletle hükmet. Heva ve hevese uyma"* (Sâd, 38/26) buyurulduğu üzere, insanlar arasında hak ve adaletle hüküm yürütmek için yerine geçmek, yani bahsedilen ilim ve iyilikte, peygamberlik, hakimiyet ve siyasette yerini tutmaktır ki, bu yere Hz. Davud'un ondokuz oğlundan Süleyman (a.s) geçti. وَ **Ve,** Allah'ın nimetini açıkça ifade ve bunu yaymakla kendilerine verilen mucizeleri kabul ve tasdik için halkı davet etmek üzere قَالَ يَا اَيُّهَا النَّاسُ **Ey insanlar! dedi.** عُلِّمْنَا مَنْطِقَ الطَّيْرِ **Bize mantık-ı tayr öğretildi,** mantıkuttayr, yani kuş dili öğretildi.

MANTIK: Aslında konuşma demektir. Bununla beraber konuşmanın çıkış yeri olan ruhî kuvvet mânâsında da terim olarak kullanılmıştır.

---

(1) Ebu Davud, İlim, 1; Tirmizî, İlim, 19; İbn Mâce, Mukaddime, 17; Darimî, Mukaddime, 32.

Bilinen nutk (konuşma) ise gönülde gizli olanı anlatmak için seslenilen ve çoğunluğu dil ile çıkarıldığından dil, lisan veya lügat da denilen tekil veya mürekkeb (bileşik) söz ve kelimelerdir. Ve عَلَّمَ اٰدَمَ الْاَسْمَٓاءَ "*Allah, Âdem'e bütün isimleri öğretti*" (Bakara, 2/31) âyetinin bildirdiğine göre insana has bir özelliktir. Konuşmada aklî deliller veya olağan deliller bulunabilirse de asıl olan kullanılışı itibariyle bir mânâya delalet etmesidir. (Konventionel)

Onun için konuluş itibariyle delaleti bulunmayan, bir mânâ ifade etmeyen bir sesle tabiî ve aklî bir ilgi ile bir mânâ ifade edilecek olursa, ona gerçek mânâda konuşma denmez. Demek ki, konuşmanın hakikatinde biri cins, diğeri de fasıl (tür) olmak üzere iki açık özellik vardır. Biri söz (isterse düşünce halinde olsun), biri konuluş itibarıyla bir mânâ ifade etmesidir. Bundan dolayı bu ikiden yalnız birisi düşünülerek teşbih veya mecaz olarak konuşma denildiği de çoktur. Mesela, hiçbir ses çıkarılmaksızın yazı veya başka şeyler gibi özel işaretler koyarak bir şey anlatmak, gizli bir konuşmanın ifadesi olmak üzere mecaz olarak konuşma sayıldığı gibi. هٰذَا كِتَابُنَا يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ "*Bu bizim kitabımızdır, sizin hakkınızda gerçeği söylüyor*" (Casiye, 45/29) âyeti buna delildir. Konuluş itibariyle bir delaleti bulunmayan herhangi bir sesle seslenişe de; aklî ve doğal bir işareti bulunmak veya mutlak sessizliğin tersi bir ses olmak yönünden teşbih veya şekilde benzeme yoluyla konuşma denildiği de malumdur. Mesela güvercinin ötmesine «نَطَقَتِ الْحَمَامَةُ» udun çalmasına «نَطَقَ الْعُودُ» denilmiştir.

Şu halde konuşma denilen kavramda en önemli taraf, bir mânâ ifade etmesi olduğundan, mânâsız olan sözler bir yana atılıp delaletin konulmuş olması kaydından vazgeçilir de, gerek konuluş itibariyle, gerek aklî ve gerek doğal herhangi bir işaretle bir mânâ ifade edebilen sesler düşünülürse konuşmanın insana has olmayan bir anlamı elde edilmiş olur ki, işte mantıkuttayr, kuş dilinde de düşünülecek mânâ budur. Bu sebepten kuşun çeşitli duyguları arasındaki münasebetleri idare eden özel duygu ve kabiliyeti, kuş dili ve duygularını ortaya koymak için çıkardığı sesler de kuş dili demek olur.

Mesela horozun yem aramak için deşinmesinde bir mantık vardır. Yemi bulduğu zaman "dık dık" diye tavukları çağırması da bir konuşma, bir dil demektir. Gerek kuşların, gerek diğer hayvanların böyle sesleriyle bir diğerine bir şeyler anlattıklarında şüphe yoktur. Fakat bu mânâda kuş dilini bir dereceye kadar herkesin anlayabileceğine göre, Hz. Süleyman'ın mucizesinde daha derin bir mânâ anlaşılması gerekmez mi, diye bir soru hatıra gelir. Bundan dolayı, adı geçen peygambere mucize olarak kuşlar, ileride geleceği üzere Hüdhüd'ün

söylediği gibi gerçekten tam bir söz söylediler, demişlerdir. Çünkü Hz. Peygamber'e ağaçlar, taşlar söylemişti; fakat bu mânâya göre de Süleyman (a.s)a kuş dili değil, kuşa insan dili bildirilmiş olur. Halbuki وَعُلِّمْنَا مَنْطِقَ الطَّيْرِ *"Bize kuş dili öğretildi."* buyurulmuştur. Bu sebepten önemli olan husus, kuşun söylemesinden çok, Süleyman (a.s)'ın anlamasında ve anlayışının derinliğindedir. Hem de Kur'ân'ın ifadesine göre bu anlayış, sadece kuşun dilinde, lügatında değil mantığındadır. O yalnız kuşların sesleri veya hareketleri ile ifade ettikleri hislerini anlamakla kalmıyor, o hisleri idare eden ana mantığı, işin gizli ilâhî sırlarını biliyordu. Böylece onların şakımalarındaki yüce Allah'ı tesbih ve tazimlerini anladığı gibi, onları idaresi altına alarak kendine has teşkilatıyla ordusunda hizmette de kullanıyordu.

Eşyanın parçalarına ilişkin duyumlar, mantık'ın gerekli prensiplerinden olduğu için, duyguların ilmî görüşlerle erişilemeyen zorunlu bir mantığı vardır. Zihinde parçaları birleştiren bir şekillenmenin meydana gelmesi için cüzden cüze, parçadan parçaya intikal, yani (temsil) bu mantıkla başlar. İdare ve siyaset adamlarının değişik değişik işlere ait görüşlerde isabet edebilmeleri bu mantığın yaratılışlarındaki kuvvetiyle orantılı olur. Kuşların, umumî söz ve lafızlar ortaya koyabilecek birleştirici bir şekillendirme gücüne sahip olduklarını bilmiyorsak da duygularının yüksekliği bilinmektedir. Kuşun aslı, yüksek bir duyguyla uçmak özelliğini ortaya çıkaran bir hayat anlayışındadır. Bunun için "mantıkut-tayr" dersinden bizim zihnimize hemen gelen mânâ, kuşların duygularındaki ilişkileri sezecek kadar derin ve uzaklardaki parçalara girebilecek kadar yüksek bir his ve anlayış ile beraber, aynı zamanda kuşların tabiatı olan uçma ilminin dahi öğretilmiş olmasıdır.

Gerçekte وَلِسُلَيْمَانَ الرِّيحَ غُدُوُّهَا شَهْرٌ وَرَوَاحُهَا شَهْرٌ *"Süleyman'a sabah gidişi bir aylık mesafe, akşam dönüşü de bir aylık mesafe olan rüzgarı verdik."* (Sebe, 34/12) ve وَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيحَ تَجْرِي بِأَمْرِهِ رُخَاءً حَيْثُ اَصَابَ *"(Sülayman'a) istediği yere onun emriyle kolayca giden rüzgarı emrine verdik."* (Sâd, 38/36) buyurulduğu üzere havanın Süleyman (a.s) emrine verilmiş olması, bu ilimle ilgili olduğu gibi; göz açıp kapayıncaya kadar kısa, bir anda bir tahtın getirilivermesi maddesindeki عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ *"Kitaptan bir ilmin"* (27/40) de bu ilim olması gerekir. Netice olarak, mantık-ı tayrda, kuş dilinden başka bir mânâ vardır. اَىْ مَنْطِقَةٌ لَا لُغَةُ الطَّيْرِ *"Yani mantıktır, kuş dili değildir"* diyen Keşfü'l-Esrar sahibi ile beraber biz de buna meşhur olduğu üzre, yalnız "kuş dili" demeyi yeterli görmeyip Kur'ân'ın lafzını koruyarak "kuş mantığı" demeyi uygun buluyoruz.

Süleyman عُلِّمْنَا مَنْطِقَ الطَّيْرِ *"Bize kuş mantığı öğretildi"* demekle peygamberliğini anlatmış olduğu gibi, mülkünü anlatarak da şöyle demiştir. وَأُوتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ **Ve bize her şeyden verildi;** her şey değil her şeyden. Müfessirler bu deyimin çokluktan kinaye olduğunu söylüyorlar; bununla devlette, servetin önemine işaret edilmiştir. إِنَّ هٰذَا **Şüphesiz ki bu,** zikredilmiş olan ve öğretilen ilim ile verilen servet لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ **doğrusu apaçık bir lütuftur.** Yüce Allah'ın hamd ve senaya layık olan ve mümin kullarından birçoğuna bile verilmemiş bulunan apaçık ihsanı ve lütfudur ki, bunun gerçek mânâda şükrünü yerine getirmek için, Allah'ın kullarını bu nimetten faydalanmaya çağırmak ayrıca bir vazifedir.

(حُشِرَ) HAŞIR: Aslında halkı kendi yerlerinden çıkararak umumî bir topluluk şeklinde bir yere toplamaktır. Bunun için çokluk ve yığılma ifade eder. Bununla beraber mutlaka toplamak mânâsına da gelir. Bu surette barış zamanındaki hali de ifade edebilirse de asker toplamanın seferberliği ifade etmesi daha açıktır. Sözün gidişi de bunu anlatıyor. جُنُودُهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ وَالطَّيْرِ **Cinlerden, insanlardan ve kuşlardan askerleri toplanmıştı** (En'âm Sûresi'ndeki وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيَاطِينَ الْاِنْسِ وَالْجِنِّ *"Böylece biz, her peygambere insan ve cin şeytanlarını düşman kıldık."* 6/112 âyetinin tefsirine bkz.) فَهُمْ يُوزَعُونَ **da hepsi bir arada (onun tarafından) düzenli olarak sevkediliyorlardı** حَتّٰى اِذَا اَتَوْا عَلٰى وَادِ النَّمْلِ **hatta karınca vâdisi üzerine vardıklarında,** "hatta" ibtidaiyyedir, yani bu sözün başladığını göstermekle beraber, aynı zamanda onun önceki söze bir nihayet olduğunu da gösterir. "Bir hayli gittiler, hatta karınca vâdisi üzerine vardılar" demek olur. "Üzerine" denilmesi de inmek üzere yüksekten geldiğine işaret eder. Karınca Vâdisi Şam'da veya Tâif'te veya Yemen'de karıncası çok bir derenin adı olduğu söyleniyor. Bununla beraber, karınca vâdisi, karınca alanı gibi, küçük bir hayvanlar âlemini akla getiriyor. Karınca, küçük hayvanlardan mesel olageldiği gibi, kanatlı cinsi de bulunduğundan uçanlar kısmına da girer. Ve burada bu sebeple zikredildiği söylenmiştir. Bundan dolayı "hattâ" kelimesi, kuş mantığını bilmenin de bir gayerini ifade etmiş oluyor. Karıncalar birçok hayvan meraklıları tarafından incelenmiş ve birçok ilginç hikayeler anlatılmıştır. Topluluk halinde yaşadıkları herkes tarafından bilindiği gibi güçleri ve çalışmaları da bilinmektedir. Komuta ile hareket ettikleri ve birbirlerine tebliğat yaptıkları ve postacıları ve kontrolörleri bulunduğu kaydedilmiştir. Nasıl söylediklerini bilmesek de, herhalde bir şeyler anlattıklarını biliyoruz.

Burada şunu kaydedelim; karıncaları araştıran bir uzman, yuvalarının önüne bir şeker koyuyor, birkısmı bunu haber alıp yemeye başlıyorlar. Derken

şekerin üzerine biraz rakı döküyor; birkısmı kaçıyor, birkısmı yiyor, sarhoş oluyor. Kaçanlara da, yiyenlere de başka renkte boya ile işaret ediyor; kaçanlar yuvaya haber veriyorlar, bir müddet sonra kalabalıkla gelip sarhoş olanları öldürüyorlar. قَالَتْ نَمْلَةٌ **Bir karınca dedi ki,** hem قَالَتْ denildiğine göre, dişi bir karınca يَٓا اَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسَاكِنَكُمْ **Ey karıncalar! yuvalarınıza girin,** yerlerinize çekilin yoldan لَا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ **Süleyman ve ordusu farkına varmadan sizi ezmesin.** Yani bile bile bir karıncayı sebepsiz öldürmezler, ama farkında olmadan kırar geçirirler. Onun için yerlerinize çekilin de kendinizi kırdırmaya sebep olmayın, diye edeb ve incelik içerisinde bilgiç bir tavırla arkadaşlarını korudu ki, burada ince bir karınca siyaseti vardır. Fahreddin Razî der ki; bazı kitaplarda gördüğüme göre, o karıncanın diğerlerine içeri girmelerini emretmesi şunun içindir ki, kavmi, Süleyman (a.s.) 'ın büyüklüğünü görürler de yüce Allah'ın kendilerine olan nimeti hakkında inkâra düşerler, diye korktu. "Sakının sizi kırmasınlar" demekten kasdı bu idi, yani morallerinin kırılması idi.[1] Bu şekilde dünyalığa dalmış kimselerle oturup kalkmanın sakıncalı olduğuna bir uyarı vardır.

فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِنْ قَوْلِهَا **Bunun üzerine onun sözünden gülerek tebessüm etti.** Karıncanın kavmi hakkındaki tedbir ve siyaseti ve kendi askeri hakkındaki bakışının güzelliği hoşuna gitti. Ve herhalde bir karıncanın bunları övgü yerinde bile bile değil, istemeyerek yapabilirler diye bir özür olarak görmesi de tuhafına geldi. Ve onun bütün bu duygularını yüce Allah'ın kendisine bildirmesinden de sevinerek duygulandı da قَالَ **dedi:** ... رَبِّ اَوْزِعْنِى ***"Ey Rabbim! Bana ve ana babama verdiğin nimete şükretmemi ve iyi iş yapmamı gönlüme getir. Rahmetinle beni iyi kulların arasına kat."*** böyle dua etti: Rabbından iki şey istedi: Birincisi kendini nefsine bırakmayıp doğrudan doğruya idare ederek nefsine düzen ve disiplin koymasını istedi ve bunda iki gaye gözetti. Birisi اَنْ اَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِى اَنْعَمْتَ عَلَىَّ diye gerek kendisine ve gerekse ana babasına olan geçmiş nimetlere şükür, diğeri de وَاَنْ اَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضٰيهُ diye gelecek için hoşnutluğa uygun olacak şekilde iyi hizmetler yapmaya muvaffak olmak ki, bunun ikisi dünyada ahiret sevabının vesilesini istemek; ikincisi de وَاَدْخِلْنِى بِرَحْمَتِكَ فِى عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ **İyi kullarının içinde ilâhî rahmetine beni kat** diye ahiret sevabının kendisidir. Burada "salah"dan maksad tam bir iyiliktir ki, hiçbir günah lekesi olmaksızın Rahmân olan Allah'ın rahmetine kavuşmaktır. Hz. Süleyman'ın bu duası ile ortaya koyduğu kutsal ruh hali, fazilet duygularının önderi olması gereken devlet

---

(1) Fahrü'r-Râzî, a.g.c., XXIV, 187-188.

adamlarına çok yüksek ilhamlar verecek dersleri içinde bulundurmaktadır.

Öyle dedi ve وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ **ve tayrı (kuşları yahut uçar kuvvetleri) teftiş etti.** Demek ki, en küçük unsurlarına varıncaya kadar devletin kuvvetlerini ve işlerini teftiş ve tetkik etmek devlet adamının görevidir. Araştırdı فَقَالَ مَالِيَ لَآ اَرَى الْهُدْهُدَ **da niye, dedi, ben hüdhüd'ü görmüyorum?** Kamus tercemesinde der ki, "Hüdhüd" harflerinin ötre okunması ile mutlaka gargara eden, yani nağme ve ezgilerle öten kuşa denir. Ve özellikle bilinen kuşun ismidir ki çavuş kuşu ve ibibik dedikleri kuştur. "Hedhede" den alınmadır, bunu daha sonra açıklayacağız. Ve ona "hüdehid" dahi denir, "ulebit" vezninde. Ve "hüdâhid" denir, "ulâbit" vezninde ve hüdhüd, ötmesi çok olan güvercin kuşuna dahi denir.(1)

Demek ki, Hüdhüd kelimesi, çavuş kuşunda isim, diğerlerinde vasıf yani bir özelliktir. Müfessirler, bilinen çavuş kuşu ile tefsir etmişlerdir. Alûsî şöyle der: Kokar kuş diye bilinir ki, kan yer, Demirî'nin zikrettiğine göre Ebu'l-ahbar (Haberler babası), Ebu'r-rebi' (Bahar babası) ve Ebu Sümame ve benzer künyelerle künyelenir. Bazıları كَهُدَاهِدَ كَسَرَ الرُّمَاةُ جَنَاحَهُ *"Okçuların kanadını kırdığı hüdhüdçük gibi..."* mısrasında hüdahidin, hüdhüd'ü nism-i tasgiyri olduğunu kabul etmiş-lerdir. Düveybbe ve şüveybbede, düvabbe ve şüvabbe gibi.(2)

Kâdı Beydâvî'nin naklettiğine göre rivayet ediliyor ki, Süleyman (a.s) Beyt-i Madis'in inşasını tamamlayınca hac için hazırlanıp Harem-i Şerife gitti. Burada istediği kadar kaldıktan sonra Yemen'e yöneldi. Sabahleyin Mekke'den çıkıp öğleyin San'a'ya vardı. Arazisi hoşuna gitti, oraya kondu, fakat su bulamadı. Hüdhüd ise yol göstericisi idi, suyu iyi bulurdu. Bunun üzerine onu aradı, bulamadı, çünkü Süleyman (a.s) indiğinde havada bir devir yapmış, diğer bir hüdhüdün durduğunu görmüş, yanına inmişti. İkisi anlaşmışlar, bunun üzerine onun anlattığını görmek üzere beraber uçmuş, daha sonra ikindiyi müteakip gelip anlatmıştı. Beydâvî bunu anlattıktan sonra "Yüce Allah'ın hayret verici kudretinde ve özel kullarına bahşettiği hususiyetlerde belki bundan daha büyük şeyler vardır. Onları tanıyanlar kabul ve tasdik eder, iman etmeyen münkirler de inkâr ederler" diye bir hatırlatma ve ikaz yapmıştır.(3) Burada uçan şeylerin bir posta veya keşif uçağı gibi düşünülmesi de mümkündür. Uçağı görüp bilen zamanımız inkârcılarının bunları inkâr etmesi ise büsbütün mânâsızdır.

بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ **Bir sultan-ı mübin ile,** yani mazeretini gösteren apaçık bir delil

(1) Asım Efendi, Kâmus, terc. II, 66.
(2) Alûsî, Ruhü'l-Meânî, XIX, 182.
(3) el-Beydâvî, a.g.e., II, 196.

ile فَقَالَ اَحَطْتُ بِمَا لَمْ تُحِطْ بِه de dedi: **Ben senin bilmediğin bir şeyi öğrendim,** henüz varmadığın yere vardım, dolaştım, keşifte bulundum. Sence tam bilinmeyen bilgiyi etrafıyla kavradım. Yerine getirdiği hizmetin zevkiyle neşelenen Hüdhüd'ün bu şekilde söze başlamasında Süleyman (a.s)'a karşı Allah tarafından bir uyarı inceliği vardır. وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَاٍ بِنَبَاٍ يَقِينٍ **Sana Sebe'den çok doğru (ve önemli) bir haber getirdim,** bunda devlete arz olunacak haberlerin iyi araştırılarak şüpheden uzak olması gereğine işaret vardır.

SEBE': Aslında bir hanedan veya kabile ismi olup sonradan Yemen'de evleri olan Me'rib şehrine de isim olmuştur. (Sebe' Sûresi'ne bkz.) اِنّي وَجَدْتُ امْرَاَةً **Ben bir kadın buldum.** Beydâvî ve diğerleri de bu kadını meşhur olan ismiyle "Belkıs binti Şerahîl" diye kaydediyor.(1) Ebü'l-Fidâ tarihinde "Belkıs binti Hedhad b. Şürahbil" denilmiş ve yirmi sene meliklik ettiği zikrolunmuştur. تَمْلِكُهُمْ **Onlara melike bulunuyor** وَاُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ **kendisine her şeyden verilmiş ve büyük bir tahtı vardır.** Kadının servet ve saltanatını böyle büyüterek anlatması, Süleyman (a.s) ı heyecana getirmek için oluyor.

Fakat dikkate değer husus şu ki, Süleyman (a.s) bunlara hiç önem vermiyor ancak وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللّٰهِ... ***"Onun ve kavminin, Allah'ı bırakıp güneşe secde ettiklerini gördüm."*** diye onun ve kavminin Allah'ı bırakıp güneşe taptıklarını anlatınca, o zaman قَالَ سَنَنْظُرُ **bakalım, dedi** اَصَدَقْتَ اَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ **doğru musun yoksa yalancılardan mısın?** Demek ki, Hüdhüd'ün بِنَبَاٍ يَقِينٍ *"Çok doğru ve önemli haber"* diye teminat vermesini yeterli görmedi, haber-i vahid ile amel etmedi. Zira bir taraftan başkalarının hakları ortaya çıkıyordu, aynı zamanda Hüdhüd kaybolduğu için töhmet altında bulunuyordu. Bu sebepten اِنْ جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَاٍ فَتَبَيَّنُوا اَنْ تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهَالَةٍ *"Eğer fâsıkın biri size bir haber getirirse onun doğruluğunu araştırın, yoksa bilmeden bir topluluğa sataşırsınız."* (Hucurât, 49/6) âyetine uygun olarak amel etmek gerekiyordu. Bunun için şu emri verdi: اِذْهَبْ بِكِتَابِي هٰذَا فَاَلْقِهْ اِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّ عَنْهُمْ فَانْظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ **Şu mektubumu götür de, onlara bırak, sonra onlardan biraz çekil de ne sonuca varacaklarına bak.** Burada Hüdhüd bir posta hizmetinde kullanılmış oluyor. Fakat bunda bir güvercinin mektup götürmesinden fazla bir şey var. Çünkü bıraktıktan sonra çekilip netice hakkında bir gözlem yapması da emrediliyor. Hüdhüd bu emri yerine getirdi. Onun için kadın قَالَتْ يَا اَيُّهَا الْمَلَؤُا **Ey milletin beyleri, ulular, dedi** اِنّي اُلْقِيَ اِلَيَّ كِتَابٌ كَرِيمٌ **bana bakın! Bir mektup bırakıldı bana, çok mühim:** اِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ **Süleyman'dan** وَاِنَّهُ **ve şöyle** بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ *"Rahmân ve Ra-*

(1) el-Beydâvî, a.g.e., II, 196.

İsm Allah'ın adıyla (başlamaktadır.)" اَلَّا تَعْلُوا عَلَيَّ وَاْتُون۪ي مُسْلِم۪ينَ **Doğrusu bana karşı başkaldırmayın, teslimiyet göstererek bana gelin.** Bu ifadenin zahirine göre mektup bu şekilde Arapça yazılmıştır. Sebe', Hımyeriler Arap oldukları için demek ki, Süleyman (a.s) onlara mektubunu kendi lisanları ile yazmıştır. Asıl mektubun İbrânîce yazılmış olup da bu ifadenin, onun tercemesi veya özeti olması da mümkündür. Netice olarak kadın mektubu alınca memleketin bütün işlerine karar veren ve uygulayan bir meclise sundu. Bunu burada memleketin beyleri, büyükleri diye tercüme ediyorum, çünkü:

قَالَتْ يَٓا اَيُّهَا الْمَلَؤُا اَفْتُون۪ي ف۪ٓي اَمْر۪يۚ مَا كُنْتُ قَاطِعَةً
اَمْرًا حَتّٰى تَشْهَدُونِ (٣٢) قَالُوا نَحْنُ اُو۬لُوا قُوَّةٍ وَاُو۬لُوا بَاْسٍ
شَد۪يدٍ وَالْاَمْرُ اِلَيْكِ فَانْظُر۪ي مَاذَا تَاْمُر۪ينَ (٣٣) قَالَتْ
اِنَّ الْمُلُوكَ اِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً اَفْسَدُوهَا وَجَعَلُٓوا اَعِزَّةَ اَهْلِهَٓا
اَذِلَّةًۚ وَكَذٰلِكَ يَفْعَلُونَ (٣٤) وَاِنّ۪ي مُرْسِلَةٌ اِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ
فَنَاظِرَةٌ بِمَ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ (٣٥) فَلَمَّا جَٓاءَ سُلَيْمٰنَ قَالَ
اَتُمِدُّونَنِ بِمَالٍ فَمَٓا اٰتٰينِيَ اللّٰهُ خَيْرٌ مِمَّٓا اٰتٰيكُمْ بَلْ اَنْتُمْ بِهَدِيَّتِكُمْ
تَفْرَحُونَ (٣٦) اِرْجِعْ اِلَيْهِمْ فَلَنَاْتِيَنَّهُمْ بِجُنُودٍ لَا قِبَلَ لَهُمْ بِهَا
وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِنْهَٓا اَذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ (٣٧) قَالَ يَٓا اَيُّهَا الْمَلَؤُا
اَيُّكُمْ يَاْت۪ين۪ي بِعَرْشِهَا قَبْلَ اَنْ يَاْتُون۪ي مُسْلِم۪ينَ (٣٨) قَالَ عِفْر۪يتٌ
مِنَ الْجِنِّ اَنَا۬ اٰت۪يكَ بِه۪ قَبْلَ اَنْ تَقُومَ مِنْ مَقَامِكَۚ وَاِنّ۪ي عَلَيْهِ

لَقَوِيٌّ أَمِينٌ (٣٩) قَالَ الَّذِي عِندَهُ عِلْمٌ مِّنَ الْكِتَابِ أَنَا
آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَن يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رَآهُ مُسْتَقِرًّا عِندَهُ
قَالَ هَٰذَا مِن فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي أَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ وَمَن شَكَرَ
فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ (٤٠)
قَالَ نَكِّرُوا لَهَا عَرْشَهَا نَنظُرْ أَتَهْتَدِي أَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ
(٤١) فَلَمَّا جَاءَتْ قِيلَ أَهَٰكَذَا عَرْشُكِ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ
وَأُوتِينَا الْعِلْمَ مِن قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِينَ (٤٢) وَصَدَّهَا مَا كَانَت
تَّعْبُدُ مِن دُونِ اللَّهِ إِنَّهَا كَانَتْ مِن قَوْمٍ كَافِرِينَ (٤٣) قِيلَ لَهَا
ادْخُلِي الصَّرْحَ فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَن سَاقَيْهَا
قَالَ إِنَّهُ صَرْحٌ مُّمَرَّدٌ مِّن قَوَارِيرَ قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ
نَفْسِي وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ (٤٤)

Meâl-i Şerifi

32- (Sonra Melike) dedi ki: "Beyler, ulular! Bu işimde bana bir fikir verin. (Bilirsiniz) siz yanımda olmadan hiçbir işi kestirip atmam."

33- Onlar, şöyle cevap verdiler: "Biz güçlü kuvvetli kimseleriz, zorlu savaş erbabıyız, buyruk ise senindir; artık ne emredeceğini düşün taşın."

34- Melike, "Hükümdarlar bir memlekete girdiler mi orayı perişan ederler ve halkının ulularını hakir hâle getirirler. (Herhalde) Onlar da böyle yapacaklardır" dedi.

35- "Ben (şimdi) onlara bir hediye göndereyim de, bakayım elçiler ne (gibi bir sonuç) ile dönecekler."

36- (Elçiler, hediyelerle) gelince Süleyman şöyle dedi: "Siz bana mal ile yardım mı etmek istiyorsunuz? Allah'ın bana verdiği, size verdiğinden daha iyidir. Ama siz, hediyenizle böbürlenirsiniz."

37- "(Ey elçi) Onlara var (söyle); iyi bilsinler ki, kendilerine asla karşı koyamayacakları ordularla gelir, onları, muhakkak surette hor ve hakir halde oradan çıkarırız!"

38- (Sonra Süleyman müşavirlerine) dedi ki: "Ey ulular! Onlar teslimiyet gösterip bana gelmeden önce, hanginiz o Melike'nin tahtını bana getirebilir?"

39- Cinlerden bir ifrit, "Sen makamından kalkmadan ben onu sana getiririm. Gerçekten bu işe gücüm ve güvenim var." dedi.

40- Kitaptan ilmi olan kimse ise, "Gözünü açıp kapamadan, ben onu sana getiririm" dedi. (Süleyman) onu (Melike'nin tahtını) yanıbaşına yerleşivermiş görünce, "Bu, dedi, şükür mü edeceğim, yoksa nankörlük mü edeceğim diye beni sınamak üzere Rabbimin (gösterdiği) lütfundandır. Şükreden ancak kendisi için şükretmiş olur; nankörlük edene gelince, o bilsin ki Rabbim müstağnidir, çok kerem sahibidir."

41- (Süleyman devamla) dedi ki: "Onun tahtını bilemeyeceği bir vaziyete sokun; getirin bakalım tanıyabilecek mi, yoksa tanıyamayanlardan mı olacak?"

42- Melike gelince, "Senin tahtın da böyle mi?" dendi. O şöyle cevap verdi: "Tıpkı o! Zaten bize daha önce bilgi verilmiş ve biz teslimiyet göstermiştik."

43- O'nu, Allah'tan başka taptığı şeyler alıkoymuştu. Çünkü kendisi inkârcı bir kavimdendi.

44- Ona "köşke gir!" dendi. Melike onu görünce derin bir su sandı ve eteğini çekti. Süleyman "Bu billurdan yapılmış, şeffaf bir zemindir" dedi. Melike dedi ki: "Rabbim! Ben gerçekten kendime yazık etmiştim. Süleyman'ın maiyyetinde, âlemlerin Rabbi olan Allah'a teslim oldum."

قَالَتْ يَٓا اَيُّهَا الْمَلَؤُا **Ey mele'** ey milletin beyleri, uluları, ey heyet, dedi: اَفْتُونِى **bana bir fetva, fikir verin.**

İFTÂ, bir zorluğun açıklanması ile güç vermektir. Ve şer'î işlerde bilindiğine göre burada bu tabir, bu meclisin hüküm verme yetkisini ifade etmekten uzak değildir.

فِى اَمْرِى **Emrimde,** yani bir işimde, yahud vereceğim emir hakkında مَا كُنْتُ

تَشْهَدُونِ حَتّٰى اَمْرًا قَاطِعَةً **sizler bana şahit olmadıkça** -yahud siz yanımda olmadıkça- **ben hiçbir işi kestirip atmam,** yani şimdiye kadar devlet işlerinden hiçbirinde keyfi idare yapmadım, sizin oyunuzu almadan hiçbirini kendiliğimden yürürlüğe koymadım, her ne emir verdimse sizin huzurunuzda ve sizin görüşlerinizi alarak verdim. Onun için bu mektup işinde de sizin fikir ve fetvanızla kuvvet almak istiyorum. حَتّٰى تَشْهَدُونِ *"Siz yanımda olmadıkça."* denilmesinden, bunların önemli işleri danışma için huzurunda toplanması alışılmış olan bir topluluk olduğu anlaşılıyor. Bunların, herbiri onbin kişiyi temsil etmek üzere üç yüz on iki kişi olduğu da rivayet edilmiştir. (Katade)

Bu heyete söylenen bu noktada, şimdiye kadar hükümet işlerinde keyfi idare yapılmamış olması övülmüş ve görüşlerinin esas tutulmuş olduğu açıklanmak suretiyle hoş bir tavır gösterilerek danışmanın önemi belirlenmiştir ki, bunun açık bir meşrutiyet geleneği olduğu anlatılmaktadır. Fakat gelecek sözden de anlaşılacağı üzere bu meşrutiyet emir ve kumandaya karışma derecesine varmayan uygun bir danışma ve fikir verme özelliğinden ileri gitmediği için tefsirciler burada yalnız istişare ve danışmanın öneminden söz etmişlerdir. Bu heyet قَالُوا **dediler:** نَحْنُ اُولُوا قُوَّةٍ وَاُولُوا بَاْسٍ شَدٖيدٍ **Biz kuvvet sahipleriyiz ve şiddetli bir şavaş ehliyiz.** Bazıları bu sözü, biz kuvvet adamları, harb ve savaş ehli askerleriz, siyaset ve görüş serdetmekten anlamayız, ne emredersen onu yaparız mânâsında anlamışlardır. Bunun, asker mantığını göstermesi yönüyle kayda değer bir mânâ olduğunda şüphe yoksa da اَفْتُونٖى فٖى اَمْرٖى *"bu işimde bana fikir verin"* diye başlayan sözün geçiş şekli, yalnız bir askerî şuradan ibaret olmadığına açık bir delildir. "Biz" diyenler kendilerini değil, mektuba muhatap olan topluluğun, yani devletlerinin kuvvetlerini kasdetmişlerdir.

Teslim olmamak için savaşmak gerekeceğini düşünerek güç ve kuvvetimiz vardır, şiddetli harp edebiliriz, diyorlar, bununla birlikte harp etmeliyiz demiyorlar ve emre karışmayı uygun bulmuyorlar da savaş olmadan bir çare bulunabildiği takdirde sevinç duyacaklarını andırır bir şekilde yetkileri teslim ederek ve siyasal bir taktik göstererek sözü şöyle bitiriyorlar: وَالْاَمْرُ اِلَيْكِ **Bununla birlikte buyruk senindir,** sana ait bir görevdir. فَانْظُرٖى مَاذَا تَاْمُرٖينَ **Bak şimdi ne emredeceğini düşün taşın.** Harp mi yaparsın, yoksa barışa bir yol mu bulursun? Bunun üzerine harp düşüncesini bir tarafa bırakmak üzere قَالَتْ **dedi** اِنَّ الْمُلُوكَ **muhakkak ki melikler** اِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً **bir memlekete girdiklerinde,** yani harbederek girdikleri zaman اَفْسَدُوهَا **onu bozar perişan ederler** وَجَعَلُوا اَعِزَّةَ اَهْلِهَا اَذِلَّةً **ve halkının ulularını perişan ve hakir hale getirirler,** öldürme, esaret, başka yere

sürme, hapis ve benzerleri gibi çeşitli aşağılama, hakaret ve kötülüklere düşürürler وَكَذٰلِكَ **böyle de yaparlar mı** يَفْعَلُونَ **yaparlar**. Yani لَا تَعْلُوا عَلَيَّ *"bana karşı baş kaldırmayın"* diyen Süleyman da böyle yapar mı yapar. Bundan dolayı harpten mümkün olduğu kadar sakınmak ve memleketi düşman baskınına uğratmaya sebebiyet vermemek gerekir.

وَاِنّ۪ي مُرْسِلَةٌ اِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ **Ve (şimdi) ben onlara bir hediye ile elçi göndereceğim de** فَنَاظِرَةٌ بِمَ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ **bakacağım elçiler ne (gibi bir sonuç) ile dönecekler?** Bu şekilde huylarını yoklayacağım da ona göre hareket edeceğim. Bakalım mal ve ellerine gelecek nimetlerle savuşturulabilecek kimseler mi? Müfessirler bu hediyenin ne olduğu hakkında geniş rivayetler vermişlerdir. فَلَمَّا جَٓاءَ سُلَيْمٰنَ **(Elçiler, hediyelerle) gelince Süleyman'a,** hediyeyi kabul etmeyip şu şekilde karşılık verdi: قَالَ اَتُمِدُّونَنِ بِمَالٍ... ***"Dedi ki: Siz bana mal ile yardım mı etmek istiyorsunuz?..."***

قَالَ يَٓا اَيُّهَا الْمَلَؤُا **Ey heyet, ey ulular, dedi.** Bu heyetten maksat açıklanmamıştır. وَحُشِرَ لِسُلَيْمٰنَ جُنُودُهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ وَالطَّيْرِ *"Cinlerden, insanlardan ve kuşlardan müteşekkil orduları Süleyman'ın hizmetine toplandı"* (Neml, 27/17) âyetindeki orduların komutanları (başkanları) olsa gerektir. اَيُّكُمْ يَأْت۪ين۪ي بِعَرْشِهَا **O kadının tahtını bana kendileri müslim olarak gelmeden önce hanginiz getirir?** Süleyman (a.s) onların hediyelerine güvendiklerini bilmişti. Bu sebepten, hediyelerini tehdit edercesine geri gönderince, geleceklerini de bildiğinden gelir gelmez iman etmelerine sebep olacak olağanüstü bir şey göstermek istediği rivayet olunur ki, elçiler kadına varıp Süleyman (a.s)'ın dediğini anlattıklarında "durumu bilmiş vallahi, bu yalnız bir melik değil, biz bunun karşısında güç gösteremeyiz" demiş ve tekrar bir elçi gönderip "kavmimin beyleriyle huzuruna geliyorum, buyruğunu ve davet ettiğin dinini görmek isteğindeyim" diyerek yanında büyük bir kalabalıkla hareket etmiş ve tahtını köşklerinin en sağlam ve korunmuş yerine koydurup kapıları kilitleterek önemli bir şekilde koruma altına aldırmıştı.

قَالَ عِفْر۪يتٌ مِنَ الْجِنِّ **Cinlerden bir ifrit, dedi,** Ragıb'ın Müfredatı'nda: İfrit, هُوَ الْعَارِمُ الْخَب۪يثُ yani pis, çetin demektir.[1] Şeytan gibi insan hakkında da kullanılır, ifrit nifrit, denilir. İbnü Kuteybe demiştir ki: "İfrit, 'müvesseku'l-halk' yani yaratılışı kuvvetli, demektir. Aslı, toprak demek olan 'afer' dendir. 'Afere' güreşti, yere yıktı, demektir." "Ahkâmu'l-mercan fi ahkâmi'l-cânn" isimli eserde Ebu Amr b. Abdülberr' den naklen der ki; Lisanı iyi bilen kelâm âlimleri cinleri de-

(1) Ragıb el-Isfahânî, el-Müfredât, 339.

…eceler halinde zikrederler. Yalın olarak cin dediklerinde "cinnî" derler. İnsanlarla birlikte oturanını kastettiklerinde "âmir", çoğulunda "ummâr" derler. Çocuklara musallat olana "ervah" derler. Kötü olup başedilmez bir hale gelirse 'şeytan' daha çoğalır ve kuvvetlenirse "ifrit", çoğulunda da "efârhit" derler.(1) Demek ki ifrit, kötülük ve pislikte son dereceyi bulmuş ve şeytanlıkta ileri gitmiş, tuttuğunu devirir, kuvvetli, becerikli, ele avuca girmez bir kerata demektir. Öyle insana da isim olarak verildiği için âyette "cinden" diye açıklanmıştır. اَنَا اٰتيكَ بِهِ قَبْلَ اَنْ تَقُومَ مِنْ مَقَامِكَ **Ben onu (o tahtı) sen makamından kalkmadan önce sana getiririm.** Her gün makamında sabahtan öğleye kadar oturduğu rivayet ediliyor. وَاِنّى عَلَيْهِ لَقَوِىٌّ اَمينٌ **Ve gerçekten bu işe gücüm ve güvenim var,** yani kolay getiririm, hem de hiçbir şekilde güveni kötüye kullanmam, bozup değiştirmeden hiçbir şey kaybetmeksizin getiririm diye üsteleyerek güvenlik hissi vermeye çalıştı. قَالَ الَّذى عِنْدَهُ عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ **Yanında kitaptan ilmi olan kimse** اَنَا اٰتيكَ بِهِ قَبْلَ اَنْ يَرْتَدَّ اِلَيْكَ طَرْفُكَ **ben sana onu, gözünü açıp kapamadan getiririm, dedi.** Bu kişinin kim olduğu hakkında değişik sözler vardır. İbnü Mes'ud'a göre: Hızır (a.s)dır.(2) İbnü Abbas'ın meşhur görüşüne göre, Süleyman (a.s)ın veziri Asaf b. Berhıya'dır ki, sıddık (dosdoğru) idi.(3) Dua edildiğinde Allah'ın mutlak kabul edeceği ism-i azamı bilirdi Hz. Süleyman'ın bir mucizesi olarak veziri böyle bir keramet göstermiştir. Fahreddin Razi, bu kişinin Süleyman (a.s)'ın kendisi olmasını birçok yönden daha uygun bulmuştur.(4) Bu cümleden olarak, mevsûlün, sıla ile bilinene işaret olması kaidesine göre burada Kur'ân'ın âyetleri iyi düşünüldüğünde عِنْدَهُ عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ *"Yanında kitaptan bir ilim"* olmakla bilinen kimse ancak Süleyman (a.s)dır. Çünkü yukarda وَلَقَدْ اٰتَيْنَا دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ عِلْمًا *"Andolsun ki biz Davud'a ve Süleyman'a bir ilim verdik."* (27/15) وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ وَقَالَ يَا اَيُّهَا النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنْطِقَ الطَّيْرِ *"Süleyman, Davud'a varis oldu ve (Süleyman) Ey İnsanlar! Bize kuş dili öğretildi, dedi."* (27/16) buyurulmuştu, ancak bu şekilde اَنَا اٰتيكَ بِهِ *"Onu ben getiririm"* sözü İfrit'edir. Süleyman, İfrit'e karşı söylemiştir قَالَ اَنَا اٰتيكَ بِهِ قَبْلَ اَنْ يَرْتَدَّ اِلَيْكَ طَرْفُكَ diye zamir ile zikredilecek yerde işin büyüklüğünü anlatmak için mevsul getirilmiş ve bununla yukarda zikredilen ilimden bir örnek gösterilmiştir.

Bunun ile beraber çoğunluk bu kişinin Süleyman (a.s)ın kendisi değil, adamlarından birisi olmasını ifadenin gelişine daha uygun bulmuşlardır. Muh-

---

(1) eş-Şiblî, A'kâmü'l-mercan fî ahkâmi'l-cân, 8.
(2) Alûsî, Ruhü'l- Meânî, X, 203.
(3) Süyûtî, ed-Dürrü'l-Mensur, VI, 360.
(4) Fahrü'r-Râzî, a.g.e., XXIV, 197-198.

yiddin-i Arabî "Füssûs" isimli eserinde "Bu Süleyman (a.s)'ın ashabından birisi veliyle olmuştur ki,orada bulunanların nefislerinden Süleyman (a.s)'ın şanı için daha yükseltici olsun." demiştir. Gerçekten adamlarından böyle kerametin meydana gelmesi kendisinin daha yüksek oluşuna işaret demektir. Ve bu ilmin, ona verilen ilimden olduğunu anlatır. Bu taht ne kadar uzaklıktan getirildi? Yukarda Hüdhüd kıssasında San'â'ya kadar varıldığına dair bir rivayet geçmişti. San'â'dan ise Sebe' üç günlük uzaklıktadır, deniliyor. Bazıları da, bu sırada Süleyman (a.s) San'â'dan dönmüş, Şam toprağında bulunuyordu, demişlerdir. Bu takdirde iki aylık uzaklık demektir. Bu kadar uzaklıktan bir taht göz kırpıncaya kadar nasıl gelir? Şüphe yok ki bu, basit bir olay değil, bir keramet ve mucize olmak üzere söz konusudur.

Muhyiddin-i Arabî bunu şöyle anlatmıştır: Asaf, tahtın yapısında değişiklik yaptı da, onu bulunduğu yerde bırakıp her an meydana gelmekte olan yeniden yaratılmakta olunduğunu bilen kimselerden başkasının aklının eremeyeceği bir şekilde Süleyman (a.s)'ın yanında meydana getiriverdi. Mevcud olduğu an, yok olup kaybolduğu anın aynı idi. İkisi bir anda idi ve Asaf'ın sözü zamanda fiilin aynı idi. Zira olgun kimseden çıkan söz, yüce Allah'ın «كُنْ» "ol" sözü yerindedir. Bu tahtın oluşumu konusu, en zor konulardandır. Ancak bahsettiğimiz meydana getirme ve yerinde bırakmayı idrak eden kimseler müstesna. Taht, ne bulunduğu yerden başka yere taşındı ve ne de yeryüzü onun için dürüldü veya yarıldı.

Şeyhin بَلْ هُمْ فِى لَبْسٍ مِنْ خَلْقٍ جَدِيدٍ *"Hayır, onlar yeni bir yaratılıştan şüphe etmektedirer."* (Kâf, 50/15) âyetinden anladığı yeni bir yaratılış konusu son zamanlarda Descartes felsefesine kadar geçmiş bir görüş, bir nazariyedir. Fakat bunun buraya tatbiki, âyetin açık ifadesine uygun değildir. Çünkü âyette "yaparım" denmemiş. "getiririm" denmiştir. قَبْلَ اَنْ يَرْتَدَّ اِلَيْكَ طَرْفُكَ *"Ben onu sana göz açıp kapayıncaya kadar getiririm"* denilmesiyle de bir zaman ifade edilmiştir. Çabucak bir göz atıverme değil, hatta göz açıp kapayıncaya kadar da değil, bunlardan daha uzun olarak قَبْلَ اَنْ يَرْتَدَّ اِلَيْكَ طَرْفُكَ iki tarfe, iki bakış arasını ifade eder. Ve bu bir saniyeyi bile geçebilir Fakat Şeyh, bunu bir an kabul etmiş. Halbuki bir hareketin meydana gelmesi en azından iki an gerektirdiğinden, bir anda hareket olabileceğini düşünmek tenakuz olacağından, meseleyi zorlaştırarak, hareketsiz olarak bir şeyin meydana gelmesini göstermek için o yönde tevil etmiştir. Çünkü kendisinde imkansızlık olana "kün=ol" emri uygun düşmez. Fakat hatırlattığımız gibi, âyet bunu bir an değil, en kısa bir zaman

ile ifade etmiştir. En azından «اَنَا اٰت۪يكَ بِه۪ قَبْلَ اَنْ يَرْتَدَّ اِلَيْكَ طَرْفُكَ» diyecek kadar bir zaman var. Gerçekte "Asaf'ın sözü zaman yönünden yaptığı işin aynı idi." demekle Şeyh tamamen gerçeği söylemiştir. Bu sözde, yani «اَنَا اٰت۪يكَ بِه۪ قَبْلَ اَنْ يَرْتَدَّ اِلَيْكَ طَرْفُكَ» sözünde iş, yapma değil, getirmedir. Bunu söylemesi ile getirmesi bir olmuştur. Yani söyleyinceye kadar getirmiştir. Zira ilmini biliyordu. Bir saniyede binlerce kilometrelik sürat zamanımız teknolojisinin düşünmeye alışık olduğu konulardandır. Önemli olan nokta, ancak bu hareketi yapmak için tatbik olunacak kuvveti ve fenni bilmekten ibarettir. Bir yıldırımda, bir elektrikte, bir telgrafta, görülen bu sürat bir cisimde de görüle bilir. Yakından tesir gösterdiğini gördüğümüz iradenin bir telsiz gibi uzakta da etkili olabildiğini gösteren misaller de yok değildir.

Bir çekim kanunu ile gökyüzü cisimlerinin fezada uçuştuğu, bir irade ile organların vucutta oynadığı gibi, bir irade ile uzaktaki bir cismin boşlukta uçup yer değiştirmesi de kitabda, Levh-i mahfuz'da belli ve mevcut olan bir ilimdendir.

فَلَمَّا رَاٰهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ **Derdemez onu yanıbaşına yerleşivermiş görünce** قَالَ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبّ۪ى **bu, dedi, Rabbimin lütfundandır.** Normal bir ilâhî hadise değil فَضَّلَنَا عَلٰى كَث۪يرٍ مِنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِن۪ينَ *"Bizi mümin kullarının birçoğundan üstün kıldı."* (Neml, 27/15) âyeti ile işaret edildiği üzere özel ihsanı olan bir keramet veya mucizedir. لِيَبْلُوَن۪ٓى ءَاَشْكُرُ اَمْ اَكْفُرُ ***"Beni imtihan etmek için: Şükür mü edeceğim, yoksa nankörlük mü"*** . قَالَ نَكِّرُوا لَهَا عَرْشَهَا **Ona dedi: Tahtını bilemeyeceği bir vaziyete sokun,** o değilden gösterin, yabancılaştırın, نَنْظُرْ اَتَهْتَد۪ٓى **bakalım doğruyu bulabilecek mi?** Kendininki olduğunu bilecek, vaziyeti kavrayacak, gerçeği anlayacak mı? اَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذ۪ينَ لَا يَهْتَدُونَ **Yoksa tanımayıp yola gelmezlerden mi olacak?** Tahtının getirilmiş olması şaşırtıcı bir işle mülk ve hükümranlığının elinden alınmış olduğuna işarettir. Böyle korkutucu bir anda, o tahtın o değilmiş gibi gösterilmesinde büyük bir incelik ortaya konulmuş ve bununla onun yeteneği üzerinde bir deney yapılmak istenmiştir. فَلَمَّا جَٓاءَتْ ق۪يلَ اَهٰكَذَا عَرْشُكِ **Bunun üzerine gelince; senin tahtın da böyle mi? denildi.** Bu senin tahtın denilmedi, o değilmiş gibi gösterildi. قَالَتْ كَاَنَّهُ هُوَ **Sanki tıpkı o, dedi** وَاُو۫ت۪ينَا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهَا **zaten bize daha önce bilgi verilmişti.** Bu mucizeden evvel Hüdhüd'ün mektup getirmesi gibi tesbit ve duyduğumuz şeylerle Allah Teâlâ'nın kudretine ve senin peygamberliğinin doğru olduğuna bilgi sahibi olmuştuk. وَكُنَّا مُسْلِم۪ينَ **Ve biz teslimiyet gösterip müslüman olmuştuk, dedi.** Hiç şaşırmadan durumu olduğu gibi kavrayarak ustaca söz söyledi, peki öyle de önce niçin gelmedi? وَصَدَّهَا مَا كَانَتْ تَعْبُدُ

مِنْ دُونِ اللّٰهِ **Önce, Allah'tan başka taptığı şeyler (dünya saltanatı) kendisini alıkoymuştu.** اِنَّهَا كَانَتْ مِنْ قَوْمٍ كَافِرِينَ **Çünkü kendisi inkârcı bir kavimdendi.** قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ **Denildi ona, gir köşke.** "Sarahat" kelimesinden sarh, köşk ve kule gibi yüksek bina; "Sarhatüddâr" konağın sahası, salını, avlusu, alanı, meydanıdır. فَلَمَّا رَاَتْهُ **Derken onu görünce** حَسِبَتْهُ لُجَّةً **bir su sandı** وَكَشَفَتْ عَنْ سَاقَيْهَا **ve inciklerinden açtı,** etekleri ıslanmasın diye topladı, paçaları göründü; önce şaşırmamışken bu defa şaşkınlık gösterdi. قَالَ اِنَّهُ صَرْحٌ مُمَرَّدٌ مِنْ قَوَارِيرَ **Süleyman bu dedi, billurdan döşenmiş bir meydandır.** Bir billur saray ve girişinden meydanına kadar büyük bir havuz yapılıp içine su salınmış, yine içine balık vesair deniz hayvanları konulup üzeri şeffaf cam ile döşenmiş. O vakit kadın, قَالَتْ **dedi** رَبِّ اِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي **Rabbim! Ben gerçekten kendime yazık etmişim,** boş şeylere tapmışım. وَاَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ **Şimdi Süleyman'ın maiyyetinde İslâm'a erdim** لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ **âlemlerin Rabbı Allah'a teslim oldum.** Müfessirlerin, çoğunun kanaatine göre Süleyman (a.s) onunla evlenmiş ve mülkünde bırakmıştı.

Üçüncü kıssa:

وَلَقَدْ اَرْسَلْنَٓا

اِلٰى ثَمُودَ اَخَاهُمْ صَالِحًا اَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ فَاِذَا هُمْ فَرِيقَانِ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾

قَالَ يَا قَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا

تَسْتَغْفِرُونَ اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالُوا اطَّيَّرْنَا بِكَ

وَبِمَنْ مَعَكَ قَالَ طَٓائِرُكُمْ عِنْدَ اللّٰهِ بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ ﴿٤٧﴾

وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْاَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ

﴿٤٨﴾ قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللّٰهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَاَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ

لِوَلِيِّهِ مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ اَهْلِهِ وَاِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَمَكَرُوا

مَكْرًا وَمَكَرْنَا مَكْرًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٠﴾ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ
عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ أَنَّا دَمَّرْنَاهُمْ وَقَوْمَهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥١﴾ فَتِلْكَ بُيُوتُهُمْ
خَاوِيَةً بِمَا ظَلَمُوا إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾ وَأَنْجَيْنَا الَّذِينَ
آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٣﴾

Meâl-i Şerifi

45- Andolsun ki, Allah'a ibadet edin diye Semud'a da kardeşleri Salih'i gönderdik. Hemen birbirleriyle çekişen iki zümre oluverdiler.

46- Salih dedi ki: "Ey benim kavmim! İyilik dururken niçin kötülüğe koşuyorsunuz? Ne olur Allah'a istiğfar etseniz, belki rahmetine ulaşırdınız."

47- Cevap verdiler: "Senin ve beraberindekilerin yüzünden uğursuzluğa uğradık." Salih: "Size çöken uğursuzluk (sebebi) Allah katında (yazılı)dır. Belki siz imtihana çekilen bir kavimsiniz" dedi.

48- O şehirde dokuz çete vardı ki, bunlar yeryüzünde bozgunculuk yapıyorlar, iyilik tarafına hiç yanaşmıyorlardı.

49- Allah'a and içerek birbirlerine şöyle dediler: "Gece ona ve ailesine baskın yapalım; sonra da velisine, 'Biz o ailenin yok edilişi sırasında orada değildik, inanın ki doğru söylüyoruz' diyelim."

50- Onlar böyle bir tuzak kurdular, biz de kendileri farkında olmadan onların planlarını altüst ettik.

51- İşte bak! Tuzaklarının akibeti nice oldu: Onları da, kavimlerini de toptan helak ettik.

52- İşte haksızlıkları yüzünden çökmüş evleri! Bilen bir kavim için elbette bunda bir ibret vardır.

53- İman edip Allah'a karşı gelmekten sakınanları da kurtardık.

تِسْعَةُ رَهْطٍ REHT, ona kadar olan çeteye denir.

TİS'ATÜ REHT, görünüşe göre dokuz çete demek ise de müfessirlerin çoğu bunu dokuz kişilik bir çete diye tefsir etmişlerdir.

Dördüncü Kıssa:

وَلُوطًا اِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ

وَاَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٥٤﴾ اَئِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ

النِّسَاءِ بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿٥٥﴾ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ اِلَّا

اَنْ قَالُوا اَخْرِجُوا اٰلَ لُوطٍ مِنْ قَرْيَتِكُمْ اِنَّهُمْ اُنَاسٌ يَتَطَهَّرُونَ ﴿٥٦﴾

فَاَنْجَيْنَاهُ وَاَهْلَهُ اِلَّا امْرَاَتَهُ قَدَّرْنَاهَا مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٥٧﴾ وَاَمْطَرْنَا

عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ ﴿٥٨﴾

Meâl-i Şerifi

54- Lût'u da (peygamber olarak kavmine gönderdik). O, kavmine şöyle demişti: "Göz göre göre hala o hayasızlığı yapacak mısınız?"

55- "Siz ille de kadınları bırakıp şehvetle erkeklere yaklaşacak mısınız? Doğrusu siz beyinsizlikte devam edegelen bir kavimsiniz!"

56- Buna kavminin cevabı sadece: "Lût ailesini memleketinizden çıkarın; baksanıza onlar (bizim yaptıklarımızdan) temiz kalmak isteyen insanlarmış!" demelerinden ibaret oldu.

57- Bunun üzerine onu ve ailesini kurtardık. Yalnız karısı müstesna; onun geride (azaba uğrayanların içinde) kalmasını takdir ettik.

58- Onların üzerlerine öyle bir yağmur indirdik ki, ne kötü idi uyarılanların yağmuru!

قُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ وَسَلَامٌ

عَلٰى عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفٰى آللّٰهُ خَيْرٌ اَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾ اَمَّنْ

خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ وَاَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً فَاَنْبَتْنَا بِه۪
حَدَاۤئِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ مَا كَانَ لَكُمْ اَنْ تُنْبِتُوا شَجَرَهَا ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ
بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَعْدِلُونَ ﴿٦٠﴾ اَمَّنْ جَعَلَ الْاَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ
خِلَالَهَاۤ اَنْهَارًا وَجَعَلَ لَهَا رَوَاسِيَ وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا
ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾ اَمَّنْ يُجِيبُ
الْمُضْطَرَّ اِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوۤءَ وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَاۤءَ الْاَرْضِ
ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ قَلِيلًا مَا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾ اَمَّنْ يَهْدِيكُمْ
ف۪ي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَنْ يُرْسِلُ الرِّيَاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِه۪
ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ تَعَالَى اللّٰهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٣﴾ اَمَّنْ يَبْدَؤُا الْخَلْقَ
ثُمَّ يُع۪يدُهُ وَمَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاۤءِ وَالْاَرْضِ ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ
قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صَادِق۪ينَ ﴿٦٤﴾ قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي
السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ الْغَيْبَ اِلَّا اللّٰهُ وَمَا يَشْعُرُونَ اَيَّانَ يُبْعَثُونَ
﴿٦٥﴾ بَلِ ادَّارَكَ عِلْمُهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ بَلْ هُمْ ف۪ي شَكٍّ مِنْهَا بَلْ هُمْ
مِنْهَا عَمُونَ ﴿٦٦﴾

Meâl-i Şerifi

59- (Resulüm!) de ki: "Hamd olsun Allah'a, selam olsun seçkin kıldığı kullarına. Allah mı hayırlı, yoksa O'na koştukları ortaklar mı?"

60- (Onlar mı hayırlı) yoksa, gökleri ve yeri yaratan, gökten size su indiren mi? Çünkü biz onunla, bir ağacını bile bitirmeye gücünüzün yetmediği güzel güzel bahçeler bitirmişizdir. Allah'la beraber başka bir ilâh mı var! Doğrusu onlar sapıklıkta devam eden bir güruhtur.

61- (Onlar mı hayırlı) yoksa, yeryüzünü oturmaya elverişli kılan, aralarında nehirler akıtan, onun için sabit dağlar yaratan, iki deniz arasına engel koyan mı? Allah'ın yanında başka bir ilâh mı var? Hayır onların çoğu (hakikatları) bilmiyorlar.

62- (Onlar mı hayırlı) yoksa, kendine yalvardığı zaman bunalmışa karşılık veren ve başındaki sıkıntıyı gideren, sizi yeryüzünün hakimleri yapan mı? Allah'ın yanında başka bir ilâh mı var? Ne kıt düşünüyorsunuz!

63- (Onlar mı hayırlı) yoksa, karanın ve denizin karanlıkları içinde size yolu bulduran, rahmetinin (yağmurun) önünde rüzgarları müjdeci olarak gönderen mi? Allah'ın yanında başka bir ilâh mı var? Allah onların koştukları ortaklardan çok yücedir, münezzehtir.

64- (Onlar mı hayırlı) yoksa, önce yaratan, sonra yaratmayı tekrar eden ve sizi hem gökten, hem yerden rızıklandıran mı? Allah ile beraber başka bir ilâh mı var? De ki: Eğer doğru söylüyorsanız, siz kesin delilinizi getirin haydi!

65- De ki: Göklerde ve yerde Allah'tan başka kimse gaybı bilmez. Ne zaman diriltileceklerini de bilmezler.

66- Fakat ahiret hakkında bilgiler onlara ardarda gelmektedir. Ama onlar bundan bir şüphe içindedirler. Çünkü onlar bundan yana kördürler.

قُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ **De ki: Hamd olsun Allah'a,** Kur'ân'ın bir hikmet sahibi ve her şeyi bilen Allah Teâlâ'dan alındığını izah için zikredilen kıssalar, yüce Allah'ın kudretinin büyüklüğü ve şanının yüceliği ile peygamberine verdiği mucizeler ve yardımların, her türlü düşüncenin üzerinde bir yüksekliğe sahip olduğunu anlattığı gibi, özellikle Hz. Muhammed'in peygamber olarak gönderilmesi ile vaad edilen yüce inkılabların meydana geliş şekline ait geçmişten bazı örnekler ile müminleri müjdeleme kasdıyla geldiği için, burada Resulullah'ın hem «الْحَمْدُ لِلّٰهِ» diye hamdetmesi, hem de Allah'ın seçtiği yani süzüp seçerek peygamberliği ve velâyeti için seçip ayırdığı güzide kullarına وَسَلَامٌ عَلٰى عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفٰى **bir de selam olsun o seçtiği kullarına,** diye bir selam hediye etmesi emrolunmuş ve bununla bir hutbeye giriş yapılarak müşriklerin başına kakma ve onları susturmak için

şöyle bir karşılaştırma yürütülmüştür: آللّٰهُ خَيْرٌ اَمَّا يُشْرِكُونَ **Allah mı hayırlı, yoksa O'na koştukları ortaklar mı?**

Yani bahsedilen kıssalardan kudretinin yüceliği anlaşılan ve bu sebepten her türlü hamd, övgü ve yücelik kendisine ait olan Allah mı hayırlı, yoksa müşriklerin O'na ortak koşarak taptıkları şeyler mi? Nasıl, kime ibadet etmeli? Bütün hayır kudreti elinde olan Allah ile hiçbir şey denk ve benzer tutulamayacağından bu karşılaştırmanın sadece müşriklere başa kakma için olduğu apaçıktır. Bahsi geçen tarihi kıssalar Allah'ın hayırlı olduğu hususuna delil olarak naklî birer delil olduklarından, bu naklî delillere imanı olmayan müşriklere karşı daha açık ve daha genel olan aklî delillere geçerek derece derece başa kakmanın kuvvetini artırmak için buyuruluyor ki:

اَمَّنْ خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ **Yoksa o gökleri ve yeri yaratan mı?** Arapçada atıf harflerinden biri olan "em" biri muttasıla, biri munkatıa olmak üzere iki kısımdır. Muttasıl olan "em", soru "hemzesi" karşısında edilgen bir "terdîd" yani iki ihtimalli bir mânâ ifade eder. Munkatı' olan "em" ise cümlenin başına gelerek "bel" gibi ıdrab (sözü başka yöne çevirme) ile "hemze" yani soru mânâsına gelir, ancak اَمَّنْ هٰذَا الَّذ۪ي هُوَ جُنْدٌ لَكُمْ *"Şu sizin askerleriniz, hani kimlerdir?"* (Mülk, 67/20) gibi önünde açık bir soru edatı bulunduğu zaman "hemze" yani soru, var saymaya gerek olmaksızın yalnız "bel" mânâsına ıdrab olur. Yani bir sözden bir söze geçmeyi ifade eder. Biz bunların ikisini de "yoksa" diye tercüme ediyorsak da "yoksa" aslı itibariyle mânâsında bir şartıyye olduğundan doğrudan doğruya değil, dolayısıyla bir tercüme oluyor. Bunun için muttasıl "em" e uygun olsa bile münkatı' "em" e her zaman uygun düştüğü iddia edilemeyecektir. Bu sebepten "bel" yerinde hayır, yok, daha doğrusu, fakat tabirlerinden birini kullanıyoruz. آللّٰهُ خَيْرٌ اَمْ مَا يُشْرِكُونَ de "em" muttasıldır. "Mâ" yı tekil olarak Allah kelimesine atfediyor. Fakat اَمَّنْ خَلَقَ ve benzerleri munkatıadır. Cümleyi cümleye atfedip bağlıyor. Müfessirler burada «مَنْ» kelimesini mevsule yükledikleri için cümle tamam olmak üzere haberin hazfedilmiş olduğunu söylüyorlar. İbnü Atıyye gibi bazıları bunu بَلْ اَمَّنْ خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ... «يُشْرَكُ بِه۪» takdir etmişler ki "Ya o gökleri ve yeri yaratana şirk koşulur mu?" demek oluyor. Keşşaf sahibi gibi bir çokları da daha önce geçen cümleyi ipucu kabul ederek بَلْ اَمَّنْ خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ ... خَيْرٌ اَمْ مَا يُشْرِكُونَ takdir etmişlerdir.[1] Bu şekilde "yoksa o gökleri ve yeri yaratan ve şöyle şöyle yapan mı hayırlı, onların şirk koştukları mı?" demek oluyor ki, meâl buna göre yazılmak istenilmiştir. Gerçi

(1) ez-Zemahşerî, a.g.e., III, 154.

bu mealde cümlenin atfı mânâsı açıkça görülmese de yine o mânâ anlaşılabilecektir.

Bu sebepten o şekilde açıklayalım: Yoksa; Allah'ın kudret ve birliği ile hayırlı oluşunu anlatan o kıssalar gibi naklî delillerin olmadığı farz edilse aklen bilinip anlaşılmış değil midir ki, o gökleri ve yeri yaratan وَاَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ السَّمَٓاءِ مَٓاءً **ve sizin için, yani sizin yararınızı ortaya çıkarmak için gökten bir su indiren mi** hayırlıdır, yoksa şirk koştukları mı? Burada görülüyor ki «لَكُمْ» «اَنْزَلَ» nin mefûlü lehidir. Bilindiği üzere nahivde mefûlü leh iki kısımdır. Birine husûlî, diğerine tahsilî denir. Fiilden zihnen ve haricen önce olursa husulidir. "Susadığı için içti" gibi. Susamak, içmek fiilinden öncedir. Zihnen önce, haricen sonra olursa tahsilî olur. "Kanmak için içti" gibi. Kanmak, içmek fiilinden sonradır. İşte buradaki «لَكُمْ» böyle tahsili bir mefulü lehdir. Buna illet-i gaiyye, yani gaye- sebep de denilir. Dikkat çekicidir ki «لَكُمْ» «اَنْزَلَ» fiiliyle ilgili kılınmış «خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ» ise mutlak bırakılmıştır. Demek ki, bütün âlemin yaratılışı insanlar için denemezse de yukarıdan suyun indirilmesinde, yağmur yağdırılmasında, insanoğlunun hayat ve faydasının hedef ve gaye olduğu gerçeğinde şüphe yoktur. Su ile hayat arasındaki ilgiyi kuran ve bu sebeple hayatı meydana getirme hikmeti ile suyu indiren yüce Allah'tır.

Şimdi, suyun meydana getirdiği feyiz ve bereketi düşünen herhangi bir akıl onu yaratıp indirenin hayırlılığında şüphe gösterir mi? Fakat bu illet-i gaiyye konusunda filozofların bazı fikir tartışmaları olmuştur. "İllet-i gaiyye gerçekte, işi yapanın yapma kabiliyetine ve o işe göre bir önceliğe sebep olacağından ilâhî fiillerde illet-i gayye düşünülemez, çünkü bir başka şeyle tamamlanmayı gerektirir. Bu ise Allah Teâlâ hakkında imkansızdır" demişlerdir. Buna iki yönden cevap verilir:

1- Başkası ile değil, kendi sıfatı olan ilim ve iradesi ile kemal gerekir.

2- İlâhî fiillerde işi yapanın işi yapmasına illet olmak mânâsına illet-i gaiyye değil, fakat fayda, gaye ve hikmet cerey.an ettiğinde şüphe yoktur. Burada şu mânâları ayırdetmelidir, bir fiil üzerine gereken herhangi bir neticeye fayda denir, eğer o fayda fiilin sonunda olursa buna gaye denir. Eğer o gaye fiilden istenilen ise, fiile gerekliliği istenilmesi itibariyle garaz veya maksat denildiği gibi fiile sebep olması itibariyle de illet-i gaiyye denilir.

Mesela su çıkarmak için bir kuyu kazmak istesem, dışarda kuyu kazmak su çıkarmanın sebebidir. Kuyu önce kazılır, su onun sonunda çıkar; bu şekilde su

çıkarmak kuyu kazmanın hem bir faydası, hem bir gayesidir. Aynı zamanda kuyuyu kazmaktan maksadım su çıkarmaktır. Bu yönüyle bu gaye benim garazım, yani hedefimdir. Su çıkarmak maksadı olmasa kuyu kazmayacaktım, bu sebepten su çıkarmak kuyu kazmanın zihnen önce illet-i gaiyyesidir. Bununla birlikte ben kuyu kazarken orada eski eserlerden kıymetli bir eser de bulsam, bu benim için yalnız bir fayda olur. Garaz değil, gaye de değildir. Çünkü fiilin sonunda değil, o fiil yapılırken meydana gelmiştir. Ve ben onu belki hiç düşünmemişimdir. Sonra benim bu kuyuyu kazmamdan dolayı birtakım kimseler faydalanırlarsa, bu da onun fayda ve gayelerinden olur. Faydası olmayan bir fiil batıl ve gereksizdir. Gerçek mânâda bir faydası bulunmayan bir fiil, boş ve faydasızdır. Faydası ve gayesi bilinerek katî bir isabetle yapılan fiile hikmet denildiği gibi, fiilin sebep olduğu faydalara ve gayelere de o fiilin hikmetleri denilir. رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هٰذَا بَاطِلاً *"Rabbimiz! Sen bunu boşa yaratmadın"* (Âl-i İmran, 3/191) ifadesince yaratılış, boş yere olmayıp baştanbaşa faydalar ve gayeler ile birbirine bağlı ve hikmet ile dopdolu olduğundan, Allah Teâlâ'nın fiilerinde faydalar ve gayeler ile hikmetler mevcut olduğunda şüphe yoktur. Bu şekilde fiil ile gayesi aynı ölçüde hedeflenerek cereyan eder.

Bununla beraber, hikmette gereklilik istenildiğinden, gayeler, istenilen hedef şeklinde de meydana gelebilir. Ancak bu istenilen şeyin ilâhî fiillerde nedeni olmaz, yani garazda illet-i gaiyyelik değeri bulunmaz. Mesela Allah Teâlâ hayat fayda ve gayelerine sebep olmak hikmetiyle suyu yaratmış ve yere indirmiştir. Fakat hayat gayesini dilemeseydi suyu yaratmazdı veya suyu yaratmasa idi hayatı yaratmazdı, demek mânâsında değil, yalnız su üzerine hayatın gerekliliğini dilemiş olması, mânâsınadır. Demek olur ki, filozofların ilâhî fiillerde münakaşa ettikleri illet-i gaiyye delili, hikmet delili olarak düşünüldüğü takdirde daha doğru bir şekilde düşünülmüş olur. İşte bu şekilde «لَكُمْ» «اَنْزَلَ» nin hikmetini göstermekte, âyetteki hitabın zevki de bu hikmetle ortaya çıkmaktadır. Buradan her yağmurun sadece insanların faydalanması için yağdığını anlamalı, fakat insanların faydası için yağdığı muhakkak olan suyu ki Kur'ân'da ona teşbih edilmiştir düşünmeli ve onu yağdıran yüce Rabb'ın hayrındaki büyüklüğü tefekkür etmelidir. Bu noktada hiçbir şüpheye yer bırakmamak üzere delilin delaletinden, delil getirilenin açıklığına geçilerek onun kim olduğunu anlatmak için, gaibden tekellüme (üçüncü şahıstan birinci şahısa) iltifat suretiyle şöyle buyurulmuştur:

فَاَنْبَتْنَا بِهٖ حَدَٓائِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ Bir su ki indirip de onunla güzel güzel bahçeler bitirmişizdir.

HADİKA: İçinde su bulunan, göz bebeği gibi kıymetli bahçe, bostan.

BEHCET: Göze, gönüle neşe ve sevinç veren güzellik demektir. Onları biz yapıyoruz, çalışma ve bilgimizle biz yetiştiriyoruz, demek âdetleri olan cahilleri reddetmek için de şöyle buyuruluyor: مَا كَانَ لَكُمْ اَنْ تُنْبِتُوا شَجَرَهَا **Siz onların bir ağacını bile bitiremezdiniz.** Yani o güzel bahçelerin bostanların yetişmesinde siz insanların da hizmeti ve gayreti yok değildir. Fakat siz kendi kendinize onların meyvalarını ve o güzel faydalarını yetiştirmek şöyle dursun, ağacını bile bitiremezdiniz. Bundan dolayı sizin amel ve işleriniz yaratıcının emri sınırları içinde kulluk etmekten ileri geçemez, O'na hâşâ bir ortaklık ifade edemez. ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ **Bir tanrı mı var Allah ile beraber,** yani Allah'tan başka tapılacak, O'na ortak tutulacak bir tanrı daha bulunmasına imkan ve ihtimal mi var? بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَعْدِلُونَ **Doğrusu onlar sapıklıkta devam eden bir güruhtur,** apaçık haktan sapıyorlar, bu apaçık delil ve işaretleri göz önünde bulundurmuyorlar. اَمَّنْ جَعَلَ الْاَرْضَ قَرَارًا **Yoksa o yeryüzünü oturmaya elverişli kılan,** yani insan ve hayvanların barınıp yaşayabilecekleri yönüyle o suyun durabileceği bir yer kılan وَجَعَلَ خِلَالَهَا اَنْهَارًا **kılıp da aralarında ırmaklar akıtan** وَجَعَلَ لَهَا **ve onun için,** yani yeryüzünün oturmaya elverişli yer olması ve ırmakların akması için رَوَاسِيَ **sabit oturaklı dağlar yapan** وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا **ve iki deniz arasına bir engel koyan mı?** Yani dağların altında ve aralarındaki deniz gibi tatlı sularla acı denizleri birbirine karıştırmayıp aralarında bir gergi, bir engel koyan veya iki acı deniz arasında Arabistan kıtası gibi ince uzun bir kara parçasını koyup tutan zat mı hayırlı, yoksa onların ortak koştukları mı (وَهُوَ الَّذٖى مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ وَهٰذَا مِلْحٌ اُجَاجٌ... *"Birinin suyu tatlı ve susuzluğu giderici, diğerininki tuzlu ve acı iki denizi salıveren... O'dur."* Furkan, 25/53. âyetinin tefsirine bkz.) ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ **Bir tanrı mı var Allah ile beraber?** بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ **Hayır onların çoğu (hakikatleri) bilmiyorlar.** Bulundukları yeryüzünün durumlarını bile bilmezler. Bu âyetin ifade ettiği mânâ, özellikle yeryüzüne ait olan coğrafya ve yeryüzünün katmanları ile ilgili bilgilerle alakalı olduğundan böyle ifade edilmiştir. Bu iki âyet objektif, yani nesnel delillere örnektir. Buradan subjektif, yani öznel âyete geçilerek buyuruluyor ki:

اَمَّنْ يُجٖيبُ الْمُضْطَرَّ اِذَا دَعَاهُ **Yoksa, kendisine yalvardığı zaman bunalmışa karşılık verip** وَيَكْشِفُ السُّوٓءَ **başındaki sıkıntıyı gideren,** yani uzaklaştıran, MUZTARR, Hastalık veya diğer bir şiddet ve ihtiyaç ile sıkışan, bunalan çaresiz demektir. Burada kastedilen cinstir. Bu sebepten her sıkılanın duasını kabul etmek gerekmez. فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُونَ اِلَيْهِ اِنْ شَٓاءَ *"O dilerse kaldırılmasını iste-*

diğiniz belayı kaldırır" (En'âm, 6/41) gibi dilemesiyle kayıtlıdır. Bununla birlikte çoğu zaman şiddetli ihtiyaç halinde duanın kabul olunacağına işaret, hatta vaad, yani söz verme de var, demektir. Çünkü sıkışma halinde ihlâs ortaya çıkar. Nice imansızların imana geldikleri görülür. وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَاۤءَ الْاَرْضِ **Ve sizi yer yüzünün halifeleri kılan mı?** Yeryüzünün halifeleri, yeryüzünde geçmişlerin yerlerine kalanlar, demek olursa da, ilâhî hükümlerin yerine getirilmesi kendilerine emredilmiş hilafet sahipleri, yani yeryüzünün hükümdarları mânâsına olması da uygundur. Sıkıntıda bulunanın duası ile kötülüğün kaldırılmasına işaret edilmiş olması da ancak bununla uygun olur. Ve o halde bu cümle müminlere daha ta İslâm'ın başlangıcında geleceğin İslâmî hakimiyetini vaad eden büyük bir müjdeyi ifade eder. Sûrenin başındaki هُدًى وَبُشْرٰى لِلْمُؤْمِنِينَ *"Müminler için hidayet rehberi ve müjdedir"* (Neml, 27/2) müjdesi ile, Davud ve Süleyman kıssasının burada zikredildiğine göre de bu mânâya olduğu belli demektir. Önceki âyetle de sılalar جَعَلَ ، اَنْزَلَ ، خَلَقَ diye geçmiş zaman kipi ile getirilmiş iken, buradan itibaren değiştirilerek muzârî, yani şimdiki ve gelecek zaman kipi kullanılması da Hz. Muhammed'in peygamberliği ile vaad edilen durumların değiştiğini göstermesi yönünden bu mânâya açık bir delildir. Bunun için kipi koruyarak bunu şöyle tercüme etmek daha uygun olacaktır. "Ve sizi yeryüzünün halifesi yapacak olan mı hayırlı, yoksa onların ortak koştukları mı? ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ **Bir tanrı mı var, Allah ile beraber?** قَلِيلاً مَا تَذَكَّرُونَ **Ne kadar kıt düşünüyorsunuz!** Bu âyet, biri kişisel nefis, biri de toplumsal nefis ile ilgili iki nefsî âyet hatırlattığından burada tezekkür denilmiştir.

اَمَّنْ يَهْدِيكُمْ فِى ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ **Yoksa karanın ve denizin karanlıkları içinde yol gösteren** وَمَنْ يُرْسِلُ الرِّيَاحَ بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِه **ve rahmetinin (yağmurun) önünde rüzgarları müjdeci olarak gönderen mi** hayırlıdır, onların ortak koştukları mı? Bu âyette kara ve deniz yolculuklarında cihad ile İslâm fetihlerinin ilerleyeceği haber veriliyor. Ve Hak rızasını takip ederek fiilen birlik ile neticelenecek olan farklı fikir ve görüş akımlarının اِخْتِلَافُ اُمَّتِى رَحْمَةٌ وَاسِعَةٌ *"Ümmetimin ihtilafı geniş bir rahmettir"* (1) hadisinin açıkladığı üzere bir rahmet müjdecisi olduğuna da işaret edilmiştir. ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ **Bir tanrı mı var Allah ile beraber** تَعَالَى اللّٰهُ **çok yücedir, münezzehtir Allah** عَمَّا يُشْرِكُونَ **onların ortak koştuklarından.** Beşinci defa bu, bir de hem objektif yai nesnel, hem subjektif yani öznel delili içinde bulunduran şu âyet ile tekid ve ifade buyuruluyor:

اَمَّنْ يَبْدَؤُا الْخَلْقَ **Yoksa, önce yaratan** ثُمَّ يُعِيدُهُ **sonra yaratmayı tekrar eden,**

---

(1) Keşfü'l-Hafâ, I, 66 (153).

döndürüp yine yaratacak, dünyaya bir de ahiret yapacak olan وَمَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْاَرْضِ ve **size gökten ve yerden rızık veren mi** hayırlı, onların ortak koştukları mı? ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ **Bir tanrı mı var Allah ile beraber?** Yani bir tanrı daha olsa idi, ilk defa yaratma başlayamazdı, iki kudret bir birine mani olur, aralarında çatışma çıkardı. Biri galip gelse, mağlub olan ilâh olamaz, gelmese hiçbiri ilâh olamaz, bir şey yaratılmazdı ve şu görülen yaratılış düzeni bulunamaz ve siz yerden ve gökten rızıklanamazdınız. Demek ki, bu yaratılışı ta başından yapan ve yerden maddî ve manevî rızıklarla rızıklandıran ve sonra çevirip soracak olan Allah Teâlâ'dan başka tapılacak hiçbir şey yoktur.

قُلْ **De ki:** هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ **Haydi (ey müşrikler) getirin delilinizi** اِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ **eğer doğrulardansanız,** yani şirk davanızda doğru iseniz, gerçekte Allah'tan başka tapılacak mabudlar bulunduğuna bir deliliniz olması gerekir, getirin görelim, fakat ne mümkün?

Ey Resul! قُلْ **De ki:** لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ الْغَيْبَ اِلَّا اللّٰهُ **Göklerde ve yerde Allah'tan başka kimse gaybı bilmez.** وَمَا يَشْعُرُونَ اَيَّانَ يُبْعَثُونَ **Onlar ne zaman tekrar diriltileceklerini de bilmezler** بَلِ ادَّارَكَ عِلْمُهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ **fakat ahiret hakkında bilgileri onlara ardarda gelmektedir.**

"İDDARAKE" aslında tedarekedir. Tedarük, ardı ardına yetişip ulanmak, diğer bir ifade ile aralıksız bir biri ardınca gelmek, birbiri ardınca gelip katılmak, ara vermeden gelmek, demektir. Buna şöyle de mânâ verilmiştir: "Belki ilimleri ahirette arkalarından ard arda yetişmektedir" Bu şekilde "iddareke" ye müteallık olur. Fakat ilim, malumat mânâsına, ondan hal olarak şu mânâ bizce daha uygundur: "Yeniden dirilmenin hangi saatte olacağını bilemezlerse de, esas yönüyle ahiretin olacağına dair kendilerine peygamberler vasıtasıyla ve hadiselerin oluşumu ile ardı ardına bilgi verilmekte, bilgiye ait sebepler olgunlaşmaktadır. بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْهَا **Fakat onlar bundan şüphe etmektedirler,** bir türlü inanamaz, ikna olamazlar. بَلْ هُمْ مِنْهَا عَمُونَ **Daha doğrusu onlar, bundan yana kördürler,** ahirete ait delilleri görmezler, görmek istemezler. Bak ne diyorlar:

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا ءَاِذَا كُنَّا تُرَابًا
وَاٰبَاؤُنَا اَئِنَّا لَمُخْرَجُونَ ﴿٦٧﴾ لَقَدْ وُعِدْنَا هٰذَا نَحْنُ وَاٰبَاؤُنَا

مِنْ قَبْلُ اِنْ هٰذَٓا اِلَّٓا اَسَاطٖيرُ الْاَوَّلٖينَ ﴿٦٨﴾ قُلْ سٖيرُوا فِي الْاَرْضِ
فَانْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمٖينَ ﴿٦٩﴾ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ
وَلَا تَكُنْ فٖي ضَيْقٍ مِمَّا يَمْكُرُونَ ﴿٧٠﴾ وَيَقُولُونَ مَتٰى هٰذَا
الْوَعْدُ اِنْ كُنْتُمْ صَادِقٖينَ ﴿٧١﴾ قُلْ عَسٰٓى اَنْ يَكُونَ رَدِفَ لَكُمْ
بَعْضُ الَّذٖي تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٧٢﴾ وَاِنَّ رَبَّكَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ
وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَاِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ
صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٤﴾ وَمَا مِنْ غَٓائِبَةٍ فِي السَّمَٓاءِ
وَالْاَرْضِ اِلَّا فٖي كِتَابٍ مُبٖينٍ ﴿٧٥﴾ اِنَّ هٰذَا الْقُرْاٰنَ يَقُصُّ عَلٰى بَنٖٓي
اِسْرَٓائٖيلَ اَكْثَرَ الَّذٖي هُمْ فٖيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٧٦﴾ وَاِنَّهُ لَهُدًى
وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنٖينَ ﴿٧٧﴾ اِنَّ رَبَّكَ يَقْضٖي بَيْنَهُمْ بِحُكْمِهٖ وَهُوَ
الْعَزٖيزُ الْعَلٖيمُ ﴿٧٨﴾ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ اِنَّكَ عَلَى الْحَقِّ الْمُبٖينِ ﴿٧٩﴾
اِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتٰى وَلَا تُسْمِعُ الصُّمَّ الدُّعَٓاءَ اِذَا وَلَّوْا مُدْبِرٖينَ
﴿٨٠﴾ وَمَٓا اَنْتَ بِهَادِي الْعُمْيِ عَنْ ضَلَالَتِهِمْ اِنْ تُسْمِعُ اِلَّا
مَنْ يُؤْمِنُ بِاٰيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾ وَاِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ
اَخْرَجْنَا لَهُمْ دَٓابَّةً مِنَ الْاَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ اَنَّ النَّاسَ كَانُوا

Meâl-i Şerifi

67- İnkârcılar dediler ki: "Sahi biz ve atalarımız toprak olduktan sonra gerçekten (diriltilip) çıkarılacak mıyız?"

68- "And olsun ki, bu tehdit bize yapıldığı gibi, daha önce atalarımıza da yapılmıştır. Bu öncekilerin masallarından başka bir şey değildir."

69- De ki: "Hele bir yeryüzünde gezin de, günahkarların sonu nice oldu, bir bakın!"

70- (Habibim!) Onlara karşı mahzun olma, kurmakta oldukları tuzaklardan ötürü de sıkıntı duyma!

71- Bir de, "Eğer doğru söylüyorsanız bu vaad (ettiğiniz azab) hani, ne zaman?" derler.

72- De ki: "Çabucak gelmesini istediğiniz şeyin (azabın) bir kısmı herhalde yakında ensenize binecektir."

73- Şüphesiz Rabbin, insanlara karşı lütuf sahibidir; fakat insanların çoğu şükretmezler.

74- Rabbin elbette onların sinelerinin gizlediklerini de, açığa vurduklarını da bilir.

75- Gökte ve yerde gizli hiçbir şey yoktur ki apaçık bir kitapta (Lehv-i mahfuzda) bulunmasın.

76- Haberiniz olsun ki bu Kur'ân, İsrail oğullarına, hakkında ihtilaf edegeldikleri şeylerin pek çoğunu anlatmaktadır.

77- Ve o, müminler için gerçekten bir hidayet rehberi ve rahmettir.

78- Rabbin şüphesiz, onlar arasında kendi hükmünü verecektir. O, mutlak galiptir, hikmet sahibidir.

79- Ve o halde sen Allah'a güven. Çünkü sen, apaçık hakikatin üzerindesin.

80- Bil ki sen, ölülere işittiremezsin, arkasını dönüp kaçmakta olan sağırlara da daveti duyuramazsın.

81- Sen körleri sapıklıklarından çevirip doğru yola getirecek değilsin. Ancak (gönülden) teslim olarak âyetlerimize iman edenlere duyurabilirsin.

82- Söylenen başlarına geleceği vakit, bunlar için yerden bir "dâbbe" (canlı) çıkarırız ki bu, onlara insanların âyetlerimize kesin bir iman getirmemiş olduklarını söyler.

بَعْضُ الَّذِى تَسْتَعْجِلُونَ **O çabuklaşmasını istediğinizin bazısı,** nitekim "bedr" de

oldu, geri kalanı da ölümlerinden sonra وَمَا مِنْ غَائِبَةٍ فِي الْاَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ hem **yerde ve gökte hiçbir gaibe, yani son derece gizlenmiş bir sır yoktur ki** اِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ **apaçık bir kitapta olmasın.**

MÜBİN: Açık veya açıklayıcı ki, burada Allah Teâlâ'ya göre açık demektir. Maksat, Levh-i Mahfuz veya doğrudan doğruya Allah'ın ilmidir. اَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ **Hakkında ihtilaf edip durdukları şeylerin pek çoğunu anlatmaktadır.** Teşbih ve tenzih, cennet ve cehennemin hal ve durumları, Uzeyr ve Mesîh meseleleri gibi وَاِنَّهُ **ve şüphe yok ki o Kur'ân** لَهُدًى **gerçekten bir hidayet,** doğru yolu gösterir bir hidayet rehberidir. Bundan dolayı anlattığı konularda, hakkı gösterdiğinde şüphe etmemelidir. وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ **Tam bir rahmettir, fakat müminler için,** çünkü o hidayetten faydalanacaklar ancak onlardır. اِنَّ رَبَّكَ **Gerçekten Rabbin** يَقْضِي بَيْنَهُمْ بِحُكْمِهِ **onlar arasında,** yani o ihtilaf eden Beni İsrail'den yahudi ve hıristiyanların arasında **hükmiyle hüküm verecektir.** Belli ki burada hüküm, kaza mânâsına masdar değil, hüküm kendisiyle verilen mânâsına isimdir. Nitekim وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنَاهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا *"Ve böylece biz onu Arapça bir hüküm olarak indirdik"* (Ra'd, 13/37) âyetinde bu mânâ ile Kur'ân'ın bir ismi olmuştur. Gerçekte اِنَّا اَنْزَلْنَا اِلَيْكَ الْكِتَابَ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ *"İnsanlar arasında hükmedesin diye sana kitabı indirdik."* (Nisâ, 4/105) ifadesinde bildirildiğine göre Kur'ân, insanlar arasında hüküm için indirilmiştir. Buna göre ahkamı ile hükmedecek demek, Kur'ân ile hüküm buyuracak demek olur. Bu şekilde yahudi ve hıristiyanların ileride fiilen Kur'ân'ın hükmü ile mahkum olup, İslâm idaresi altına girecekleri haber verilerek sûrenin başında hatırlatıldığı üzere, vaad edilen kudret ve saltanat müjdelenmiştir. Sakın bunda tereddüt olmasın. وَهُوَ الْعَزِيزُ **O mutlak galip,** kudretine karşı gelinme ihtimali olmayan galibdir, bundan dolayı vaadini yerine getirir, muhakkak hükmünü gerçekleştirir الْعَلِيمُ **herşeyi bilendir.** Bu sebepten onu nasıl yapacağını da bilir. فَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ **O halde Allah'a güven ve itimad et.** Ya Muhammed! اِنَّكَ عَلَى الْحَقِّ الْمُبِينِ **Çünkü sen, apaçık hakikatin üzerindesin.** Onun için itimad etmelisin. اِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتٰى .. **Bil ki, sen ölülere işittiremezsin...** Onun için de çaresiz, Allah'a işlerini bağlayarak tevekkül etmek lazım gelir.

MEVTA' dan maksad, hakkı duymayan kâfirlerdir. Allah'ın âyetlerinden hiç etkilenmedikleri için duygusuzlukta ölülere benzetilmişlerdir. Nitekim derece derece sağırlar, körler de öyledir. اِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ **Arkalarını dönmüş kaçarlarken,** zira böyle olmasa, belki işaret ile filan çağırılmaları mümkün olabilir.

وَاِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ **O söylenen başlarına geleceği vakit te,** yani kâfirlerin

acele gelmesini istedikleri söz, söylenen o azab tamamiyle aleyhlerinde meydana geleceği, başlarına kıyamet kopacağı zaman veya aleyhlerinde hüküm meydana geleceği zaman اَخْرَجْنَا لَهُمْ دَآبَّةً مِنَ الْاَرْضِ **onlar için yerden bir "dâbbe"** (hayvan) çıkarırız ki, تُكَلِّمُهُمْ اِنَّ النَّاسَ كَانُوا بِاٰيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ **bu, onlara insanların âyetlerimize kesin bir inan getirmemiş olduklarını söyler.** Yukarda açıklandığı üzere بَلْ هُمْ فِى شَكٍّ مِنْهَا بَلْ هُمْ مِنْهَا عَمُونَ *"Bilakis onlar bundan şüphe etmektedirler, zira onlar bundan yana körler."* (Neml, 27/66) olduklarını anlatır. Burada kıyamet alâmetlerinden olan bir dâbbetü'l-arz haber veriliyor.

DEBB VE DEBİB: Hafif yürüme, debelenme demektir. Hayvanlarda ve çoğunlukla haşerelerde, yani böceklerde kullanılır. İçkinin vücuda yayılması ve bir çürüklüğün etrafına bulaşması gibi, hareketi gözle tesbit olunamayan şeylerde de kullanılır. "Dabbe" kelimesi de bundan fail olmak üzere asıl lügatte "mâyedübbü", yani debbeden, hafif yürüyen, debelenen demek olur. Ve şu halde tren, otomobil, bisiklet gibi otomatik şeylere de, lügatın aslına göre "dâbbe" demek uygun olabilecekse de dil de kullanılışı hayvanlara mahsustur. Hatta örfde dört ayaklı hayvanlarda ve onlar içinde özellikle atta daha çok kullanılmıştır. Bununla beraber وَاللّٰهُ خَلَقَ كُلَّ دَآبَّةٍ مِنْ مَآءٍ فَمِنْهُمْ مَنْ يَمْشِى عَلٰى بَطْنِهِ وَمِنْهُمْ مَنْ يَمْشِى عَلٰى رِجْلَيْنِ وَمِنْهُمْ مَنْ يَمْشِى عَلٰى اَرْبَعٍ *"Allah, her hayvanı sudan yarattı. İşte bunlardan kimi karnı üstünde sürünen, kimi iki ayağı üstünde yürür, kimi dört ayak üstünde yürür..."* (Nûr, 24/45) âyetinden anlaşılacağı üzere her hayvan hakkında kullanılır. Hayvan kelimesi ile eşanlamlı gibidir.

وَمَا مِنْ دَآبَّةٍ فِى الْاَرْضِ اِلَّا عَلَى اللّٰهِ رِزْقُهَا *"Yer yüzünde yürüyen her canlının rızkı, yalnızca Allah'a aittir."* (Hûd, 11/6) âyetinden anlaşılan da budur. Bundan dolayı hayvan gibi insan için de kullanılır. Bu âyette "dâbbe" diye nekre (belirsiz isim) olarak geldiğinden bunun bildiğimiz dâbbelerden bambaşka bir dâbbe olması akla gelir. دَآبَّةً تُكَلِّمُهُمْ *"Onlarla konuşan dâbbe"* terkibinde açıkça belirtilen bunun konuşan bir hayvan, yani insan olmasıdır .Tefsirler de bu iki nokta etrafında dolaşmaktadır.

Râgıb, Müfredat'ında bu konudaki görüşleri şöylece özetlemiştir: «اَخْرَجْنَا لَهُمْ دَآبَّةً مِنَ الْاَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ» âyetinde denildi ki: "Dâbbe, tanıdığımızın aksine bir hayvandır ki, çıkması kıyamet vaktine mahsustur"(1) Bir de denildi ki: "Bununla cehalet ve bilgisizlikte hayvanlar gibi olan en şerli kimseler kasdolunmuştur." Bu takdirde dâbbe bütün debelenen yaratıkların ismi olarak ifade edilmiş olur. "Hâin" kelimesinin cemisi, "hâine" gibi. Kâdı Beydâvî ve bazı hadisçiler bunu

(1) Ragıb el-Isfahânî, a.g.e., 165.

"cessâse" casuslar olarak göstermişlerdir[1] ki, bir hadiste haber verildiğine göre, cessâse, Deccal için haberler araştırıp toplayan casus demektir.[2] Ebü's-Suud da diyor ki: Bu dâbbe, casustur. Bundan cins isim söylenip, bir de tefhîm (büyüklüğüne işaret) tenviniyle bilinmezliğinin tekid edilmesi, şanının garibliğine ve özelliğinin, davranışının açıklamadan uzak olduğuna delalet eder. Bundan dolayı hadiste bildirilen bazı garip rivayetleri kaydettikten sonra, şunu da ilave ediyor: Hz. Ali'den naklolundu: Kuyruğu olan bir dâbbe değil, sakalı olan bir dâbbedir, demiş bir erkek olduğuna işaret etmiştir. Fakat meşhur olan bir dâbbe olmasıdır.[3] Şüphesiz Kur'ân'da «دَآبَّةً» denildiği için bir dâbbedir. Fakat erkek bir dâbbedir. دَآبَّةً تُكَلِّمُهُمْ *"Onlara söyleyen dâbbe"* denilmesi ise, bunun bir insan olmasını belirtmek için açık bir delildir. Burada söze mecazî bir mânâ vermek veya «تُكَلِّمُهُمْ» fiilini "söylemek" mânâsına değil de cerh (yaralama) mânâsına konuşma ile yorumlamak, açık beyanın zıddınadır. Garib rivayetler ile Kur'ân'ı açık mânâsından çıkarmak yakin ilmine zarar vermektir.

Kaldı ki, Ahmed Tayalisi, Naim b. Hammad, Abd b. Hamid, Tirmizî hasen hadis diyerek, İbnü Mâce, İbnü Cerir, İbnü Münzir, İbnü Ebi Hatim, İbnü Merduye ve Beyhakî gibi zatların Ebu Hüreyre (r.a)den rivayet ettikleri bir hadiste Resulullah (s.a.v) buyurmuştur ki: "Dâbbetü'l-arz, Musa'nın âsası, Süleyman'ın mührü yanında olarak çıkacak, mühür ile müminin yüzünü parlatacak, âsa ile kâfirin burnunu kıracak, insanlar sofraya toplanacak, mümin ve kâfir tanınacak."[4]

Bu hadise göre de, dâbbe, maddî ve manevî normalin üzerinde bir kuvvet ve saltanat ile ortaya çıkıp büyük bir İslâm devleti kuracak lider olmuş oluyor. Şüphe yok ki, Musa'nın asasına, Süleyman'ın mührüne sahip olan kimse, büyük bir şahsiyet olacaktır. Hem de kötülerden değil, iyi ve hayırlılardan olacak, bütün müminlerin yüzünü güldürecek, kâfirlerin burnunu kıracaktır. Âyette تُكَلِّمُهُمْ اَنَّ النَّاسَ كَانُوا بِاٰيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ *"Onlara insanların âyetlerimize kesin bir iman getirmemiş olduklarını söyler"* buyurulması da bunu gerektiriyor. Şu halde buna dâbbe ismi verilmesinin sebebi, onun kâfirlere karşı acımasız olacağını ve Allah Teâlâ'ya göre onun meydana çıkarılmasının zor bir şey değil, yerden normal bir dâbbe çıkarmak gibi kolay olduğunu anlatmaktır. Burada bazı eserleri (haberleri) de kaydedelim:

(1) el-Beydâvî, a.g.e., II, 206.
(2) Müslim, Kitabü'l-Fiten (52) Babu Kıssati'l-Cessâse (24).
(3) Süyûtî, ed-Dürrü'l- Mensûr, VI, 382; Ebu's-Suud, a.g.e., VI, 301.
(4) Tirmizî, Tefsiru Sûreti 27; İbn Mâce, Fiten, 31; Ahmed b. Hanbel, II, 296, 491.

1- İbnü Cerir'in Huzeyfe b. Esîd'den rivayet ettiğine göre: "Dâbbe'nin üç çıkışı vardır: Birisinde bazı çöllerde çıkar, sonra gizlenir. Birisinde de, emirler kan dökerken bazı şehirlerde çıkar, yine gizlenir. Sonra insanlar mescidlerin en şereflisi, en büyüğü ve faziletlisi içinde iken yeryüzü kendilerini fırlatmaya başlar. Derken halk kaçışır, müminlerden bir grup kalır, bizi Allah'tan hiç bir şey kurtaramaz derler. Dâbbe de onların üzerine çıkar, yüzlerini parlak yıldız gibi parlatır. Sonra hareket eder, artık ne takip eden yetişebilir, ne de kaçan kurtulabilir. Bir adama varır, namaz kılıyordur, vallahî sen namaz ehli değilsin der. Yakalar, müminin yüzünü ağartır, kâfirin burnunu kırar" dedi. "O zaman insanlar ne halde olur" dedik. "Arazide komşu, malda ortak, yolculuklarda arkadaş olurlar" dedi.(1)

2- İlim ehlinden bir çokları dâbbenin ortaya çıkması, emir bi'l-ma'rûf (iyilikleri emir), ve nehiy ani'l-münker (kötülüklerden menetme) terk edildiği vakittir demişler. İbnü Ömer (r.a) den rivayet edilir ki, وَاِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ اَخْرَجْنَا لَهُمْ دَآبَّةً âyeti emir bi'l-ma'ruf ve nehiy ani'l-münker terk olunduğu vakittir, demiştir. Buna göre وَاِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ "müslümanlar da bozulup aleyhlerinde hüküm hak olduğu vakit" demek oluyor.

وَيَوْمَ نَحْشُرُ مِنْ كُلِّ اُمَّةٍ فَوْجًا مِمَّنْ يُكَذِّبُ
بِاٰيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٨٣﴾ حَتّٰٓى اِذَا جَٓاؤُ۫ قَالَ اَكَذَّبْتُمْ بِاٰيَاتٖي
وَلَمْ تُحٖيطُوا بِهَا عِلْمًا اَمَّاذَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾ وَوَقَعَ الْقَوْلُ
عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٨٥﴾ اَلَمْ يَرَوْا اَنَّا جَعَلْنَا الَّيْلَ
لِيَسْكُنُوا فٖيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا اِنَّ فٖي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾

(1) Suyûtî, ed-Dürrü'l-Mensûr VI, 381.

Meâl-i Şerifi

83- Ve her ümmetin âyetlerimizi yalan sayanlarından bir cemaati toplayacağımız gün, artık onlar bir arada tutulup (hesap yerine) sevkedilirler.

84- Nihayet (oraya) geldikleri vakit Allah buyurur: "Siz benim âyetlerimi, ne olduğunu kavramadan yalan saydınız öyle mi? Yoksa yaptığınız başka neydi?"

85- Yaptıkları haksızlıktan dolayı, o söz gerçekleşmiştir; artık onlar konuşamazlar.

86- Görmediler mi ki, dinlensinler diye geceyi yarattık ve (çalışsınlar diye) gündüzü apaydınlık yaptık. İman eden bir kavim için elbette bunda ibretler vardır.

.. وَيَوْمَ نَحْشُرُ ***"Toplayacağımız gün..."*** Sözün gelişine göre âyetin zahirî mânâsı, dâbbenin ortaya çıkışı ile meydana gelecek değişikliklerin bir bölümünü anlatmaktır. Yani ileride وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِى الصُّورِ *"Sûr'a üfürüldüğü gün"* âyeti ile açıklanacak olan büyük kıyametten önce bir küçük kıyameti veya orta kıyameti açıklamaktır.

حَتّٰى اِذَا جَٓاؤُ۫ **Nihayet geldikleri zaman,** Cenab-ı Allah daha iyi bilir ya , maksat, öldürülüp de Hakk'ın huzuruna getirildikleri zaman demektir. قَالَ **O zaman Allah buyurur ki:** اَكَذَّبْتُمْ بِاٰيَاتِى وَلَمْ تُحِيطُوا بِهَا عِلْمًا **Siz benim âyetlerimi ne olduğunu kavramadan yalan saydınız öyle mi,** اَمَّا ذَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ **Yoksa, yani tekzib etmedinizse ne yaptınız,** bu güne yarar ne amel işlediniz? وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوا **Yaptıkları haksızlıktan ötürü, o söylenen başlarına gelir,** aleyhlerinde hüküm hak olup cehennemi boylarlar. فَهُمْ لَا يَنْطِقُونَ **Artık nutukları tutulur,** ne itiraz, ne özür, hiç bir şey söyleyemezler. اَلَمْ يَرَوْا **Görmediler mi?** Burada maksat, gözle görmek değil, kalple görmektir. Çünkü gece ve gündüz gözle görülürse de sakinlik ve görme hikmetiyle yapıldıkları gözle görünme özelliklerinden değil, akıl yürütmekle bilinir olmalarındandır.

اِنَّ فِى ذٰلِكَ **Elbette bunda,** bu yapılışta لَاٰيَاتٍ **şüphesiz âyetler var.** Allah'ın varlığına, birliğine, peygamberliğin gerçekliğine, ahiretin olacağına ve insanların hayat nizamına ve amellerine işaret olan deliller var:

BİRİNCİSİ: Kâinatın bir kararda, bir şekilde kalmayıp hareketten sakinliğe, sakinlikten harekete, karanlıktan aydınlığa değiştirilip durması, yaratılışlar üzerinde hakim yüce bir kudretin varlığını gösterdiği gibi, özellikle insan hayatı

açısından, gecenin sükûnet ve dinlenme ve gündüzün uyanıklık ve faliyet hikmeti ve faydalarıyla ilgili yapılması, o yaratıcının her şeyi bilen, hakim, dilediğini yapar bir mutlak yaratıcı olduğunu gösterir. Çünkü isteseydi, insanları da yarasalar gibi yapar;•gündüzleri göz açtırmaz ,geceleri dinlendirmezdi.

İKİNCİSİ: Hareketleri durdurup sükunete erdiren, duranların bir nur ile gözlerini açıp hareket etmelerine imkan veren o kudretin, bilgisizlik karanlığında uyuyan insanları uyandırmak, şaşkınlara yol göstermek için dünyayı peygamberlik nuru ile aydınlatacağını da gösterir.

ÜÇÜNCÜSÜ: Gece ve gündüzün bu değişmeleri, bu âlemin bir değişme âlemi olduğunu, bu sebepten bu günün bir yarını ve bu dünyanın bir ahireti bulunduğunu anlattığı gibi bir nur titremesi ile, uyuyan gözlerin açılması ve sakin olanların harekete geçivermesi, aynı şekilde bir üfürme ile ölülerin dirilebileceğini gösteren bir yeniden dirilme misali olarak görülür. لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ **Fakat iman eden bir kavim için,** çünkü iman etmeyenler hiç bir âyete inanmazlar.

وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَفَزِعَ مَنْ فِي السَّمٰوَاتِ
وَمَنْ فِي الْاَرْضِ اِلَّا مَنْ شَٓاءَ اللّٰهُ وَكُلٌّ اَتَوْهُ دَاخِرِينَ ﴿٨٧﴾ وَتَرَى
الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ صُنْعَ اللّٰهِ
الَّذِي اَتْقَنَ كُلَّ شَيْءٍ اِنَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ ﴿٨٨﴾ مَنْ جَٓاءَ بِالْحَسَنَةِ
فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا وَهُمْ مِنْ فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ اٰمِنُونَ ﴿٨٩﴾ وَمَنْ جَٓاءَ
بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ هَلْ تُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٠﴾

Meâl-i Şerifi

87- Sûr'a üfürüldüğü gün Allah'ın diledikleri müstesna göklerde ve yerde bulunanlar hep dehşete kapılır. Hepsi boyunları bükük olarak O'na gelirler.

88- Sen dağları görürsün de, yerinde durur sanırsın. Oysa onlar bulutun yürümesi gibi yürümektedirler. Bu, her şeyi sapasağlam yapan Allah'ın sanatıdır. Şüphesiz ki O, yaptıklarınızdan tamamıyla haberdardır.

89- Kim iyilikle gelirse, ona daha iyisi verilir ve onlar o gün korkudan da emin kalırlar.

90- Her kim de kötülükle gelirse artık yüzleri ateşte sürtülür. "Başka değil ancak yaptığınız amellerin cezasını çekeceksiniz." (denir).

وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِى الصُّورِ **Sûr'a üfürüldüğü gün,** büyük kıyamet!

SÛR, bazıları bunu "vâv" harfinin fethi ile "suver" gibi "suret" kelimesinin çoğulu, nefhi de suretlere ruh üflemek diye kabul etmişlerdir. Eğer böyle olsaydı zamirinde denilmesi gerekirdi. Halbuki diğer bir âyette ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ اُخْرٰى *"Sonra, ona bir daha üflenince"* (Zümer, 39/68) diye müfred müzekker zamiri gönderildiğinden bu mânâ doğru olamaz. Bazıları da bunu temsilî kabul etmişler, ölülerin kabirlerinden mahşere çağırılışları halini bir orduyu harekete geçirmek için boru çalınması haline benzetmek suretiyle temsili istiare yapıldığını söylemişlerdir. Tefsircilerin çoğuna göre ise bazı hadislerde rivayet edildiği üzere Sûr, büyük boru gibi bir şeydir ki, üç defa üfürülecektir: Birincisi, "nefha-i feza',"yani dayanamama, korku üfürmesi. İkincisi, "nefha-i saık" yani yok olma. Üfürmesi, üçüncüsü ise "nefha-i kıyam", yani kalkma üfürmesidir. Ve buna memur olan melek İsrafil'dir. Bu âyette açıklandığı üzere birincisi olan nefha-i feza'da göklerde ve yerde kim varsa, yüce Allah'ın dilediklerinden başkası, hep dehşetten sarsılacak. Zümer Sûresi'ndeki وَنُفِخَ فِى الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِى السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ اِلَّا مَنْ شَٓاءَ اللّٰهُ *"Sûr'a üflenince, Allah'ın diledikleri müstesna olmak üzeri göklerde ve yerde, kim varsa düşüp ölmüş olacaktır."* (Zümer, 39/68) âyeti gereğince ikinci olan nefha-i saık'ta ise Allah'ın dilediklerinden başka hepsi yıkılıp ölecek. ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ اُخْرٰى فَاِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنْظُرُونَ *"Sonra ona bir defa daha üflenince, hemen ayağa kalkıp bakakalacaklar."* (Zümer, 39/68) ve فَاِذَا هُمْ مِنَ الْاَجْدَاثِ اِلٰى رَبِّهِمْ يَنْسِلُونَ *"Bir de ne göresin! Onlar kabirlerinden kalkıp koşarak Rabblerine giderler"* (Yasin, 36/51) âyetleri gereğince üçüncüsü olan nefha-i kıyamda kabirlerinden kalkıp mahşere koşuşacaklardır.

Tirmizî'nin Ebu Saîd-i Hudrî (r.a) den rivayet edip hasen dediği hadis-i şerifte Hz. Peygamber (s.a.v): "Nasıl zevk ve neşe içinde olurum, Sûr sahibi boruyu ağzına almış, ne zaman üfürmesi emredilecek diye izin bekliyor" buyurmuştu. Bu, ashabı kirama pek ağır geldi. O zaman Peygamber Efendimiz: " حَسْبُنَا

حَسْبُنَا اللّٰهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ *"Allah bize yeter, o ne güzel vekildir."* (Âli İmran, 3/173) deyiniz"[1] buyurdu.

فَزِعَ FEZA: Korkunç bir şeyden insanda meydana gelen tutukluk ve ürkeklik, yani şiddetli korku ile sarsılıp belinlemek demektir. اِلَّا مَنْ شَٓاءَ اللّٰهُ **Ancak Allah'ın dilediği kimseler müstesna** olarak korkudan emindirler Bunların kim olduğu hakkında değişik sözler söylenmiş ise de kesin bir bilgi yoktur. En uygunu, bundan sonraki ikinci âyette وَهُمْ مِنْ فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ اٰمِنُونَ *"Ve onlar o gün korkudan da emin kalırlar"* (Neml, 27/89) ifadesinin, bunun bir açıklaması şeklinde olmasıdır.

وَتَرَى الْجِبَالَ **Bir de sen dağları görürsün de** تَحْسَبُهَا جَامِدَةً **onları yerinde durur sanırsın.** وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ **Halbuki onlar bulutun yürümesi gibi yürümektedirler.** Bu âyet iyi anlaşılmış değildir Müfessirler bunu وَاِذَا الْجِبَالُ سُيِّرَتْ *"Dağlar sallanıp yürütüldüğünde..."* (Tekvîr, 81/3), وَتَكُونُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ الْمَنْفُوشِ *"Dağlar atılmış yün gibi olduğu..."* (Kâria, 101/5) âyetleri üzere kıyamet günü dağların yün gibi atılıp yürütülmesi manzarasının bir tasviri kabul etmişlerdir. Buna göre bu âyet وَكُلٌّ اَتَوْهُ دَاخِرِينَ *"hepsi O'na dehşete kapılarak gelir."* (Neml, 28/87) cümlesine matuf olarak bu görüş, bu sanış, bu bulut gibi geçiş, hep ilerde o feza günü olacak. Fakat buna göre تَحْسَبُهَا جَامِدَةً *"Sen onları durur sanırsın"* cümlesi yakışıksız kalır. وَتَرَى الْجِبَالَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ *"Oysa, onlar bulutun yürümesi gibi yürümektedirler."* denilmesi daha uygun olurdu. Çünkü *"O gün dağlar bulut gibi geçecekler de o halde sen onları camid duruyor sanacaksın"* denilmesi, şiddetlendirmek değil hafifletmek oluyor. Şu halde «تَرَى» ile «تَحْسَبُ» bu güne, «وَهِيَ تَمُرُّ» o güne ait olmak ihtimali kalır. Yani "bu gün hal-i hazırda dağları görürsün câmid hareketsiz sanırsın, halbuki, onlar kıyamet günü bulut geçer gibi geçeceklerdir" demek olur. Bu surette ise «تَحْسَبُهَا» fazla kalır «وَتَرَى الْجِبَالَ جَامِدَةً» denilmesi daha uygun olurdu.

Bunun için müteahhirin'den bazıları «وَهِيَ تَمُرُّ» fiilinin de şimdiki zamana ait olması gerekeceğine hükmederek bununla yeryüzünün hareketini ispata çalışmışlardır. Buna göre mânâ şöyle olmaktadır: Sen bu gün dağları görür hareketsiz sanırsın, halbuki onlar hergün bulut geçer gibi geçerler. Bu esas itibariyle güzel bir mânâdır. Ancak bu geçiş yeryüzünün her gün güneş etrafındaki dönüşü olarak yorumlanınca kıyamet halleri arasında bunun ne sebeple zikredildiği anlaşılamıyor. Bir de bütün bu görüşlerde yalnız ثَابِتَةً *"yerinde durur"* demek oluyor. Ve bunun yürümekle karşılığı anlaşılsa da, bulut ile olan

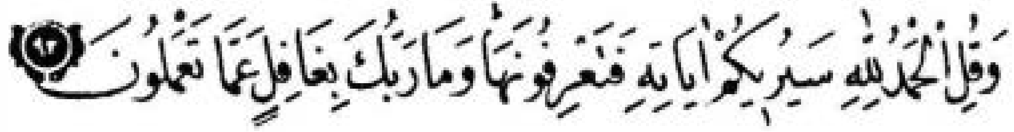
(1) Tirmizî, Tefsiru Sureti 39/6-7.

karşılığındaki zevk kaybedilmiş oluyor.

Bizim görüşümüze göre bu âyet, şimdiki halin her an oluş ve yok oluşunu göstererek kıyamet ve yeniden dirilmeyi düşündürmek için bir nevi delil göstermek üzere ifade edilmiştir. وَهِىَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ Dağların aslında gezici gazlardan meydana gelmiş olup zerrelerinde bulut buharlaşır gibi olmak ve yok olmak, kimyasal değişim ile her an yeni yaratılışın devam edip durduğunu ve bu suretle yoğunluklarının da bir tek hacimde sabit kalmayıp her an değişmek ve yeniden meydana gelmek üzere bulunduğunu ve bu sebepten âlemin en sabit görülen şeylerinin bile böyle her an değişme ile bir kıyamete doğru gittiğini ve şu halde günün birinde bir üfürme ile o koca dağların yerinden bütün yoğunluklarıyla yürütülüp yeryüzünün başka bir yeryüzüne değiştirilebileceğini anlatıyor. Hem bu gidişin nizamsız bir değişiklik ile sadece bir tahrip için değil, bulutun rahmete gidişi gibi hikmet ve intizam ile daha yüksek bir hayata geçirmek için olduğuna işaret de ediyor. Bu işareti özellikle açıklamak için buyuruluyor ki: صُنْعَ اللّٰهِ الَّذ۪ٓى اَتْقَنَ كُلَّ شَیْءٍ **Her şeyi itkan eden, yani ilim ve hikmeti ile her şeyi yerli yerinde sağlam ve muntazam yapan Allah'ın sanatıdır!** اِنَّهُ خَب۪يرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ **Şüphesiz ki O, yaptıklarınızdan tamamıyla haberdardır.** مَنْ جَٓاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا **Her kim bir iyilikle gelirse ona ondan daha hayırlısı var,** وَهُمْ **hem onlar** o iyilikle gelenler مِنْ فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ **o günkü bir feza'dan,** yani o üfürülme günü veya tekrar dirilme günü dehşetli bir korkudan اٰمِنُونَ **emin kalırlar** وَمَنْ جَٓاءَ بِالسَّيِّئَةِ **her kim de bir seyyie ile, kötü amel ile gelirse** فَكُبَّتْ وُجُوهُهُمْ فِى النَّارِ **yüzü koyun ateşte sürtülür.** هَلْ تُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ **Başka değil, ancak yaptığınız amellerin cezası ile karşılanacaksınız.**

Bu açıklamadan sonra, sonuç olarak Resulullah (s.a.v)a şöyle söylemesi emrolunuyor:

اِنَّمَٓا اُمِرْتُ اَنْ اَعْبُدَ رَبَّ هٰذِهِ الْبَلْدَةِ الَّذ۪ي حَرَّمَهَا وَلَهُ كُلُّ
شَيْءٍ وَاُمِرْتُ اَنْ اَكُونَ مِنَ الْمُسْلِم۪ينَ ﴿٩١﴾ وَاَنْ اَتْلُوَا الْقُرْاٰنَ فَمَنِ اهْتَدٰى
فَاِنَّمَا يَهْتَد۪ي لِنَفْسِه۪ وَمَنْ ضَلَّ فَقُلْ اِنَّمَٓا اَنَا مِنَ الْمُنْذِر۪ينَ ﴿٩٢﴾

Meâl-i Şerifi

91- (De ki): "Ben ancak her şeyin sahibi olan ve burayı kutlu kılan bu şehrin (Mekke'nin) Rabbine kulluk etmekle emrolundum. Yine bana müslümanlardan olmam emredildi."

92- "Ve Kur'ân'ı okumam emredildi." Artık kim doğru yola gelirse, yalnız kendisi için gelmiş olur; kim de saparsa ona de ki: "Ben sadece uyarıcılardanım."

93- Ve şöyle de: Hamd, Allah'a mahsustur. O, âyetlerini size gösterecek, siz de onları görüp tanıyacaksınız. Rabbin, yaptıklarınızdan habersiz değildir.

هٰذِهِ الْبَلْدَةِ *"Bu belde"* yani Mekke. «مَنْ اَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلّٰهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ...» مِنَ الْمُسْلِمِينَ *"Kim Allah'a yüzünü iyilik yapan biri olarak çevirirse"* (Bakara, 2/112) âyetine göre Allah'ın birliğine teslim olan ve yaptığını Allah için yapan halis **müslümanlardan** وَقُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ سَيُرِيكُمْ اٰيَاتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا **ve de ki: Hamdolsun Allah'a, o size âyetlerini gösterecek, siz de onları görüp tanıyacaksınız.** Yani Kur'ân'da kudret delillerinden İslâm'a vaad ettiği olağanüstü yardım ve başarıları ileride fiilen gösterecek. Şimdi tanımak istemediğiniz o hakikatleri o vakit tanıyacaksınız. اِنَّكَ لَتُلَقَّى الْقُرْاٰنَ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ عَلِيمٍ *"Şüphesiz ki bu Kur'ân, sana hikmet sahibi ve her şeyi bilen Allah tarafından verilmektedir"* (Neml, 27/6), اِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ بِحُكْمِهِ *"Rabbin şüphesiz onlar arasında hükmünü verecektir."* (Neml, 27/78), سَيُرِيكُمْ اٰيَاتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا *"O, âyetlerini size gösterecek, siz de onları görüp tanıyacaksınız."* âyetleri müminlere hidayet ve müjde için indirildiği, başında bildirilen bu sûrenin ruhu yerinde olan teminat âyetleridir.

Bu sûrenin indirildiği Mekke'de peygamber'in ne kadar yalnız, İslâm'ın ne kadar garip olduğu düşünülür de öyle bir zamanda böyle bir sûre ve özellikle bu kesin âyetlerle gelecek hakkında vaad ve teminatın kuvveti ve büyüklüğü ve gerçekte hicretten sonra İslâm tarihinin açtığı kudret ve saltanatın genişliği ve önemi düşünülürse bu sûrenin ve bu âyetlerin, bu yüksek haber ve teminatın ne kadar büyük mucizeleri içinde bulundurduğu ortaya çıkar. Ve gerçekten bu Kur'ân'ın, her şeye hakim, her şeyi bilen yüce Allah tarafından geldiği bütün açıklığı ile anlaşılır.

Tarihi araştıranlar "Bedir" den başlayıp Hz. Ömer devrinden, Fatih, Yavuz

ve Kanuni Süleyman devirlerine kadar yüce Allah'ın قُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ سَيُرِيكُمْ اٰيَاتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا *"Hamd olsun Allah'a! O, âyetlerini size gösterecek, siz de onları görüp tanıyacaksınız"* buyurduğu üzere, âyetlerini nasıl gösterdiğini hiç şüphesiz görür, hamd ederler. Selim ve Süleyman saltanatlarının, Davud ve Süleyman saltanatları gibi الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِى فَضَّلَنَا عَلٰى كَثِيرٍ مِنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ *"Bizi mümin kullarının birçoğundan üstün kılan Allah'a hamd olsun"* (Neml, 27/15) şükranesiyle doğması da bu sûredeki müjdelerin neticelerinden olduğunda şüphe yoktur.

Şunu da unutmayalım ki, Çanakkale, Sakarya, İnönü zaferleri, İzmir'in düşman işgalinden kurtarılması, Avrupalıların İstanbul'dan çıkarılmaları hamdolsun yüce Allah'ın zamanımızda gösterip tanıttığı İslâmi âyetlerdendir. Bu savaşlarda Türkiye müslümanları öyle bir sıkıntı ve ilhas ile Allah Teâlâ'ya sığınarak çalışmışlardı ki اَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ اِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوٓءَ *"Onlar mı hayırlı, yoksa kendine yalvardığı zaman bunalmışa karşılık veren ve başındaki sıkıntıyı gideren...mi?"* (Neml, 27/62) âyeti aynen ortaya çıkmıştı. Fakat bütün bunların meydana gelişinden sonra اِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتٰى وَلَا تُسْمِعُ الصُّمَّ الدُّعَٓاءَ اِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ *"Bil ki sen, ölüleri işittiremezsin, arkasını dönüp kaçmakta olan sağırlara da daveti duyuramazsın."* (Neml, 27/80) buyurulduğu üzere duymak istemeyen kalpsizler, sağırlar, körler, İslâm'ın artık bütün vaadleri olmuş bitmiş, gelecek için görevi kalmamış olduğunu iddia ederek müslümanlığı körletmek, Allah'ı unutup şirk yollarına gitmek istiyorlar. Böyle nankörlükler yapılacağını bildiği için yüce Allah da وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ *"Rabbin neler yapacağınızdan da habersiz değildir."* buyuruyor. Sûrenin başında da هُدًى وَبُشْرٰى لِلْمُؤْمِنِينَ *"Müminler için hidayet rehberi ve müjdedir"* (27/2), اَلَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكٰوةَ وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ *"Ki onlar, namazı kılarlar, zekatı verirler ve ahirete de kesin olarak iman ederler"* (27/3), اِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْاٰخِرَةِ زَيَّنَّا لَهُمْ اَعْمَالَهُمْ فَهُمْ يَعْمَهُونَ اُولٰٓئِكَ الَّذِينَ لَهُمْ سُوٓءُ الْعَذَابِ وَهُمْ فِى الْاٰخِرَةِ هُمُ الْاَخْسَرُونَ *"Şüphesiz biz, ahirete inanmayanların işlerini kendilerine süslü gösterdik de o yüzden bocalar dururlar; işte bunlar kendileri için oldukça ağır bir azab bulunan kimselerdir, ahirette en çok ziyana uğrayacaklar da onlardır."* (27/4-5) buyurulmuştu.

Yani müminlere, sonsuz geleceği olan ahiret vaad edilip müjdelenirken, ahirete imanı olmayanların, kendilerini beğenen körlüklerini ve sonundaki hüsranlarını anlatmıştı. Dâbbetü'l-arz ve Sûr'a üfürülme âyetlerinde de bütün âlemin umumî değişimi anlatılırken, İslâm'a vaad edilen ahiretin sonsuz tahakkuku tesbit edilmiş ve مَنْ جَٓاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا وَهُمْ مِنْ فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ اٰمِنُونَ *"Kim iyilikle gelirse ona daha iyisi verilir. Ve onlar o gün korkudan da emin kalırlar"* buyurul-

muştur. Gerçekte الَمْ يَرَوْا اَنَّا جَعَلْنَا الَّيْلَ لِيَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا *"Dinlensinler diye geceyi yarattığımızı, ve (çalışsınlar diye) gündüzü apaydınlık yaptığımızı görmediler mi?"* (27/86) buyurulduğu üzere İslâm'ın da gecesi, gündüzü olacak, o da bu değişen âlemde bazen gecelerin sukunet avucunda dinlenecek, bazen gündüzlerin parlayan ikbalinde gözlerini açarak Hak Teâlâ'nın yüce huzurunda en yüksek hayatı yaşamak için uyanacaktır. Bu âyetin işaretine göre İslâm'ın istikbali gece değil, gündüzdür; sönük değil, parlaktır. Arasıra basan gece karanlıkları, onu dinlendirip tekrar uyandırmak içindir. Bu mânâ, bilinen bir hadis-i şerif ile şöyle açıklanmıştır: الاِسْلَامُ بَدَاَ غَرِيبًا وَسَيَعُودُ كَمَا بَدَاَ غَرِيبًا فَطُوبَى لِلْغُرَبَاءِ Bu hadisteki «سَيَعُودُ» fiilini birçok kimseler يَصِيرُ mânâsına nakıs fiil kabul ederek: "İslâm garib olarak başladı (veya zuhûr etti), yine başladığı gibi garib olacak."(1) diye yalnız korkutma şeklinde anlamış, bundan ise hep ümitsizlik, yayılmıştır. Halbuki, Kâmus'ta gösterildiği üzere عَادَ "âde" fiili يَبْدِئُ ، يُعِيدُ de olduğu gibi dönüp yeniden başlamak mânâsına da gelir.

Bu hadiste de böyledir. Yani "İslâm garib olarak başladı (veya ortaya çıktı) ileride yine başladığı gibi garib olarak tekrar başlayacak (yahud yeniden doğacak) ne mutlu o gariblere" demektir. Hadisin sonundaki "fetûbâ" onun korkutmak için değil, müjdelemek için olduğunu gösterir, gerçi bunda da dönüp garibolma korkusu yok değil, fakat sönmeyip yeniden başlaması müjdesi vardır.

İşte "fetûbâ lilgurabâ" müjdesi de bunun içindir. Çünkü onlar "önce geçenler" gibidirler. Bundan dolayı hadis de ümitsizliği değil müjdeyi ifade eder. Ve bu, sûre-i celile âyetlerinin mânâlarındandır. Bu görüşten anlaşılıyor ki, bu Mekkî sûrelerin, tertipte böyle bir çok Medenî sûrelerden sonraya konulması, içindeki mevzularının daha çok geleceğe ait olduğuna dikkat çekme gibi bir hikmeti içermektedir. Ey müslüman bunları bil de, de ki: الْحَمْدُ لِلّٰهِ سَيُرِيكُمْ اٰيَاتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ *"Hamdolsun Allah'a! O, âyetlerini size gösterecek, siz de onları görüp tanıyacaksınız. Rabbin, yaptıklarından habersiz değildir."* Bak şimdi bu vaadi; Kasas Sûresi'nin takip etmesi ne kadar mânâlıdır:

---

(1) Müslim, İman, 232; Tirmizî, İman, 13; İbn Mâce, Fiten, 15; Dârimî, Rikak, 42 (Bab başlığında); Ahmed b. Hanbel, I, 184, 398; II, 177, 222, 389; IV, 73.

Kasas Sûresi

Mekke Döneminde İndi

Âyet Sayısı: 88

Kasas Sûresi'nin hepsi Mekkî'dir. Ancak bir rivayette «الَّذِينَ اٰتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ .... الْجَاهِلِينَ» ve bir diğer rivayette de اِنَّ الَّذِي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْاٰنَ âyeti hicret esnasında Cuhfe'de inmiştir.

Âyetleri : İttifakla Seksen sekizdir.

Kelimeleri : Bin yüz kırk birdir.

Harfleri : Sekiz bin beş yüzdür.

Fâsılası : ر ، ل ، ن ve م harfleridir.

İbnü Abbas ve Câbir b. Zeyd'den rivayet edildiği üzere "Şuarâ Sûresi indirilmiş, sonra Neml, daha sonra da Kasas."[1] Demek ki bu üç sûre, indirilmelerindeki sıra üzeredir. Allah Teâlâ Şuarâ Sûresi'nde Firavun'un Musa'ya اَلَمْ نُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدًا وَلَبِثْتَ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ وَفَعَلْتَ فَعْلَتَكَ الَّتِى فَعَلْتَ وَاَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ *"(Firavun) dedi ki: Biz seni çocukken himayemize alıp büyütmedik mi? Hayatının birçok yıllarını*

(1) Alûsî, Rûhü'l-Meânî, XX, 42.

arumızda geçirmedin mi? Sonunda o yaptığın işi de yaptın. Sen nankörün birisin." sözünü Musa (a.s.)'nın da فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ لِى رَبِّى حُكْمًا وَجَعَلَنِى مِنَ الْمُرْسَلِينَ * وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَىَّ اَنْ عَبَّدْتَ بَنِى اِسْرَائِيلَ *"Sizden korkunca da hemen aranızdan kaçtım. Sonra Rabbim bana hikmet bahşetti ve beni peygamberlerden kıldı. O nimet diye başıma kaktığın ise, İsrail oğullarını kendine kul, köle etmendir."* (Şuarâ, 26/18,19 21,22) dediğini anlatmış, sonra da Neml Sûresi'nde Musa (a.s)'nın ailesine ... اِنِّى اٰنَسْتُ نَارًا *"gerçekten ben bir ateş gördüm..."* (Neml, 27/7) sözünü nakletmişti ki bu, o kaçıştan sonra meydana gelmiş ve o sûrelerde topluca anlatılmıştı. Burada da o topluca anlatım uzunca ve genişçe anlatılarak büyük bir tarihî özet yapılacak ve bu şekilde Şuarâ Sûresi'nin sonunda söz verilen inkılab, Neml Sûresi'nde misalleri ve detayları ile açıklandığı gibi, Neml'in sonundaki سَيُرِيكُمْ اٰيَاتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا *"O, âyetlerini size gösterecek, siz de onları görüp tanıyacaksınız."* vaadinin örneği de bu Kasas Sûresi ile açıklanacaktır. وَنُرِيدُ اَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا فِى الْاَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ اَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ * وَنُمَكِّنَ لَهُمْ فِى الْاَرْضِ وَنُرِىَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ *"Biz ise istiyorduk ki, o yerde güçsüz düşürülenlere lütufta bulunalım, onları önderler yapalım, onlara (ötekilerin) yerini aldıralım. Ve o yerde onları hakim kılalım, Firavun ile Hâmân'a ve ordularına, onlardan çekinmekte oldukları şeyi gösterelim"* (Kasas, 28/5-6) âyeti bu açıklamanın giriş noktasıdır. Gerçekte zayıfların kuvvetlileri devirmesi bir tabiat işi değil, fiilen Allah Teâlâ'nın kudret delillerindendir. İşte Kasas Sûresi, bu alınacak dersi anlatan bir tarih senfonisidir.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

طٰسٓمٓ ﴿١﴾ تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ الْمُب۪ينِ ﴿٢﴾ نَتْلُوا عَلَيْكَ
مِنْ نَبَاِ مُوسٰى وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣﴾ اِنَّ فِرْعَوْنَ
عَلَا فِي الْاَرْضِ وَجَعَلَ اَهْلَهَا شِيَعًا يَسْتَضْعِفُ طَٓائِفَةً
مِنْهُمْ يُذَبِّحُ اَبْنَٓاءَهُمْ وَيَسْتَحْي۪ نِسَٓاءَهُمْ اِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِد۪ينَ
﴿٤﴾ وَنُر۪يدُ اَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذ۪ينَ اسْتُضْعِفُوا فِي الْاَرْضِ
وَنَجْعَلَهُمْ اَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِث۪ينَ ﴿٥﴾ وَنُمَكِّنَ لَهُمْ فِي الْاَرْضِ

وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ

(٦) وَاَوْحَيْنَا اِلَى اُمِّ مُوسَى اَنْ اَرْضِعِيهِ فَاِذَا خِفْتِ عَلَيْهِ

فَاَلْقِيهِ فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي اِنَّا رَادُّوهُ اِلَيْكِ وَجَاعِلُوهُ

مِنَ الْمُرْسَلِينَ (٧) فَالْتَقَطَهُ اٰلُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا

وَحَزَنًا اِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِئِينَ (٨) وَقَالَتِ

امْرَاَتُ فِرْعَوْنَ قُرَّتُ عَيْنٍ لِي وَلَكَ لَا تَقْتُلُوهُ عَسَى اَنْ يَنْفَعَنَا

اَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ (٩) وَاَصْبَحَ فُؤَادُ اُمِّ مُوسَى

فَارِغًا اِنْ كَادَتْ لَتُبْدِي بِهِ لَوْلَا اَنْ رَبَطْنَا عَلَى قَلْبِهَا لِتَكُونَ

مِنَ الْمُؤْمِنِينَ (١٠) وَقَالَتْ لِاُخْتِهِ قُصِّيهِ فَبَصُرَتْ بِهِ عَنْ

جُنُبٍ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ (١١) وَحَرَّمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِنْ قَبْلُ

فَقَالَتْ هَلْ اَدُلُّكُمْ عَلَى اَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُ نَاصِحُونَ

(١٢) فَرَدَدْنَاهُ اِلَى اُمِّهِ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَلِتَعْلَمَ اَنَّ

وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ (١٣)

Meâl-i Şerifi

1- Tâ, Sîn, Mîm.
2- Bunlar, apaçık kitabın âyetleridir.
3- İman edecek bir kavim için Musa ile Firavun'un haberlerinden bir

kıssasını sana dosdoğru okuyacağız.

4- Çünkü Firavun, (Mısır) toprağında gerçekten azmış, halkını parça parça etmişti. Onlardan bir zümreyi güçsüz buluyor, bunların oğullarını boğazlıyor, kızlarını ise sağ bırakıyordu. Belli ki o bozgunculardandı.

5- Biz ise istiyorduk ki, o yerde güçsüz düşürülenlere lütufta bulunalım, onları önderler yapalım, onlara (ötekilerin) yerini aldıralım.

6- Ve o yerde onları hakim kılalım, Firavun ile Hâmân ve ordularına, onlardan çekinmekte oldukları şeyi gösterelim.

7- O zamanda Musa'nın anasına "Onu emzir, kendisine zarar geleceğinden kaygılandığında onu denize (Nil nehrine) bırakıver, hiç korkup kaygılanma, çünkü biz onu tekrar sana vereceğiz ve onu peygamberlerden biri yapacağız" diye bildirdik.

8- Nihayet Firavun ailesi onu yitik olarak aldı. Çünkü o, sonunda kendileri için bir düşman ve bir tasa olacaktı. Şüphesiz Firavun ile Hâmân ve askerleri yanılıyorlardı.

9- Firavun'un karısı (sepetin içinden çocuk çıkınca kocasına), "İkinizin de gözü aydın! Onu öldürmeyin, belki bize faydası dokunur, ya da onu evlad ediniriz" dedi. Halbuki onlar işin sonunu sezemiyorlardı.

10- Musa'nın anasının yüreği (tasadan) bomboş kalıverdi. Eğer biz, (vaadimize) inananlardan olması için onun kalbini pekiştirmemiş olsaydık, neredeyse işi meydana çıkaracaktı.

11- Annesi Musa'nın ablasına, "Onun izini takip et" dedi. O da, onlar farkına varmadan uzaktan kardeşini gözetledi.

12- Biz (annesine geri vermezden) daha önce, onun süt analarının sütünü kabulüne müsade etmedik. Bunun üzerine ablası, "Size, onun bakımını sizin namınıza üstlenecek, hem de ona iyi davranacak bir aile göstereyim mi?" dedi.

13- Böylelikle biz onu, gözü aydın olsun, gam çekmesin ve Allah'ın vaadinin gerçek olduğunu bilsin, diye anasına geri verdik. Fakat yine de pek çoğu (bunu) bilmezler.

الْكِتَابِ الْمُبِينِ İfadesi güzel, parlak kitap, açıkça ortaya koyup açıklayan kitap ki, kastedilen Kur'ân'dır. Levh-i Mahfûz, diyenler de vardır. نَتْلُوا Tilavetle okuyacağız.

TİLAVET: Takip etmek, arkasına düşmektir. Râgıb'ın açıklamasına göre özellikle Allah Teâlâ'nın indirilmiş kitaplarını ya okumak veya içindeki emir ve yasağı, teşvik ve sakındırmayı dikkatle takip etmektir.(1) Demek ki tilavet oku-

(1) Ragıb el-Isfahânî, a.g.e., 75.

maktan bir yönden daha özeldir. Burada ise Cebrail aracılığı ile okumak ve indirmekten mecazdır. طَائِفَةً مِنْهُمْ **Onlardan bir zümreyi** ki, İsrailoğullarıdır. Deniliyor ki, kahinin birisi Firavun'a şöyle demiş: İsmail oğullarında bir çocuk doğacak, senin devletin onun eliyle gidecek. اِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ **Çünkü o cidden bozgunculardandı.** Bir maksadı için yeryüzünü bozguna uğratmaktan çekinmezdi.

Onun için bu kadar günahsız çocukları, peygamberlerin çocuklarını kesiyor, kızları erkeksiz bırakarak dilediği gibi kullanmak istiyor. ... وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ *"Firavun ve Hâmân'a gösterelim"* yani korktukları şeyi başlarına getirelim, İsrail oğulları sebebiyle devletlerinin sona ermesini, kendilerinin yok olmasını görsünler. Hâmân, Firavun'un veziridir. وَنَجْعَلَهُمْ اَئِمَّةً **Hem onları önderler yapalım,** yani din ve dünyada öncül kendilerine uyulur imamlar. وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ **Hem de onları o varisler yapalım,** yani وَاَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضْعَفُونَ مَشَارِقَ الْاَرْضِ وَمَغَارِبَهَا الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَى عَلَى بَنِي اِسْرَائِيلَ بِمَا صَبَرُوا وَدَمَّرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ *"Hor görülüp ezilmekte olan o kavmi de, içini bereketle doldurduğumuz yerin doğu taraflarına, batı taraflarına mirasçı kıldık. Rabbinin İsrail oğullarına verdiği güzel söz, sabırlarına karşılık yerine geldi. Firavun ve kavminin yapmakta olduklarını ve yetiştirdikleri bahçeleri helak ettik"* (A'râf, 7/137) âyetinde açıklanan varisler.

وَاَوْحَيْنَا اِلَى اُمِّ مُوسَى *"Musa'nın annesine vahyettik..."* Bu vahyin peygamberlik vahyi değil, ilham veya rüya demek olduğunu söylüyorlar. Demek ki ilham, kelâmcıların dediği gibi genel için ilim sebeplerinden olmamakla beraber, sahibi için ameli gerektirecek bir kuvvet olabilir. Bundan dolayı burada اِنَّا رَادُّوهُ اِلَيْكِ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ *"Çünkü biz sana onu geri vereceğiz ve onu peygamberlerden biri yapacağız."* ilâhî vaadi tahkik sigası ile kesinlik de ifade etmektedir. Hem bir annenin yavrusunu emzirmek doğal duygusu kadar kuvvetli bir kesinlik. Şu halde peygamberin peygamberliği değilse de velilerin kerameti çeşidinden olduğunda şüphe yoktur. Anlaşılıyor ki bu ilham, Musa doğduktan sonra olmuş ve biraz emzirilmiş, bu emzirme müddeti üç ay denilmiştir. فِي الْيَمِّ **Nil,** خَاطِئِينَ "hatâ"dan değil "hatîe" dendir. Çünkü kelime "hatâ"dan olsaydı "muhtiîn" denilirdi. Bu âyet لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا *"Kendilerine bir düşman ve bir tasa olması için"* hikmetinin sebebini açıklamaktır. Yani cani oldukları için Allah tarafından o şekilde imtihan olacaklardı. Yoksa caniler onu bırakmazlardı. وَاَصْبَحَ فُؤَادُ اُمِّ مُوسَى فَارِغًا **Musa'nın anasının da kalbi yani gönlü bomboş sabahı etti.** Bunun açıkça ifadesi, ne olup bittiğinden hiçbir haber almayarak şaşkınlık ve tasadan

gönlüne hiçbir şey girmiyor, aklı sıfıra inmiş bir halde, demektir. اِنْ كَادَتْ لَتُبْدٖى بِهٖ **Az daha onu meydana çıkaracaktı,** telaş ve acele ile haber alacağım diye, yaptığını sezdirecek Musa'yı ele verecekti. وَقَالَتْ لِاُخْتِهٖ Onun, yani Musa'nın kız kardeşine قُصّٖيهِ **kardeşinin izini takip et,** ne olduğundan bir haber al, demişti.

Türkçede müzekker ve müennes zamiri ayrılmadığından Türkçede "kızkardeşine" denilince annesinin kız kardeşine denilmiş gibi anlaşılıyor. Halbuki لِاُخْتِهَا değil لِاُخْتِهٖ dir. Şu halde görünen لِبِنْتِهَا "kendi kızına" denilmesi iken "Musa'nın kızkardeşi" denilmesi şefkatin özellikle vurgulanması bakımından daha beliğ olmuştur. Yani kendi kızı olduğu için değil. Musa'nın kızkardeşi olduğu için takibini istemişti. فَبَصُرَتْ بِهٖ عَنْ جُنُبٍ **O da onu uzaktan gözledi ve gördü** وَهُمْ **onlar,** yani Firavun ailesi, لَا يَشْعُرُونَ **farkında değillerdi,** gözettiğinin veya kızkardeşi olduğunun farkına varmıyorlardı.

وَلَمَّا بَلَغَ
اَشُدَّهُ وَاسْتَوٰٓى اٰتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًاۜ وَكَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِن۪ينَ
(14) وَدَخَلَ الْمَد۪ينَةَ عَلٰى ح۪ينِ غَفْلَةٍ مِنْ اَهْلِهَا فَوَجَدَ ف۪يهَا
رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هٰذَا مِنْ ش۪يعَتِه۪ وَهٰذَا مِنْ عَدُوِّه۪ۚ فَاسْتَغَاثَهُ
الَّذ۪ي مِنْ ش۪يعَتِه۪ عَلَى الَّذ۪ي مِنْ عَدُوِّه۪ۙ فَوَكَزَهُ مُوسٰى فَقَضٰى
عَلَيْهِۘ قَالَ هٰذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِؕ اِنَّهُ عَدُوٌّ مُضِلٌّ مُب۪ينٌ (15)
قَالَ رَبِّ اِنّ۪ي ظَلَمْتُ نَفْس۪ي فَاغْفِرْ ل۪ي فَغَفَرَ لَهُؕ اِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ
الرَّح۪يمُ (16) قَالَ رَبِّ بِمَٓا اَنْعَمْتَ عَلَيَّ فَلَنْ اَكُونَ ظَه۪يرًا
لِلْمُجْرِم۪ينَ (17) فَاَصْبَحَ فِي الْمَد۪ينَةِ خَٓائِفًا يَتَرَقَّبُ فَاِذَا الَّذ۪ي

اسْتَنْصَرَهُ بِالْاَمْسِ يَسْتَصْرِخُهُ قَالَ لَهُ مُوسٰٓى اِنَّكَ لَغَوِيٌّ
مُبٖينٌ ﴿١٨﴾ فَلَمَّٓا اَنْ اَرَادَ اَنْ يَبْطِشَ بِالَّذٖي هُوَ عَدُوٌّ لَهُمَا
قَالَ يَا مُوسٰٓى اَتُرٖيدُ اَنْ تَقْتُلَنٖي كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْاَمْسِ اِنْ تُرٖيدُ
اِلَّٓا اَنْ تَكُونَ جَبَّارًا فِي الْاَرْضِ وَمَا تُرٖيدُ اَنْ تَكُونَ مِنَ الْمُصْلِحٖينَ
﴿١٩﴾ وَجَٓاءَ رَجُلٌ مِنْ اَقْصَا الْمَدٖينَةِ يَسْعٰى قَالَ يَا مُوسٰٓى اِنَّ الْمَلَاَ
يَاْتَمِرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ اِنّٖي لَكَ مِنَ النَّاصِحٖينَ ﴿٢٠﴾
فَخَرَجَ مِنْهَا خَٓائِفًا يَتَرَقَّبُ قَالَ رَبِّ نَجِّنٖي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمٖينَ ﴿٢١﴾

Meâl-i Şerifi

14- Musa yiğitlik çağına girip olgunlaşınca, biz ona hikmet ve ilim verdik. İşte güzel davrananları biz böyle mükafatlandırırız.

15- Musa, halkının habersiz olduğu bir sırada şehre girdi. Orada, biri kendi tarafından diğeri düşman tarafından olan iki adamı birbirleriyle döğüşür buldu. Kendi tarafı olan, düşmana karşı ondan yardım diledi. Musa da ötekine bir yumruk indirip onun ölümüne sebep oldu. "Bu, şeytan işidir. O, gerçekten saptırıcı, apaçık bir düşmandır" dedi.

16- Musa, "Rabbim! Doğrusu kendimi ziyana uğrattım. Beni bağışla!" dedi; Allah da, onu bağışladı. Çünkü, çok bağışlayıcı, çok merhamet edici olan ancak O'dur.

17- Musa, "Rabbim! Bana lutfettiğin nimetlere andolsun ki, artık suçlulara asla arka olmayacağım" dedi.

18- Şehirde korku içinde, (etrafı) gözetleyerek sabahladı. Bir de ne görsün, dün kendisinden yardım isteyen kimse feryad ederek yine ondan imdat istiyor. Musa ona dedi ki: "Doğrusu sen, besbelli bir azgınsın!"

19- Musa, ikisinin de düşmanı olan adamı yakalamak isteyince, o adam dedi ki: "Ey Musa! Dün bir cana kıydığın gibi, bana da mı kıymak istiyorsun? Demek arabuluculardan olmak istemiyor da, bu yerde ille yaman bir

zorba olmayı arzuluyorsun sen!"

20- Şehrin öbür ucundan bir adam geldi ve dedi ki: "Ey Musa! İleri gelenler seni öldürmek için hakkında müzakere ediyorlar. Derhal (buradan) çık! İnan ki ben senin iyiliğini isteyenlerdenim."

21- Musa korka korka, (etrafı) gözetleyerek oradan çıktı. "Rabbim! Beni zalimler güruhundan kurtar" dedi.

وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلْقَٓاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسٰى رَبّ۪ٓي اَنْ يَهْدِيَن۪ي سَوَٓاءَ
السَّب۪يلِ ﴿٢٢﴾ وَلَمَّا وَرَدَ مَٓاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ اُمَّةً مِنَ النَّاسِ
يَسْقُونَ وَوَجَدَ مِنْ دُونِهِمُ امْرَاَتَيْنِ تَذُودَانِ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا
قَالَتَا لَا نَسْق۪ي حَتّٰى يُصْدِرَ الرِّعَٓاءُ وَاَبُونَا شَيْخٌ كَب۪يرٌ ﴿٢٣﴾
فَسَقٰى لَهُمَا ثُمَّ تَوَلّٰٓى اِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ اِنّ۪ي لِمَٓا اَنْزَلْتَ اِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ
فَق۪يرٌ ﴿٢٤﴾ فَجَٓاءَتْهُ اِحْدٰيهُمَا تَمْش۪ي عَلَى اسْتِحْيَٓاءٍ قَالَتْ اِنَّ اَب۪ي
يَدْعُوكَ لِيَجْزِيَكَ اَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا فَلَمَّا جَٓاءَهُ وَقَصَّ عَلَيْهِ
الْقَصَصَ قَالَ لَا تَخَفْ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِم۪ينَ ﴿٢٥﴾ قَالَتْ
اِحْدٰيهُمَا يَٓا اَبَتِ اسْتَاْجِرْهُ اِنَّ خَيْرَ مَنِ اسْتَاْجَرْتَ الْقَوِيُّ
الْاَم۪ينُ ﴿٢٦﴾ قَالَ اِنّ۪ٓي اُر۪يدُ اَنْ اُنْكِحَكَ اِحْدَى ابْنَتَيَّ هَاتَيْنِ
عَلٰٓى اَنْ تَاْجُرَن۪ي ثَمَانِيَ حِجَجٍ فَاِنْ اَتْمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ وَمَٓا
اُر۪يدُ اَنْ اَشُقَّ عَلَيْكَ سَتَجِدُن۪ٓي اِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ مِنَ الصَّالِح۪ينَ

﴿٢٧﴾ قَالَ ذٰلِكَ بَيْن۪ي وَبَيْنَكَۜ اَيَّمَا الْاَجَلَيْنِ قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ
عَلَيَّۜ وَاللّٰهُ عَلٰى مَا نَقُولُ وَك۪يلٌ ﴿٢٨﴾

Meâl-i Şerifi

22- Medyen'e doğru yöneldiğinde: "Umarım Rabbim beni doğru yola iletir." dedi.

23- Musa, Medyen suyuna varınca, orada (hayvanlarını) sulayan bir çok insan buldu. Onların gerisinde de (hayvanlarını suyun olduğu yerden) geri çeken iki kadın gördü. Onlara "Derdiniz nedir?" dedi. Şöyle cevap verdiler: "Çobanlar sulayıp çekilmeden biz (onların içine sokulup hayvanlarımızı) sulamayız; babamız da çok yaşlıdır."

24- Bunun üzerine Musa, onların davarlarını suladı. Sonra gölgeye çekildi ve "Rabbim! Doğrusu bana indireceğin her hayra muhtacım" dedi.

25- Derken, o iki kadından biri utana utana yürüyerek ona geldi. "Babam, dedi, bizim yerimize (hayvanları) sulamanın karşılığını ödemek için seni çağırıyor." Musa, ona (Hz. Şuayb'a) gelip başından geçeni anlatınca o, "korkma, o zalim kavimden kurtuldun" dedi.

26- (Şuayb'ın) iki kızından biri: "Babacığım! Onu ücretle (çoban) tut. Çünkü ücretle istihdam edeceğin en iyi kimse, bu güçlü ve güvenilir adamdır" dedi.

27- (Şuayb) Dedi ki: "Bana sekiz yıl çalışmana karşılık şu iki kızımdan birini sana nikahlamak istiyorum. Eğer on yıla tamamlarsan artık o kendinden; yoksa sana ağırlık vermek istemem. İnşaallah beni iyi kimselerden bulacaksın."

28- Musa şöyle cevap verdi: "Bu seninle benim aramdadır. Bu iki süreden hangisini doldurursam dolduravım demek ki, bana karşı husumet yok. Söylediklerimize Allah vekildir."

مَدْيَنَ "Medyen", yukarda geçtiği üzere Şuayb (a.s)'ın memleketidir.

حَتّٰى يُصْدِرَ الرِّعَٓاءُ VÜRÛD, suya gitmek, SUDÛR, sudan dönmek olduğu gibi, ISDAR da hayvanları sudan çekip götürmektir.

رِعَٓاءُ RİÂ': Raî'nin çoğulu, çobanlar, تَذُودَانِ ذَوْدٌ ZEVD: Engel olmak ve geri çekmek; yani diğerleri sularken, bu ikisi hayvanlarını sakındırıp duruyorlar. اِنّ۪ي لِمَٓا اَنْزَلْتَ اِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَق۪يرٌ Burada iki mânâ vardır: Birisi لَامْ harfi, "fakir" kelimesinin

ılması ve أنزلت fiili muzari mânâsına olmak üzere "**Yarab her ne hayır indirirsen muhtacım**" demektir. Birisi de «لام» harfi illet için olmak üzere "**Yarabbi! Hakkında hayır olmak üzere başıma getirdiğin bu kadar olaylardan dolayı bir fakir oldum, çok muhtacım**" demektir ki, bu mânâ daha uygundur.

فَلَمَّا قَضٰى مُوسَى الْاَجَلَ

وَسَارَ بِاَهْلِه۪ٓ اٰنَسَ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ نَارًاۚ قَالَ لِاَهْلِهِ امْكُثُٓوا

اِنّ۪ٓي اٰنَسْتُ نَارًا لَعَلّ۪ٓي اٰت۪يكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ اَوْ جَذْوَةٍ مِنَ النَّارِ

لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَلَمَّٓا اَتٰيهَا نُودِيَ مِنْ شَاطِئِ الْوَادِ

الْاَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ الْمُبَارَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ اَنْ يَا مُوسٰٓى اِنّ۪ٓي اَنَا اللّٰهُ رَبُّ

الْعَالَم۪ينَۙ ﴿٣٠﴾ وَاَنْ اَلْقِ عَصَاكَۜ فَلَمَّا رَاٰهَا تَهْتَزُّ كَاَنَّهَا جَٓانٌّ وَلّٰى

مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْۜ يَا مُوسٰٓى اَقْبِلْ وَلَا تَخَفْ اِنَّكَ مِنَ الْاٰمِن۪ينَ ﴿٣١﴾

اُسْلُكْ يَدَكَ ف۪ي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَٓاءَ مِنْ غَيْرِ سُٓوءٍۘ وَاضْمُمْ اِلَيْكَ

جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ فَذَانِكَ بُرْهَانَانِ مِنْ رَبِّكَ اِلٰى فِرْعَوْنَ

وَمَلَا۬ئِه۪ۜ اِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِق۪ينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ اِنّ۪ي قَتَلْتُ مِنْهُمْ

نَفْسًا فَاَخَافُ اَنْ يَقْتُلُونِ ﴿٣٣﴾ وَاَخ۪ي هٰرُونُ هُوَ اَفْصَحُ مِنّ۪ي

لِسَانًا فَاَرْسِلْهُ مَعِيَ رِدْءًا يُصَدِّقُن۪ٓي اِنّ۪ٓي اَخَافُ اَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿٣٤﴾

قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِاَخ۪يكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطَانًا فَلَا يَصِلُونَ

إليكما بآياتنا أنتما ومن اتبعكما الغالبون ﴿٣٥﴾ فلما
جاءهم موسى بآياتنا بينات قالوا ما هذا إلا سحر مفترى
وما سمعنا بهذا في آبائنا الأولين ﴿٣٦﴾ وقال موسى ربي أعلم
بمن جاء بالهدى من عنده ومن تكون له عاقبة الدار إنه لا يفلح
الظالمون ﴿٣٧﴾ وقال فرعون يا أيها الملأ ما علمت لكم من إله
غيري فأوقد لي يا هامان على الطين فاجعل لي صرحا لعلي أطلع
إلى إله موسى وإني لأظنه من الكاذبين ﴿٣٨﴾ واستكبر هو
وجنوده في الأرض بغير الحق وظنوا أنهم إلينا لا يرجعون ﴿٣٩﴾
فأخذناه وجنوده فنبذناهم في اليم فانظر كيف كان عاقبة
الظالمين ﴿٤٠﴾ وجعلناهم أئمة يدعون إلى النار ويوم القيامة
لا ينصرون ﴿٤١﴾ وأتبعناهم في هذه الدنيا لعنة ويوم القيامة
هم من المقبوحين ﴿٤٢﴾

Meâl-i Şerifi

29- Artık Musa süreyi doldurup ailesiyle yola çıkınca, Tûr tarafından bir ateş gördü. Ailesine: "Siz (burada) bekleyin; ben bir ateş gördüm, belki oradan size bir haber, yahut ısınmanız için o ateşten bir parça getiririm"

dedi.

30- Oraya gelince, o mübarek yerdeki vâdinin sağ kıyısından, (oradaki) ağaç tarafından kendisine şöyle seslenildi: "Ey Musa! Bil ki ben, bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'ım."

31- Ve "Asânı at!" denildi. Musa (attığı) asâyı yılan gibi debrenir görünce, dönüp arkasına bakmadan kaçtı. "Ey Musa! Beri gel, korkma. Çünkü sen emniyette olanlardansın." (buyuruldu.)

32- "Elini koynuna sok, kusursuz bembeyaz çıkacaktır. Korkudan (açılan) kollarını kendine çek. İşte bu ikisi Firavun ve onun adamlarına karşı Rabbin tarafından iki kesin delildir. Çünkü onlar, yoldan çıkan bir kavim olmuşlardır." (diye seslenildi)

33- Musa dedi ki: "Rabbim! Ben onlardan birini öldürmüştüm, beni öldürmelerinden korkuyorum."

34- "Kardeşim Harun'un dili benimkinden daha düzgündür. Onu da beni doğrulayan bir yardımcı olarak benimle birlikte gönder. Zira bana yalancılık ithamında bulunmalarından endişe ediyorum."

35- Allah buyurdu: "Seni kardeşinle destekliyeceğiz ve size öyle bir kudret vereceğiz ki, âyetlerimiz sayesinde onlar size erişemeyecekler. Siz ve size tabi olanlar üstün geleceksiniz."

36- Musa onlara apaçık âyetlerimizi getirince, "Bu, olsa olsa uydurulmuş bir sihirdir. Biz önceki atalarımızdan böylesini işitmemiştik" dediler.

37- Musa şöyle dedi: "Rabbim, kendi katından kimin hidayet rehberi getirdiğini ve hayırlı akibetin kime nasip olacağını en iyi bilendir. Muhakkak ki zalimler, kurtuluşa eremezler."

38 - Firavun: "Ey ileri gelenler! Sizin için benden başka bir ilâh tanımıyorum. Ey Hâmân, haydi benim için çamur üzerine ateş yak (ve tuğla imal et), bana bir kule yap ki, Musa'nın ilâhına çıkayım; ama sanıyorum, o mutlaka yalan söyleyenlerdendir." dedi.

39- O ve askerleri, yeryüzünde haksız yere büyüklük tasladılar ve gerçekten bize döndürülmeyeceklerini sandılar.

40- Biz de onu ve askerlerini yakalayıp denize atıverdik. Bir bak, zalimlerin sonu nice oldu!

41- Onları ateşe çağıran öncüler kıldık. Kıyamet günü onlar yardım görmeyeceklerdir.

42- Bu dünyada arkalarına lanet taktık. Onlar, kıyamet gününde de kötülenmişler arasındadır.

فَلَمَّا قَضٰى مُوسَى الْاَجَلَ *"Musa süreyi tamamladı"*. İlk bakışta hangi müddeti

ödediği belli olmuyor gibi ise de düşünülünce fazlasını ödediği, yani on yıl çalışma müddetini tamamladığı ve hiçbir müddeti kalmadığı anlaşılır. Çünkü cömert olan sözünü yerine getirir, bu husustaki kaynaklar da buna işaret etmektedir. Hatta bazılarına göre on sene daha fazla kaldığı rivayet edilmiştir.

وَسَارَ بِاَهْلِه۪ٓ **Ve ailesiyle yürüdü, yola çıktı,** nereye gidiyordu? Bu açıklanmıyor, bazıları Mısır'a demişler ve fakat اَخَافُ اَنْ يَقْتُلُونِ *"Beni hemen öldürmelerinden korkarım."* demesi buna aykırı görünür. Bazıları da Kudüs'e demişler ki daha doğru ve daha uygun görünür. اٰنَسَ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ نَارًا **Tûr tarafından yani dağ yönünden bir ateş hissetti, gördü.** Dikkat edilirse bu ifade son derece basit ve açık görünmekle beraber, işaret ettiği şeylerde açıklamalara sığmayacak bir çok derinlikler vardır. Mesela "if'âl" babından veya "mufâale" babından olması mümkün olan «اٰنَسَ» bir his ve duygu ifade etmekle birlikte, kaba bir duygunun değil, yakınlık ifade eden derin ve insanî bir ince duygunun ifadesidir. Nitekim فَاِنْ اٰنَسْتُمْ مِنْهُمْ رُشْدًا *"Eğer onlarda bir olgunlaşma hissedip görürseniz"* (Nisa, 4/6) âyetindeki "olgunluk görmek" de derin bir duygudur. Şüphesiz "ehasse" denilmeyip de "ânese" denilmesi, özel bir incelik taşımaktadır. Bunu ancak zevk takdir eder «نَارًا» kelimesindeki tenvinin belirsizliğindeki gariplik ve acaiplik de öyledir. لَعَلّ۪ٓي اٰت۪يكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ **Belki ondan size bir haber getiririm.** Demek ki yolda, bir haber almaya muhtaç sıkıntılı bir durumda bulunuyorlardı, bunu şu rivayetlerle açıklamışlardır:

1- Kış mevsiminde ailesiyle, malıyla çıkmış ve Şam melikinden korkarak ana yoldan başka bir yol tutmuştu, karısı hamileydi. Çölde gidiyor, yollarını bilmiyorlardı, bu yürüyüş onu soğuk karanlık bir karlı bir gecede Tûr'un sağına, batı tarafına götürmüştü.

2- Hanımına gösterdiği titizlikten geceleyin arkadaşları ile buluşur, gündüz onlardan ayrılırdı. Bir gün yolu şaşırdı, gece geldi çattı. Derken hanımının doğum sancıları tuttu. Çakmağını çaktı ateş almadı, bir de baktı uzaktan bir ateş parlıyor; işte o vakit "Durun, dedi, ben bir ateş hissettim, belki ondan size bir haber getiririm اَوْ جَذْوَةٍ مِنَ النَّارِ **yahut ateşten bir parça...**"

فَلَمَّٓا اَتٰيهَا نُودِيَ **Derken oraya varınca nida olunup seslenildi** مِنْ شَاطِئِ الْوَادِ الْاَيْمَنِ **vâdinin sağ kıyısından.** Musa'ya göre sağ veya "eymen" sözünün bir diğer mânâsıyla, vâdinin en uygun kıyısındaki. الاَيْمَنُ فَالاَيْمَنُ *"Sağdan itibaren"* ifadesine göre, işaretle sağ demek olur. فِي الْبُقْعَةِ الْمُبَارَكَةِ **O mübarek buk'ada.**

BUK'A: Yanındaki araziden bir başka türlü olan arazi parçası demektir.

Mübarek olması, Allah Teâlâ'nın özellikle âyet ve nurlarının orada ortaya çıkmış olması, yani peygamberliğin ve Allah ile konuşmanın burada meydana gelmiş olması sebebiyledir. مِنَ الشَّجَرَةِ **Ağaçtan** seslenildi. Bu ağacı bazıları Unnab kına; bazıları semüre, deve dikeni cinsinden bir çöl ağacı; bazıları avsec, yani sincan dikeni veya Musa ağacı denilen dikenli bir ağaç; bazıları da ulleyk, yani sarmaşık veya böğürtlen diye rivayet etmişlerdir. Alûsî diyor ki: Bu günkü Tevrat'ta bahsedilen de Ulleyka'dır.(1) Bu «مِنَ الشَّجَرَةِ» ibaresi «مِنْ شَاطِئِ» den bedel-i iştimaldir. Ağaç seslendi değil, ağaçtan seslenildi أَنْ **şöyle diye:**(2)

يَا مُوسٰى اِنّ۪ٓي اَنَا اللّٰهُ رَبُّ الْعَالَم۪ينَ **Ya Musa! Hakikat ben'im, ben âlemlerin Rabbı Allah.** Tâhâ Sûresi'nde يَا مُوسٰى اِنّ۪ٓي اَنَا رَبُّكَ *"Ey Musa muhakkak ben, senin Rabbinim"* (Tâhâ, 19/12) diye seslenildi, Neml Sûresi'nde de اَنْ بُورِكَ مَنْ فِي النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَاۜ وَسُبْحَانَ اللّٰهِ رَبِّ الْعَالَم۪ينَ *"Ateşin bulunduğu yerdeki ve çevresindekiler mübarek kılınmıştır! Âlemlerin Rabbi olan Allah, eksiklerden münezzehtir!"* (Neml, 27/8) diye seslenildi, diye geçmişti. İmam Fahreddin Razî bu farkların sebebini anlatmak için der ki: "Bunların arasında zıtlık yoktur. Allah Teâlâ hepsini anlatmış, fakat her sûrede o seslenmenin bir kısmını nakletmiştir."(3) Kâdî ve Ebu's-Suûd da "Fark yalnız sözdedir, asıl kastedilen mânâda farklılık ve zıtlık yoktur"(4) demişler; bu ise Kur'ân yalnız mânâyı hikaye etmiş demek olacağından "nidâ" (seslenme)nin bir söz ve ses değil, yalnız bir mânâdan ibaret olduğunu zannettirebileceği gibi, kıssanın üç sûrede tekrar edilmesinin sebebini de açıklamıyor. Halbuki her birinde kıssa, sadece bir tekrardan ibaret olmayıp diğerlerinde söylenmeyen bir yönüyle açıklanmış olduğundan Razi'nin dediği gibi "nida" (seslenme)nin içinde bulundurduğu ifade de budur.(5) Hepsinin ortaya çıkardığı gerçek Musa (a.s)'nın bir sözü, söz olarak işitmiş olmasıdır.

Burada Mûtezile demişlerdir ki «مِنَ الشَّجَرَةِ» açıkça gösteriyor ki, Musa (a.s) seslenmeyi ağaçtan işitmiştir. Ve bu seslenme ile konuşan da Allah Teâlâdır. Halbuki, yüce Allah bir cisimde olmaktan münezzehtir. Demek ki, yüce Allah'ın konuşması, ancak bir cisimde söz yaratmaktır. Buna karşı kelâm sıfatının ezelî olduğunu kabul eden Ebu Mansur Matüridî ve Maveraünnehir Türk âlimleri derler ki: "Allah Teâlâ'nın zatı ile ezelî olan kelâm-ı kadîm, işitilmez, işitilen ancak ses ve harflerdir. Ve işte ağaçta yaratılan ve ondan işitilen, odur.

(1) Alûsî, a.g.e., XX, 73.
(2) Yani أَنْ müfessiredir. (Müellif)
(3) Fahrü'r-Râzî, a.g.e., XXIV, 245.
(4) Ebu's-Suud, a.g.e., VII, 12; Haşiyetü Şehzâde ale'l-Beydâvî, III, 512.
(5) Fahrü'r-Râzî, a.g.e., XXIV, 245.

Ebü'l-Hasen-i Eş'arî de demiştir ki: "Cisim ve araz olmayan zatının görülmesi mümkün olduğu gibi, harf ve ses olmayan ilâhî kelâmının da işitilmesi mümkündür." İmam Gazali de, bunu desteklemiştir. Sofiyye'den bazıları da demiştir ki; ses ile söylenen sözü işitti ve bu, yüce Allah'ın hikmeti gereğince, dilediği şekillerden birinde görünmesinden sonra oldu. Öyle ki, her türlü mekan, zaman ve eksikliklerden beri olan Allah Teâlâ görünmesine rağmen, yine kendi zatî hali üzere, hatta bu kayıttan bile uzak olarak bakî ve ebedî idi. Sahih hadiste rivayet edildiğine göre, Allah Teâlâ, kıyamet gününde kullarına bir surette görünecek, ben Rabbinizim, diyecek de tanımayacaklar, sonra diğer bir surette görünecek o zaman tanıyacaklar.[1] Eğer o zaman böyle görünse idi, daha sonra mikatta أَرِنِى أَنْظُرْ إِلَيْكَ *"Bana (kendini) göster, göreyim"* (A'râf, 7/143) dileğine ihtiyaç duymaz veya لَنْ تَرَانِى *"Sen beni asla göremezsin"* (A'râf, 7/143) kelâmı ile karşılanmaz veya فَلَمَّا تَجَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَى صَعِقًا *"Rabbi o dağa tecelli edince onu paramparça etti, Musa da baygın düştü"* (A'râf, 7/143) tecellisi daha o zaman olmuş olurdu.

Hasan-ı Basrî Hazretleri, Musa (a.s)'ya vahiy seslenmesi ile seslenildi فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحَى *"Vahyedilene kulak ver"* (Tâhâ, 20/13) âyeti buna delildir, demiş; âlimlerin çoğunluğu buna razı olmamış. Allah Teâlâ ona vasıtasız söz söyledi, buna delil, وَكَلَّمَ اللّٰهُ مُوسَى تَكْلِيمًا *"Ve Allah, Musa ile gerçekten konuştu"* (Nisâ, 4/164) âyetidir. Zira vahiy olsaydı, peygamberler arasında "kelim"ismi, Hz. Musa'ya özellikle verilmezdi. "Festemi' limâ yuha" da vahiy ile değil, açık söz ile söylenmiştir, demişlerdir. Fakat burada وَمَا كَانَ لِبَشَرٍ اَنْ يُكَلِّمَهُ اللّٰهُ اِلَّا وَحْيًا اَوْ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ اَوْ يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِىَ بِاِذْنِهِ مَا يَشَاءُ اِنَّهُ عَلِىٌّ حَكِيمٌ *"Allah bir insanla ancak vahiy yoluyla veya perde arkasından konuşur, yahut bir elçi gönderip izniyle ona dilediğini vahyeder. O yücedir, Hakim'dir."* (Şûrâ, 42/51) âyetini unutmamak gerekir. Çünkü diğer müfessirler de Musa'ya olan konuşmanın "illa vahyen" kısmında dahil olduğunu söylemişlerdir. Şu halde Hasan-ı Basrî Hazretlerinin maksadının bu olması gerekir. Çünkü bu âyette vahiy, elçi göndermek suretiyle vahye karşılık söylendiğinden vasıtasız vahiy demektir. Bu da yalnız mânânın kalbe verilmesiyle olabileceği gibi, lafzın verilmesiye de olabilir ve Musa'ya da böyle olmuştur. وَاَنْ اَلْقِ عَصَاكَ «اَنْ يَا مُوسَى» Üzerine atfolundu, yani bir de şöyle seslenildi: **Bırak o asânı.** فَلَمَّا رَاٰهَا Bu gibi "fâ"lara "fasîha" denilir, hal delaletiyle hazfolunmuş cümleleri haber verir ki: "Bunun üzerine bıraktı, bırakınca sanki bir yılan imiş gibi oynamaya başladı, öyle oynuyor görünce" demektir.

(1) Müslim, İman, 299; Ahmed b. Hanbel, II, 534.

يَا مُوسَى اَقْبِلْ وَلَا تَخَفْ اِنَّكَ مِنَ الْاٰمِنِينَ *"Ey Musa! Yaklaş, korkma. Çünkü sen gönderilen peygamberlerdensin."* Bu cümlede bir "kavl" takdir edilmiştir. Yani böyle denildi. Çünkü Neml Sûresi'nde geçtiği üzere لَا يَخَافُ لَدَيَّ الْمُرْسَلُونَ *"(Korkma) çünkü benim huzurumda peygamberler korkmaz"* (Neml, 27/10) buyurulmuştur. Ceyb aslında gömleğin, cübbenin baş tarafındaki açıklığa denir ki, koyun dediğimiz yaka açığıdır. Bildiğimiz ceb için kullanılması daha sonra olmuştur. وَاضْمُمْ اِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ **Korkudan açılan kollarını kendine çek.** Cenah'tan kastedilen iki koldur. Bu emir, iki mânâ'ya işaret eder: Birincisi, bu yerde muhabbet ve sevgiden korkup kaçma da kollarını kavuşturup emre hazır ol. İkincisi; herhangi bir korku durumundan da kaçma, etrafını derle topla, cesaret göster demektir. فَذَانِكَ **İşte bu ikisi,** asâ ile beyaz el ki, birisi korkutur, birisi aydınlatır ve teşvik eder. وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطَانًا **Ve sizin için bir kudret ve saltanat vereceğiz.** Yani büyük bir sataşma ve galibiyet kuvveti vereceğiz de فَلَا يَصِلُونَ اِلَيْكُمَا **ikinize de erişemeyecekler.** Ne el uzatabilecekler, ne de manen ve maddeten, ilim ve delil yönünden derecenize ulaşabilecekler...

بِاٰيَاتِنَا **Âyetlerimiz hakkı için,** mucizelerimiz, bilhassa o iki mucize sayesinde اَنْتُمَا وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا **siz ve size tabi** olan الْغَالِبُونَ **galip geleceksiniz.** Demek yalnız kendileri değil, kendilerine uyanlar da galip gelecekler. **Bu dediler,** yani senin âyet diye getirdiğin başka değil اِلَّا سِحْرٌ مُفْتَرًى **uydurma bir sihir,** yani eskiden bilinmeyip yeni icad olunmuş bir sihir veya hiç aslı esası olmayıp yalnız göz boyama kabilinden olan bir sihir veya Allah'a iftira edilen bir sihir ki şimdiye kadar içimizde görülmediği gibi وَمَا سَمِعْنَا بِهٰذَا **biz bunu,** böyle bir sihri veya bu davayı فِي اٰبَائِنَا الْاَوَّلِينَ **eski atalarımızdan da işitmedik.** Demek ki yeni muvaffakıyetler yeni âyetlerle meydana geliyor, gerçekten faydalı olan şeyleri eskiden yoktur diye reddedenler mahrum kalıyor. Onun için onların, yeni çıkmış sihir demelerine karşı وَقَالَ مُوسَى **Musa da şöyle dedi:** رَبِّي اَعْلَمُ **Rabbim daha iyi bilir.** بِمَنْ جَاءَ بِالْهُدَى مِنْ عِنْدِهِ **Katından hidayetle gelen kim** وَمَنْ تَكُونُ لَهُ عَاقِبَةُ الدَّارِ **ve hayırlı akıbetin kimin olacağını,** yani bu dünya yurdunun sonunda hayırlı akıbet kimin olacak, akıbetin iyisi de olur, kötüsü de nitekim; ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةَ الَّذِينَ اَسَاؤُا السُّوٰٓاٰى *"Sonunda... akıbetleri pek fena oldu"* (Rûm, 30/10) buyurulmuştur. Fakat çoğunlukla وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ *"(En güzel) akıbet, takva sahiplerinindir."* (Kasas, 28/83) gibi «لام» ile kullanıldığı zaman hayırlısı demek olur. Burada da «لَهُ» kaydıyla hayra iyiliğe işaret olunmuştur. اِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ **Muhakkak ki bu zalimler felah bulmaz,** zulüm ve haksızlık edenler murada eremez, Hakk'ın âyetlerini, delillerini uydurma sihirdir diye reddedenlerin haksız zalimler olduğunda ise şüphe yoktur.

وَقَالَ فِرْعَوْنُ **Firavun ise,** bak ne zalim! Cemiyetini toplayıp da **dedi ki:** يَا اَيُّهَا الْمَلَأُ **Ey millet,** ey şu gözler dolduran topluluk, مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِنْ اِلٰهٍ غَيْرِى **ben sizin için benden başka bir ilâh bilmiyorum.** Çok iyi bilir ki, şu mahlukatı yaratan kendisi değildir, kendisini de bir yaratan vardır. Fakat uluhiyetin yalnız Allah'ın olduğunu tanımıyor. Yaratmak ve yaratıcılık kavramlarına haksızlık ediyor, hukuk ve hukuk koyuculuğu kendi koyarmış ve kendi dilediği gibi yaparmış, ne isterse o olurmuş, hükmünü ve idaresini bozacak üst bir makam ve kuvvet yokmuş gibi gösteriyor. Bu sebepten insanlar, onun idaresine boyun eğmekten başka bir şey tanımasın, hep onu sevsin, hep ondan korksun, hep ona kul olsun, ona tapsın istiyor, hem mabudluk iddia ediyor, hem de sizin için benden başka bir ilâh bilmiyorum diyor. İlk önce yoktur demiyor, bilmiyorum diye insaflı görünmek istiyor. Göklerin ve yerin Rabbi sanki gökyüzünü araştırmakla görünmesi gereken bir cisim ve bir cismi varmış gibi zannettirerek halka karşı ilim ve fen yolunda bir oyun ve tuzak yapmak üzere de diyor ki: فَاَوْقِدْ لِى يَا هَامَانُ عَلَى الطِّينِ **Ey Hâmân! Haydi benim için çamur üzerine bir ateş yak,** tuğla pişir demeyip bu sözü kullanması, kerpiçi pişirip tuğla yapmayı ilk defa Firavun düşünmüş olduğundan bu şekilde sanatı öğretmiş olduğu söyleniyor. فَاجْعَلْ لِى صَرْحًا **Hem bana bir kule yap, gökyüzünü araştıracak bir rasat kulesi yap.** لَعَلِّى اَطَّلِعُ اِلٰى اِلٰهِ مُوسٰى **Belki çıkar Musa'nın ilâhını öğrenmiş olurum,** وَاِنِّى لَاَظُنُّهُ مِنَ الْكَاذِبِينَ **ama sanıyorum, o mutlaka yalan söyleyenlerdendir.** Yani âlemlerin Rabbı tarafından peygamberlik davasında yalancı olduğunu zannediyor ise de her ihtimale karşı sanki ilim ve irfan içerisinde bilfiil araştırma yaparak o yalanı meydana çıkaracak ve eğer onun ilâhını bulursa, sanki onun da hakkından gelecekmiş gibi görünmek istiyor. Bazıları bunun sadece laftan ibaret kaldığını ve öyle bir kule ile göğe çıkmanın akla ters düştüğünü söylemişlerse de, diğer taraftan böyle bir kulenin yapılıp yıkıldığını nakletmişlerdir. وَاسْتَكْبَرَ هُوَ وَجُنُودُهُ فِى الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ **O ve askerleri haksız yere büyüklük taslamak istedi.** Bilmiyorum demekle kalmadı. Şuarâ Sûresi'nde geçtiği üzere لَئِنِ اتَّخَذْتَ اِلٰهًا غَيْرِى لَاَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ *"Benden başkasını tanrı edinirsen, andolsun ki seni zindana kapatılmışlardan ederim"* (26/19) dedi. Nâziât Sûresi'nde de geleceği üzere etrafındakileri toplayıp اَنَا رَبُّكُمُ الْاَعْلٰى *"Ben sizin en yüce rabbinizim"* (79/24) diye bağırdı. وَظَنُّوا اَنَّهُمْ اِلَيْنَا لَا يُرْجَعُونَ **Ve gerçekten bize döndürülmeyeceklerini sandılar.** فَاَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ **Biz de onu ve ordularını yakalayıp da** فَنَبَذْنَاهُمْ فِى الْيَمِّ **denize atıverdik.** فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ **Şimdi bir bak zalimlerin sonu nice oldu!** وَجَعَلْنَاهُمْ اَئِمَّةً **Biz onları öyle öncüller, öyle başkumandanlar yaptık ki** يَدْعُونَ اِلَى النَّارِ **ateşe çağırırlar,** cehenneme götürecek iş ve hareketlere davet ederler وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ لَا

يُنْصَرُونَ de kıyamet günü yardım görmezler وَاَتْبَعْنَاهُمْ فٖي هٰذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً **hem bu dünyada arkalarına bir lanet taktık.** Allah'ın, meleklerin ve insanların lanetlerini وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ هُمْ مِنَ الْمَقْبُوحٖينَ **hem de kıyamet günü onlar, o çirkin, o nefret edilmiş ve o kovulmuşlardandırlar.** Çünkü tekebbür yalnız Allah Teâlâ'nın hakkıdır. Bir kudsî hadiste "Kibriya benim ridam, azamet izarımdır; her kim bunlardan birisinde benimle çekişirse, ben onu ateşe koyarım"(1) buyurulmuştur. Onun için, ondan başkasının kibirlenmesi, haksız ve boş yere kibirlenmedir.

Gelelim kıssadan hisseye:

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِ
مَٓا اَهْلَكْنَا الْقُرُونَ الْاُولٰى بَصَٓائِرَ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةً
لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ (43) وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ اِذْ قَضَيْنَٓا
اِلٰى مُوسَى الْاَمْرَ وَمَا كُنْتَ مِنَ الشَّاهِدٖينَ (44) وَلٰكِنَّٓا اَنْشَاْنَا
قُرُونًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ ثَاوِيًا فٖٓي اَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُوا
عَلَيْهِمْ اٰيَاتِنَا وَلٰكِنَّا كُنَّا مُرْسِلٖينَ (45) وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ
الطُّورِ اِذْ نَادَيْنَا وَلٰكِنْ رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَٓا اَتٰيهُمْ مِنْ
نَذٖيرٍ مِنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ (46) وَلَوْلَٓا اَنْ تُصٖيبَهُمْ
مُصٖيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدٖيهِمْ فَيَقُولُوا رَبَّنَا لَوْلَٓا اَرْسَلْتَ اِلَيْنَا
رَسُولًا فَنَتَّبِعَ اٰيَاتِكَ وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنٖينَ (47) فَلَمَّا جَٓاءَهُمُ
الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا لَوْلَٓا اُوتِيَ مِثْلَ مَٓا اُوتِيَ مُوسٰى اَوَلَمْ يَكْفُرُوا

(1) Ahmed b. Hanbel, II, 248.

بِمَا اُوتِيَ مُوسٰى مِنْ قَبْلُ قَالُوا سِحْرَانِ تَظَاهَرَا وَقَالُوا اِنَّا بِكُلٍّ
كَافِرُونَ ﴿٤٨﴾ قُلْ فَأْتُوا بِكِتَابٍ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ هُوَ اَهْدٰى مِنْهُمَا اَتَّبِعْهُ
اِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٩﴾ فَاِنْ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ اَنَّمَا يَتَّبِعُونَ
اَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ اَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوٰيهُ بِغَيْرِ هُدًى مِنَ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ
لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٠﴾

Meâl-i Şerifi

43- Andolsun ki biz, ilk nesilleri yok ettikten sonra Musa'ya olur ki düşünür, öğüt alırlar diye, insanlar için apaçık deliller, hidayet rehberi ve rahmet olarak o Kitab'ı (Tevrat'ı) vermişizdir.

44- (Resulüm!) Musa'ya emrimizi vahyettiğimiz sırada sen batı yönünde bulunmuyordun ve (o hadiseyi) görenlerden değildin.

45- Bilakis biz (o zamandan senin zamanına kadar) nice nesiller var ettik de, onların üzerinden uzun zamanlar geçti. Sen onlara âyetlerimizi okuyarak, Medyen halkı arasında bulunanlardan da değildin; aksine biz (başka) peygamber göndermiştik.

46- (Musa'ya) seslendiğimiz zaman da, Tûr'un yanında değildin. Bilakis senden önce kendilerine uyarıcı (peygamber) gelmeyen bir kavmi uyarman için Rabbinden bir rahmet olarak (orada geçenleri sana bildirdik), ola ki onlar düşünüp öğüt alırlar.

47- Bizzat kendi yaptıklarından dolayı başlarına bir musibet geldiğinde, "Rabbimiz! Ne olurdu bize bir peygamber gönderseydin de, âyetlerine uysak ve müminlerden olsaydık" diyecek olmasalardı (seni göndermezdik).

48- Fakat onlara tarafımızdan o hak (peygamber) gelince, "Musa'ya verilen (mucizeler) gibi ona da verilmeli değil miydi?" dediler. Peki daha önce Musa'ya verileni de inkâr etmemişler miydi? "Birbirini destekleyen iki sihir" demişler ve şunu söylemişlerdi: "Doğrusu biz hiçbirine inan-

ı uyoruz."

49- (Resulüm!) De ki: "Eğer doğru sözlüler iseniz, Allah katından bu ikisinden (bana ve Musa'ya inen kitaplardan) daha doğru bir kitap getirin de ben ona uyayım!"

50- Eğer sana cevap vermezlerse, bil ki onlar, sırf heveslerine uymaktadırlar. Allah'tan bir yol gösterici olmaksızın kendi hevesine uyandan daha sapık kim olabilir? Elbette Allah zalim kavmi doğru yola iletmez.

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ **Andolsun biz Musa'ya o kitabı,** yani Tevrat'ı **verdik.** مِنْ بَعْدِ مَٓا اَهْلَكْنَا الْقُرُونَ الْاُولٰى **İlk nesilleri yok ettikten sonra.** Demek ki, Kur'ân lisanında birinci nesil Firavun'un helaki ile sona eriyor. Ve işte Tâhâ Sûresi'nde Firavun'un فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْاُولٰى *"Öyle ise önceki milletlerin hali ne olacak!"* (Tâhâ, 20/51) sorusuna قَالَ عِلْمُهَا عِنْدَ رَبّ۪ي ف۪ي كِتَابٍ لَا يَضِلُّ رَبّ۪ي وَلَا يَنْسَى *"Musa, onlar hakkındaki bilgi, dedi, Rabbimin yanında bir kitapta bulunur. Rabbim ne yanılır, ne de unutur"* (Tâhâ, 20/52) cevabının mânâsının bu olduğu, buradan anlaşılıyor. Firavun'un yok olmasından veya Tevrat'ın indirilmesinden İslâm'ın doğuşuna kadar "Kurûn-ı vustâ (orta nesiller) oluyor. İslâm'ın doğuşu ile de ahir zaman, yani "Kurûn-ı uhra" (son nesiller) başlıyor. Demek ki, Hz. Musa'nın peygamber olarak gönderilmesi ile birinci nesiller kapanıp orta nesiller açıldığı gibi, Hz. Muhammed'in peygamber olarak gönderilmesi ile orta nesillere son verilip son nesiller başlıyor. Ancak Hz. Musa'nın peygamberliğinden Firavun'un suda boğulmasına kadar olan zaman ilk nesillere dahil edildiği gibi, Hz. Muhammed'in hicretine kadar olan müddet de orta nesillere dahil edilerek İslâm tarihi Hicret'ten başlamıştır.

İşte Tevrat'ı birinci nesillerin helakinden sonra بَصَٓائِرَ لِلنَّاسِ **insanlar için apaçık deliller** وَهُدًى وَرَحْمَةً **hidayet rehberi ve rahmet olmak üzere verdik** لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ **olur ki, düşünür, öğüt alırlar, diye.** Önceki nesillerin halini düşünür, ibret alırlar da Firavun ve askerleri gibi zulüm, haksızlık etmezler, ateşe girmezler, diye. Bu şekilde Tevrat'ın indiriliş hikmetini açıkladıktan sonra, Kur'ân'ın indiriliş hikmeti ile Muhammed (s.a.v)in peygamberliğini anlatmak için buyuruluyor ki:

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ **Sen ise batı tarafında,** o dağın batı yakasında Musa'nın levhaları aldığı mikat yerinde **değildin.** اِذْ قَضَيْنَٓا اِلٰى مُوسَى الْاَمْرَ **Musa'ya o emrimizi vahyettiğimiz sırada,** yani o vahiy ve Tevrat ile hüküm verip peygamberliği işini sağlamlaştırdığımız zaman, Musa'nın yanında olmadığın gibi وَمَا كُنْتَ مِنَ الشَّاهِد۪ينَ **şahidlerden de, görenlerden de değildin.** O zaman o sırada hazır mev-

cutlardan da değildin. وَلٰكِنَّا اَنْشَاْنَا قُرُونًا **Ve fakat biz nice nesiller var ettik,** birinci nesillerin helakinden sonra Tevrat'ın hidayet coşkunluğu ile orta nesiller meydana geldi. فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ **Onların üzerinden uzun zamanlar geçti.** Zamanın geçmesiyle kocadılar, şaşkınlaştılar, o neşe köreldi. O iman dinçliği, o amel kudreti kalmadı, kalpler katılaştı, din duygusu söndü, çeşit çeşit bid'atlar, ihtilaflar, bozmalar ile şeriat ve hükümler bozuldu, özellikle sonlarına doğru günah ve uyuşukluk çoğaldı. Bundan dolayı ilâhî hikmet gereği yeni bir ruh ile, yeni bir hukuk gerekti. Musa'nın hissettiği o ateşi yeniden duyurmak, Allah sevgisi ile yeni bir hayat istek ve arzusu vermek için yeni bir kitap, yeni bir peygamberle haberleri ve hükümleri yenilemek gerekti; bu sebeple, sana vahiy gönderip bunları bildirdik. Tevrat, orta nesilleri aydınlatmak için verildiği gibi, bu şekilde Kur'ân da orta nesillerin uyuşukluğuna son verip yeni nesilleri aydınlatmak için gönderildi.

Fıkıhta "ezmanın teğayyürü ile ahkamın teğayyürü inkâr olunamaz" *(Zamanın değişmesi ile hükümlerin değişmesi inkâr edilemez)* kaidesinin bir aslı demek olan bu veciz âyet, Hz. Muhammed (s.a.v)'in peygamber olarak gönderilmesinin bir sırrını ve hikmetini göstermekte ve Kur'ân'ın her zaman hakim olabilmesinin esas yönünü anlatmaktadır ki, uzun zaman geçerek eskimiş olan insan toplumunu ilâhî bir emir olan bir doğuş "son bir doğuş" ile yenilemek kanunu, bunun doğruluğunu ispat eden Hadid Sûresi'nde gelecek olan اَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ اٰمَنُوا اَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللّٰهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ اُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْاَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ * اِعْلَمُوا اَنَّ اللّٰهَ يُحْيِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْاٰيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ *"İman edenlerin Allah'ı anma ve O'ndan inen gerçek için kalplerinin saygı ile yumuşaması zamanı daha gelmedi mi? Onlar daha önce kendilerine kitap verilenler gibi olmasınlar. Onların üzerinden uzun zaman geçti de kalpleri katılaştı. Onlardan birçoğu yoldan çıkmış kimselerdir. Bilin ki Allah ölümünden sonra yeryüzünü canlandırıyor. Aklınız ersin diye gerçekten, size âyetleri açıkladık."* (Hadîd, 57/16-17) âyetidir. "Allah Teâlâ bu ümmete muhakkak her yüz sene başında dinini yenileyecek kimse gönderir."(1) mânâsındaki hadis-i şerif dahi asırdan asra bu âyetlerin tatbikatına teşvik edici ilâhî bir vaaddir. Bunun İlmî ve amelî iki yönü vardır:

İlmî yönünü Kur'ân'da, amelî yönünü de Resulullah'ın sünneti ile Ümmetin yaşadığı tarih içerisinde aramalıdır. اَلْعُلَمَاءُ وَرَثَةُ الْاَنْبِيَاءِ *"Âlimler peygamberlerin*

---

(1) Ebu Davud, Hâkim ve Beyhakî Ebu Hureyre'den (r.a.) isnadı sahihtir. "et-Teysîr bi şerhi'l-Câmiu's-Sağîr" Münavî, I, 267.

varislerîdir" [1] Hadis-i Şerifinin mânâsı da bu şekilde ortaya çıkar. Fakat dini yenilemek, dinde aslı olmayan bid'at meydana getirmek, demek olmadığını unutmamalıdır. Asılsız bid'atlar, hevadır, toplumu gençleştirmez bozar, ihtilafa düşürür, sapıtır. Hadis-i Nebevide كُلُّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ وَكُلُّ ضَلَالَةٍ فِي النَّارِ buyurulduğu gibi "her bid'at dalalettir, her dalalet ateştedir." Bu açıklamadan anlaşılır ki, burada Peygamberin ilmindeki üstünlüğü anlatmak için getirilen bu âyette ince ve apaçık bir icaz vardır. Sebep zikredilmiş «لَكِنَّا» nail olunmasının asıl hedefi olan müsebbeb, hazfedilip sonra وَلَكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ *"aksine biz başka Peygamberler göndermiştik"* diye anlatılmıştır. Asıl mânâ da şudur: "Sen ne orada, ne o zamanda hazır değildin ki, onları, bilesin, fakat biz vahiy ile Peygamberlik verdik de bildin, sebebi de zaman uzamakla orta nesiller eskimiş, dinler bozulmuş olduğundan, yenilemek için yeni bir peygamberin gönderilmesi gerekmiş olmasıdır. Burada şöyle bir soru akla gelebilir. Hazır ve şahid değil ise başkalarından öğrenmiş olamaz mı? buna cevap olarak buyuruluyor ki:

وَمَا كُنْتَ ثَاوِيًا فِي أَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُوا عَلَيْهِمْ اٰيَاتِنَا **Sen Medyen halkı içerisinde bulunup âyetlerimizi onlardan okuyarak öğrenmiş de değildin,** burada Medyen halkı "zikri hâs, irade-i âmm" kabilindendir. Maksat hiç kimseden okuyup öğrenmedin, demektir. Bunun bu şekilde söylenmesi Musa ile mukayeseye bir işaret olması içindir. Yani Musa'nın Medyen'e gittiği ve orada, eğleştiği bilinmekte. O, orada bir talim görmüş olabilir, fakat sen öyle de değilsin. Bulunduğun yerde kimseden okuyup öğrenmediğin herkesce bilinmekle beraber, onun Medyen'e gidip eğleştiği gibi, dışarda kalıp ders almadığın da bilinmektedir. وَلَكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ **Fakat peygamberlik verip gönderen biz olduk. Hem o seslenmeyi,** yani يَا مُوسَى إِنِّي أَنَا اللّٰهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ وَأَنْ أَلْقِ عَصَاكَ ... *"Ey Musa, ben bil ki âlemlerin Rabbiyim! Ve asânı at".* **seslenmesini yaptığımız vakit de Tûr'un yanında değildin.** وَلَكِنْ رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ **Fakat Rabbinden bir rahmet olarak gönderildin ki** لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَا أَتَيْهُمْ مِنْ نَذِيرٍ مِنْ قَبْلِكَ **senden önce kendilerine bir uyarıcı gelmemiş olan bir kavmi uyarman için** لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ **gerek ki düşünürler,** nasihat dinlerler, akıllarını başlarına alırlar diye.

Bu kavimden maksat Arab'dır deniliyor. Gerçi Arab'a daha önceleri Hz. İsmail gelmişti. Fakat o Musa dan önce evvelki nesillere aittir. Söz ise orta nesillerdedir. Orta nesiller zamanında onlara hiçbir peygamber gelmemiştir.

RAHMET, âlemler için rahmet, olmakla beraber, korkutmaya bunlardan

---

(1) Müslim, Cuma, 43; Ebu Davud, Sünnet, 5; Nesâi, Iydeyn, 22; İbn Mâce, Mukaddime, 7; Dârimî, Mukaddime, 16, 23; Ahmed b. Hanbel, III, 310, 371; IV, 126, 127.

başlatılması, şimdiye kadar kendilerine hiçbir korkutucu gönderilmemiş olmasından dolayı, hepsinden daha çok merhamete layık olmalarındandır. Onun için bu nokta şu âyette özellikle hatırlatılıyor. وَلَوْلَٓا اَنْ تُص۪يبَهُمْ مُص۪يبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ اَيْد۪يهِمْ فَيَقُولُوا ... *"Bizzat kendi yaptıklarından dolayı başlarına bir musibet geldiğinde derler ki..."* İşte sen bu hikmetlerle Musa'ya verilenden daha önemli bir kitap ile rahmetin ta kendisi olarak gönderildiğin halde فَلَمَّا جَٓاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا **bu suretle tarafımızdan kendilerine hak,** o hak olan Kur'ân **geldiği zaman,** ders almadılar da قَالُوا لَوْلَٓا اُو۫تِيَ مِثْلَ مَٓا اُو۫تِيَ مُوسٰى **Musa'ya verilen gibisi verilse ya, dediler.** اَوَلَمْ يَكْفُرُوا بِمَٓا اُو۫تِيَ مُوسٰى مِنْ قَبْلُ **Ya bundan öne Musa'ya verileni inkâr etmediler de mi?** قَالُوا سِحْرَانِ تَظَاهَرَا **İki sihir ortaya çıktı,** birbirlerine yardım ediyorlar, **dediler.** Tevrat'ı da Kur'ân'ı da cazibesiyle insanı kandıran ve fakat aslı olmayan bir sihir saydılar. وَقَالُٓوا اِنَّا بِكُلٍّ كَافِرُونَ **Ve biz hiç birine inanmıyoruz dediler.** Mekkeliler, yahudilere bir bayramlarında içlerinden bir heyet gönderdiler, onlara Peygamber efendimizden sordular, onlar da "Biz Tevrat'ta bütün vasıflarıyla buluyoruz" dediler. İşte bu heyet dönüp yahudilerin söylediklerini haber verdiği zaman, Mekke müşrikleri böyle dediler. İşte bu Kur'ân'ın fesahat ve belagatine hayran olmakla beraber hak ve gerçek olduğuna inanmayan kâfirler de öyle derler.

قُلْ فَأْتُوا بِكِتَابٍ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ هُوَ اَهْدٰى مِنْهُمَٓا **De ki! Allah katından bu ikisinden,** yani Tevrat ve Kur'ân'dan **daha doğru, daha hidayete ulaştıran bir kitap getirin** اَتَّبِعْهُ **ben ona tabi olayım** اِنْ كُنْتُمْ صَادِق۪ينَ **eğer doğrularsanız.** Bunların insan aldatmak için uydurulmuş bir sihir oldukları iddiasında doğru iseniz, daha doğrusunu getirmeniz gerekir; getirin bakalım, fakat ne mümkün. Allah tarafından Tevrat ve Kur'ân'dan daha doğru yolu gösteren bir kitap getirilebilir mi? فَاِنْ لَمْ يَسْتَج۪يبُوا لَكَ **Eğer sana cevap verip uymazlarsa,** daha doğrusunu getiremezlerse -ki getiremeyecekleri muhakkaktır.- فَاعْلَمْ اَنَّمَا يَتَّبِعُونَ اَهْوَٓاءَهُمْ **artık bil ki, sırf hevalarına uyuyorlar.** وَمَنْ اَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوٰيهُ بِغَيْرِ هُدًى مِنَ اللّٰهِ **Halbuki Allah'tan hiçbir delil olmaksızın yalnız heva ve hevesine uyandan daha sapkın, daha şaşkın kim olabilir?** اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِم۪ينَ **Elbette Allah zalimleri doğru yola çıkarmaz.**

وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ
يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥١﴾ اَلَّذ۪ينَ اٰتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِه۪ هُمْ بِه۪

يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ وَاِذَا يُتْلٰى عَلَيْهِمْ قَالُوا اٰمَنَّا بِهٖ اِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّنَا
اِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلِهٖ مُسْلِمِينَ ﴿٥٣﴾ اُولٰٓئِكَ يُؤْتَوْنَ اَجْرَهُمْ مَرَّتَيْنِ
بِمَا صَبَرُوا وَيَدْرَؤُنَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ
﴿٥٤﴾ وَاِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ اَعْرَضُوا عَنْهُ وَقَالُوا لَنَٓا اَعْمَالُنَا وَلَكُمْ
اَعْمَالُكُمْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِي الْجَاهِلِينَ ﴿٥٥﴾ اِنَّكَ لَا تَهْدِي
مَنْ اَحْبَبْتَ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ يَهْدِي مَنْ يَشَٓاءُ وَهُوَ اَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾
وَقَالُٓوا اِنْ نَتَّبِعِ الْهُدٰى مَعَكَ نُتَخَطَّفْ مِنْ اَرْضِنَا اَوَلَمْ نُمَكِّنْ لَهُمْ
حَرَمًا اٰمِنًا يُجْبٰٓى اِلَيْهِ ثَمَرَاتُ كُلِّ شَيْءٍ رِزْقًا مِنْ لَدُنَّا وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ
لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾ وَكَمْ اَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ بَطِرَتْ مَعِيشَتَهَا
فَتِلْكَ مَسَاكِنُهُمْ لَمْ تُسْكَنْ مِنْ بَعْدِهِمْ اِلَّا قَلِيلًا وَكُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِينَ
﴿٥٨﴾ وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرٰى حَتّٰى يَبْعَثَ فٖٓي اُمِّهَا رَسُولًا
يَتْلُوا عَلَيْهِمْ اٰيَاتِنَا وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرٰٓى اِلَّا وَاَهْلُهَا ظَالِمُونَ
﴿٥٩﴾ وَمَٓا اُوتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَزِينَتُهَا وَمَا
عِنْدَ اللّٰهِ خَيْرٌ وَاَبْقٰى اَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٠﴾

Meâl-i Şerifi

51- Andolsun ki biz, düşünüp öğüt alsınlar diye, sözü (vahyi) birbiri ardınca ulamışızdır.

52- Ondan (Kur'ân'dan) önce kendilerine kitap verdiklerimiz, ona da iman ederler.

53- Onlara (Kur'ân) okunduğu zaman "O'na iman ettik. Çünkü o, Rabbimizden gelmiş hakikattir. Esasen biz daha önce de müslüman idik" derler.

54- İşte onlara, sabretmelerinden ötürü mükafatları iki defa verilecektir. Bunlar kötülüğü iyilikle savarlar, kendilerine verdiğimiz rızıktan da Allah rızası için harcarlar.

55- Onlar, boş söz işittikleri zaman, ondan yüz çevirirler ve "Bizim işlerimiz bize, sizin işleriniz size. Size selam olsun. Biz kendini bilmezleri istemeyiz" derler.

56- (Resulüm!) Sen sevdiğini hidayete eriştiremezsin; bilakis, Allah dilediğine hidayet verir ve hidayete girecek olanları en iyi O bilir.

57- "Biz seninle beraber doğru yola uyarsak, yurdumuzdan atılırız" dediler. Biz onları, kendi katımızdan bir rızık olarak her şeyin ürünlerinin toplanıp getirildiği, güvenli, dokunulmaz bir yere (Mekke-i Mükerreme'ye) yerleştirmedik mi? Fakat onların çoğu bilmezler.

58- Biz, maişetleriyle şımarmış nice memleketi helak etmişizdir. İşte yerleri! Kendilerinden sonra oralarda pek az oturulabilmiştir. Onlara biz varis olmuşuzdur.

59- Rabbin, kendilerine âyetlerimizi okuyan bir peygamberi memleketlerin ana merkezlerine göndermedikçe, memleketleri helâk edici değildir. Zaten biz, ancak halkı zalim olan memleketleri helâk etmişizdir.

60- Size verilen şeyler, dünya hayatının geçim vasıtası ve debdebesidir. Allah katında olanlar ise, daha hayırlı ve daha kalıcıdır. Hâlâ buna aklınız ermeyecek mi?

وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ **Onlara sözü uladık durduk,** yani Kur'ân âyetlerini birbiri ardınca göndermeye devam ettik ki düşüneler, dinleyip düşünüp de iman edeler diye. اَلَّذِينَ اٰتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِه۪ **Bundan, yani Kur'ân'dan önce kitap verdiklerimiz,** yahudilerden içlerinde Ebu Rifaa bulunan on kişi iman etmiş, kendilerine eziyet edilmişti. İncil ehlinden kırk kişi Resulullah'a peygamberliğinden önce iman etmişlerdi; otuz ikisi Cafer b. Ebu Talib ile beraber Habeşistan'dan gelmiş, sekizi de Bahîra, Ebrehe, Eşref, Amir, Eymen, İdris, Nâfi' ve Temim Şam'dan gelmişlerdi. Bu âyetin indirilmesine sebep bunlar olmuş ise de âyetin mânâsının

gelişine göre kitap ehlinden bütün iman edenleri içine almaktadır. هُمْ بِهِ **Buna onlar,** haklarında sözü uladıklarımız değil de onlar يُؤْمِنُونَ **iman ediyorlar** مَرَّتَيْنِ **iki kere,** biri önceden İslâmları biri de sonradan İslâm oluşları üzerine وَيَدْرَؤُنَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ **kötülüğü iyilikle savarlar,** günahları ibadet ve taat ile giderirler, çünkü اِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ *"Muhakkak ki iyilikler, kötülükleri giderir."* (Hûd, 11/114) âyeti açıktır. Peygamber efendimiz, Muaz (r.a)'a demiştir ki, اَتْبِعِ السَّيِّئَةَ الْحَسَنَةَ تَمْحُهَا "Kötülüğün arkasından bir iyilik yap, onu mahveder."(1) Bununla beraber, ezayı, yumuşaklıkla; kötülüğü, iyilikle; şerri, hayır ile; bilgisizliği ilim ile; öfkeyi, yutmakla; şirki شَهَادَةُ اَنْ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ *"Allah'tan başka ilâh olmadığına şehadet etmekle"* diye de tefsir etmişlerdir. Dilimizde:

İyiliğe iyilik her kişinin kârı (işi)
Kemliğe (kötülüğe) iyilik er kişinin kârı (işi)

diye meşhur olan söz de bu mânâyadır.

اللَّغْوَ **Sakat söz,** Mücahid, eziyet ve sövmek demiş; Dahkâk, şirk demiş; İbnü Zeyd, Resulullah"ın vasıflarını yahudilerin değiştirmesi demiştir. اَعْرَضُوا عَنْهُ **Ondan yüz çevirirler** وَاِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا *"Boş bir şeye rastladıklarında vakar ile (oradan) geçip giderler"* (Furkan, 25/72) âyetine uyarak vakar ile. لَنَا اَعْمَالُنَا وَلَكُمْ اَعْمَالُكُمْ **Bizim amellerimiz bize, sizin amelleriniz size,** diye ateşkes anlaşması yaparlar. لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِىَ دِينِ *"Sizin dininiz size, benim dinim bana."* (Kâfirûn, 109/6) demek gibi. سَلَامٌ عَلَيْكُمْ Bu selam, hayır dileme selamı değil. وَاِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا *"Kendini bilmez kimseler kendilerine laf attıklarında (incitmeksizin) 'selam!' derler (geçerler)"* (Furkan, 25/63) gibi veda selamıdır. Yani kavga etmeyelim, Allah'a ısmarladık, yerindedir.

اِنَّكَ لَا تَهْدِى مَنْ اَحْبَبْتَ **Doğrusu sen sevdiğine hidayet veremezsin.** Burada hidayetten maksat yalnız sözle iyiliğe sevk değil, bilfiil o yola eriştirmektir. Onun için وَاِنَّكَ لَتَهْدِى اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ *"Şüphesiz ki sen doğru yolu göstermektesin."* (Şûrâ, 42/52) âyetine zıt olmaz. Bu âyet evveline ve sonrasına bakarak Resulullah'ı teselli içindir. Çünkü ilk önce merhamete layık görüldüğü için korkuttuğu, müslüman olmalarını şiddetle istediği kavminin, yakından sevdiği hemşehrilerinin, akrabasının, gelen hakka iman etmeyip bulundukları halde ısrar etmeleri, Kur'ân'ı dinler dinlemez "Biz buna iman ettik, biz önceden de müslümanlardan idik" diyen yabancıların aksine olarak peygamberlik bereketinden mahrum kalmaları kendisini üzmüştü. Buharî, Müslim ve diğer birçok hadis kitaplarında ve

(1) Tirmizî, Birr, 55; Dârimî, Rikak, 74; Ahmed b. Hanbel, V, 153, 158, 169, 228, 236.

tefsirlerde bunun bilhassa Ebu Talib sebebiyle indirildiği rivayet edilir.(1) Bununla beraber, Fahreddin Razî, bu âyetin görünüşünde Ebu Talib'in küfrüne bir delil olmadığını özellikle hatırlatmıştır.(2) Sözün gelişine göre, indiriliş sebebi şu âyetle anlatılıyor denebilir: وَقَالُوا اِنْ نَتَّبِعِ الْهُدٰى مَعَكَ **Bir taraftan da doğrusun amma dediler biz o doğruya uyar, seninle beraber olursak** نُتَخَطَّفْ مِنْ اَرْضِنَا **derhal çarpılır yerimizden yurdumuzdan oluruz.**

HATF, yırtıcı kuşların av kapması gibi süratle çarpıp almaya denilir.

TEHATTUF da bu şekilde çarpılmaktır. Haris b. Osman b. Nevfel b. Abdi Menaf, Resul-i Ekrem (s.a.v) efendimize gelmiş de demiş ki: "Biz biliyoruz sen şüphesiz hak üzeresin ve fakat korkuyoruz, sana tabi olup da Araplara muhalefet edersek, biz bir yiyimlik başız, bizi yerimizden çarpıp, kapışıverirler." Buna cevap olarak buyuruluyor ki:

اَوَلَمْ نُمَكِّنْ لَهُمْ حَرَمًا اٰمِنًا **Ya biz onlara emin bir ev olan Harem'i mekan kılmadık mı?** Atıf olup Ma'tüfu mahzuftur. اَلَمْ نَعْصِمْهُمْ وَنَجْعَلْ مَكَانَهُمْ حَرَمًا اٰمِنًا takdirindedir. Yani, biz onları koruyup da mekanlarını emniyetli bir Harem kılmadık mı? Etrafında Arapların çarpışıp durduğu Beytin hürmetiyle muhterem ve içindekiler için emniyet evi bulunan bir Harem يُجْبٰٓى اِلَيْهِ ثَمَرَاتُ كُلِّ شَيْءٍ **Ona her şeyin ürünleri toplanıp getirilecek,** yani iman edildiği takdirde çarpılıp alınmak şöyle dursun, emniyet ve hürmet daha da artacak ve şimdiki gibi sınırlı bir şeklide toplanma ile kalmayıp ilerde her taraftan her şeyin meyve ve ürünleri toplanıp getirilecek. رِزْقًا مِنْ لَدُنَّا **Kendi katımızdan bir rızık olmak üzere** وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ **ve fakat onların çoğu bilmezler** de Allah'tan korkacakken başkalarından korkarlar. Başkalarının çarpmasından değil, Allah'ın azabından korkulmak gerektiğini hatırlatmak için buyuruluyor ki:

وَكَمْ اَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ بَطِرَتْ مَعِيشَتَهَا... ***"Biz refahlarından gelirlerinden dolayı şımarmış nice memleketleri helak etmişizdir..."***

اَفَمَنْ وَعَدْنَاهُ وَعْدًا

حَسَنًا فَهُوَ لَاقِيهِ كَمَنْ مَتَّعْنَاهُ مَتَاعَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ

(1) Buharî Menakibü'l-Ensâr, 40, Tefsiru Sureti 28/1, Tevhid, 31; Müslim, İman, 39, 41, 42; Tirmizî, Tefsiru Sureti 28/1; Nesaî, Cenaiz, 102; Ahmed b. Hanbel, III, 442; IV, 75; V, 433.

(2) Fahrü'r-Râzî, a.g.e., XXV, 3.

الْقِيٰمَةِ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٦١﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ اَيْنَ شُرَكَٓائِيَ

الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٦٢﴾ قَالَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا

هٰٓؤُلَٓاءِ الَّذِينَ اَغْوَيْنَاۚ اَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا غَوَيْنَاۚ تَبَرَّاْنَٓا اِلَيْكَ مَا كَانُٓوا اِيَّانَا

يَعْبُدُونَ ﴿٦٣﴾ وَقِيلَ ادْعُوا شُرَكَٓاءَكُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ

وَرَاَوُا الْعَذَابَۚ لَوْ اَنَّهُمْ كَانُوا يَهْتَدُونَ ﴿٦٤﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ

مَاذَٓا اَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ ﴿٦٥﴾ فَعَمِيَتْ عَلَيْهِمُ الْاَنْبَٓاءُ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ

لَا يَتَسَٓاءَلُونَ ﴿٦٦﴾ فَاَمَّا مَنْ تَابَ وَاٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَعَسٰٓى

اَنْ يَكُونَ مِنَ الْمُفْلِحِينَ ﴿٦٧﴾ وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَٓاءُ وَيَخْتَارُۜ مَا كَانَ

لَهُمُ الْخِيَرَةُۜ سُبْحَانَ اللّٰهِ وَتَعَالٰى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٨﴾ وَرَبُّكَ يَعْلَمُ

مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٦٩﴾ وَهُوَ اللّٰهُ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَۜ

لَهُ الْحَمْدُ فِي الْاُولٰى وَالْاٰخِرَةِۘ وَلَهُ الْحُكْمُ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٧٠﴾

قُلْ اَرَاَيْتُمْ اِنْ جَعَلَ اللّٰهُ عَلَيْكُمُ الَّيْلَ سَرْمَدًا اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ مَنْ

اِلٰهٌ غَيْرُ اللّٰهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَٓاءٍۜ اَفَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٧١﴾ قُلْ اَرَاَيْتُمْ

اِنْ جَعَلَ اللّٰهُ عَلَيْكُمُ النَّهَارَ سَرْمَدًا اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ مَنْ اِلٰهٌ

غَيْرُ اللّٰهِ يَأْتِيكُمْ بِلَيْلٍ تَسْكُنُونَ فِيهِۜ اَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٧٢﴾

وَمِنْ رَحْمَتِهِ جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ
وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ
شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٧٤﴾ وَنَزَعْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا
فَقُلْنَا هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ فَعَلِمُوا أَنَّ الْحَقَّ لِلّٰهِ وَضَلَّ عَنْهُمْ
مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٧٥﴾

Meâl-i Şerifi

61- Şu halde, kendisine güzel bir vaadde bulunduğumuz, ardından ona kavuşan kimse, (sırf) dünya hayatının geçici zevkini yaşattığımız ve sonra kıyamet gününde (azab için) huzurumuza getirilenler arasında bulunan kimse gibi midir?

62- O gün Allah onları çağırarak, "Benim ortaklarım olduklarını iddia ettikleriniz, hani nerede?" diyecektir.

63- (O gün) haklarında azaba itilme, hükmü gerçekleşen kimseler, "Rabbimiz! Biz nasıl azmışsak, işte bu azmışları da öylece azdırdık. (Onların suçlarından) beri olduğumuzu sana arzederiz. Zaten onlar aslında bizlere tapmıyorlardı." derler.

64- "(Allah'a koştuğunuz) ortaklarınızı çağırın!" denir, onlar da çağırırlar; fakat kendilerine cevap vermezler ve (karşılarında) azabı görürler. Ne olurdu (dünyada iken) doğru yola girselerdi!

65- O gün Allah onları çağırıp "Peygamberlere ne cevap verdiniz?" diyecektir.

66- İşte o gün onlara bütün haberler kapkaranlık olmuştur; onlar birbirlerine de soramayacaklardır.

67- Fakat tevbe ederek, iman edip iyi işler yapan kimseye gelince, o, kurtuluşa erenler arasında olmayı umabilir.

68- Rabbin, dilediğini yaratır ve seçer. Onların seçim hakkı yoktur. Allah, onların ortak koştuklarından münezzehtir ve şanı yücedir.

69- Rabbin, onların, sinelerinde gizlediklerini de, açığa vurduklarını da bilir.

70- İşte O, Allah'tır. O'ndan başka tanrı yoktur. Önünde de, sonunda da hamd O'nundur, hüküm O'nundur. Ve ancak O'na döndürüleceksiniz.

71- (Resulüm!) De ki: "Düşündünüz mü hiç, eğer Allah üzerinizde geceyi tâ kıyamet gününe kadar aralıksız devam ettirse, Allah'tan başka size ışık getirecek tanrı kimdir? Hâlâ işitmeyecek misiniz?"

72- De ki: "Haber verin bakayım, eğer Allah üzerinizde gündüzü ta kıyamet gününe kadar aralıksız devam ettirse, Allah'tan başka, istirahat edeceğiniz geceyi size getirecek tanrı kimdir? Hâlâ görmeyecek misiniz?"

73- Rahmetinden dolayı, Allah, geceyi ve gündüzü yarattı ki geceleyin dinlenesiniz (gündüzün) ise O'nun lütuf ve kereminden (rızkınızı) arayasınız. Umulur ki şükredersiniz.

74- Ve hele o gün Allah onları çağırarak: "Benim ortaklarım olduklarını iddia ettikleriniz hani, nerede?" diyecektir.

75- (O gün) her ümmetten bir şahit çıkarır, "Haydin, kesin delilinizi getirin!" deriz. O zaman bilirler ki, hakikat Allah'a aittir ve uydurageldikleri şeyler (putlar) de kendilerinden ayrılıp kaybolmuşlardır.

مِنَ الْمُحْضَرِينَ **İhzar edilenlerden.** İHZAR yakalanıp hakkın huzuruna getirilmek. أَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا غَوَيْنَا **Biz onları kendi azdığımız gibi azdırdık**, yani biz kendi hevamızla azdığımız gibi onları da zorla değil kendi istekleriyle azdırdık. مَا كَانُوا إِيَّانَا يَعْبُدُونَ **Onlar bize tapmıyorlardı, kendi keyiflerine tapıyorlardı.** وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ **Rabbin neyi dilerse yaratır ve seçer.** Yani dilediğini yaratır ve yarattıklarından dilediğini de seçer beğenir. Peygamberlik, şefaat gibi yüksek işlere getirir. مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ **Onların seçme hakkı yoktur.** Bundan dolayı onların Allah'tan başka ortaklar ve şefaatçiler seçmeye ve tayine hakları yoktur. سَرْمَدًا **Sermedi,** aralıksız, devamlı, demektir.

إِنَّ قَارُونَ كَانَ مِنْ قَوْمِ مُوسٰى فَبَغٰى عَلَيْهِمْ
وَآتَيْنَاهُ مِنَ الْكُنُوزِ مَا إِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُوٓأُ بِالْعُصْبَةِ أُولِي
الْقُوَّةِ إِذْ قَالَ لَهُ قَوْمُهُ لَا تَفْرَحْ إِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ ﴿٧٦﴾
وَابْتَغِ فِيمَا آتٰيكَ اللّٰهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا

وَاَحْسِنْ كَمَٓا اَحْسَنَ اللّٰهُ اِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ الْفَسَادَ فِي الْاَرْضِ
اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدٖينَ ﴿٧٧﴾ قَالَ اِنَّمَٓا اُوتٖيتُهُ عَلٰى عِلْمٍ عِنْدٖيؕ
اَوَلَمْ يَعْلَمْ اَنَّ اللّٰهَ قَدْ اَهْلَكَ مِنْ قَبْلِهٖ مِنَ الْقُرُونِ مَنْ هُوَ اَشَدُّ
مِنْهُ قُوَّةً وَاَكْثَرُ جَمْعًاؕ وَلَا يُسْـَٔلُ عَنْ ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٧٨﴾
فَخَرَجَ عَلٰى قَوْمِهٖ فٖي زٖينَتِهٖؕ قَالَ الَّذٖينَ يُرٖيدُونَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا
يَا لَيْتَ لَنَا مِثْلَ مَٓا اُوتِيَ قَارُونُۙ اِنَّهُ لَذُو حَظٍّ عَظٖيمٍ ﴿٧٩﴾
وَقَالَ الَّذٖينَ اُوتُوا الْعِلْمَ وَيْلَكُمْ ثَوَابُ اللّٰهِ خَيْرٌ لِمَنْ اٰمَنَ وَعَمِلَ
صَالِحًاۚ وَلَا يُلَقّٰيهَٓا اِلَّا الصَّابِرُونَ ﴿٨٠﴾ فَخَسَفْنَا بِهٖ وَبِدَارِهِ
الْاَرْضَ فَمَا كَانَ لَهُ مِنْ فِئَةٍ يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ اللّٰهِ وَمَا كَانَ
مِنَ الْمُنْتَصِرٖينَ ﴿٨١﴾ وَاَصْبَحَ الَّذٖينَ تَمَنَّوْا مَكَانَهُ بِالْاَمْسِ
يَقُولُونَ وَيْكَاَنَّ اللّٰهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَٓاءُ مِنْ عِبَادِهٖ وَيَقْدِرُۚ لَوْلَٓا اَنْ مَنَّ اللّٰهُ
عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَاؕ وَيْكَاَنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٢﴾

Meâl-i Şerifi

76- Karun, Musa'nın kavminden idi de, onlara karşı azgınlık etmişti. Biz ona öyle hazineler vermiştik ki, anahtarlarını güçlü kuvvetli bir topluluk zor taşırdı. Kavmi ona demişti ki: "Şımarma! Bil ki Allah şımarıkları sevmez."

77- "Allah'ın sana verdiğinden (O'nun yolunda harcayarak) ahiret

yurdunu gözet, ama dünyadan da nasibini unutma! Allah'ın sana ihsan ettiği gibi, sen de (insanlara) iyilik et. Yeryüzünde bozgunculuğu arzulama. Şüphesiz ki Allah, bozguncuları sevmez."

78- Karun ise: "O (servet) bana ancak kendimdeki bilgi sayesinde verildi." demiştir. Bilmiyor muydu ki Allah, kendinden önceki nesillerden, ondan daha güçlü, ondan daha çok taraftarı olan kimseleri helak etmişti. Günahkarlardan günahları sorulmaz (Allah onların hepsini bilir).

79- Derken Karun, ihtişam içinde kavminin karşısına çıktı. Dünya hayatını arzulayanlar, "Keşke Karun'a verilenin benzeri bizim de olsaydı. Hakikat şu ki o, çok büyük devlet sahibidir" dediler.

80- Kendilerine ilim verilmiş olanlar ise, şöyle dediler: "Yazıklar olsun size! İman edip iyi işler yapanlara göre Allah'ın mükafatı daha üstündür. Ona da ancak sabredenler kavuşabilir."

81- Derken biz onu da, sarayını da yerin dibine geçirdik. Artık Allah'a karşı kendisine yardım edecek taraftarları olmadığı gibi, o, kendini savunup kurtarabilecek kimselerden de değildi.

82- Daha dün onun yerinde olmayı isteyenler de: "Demek ki Allah kullarından dilediğine rızkı çok da, az da verir. Şayet Allah bize lütufta bulunmuş olmasaydı, bizi de yerin dibine geçirirdi. Demek ki inkârcılar iflah olmazmış" demeye başladılar.

إِنَّ قَارُونَ Firavun siyasî zulüm ve baskıda alem (sembol) olduğu gibi, Karun da malî baskı ve vurgunculukta alemdir. Bu şekilde Karun hikayesi, ihtikarcı, vurguncu bir kapitalist kıssasıdır.

كَانَ مِنْ قَوْمِ مُوسٰى **Musa'nın kavminden idi.** Yani İsrail oğullarından ve Musa'nın akrabasından idi. فَبَغٰى عَلَيْهِمْ **Derken onlara karşı azgınlık etti,** vurgunculuk yaptı, zekatını vermedi, Musa'ya isyan etti.

وَلَا تَنْسَ نَصِيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا **Ve dünyadan da nasibini unutma.** Dünyadan nasibi, bazıları helal dünya rızkı ve meşru dünya zevki diye anlamak istemişlerse de, o geçici dünyanın kendisi demektir. Asıl dünyadan nasib ise "Dünya ahiretin tarlasıdır."[1] hadisi gereğince, ahiret için edinilen faydalı şeyler, ahirete kalacak âmeldir. Yoksa dünyadan nasib bir kefendir.

از بیابان عدم باسر بازار وجود

بتلاش کفنی آمده عریانی چند

(1) Aclûnî'nin Keşfü'l-Hafâ'da bildirdiğine göre İmam Gazali İhya'sında bunu zikretmiştir. Fakat senedi bulunamamıştır. Aleyyü'l-Kârî "mânâsı doğrudur" demiştir. Aclûnî, I, 412.

"Bir kefen alma telaşı ile yokluk çölünden varlık pazarına birkaç çıplak gelmiştir."

وَلَا تَبْغِ الْفَسَادَ فِي الْاَرْضِ **Yeryüzünde bozgunculuk aramaz.** Bu kadar hazineyi saklayıp da serveti hapsetmek aslında bozgundur. عَلٰى عِلْمٍ عِنْد۪ي **Kendimdeki ilini sayesinde** bu ilme bazıları ticaret ve iktisad ilmi demişler, bazıları da "el-kimya" ilmi demişlerdir. اَوَلَمْ يَعْلَمْ **Ya bilmiyor muydu?** Yani, yalnız ilmi ile olsa önceki nesiller içinde ondan daha kuvvetli ve daha çok servetli (Firavun gibi) kimseleri Allah'ın helak etmiş olduğunu bilmiyor mu idi? Niye bu ilmi ile istifade etmedi?

وَلَا يُسْـَٔلُ عَنْ ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ **Halbuki suçlulara günahlarından soru da sorulmaz.** Yani filan suçu, günahı işleyen kimdir? diye araştırmak için ne şundan, ne bundan ve ne de kendilerinden sorulmaya gerek görülmeksizin Allah tarafından bilinmektedirler. Meleklerce de yüzlerinden bilinir ve derhal yaka paça tutulurlar. يُعْرَفُ الْمُجْرِمُونَ بِس۪يمَاهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَاص۪ي وَالْاَقْدَامِ *"Suçlular simalarından tanınır, alınlarından ve ayaklarından yakalanırlar."* (Rahmân, 55/41).

تِلْكَ الدَّارُ
الْاٰخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذ۪ينَ لَا يُر۪يدُونَ عُلُوًّا فِي الْاَرْضِ وَلَا فَسَادًاۜ
وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّق۪ينَ ﴿٨٣﴾ مَنْ جَٓاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَاۚ
وَمَنْ جَٓاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى الَّذ۪ينَ عَمِلُوا السَّيِّـَٔاتِ اِلَّا
مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾ اِنَّ الَّذ۪ي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْاٰنَ لَرَٓادُّكَ
اِلٰى مَعَادٍۜ قُلْ رَبّ۪ٓي اَعْلَمُ مَنْ جَٓاءَ بِالْهُدٰى وَمَنْ هُوَ ف۪ي ضَلَالٍ مُب۪ينٍ
﴿٨٥﴾ وَمَا كُنْتَ تَرْجُٓوا اَنْ يُلْقٰٓى اِلَيْكَ الْكِتَابُ اِلَّا رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ
فَلَا تَكُونَنَّ ظَه۪يرًا لِلْكَافِر۪ينَ ﴿٨٦﴾ وَلَا يَصُدُّنَّكَ عَنْ اٰيَاتِ اللّٰهِ

بَعْدَ اِذْ اُنْزِلَتْ اِلَيْكَ وَادْعُ اِلٰى رَبِّكَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَا تَدْعُ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ
هَالِكٌ اِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٨﴾

Meâl-i Şerifi

83- İşte ahiret yurdu! Biz onu yeryüzünde böbürlenmeyi ve bozgunculuğu arzulamayan kimselere veririz. (En güzel) akıbet, takva sahiplerinindir.

84- Kim bir iyilik getirirse ona ondan daha üstün karşılık vardır. Kim bir kötülük getirirse, o kötülükleri işleyenler, ancak yaptıkları kadar ceza görürler.

85- (Resulüm!) Kur'ân'ı (okumayı, tebliğ etmeyi ve ona uymayı) sana farz kılan Allah, elbette seni (yine) dönülecek yere döndürecektir. De ki: "Rabbim, kimin hidayetle geldiğini ve kimin apaçık bir sapıklık içinde olduğunu en iyi bilendir."

86- Sen, bu kitabın sana vahyolunacağını ummuyordun. Bu ancak Rabbinden bir rahmettir. O halde sakın kâfirlere arka çıkma!

87- Allah'ın âyetleri sana indirildikten sonra, artık sakın onlar seni bu âyetlerden alıkoymasınlar. Rabbine davet et. Asla müşriklerden olma!

88- Allah ile birlikte başka bir tanrıya tapıp yalvarma! O'ndan başka tanrı yoktur. O'nun zatından başka her şey helak olacaktır. Hüküm O'nundur ve siz ancak O'na döndürüleceksiniz.

تِلْكَ الدَّارُ الْاٰخِرَةُ **O ahiret evi,** son yurd, yani cennet. نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ **Biz onu, o kimseler için kılarız ki** لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِى الْاَرْضِ وَلَا فَسَادًا **yeryüzünde böbürlenmeyi ve bozgunculuğu istemezler.** "Ulüvv"den maksat, ululanmak, imana tenezzül etmemek, kibirlenmek, kafa tutmak; fesad ise, herhangi bir şeyi ve malları faydalanılabilecek halden çıkarmak ve özellikle Rabbına isyan ile kendi nefsini heder etmek, yok etmektir. Yani yeryüzünde Hakk'a karşı kibir ve ihtiras ile Firavun gibi ululanmak, baskı yapmak da istemezler; Karun gibi baskı ve isyan ile fesat da arzu etmezler. Hz. Ali (r.a) den rivayet edilir ki: "Bu تِلْكَ الدَّارُ الْاٰخِرَةُ âyeti vali-

lerden ve diğer kudreti bulunan insanlardan adalet ve tevazu sahibi olanlar hakkında indi." der imiş. Hatem-i Tâî'nin oğlu Adiy, Peygamber efendimizin huzuruna geldiği zaman kendisine bir minder konulmuştu, o yere oturdu. Peygamber efendimiz de: "Ben şehadet ederim ki sen yeryüzünde ne ululuk, ne fesat arzu etmiyorsun buyurdu; bunun üzerine derhal müslüman oldu".[1] Tâbiîn'den Fudayl bu âyeti okur okur, burada bütün emeller gitti, dermiş.Ömer b. Abdulaziz de, vefatına kadar bu âyeti tekrar tekrar okur, dururmuş. وَالْعَاقِبَةُ **Ve o güzel akibet,** Cennet لِلْمُتَّقِينَ **korunan muttakiler içindir.** Bu cümlenin tekrardan ibaret olmaması için ayrıca bir faydayı ifade ettiğinde şüphe yoktur. Kendileri Firavun ve Karun gibi olmayı arzu etmemekle beraber Firavun ve Karun gibilerin ortaya çıkmasına meydan vermemek için de sakınıp korunan muttakiler, demek olur. Biraz sonra فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِلْكَافِرِينَ *"Sakın kâfirlere arka çıkma",* وَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِلْمُشْرِكِينَ *"Sakın müşriklerden olma"* âyetleri de bunu açıklar.

İyi amma ahirette ne var? مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ **Her kim iyilikle gelirse,** o takva ile sonunda Hakk'ın huzuruna varırsa فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا **o vakit ona ondan daha hayırlısı, daha güzeli var,** daha güzeli, daha fazlası. وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ **Her kim de kötülükle gelirse** فَلَا يُجْزَى الَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ اِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ **artık o kötülükleri yapanlar, ancak yaptıkları ile cezalanırlar.** Kötülüğün cezası onun gibi kötülük olur, güzellik olmaz. اِنَّ الَّذٖى فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْاٰنَ **Herhalde sana bu Kur'ân'ı farz kılan,** yani bu Kur'ân ile ameli farz kılan Cenab-ı Hak لَرَادُّكَ اِلٰى مَعَادٍ **elbette seni dönülecek yere döndürecektir.** Bu âyet Mekke'den hicret esnasında Cuhfe'de indiğine göre, meâd, ölüm; döndürmekten maksat ise Mekke'ye geri döndürülmedir. Yani ahirete irtihal etmeden önce seni bu çıktığın yere geri getirecek, Mekke'yi fethettirecektir. وَمَا كُنْتَ تَرْجُوا اَنْ يُلْقٰى اِلَيْكَ الْكِتَابُ **Hem sen bu kitabın sana indirileceğini umuyor değildin.** Okur yazar değildin. اِلَّا رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ **Ancak bu, Rabbinden bir rahmet olarak indirildi.** İşte geri gelmen de, böyle ümid edilmezken yalnızca Rabbinden bir nimet olarak meydana gelecektir. فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِلْكَافِرِينَ **O halde sakın kâfirlere arka çıkma,** topluluklarına katılıp, küfürlerine kuvvet vermekten korun. وَلَا يَصُدُّنَّكَ عَنْ اٰيَاتِ اللّٰهِ **Ve sakın o kâfirler seni, Allah'ın âyetlerinden alıkoymasınlar.** Geçmişe ve geleceğe ait bu haberler, bu vaadler, bu emirler bu yasaklar hep Allah'ın âyetleridir. Bunların بَعْدَ اِذْ اُنْزِلَتْ اِلَيْكَ **sana indirildikten sonra,** tebliğinden, tatbikinden vazgeçirtmesinler. وَادْعُ اِلٰى رَبِّكَ **Ve Rabbine davet et,** herkesi O'na ibadet ve tevhide çağır وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ **ve sakın o müşriklerden olma,** yani وَلَا تَدْعُ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ **Allah'ın yanında diğer**

(1) Suyûtî, ed-Dürrü'l-Mensur, VI, 445.

bir ilâha çağırma لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ **O'ndan başka ilâh yok,** كُلُّ شَىْءٍ هَالِكٌ اِلَّا وَجْهَهُ **O'nun yüzünden başka her şey helak olacaktır.** Yani O'nun zatından başka herşey, her mevcud aslında, yokluk demektir. Çünkü O'ndan başka her şeyin varlığı kendinden değil, Allah Teâlâ'ya dayandığından her an yok olmayı kabul edici ve yok olmaya hazır olmakla aslında yok demektir veya yok olacaktır. Ancak O zatında diri, ezelî ve ebedî, varlığı kendisiyle var olandır. Çoğunun tercih ettiği mânâ budur. Diğer bir mânâya göre, "vech", kastedilen ve yönelinen yön mânâsına olarak O'nun yüzünden, yani O'nun rıza ve hoşnutluğu kastedilen yönden başka, her şey helaktedir demek olur ki, ahiret nimetlerinin fani, geçici olmadığını anlatır. Bir de her şeyin Allah Teâlâ'ya yönelik yüzü, Allah'ın ilmindeki gerçek şekli demek olur ki, her şeyin Allah'a dönüşü bununladır. لَهُ الْحُكْمُ **Hüküm O'nun,** başkasının değil. O'ndan başka hüküm ve hükümet, kanun çıkarmaya ve kanun yapmaya kalkışanların hepsinin hükmü bozulur, ancak O'nunki bozulmaz وَاِلَيْهِ تُرْجَعُونَ **ve hep O'na döndürüleceksiniz,** hepiniz ölümünüzden sonra O'nun huzuruna götürülecek, mahkeme olunacak, ona göre cezanız, mükafatınız ne ise alacaksınız. İşte bütün kıssaların sonu işte bu وَاِلَيْهِ تُرْجَعُونَ *"Ve hep O'na döndürüleceksiniz."* hükmüdür. Kimin haddinedir ki bu hükme boyun eğmesin!

Ankebut Sûresi

Mekke Döneminde İndi

Âyet Sayısı: 69

Ankebut Sûresi Mekkî'dir.

Ankebut, örümcek demektir. Allah'tan başka dostlar edinenlerin hallerini ve dünyayı avlamak için kurdukları teşkilatı bir örümcek ağına benzeten örümcek misali geçtiğinden, bu sûreye, bu isim verilmiştir. Ancak isim olarak verilmiş özel isimlerin tercümesi doğru olmayacağından Örümcek Sûresi demeye kalkışmamalıdır. Örümcek zikrolunan sûre denilebilir.

Sûre Mekke'de inmiştir. Bazıları Mekke'de en son inen sûre olduğunu söylemişlerdir. Şu halde hicret esnasında inmiş demektir. Hatta baş tarafının Medine'de indirildiği de rivayet olunmuştur. Nitekim evvelki sûrenin sonunda Peygamberin hicretine işaret olunduğu gibi bunda da, müminlerin hicretine işaret olunmuştur. Evvelki sûrede وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ *"ve hep O'na döndürüleceksiniz."* (28/88), وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ *"Ve o güzel akıbet, korunan müttakiler içindir."* (28/83)

buyurulmuştu. Bunda da gaye, Allah'a ermek olduğu anlatılarak, o takvanın gereğinden olan sabır ve doğrulukla Allah yolunda cihadın gereği ve önemi anlatılacaktır.

Âyetleri : Altmış dokuzdur.
Kelimeleri : Yedi yüz seksen beşdir.
Harfleri : Dört bin iki yüz on birdir.
Fâsılası : ر ، ن ، م harfleridir, (ر) üç âyettedir.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ
الٓمٓ ﴿١﴾ اَحَسِبَ النَّاسُ اَنْ يُتْرَكُٓوا اَنْ يَقُولُٓوا اٰمَنَّا وَهُمْ
لَا يُفْتَنُونَ ﴿٢﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذ۪ينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللّٰهُ
الَّذ۪ينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِب۪ينَ ﴿٣﴾ اَمْ حَسِبَ الَّذ۪ينَ
يَعْمَلُونَ السَّيِّـَٔاتِ اَنْ يَسْبِقُونَاۜ سَٓاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٤﴾ مَنْ كَانَ
يَرْجُوا لِقَٓاءَ اللّٰهِ فَاِنَّ اَجَلَ اللّٰهِ لَاٰتٍۜ وَهُوَ السَّم۪يعُ الْعَل۪يمُ ﴿٥﴾
وَمَنْ جَاهَدَ فَاِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِه۪ۜ اِنَّ اللّٰهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَم۪ينَ ﴿٦﴾
وَالَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّـَٔاتِهِمْ
وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ اَحْسَنَ الَّذ۪ي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٧﴾ وَوَصَّيْنَا الْاِنْسَانَ
بِوَالِدَيْهِ حُسْناًۜ وَاِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ ب۪ي مَا لَيْسَ لَكَ بِه۪ عِلْمٌ
فَلَا تُطِعْهُمَاۜ اِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَاُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ ﴿٩﴾
وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةَ
النَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ وَلَئِنْ جَاءَ نَصْرٌ مِنْ رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا
مَعَكُمْ أَوَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ الْعَالَمِينَ ﴿١٠﴾ وَلَيَعْلَمَنَّ
اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ ﴿١١﴾ وَقَالَ الَّذِينَ
كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا وَلْنَحْمِلْ خَطَايَاكُمْ وَمَا هُمْ
بِحَامِلِينَ مِنْ خَطَايَاهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٢﴾ وَلَيَحْمِلُنَّ
أَثْقَالَهُمْ وَأَثْقَالًا مَعَ أَثْقَالِهِمْ وَلَيُسْأَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَمَّا
كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣﴾

Meâl-i Şerifi

1- Elif, Lâm, Mîm.

2- İnsanlar, imtihandan geçirilmeden, sadece "İman ettik" demeleriyle bırakılıvereceklerini mi sandılar?

3- Andolsun ki, biz onlardan öncekileri de imtihandan geçirmişizdir. Elbette Allah, doğruları ortaya çıkaracak, yalancıları da mutlaka ortaya koyacaktır.

4- Yoksa kötülükleri yapanlar bizden kaçabileceklerini mi sandılar? Ne kadar kötü (ve yanlış) hüküm veriyorlar!

5- Her kim Allah'a kavuşmayı umuyorsa bilsin ki, Allah'ın tayin ettiği o vakit elbette gelecektir. O her şeyi işiten ve bilendir.

6- Cihad eden ancak kendisi için cihad etmiş olur. Şüphesiz Allah, âlemlerden müstağnidir.

7- İman edip iyi işler yapanların kötülüklerini elbette örteriz ve onlara, yaptıklarının daha güzeli ile karşılık veririz.

8- Biz insana, ana babasına iyi davranmasını tavsiye etmişizdir. Eğer onlar, seni, hakkında bilgin olmayan bir şeyi (körü körüne) bana ortak koşman için zorlarlarsa, onlara itaat etme. Dönüşünüz ancak banadır. O zaman, size yapmış olduklarınızı haber vereceğim.

9- İman edip iyi işler yapanları, muhakkak salihler (zümresi) içine katarız.

10- İnsanlardan kimi vardır ki, "Allah'a inandık" der; fakat Allah uğrunda eziyete uğratıldığı zaman, insanların işkencesini Allah'ın azabı gibi tutar. Halbuki Rabbinden bir yardım gelecek olsa, mutlaka, "Doğrusu biz de sizinle beraberdik" derler. Acaba Allah, herkesin kalbindekileri en iyi bilen değil midir?

11- Allah, elbette (O'na gönülden) iman edenleri de, iki yüzlüleri de bilir.

12- Kâfirler, iman edenlere, "Bizim yolumuza uyun, sizin günahlarınızı biz yüklenelim" derler. Halbuki onların hiçbir günahını yüklenecek değillerdir. Gerçekte onlar, kesinlikle yalan söylemektedirler.

13- (Fakat gerçek şu ki) elbette kendi yüklerini, kendi yükleriyle birlikte nice yükleri (başkalarını saptırmanın vebalini) taşıyacaklar ve uydurup durdukları şeylerden kıyamet günü mutlaka sorguya çekileceklerdir.

الٓمٓ Allah (daha) iyi bilir. .. اَحَسِبَ النَّاسُ bu âyetlerin indiriliş sebebinde üç rivayet vardır.

1- Ammâr b. Yasir ve Ayyaş b. Ebı Rebia ve Velid b. Velid ve Seleme b. Hişam Mekke'de müşrikler tarafından işkence ediliyorlardı, o sebeble indirildi. Ammar b. Yasir'in annesi Ebu Cehil tarafından feci bir şekilde parçalattırılmış, kendisine sıcak günde demirden zırhlı gömlek giydirilerek güneşin karşısında eziyet edilmişti, Velid b. Velid ve Hişam de işkenceye uğratılmışlardı.(1)

2- Mekke'de birkısım insanlar, İslâm'a girmeye söz vermişlerdi. Hicret âyeti inince ashab-ı kiram Medine'den bunlara yazmışlar "İkrarınız, İslâm'ınız hicret etmezseniz, kabul olunmayacak" demişlerdi. Hemen Medine'ye doğru yola çıktılar, müşrikler de takip edip geri çevirdiler; işte o zaman haklarında bu âyet indi. Bu defa da hakkınızda şöyle şöyle âyet indi, diye yazdılar. Bunun üzerine çıkarız, yine takip eden olursa çarpışırız, dediler ve çıktılar. Müşrikler

(1) Suyûtî, ed-Dürrü'l-Mensur, VI, 450-451; Alûsî, Rûhu'l-Meânî, XX, 134-135.

de takip ettiler, bunun üzerine çarpıştılar; kimi şehid oldu, kimi de kurtuldu. Allah Teâlâ da haklarında ثُمَّ اِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا فُتِنُوا ثُمَّ جَاهَدُوا وَصَبَرُوا اِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ *"Sonra şüphesiz Rabbin, eziyet edildikten sonra hicret edip, ardından da sabrederek cihad edenlerin (yardımcısıdır). Çünkü Rabbin onların bu âmellerinden sonra elbette çok bağışlayan, pek merhamet edendir"* (Nahl, 16/110)

3- "Bedir" günü ilk şehid olan Mihca b. Abdullah hakkında indiği söylenmiştir ki, ana babası ve eşi çok üzülmüşlerdi ve hakkında "Seyyidü'ş-şüheda" (şehitlerin efendisi) buyurulmuştu. Bu iki görüşe göre bu âyetler Medine'de indirilmiş oluyor. İlk ikisinde ise hicretle ilgili oluyor.

فَلَيَعْلَمَنَّ اللّٰهُ *"Allah elbette bilir."* Fahreddin Razi der ki: Müfessirler zannettiler ki, bu âyetin görünen mânâya alınması, Allah'ın ilminin yenilenmesini gerektirir. Halbuki Allah, doğruyu ve yalancıyı imtihandan önce bilirken, imtihan sırasında bilecek demek nasıl mümkün olur? diye; buna, gösterecek, ortaya koyacak ayırdedecek mânâlarını verdiler. Biz de deriz ki, âyet olduğu gibi görünen mânâsındadır, çünkü Allah'ın ilmi bir sıfattır ki, onda her olay, olduğu gibi ortaya çıkar. Mesela tekliften önce Allah bilir ki, Zeyd itaat edecek, Amir de isyan edecek, sonra teklif vaktinde de bilir ki o itaatkar, öbürü isyankar; yapıldıktan sonra da bilir ki, o itaat etti, o isyan etti; hallerin hiç birinde O'nun ilmi değişmez, değişen ancak bilinendir.(1)

İbnü Münir'in ifadesi daha güzeldir: Gerçekten yüce Allah'ın ilmi birdir. Mevcuda varlığı, zamanında ve önce ve sonra olduğu gibi uygun gelir, demiştir. Fakat şunu da unutmamak gerekir ki, burada "bilecek" demekten maksat, sebebi zikir ile, müsebbebe dikkat çekmektir. İmtihan eder gibi araştıracak ve meydana çıkarttıracak da mükafat ve ceza verecek demektir. Nitekim Kadî Beydâvî şöyle demiştir:

فَلَيَتَعَلَّقَنَّ عِلْمُهُ بِالاِمْتِحَانِ تَعَلُّقًا حَالِيًا يَتَمَيَّزُ بِهِ الَّذِينَ صَدَقُوا فِى الاِيمَانِ وَالَّذِينَ كَذَبُوا فِيهِ وَيَنُوطُ بِهِمْ ثَوَابُهُمْ وَعِقَابُهُمْ وَكَذٰلِكَ قِيلَ الْمَعْنَى وَلَيُمَيِّزَنَّ اَوْ لَيُجَازِيَنَّ

"O'nun ilmi imtihana, meydana geliş anında taalluk eder ki, o imtihanla imanda sadık olanlarla yalancı olanlar birbirinden ayrılır. Sevabları ve cezaları da kendilerine ait olur. İşte bundan dolayı mânânın: 'Onları elbette ayırd eder veya elbette yaptıklarının karşılığını verir.' şeklinde olduğu da söylenmiştir." (2)

اَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ **Yoksa o kötülükleri yapanlar sandılar mı?** Amel

(1) Fahrü'r-Râzî, a.g.e., XXV, 30.
(2) el-Beydâvî, a.g.e., II, 227.

kalp ve organlarla yapılan fiiller itibariyle genel olduğu için, "Seyyiat" küfür ve isyan ile tefsir edilmiştir. Bununla birlikte bu «أَمْ حَسِبَ» baştaki «أَحَسِبَ» karşıtı olduğundan burada özellikle müminlere karşı yapılan kötülükler söz konusudur. Yani küfür, dinsizlik taassubu veya bir dünya menfaati, şehvet ve hırs sebebiyle müminlere, düşmanlık, zulüm ve eziyyet eden kimseler ki, her türlü kötülüğü işlemekten kaçınmazlar, bunlar sandılar mı **ki** أَنْ يَسْبِقُونَا **bizi savuşup geçecekler,** çaresiz bırakıp kurtulacaklar? سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ **Ne kötü hükmediyorlar!** Ne kadar yanlış hüküm, ne kadar çirkin hükümet? İmkanı yok, onlar Allah'tan kurtulamazlar.

مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ اللّٰهِ **Kim Allah'a kavuşmayı umarsa,** Allah'ın cemaline ermeyi veya vaad ettiği sevaba erişmeyi isterse فَاِنَّ اَجَلَ اللّٰهِ لَاٰتٍ **elbette Allah'ın tayin ettiği vakit, vade gelecek,** gelince o vaad, gerçekleşecektir. Bundan dolayı, o gelinceye kadar sabredip o kavuşmaya layık imtihanları geçirmek, güzellikleri kazanmak için çalışsın çabalasın. وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ **O, her şeyi işiten ve bilendir.** Bütün o söylenenleri, bütün o sızıltıları, iniltileri işitir. Hem yegane işiten O'dur. Ve bütün inanışları, bütün niyetleri, bütün yapılan işleri, iyisini kötüsünü, hepsini bilir; hem yegane bilen O'dur. Edilen duaları işitecek, yapılan ibadetleri bilecek O'dur, başkası değil.

وَمَنْ جَاهَدَ **Her cihad eden de.** Bu cümle مَنْ كَانَ يَرْجُو şartıyyesinin hazfedilmiş cezasına veya söylenilmiş cezasının neticesine matuftur ki, ...فَلْيُجَاهِدْ وَمَنْ جَاهَدَ *"Cihad etsin ve cihad eden de..."* demektir. Bu iki âyet İslâm'ın bütününü; en yüksek gayesi ile en yüksek vazifesini özetlemektedir. Allah'a ermek için, ecel gelinceye kadar mücahede etmek, çalışıp çabalamak. Bu uğurda çalışıp çabalayan, fitnelere, imtihanlara göğüs geren her kimse de فَاِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ **sırf kendisi için,** kendi hesabına, kendi menfaatine **çalışıp çabalar.** Çünkü o mücahedenin, çalışıp çabalamanın karşılığı ve faydası Allah'a değil, kendisine ait olur. اِنَّ اللّٰهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ **Çünkü Allah ganîdir, bütün âlemlerden müstağnidir,** hiçbir şeye ve hiçbir kimseye muhtaç değildir.

وَمِنَ النَّاسِ ... Bu âyetlerin Medine'de indirilmiş olması daha çok düşünülür, çünkü münafıklar, Medine'de idiler. Eğer bu âyetler de Mekke'de indirilmiş idiyseler, gayb haberi verilmiş olur. Zamanımızda ise bu âyetin mânâsına girenler çoğalmıştır. Allah muhafaza etsin.

لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ . لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ . تَبَارَكَ اللّٰهُ رَبُّ السَّمٰوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ وَرَبُّ الْاَرَضِينَ وَمَا بَيْنَهُمَا وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ عَزَّ جَارُكَ وَجَلَّ سُلْطَانُكَ وَلَا اِلٰهَ غَيْرُكَ *"Halîm ve Kerîm olan Allah'tan başka ilâh yoktur. Yüce ve büyük Allah'tan başka ilâh yoktur. Yedi göğün ve yüce arşın, yerlerin ve her ikisi arasındakilerin Rabbı olan*

Allah'ın şanı ne yücedir. Âlemlerin Rabbı olan Allah'a hamd olsun. Sana yakın olup meded uman aziz olur. Senin kudretin yücedir. Senden başka ilâh yoktur."(1)

اَثْقَالَهُمْ Kendi işledikleri günahların ağırlıklarını وَاَثْقَالاً مَعَ اَثْقَالِهِمْ ve o ağırlıklarıyla beraber daha birçok ağırlıkları, başkalarını saptırmaya, günaha sokmaya çalışmalarının günahlarını **yüklenecekler.**

وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوحًا اِلٰى قَوْمِهٖ فَلَبِثَ فِيهِمْ اَلْفَ سَنَةٍ اِلَّا خَمْسٖينَ عَامًا فَاَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٤﴾ فَاَنْجَيْنَاهُ وَاَصْحَابَ السَّفٖينَةِ وَجَعَلْنَاهَا اٰيَةً لِلْعَالَمٖينَ ﴿١٥﴾

Meâl-i Şerifi

14- Andolsun ki Nuh'u kendi kavmine gönderdik de, o dokuz yüz elli yıl onların arasında kaldı. Sonunda, onlar zulümlerini sürdürürken tufan kendilerini yakalayıverdi.

15- Fakat biz onu ve gemidekileri kurtardık ve bunu âlemlere bir ibret yaptık.

وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوحًا اِلٰى قَوْمِهٖ *"Andolsun ki Nuh'u kendi kavmine gönderdik."* Yukarda **وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذٖينَ مِنْ قَبْلِهِمْ** *"Gerçekten biz onlardan öncekileri de imtihandan geçirmiştik"* buyurulduğu için burada, onun birkaç örneği gösterilecektir. Onun için bu "vav" harfi kasem değil, oraya atıftır. **فَلَبِثَ فِيهِمْ اَلْفَ سَنَةٍ اِلَّا خَمْسٖينَ عَامًا** Derken **içlerinde bin seneden elli yıl eksik durdu.** Elli yılı yok bin sene, dokuz yüz elli sene eder. Kâdî Beydâvî der ki: Galiba bu tabirin seçilmesi tamamıyla sayıya delalet içindir. Çünkü dokuz yüz elli tahmini olarak da söylenebilir, bir de bin ismini söylemekle, karşıdakine müddetin uzunluğunu düşündürmek vardır. Çünkü kıssadan maksat, Resulullah'a teselli ve kâfirlerden gördüğü sıkıntılara karşı çaba ve gayretinde sağlamlaştırmaktır.(2) Rivayet olunduğuna göre Nuh,

(1) Bunu Elmalı hadis diye zikretmemiştir. Belki kendi duasıdır.

(2) Beydâvî, a.g.e., II, 229.

kırk yaşında peygamber olarak gönderilmiş, dokuz yüz elli sene kavmini Hakk'a davet etmiş, tufandan sonra da altmış yıl yaşamıştır.

وَجَعَلْنَاهَا اٰيَةً لِلْعَالَمٖينَ **Ve onu, yani gemiyi veya hadiseyi bütün akıl sahibi âlemlerine bir âyet kıldık.** Onunla ibret alır, delil getirirler. Demek ki, Allah'ın azabından maddî sebeplerle korunmaya çalışmak da Allah'ın emrindendir.

وَاِبْرٰهٖيمَ اِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَاتَّقُوهُ ذٰلِكُمْ
خَيْرٌ لَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾ اِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ
اَوْثَانًا وَتَخْلُقُونَ اِفْكًا اِنَّ الَّذٖينَ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ لَا يَمْلِكُونَ
لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوا عِنْدَ اللّٰهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لَهُ
اِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَاِنْ تُكَذِّبُوا فَقَدْ كَذَّبَ اُمَمٌ مِنْ قَبْلِكُمْ
وَمَا عَلَى الرَّسُولِ اِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبٖينُ ﴿١٨﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا كَيْفَ
يُبْدِئُ اللّٰهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعٖيدُهُ اِنَّ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسٖيرٌ ﴿١٩﴾
قُلْ سٖيرُوا فِي الْاَرْضِ فَانْظُرُوا كَيْفَ بَدَاَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللّٰهُ يُنْشِئُ النَّشْاَةَ
الْاٰخِرَةَ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدٖيرٌ ﴿٢٠﴾ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ
وَيَرْحَمُ مَنْ يَشَاءُ وَاِلَيْهِ تُقْلَبُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا اَنْتُمْ بِمُعْجِزٖينَ فِي
الْاَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللّٰهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصٖيرٍ ﴿٢٢﴾
وَالَّذٖينَ كَفَرُوا بِاٰيَاتِ اللّٰهِ وَلِقَائِهٖ اُولٰئِكَ يَئِسُوا مِنْ رَحْمَتٖي

وَاُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ اَلِيمٌ ﴿٢٣﴾ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِٓ اِلَّآ اَنْ
قَالُوا اقْتُلُوهُ اَوْ حَرِّقُوهُ فَاَنْجٰيهُ اللّٰهُ مِنَ النَّارِ اِنَّ فِي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ
لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٤﴾ وَقَالَ اِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِ اللّٰهِ اَوْثَانًا
مَوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ يَكْفُرُ
بَعْضُكُمْ بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُمْ بَعْضًا وَمَأْوٰيكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُمْ
مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٢٥﴾ فَاٰمَنَ لَهُ لُوطٌ وَقَالَ اِنِّي مُهَاجِرٌ اِلٰى رَبِّي اِنَّهُ هُوَ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٦﴾ وَوَهَبْنَا لَهُٓ اِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا
فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ وَاٰتَيْنَاهُ اَجْرَهُ فِي الدُّنْيَا وَاِنَّهُ
فِي الْاٰخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٧﴾

Meâl-i Şerifi

16- İbrahim'i de gönderdik. O kavmine şöyle demişti: "Allah'a kulluk edin, O'na karşı gelmekten sakının. Eğer bilmiş olsanız bu sizin için daha hayırlıdır."

17- "Siz Allah'ı bırakıp sadece birtakım putlara tapıyor, asılsız sözler uyduruyorsunuz. Bilmelisiniz ki, Allah'ı bırakıp da taptıklarınız, size rızık veremezler. O halde rızkı Allah katında arayın. O'na kulluk edin. Ancak O'na döndürüleceksiniz."

18- Eğer (size tebliğ edileni) yalan sayarsanız, bilin ki sizden önceki birçok milletler de yalan saymışlardı. Peygambere düşen yalnız açık bir tebliğdir.

19- Allah'ın mahlukunu ilk baştan nasıl yarattığını, sonra bunu tekrarladığını görmediler mi? Şüphesiz bu, Allah'a göre kolaydır.

20- De ki: "Yeryüzünde gezip dolaşın da, Allah ilk baştan nasıl yaratmış bakın. İşte Allah bundan sonra (aynı şekilde) ahiret hayatını da yaratacaktır." Gerçekten Allah her şeye kadirdir.

21- O, dilediğine azab eder, dilediğine rahmet eder. Ancak O'na döndürüleceksiniz.

22- Siz ne yeryüzünde, ne de gökte (Allah'ı) aciz bırakamazsınız. Allah'tan başka bir dost ve yardımcı da bulamazsınız.

23- Allah'ın âyetlerini ve O'na kavuşmayı inkâr edenler var ya, işte onlar benim rahmetimden ümitlerini kesmişlerdir ve onlar için acıklı bir azab vardır.

24- Kavminin (İbrahim'e) cevabı ise, "Onu öldürün, yahut yakın!" demelerinden ibaret oldu. Ama Allah onu ateşten kurtardı. Doğrusu bunda, iman eden bir kavim için ibretler vardır.

25- (İbrahim onlara) dedi ki: "Siz, sırf aranızdaki dünya hayatına has muhabbet uğruna Allah'ı bırakıp birtakım putlar edindiniz. Sonra kıyamet günü (geldiğinde) ise, kiminiz kiminizi tanımayacak, kiminiz kiminizi lanetleyecektir. Varacağınız yer cehennemdir. Ve hiç yardımcınız da yoktur."

26- Bunun üzerine ona sadece Lut iman etti. (İbrahim) de dedi ki: "Ben Rabbime hicret edeceğim. Şüphe yok ki O çok güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir."

27- O'na İshak ve Yakub'u bağışladık. Peygamberliği ve kitapları, onun soyundan gelenlere verdik. Onu dünyada mükafatlandırdık. Şüphesiz o, ahirette de salihler (zümresin)dendir.

اَوْثَانًا Evsân, tekili vesendir. Taş ve saireden tapılan herhangi bir şey (fetiş) ki, "esnâm"dan daha geneldir. Mesela heykeller ve haç hep puttur. وَتَخْلُقُونَ اِفْكًا **Ve hep ifk, yalan uyduruyorsunuz,** yalan yere mabud ve şefaatçi diyorsunuz. Onlar ise birer hayaldir. Mesela herhangi bir kimsenin resminde bile, o kimseden bir hakikat yoktur. O resim, bir kıymeti olan o kimsenin değil, toprağa gömülecek ölü bedenin bir hayalidir. O bedeni, kokar diye gömmekte acele etmek zorunluluğunda bulunanların, tutup da onun cansız bir hayalini, mesela filancadır diye saklamalarında şüphesiz ki muhakkak bir yalancılık vardır. O halde böyle hayal olan fanilere mabud payesi vermek, ne büyük bir iftiradır. لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا **Size bir rızık veremezler.** Allah'ın yardımı olmayınca mesela bir lokmacığı dahi hazmettiremezler.

اَوَلَمْ يَرَوْا .... عَذَابٌ اَلِيمٌ 'e kadar, Allah Teâlâ tarafından doğrudan sevkedilmiş

ilâhî kelâmdır. İbrahim'e hitap olarak hikaye olması muhtemel ise de, onun sözünü nakletme esnasında Resulullah'a hitap olması daha uygundur; onun için fasıla değişmiştir. مَوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا Yani sırf **dünya hayatında birbirinizin duygularını okşayarak toplanıp sevişmek için** veya dünya hayatında sevdiklerinizin hayalini sürdürerek yakınlaşmak için; çünkü bütün putlar, bazı sevilenlerin bir hatırası olmak üzere, etraflarında toplanılmak için edinilmiş şeylerdir.

Fakat birer yalan olan o hayaller üzerine kurulmaya çalışılan sevginin, haksız ve yersiz duygular üzerine toplanan topluluğun neticesi ne olur bilir misiniz? ... ثُمَّ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ *"Sonra kıyamet günü birbirinizi tanımayacaksınız..."* , وَقَالَ اِنّ۪ي مُهَاجِرٌ *"Dedi ki: Ben Rabbim'e hicret edeceğim."* «اٰمَنَ» ye matuf olarak Lut'a ait olması uygun görülürse de, İbrahim'e ait olmak üzere yukardaki «وَقَالَ» ye atfı, mânâ yönünden daha ahenkli, hem de وَقَالَ اِنّ۪ي ذَاهِبٌ اِلٰى رَبّ۪ي سَيَهْد۪ينِ *"Ben Rabbime gidiyorum, o bana doğru yolu gösterecek."* (Sâffât, 37/99) âyetine de uygundur.

وَلُوطاً اِذْ قَالَ لِقَوْمِه۪ٓ اِنَّكُمْ
لَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَۘ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ اَحَدٍ مِنَ الْعَالَم۪ينَ ﴿٢٨﴾
اَئِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ وَتَقْطَعُونَ السَّب۪يلَۙ وَتَأْتُونَ
ف۪ي نَادٖيكُمُ الْمُنْكَرَۜ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِه۪ٓ اِلَّٓا اَنْ قَالُوا ائْتِنَا
بِعَذَابِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِق۪ينَ ﴿٢٩﴾ قَالَ رَبِّ انْصُرْن۪ي
عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِد۪ينَ ﴿٣٠﴾ وَلَمَّا جَٓاءَتْ رُسُلُنَٓا اِبْرٰه۪يمَ بِالْبُشْرٰىۙ
قَالُٓوا اِنَّا مُهْلِكُٓوا اَهْلِ هٰذِهِ الْقَرْيَةِۚ اِنَّ اَهْلَهَا كَانُوا ظَالِم۪ينَۚ
قَالَ اِنَّ ف۪يهَا لُوطاًۜ قَالُوا نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَنْ ف۪يهَا لَنُنَجِّيَنَّهُ ﴿٣١﴾
وَاَهْلَهُٓ اِلَّا امْرَاَتَهُۘ كَانَتْ مِنَ الْغَابِر۪ينَ ﴿٣٢﴾ وَلَمَّٓا اَنْ جَٓاءَتْ

رُسُلُنَا لُوطًا سِيٓءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالُوا لَا تَخَفْ
وَلَا تَحْزَنْ إِنَّا مُنَجُّوكَ وَأَهْلَكَ إِلَّا امْرَأَتَكَ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ
﴿٣٣﴾ إِنَّا مُنْزِلُونَ عَلَىٰ أَهْلِ هَٰذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ
بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيِّنَةً لِقَوْمٍ
يَعْقِلُونَ ﴿٣٥﴾

Meâl-i Şerifi

28- Lut'u da gönderdik. O kavmine demişti ki: "Gerçekten siz, daha önce hiçbir milletin yapmadığı bir hayasızlığı yapıyorsunuz!"

29- "(Bu ilâhî ikazdan sonra) siz, ille de erkeklere yaklaşacak, yol kesecek ve toplantılarınızda edepsizlik yapacak mısınız?" Kavminin cevabı ise, şöyle demelerinden ibaret oldu: "Doğru söyleyenlerden isen Allah'ın azabını getir bize!"

30- (Lut:) "Ey Rabbim! Şu fesatçılar güruhuna karşı bana yardım eyle" dedi.

31- Elçilerimiz İbrahim'e (iki oğul vereceğimize dair) müjdeyi getirdiklerinde şöyle dediler: "Biz bu memleket halkını helak edeceğiz. Çünkü oranın halkı zalim kimselerdir."

32- (İbrahim) dedi ki: "Ama orada Lut var!" Şöyle cevap verdiler: "Biz orada kimlerin bulunduğunu çok iyi biliyoruz. Onu ve ailesini elbette kurtaracağız. Yalnız karısı müstesna; o geride (azabda) kalacaklar arasındadır."

33- Elçilerimiz Lut'a gelince, onlar hakkında tasalandı. Ve onlar(ı düşünmesi) sebebiyle takatten düştü. O'na: "Korkma, tasalanma! Çünkü biz seni de, aileni de kurtaracağız. Yalnız (azabda) kalacaklar arasında bulunan karın müstesna" dediler.

34- "Biz şüphesiz bu memleket halkının üzerine, yoldan çıkmalarına karşılık (feci) bir azab indireceğiz." (dediler).

35- Andolsun ki biz, aklını kullanacak bir kavim için oradan apaçık bir ibret nişanesi bırakmışızdır.

مِنْهَا **O kasabadan** آيَةً **bir âyet, bir nişane** ki hikayesi veya harabesidir.

وَإِلَى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا
اللَّهَ وَارْجُوا الْيَوْمَ الْآخِرَ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٣٦﴾
فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَاثِمِينَ ﴿٣٧﴾
وَعَادًا وَثَمُودَ وَقَدْ تَبَيَّنَ لَكُمْ مِنْ مَسَاكِنِهِمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ
أَعْمَالَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَكَانُوا مُسْتَبْصِرِينَ ﴿٣٨﴾ وَقَارُونَ
وَفِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مُوسَى بِالْبَيِّنَاتِ فَاسْتَكْبَرُوا
فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانُوا سَابِقِينَ ﴿٣٩﴾ فَكُلًّا أَخَذْنَا بِذَنْبِهِ فَمِنْهُمْ
مَنْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا وَمِنْهُمْ مَنْ أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَمِنْهُمْ
مَنْ خَسَفْنَا بِهِ الْأَرْضَ وَمِنْهُمْ مَنْ أَغْرَقْنَا وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ
وَلَٰكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٠﴾

Meâl-i Şerifi

36- Medyen'e de kardeşleri Şuayb'ı gönderdik ve Şuayb, "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin, ahiret gününe ümit bağlayın, yeryüzünde bozgunculuk yaparak karışıklık çıkarmayın!" dedi.

37- Fakat onu yalancılıkla itham ettiler. Derken, kendilerini bir sarsıntı yakalayıverdi ve yurtlarında diz üstü çökekaldılar.

38- Ad ve Semud'u da (helak ediverdik). Sizin için, (onların başına nelerin geldiği) oturdukları yerlerden apaçık anlaşılmaktadır. Şeytan onlara

yaptıkları işleri güzel gösterip onları doğru yoldan çıkardı. Oysa bakıp görebilecek durumdaydılar.

39- Karun'u, Firavun'u ve Hâmân'ı da (helak ettik). Andolsun ki, Musa onlara apaçık delilller getirmişti de onlar yeryüzünde büyüklük taslamışlardı. Halbuki (azabımızı aşıp) geçebilecek değillerdi.

40- Nitekim onlardan herbirini günahları sebebiyle suç üstü yakaladık: Kiminin üzerine taşlar savuran rüzgarlar gönderdik, kimini korkunç bir ses yakaladı, kimini yerin dibine geçirdik, kimini de suda boğduk. Allah onlara zulmetmiyor, asıl onlar kendilerine yazık ediyorlardı.

مَثَلُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا
مِنْ دُونِ اللّٰهِ اَوْلِيَٓاءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِ اِتَّخَذَتْ بَيْتًا وَاِنَّ اَوْهَنَ
الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوتِ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ اِنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ
مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِه۪ مِنْ شَيْءٍ وَهُوَ الْعَز۪يزُ الْحَك۪يمُ ﴿٤٢﴾ وَتِلْكَ
الْاَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَٓا اِلَّا الْعَالِمُونَ ﴿٤٣﴾
خَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِلْمُؤْمِن۪ينَ
﴿٤٤﴾ اُتْلُ مَٓا اُو۫حِيَ اِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَاَقِمِ الصَّلٰوةَ اِنَّ الصَّلٰوةَ
تَنْهٰى عَنِ الْفَحْشَٓاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللّٰهِ اَكْبَرُ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ
مَا تَصْنَعُونَ ﴿٤٥﴾

Meâl-i Şerifi

41- Allah'tan başka dost edinenlerin durumu, kendine yuva yapan örümceğin durumu gibidir. Halbuki, evlerin en çürüğü şüphesiz örümcek

yuvasıdır. Keşke bilselerdi.

42- Allah, onların kendisini bırakıpta hangi şeye yalvardıklarını şüphesiz ki bilir. O mutlak güç ve hikmet sahibidir.

43- İşte biz bu temsilleri insanlar için getiriyoruz; fakat onları ancak bilenler düşünüp anlayabilir.

44- Allah gökleri ve yeri hak olarak yarattı. Şüphesiz bunda, iman edenler için bir nişane bulunmaktadır.

45- Sana vahyedilen Kitabı oku ve namazı kıl. Muhakkak ki namaz hayasızlıktan ve kötülükten alıkoyar. Allah'ı anmak elbette en büyük ibadettir. Allah yaptıklarınızı bilir.

مَثَلُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللّٰهِ اَوْلِيَٓاءَ **Allah'tan başka birtakım velilere tutunanların örneği;** yani Allah'tan başkalarını, ihtiyaçlarına karşı yardım eder, menfaatleri dokunur, işlerini görür, tehlikeden kurtarır diye veli, sahip, koruyucu edinerek mabud sayanların örnek olacak halleri كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِ **örümceğin örnek ve mesel olmuş haline benzer** اتَّخَذَتْ بَيْتًا **bir ev edinmiştir,** hiç dini olmayanlar gibi büsbütün evsiz değil, bir sinek avlayacak kadar bir eve tutunmuştur. وَاِنَّ اَوْهَنَ الْبُيُوتِ **Fakat muhakkak ki evlerin en çürüğü** لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوتِ **her halde örümcek evidir.**

Evinde ev kavramından bir şey yoktur; ne gölge yapar, ne korur: Bir rüzgarla tarumar olur; onun için örümcek evinin çürüklüğü meşhur bir meseldir. İşte o örümcek kafalı müşriklerin de dayanakları, tutamakları böyle çürüktür. Bütün tutundukları fanidir, yok olucudur. لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ **Eğer bilselerdi.** Razi der ki: Burada "âlihe" yani ilâhlar denilmeyip "evliya" yani veliler denilmesi, yalnız açık şirki değil, gizli şirki dahi yok edip kaldırmaya işaret içindir.(1) Çünkü başkasına gösteriş ederek riya ile Allah'a ibadet edenler de Allah'tan başkasını veli edinmiş olur. O'nun meseli de örümcek meseline benzer. Peygamberleri yalanlayıp şirke giden kavimlerin yok edilmesi örnekleriyle açıklandıktan sonra, bu örümcek örneğinin getirilmesi peygambere ve müminlere öyle büyük ve öyle etraflı bir vaad ve müjdeyi ifade etmektedir ki, bütün bu sûrenin ruhu denilebilir.

Evet, Allah'tan başkasına dayanan her ümid, dipsizdir.

اِنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ **Allah, onların kendisini bırakıp da O'ndan gayrı nelere, ne gibi şeylere çağırıyorlar, şüphesiz ki bilir.** وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

(1) Fahrü'r-Râzî, a.g.e., XXV, 69.

O, mutlak güç ve hikmet sahibidir. Her şey fani, hepsi zayıf ve hakir, anlatıldığı üzere mağlub edilmek ihtimali olmayan, dilediğini dilediği anda mahvedebilir, nihayetsiz bir güç ve kudret sahibi, mabudluğa layık ancak O, gayet onurlu, yegane aziz, her işi hikmet olan yegane hakim yalnız o iken, O'nun karşısında O'ndan başkasına yalvarmak ne kadar boş, ne büyük tehlike!

وَتِلْكَ الْاَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ **Bu meseller, biz onları insanlar için getiriyoruz.** Kâfirler demişlerdi ki, gökleri ve yeri yaratan Allah nasıl olur da böyle örümcek, sinek gibi böcekler ve haşereler ile misal getirir? Bununla Allah ne demek istiyor: مَاذَا اَرَادَ اللّٰهُ بِهٰذَا مَثَلًا *"Allah böyle misal vermekle ne murad eder?"* (Bakara, 2/26) Bu soruya karşı Bakara Sûresi'nde اِنَّ اللّٰهَ لَا يَسْتَحْيِى اَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَا بَعُوضَةً فَمَا فَوْقَهَا *"Şüphesiz Allah, sivrisinek ve ondan daha büyüğü ile (hakkı açıklamak için) misal getirmekten çekinmez."* (Bakara, 2/26) buyurulduğu gibi, burada da böyle cevap veriliyor. Yani bu mesellerin ne için getirildiğini soranlar bilsinler ki, biz onları insanlar için getiriyoruz, hayvan değil de, insan iseler anlarlar. وَمَا يَعْقِلُهَا اِلَّا الْعَالِمُونَ **Gerçi onları, onların hakikatini ancak âlimler idrak edebilir.** Yani Allah'ın gayrısının fani ve aciz ve bu sebepten O'ndan gayrısına ibadetin batıl olduğuna ilim sahibi olanlardır ki, bu meselin bütün incelikleri ve detayları ile zevkini ve faydalarını idrak ederler. Bu ilim ve cehalet farkı neden, denilirse:

خَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ **Allah, o gökleri ve yeri,** o yüksekleri ve aşağıyı بِالْحَقِّ **hak ile yarattı,** boşuna değil, gelişigüzel de değil, bir hak sebebi ve hikmeti iledir. Göğü de öyle, yeri de, yukarısı da, aşağısı da, âlimi de, cahili de, hepsinin hakkı da, yaratıcının hakkı önünde baş eğmek, boyun bükmektir. اِنَّ فِى ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِلْمُؤْمِنِينَ **Şüphesiz bunda müminler için bir âyet var.** İlmin kıymetini, hakkın önemini, Hak'tan gayrısının hiçliğini ve bundan dolayı Allah'ın gayrısından veli, dost edinmenin çürüklüğünü ve bunun neticesinde müminlerin muvaffak olacaklarını isbat eden bir âyet.

اُتْلُ مَا اُوحِىَ اِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ **Sen, sana vahyedilen kitabı oku,** vird ederek, devam üzere, tekrar tekrar, güzel güzel oku. Yani o örümcek kafalı kâfirlerin fitnelerine gam yeme de onlara karşı olmazsa, kendi âleminde bu Kur'ân'ı güzel güzel oku, adı geçen peygamberlerin ve ümmetlerin halleriyle Allah'ın âyetlerini düşün. Onun için اُتْلُ عَلَيْهِمْ *"Onlara oku"* buyurulmamış, mutlak olarak اُتْلُ *"Oku"* buyurulmuştur. وَاَقِمِ الصَّلٰوةَ **Ve namazı devam üzere kıl,** اِنَّ الصَّلٰوةَ **gerçekten namaz** تَنْهٰى عَنِ الْفَحْشَاءِ **fahşadan, yani açık çirkinlikten, edebsizikten, fuhşiyattan** وَالْمُنْكَرِ **ve münkerden; aklın ve şer'in beğenmeyeceği uygunsuzluktan, günahtan meneder.** Bir kere namaz içinde bunlar yapılmaz.

Bundan başka namaz hakikati, ne olduğu bilinerek kılınan sahih namaz, namaz dışında da, çirkinlikten, uygunsuzluktan uzaklaştırır. Yasaklamak, uzaklaştırmayı mutlak olarak sağlamasa bile herhalde gerektirir. Sahih ve doğru bir şekilde namaza devam edildikçe iyilik artar. Resulullah (s.a.v) tan rivayet olunmuştur ki: مَنْ صَلّٰى صَلَاةً لَمْ تَنْهَهُ عَنِ الْفَحْشَٓاءِ وَالْمُنْكَرِ لَمْ يَزْدَدْ مِنَ اللّٰهِ اِلَّا بُعْدًا "Kim bir namaz kılar da, o namaz kendisini açık ve gizli kötülüklerden alıkoymazsa o namazla Allah'tan uzaklaşmaktan başka bir şey artırmış olmaz"(1) buyurmuştur. Onun için İbnü Mes'ud Hazretleri demiştir ki: "Namazını gereği gibi yerine getirmeyen Allah Teâlâ'dan uzaklığı artırmaktan başka bir şey yapamaz." Bunun sebebi, çünkü namaza itaat, onun sınırlarını gözeterek hakkıyla kılmaktır. Onun sınırında ise açık ve gizli bütün kötülüklerden men ve alıkoyma vardır. Şu hakde namaza itaat onu hakkıyla kılıp yasağını tutmakla olur. فَوَيْلٌ لِلْمُصَلّٖينَ الَّذٖينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ "*Yazıklar olsun o Allah huzurunda duranlara ki namazlarını yanlış olarak (veya yanlış yere) kılıyorlar*" (Maun, 107/4-5) buyurulduğu üzere namaz kılıyor görünüp de namazın ne demek olduğundan habersiz olanların vay haline! Onun içindir ki قَدْ اَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ الَّذٖينَ هُمْ فٖى صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ "*Gerçekten müminler kurtuluşa ermiştir. Onlar ki namazlarında huşû içindedirler*" (Mü'minun, 23/1-2) buyurulmuştu. Zira Tâhâ Sûresi'nde وَاَقِمِ الصَّلٰوةَ لِذِكْرٖى "*Beni anmak için namaz kıl.*" (Tâhâ, 20/14) buyurulduğu üzere namazın hikmeti, gayesi Allah'ın zikridir. Yani Allah'ı anmak ve bu sayede فَاذْكُرُونٖى اَذْكُرْكُمْ "*Öyle ise beni (taat ve ibadetle) anın ki, ben de sizi anayım.*" (Bakara, 2/152) âyetince Allah Teâlâ'nın anmasına ermektir. Bu suretle namaz bir miracdır. Bunu bilenler الَّذٖينَ يَظُنُّونَ اَنَّهُمْ مُلَاقُوا رَبِّهِمْ "*Herhalde Rablerine kavuşmayı uman kimseler*" (Bakara, 2/46) âyetine göre kendilerini her an Rablerinin huzurunda mülakat (kavuşma) halinde buluyorlar gibi zevk içinde bir niyet ve ihlas ile kılarlar. وَلَذِكْرُ اللّٰهِ اَكْبَرُ **Ve herhalde Allah'ı anmak; namaz en büyük iştir.** Yani asıl bütün incelikleri, detayları ve gerçeği ile Allah Teâlâ'yı anmak ve O'nun azamet ve kibriyası huzurunda kulun değişiklikleri ve tavırları ile acizlik ve ihtiyacını arzetmesi demek olan namaz, en büyük amel veya açık ve gizli kötülüklerden men için en büyük sebeptir. Veya Allah Teâlâ'nın sizi anması, sizin O'nu anmanızdan daha büyüktür. Kul, Allah Teâlâ'yı azameti ve cemaliyle hatırladığı zaman, O'nun yüce huzurunda açık ve gizli kötülüklerden kaçınarak edeb ve samimiyet ile yükseleceği gibi, Allah Teâlâ'nın onu hatırlamasını düşündüğü zaman, ilâhî huzurda zerre kadar kötülük ile anılmayı kimse arzu etmeyeceğinden, her an Allah'ın hoşnutluğuna

---

(1) Feyzu'l-Kadir, VI, 221 (9014); Suyûtî, ed-Dürrü'l-Mensur, VI, 465; Deylemî, Firdevs, III, 622, (5944).

ve rızasının yükselmek için , iyilik duygusu ile dopdolu olur. Ve şüphe yok ki, bu duygu, evvelkinden daha büyük bir kurtuluş vesilesi olur. Düşünmeli ki Allah, Kur'ân'ında Firavun gibileri nasıl anıyor, peygamberleri ve müminleri nasıl anıyor? وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ **Hem Allah, her ne işlerseniz bilir.** Ona göre anar ve ona göre ceza veya mükafat verir.

وَلَا تُجَادِلُوٓا اَهْلَ الْكِتَابِ اِلَّا بِالَّت۪ي هِيَ
اَحْسَنُ اِلَّا الَّذ۪ينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ وَقُولُوٓا اٰمَنَّا بِالَّذ۪ٓي اُنْزِلَ اِلَيْنَا
وَاُنْزِلَ اِلَيْكُمْ وَاِلٰهُنَا وَاِلٰهُكُمْ وَاحِدٌ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿٤٦﴾
وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنَٓا اِلَيْكَ الْكِتَابَ فَالَّذ۪ينَ اٰتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ
يُؤْمِنُونَ بِه۪ وَمِنْ هٰٓؤُ۬لَٓاءِ مَنْ يُؤْمِنُ بِه۪ وَمَا يَجْحَدُ بِاٰيَاتِنَٓا اِلَّا الْكَافِرُونَ
﴿٤٧﴾ وَمَا كُنْتَ تَتْلُوا مِنْ قَبْلِه۪ مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخُطُّهُ بِيَم۪ينِكَ
اِذًا لَارْتَابَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٤٨﴾ بَلْ هُوَ اٰيَاتٌ بَيِّنَاتٌ ف۪ي صُدُورِ الَّذ۪ينَ
اُو۫تُوا الْعِلْمَ وَمَا يَجْحَدُ بِاٰيَاتِنَٓا اِلَّا الظَّالِمُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالُوا لَوْلَٓا
اُنْزِلَ عَلَيْهِ اٰيَاتٌ مِنْ رَبِّه۪ قُلْ اِنَّمَا الْاٰيَاتُ عِنْدَ اللّٰهِ وَاِنَّمَٓا اَنَا۬
نَذ۪يرٌ مُب۪ينٌ ﴿٥٠﴾ اَوَلَمْ يَكْفِهِمْ اَنَّٓا اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ
يُتْلٰى عَلَيْهِمْ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَرَحْمَةً وَذِكْرٰى لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾

Meâl-i Şerifi

46- İçlerinden zulmedenleri bir yana, ehl-i kitapla ancak, en güzel yol-

dan mücadele edin ve deyin ki: "Bize indirilene de, size indirilene de iman ettik. Bizim ilâhımız da, sizin ilâhınız da birdir ve biz O'na teslim olmuşuzdur."

47- (Resulüm!) İşte sana (önceki kitapları tasdik eden) bu kitabı indirdik. Onun için, kendilerine kitap verdiklerimiz ona iman ediyorlar. Şunlardan da ona iman eden nice kimseler vardır. Ayetlerimizi ancak kâfirler bile bile inkâr eder.

48- Sen bundan önce, ne bir yazı okur, ne de elinle onu yazardın. Öyle olsaydı, batıla uyanlar kuşku duyarlardı.

49- Hayır, o (Kur'ân), kendilerine ilim verilenlerin sinelerinde (yer eden) apaçık âyetlerdir. Ayetlerimizi ancak ve ancak zalimler bile bile inkâr eder.

50- "Ona Rabbinden (başkaca) mucize indirilmeli değil miydi?" derler. Cevaben de ki: "Mucizeler ancak Allah'ın katındadır. Ben ise sadece apaçık bir uyarıcıyım."

51- Sana indirdiğimiz ve onlara okunmakta olan kitap, kendilerine yetmedi mi? Bunda iman edecek bir kavim için elbette bir rahmet ve öğüt vardır.

اَهْلَ الْكِتَابِ **Yahudiler ve hıristiyanlar** اِلَّا بِالَّتِى هِىَ اَحْسَنُ **ancak en güzel yoldan mücadele suretiyle.** Mesela kabalığa incelikle, sertliğe yumuşaklıkla, öfkeye hazın ile, gevezeliğe nasihat ile, şiddete vakar ile karşılık vererek hak ve gerçek delilleri açıklamak ve izah etmek gibi. اِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ **Ancak içlerinde zulmedenler başka.** Yeterli olan delili kabul etmeyip, haksızlıkla inada, aşırılığa sapan, mesela hâşâ Allah'ın oğlu var demekle veya يَدُ اللّٰهِ مَغْلُولَةٌ *"Allah'ın eli bağlıdır (sıkıdır)"* (Mâide, 5/64) gibi laflar söylemekte ısrar ile kibirlilik taslayan zalimler müstesna, zira o zaman hallerine uygun şekilde müdafaa yapmak vacip olur.

Nush ile yola gelmeyeni etmeli tekdir.
Tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir.

وَقُولُوا **Ve deyin ki,** bununla en güzel mücadelenin nasıl olacağı tarif edilmiş oluyor. وَاحِدٌ **Birdir.** Uluhiyette ortağı yoktur. وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ **Biz yalnız O'na teslim olmuş, müslümanlarız.** O'nun birliğine samimiyetle teslim olmuş, müslümanlarız. Bu ifadede onlara bir sataşma vardır. Zira onlar ki yahudiler kendi bilginlerini, hıristiyanlar da rahiblerini rab edinmişler; özellikle hıristiyanlar teslis (üçlü ilâh akidesin)e inanmışlardır. وَكَذٰلِكَ **ve işte böyle,** bu güzel, bu apaçık indiriş tarzıyla اَنْزَلْنَا اِلَيْكَ الْكِتَابَ **sana kitabı indirdik ya Muhammed!** فَالَّذِينَ اٰتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ **Onun için kendilerine kitap verdiklerimiz,** gerek yahudiler

ve gerekse hıristiyanlar, Abdullah b. Selam gibi gerçekten kitaptan istifade etmek nimetine erenler يُؤْمِنُونَ بِهِ **Ona, o sana indirilen kitaba iman ediyorlar.** وَمِنْ هٰؤُلَاءِ **Şunlardan da,** yani Araplardan da مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ **ona iman eden var** وَمَا يَجْحَدُ بِاٰيَاتِنَا اِلَّا الْكَافِرُونَ **ve bizim âyetlerimizi ancak kâfirler inkâr eder.** Hakkı ve gerçeği örtmeye alışmış gavurluğu âdet edinmiş, inkârcı kâfirler ki, yahudi Kâb b. Eşref ve arkadaşları gibi.

وَمَا كُنْتَ تَتْلُوا مِنْ قَبْلِهِ مِنْ كِتَابٍ **Halbuki sen bundan önce** yani bu indirilmezden önce **kitap okur değildin** وَلَا تَخُطُّهُ بِيَمِينِكَ **hala elinle yazmazsın da.**(1) اِذًا **O vakit,** yani ümmi olmayıp da okuyup yazsa idin لَارْتَابَ الْمُبْطِلُونَ **batıla uyanlar,** yani batıl peşinde giden, yahut iptal etmeye sebep arayan o haksız kâfirler **şüphe edebilirlerdi.** Gerçi hakkı arayan insaflı hak arayıcı kimseler, yine şüphe etmezlerdi. Çünkü icaz için ümmilik şart değildir. Nitekim diğer peygamberler ümmi değillerdi, ancak öyle olsaydı, gerek müşrikler ve gerek ehl-i kitap'tan olan haksızlar için hiç olmazsa şüpheye bir sebep bulunmuş olurdu.

بَلْ **Fakat** هُوَ **o Kur'ân** اٰيَاتٌ بَيِّنَاتٌ فِى صُدُورِ الَّذِينَ اُوتُوا الْعِلْمَ **ilim verilmiş kimselerin sinelerinde parıldayan açık açık âyetlerdir.** Burada «فِى» nin "beyyinat"a müteallik olması ve şüpheyi kaldırması, sözün gelişine göre apaçık olduğu gibi, haziften kurtarma yönüyle de daha çok tercih edilir. Yani Allah tarafından birer işaret, parlak mucizeler olduğu ilim ehlinin gönüllerinde apaçık ve hiçbir şüpheye yer vermeyecek şekilde parlamaktadır. وَمَا يَجْحَدُ بِاٰيَاتِنَا اِلَّا الظَّالِمُونَ **Ve bizim âyetlerimizi ancak zalimler inkâr eder.** Bildikleri halde hakkı tanımak istemeyen, zulmü âdet edinmiş zalimler, nitekim وَقَالُوا **o zalimler** kitap ehlinin hakkı kabul etmeyen kısmı, Kur'ân'ın âyet, yani mucize olmasını inkâr ettiler de **dediler** لَوْلَا اُنْزِلَ عَلَيْهِ اٰيَاتٌ مِنْ رَبِّهِ **Rabbin'den üzerine birtakım âyetler,** yani Musa'nın asâsı, Salih'in devesi gibi **mucizeler inse ya!** قُلْ اِنَّمَا الْاٰيَاتُ عِنْدَ اللّٰهِ **De ki: Bütün âyetler ancak Allah'ın yanındadır.** Yani gerek Kur'ân, gerek sizin istediğiniz mucizeler, hepsi Allah'ın katındadır. Kur'ân'ı indiren Allah olduğu gibi, öbürlerini indiren ve indirecek olan da yalnız Allah'tır, başkaları değil. Bundan dolayı, ne dilerse indirir, ben ona karışmam. وَاِنَّمَا اَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ **Ve ben ancak açık bir uyarıcıyım,** inanmayanlara azabın habercisiyim اَوَلَمْ يَكْفِهِمْ **daha onlara yetmedi mi?** O başka âyet, başka mucize isteyenlere kâfi gelmedi mi, daha mucize olarak اِنَّا اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ **bizim senin üzerine** demin söylenildiği şekilde, bundan önce okuması yazması olmadığı muhakkak olan senin üzerine **şüphesiz kitap indirmemiz** يُتْلٰى عَلَيْهِمْ **karşılarında okunup dururken** اِنَّ فِى ذٰلِكَ **şüphe**

(1) Bu âyet Resulullah'ın peygamberlikten önce hiç kitap okuyup yazmadığı hakkında gayet açık bir delildir. (Müellif)

yok ki onda لَرَحْمَةً **mutlak bir rahmet,**büyük bir nimet وَذِكْرٰى **ve bir ilâhi ihtar ve nasihat var** لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ **iman edecek bir kavim için;** inat, taassub, aksilik edecekler için değil, iman edecekler için. Bu âyetin, öncesine ve sonrasına göre لَوْلَٓا اُنْزِلَ عَلَيْهِ اٰيَةٌ *"Rabbinden birtakım mucizeler inseydi ya"* diyen zalimlere cevap olarak indirildiği anlaşılıyor. Bununla birlikte sebeb-i nüzul olarak şu da haber verilmiştir: Müslümanlardan bazıları, yahudilerden işittikleri bazı şeyleri yazmış oldukları bir kürek ile gelmişlerdi. Resulullah (s.a.v): "Bir kavmin kendi peygamberinin getirdiğini bırakıp da başkasının başkalarına getirdiğine rağbet etmeleri düşüncesizlik ve sapıklıklarına yeterlidir" buyurdu. Bunun üzerine اَوَلَمْ يَكْفِهِمْ اَنَّٓا اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ *"Kitabı sana indirmemiz onlara yetmemiş mi?"* âyeti indirildi.(1) Gerçi bu âyet bu olay üzerine inmiş olabilir. Fakat bunun sebeb-i nuzül olması âyetin altına ve üstüne uygun düşmüyor. Çünkü altına ve üstüne göre «هُمْ» zamiri müslümanlara değil لَوْلَٓا اُنْزِلَ عَلَيْهِ اٰيَةٌ *"Başkaca mucizeler indirilmeli değil miydi?"* diye soranlara yöneliktir. Rivayet edilir ki, Abdullah b. Amir b. Rükn, Hz. Aişe (r.anha) ye bir hediye vermişti. Hz. Aişe bu kişiyi "Abdullah b. Amr" zannedip reddetti ve: "O başka kitapları okuyor, Allah Teâlâ ise اَوَلَمْ يَكْفِهِمْ اَنَّٓا اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُتْلٰى عَلَيْهِمْ *'Kendilerine okunmakta olan kitabı sana indirmemiz onlara yetmemiş mi?'* buyuruyordu dedi. Bunun üzerine: "Size hediyeyi veren Abdullah b. Amir'dir." dediler; o zaman kabul etti.(1) Hz. Hafsa (r.anha) da bir kürek üzerinde Yusuf kıssasından bir yazı getirmiş, Hz. Peygamber'e okumuştu. Peygamberimizin mübarek yüzü renkten renge girerek buyurdu ki: "Nefsim kudret elinde olan yüce Allah'a yemin olsun ki, ben aranızda iken, size Yusuf gelse de, beni bırakıp ona uyacak olsanız, sapmış olursunuz. Ben sizin peygamberden payınıza düşenim, siz de benim ümmetlerden payımsınız."(2) Hz. Ömer b. Hattab (r.a) bir gün bir adama uğramıştı, bir kitap okuyordu; bir saat dinledi, hoşuna gitti. O adama: "Bana bu kitabı yazıver" dedi. O da peki deyip bir deri aldı, onu hazırlayıp içine dışına yazıverdi. Sonra Ömer onu alıp Hz. Peygamber'e getirdi, okumaya başladı, Resul-i Ekrem (s.a.v)'in mübarek yüzünde de bir renk peyda olmaya başladı. Derhal Ensar'dan bir zat o kitaba vurdu da, ثَكِلَتْكَ اُمُّكَ يَا ابْنَ الْخَطَّابِ "Anan kaybetsin seni ey Hattâboğlu! Bu gün sen bu kitabı okuyalıberi Resulullah'ın yüzüne bakmıyor musun?" dedi. O zaman Peygamber (s.a.v) buyurdu ki, "Ben hem ilk ve hem son peygamber olarak gönderildim ve bana hem Allah kelâmının tamamı ve sonuncusu verildi ve bana söz sadeleştirildi ve kısaltıldı da kısaltıldı. Sakının sizi mütehevvikler helake

(1) Dârimî, Mukaddime, 42; Alûsî, a.g.e., XI, 7.
(2) Alûsî, a.g.e., XI, 7.

sürüklemesinler."[1] Mütehevvikler, seviyesiz, her işe dalanlar veya hayrette kalmış, şaşırmışlar, demektir.

قُلْ كَفٰى
بِاللّٰهِ بَيْن۪ي وَبَيْنَكُمْ شَه۪يدًاۚ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِۜ وَالَّذ۪ينَ
اٰمَنُوا بِالْبَاطِلِ وَكَفَرُوا بِاللّٰهِۙ اُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٥٢﴾ وَيَسْتَعْجِلُونَكَ
بِالْعَذَابِۜ وَلَوْلَٓا اَجَلٌ مُسَمًّى لَجَٓاءَهُمُ الْعَذَابُۜ وَلَيَأْتِيَنَّهُمْ بَغْتَةً
وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٣﴾ يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِۜ وَاِنَّ جَهَنَّمَ لَمُح۪يطَةٌ
بِالْكَافِر۪ينَۙ ﴿٥٤﴾ يَوْمَ يَغْشٰيهُمُ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ
اَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٥﴾ يَا عِبَادِيَ الَّذ۪ينَ اٰمَنُٓوا
اِنَّ اَرْض۪ي وَاسِعَةٌ فَاِيَّايَ فَاعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَٓائِقَةُ الْمَوْتِ
ثُمَّ اِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٥٧﴾ وَالَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُبَوِّئَنَّهُمْ
مِنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْر۪ي مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُ خَالِد۪ينَ ف۪يهَاۜ نِعْمَ اَجْرُ
الْعَامِل۪ينَۗ ﴿٥٨﴾ اَلَّذ۪ينَ صَبَرُوا وَعَلٰى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٥٩﴾
وَكَاَيِّنْ مِنْ دَٓابَّةٍ لَا تَحْمِلُ رِزْقَهَاۗ اَللّٰهُ يَرْزُقُهَا وَاِيَّاكُمْۘ
وَهُوَ السَّم۪يعُ الْعَل۪يمُ ﴿٦٠﴾ وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمٰوَاتِ
وَالْاَرْضَ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَيَقُولُنَّ اللّٰهُۚ فَاَنّٰى يُؤْفَكُونَ ﴿٦١﴾

اَللّٰهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَٓاءُ مِنْ عِبَادِه۪ وَيَقْدِرُ لَهُ اِنَّ اللّٰهَ
بِكُلِّ شَيْءٍ عَل۪يمٌ ﴿٦٢﴾ وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ مَنْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَٓاءِ مَٓاءً
فَاَحْيَا بِهِ الْاَرْضَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُولُنَّ اللّٰهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ
بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٣﴾

Meâl-i Şerifi

52- De ki: Benimle sizin aranızda şahit olarak Allah yeter. O, göklerde ve yerde ne varsa bilir. Batıla inanıp inkâr edenler var ya, işte ziyana uğrayacaklar onlardır.

53- Senden azabı çarçabuk (getirmeni) istiyorlar. Eğer önceden tayin edilmiş bir vade olmasaydı, azab elbette onlara gelip çatmıştı. Fakat yine de, hiç farkına varmadıkları bir sırada o kendilerine mutlaka gelecektir.

54- (Evet) senden azabı çarçabuk (getirmeni) istiyorlar. Halbuki cehennem, hiç şüpheleri olmasın, kâfirleri kuşatacaktır.

55- O günde azap, onları hem üstlerinden, hem ayaklarının altından saracak ve Allah (onlara), "Yaptıklarınızın cezasını tadın!" diyecektir.

56- Ey iman eden kullarım! Şüphesiz benim yarattığım yeryüzü geniştir. O halde yalnız bana kulluk edin.

57- Her can ölümü tadacaktır. Sonunda bize döndürüleceksiniz.

58- İman edip güzel işler yapanları, (evet) muhakkak ki onları, altlarından ırmaklar akan ve içinde ebedî kalacakları cennet köşklerine yerleştireceğiz. (Böyle iyi) işler yapanların mükafatı ne güzeldir!

59- Ki onlar, sabretmiş olup yalnız Rablerine güvenip dayanmaktadırlar.

60- Nice hayvanlar var ki, rızkını (biriktirip yanında) taşımıyor. Çünkü onların da, sizin de rızkınızı Allah veriyor. O, her şeyi işitir ve bilir.

61- Andolsun ki onlara, "Gökleri ve yeri yaratan, güneşi ve ayı buyruğu altında tutan kimdir?" diye sorsan "Allah" derler. O halde nasıl (haktan) çevrilip döndürülüyorlar?

62- Allah, kullarından dilediğine rızkı bol bol verir, dilediğine de kısar. Şüphesiz Allah, her şeyi hakkıyla bilendir.

63- Andolsun ki onlara, "Gökten su indirip, onunla ölümünün ardın-

dan yeryüzünü canlandıran kimdir?" diye sorsan, mutlaka, "Allah " derler. De ki: (Öyleyse) hamd de Allah'a mahsustur. Fakat çokları akıllarını kullanmazlar.

يَا عِبَادِىَ الَّذِينَ اٰمَنُوا **Ey iman eden kullarım!** "İbadî" hitabı, şereflendirme hitabıdır. Mükellef olan kulların en şerefli rütbesidir. عِبَادًا لَنَا *"Bize kul olarak"* gibi mutlak "İbâd" (kullar) tabirinde kâfir bile dahil olabilirse de "İbâdî" (benim kullarım) izafetinde kâfir dahil olmaz. Çünkü kâfir şeytanın hakimiyeti ve etkisi altındadır. Halbuki اِنَّ عِبَادِى لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ *"Şüphesiz kullarım (benimdir). Onların aleyhine sana verilmiş bir hakimiyet yoktur."* (Hıcr, 15/42) buyurulmuştur. Dikkate değer ki, Cenab-ı Allah, Âdem'i yarattığında şanlı bir isim olan hilafet ünvanıyla yad etti. Öyle iken İblis bu isimden yılmadı, aksine o sebeple gayretini artırdı, düşmanlık etti ve sonunda galebe edip فَاَزَلَّهُمَا الشَّيْطَانُ عَنْهَا (Bakara, 2/36) âyetinde buyurulduğu üzere "her ikisini de cennetten kaydırdı." Sonra onun çocuklarında عِبَادِى "benim kullarım" sözüyle şereflenen iyi kimselere gelince şeytan onlardan kaçındı اِنَّ عِبَادِى لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ *"Şüphesiz kullarım (benimdir). Onların aleyhine sana verilmiş bir hakimiyet yoktur."* (Hıcr, 15/42) buyurulduğu gibi, şeytanın kendisi de: لَاُغْوِيَنَّهُمْ اَجْمَعِينَ اِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ *"Onların hepsini mutlaka azdıracağım, ancak onlardan senin ihlaslı kulların müstesna."* (Hıcr, 15/39-40) dedi. Demek ki, "Allah'ın kulları" olma mevkiini elde eden mükellef, derece yönünden yeryüzünde halife olandan daha yüksektir. Şu halde اَلَّذِينَ اٰمَنُوا *"İman edenler"* sıfatı ihtirazî (ilerisi için hesaba katılan) bir kayıt değil, şerefin yönünü ve şeklini açıklamak için kâşîfe (açıklayıcı) bir sıfattır. Bu şekilde bu hitap, kâfirlerin engellemesinden dolayı, dinini gereği gibi yapamayan bazı müminlere kurtuluş yolunu göstermek için bir şereflendirme hitabıdır. Yani ey benim iman şerefi ile şereflenmiş olan kullarım اِنَّ اَرْضِى وَاسِعَةٌ **haberiniz olsun, benim yeryüzüm geniştir.** Bulunduğunuz yerden ibaret değildir, geniştir. فَاِيَّاىَ فَاعْبُدُونِ **O halde bana ibadet ve kulluk edin, o halde yalnız bana.** Yani bulunduğunuz memlekette yalnız bana ibadet etmek kolay olmaz, dininizi açıklamada baskıya uğrar, daralırsanız bir yere gidin, kaçın, hicret edin. O darlıktan genişliğe çıkmak için ne yapmak gerekiyorsa yapın, bana kulluk edin. Peygamber efendimizden bir hadiste şöyle rivayet edilmiştir: "Her kim dini sebebiyle bir yerden bir yere kaçarsa, bir karış da olsa cenneti hak eder. Ve İbrahim ile Muhammed (a.s)'e arkadaş olur."(1) Ya ölüm tehlikesi, tehdid olursa ne yapmalı?

كُلُّ نَفْسٍ **Her nefis,** her nasıl olsa ve her nerede bulunsa, ذَائِقَةُ الْمَوْتِ **ölümü**

(1) Şihabuddin, İnâyetü'l-Kadî ve Kifâyetü'r-Radî, VII, 107.

tadacak ثُمَّ اِلَيْنَا تُرْجَعُونَ **sonra da hep bize döndürüleceksiniz.** Yeniden diriltilip Hakk'ın huzuruna dikilerek mükafatınızı veya cezanızı alacaksınız. Bundan dolayı, ondan kaçmakla kurtulamazsınız, aksine Allah'tan başkasına kulluk etmemek için, zorlama karşısında bile her fedakarlığı göze alarak Hakk'ın huzuruna tam bir samimiyet ve hürriyet ile gitmeye çalışmalı.

وَكَاَيِّنْ مِنْ دَابَّةٍ *"Nice hayvanlar var ki..."* Hicret emrolununca bazıları, geçimliğimiz olmayan memlekete nasıl gideriz demişlerdi, bu âyet indirildi. وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ *"Eğer onlara sorsan..."* Sorulacaklar, Mekke müşrikleridir. فَاَنّٰى يُؤْفَكُونَ **O halde nasıl çevriliyorlar?** Her şeyin yaratıcısı olduğunu ister istemez kabul ederlerken, uluhiyyete gelince nasıl ondan dönüp şirke sapıyorlar? Bu hususta en çok ileri sürülen rızık meselesi olduğu için buyuruluyor ki; ... اَللّٰهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ *"Allah, kullarından dilediğine rızkı bol verir..."*

وَمَا هٰذِهِ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا اِلَّا لَهْوٌ
وَلَعِبٌ وَاِنَّ الدَّارَ الْاٰخِرَةَ لَهِيَ الْحَيَوَانُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٦٤﴾
فَاِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلْكِ دَعَوُا اللّٰهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجّٰيهُمْ
اِلَى الْبَرِّ اِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴿٦٥﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا اٰتَيْنَاهُمْ وَلِيَتَمَتَّعُوا
فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا اٰمِنًا وَيُتَخَطَّفُ
النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ اَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ اللّٰهِ
يَكْفُرُونَ ﴿٦٧﴾ وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا
اَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَٓاءَهُ اَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِلْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾
وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا

Meâl-i Şerifi

64- Bu dünya hayatı sadece bir oyun ve oyalanmadan ibarettir. Ahiret yurduna gelince, işte asıl hayat odur. Keşke bilmiş olsalardı.

65- Baksana, gemiye bindikleri zaman, dini yalnız O'na has kılarak (ihlasla) Allah'a yalvarırlar. Fakat onları salimen karaya çıkarınca, bir bakarsın ki, (Allah'a) ortak koşmaktadırlar.

66- Kendilerine verdiklerimize nankörlük etsinler ve safâ sürsünler bakalım! Ama yakında bilecekler.

67- Çevrelerinde insanlar kapılıp götürülürken (öldürülürken, ya da esir edilirken), bizim (Mekke'yi) güven içinde kudsî bir yer yaptığımızı görmediler mi? Hâlâ batıla inanıp Allah'ın nimetine nankörlük mü ediyorlar?

68- Allah'a karşı yalan uyduran, yahut kendisine hak gelmişken onu yalan sayandan daha zalim kimdir? Cehennemde kâfirlere yer mi yok?

69- Ama bizim yolumuzda cihad edenleri, elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz. Hiç şüphe yok ki Allah iyi davrananlarla beraberdir.

Rûm Sûresi

Mekke Döneminde İndi

Âyet Sayısı: 60

Mekkî sûrelerdendir.

Âyetleri : Altmış

Kelimeleri: Sekiz yüz on dokuz,

Harfleri : Üç bin beş yüz on dört,

Fâsılası : و ، ن ، م harfleridir.

Önceki sûrede mucize isteyenlerden bahisle وَقَالُوا لَوْلَٓا اُنْزِلَ عَلَيْهِ اٰيَاتٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ اِنَّمَا الْاٰيَاتُ عِنْدَ اللّٰهِ *"O'na (Hz. Muhammed'e) Rabbinden mucizeler indirilmeli değil miydi?' dediler. De ki: 'Mucizeler, Allah'ın yanındadır."* (Ankebût, 29/50), اَوَلَمْ يَكْفِهِمْ اَنَّٓا اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُتْلٰى عَلَيْهِمْ *"Kendilerine okunan kitabı sana indirmemiz, onlara yetmedi mi?"* (Ankebut, 29/51) buyurulmuş, cihad ve ihsan ile bitirilmişti. Bu sûrede de Kur'ân'ın her türlü mucizeye yeterliliği anlatılmak için, gaybdan haber vererek kesin mucize olduğu fiilen ortaya çıkmış bir mucize ile başlanıp, ilâhî âyetler açıklanacaktır. Şöyle ki:

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

الٓمٓ ﴿١﴾ غُلِبَتِ الرُّومُ ﴿٢﴾ ف۪ٓي اَدْنَى الْاَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ غَلَبِهِمْ
سَيَغْلِبُونَ ﴿٣﴾ ف۪ي بِضْعِ سِن۪ينَ لِلّٰهِ الْاَمْرُ مِنْ قَبْلُ
وَمِنْ بَعْدُ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٤﴾ بِنَصْرِ اللّٰهِ يَنْصُرُ
مَنْ يَشَٓاءُ وَهُوَ الْعَز۪يزُ الرَّح۪يمُ ﴿٥﴾ وَعْدَ اللّٰهِ لَا يُخْلِفُ اللّٰهُ
وَعْدَهُ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾ يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا
مِنَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْاٰخِرَةِ هُمْ غَافِلُونَ ﴿٧﴾ اَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا
ف۪ٓي اَنْفُسِهِمْ مَا خَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَٓا اِلَّا بِالْحَقِّ
وَاَجَلٍ مُسَمًّى وَاِنَّ كَث۪يرًا مِنَ النَّاسِ بِلِقَٓائِ رَبِّهِمْ لَكَافِرُونَ
﴿٨﴾ اَوَلَمْ يَس۪يرُوا فِي الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذ۪ينَ
مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُٓوا اَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَاَثَارُوا الْاَرْضَ وَعَمَرُوهَٓا
اَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَٓاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ
اللّٰهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلٰكِنْ كَانُٓوا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾ ثُمَّ كَانَ
عَاقِبَةَ الَّذ۪ينَ اَسَٓاؤُا السُّٓوآٰى اَنْ كَذَّبُوا بِاٰيَاتِ اللّٰهِ وَكَانُوا بِهَا

Meâl-i Şerifi

1- Elif, Lâm, Mim.

2- Rumlar yenildi.

3- (Arapların bulunduğu bölgeye) en yakın bir yerde onlar, bu yenilgilerinin ardından mutlaka galib geleceklerdir.

4- (Bu da) birkaç yıl içinde (olacaktır). Onların bu yenilgilerinden önce de sonra da emir Allah'ındır ve o gün müminler, sevineceklerdir.

5- (Bu da) Allah'ın yardımıyla (olacaktır). Allah dilediğine yardım eder, galip kılar. O çok güçlüdür, çok mer-hamet edicidir.

6- Allah'ın vaadi budur. Allah, vaadinden caymaz. Fakat insanların çoğu bilmezler.

7- Onlar, sadece bu dünya hayatının dış yüzünü bilirler. Ahiretten ise onlar hep gafildirler.

8- Kendi içlerinde hiç düşünmediler mi ki, Allah göklerde, yerde ve bu ikisi arasında bulunan her şeyi ancak hak ile ve belirlenmiş bir süre için yaratmıştır? Gerçekten insanların çoğu, Rablerine kavuşmayı inkâr etmektedirler.

9- Onlar, yeryüzünde gezmediler mi ki, kendilerinden öncekilerin sonu nasıl olmuş baksınlar? Onlar, kendilerinden daha güçlüydüler. Toprağı sürmüşler ve onu, bunların imar ettiklerinden daha çok imar etmişlerdi. Onlara da peygamberleri delillerle gelmişlerdi. Demek Allah onlara zulmetmiyordu. Fakat onlar, kendilerine zulmediyorlardı.

10- Sonra o kötülük edenlerin sonu çok kötü oldu. Çünkü onlar, Allah'ın âyetlerini yalan saydılar ve onlarla alay ediyorlardı.

الٓمٓ Allah daha iyi bilir: Kur'ân'ın mânâsındaki mucize olan âyetlerden önce, sözlerindeki mucizeliği ifade eden ilâhi sırra işârettir. Bakara sûresinde de geçtiği üzere "elif" boğazın en içinden: bâtından; "Lâm" dilden: berzahtan; "mim" dudağın en kenarından, dıştan çıktığı için bu üç harf, mahreclerin aslını teşkil eden üç çıkış yerinden çıkan bütün harflerin güzel bir diziliş ahengini ifade eder.

غُلِبَتِ الرُّومُ **Rumlar yenildi.** Peygamberimizin gönderildiği sıralarda doğu Roma ile İran, dünyanın en büyük iki devletiydiler. Hindli Süleyman Nedevî

efendimizin Asr-ı Saadet tarihinde ifade ettiği üzere peygamberliğin beşinci, yani Milâdın 613. yıllarında bu iki komşu ve rakib devlet, birbirleriyle kanlı bir savaşa girişmişlerdi. İran, İkinci Hüsrev'in, Rum Hirakl'in hükmü altındaydı, sınırları Dicle ve Fırat nehirleri üzerinde birbiriyle birleşiyordu. Filistin, Suriye, Mısır ile Irak'ın bir bölümü ve küçük Asya (Anadolu) Rumlara tabi idi. İranlı'lar, Rumlara iki taraftan saldırdılar. Dicle ve Fırat üzerinde أَذْرِعَاتْ وَبُصْرَى (ezreât ve Busrâ) mevkilerinden Suriye'ye, Azerbeycan ve Ermenistan tarafından küçük Asya'ya saldırdılar. İran orduları, Rum kuvvetlerini her iki cepheden geri atarak denize dökünceye kadar takip etmiş, Suriye'deki bütün mukaddes şehirleri zabtetmiş, Milâdın 614. yılında bütün Filistin'i ve Kudüs'ü ele geçirmişti. Bu istilâ sırasında bütün kiliseler yıkılmış, bütün dini binalar tahrib edilip kirletilmişti. İranlılara katılan yirmi altı bin yahudi, altmış binden fazla hıristiyanı kılıçtan geçirmişlerdi. İran kisrasının sarayı, öldürülen otuz bin kişinin kafatası ile donatılmıştı.

Bu istilâ tufanı, burada durmayarak Mısır'ı da basmış, Milâdın 616. yılında İranlı'lar bir taraftan Nil vadisini işgal ederek İskenderiye'ye ulaşmışlar, diğer taraftan bütün Anadolu'yu ele geçirerek İstanbl'un boğaziçi sahillerine kadar gelmişler, doğu Roma İmparotorluğu'nun başkenti olan Kostantıniye (İstanbul) şehrinin karşısında görünmüşler, saltanatlarını Irak, Suriye, Filistin, Mısır ve Anadolu'ya yaymışlardı. İranlılar, girdikleri her yerde ateşgedeler (Ateşe tapanların, ateş yaktıkları tapınaklar) meydana getiriyorlar ve böylece Hıristiyanlığın çıktığı yerlerde ateşperestliği yayıyorlardı. Doğu Roma İmparatorluğu'nun bu yenilgisi karşısında kendisine tabi bulunan birçok vilâyetler isyan etmiş, Afrika'daki ülkeler, Avrupa tarafındaki vilâyetler, hatta İstanbul'a komşu şehirler, bu devletin egemenliğinden çıkmak istemişler ve çıkmışlardı. Kısaca doğu Roma İmparatorluğu darmadağın olmuş, helâk olup yerlere serilmişti.

Romalıların bu yengilgi haberi Mekke'ye ulaştığı zaman müşrikler sevinmiş ve müslümanlara karşı onların yenilgisinden duydukları sevinci açığa vurmuşlar: "Siz ve hıristiyanlar kitap ehlisiniz, biz ve Fâris (İranlılar) ümmiyiz; bizim kardeşlerimiz, sizin kardeşlerinizi tepelediler. Biz de sizi tepeleriz" demişlerdi. Bunun üzerine Hz. Muhammed'in bir mucizesi olmak üzere bu âyet inip buyuruldu ki: Gerçi Rumlar yenildi فِي أَدْنَى الْأَرْضِ **yerin en yakınında,** Mekke toprağının, yani Arabistan'ın en yakınında; Şam'da yahut Rum başkentinin pek yakınında, yani Anadolu'da İstanbul civarında demek olabilir ki, ikisi de doğrudur. O sırada Rum İmparatorluğu öyle perişan olmuştu ki, iç isyanlarla devlet ihtilâle uğramış, ordusu dağılmış, hazinesi boşalmış, imparator Hirakl,

İstanbul'u terkederek Kartaca'ya kaçmayı bile kurmuştu. İranlıların galip kumandanları, zaferin verdiği sarhoşlukla şu barışı teklif etmişler: İmparator, İranlılar tarafından istenecek her şeyi verecektir. Bu cümleden olarak bin yük altın, bin yük gümüş, bin yük ipek, bin at, bin kadın teslim edecektir. Rum İmparatorluğu, bütün bu aşağılayıcı şartları kabul etmiş, bu esaslar üzerinde barışı imzalayacak delegeler göndermişlerdi.

Bu delegeler, İranlıların yanına vardıkları zaman Husrev, şu sözleri de söylemiş: "Bu yeterli değildir. Bizzat imparator Hirakl, karşıma zincirler içinde gelerek asılıp çarmıha gerilmiş olan ilâhına karşılık ateşe ve güneşe tapmalıdır." İşte o yenilgi, böyle bir yenilgiydi. Böyle bir çöküş içinde Romalıların birkaç yıl zarfında canlanıp yeniden galip geleceklerine kesinlikle hüküm vermek şöyle dursun, ihtimal vemek bile normal olarak akılların havsalasına sığacak bir şey değildi. Fakat böyle bir zamanda Allah Teâlâ, Resulüne gayptan şu haberi bildiriyordu: وَهُمْ مِنْ بَعْدِ غَلَبِهِمْ **Bununla birlikte onlar, bu yenilgilerinin ardından** سَيَغْلِبُونَ **kesinlikle galip gelece ler.** Hem uzak değil. فِى بِضْعِ سِنِينَ **Bir aç yıl içinde** ki, "bıd" kelimesi üçten dokuza kadar olan bir sayıyı ifade eder, nitekim bu âyet inince Hz. Ebu Bekir (r.a.), o sevinen müşriklere şöyle demişti: "Allah, sizin gözlerinizi aydınlatmayacak, peygamberimiz haber verdi. Yemin ederim ki, Rumlar birkaç yıl içinde İranlılara mutlaka galip geleceklerdir." Buna karşı Übeyy b. Halef: "Yalan söylüyorsun, haydi aramızda bir müddet tayin et, seninle bahse girelim." dedi ve her iki taraf ta on deve üzerine bahse girişip, üç yıl müddet tayin ettiler. Ebu Bekir, durumu Resulullah'a haber verdi. Resullullah (s.a.v.) "Bıd', üçten dokuza kadardır, miktarı artır, müddeti uzat."(1) buyurdu. Bunun üzerine Ebu Bekir çıktı, Übeyy'e rast gelince o: "galiba pişman oldun" dedi. Ebu Bekir de: "Hayır" dedi, gel seninle bahsi artıralım, müddeti de uzatalım, haydi dokuz seneye kadar yüz deve yap. O da: "Haydi yaptım" dedi. Tirmizî'nin Sahih'inde rivayet ettiği üzere "Bedir" günü Rumlar, İranlılara galip geldiler, Ebu Bekir de sonra onu Übeyy'in vârislerinden aldı, peygambere götürdü. Peygamber (s.a.v.) de ona: "Bunu tasadduk et"(2) buyurdu. لِلّٰهِ الْاَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَمِنْ بَعْدُ **Önünden de sonundan da emir Allah'ın,** yani Rumlar galip gelecekler diye ondan sonra emir ve irade, hüküm ve kumanda Rumların olacak zannedilmesin; onlar galip gelmezden önce emir, ne onların, ne İranlıların olmayıp Allah'ın olduğu gibi, onların galip gelmesinden sonra, yine Allah'ındır. O, önce onları mağlub ettiği gibi, sonra da eder. وَيَوْمَئِذٍ **Hem de o gün,** yani Rumların,

(1) Tirmizî, Tefsiru Sureti 30/3; Süyûtî, a.g.e., VI, 479-480.
(2) Tirmizî, Tefsiru Sureti 30/2-4.

İranlılara galip geleceği gün يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ **müminler sevinecek** بِنَصْرِ اللّٰهِ **Allah'ın yardımıyla,** yani ötede Rumlar, İranlılara galip gelirken aynı zamanda beriden müslümanlar da Allah'ın yardımıyla müşriklere karşı zafer elde edecekler, yalnız Rumların galip gelmesiyle değil, Allah'ın özellikle kendilerini galip kılan yardımıyla sevinecekler. Müminlere bu şekilde vaad edilen bu yardım, bu sevinç, "Bedir" zaferidir. Nitekim Teberî Tefsiri'nde وَهُوَ نُصْرَةُ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ بِبَدْرٍ *"O Bedir'de müminlerin, müşriklere galip gelmesidir."* (1) demiştir.

Gerçekten Tirmizî'nin rivayetine göre Rumların, İranlılara galip gelmesi "Bedir" günü olmuştur. Fakat galibiyetin geniş bir şekilde açıklanması, Hudeybiye sıralarında bilinebildiği ve Hz. Ebu Bekir de develeri Übeyy'in kendisinden değil, sonra vârislerinden aldığı için bazıları bu ferah gününü, Hudeybiye günü sanmışlardır. Hindli Süleyman Nedevî efendi, Asrı Saadet tarihinde bunu şöyle tesbit etmiştir: "Resul-i Ekrem'in işareti gereğince dokuz yıl sonra peygamberin bu haberi gerçekleşmiş ve onun gerçekleşmesi "Bedir" zaferinin elde edilmesine rastlamıştır."(2) Bazılarına göre bu haber, hicretin altıncı yılında Hudeybiye antlaşması esnasında gerçekleşmiştir. Fakat bu doğru değildir. Bu anlayış hatasının sebebi şudur: Sahihi Buhari'nin açıkladığına göre Hz. Peygamber'in Hirakl'e gönderdiği mektubu taşıyan elçi, Suriye'ye ulaştığı zaman Hirakl, zaferini kutluyordu.(3) Bu elçi, Hudeybiye andlaşması sıralarında gönderildiği için birçokları Hirakl'in o sıralarda zafer kazandığını zannetmişlerdir. Habuki, Hirakl, zaferi çoktan kazanmış ve onu kutlamak için Suriye'ye gelmiş bulunuyordu. Roma takvimine göre Hz. Muhammed'in peygamberliği, 609 yılında meydana gelmiş, doğu Roma ile İran arasındaki düşmanlık, 610'da başlamış, 13-14 yılları savaş içinde geçmiş, 616'da, Romalılar yenilmişler, 622'de karşı harekete geçmişler, 623'de galibiyete başlayarak 625'te kesin zaferi elde etmişlerdir. Yenilginin başlangıcıyla galibiyetin başlangıcı arasında dokuz yıl geçmiş olduğu gibi, kesin yenilgi ile kesin galibiyet arasındaki müddet de dokuz yıldan ibaret bulunuyor.

Peygamberimizin hicreti, peygamberliğin on üçüncü yılı olduğu için (623) hicretin ikinci yılına rastlamış olur ki, "Bedir" de o yıldır. Demek ki, Rumlar, yenilgilerinin yedinci, savaşın ikinci yılı galib gelmeye başlamışlar ve onlar galib gelmeye başladığı sıralarda müslümanlar da "Bedir" günü müşriklere galib gelerek sevinmişlerdir. Bununla beraber savaş iki yıl daha devam etmiş, bu müddetle Rumlar, İranlıların işgal ettikleri bütün vilayetleri kurtararak

---

(1) et-Taberî, "Câmiu'l-Beyan fî Tefsiri'l-Kur'ân, XXI, 12.

(2) Tirmizî, Tefsiru sureti 30/31; Hakim, Müstedrek, II, 410.

(3) Buharî, Cihad, 102.

düşmanlarını Dicle ve Fırat'ın gerilerine atmışlardır. Böylece tam dokuz yıl ve üç yıl sonunda kesin üstünlük tamam olarak سَيَغْلِبُونَ فِى بِضْعِ سِنِينَ *"Birkaç yıl içinde galib gelecekler."* haberi her yönüyle gerçekleşmiştir. Şu halde bundan dokuz yıl önce, yani hicretten yedi yıl önce, peygamberliğin yedinci yılı Kur'ân, bu haberi verirken açıkça dokuz yıl da demeyip بِضْعِ سِنِينَ *"Birkaç yıl"* diye bir çeşit kapalılıkla ifade etmesinde de olaya uygunluk bakımından derin ve kapsamlı bir belâğat ve geniş bir anlam varmış. Çünkü "bıd-ı sinin" (birkaç yıl) demekle hem galibiyet süresi olan üç yıla, hem yenilgi sonundan "Bedir"e rastlayan ilk galibiyete kadar olan yedi yıla, hem de kesin galibiyet süresi olan dokuz yıla uygun düşebilecek bir işaret vermiş bulunuyor ki, bunlardan birisi açıkça ifade edilseydi olayın bütün safhaları gösterilmiş olmaz ve dolayısıyla bu kapsamlı icaz tarzı bulunmazdı. Bir de bu açıklamadan asıl maksat, Rumların galibiyetinden çok, müminlerin ilâhî yardım ile sevinecekleri günün tarihini tesbit etmek olduğuna işaret edilmiş oluyor. Çünkü "birkaç yıl" kapalı olmakla beraber galibiyetin gerçekleşmesine bağlı olan يَوْمَئِذٍ *"o gün"* belirlidir. Bu bakımdan âyetin bu sevinç gününü gösteren mucizesi, Rumların galibiyetini haber veren mucizesinden daha şanlıdır.

Böyle iken birçoklarının bundan habersiz olmaları ne kadar üzücüdür! Evet buyuruluyor ki: "Rumlar, yenilgilerinin arkasından birkaç yıl içinde galib gelecekler, önünde de sonunda da emir Allah'ındır. Onlar galib geldikleri sırada müminler de Allah'ın yardımıyla sevinecekler." Bu nasıl olur demeyin. يَنْصُرُ مَنْ يَشَاءُ **O kimi dilerse yardım eder**, dilediğini muzaffer kılar. Yani O'nun yardımı sebeplere bağlı değil, sebepler O'nun iradesine bağlıdır. Dün İranlıları galib kılmış iken, yarın Rumları galib kılar. Bir de bakarsın hiç ümit edilmedik bir zamanda, tutar hiçbir kuvvetleri yok zannedilen müminleri hepsine karşı galib ve muzaffer kılar. وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ **Ve aziz O'dur. Rahîm O'dur.** Hiç mağlup olma ihtimali bulunmayan izzet (güç, kuvvet) sahibi ancak O'dur. Tek rahmet edici olan da O'dur. Onun için de bir zaman olur, mağlubları galib kılar, müminleri sonunda zafere erdirir.

وَعْدَ اللّٰهِ **Allah'ın vaadi.** Bu anlatılan galibiyet ve yardım, öyle bir vaaddir ki, onu Allah Teâlâ vaad buyurdu. لَا يُخْلِفُ اللّٰهُ وَعْدَهُ **Allah, vaadinden caymaz.** Dolayısıyla bunlar mutlaka gerçekleşecektir. Burada açık olarak iki vaad var. Birisi Rumların, mağlubiyetlerinden sonra galib gelecekleri; birisi de müminlerin, Allah'ın yardımı ile sevinecekleridir. Bu iki vaad, çok geçmeden gerçekleşti. Ebu Bekir (r.a.) bahsi kazandı. Bu şekilde bunun Hz. Muhammed'in peygamberliğini ispat eden ilâhî bir âyet, bir mucize olduğu ortaya çıktı. Bu yüzden

birçoklarına hidayet yetişti, müslüman oldular. İnişi daha önce iken böylece mucizeliğinin gerçekleşip ortaya çıkışı daha sonra olması dolayısıyla, tertipte öbür sûreden sonraya konuldu. Orada لَوْلَا اُنْزِلَ عَلَيْهِ اٰيَاتٌ مِنْ رَبِّهِ *"O'na Rabbi tarafından âyetler (mucizeler) indirilmeli değil miydi?"* (Ankebût, 29/50) diye mucize isteyenlere karşı اَوَلَمْ يَكْفِهِمْ اَنَّا اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُتْلٰى عَلَيْهِمْ اِنَّ فِى ذٰلِكَ لَرَحْمَةً وَذِكْرٰى لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ *"Kendilerine okunmakta olan kitabı sana indirmiş olmamız onlara yetmiyor mu? Şüphesiz ki bunda inanan bir kavim için bir rahmet ve bir öğüt vardır."* (Ankebût, 29/51) buyurulmakla buna işaret de olunmuştur. Şu halde bu iki açık vaad arasında لِلّٰهِ الْاَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَمِنْ بَعْدُ *"Önünde de sonunda da emir Allah'ındır."* ifadesiyle anlatılan diğer bir vaad daha vardır ki, Rumların, İranlılara galib geldikten sonra ilerde müslümanlara yenileceklerine işaret eder. Nitekim baştaki غَلَبَتْ malum, سَيُغْلَبُونَ mechul sigasıyla okunduğu takdirde Ebu Said el-Hudrî ve diğerlerinde rivayet edilen şâz kırâete göre: "Rumlar galib geldi, fakat onlar, bu galibiyetlerinden sonra ilerde mağlub olacaklar."(1) diye doğrudan doğruya bu mânâ açıkça ifade edilmiş olur. Bu ise öncekilerden daha uzak ve geleceğe ait olması bakımından daha önemli olan bir mucizedir. Fakat öbürleri gibi Hz. Peygamberin zamanında ortaya çıkmayıp, sonra gerçekleşeceğinden âyette işaretle gösterilip, peygamber tarafından açıklanmıştır. Gerçekten İranlılara galib gelen Hirakl'in kendi hayatında Rum orduları, Hz. Ebu Bekir'in halifeliği zamanındaki Yermük savaşından itibaren İslâm mücahitleri karşısında yenilmeye başlayarak, Hz. Ömer zamanındaki Şam fetihlerinden tâ İstanbul'un fethine kadar devam etmiş ve böylece bu mucize de tam olarak gerçekleşip ortaya çıkmıştır. (2)

Bir de Ebu Hayyan, el-Bahru'l-Muhit isimli tefsirinde şunu kaydetmiştir: Şeyh üstaz Ebu Cafer b. Zübeyr anlatırdı ki, Ebu'l-Hakem b. Berrecan, müslümanların Beyt-i Makdis'i (Kudüs'ü) fethedeceklerini الٓمٓ غُلِبَتِ الرُّومُ ... بِضْعِ

(1) Tirmizî, Tefsiru Sureti 30/2.

(2) Müsteşriklerden bazıları, sûrenin başı malum sigasıyla غَلَبَتِ الرُّومُ okunduğu takdirde âyetle mucizelik kalmayacağını ileri sürmek istemişlerdir. Halbuki bu durumda mechul okunacak olan سَيُغْلَبُونَ'un Rumların gelecekteki yenilgilerini açıkça haber vererek daha önemli olan mucizeyi açıkça ifade etmiş olacağını anlayamamışlardır. Fakat İngiliz tarihçisi Kiyon: "Roma İmparatorluğunun Sukut ve İzmihlâli" isimli eserinde Hz. Peygamberin bu şaşırtıcı haberinin gerçekleşmesi karşısında hayran kalarak bin iki yüz elli yıl sonra şu satırları yazmıştır: İki imparatorluğun sınırları dışında bulunan ve bunlardan herbirinin diğerini imha için hazırladıkları tertibatı bilen Hz. Muhammed, İranlıların adım başında zafer kazandıkları bir dakikada Bizanslıların, birkaç yıl sonra yeniden galib geleceklerini söyledi. Dünyada hiçbir haber, o zamanın durumu karşısında bunun kadar inanılmayacak bir mahiyette sayılmazdı. Çünkü Kayser Hirakl'in 610'dan 612'ye kadar devam eden hükümranlığı imparatorluğun zafere değil, çöküş ve yıkılmaya doğru gittiğini gösteriyordu." Asr-ı Saadet tarihinden, cild.3. (Müellif)

نين ilâhî sözünden zaman ve günü belli olarak çıkarmıştı.[1] Ve İbnü Berrecan kendisi fetih için tayin ettiği zamandan önce vefat etti. Vefatından bir zaman sonra da müslümanlar onun tayin ettiği zamanda Kudüs'ü fethettiler. Anılan Ebu Cafer, bu Ebu'l-Hakem b. Berrecan'ın, Allah'ın kitabından çıkararak gayb olaylarına dair birtakım şeylere vâkıf olduğuna inanırdı." Muhyiddin Arabî de bu Kudüs fethi hakkındaki istihracdan (âyetlerden hüküm çıkarma işinden) bahsetmiştir. Demek olur ki, âyette ancak Allah'ın dostlarına açıklanan daha başka işaretler de vardır.

Alûsî, tefsirinde de der ki: "Muhyiddin Arabî, Irakî ve diğerleri gibi irfan sahiplerinin, Kur'ân'ı Kerim'den gayba ait bilgiler çıkardıkları meşhurdur".[2] Bu, birtakım hesap kaideleri ve harflerin amelleri üzerine kurulmuştur ki, onlara dair seleften bir şey gelmemiştir. Hz. Ali (k.v.)'ye: "Resulullah size başkalarından gizlediği bir sır söyledi mi?" diye sorulmuştu. Dedi ki: "Hayır, ancak Allah Teâlâ'nın bir kuluna kitabında bir anlayış vermiş olması müstesna." وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ **Fakat insanların çoğu bilmezler.** Yani bunların Allah vaadi olduğunu ve Allah'ın vaadinin mutlaka yerine geleceğini bilmezler. يَعْلَمُونَ ظَاهِراً مِنَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا **Sadece dünya hayatından bir dış görünüş bilirler.** Bugün kim galib gelir, ne yüze çıkarsa; ona bakar, onu bilirler. وَهُمْ عَنِ الْاٰخِرَةِ هُمْ غَافِلُونَ **Onlar, ahiretten ise hep gafildirler.** Bu dünyanın sonunun nereye varacağını düşünmez, ilerisinin ne olacağının farkında olmazlar. اَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا فِي اَنْفُسِهِمْ **Ve kendi nefislerinde (içlerinde) hiç düşünmediler de mi?** Yani niye ilerisini düşünmüyorlar? Bu dünya hayatının gelip geçici olduğuna ve bunun bir sonu, gerçek ve değişmez bir ahireti bulunduğuna bütün gökler ve yer delâlet edip dururken kendi kendilerine vicdanlarında, yahut kendi nefisleri hakkında niye bir düşünüp de bilmiyorlar ki, مَا خَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا **Allah, o gökleri ve yeri ve ikisinin arasındakileri başka türlü değil.** اِلَّا بِالْحَقِّ **Ancak hak ile** وَاَجَلٍ مُسَمًّى **ve müsem-mâ bir ecel, -yani belirli bir süre ile- yaratmıştır.** Yani aşağıda ve yukarıda ve bütün bunların aralarında bulunan kâinattan hepsinin bir ömrü, belirli bir süre ile bir eceli, bir sonu vardır. Bununla beraber hiçbiri boşuna yaratılmamış, herbiri sabit ve bâki bir Hakk'a delâlet etmek üzere gerçek bir yön, gerçek bir hikmetle yaratılmıştır.

Onun için hepsi كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ اِلَّا وَجْهَهُ *"Allah'tan başka her şey helâk olacaktır."* (Kasas, 28/88) âyetinin ifadesince bu dünyanın fani (geçici) olup, sonunda

(1) Ebu Hayyan, el-Bahru'l-Muhît, VII, 162.
(2) Alûsî, a.g.e., XXI, 20.

Allah'ın huzuruna gidilen bir ahiret bulunduğunu anlatmaktadır.

وَاِنَّ كَث۪يراً مِنَ النَّاسِ بِلِقَٓاءِ رَبِّهِمْ لَكَافِرُونَ **Bununla beraber insanlardan birçoğu herhalde Rablerine kavuşmayı inkâr etmektedirler.** Yani birçokları yalnız ahiretten, düşünceden gafil olmakla kalmazlar da kendilerini yaratıp yetiştiren Hakk'ın buyruğuna gidilip, mükafat ve cezaya erileceğini kesinlikle inkâr bile ederler. Ya dünyayı ebedî imiş gibi kabul ederler, yahut ta bütün yaratılış, hikmetsiz, gayesiz, batılmış gibi her şeyin fani olup, sonunda boşa gittiğini ve dolayısıyla insanın sonunun da bir ölümle hiç olup bittiğini iddia ederler. Rablerinin cemal ve celâline (sevab ve cezasına) ermeyi tanımaz, küfrederler. اَوَلَمْ يَس۪يرُوا فِى الْاَرْضِ **Ve o yeryüzünde bir gezmediler mi? O kâfirler** فَيَنْظُرُوا **bir gezip de baksalar** كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذ۪ينَ مِنْ قَبْلِهِمْ **nasıl olmuş kendilerinden öncekilerin sonu?** Kendilerinden önce inkâr eden Âd, Semûd gibi yıkılıp gitmiş kavimlerin sonu. كَانُٓوا اَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً **Onlar kuvvetçe kendilerinden daha şiddetliydiler** وَاَثَارُوا الْاَرْضَ **ve toprağı aktarmışlar;** ekin ekmek veya su, maden çıkarmak için toprağın altını üstüne çevirmişler. وَعَمَرُوهَٓا اَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا **Ve onu kendilerinin imarından dah çok imar etmişlerdi.** وَجَٓاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ **Peygamberleri de kenilerine delillerle, açık bürhanlar, mucizelerle gelmişlerdi,** yani onlara inanmadılar da helâk olup yıkıldılar. فَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيَظْلِمَهُمْ **Demek ki Allah onlara zulmetmiyordu.** Suçsuz helâk etmiyordu. Buna zulüm denilmesi, Allah Teâlâ'nın son derece nezih olduğunu ortaya koyup açıklamak içindir. Yoksa Allah suçsuz da helâk etse gerçekte yine zulüm olmazdı. Çünkü Allah (c.c.) gerçek mâliktir. Mâlikin mülkünde dilediğini yapması zulüm olmaz. Zulüm, başkasının haklarına saldırmayı ifade eder. وَلٰكِنْ كَانُٓوا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ **Ve fakat onlar, kendilerine zulmediyorlardı.** Çünkü Allah'ın hikmetine göre, toplumlarının ve kendilerinin helâkini gerektiren günahları kendi istekleriyle işliyorlardı. ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةَ الَّذ۪ينَ اَسَٓاؤُا السُّٓوأٰٓى **Sonra o kötülük yapanların sonu ne fena oldu!** Sonların en kötüsü, en kötü ceza olan cehennem azâbıdır. اَنْ كَذَّبُوا بِاٰيَاتِ اللّٰهِ **Çünkü onlar, Allah'ın âyetlerini yalan saydılar.** وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِؤُنَ **Ve onlarla eğleniyorlardı.**

اَللّٰهُ يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُع۪يدُهُ ثُمَّ اِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١١﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٢﴾ وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ

مِنْ شُرَكَٓائِهِمْ شُفَعٰٓؤُا وَكَانُوا بِشُرَكَٓائِهِمْ كَافِر۪ينَ ﴿١٣﴾ وَيَوْمَ
تَقُومُ السَّاعَةُ يَوْمَئِذٍ يَتَفَرَّقُونَ ﴿١٤﴾ فَاَمَّا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ فَهُمْ ف۪ي رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ ﴿١٥﴾ وَاَمَّا الَّذ۪ينَ كَفَرُوا
وَكَذَّبُوا بِاٰيَاتِنَا وَلِقَٓائِ الْاٰخِرَةِ فَاُو۬لٰٓئِكَ فِي الْعَذَابِ
مُحْضَرُونَ ﴿١٦﴾ فَسُبْحَانَ اللّٰهِ ح۪ينَ تُمْسُونَ وَح۪ينَ تُصْبِحُونَ
﴿١٧﴾ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَعَشِيًّا وَح۪ينَ
تُظْهِرُونَ ﴿١٨﴾ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ
وَيُحْيِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذٰلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١٩﴾

Meâl-i Şerifi

11- Allah yaratmayı ilkin yapar, sonra da çevirir, onu yeniden yapar. Sonra hep döndürülüp O'na götürüleceksiniz.

12- Kıyamet saatinin gelip çattığı gün suçlular, her ümidi keserler.

13- Allah'a ortak koştuklarından, kendilerine şefaat edecekler de bulunmaz. Onlar, o zaman Allah'a koştukları ortakları inkâr ederler.

14- Kıyamet saatinin gelip çattığı gün varya, o gün (inananlarla inanmayanlar) ayrılırlar.

15- Şimdi iman edip salih ameller yapmış olanlara gelince, onlar bir bahçe içinde neşelenirler.

16- Âyetlerimizi ve âhiret buluşmasını yalan sayıp da küfredenlere gelince, işte onlar o zaman azab içinde hazır bulundurulurlar.

17- O halde akşama girdiğiniz zaman da, sabaha girdiğiniz zaman da tesbih Allah'ındır. (daima O, tesbih edilir).

18- Göklerde ve yerde, ikindileyin de, öğleye erdiğiniz zaman da hamd O'na mahsustur.

19- O, ölüden diri çıkarır, diriden ölü çıkarır ve toprağa ölümünden

sonra hayat verir. Sizler de işte öyle çıkarılacaksınız.

شُرَكَائِهِمْ **Allah'a karşı uydurup ortak koştukları mabudlar.** رَوْضَةٍ Ravza, aslında sulu, yeşillikli güzel bostan demek olup, burada maksat, cennet bahçelerinden bir bahçedir. مُحْضَرُونَ Hazır bulundurulacaklar

İHZAR: Suçluyu yakalayıp zorla mahkeme huzuruna getirmektir.

فَسُبْحَانَ اللّٰهِ **O halde tesbih Allah'ındır.** (onu tesbih etmelidir). Madem ki ilerisi öyledir, o saat gelip çatacaktır. O gün o ümitsizlik ve azab içinde hazır bulundurulmaktan kurtulup, bir bahçede neşelenebilmek için şimdi Allah'a tesbih ediniz. Her şey değiştiği halde kendisi yokluk ve eksiklikten uzak, değişip bozulmaktan münezzeh, tek zatı ile ebedî Sübhan olan Allah Teâlâ'yı şirk ve eksiklik şüphelerinden tenzih ediniz.

TENZİH: Ya yalnız kalb ile olur; kesin itikat veya onunla beraber dil ile olur; duyulacak şekilde söylemek; yahut bunlarla beraber bir de özel fiil ve davranışlarla olur ki, bu da salih ameldir. Birincisi asıl, ikincisi onun meyvesi, üçüncüsü de ikincinin meyvesidir. Çünkü insan, kalbinden bir şeye itikad edince o dilinden meydana çıkar, söylediği zaman da doğruluğu, durum ve davranışlarından belli olur. Dil, kalbin tercümanı, amel de dilin delilidir. Rükünlerin fiilleri ise hem dil ile zikri, hem kalb ile niyeti içine alan namazdır. Onun için namaz hem zikirdir, hem bir tenzih ve tesbihtir. Şu halde tesbih denince, her çeşidini içerirse de mutlak (kayıtsız) ifade, mükemmele yorumlanacağına göre ilk önce namaza yorumlanır.

Onun için burada beş vakit namaz saatleri özetlenmiştir ki, zamanın âhirete doğru akışını gösteren en önemli değişme anlamlarını takib eden bereketli saatlerdi. Önce makam, korkutma ve uyarma makamı olması itibariyla geceye doğru حِينَ تُمْسُونَ **o zaman ki akşamlarsınız.** Bu iki vakti içine alır. Birisi, güneşin batışını takib eden mağrib (yani birinci ışâ denilen) akşam namazı vakti ki, şafak denilen kızıllık veya beyazlık kaybolana kadar. İkincisi, şafakın kaybolmasını takib eden son ışâ, yani yatsı namazı vakti fecre (imsak vaktine) kadar. Üçüncüsü وَحِينَ تُصْبِحُونَ **ve o zaman ki sabahlarsınız.** Fecr-i sadıktan, yani tan yerinin ağarmasından güneş doğana kadar. O ne güzel zaman vc ne güzel nimet! وَلَهُ الْحَمْدُ فِى السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ **Göklerde ve yerde** وَعَشِيًّا **ve ikindileyin hamdde O'nundur.**

AŞİY: Akşam üstü demek olduğuna göre ikindi vaktini asr-ı sâni olması gerekir. وَحِينَ تُظْهِرُونَ **Hem de o zaman ki, öğlen edersiniz.** Bu ikisi ile tam beş

vakit olmuş olur. Burada öğlenin sonraya bırakılması, fâsılaya (âyet sonlarındaki uyuma) riayet için denilmiş ise de inzar (uyarma) nüktesiyle akşamın önce zikredilmesindeki tekabüle (karşılık olmaya) riayet için ikindinin "aşiy" terimiyle öne alınmış olması makama daha uygundur.

يُخْرِجُ الْحَىَّ مِنَ الْمَيِّتِ **Ölüden diri çıkarır.** Gıdadan hayvan, yumurtadan civciv, nutfeden (spermadan) insan, câhilden âlim, kâfirden mümin gibi ki, uyuyandan uyanık da öyledir. Ve bu münasebetle anlatılmıştır ve aksine وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَىِّ **ve diriden ölü çıkarır.** Bunun örneği çoktur وَيُحْيِي الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا **ve yeryüzüne ölümünden sonra hayat verir.** Güzden sonra bahara bak وَكَذٰلِكَ تُخْرَجُونَ **işte siz de öyle çıkarılacaksınız.** Bu noktada tabiatçılık hatasına düşülmemesi için, tabiatlar üzerinde hakim olan Allah Teâlâ'nın kudretinin delillerinden bazıları hatırlatılarak buyuruluyor ki:

وَمِنْ
اٰيَاتِهٖٓ اَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ اِذَٓا اَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ ﴿٢٠﴾
وَمِنْ اٰيَاتِهٖٓ اَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجًا لِتَسْكُنُٓوا اِلَيْهَا وَجَعَلَ
بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً اِنَّ فٖي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ
﴿٢١﴾ وَمِنْ اٰيَاتِهٖ خَلْقُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَاخْتِلَافُ اَلْسِنَتِكُمْ
وَاَلْوَانِكُمْ اِنَّ فٖي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِلْعَالِمٖينَ ﴿٢٢﴾ وَمِنْ اٰيَاتِهٖ مَنَامُكُمْ
بِالَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَابْتِغَٓاؤُكُمْ مِنْ فَضْلِهٖ اِنَّ فٖي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ
يَسْمَعُونَ ﴿٢٣﴾ وَمِنْ اٰيَاتِهٖ يُرٖيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنَزِّلُ
مِنَ السَّمَٓاءِ مَٓاءً فَيُحْيٖي بِهِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا اِنَّ فٖي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ

لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٤﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ
ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةً مِنَ الْأَرْضِ إِذَا أَنْتُمْ تَخْرُجُونَ ﴿٢٥﴾ وَلَهُ
مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلٌّ لَهُ قَانِتُونَ ﴿٢٦﴾ وَهُوَ الَّذِي يَبْدَؤُا
الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَى فِي السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾

Meâl-i Şerifi

20- O'nun âyetlerinden (kudretinin delillerinden)dir ki, sizi bir topraktan yarattı. Sonra da siz şimdi yeryüzünde dağılıp yayılan insanlar oluverdiniz.

21- Yine O'nun âyetlerindendir ki, sizin için nefîslerinizden kendilerine ısınırsınız diye eşler yaratmış, aranıza bir sevgi ve merhamet koymuştur. Şüphesiz ki bunda düşünecek bir kavim için nice ibretler vardır.

22- Yine göklerin ve yerin yaratılışı ile dillerinizin ve renklerinizin farklı oluşu da O'nun âyetlerindendir. Şüphesiz ki bunda bilenler için nice ibretler vardır.

23- Yine gecede ve gündüzde uyumanız ve lütfundan nasib aramanız da O'nun âyetlerindendir. Şüphesiz ki bunda dinleyecek bir kavim için nice ibretler vardır.

24- Yine O'nun âyetlerindendir ki, size hem korku ve hem de umut vermek için şimşeği gösteriyor. Ve gökten bir su indiriyor da onunla yeryüzüne ölümünden sonra hayat veriyor. Şüphesiz ki bunda aklını kullanacak bir kavim için nice ibretler vardır.

25- Yine göğün ve yerin, emriyle durması da O'nun âyetlerindendir. Sonra sizi bir tek çağırışla çağırdığı zaman bir de bakarsınız ki (yerden diriltilip çıkarılıyorsunuz).

26- Göklerde ve yerde kim varsa hepsi O'nundur. Hepsi de O'na itaat etmektedirler.

27- Hem yaratmayı ilkin yapan O'dur. Sonra onu çevirip yeniden yapacak olan da O'dur ki, bu O'na çok kolaydır. Göklerde ve yerde en

yüksek şan ve şeref O'nundur. O çok güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir.

وَمِنْ اٰيَاتِه۪ۤ **Ve O'nun âyetlerindendir.** Yukarki haberler gibi şu da Allah'ın ulûhiyetinin delillerinden, eşyanın tabiata mahkum olmayıp, tabiatlar üzerinde hâkim ve onun için ölümden sonra diriltmeye de kâdir bulunduğuna işaret eden alâmetlerdendir. اَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ **Ki, sizleri bir topraktan yaratmış,** yeryüzünde hiç insan yok iken, onu bulunduğu durumda bırakmayıp kuru toprağa hayat vererek مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ طِينٍ ifadesince çamurdan, bir sülâleden (süzülmüş bir çamurdan) siz insan cinsini yaratması ki, eğer o tabiata mahkum olsaydı, cansız toprağa o değişikliği vermesi mümkün olmazdı. Önce bir insan hücresi yaratılamayacağı gibi, bugün de bir insan gıdası yapılamazdı. Halbuki yaratılmış. ثُمَّ اِذَٓا اَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ **Sonra da şimdi siz bir insansınız, yeryüzüne dağılıp duruyorsunuz,** derisi çıplak, zarif bir yaratık olarak üreyip, çoğalıp yayılıyorsunuz. Bir kara toprağın bu derece gelişip olgunluğu erdirtirilmesi, işte yüce yaratıcının Rabliğini ve ölüleri diriltmeye kudretini gösteren delillerindendir. وَمِنْ اٰيَاتِه۪ۤ **Yine O'nun âyetlerinden,** ilâhlığının lütuflarını gösteren delillerinden اَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجاً **ki sizin için nefîslerinizden,** yani maymun veya diğer bir hayvandan değil, kendi özlerinizden, aynı insan, beşer cinsinden **eşler yaratmış** لِتَسْكُنُٓوا اِلَيْهَا **kendilerine ısınasınız, meyledip yakınlık kurasınız diye.** Çünkü cinsiyet koklaşmaya, farklılık ürküntüye sebep olur. İnsan eşini başka hayvandan aramak zorunda kalsaydı, ne kötü olurdu! وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً **Hem aranıza bir sevgi ve merhamet koymuş;** evlenme vasıtasıyla öyle insanî bir seviş ve esirgeyiş ki, hayvanlar gibi kızışma zamanlarına mahsus değil, hatta yalnız karı-koca arasında değil, genel olarak siz insanlar arasında bir sevgi ve merhamet duygusu yapmıştır. اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ **Şüphesiz ki onda,** nefislerinizden eşler yaratıp aranıza sevgi ve merhamet bırakmakta, لَاٰيَاتٍ **âyetler vardır.** Sadece bir âyet değil, birçok âyetler, Allah Teâlâ'nın tabiatları yaratıp, değiştirip, kemale erdiren kudretiyle beraber, rahmetine ve özellikle insanlar hakkındaki Rahman olan Allah'ın yardımına ve Rabbanî hükümlerine de delâlet eden deliller vardır. لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ **Düşünecek bir kavim için,** yani bu âyet, çok düşünülecek bir âyettir. Hem sadece ferdin düşünmesi yeterli değil, bütün kavim düşünmelidir. Düşünecek bir kavim için insan yaratılışının bu âyetinde öyle hikmetler, delâletler vardır ki, insanlığın nasıl yüksek bir ahlâk ve sevimli bir medeniyete hazır ve ne kadar mutlu bir hayat ve nimete aday olarak yaratıldığını ve bu hayatın bir rüknü olan kadının düşüş ve zilletten korunması için, sevgi ve esirgeme hisleriyle nasıl bir sosyal düzen takib etmek gerektiğini gösterir. وَمِنْ اٰيَاتِه۪ خَلْقُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ **Yine**

O'nun âyetlerindendir, göklerin ve yerin yaratılışı ki, iki bakımdan Allah'ın varlık ve sıfatının delillerindendir.

Birincisi: Maddenin böyle çeşitli cisimlerle yükseklere ve alçaklara ayrılarak tabiatın aslında çeşitlilik meydana getirilmesi, kendi kendine birbirini takibeden kanundan başka birşey olmaması gereken tabiatın üstünde hâkim olan yüce yaratıcının kudretini gösterir.

İkincisi: Göklerin ve yerin yaratılışında öyle yüksek bir sanat vardır ki, her noktası onu yaratan Allah'ın ilim ve iradesiyle sıfatının mükemmelliğini gösterir.

وَاخْتِلَافُ اَلْسِنَتِكُمْ وَاَلْوَانِكُمْ **Ve dillerinizin, benizlerinizin (renklerinizin) değişmesi** "dillerin değişmesi" deyimi, genellikle lügatların çokluğundan, lehçe ve şive gibi özel söyleyiş biçimlerinin farklılığına kadar hepsi için doğru olabilir. Arab'ın dili başka, Acem'in dili başka, Türk'ün dili başka, Rum'un dili başka, Freng'in dili başka... Her milletin dili başka başka olduğu gibi, aynı millette çeşitli kabilelerin, grupların da dillerinde başkalık vardır. Mesela Yemenlininki ile Necidlininkinin farkı olur. Hatta her şahsın bile dili diğerlerinden ayırt edilir. Renk, beniz de böyledir. Kiminin beyaz, kiminin siyah, kiminin sarı, kiminin kırmızı olduğu gibi, her şahsın benzinde bile diğerlerine göre bir özellik hissedilebilir. Sonra söylenen söze göre de renklerin bir değişmesi vardır. اِنَّ فِى ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِلْعَالِمِينَ **Şüphesiz ki bunda,** bu yaratma ve farklılıkta, **bilgisi olanlar için âyetler (deliller) vardır.** İlim temyiz ifade eder. Temyiz ve temayüz de ayrılma ve farklıkla olur. Buna işaret için burada "âlimîn" bilgisi olanlar için buyurulmuştur. Böylece ilim ehli olan âlimler bilirler ki; ilk olarak, bütün bu çeşitlilik ve farklılık, tabiatın akışını değiştirerek farklı tabiatlar yaratan Allah Teâlâ'nın kudretini gösterir. Ve bütün bu değişiklik içinde hepsinin düzenini koruyup idare etmesi de ilim ve sanatındaki kemal (olgunluk) ve hikmetini gösterir. İkinci olarak, demek ki, dillerin ve renklerin değişmesinde hikmet vardır. Ve bu hikmetlerden birisi de وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا *"Biz sizi birbirinizle tanışasınız diye milletlere ve kabilelere ayırdık.."* (Hucurat, 49/13) buyurulduğu üzere gelişip yayılma içinde tanışmadır. Böyle çeşitli dilleri ve ırkları içine alan bir toplum meydana getirebilmek de ancak ilimle mümkün olabilir. Demek ki bir insan ne kadar çok dil bilirse Allah Teâlâ'nın âyetleri hakkında o kadar çok bilgi edinmiş olacaktır. Ve demek ki, insanların simalarını bilmek de dilleri bilmek gibi önemli ilimlerdendir.

وَمِنْ اٰيَاتِهِ مَنَامُكُمْ بِالَّيْلِ وَالنَّهَارِ **Yine gecede ve gündüzde uyumanız da O'nun**

âyetlerindendir. Uyuyup dinlenmeniz وَابْتِغَاؤُكُمْ مِنْ فَضْلِه۪ **ve lütfundan nasib aramanız;** sanat ve ticaret gibi sebeplerden birine teşebbüsle Allah'ın lütuf ve fazlından rızık istemeniz; gerek uyku, gerek kazanma ikisi de Allah'ın nimetidir. Uykunun nasıl büyük bir nimet olduğunu, uykusuz kalanlardan dinlemeli, çalışabilmenin ne büyük bir nimet olduğunu da işsiz güçsüz kalanlardan bir sormalı, görülüyor ki, burada uyku, rızık aramadan önce söylenmiştir. Çünkü çalışmak için dinlenmeye ihtiyaç vardır. Bir de istirahat, kendisi için doğrudan arzu edilen bir şeydir, isteyip aramak ise ihtiyaç dolayısıyladır. Sonra مِنْ فَضْلِه۪ *"O'nun lütfundan"* buyurulmuş ve bununla şu nükteler açıklanmıştır:

1- Çalışmalı, fakat kısmet olan nasibi kendinden bilmemeli, Allah'ın lütfundan bilmelidir.

2- İnsan her gün bir kâr ve gelişme aramalıdır. Çünkü "fadl" (Allah'ın lütfu) fazla, çok demektir. Ticaret de kâr kazanmaktır. Nitekim مَنِ اسْتَوٰى يَوْمَاهُ فَهُوَ مَغْبُونٌ "iki günü eşit olan ziyanda"(1) demektir.

3- Aramak, Allah Teâlâ'nın lütfunu sezmek, ummaktır. Ve hatta çalışıp arayabilmenin kendisi bile Allah'ın lütfundandır.

اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ **Şüphesiz ki bunda,** bu uyumda ve aramada لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يَسْمَعُونَ **kulağı olan bir kavim çok âyetler vardır.** Uykuda olsa uyanır, tekrar dirilmeye inanır. Uyuyan kimse en çok kulaktan uyanacağı gibi, talep ve araştırmada bulunan kimselerin de ilk işleri etrafı dinlemek, istihbarattan yararlanmak olacağı için burada لِقَوْمٍ يَسْمَعُونَ buyurulmuştur. Diller bilindikten sonra, kulak verip dinlemek de gerçekten uygun olur.

وَمِنْ اٰيَاتِه۪ **Yine O'nun âyetlerindendir ki** يُر۪يكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا **size hem korku ve hem umut için şimşek gösterir.** Hem celâl sıfatı vardır, hem cemal; bazen bir olayda iki zıt tesiri birden yaratarak ikisini birden tecelli ettirir. Hem korkutur, hem ümitlendirir. Meselâ size şimşek gösterir. Göstermek aslında O'nun âyetlerinden (kudretinin delillerinden) biridir. Bununla beraber şimşek gösterir ki, onunla korku ve ümit, iki zıt duyguyu birden telkin eder. Korku yıldırım, ümit rahmet ümididir. O ümit gerçekleşir mi?

وَيُنَزِّلُ مِنَ السَّمَٓاءِ مَٓاءً **Ve gökten bir su indirir de** فَيُحْي۪ي بِهِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا **onunla yeryüzünü ölümünden sonra diriltir.** اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ **Şüphesiz ki bunda aklı olan bir kavim için âyetler (ibretler) vardır.** Aklı ola, çok düşünmeye ihtiyaç kalmadan bir sezgi ile anlar ki, bunu yapan, ölüleri diriltmeye de

(1) Deylemî, Firdevs, III, 611 (5910).

kadirdir. Ölmüş bir kavim de bir şimşek parıltısı arasında gökten inen su gibi, bir hayat neşesiyle diriliverir. Ve dolayısıyla hem O'nun azabından, yıldırımından korkmalı, gururlu olmamalı, hem de rahmetine özlem ve ümit ile sarılmalı, ümitsiz olmamalıdır.

وَمِنْ اٰيَاتِه۪ٓ **Yine O'nun âyetlerindendir.** اَنْ تَقُومَ السَّمَٓاءُ وَالْاَرْضُ بِاَمْرِه۪ **Göğün ve yerin O'nun emriyle durması.** Yani varlık âleminde bulunması, hep O'nun "kün" (ol) emriyledir. Çekim ve denge kanunları hep O'nun emrinden ibarettir. ثُمَّ اِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةً مِنَ الْاَرْضِ **Sonra sizi bir çağırışla çağırdığı zaman yerden** اِذَٓا اَنْتُمْ تَخْرُجُونَ **derhal siz çıkarsınız.** Kabirlerden çıkar, mahşere koşarsınız. Burada İslâm mücahidlerinin çıkışına da bir işaret vardır. وَلَهُ مَنْ فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ **Hem göklerde ve yerde kim varsa, hep O'nundur;** O'nun mülküdür. كُلٌّ لَهُ قَانِتُونَ **Hep O'na boyun eğmişlerdir.** Yani gönlüyle itaat etmek istemeyen kâfirler bile istemeyerek de olsa sonunda O'na boyun eğmek zorunda kalırlar. Kesin hükmüne karşı gelemezler.

وَهُوَ الَّذ۪ي يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُع۪يدُهُ **Ve işte O'dur o yaratmayı ilkin yapan, sonra onu döndürüp tekrar yapacak olan** وَهُوَ اَهْوَنُ عَلَيْهِ **ki o, O'na daha kolaydır.** Yani yeniden yapmak, ilkin yapmaktan daha kolaydır. Çünkü normal olarak bakıldığı zaman, önceki tabiatın aksine iken, ikincisi tabii olmuş olur. وَلَهُ الْمَثَلُ الْاَعْلٰى فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ **Göklerde ve yerde en yüksek şeref ve şan da O'nundur.** Tam kudret, sonsuz hikmet, yaratıcılık, ilâhlık gibi en yüksek nitelikler ancak O'nundur. لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ *"Kendisinden başka hiçbir ilâh olmayandır."*

وَهُوَ الْعَز۪يزُ الْحَك۪يمُ **Ve O öyle aziz, öyle hakimdir.** Öyle yüksek, şanına yetişmek ihtimali olmayan güçlü ve yaptığını hikmet ve menfaat ile sağlam yapan hakimdir.

ضَرَبَ لَكُمْ مَثَلًا مِنْ
اَنْفُسِكُمْ هَلْ لَكُمْ مِنْ مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ مِنْ شُرَكَٓاءَ ف۪ي مَا رَزَقْنَاكُمْ
فَاَنْتُمْ ف۪يهِ سَوَٓاءٌ تَخَافُونَهُمْ كَخ۪يفَتِكُمْ اَنْفُسَكُمْ كَذٰلِكَ نُفَصِّلُ
الْاٰيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾ بَلِ اتَّبَعَ الَّذ۪ينَ ظَلَمُٓوا اَهْوَٓاءَهُمْ بِغَيْرِ

عِلْمٍ فَمَنْ يَهْدِي مَنْ اَضَلَّ اللّٰهُ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ (٢٩) فَاَقِمْ

وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللّٰهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ

لِخَلْقِ اللّٰهِ ذٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ (٣٠)

مُنِيبِينَ اِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَاَقِيمُوا الصَّلٰوةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ

(٣١) مِنَ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيَعًا كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ

فَرِحُونَ (٣٢) وَاِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ اِلَيْهِ

ثُمَّ اِذَا اَذَاقَهُمْ مِنْهُ رَحْمَةً اِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ (٣٣)

لِيَكْفُرُوا بِمَا اٰتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ (٣٤) اَمْ اَنْزَلْنَا

عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ (٣٥) وَاِذَا

اَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا وَاِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ

اَيْدِيهِمْ اِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ (٣٦) اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ

لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ اِنَّ فِي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ (٣٧)

فَاٰتِ ذَا الْقُرْبٰى حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ ذٰلِكَ خَيْرٌ لِلَّذِينَ

يُرِيدُونَ وَجْهَ اللّٰهِ وَاُولٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (٣٨) وَمَا اٰتَيْتُمْ مِنْ

رِبًا لِيَرْبُوَا۬ ف۪ٓي اَمْوَالِ النَّاسِ فَلَا يَرْبُوا عِنْدَ اللّٰهِۚ وَمَٓا اٰتَيْتُمْ مِنْ زَكٰوةٍ

تُر۪يدُونَ وَجْهَ اللّٰهِ فَاُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْمُضْعِفُونَ ﴿٣٩﴾ اَللّٰهُ الَّذ۪ي

خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُم۪يتُكُمْ ثُمَّ يُحْي۪يكُمْۜ هَلْ مِنْ شُرَكَٓائِكُمْ

مَنْ يَفْعَلُ مِنْ ذٰلِكُمْ مِنْ شَيْءٍۜ سُبْحَانَهُ وَتَعَالٰى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٠﴾

Meâl-i Şerifi

28- Allah, size kendinizden bir misâl verdi: Hiç size rızık olarak verdiğimiz şeylerde elleriniz altındaki kölelerinizden ortaklarınız bulunur da onlarla siz eşit olur, aranızda birbirinizi saydığınız gibi, onları da sayar mısınız? İşte biz, düşünecek bir kavim için âyetleri böyle açıklıyoruz.

29- Fakat zulmedenler, bilgisizce hevalarına uydular. Artık Allah'ın şaşırdığını kim yola getirebilir? Onların yardımcıları da yoktur.

30- O halde yüzünü, Allah'ı bir tanıyarak dine, Allah'ın insanları üzerine yaratmış olduğu fıtratına doğrult. Allah'ın yaratışında değişiklik bulunmaz. Dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.

31- Başkasından geçerek hep O'na gönül verin ve O'ndan sakının. Namaza devam edin ve müşrilerden olmayın.

32- O müşriklerden (olmayın ki) onlar, dinlerini ayırıp öbek öbek olmuşlardır. Her grup kendilerindekine güvenmektedir.

33- Bununla beraber insanlara bir keder dokunduğu zaman her şeyden geçerek Rablerine yalvarır, dua ederler; sonra tarafından bir rahmet tattırıverdiği zaman da bakarsın onlardan bir kısmı tutar, O Rablerine ortak koşarlar.

34- Bunu da kendilerine verdiğimiz nimetlere nankörlük etmek için yaparlar. Haydi geçinedurun bakalım, yakında bileceksiniz.

35- Yoksa biz onlara bir delil indirmişiz de O'na ortak koşmalarını o mu söylüyor?

36- Bir de biz insanlara bir rahmet tattırdığımız zaman ona güveniyorlar da; ellerinin önceden yaptığı şeyler sebebiyle başlarına bir fenalık gelirse, hemen her ümidi kesiveriyorlar.

37- Onlar görmediler mi ki, Allah dilediği kimseye rızkı serer ve daraltır. Şüphesiz ki bunda iman edecek bir kavim için ibretler vardır.

38- O halde akrabaya da hakkını ver, yoksula da, yolcuya da... Bu, Allah'ın rızasını dileyenler için daha hayırlıdır. Kurtuluşa erecek olanlar da işte onlardır.

39- İnsanların malları içinde artsın diye verdiğiniz faiz, Allah yanında artmaz. Allah'ın rızasını dileyerek verdiğiniz zekata gelince, işte onlar, malları kat kat artmış olanlardır.

40- Allah, O'dur ki, sizi yarattı, sonra da size rızık verdi, sonra sizi öldürür, sonra sizi diriltir. Hiç sizin ortak koştuklarınızdan, bunlardan birini yapacak olan var mı? Allah, onların ortak koştuklarından münezzeh ve yücedir.

ضَرَبَ لَكُمْ مَثَلاً مِنْ اَنْفُسِكُمْ ... **O size kendi nefislerinizden bir misal vermiştir.** Bu misal, şirkin batıl oluşunu açıkça göstermek içindir. Yani bir malike, mülkünden ortak varsaymak bir çelişkidir, batıldır. Bunu kendinizden bir pay biçerek zorunlu bir şekilde anlayabilirsiniz. Hiç sizin köleniz, uşağınız, hayvanınız, haşeratınız (zararlı hayvanlar) gibi elleriniz altında sahibi bulunduğunuz şeyler, Allah'ın size bahşettiği mülkünüzde (mal varlığınızda) sizin ortağınız, denginiz olur da mal olan şeyler, sahibine eşit olabilir mi? olamaz değil mi? Halbuki sizin mal varlığınız Allah'ın vergisi, onlara sahip oluşunuz da sonradan olma ve gelip geçicidir. Bütün varlıklara, var etme yoluyla sahip bulunan Allah Teâlâ'nın ise, malik oluşu sonsuz ve O'nun mülkünden çıkmak imkansızdır. Allah Teâlâ bu gerçekleri böyle ayırt edip anlatmıştır. Şimdi sizin mal varlığınızdan biri size ortak olamazken Allah Teâlâ'nın mülkünden, yaratıklarından, kullarından kendisine ortak nasıl olabilir?

بَلْ **Fakat** اتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا اَهْوَاءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ **o zulmedenler, yani o haksızlığı yapıp Allah'a ortak koşanlar, bilgisizce hevalarına tabi oldular.**

HEVA: Nefsin şehvetlere meyli demektir ki, keyif de denir. Burada بِغَيْرِ عِلْمٍ *"bilgisizce"* kaydından anlaşılıyor ki, heva iki kısımdır: Birisi ilme uygun olan, birisi de olmayandır. İlme uygun olan heva, Hakk'ın nazarında yaratılış gayesine uygun düşen meyillerdir. Çünkü şehvetlerin yaratılışı da boşuna değil, onlar insanları yaratılışlarının gayesine erdirmek için Allah tarafından birer yönlendirici ve sebebtir. Ancak şeytanî olan insan zekâsı, onu gayesinden çevirerek ilmin zıddına olarak sırf zevk için boşuna da israf eder. Mesela iffetli olmak ve çoğalmak niyetiyle evlenme arzusu, yaratılış gayesine uygun ve dolayısıyla ilme mutabık bir meyildir. Zina ve gayrı meşru münasebet meyli ise ilme aykırı sadece bir hevadır. Çoğunlukla da heva böyle şeylere denir. Ve işte müşrikler bir

şey bildiklerinden dolayı değil, ilme uymayan hevaları ardında koştuklarından dolayı, kendilerini heveslere esir ederek haksızlıkla, zalimlikle şirke saptılar. Maliki milkine ortak etmek, eşit tutmak haksızlığıyla Allah'a milkinden, yaratıklarından ortaklar uydurarak onlara taptılar. Onları, kendilerinin malikiymiş gibi tuttular da hürriyetlerini onlara verdiler. فَمَنْ يَهْدِي مَنْ اَضَلَّ اللّٰهُ **Artık Allah'ın şaşırdığını kim yola getirir?** Önce hevalarına uyma, kendi fiilleri olarak gösterilmiş, kendilerine nispet edilmiş iken burada şaşırmak, saptırmak Allah'a isnad edilmiştir. Çünkü onlarda o hevaları yaratan Allah Teâlâ olduğu gibi, arzularına göre sapıklığı, şaşkınlığı yaratan da O'dur. Bu sapıklığa düşürme de kalplerin mühürlenip kapanma derecesine gelmiş bulunursa hiçbir şekilde hidayet ihtimali kalmaz.

Şu halde burada şaşırıp saptırmaktan maksat, kalbleri mühürleyecek derecede kesin dalalet (sapıklık) demek olur. Bakara Sûresi'nde خَتَمَ اللّٰهُ عَلٰى قُلُوبِهِمْ *"Allah onların kalblerini mühürledi."* (Bakara, 2/7 âyetine bkz.) وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ **Onlara yardımcılardan eser de yoktur.** Yola gelmesi ihtimali kalmamış olan o zalimleri ne dünyada o şaşkınlığından, ne de âhirette onun gereği olan azabdan kurtaracak hiçbir yardımcı da yoktur. Yani o taptıkları şeylerin kendilerine hiçbir faydası olmayacaktır. فَ **O halde,** yani şirk, öyle batıl, malike milkinde yine milkinden ortak varsaymak gibi nefislerinizde caiz göremeyeceğiniz bir çelişki, büyük bir haksızlık, Allah'ın genişçe açıkladığı âyetlere, ilim fıtratına, aykırı hevese bağlı bir sapıklık ve sonunda kurtuluş da imkânsız olunca اَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا **Sen yüzünü hanif olarak (tek Allah'a yönelerek) dine çevirir.**

HANİF: "Hanef" masdarından bir sıfattır. Lûgatta hanef ise sapıklıktan istikamete, çarpıklıktan doğruluğa meyildir. Nitekim doğruluktan eğriliğe, haktan haksızlığa meyletmeye "cim" ile cenef denir. Şu halde hanifin asıl anlamı, eğriliği bırakıp doğrusuna giden demektir. Bu mânâ ile örfte İbrahim milletine isim olmuştur ki, başka dinlerden, batıl mabudlardan çekinip, yalnız bir Allah'a eğilen, Allah'ı bir bilen demektir. حُنَفَاءَ لِلّٰهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ *"Şirk koşmaksızın tek Allah'a inananlardır."* (Hac, 22/31)

Demek ki buradaki "hanîfen"; ötedeki şirkin, ilimsiz olarak hevaya tabi olmanın tam zıddı olan hakka meyli, doğruluğu, tevhidi ifade etmektedir. Ve mânâ şu olur: Sen yüzünü dine öyle tut, öyle tam yönel ki, o eğriliklerden, o bozuk hevalardan, batıl meyillerden sakınıp yalnız hakka meylederek dosdoğru فِطْرَتَ اللّٰهِ **Allah fıtratına,** -dine veya hanifliği açıklamadır- yani fıtrat olan (yaratılışa uygun düşen) Allah'ın dinine, Allah'ın o fıtratına, o yaratışına sarıl الَّتِي

فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا **ki insanları onun üzerine yaratmıştır.** Hepsi yaratılış sözleşmesinde أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ *"Ben sizin Rabbiniz değil miyim?"* (A'raf, 7/172) hitabına "bela" (evet Rabbimizsin) demiştir. İnsan olarak yaratılmayı kabul etmekle yaratanın Rabliğine şahit olmaya söz vermiştir. Yaratılışın yaratanına delaleti tabiî (doğal) olduğu için her insanın yaratılışında, kendisine dair bilincinin aslında, vicdanının derinliğinde bir hak duygusu, Allah'ı tanıma gizlidir. Onun içindir ki, başlarının son derece sıkıldığı zaruret zamanlarında inatçı kâfirler bile, derinden derine yaratana bir sığınma hissi duyarlar. Nitekim وَاِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ *"İnsanlara bir zarar dokunduğu zaman Rablerine dua ederler."* (Rûm, 30/33) âyetiyle bu hatırlatılacaktır.

فِطْرَتَ FITRAT kelimesi hakkında yukarılarda bazı açıklamalar geçmişti. Burada da şunu hatırlatalım ki, fıtrat, ilk yaratmak demek olan فَطَرَ den "masdar bina-i nevi" olarak yaratılışın ilk tarz ve şeklini ifade eder. Burada النَّاسَ عَلَيْهَا *"insanları onun üzerine..."* kaydından da anlaşıldığına göre, maksat her ferdin kendine mahsus olan cüz'î yaratılışı değil, bütün insanların insan olmaları bakımından yaratılışlarında esas olan ve hepsinde ortak bulunan genel yaratılıştır. Dış etken, kazanma ve âdet gibi ikinci derecede bulunan sebeplerinden sarfı nazarla düşünülmesi gereken ilk yaratılış ve aslî yaratılış da denilen asıl fıtrattır. İnsanın مِنْ حَيْثُ اَنَّهُ اِنْسَانٌ *"İnsan oluşu yönünden tabiatı"* budur. Mesela insanın yaratılışında iki gözü bulunması asıldır. Bununla beraber anadan âmâ doğanlar da bulunabilir. Fakat bu genellikle insanların üzerine yaratıldığı asıl fıtrat ve tabiat çeşidi değil, ikinci dercede görünür sebep olarak düşünülecek cüz'î ve şahsî bir yaratılıştır ki, insan gerçeği onsuz da meydana çıkabilir. Ferdin cüz'î yaratılışında herhangi bir sebeple eksiklik bulunabilirse de asıl fıtrat, sağlıklı ve sağlamdır. Mesela gözün fıtratı, Hakk'ın âyetlerini görmektir. İyi görmeyen bir göz, sonradan meydana gelen bir sebeple hasta demektir.

Bunun gibi bütün organların yaratılışında asıl olan bir fıtrat (yaratılış amacı) vardır ki, ona o organların menfaati, vazifesi, fonksiyonu, fizyolojisi yahut tabiatı denir. İnsan nefsinin bütün meyillerinde böyle yaratılış hikmetine doğru esaslı bir içgüdü, bir tabiat vardır ki, ona da fıtrat denir. Ve fıtrat, hep hak ve hayra yönelik bir istikamet takip eder. Mesela insanın acıkması ve yemeye, içmeye meyletmesi, yaşamak için kendisine lazım veya faydalı yahut daha uygun olanı alma hikmeti içindir. Yoksa zehir yutmak veya kuru bir zevk uğruna israf ile midesini bozmak için değildir. O zaman fıtrat bozulmuş, sapıklığa düşülmüş olur. İnsanın, insan ruh ve zekasının, fıtratının aslı da Hakk'ı tanımak

ve gerçek yaratanından başkasına kul olmamak içindir. İnsana ruh, yanlış duysun, şeytana uysun diye değil, gerçeği ve iyiliği duysun, aslını ve sonunda döneceği yeri ve ona karşı vazifesini bilsin diye verilmiştir. Nitekim fıtrat üzere giden veya fıtrata yakın olan temiz ruhlar yalanı, eğriliği, bilmez. Eğrilik meyli sonradan gelip geçici olarak kazanılan bir azmanlıktır.

Kısaca النَّاسُ مَعَادِنُ كَمَعَادِنِ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ Hadis-i şerifi ile anlatıldığı üzere, "İnsanlar altın ve gümüş madenleri gibi maden maden çeşitli yaratılış ve karakterlerde"[1] bulunabilirlerse de asıl insanlık fıtratı, insan tabiatı bakımından hep birdir. Âdemoğludur. İnsanın, insan olma yönüyle asıl fıtratı (yaratılışı), yaratıcısına boyun eğmek, وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْاِنْسَ اِلَّا لِيَعْبُدُونِ *"Ben insanları ve cinleri ancak bana kulluk yapsınlar diye yarattım.."* (Zâriyat, 51/56) buyurulduğu üzere yaratan Allah'a kulluktur. Dinsizlik fıtrata (yaratılışa) aykırı bir sapıklık olduğu gibi, Allah'tan başkasına tapmak da öyledir. Fıtrat dini, Allah dini, haniflik (tek Allah inancına bağlılık), İslâm'dır. اِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللّٰهِ الْاِسْلَامُ *"Allah katında gerçek din, İslâmdır."* (Al-i İmran, 3/19), وَلَهُ اَسْلَمَ مَنْ فِى السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَاِلَيْهِ يُرْجَعُونَ *"Göklerde ve yerde kim varsa, hepsi ister istemez O'na boyun eğmiştir. Sonunda da ancak O'na döndürülüp götürüleceklerdir."* (Âl-i İmran, 3/83).

Şu halde din hususu, arzulara göre değil, Allah'ın birliği ile insanlığın birleşmesi üzerine yürümelidir. Tefsircilerin çoğu fıtratı, gerçeği kabul ve anlama kâbiliyeti diye, fıtrata sarılmayı da gereğince amel ile tefsir etmişlerdir.

Hz. Enes (r.a.)den rivayet edilen bir hadiste فِطْرَتَ اللّٰهِ الَّتِى فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا دِينُ اللّٰهِ تَعَالَى *"Allah'ın, insanları üzerinde yarattığı fıtratı, Allah Teâlâ'nın dinidir."* [2] buyurulmuştur. Ebu Hüreyre'den rivayet olunan bir Hadis-i Şerifte de buyurulmuştur ki; مَا مِنْ مَوْلُودٍ يُولَدُ اِلَّا عَلَى الْفِطْرَةِ فَاَبَوَاهُ يُهَوِّدَانِهِ وَيُنَصِّرَانِهِ وَيُمَجِّسَانِهِ كَمَا تُنْتِجُ الْبَهِيمَةُ بَهِيمَةً جَمْعَاءَ هَلْ تُحِسُّونَ فِيهَا مِنْ جَدْعَاءَ "Her doğan fıtrat üzere doğar. Öyle iken ana babasıdır ki onu yahudileştirir veya hıristiyanlaştırır veya mecusileştirir. Nitekim hayvan, derli toplu bir hayvan yavrular, içlerinde bir inenmiş (burnu veya diğer organları kesilmiş) görür müsünüz?"[3] Demek ki fıtratın aslı tam ve sağlamdır. Burnu, kulağı sonradan kesilir. Maddî bakımdan böyle olduğu gibi manevî ve ahlakî bakımdan da böyledir. Fıtratın bu sağlamlığı, düşünce alanında ve sosyal şartlarla terbiye çevresinde, âdetlerin akışı içinde ya bozulur veya güzel bir

(1) Ahmed b. Hanbel, II, 539.
(2) Buharî, Tefsiru Sureti 30/30; Ahmed b. Hanbel, II, 275.
(3) Buharî, Cenaiz, 80, Tefsiru Sureti 30/1, Kader, 3; Müslim, Ker, 22, 23, 24; Ahmed b. Hanbel, II, 315, 346.

gelişme ile kemalini bulur. Ahiret de bu iki sonucun birine göre olur.

Bu durumda dinin iki kayağı vardır: Biri fıtrat, biri kazanç. Fıtrat sadece ilâhidir. Gerçek bir yöneliştir. Allah'ın emrini yerine getirerek Allah'a ermek için, hep Hakk'a doğru bir gidişi ifade eder. Kazanç, süpjektif ve objektif çeşitli şartlar içinde duygunun hareketleri, zihnin düşünceleriyle ilgili olduğundan fıtratın istikametine aykırı heveslere, zararlara, haksızlıklara, isyan ve şirke sürükleyebilir. Bundan koruyacak olan ise dindir. Bunun için buyuruluyor ki, dine hanif (Allah'ı bir kabul edici) olarak yüz tut, Allah'ın fıtratına sarıl. لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللّٰهِ **Allah'm yaratmasını değiştiren yok, yahut Allah'ın yaratışına bedel bulunmaz.** Bu cümlenin, inşa veya ihbar olarak birkaç mânâya ihtimali vardır: Yani Allah'ın asıl yaratışı olan fıtratı, gereğinin aksine giderek bozmaya, değiştirmeye kalkışmayın. Çünkü Allah'ın yaratışına bedel bulunmaz. Zayi ettiğiniz bir kabiliyeti hiçbir sanatla yerine koyamazsınız. Yahut Allah'ın yarattığı fıtratın aksine din uydurmaya, hüküm koymaya kalkışmayın. Siz mesela erkeği dişi, dişiyi erkek yapamazsınız. Yahut Allah'ın yaratışını başkalarına isnad etmeye, başkalarını yaratıcı yerine koyup da ortak koşmaya, Allah'ın hükmünden çıkmaya çalışmayın. Çünkü Allah'ın yarattığı milki, sizin milkleriniz gibi değiştirilmez. Din fıtratı değiştirmek için değil, fıtrattaki genel güvenceyi geliştirmek içindir.

ذٰلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ **İşte doğru ve sağlam din odur.** Yani eğrilikten sakınıp, bütün insanların üzerinde yaratılmış olduğu fıtratı, doğrulukla takip etmektir. وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ **Fakat insanların çoğu bilmezler** de çarpık giderler, dini fıtratta değil, âdette ararlar veya heveslerine uyarlar, Allah'ın hakkını değiştirmeye kalkarlar. مُنِيبِينَ اِلَيْهِ ***"O'na yönelerek"*** "Hanifen" kelimesi gibi **hal** olarak oraya bağlıdır. اَقِمْ *"Tut, yönel"* emrinin genel olarak herkese hitap olduğuna ve cemaatin gerekliliğine işaret olmak üzere burada çoğul sigası (kipi) getirilmiştir. Yani her biriniz Allah fıtratına o tevhide öyle sarılın ki, hepiniz tevbe ve ihlâs ile Allah'a dönüp yönelerek وَاتَّقُوهُ **hem O'ndan korkun,** وَاَقِيمُوا الصَّلٰوةَ **namazı güzel kılın,** وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ **ve müşriklerden olmayın.** Amellerinizi yalnız Allah için yapın, açık veya gizli bir şirk karıştırmayın. Burada Allah'ı bir bilmenin tam zıddı olan müşriklik, yalnız meşhur anlamıyla açık şirkten ibaret zannedilmeyip açık ve gizli şirkin her türlüsünden kaçınılması için, bedel yoluyla açıklanarak şöyle buyuruluyor: اَلَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيَعًا **Onlardan ki, dinlerini ayırdılar da grup grup, öbek öbek oldular.** Yani genel fıtratı kavrayacak açık bir ruh ve geniş bir hak vicdanı ile hareket etmeyip herbiri kendi özelliğine,

kendi çıkarına, dar kafasıyla kendi kuruntusuna göre bir heva ile dinini ayırıp, ayrı bir başbuğ arkasına düşerek grup grup, bölük bölük olmuşlar, كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ **her bölük kendilerindekine güvenmektedirler.** Fıtrattan ayrılıp tutuculuklu hakkı gözetmemektedirler. Halbuki مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللّٰهِ بَاقٍ *"Sizin yanınızdaki tükenir, Allah'ın yanındaki ise tükenmez."* (Nahl, 16/96) dir. Bu noktada insanların, üzerine yaratılmış olduğu fıtratın başka değil, yalnız, Allah'a yalvarmak olduğunu göstermek için buyuruluyor ki: وَاِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ **Bununla beraber insanlara bir sıkıntı dokunduğu zaman** دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ اِلَيْهِ **bütün o güvendiklerinden ve her şeyden geçip, yalnız yaratan Rablerine gönül vererek hep O'na yalvarırlar.** Nitekim Çanakkale, Sakarya, Afyon savaşları sırasında biz Türkler hep böyle olmuştuk. Demek ki fıtrat dini (yaratılışa uygun din) sadece Allah dinidir. Her zaman, baki sağlam din yalnız odur. ثُمَّ اِذَا اَذَاقَهُمْ مِنْهُ رَحْمَةً **Böyle iken sonra O, onlara tarafından bir rahmet tattırıverince;** o sıkıntıyı açıp bir nimet ihsan ediverince de اِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ **ne bakarsın içlerinden bir kısmı, o Rablerine ortak koşuyorlardır.** Şükredecek yerde tutarlar da bu, şundan oldu, bundan oldu, benden oldu, senden oldu diyerek Allah'ın lütfunu başkalarına isnad etmeye kalkarlar. لِيَكْفُرُوا بِمَا اٰتَيْنَاهُمْ **Ki kendilerine verdiğimiz nimeti küfran ile, nankörlükle karşılamak için** فَتَمَتَّعُوا **haydin yaşayın, zevk edin bakalım** فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ **yarın bileceksiniz.** اَمْ اَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا **Yoksa biz onlara bir ferman indirmişiz de** فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ **O'na ortak koşmalarının caiz olduğunu o mu söylüyor?** Hayır öyle bir kitap ve delil indirilmemiştir. Fakat onlar yukarıda söylendiği şekilde bilgisizce hevaları ardında gitmişler, keyiflerine hoş gelene veya gözlerinin korktuğuna tapmışlardır. Dünyada sebepler yok değildir. Fakat egemenlik, sebeplerin değil, Allah'ındır. Allah izin vermeyince hiçbir sebeple yaprak bile oynamaz. Böyle olduğunu fıtrat bilir, onun için sıkıştığı zaman Allah'a yalvarır. وَاِذَا اَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً **Bir de biz, insanlara bir rahmet tattırdık mı** فَرِحُوا بِهَا **ona güvenirler, şımarırlar.** Gerçi قُلْ بِفَضْلِ اللّٰهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذٰلِكَ فَلْيَفْرَحُوا *"De ki, Allah'ın lütfuyla, rahmetiyle, ancak onunla sevinsinler."* (Yunus, 10/58) buyurulduğu üzere, Allah'ın lütuf ve rahmetiyle sevinmek yasak değil, aksine emredilmiştir. Fakat o sevinçten maksat, nimet vereni tanıyarak hamd ve şükrünü bilmek mânâsına sevinçtir. Burada ise nimet vereni hesaba almayıp, sadece nimete güvenerek, şımarıp hevalarına uyan kimselerin hali açıklanıyor ki, bunlar ibadet ederlerse bile, dünya menfaati için ederler ve sırf nimete güvendikleri için وَاِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدِيهِمْ **ellerin önceden yaptığı şeylerden birisi sebebiyle de başkalarına bir fenalık gelirse** اِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ **derhal ümitsizliğe düşerler.** Allah'ın rahmetinden büsbütün ümidi

kesiverirler. Çünkü bakışları, bâkî olan Allah'a değil, fânî şeyleredir.

Bir hadis-i şerifte buyurulmuştur ki, "Mümin taze ekine benzer. Rüzgar estikçe yatar, yine kalkar. Kâfir çam ağacına benzer. Rüzgar ettikçe gürler, fakat bir kere yıkılınca artık kalkamaz."(1) Bunlar, niye öyle nimete güveniyorlar? أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللّٰهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ **Ya görmüyorlar mı ki, Allah rızkı dileğine açıyor, da sıkıyor da.** Bazı kimselere bol, bazılarına dar verir. Ve hatta bir kimseye de bazen genişlik ve bazen darlık verir. إِنَّ فِي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ **Şüphe yok ki bunda iman edecek bir kavim için çok âyetler (ibretler) vardır.** Bunu görenler ne nimete güvenirler, ne de ümidi keserler. Bollukta da darlıkta da Allah'a imanlarını tam tutarlar.

Bunun üzerine dinin amelî belirtisi özetlenerek buyuruluyor ki فَاٰتِ ذَا الْقُرْبٰى حَقَّهُ **o halde,** yani dine Allah'ı bir bilerek yüz tutup, Allah fıtratına sarıl da, **yakınlığı olana da hakkını ver** وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ **yoksula da, yolcuya da ver.** Hak, dininin, doğruluğunun gereği böyle uzak yakın demeyip, hakkı yerine koymaktır. Kimsenin hakkını yemedikten başka, kim olursa olsun muhtaç olanlara mümkün olan yardımı yapmak, zekat, sadaka ve diğer hayır ve iyilik çeşitlerinden biriyle bakmaktır. Muhtaç olan yakınların insanlarda bir hakkı olacağı gibi, geçimsiz kalmış bir çaresizin, yolda kalmış bir yolcunun bütün toplumda bir hakkı vardır. Öyle ise bunları gözetecek müesseseler yapılmalıdır. ذٰلِكَ **Bu,** bunlara hakkını vermek, خَيْرٌ لِلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجْهَ اللّٰهِ **Allah yüzünü murad edenler için, yani Allah'ın rızasını arayanlar için hayırlıdır.** وَأُولٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ **Ve kurtuluşa erecek olanlar, işte onlardır.** Allah rızasını gözeterek, genel olsun, özel olsun hakkını yerine koyanlardır. وَمَا اٰتَيْتُمْ مِنْ رِبًا لِيَرْبُوَا فِي أَمْوَالِ النَّاسِ **Halkın mallarında çoğalsın diye verdiğiniz faiz,** burada iki mânâ açıklamışlardır: Bazıları bundan maksadın, bilinen riba, yani faiz olduğunu söylemişlerdir ki, zahir olan (açıkça anlaşılan) da budur. Nitekim Süddî bu âyetin, Sekif'in faizi hakkında indiğini rivayet etmiştir. Çünkü Sekif ve Kureyş kabileleri faizcilik ederlerdi. Buna göre demek olur ki, faiz, henüz yasaklanmadan önce de kötülenmiştir. Fakat diğer bir çok tefsirciler burada riba (faiz) deyiminin mecaz olup maksadın, fazlasıyla karşılığı gözetilerek verilen fazla hediyeler, bağışlar olduğunu söylemişlerdir ki, bu mânâ İbnü Abbas'tan rivayet edilmiştir. Buna göre fazlasıyla karşılığı gözetilerek verilen hediyeler bir çeşit faizciliğe benzetilerek yerilmiş olacağından dolayı faizin yasaklanmasında daha beliğ olmuş olur.(2) Nitekim bilinen faiz deyimi hakkında "yemek" ifadesi kullanılmıştır. Şu halde mânâ şöyle olur: Halkın mallarında faiz

(1) Müslim, Münafikun, 58, 59, 60.
(2) Süyûtî, a.g.e., VI, 495; Alûsî, a.g.e., XI, 45.

gibi nemalanarak (artış göstererek) fazlasıyla karşılığını almak için verdiğimiz bağışlar, hediyeler فَلَا يَرْبُوا عِنْدَ اللّٰهِ **Allah yanında nemalanmaz, artmaz.** Faizin Allah yanında hiçbir sevabı olmadığı gibi, halktan karşılığı fazlasıyla alınmak niyetiyle verilen hediyeler de öyledir. Gerçi bu günah değildir, fakat sevabı da yoktur. وَمَا اٰتَيْتُمْ مِنْ زَكٰوةٍ تُرِيدُونَ وَجْهَ اللّٰهِ **Allah yüzünü, Allah rızasını dileyerek verdiğiniz zekat ise** فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُضْعِفُونَ **işte kat kat katlayanlar onlardır.** كَمَثَلِ حَبَّةٍ اَنْبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلَ فِي كُلِّ سُنْبُلَةٍ مِائَةُ حَبَّةٍ وَاللّٰهُ يُضَاعِفُ لِمَنْ يَشَاءُ *"Bir tohuma benzer ki yedi başak bitirmiştir, her başakta yüzer tane vardır. Allah dilediğine böyle veya daha fazla kat kat verir."* (Bakara, 2/261). Tevhid dini hakkındaki bu emirlerden ve bu açıklamalardan sonra Allah'ın zat ve sıfatları hakkında türlü felsefelerle ihtilafa düşülmeksizin, Allah'ı tanıtmak için şöyle buyuruluyor: اَللّٰهُ الَّذِي **Allah O'dur ki** خَلَقَكُمْ **sizi yaratmıştır.** Yani Allah'ı tanımak için O'nun zatı hakkında düşünceye dalmamalı, gayet açık olan fiil ve eserlerini, nimet ve lütuflarını düşünmelidir. Şüphesiz ki sizi yaratan var, işte O sizi yaratandır. ثُمَّ رَزَقَكُمْ **Sonra size rızık vermekte, beslemektedir.** ثُمَّ يُمِيتُكُمْ **Sonra sizi öldürür,** ثُمَّ يُحْيِيكُمْ **sonra sizi yine diriltir.** هَلْ مِنْ شُرَكَٓائِكُمْ مَنْ يَفْعَلُ مِنْ ذٰلِكُمْ مِنْ شَيْءٍ **Hiç sizin koştuğunuz ortaklarınızdan, bunlardan bir şey yapan var mı?** Yok olduğu şüphesiz. سُبْحَانَهُ وَتَعَالٰى عَمَّا يُشْرِكُونَ **O sübhan olan Allah, onların şirk koştuğu şeylerden münezzeh ve çok yüksektir.**

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ اَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ
بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤١﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْاَرْضِ
فَانْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلُ كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ
﴿٤٢﴾ فَاَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَيِّمِ مِنْ قَبْلِ اَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ
مِنَ اللّٰهِ يَوْمَئِذٍ يَصَّدَّعُونَ ﴿٤٣﴾ مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَمَنْ عَمِلَ
صَالِحًا فَلِاَنْفُسِهِمْ يَمْهَدُونَ ﴿٤٤﴾ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ مِنْ فَضْلِهِ اِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٤٥﴾ وَمِنْ اٰيَاتِهِ

اَنْ يُرْسِلَ الرِّيَاحَ مُبَشِّرَاتٍ وَلِيُذ۪يقَكُمْ مِنْ رَحْمَتِه۪ وَلِتَجْرِيَ

الْفُلْكُ بِاَمْرِه۪ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِه۪ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٤٦﴾

وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ رُسُلًا اِلٰى قَوْمِهِمْ فَجَٓاؤُ۫هُمْ بِالْبَيِّنَاتِ

فَانْتَقَمْنَا مِنَ الَّذ۪ينَ اَجْرَمُواۜ وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِن۪ينَ

﴿٤٧﴾ اَللّٰهُ الَّذ۪ي يُرْسِلُ الرِّيَاحَ فَتُث۪يرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهُ فِي السَّمَٓاءِ

كَيْفَ يَشَٓاءُ وَيَجْعَلُهُ كِسَفًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِه۪ۚ فَاِذَٓا

اَصَابَ بِه۪ مَنْ يَشَٓاءُ مِنْ عِبَادِه۪ٓ اِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٨﴾

وَاِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلِ اَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْهِمْ مِنْ قَبْلِه۪ لَمُبْلِس۪ينَ ﴿٤٩﴾

فَانْظُرْ اِلٰٓى اٰثَارِ رَحْمَتِ اللّٰهِ كَيْفَ يُحْيِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَاۜ اِنَّ ذٰلِكَ

لَمُحْيِ الْمَوْتٰىۚ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَد۪يرٌ ﴿٥٠﴾ وَلَئِنْ اَرْسَلْنَا ر۪يحًا فَرَاَوْهُ

مُصْفَرًّا لَظَلُّوا مِنْ بَعْدِه۪ يَكْفُرُونَ ﴿٥١﴾ فَاِنَّكَ لَا تُسْمِعُ

الْمَوْتٰى وَلَا تُسْمِعُ الصُّمَّ الدُّعَٓاءَ اِذَا وَلَّوْا مُدْبِر۪ينَ ﴿٥٢﴾ وَمَٓا اَنْتَ

بِهَادِ الْعُمْيِ عَنْ ضَلَالَتِهِمْۜ اِنْ تُسْمِعُ اِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِاٰيَاتِنَا فَهُمْ

مُسْلِمُونَ ﴿٥٣﴾

Meâl-i Şerifi

41- Yaptıklarının bir kısmını tatsınlar diye insanların kendi ellerinin kazandığı şeyler yüzünden karada ve denizde fesat ortaya çıktı. Umulur ki onlar hakka dönerler.

42- De ki, yeryüzünde bir gezin de bakın, bundan öncekilerin sonu nasıl olmuş! Onların pek çoğu müşrik idiler.

43- Allah'tan geri çevrilmesine hiçbir çare olmayan bir gün gelmeden önce yüzünü dosdoğru, sabit dine çevir. O gün (gelince) insanlar birbirlerinden ayrılırlar.

44- Her kim inkâr ederse, inkârı kendi aleyhinedir. Kim de salih amel işlerse, onlar kendileri için rahat bir yer hazırlamış olurlar.

45- Çünkü O, iman edip salih amel işleyenlere lütfundan mükafat verecektir. Çünkü O, kâfirleri sevmez.

46- Rüzgarları müjdeciler olarak göndermesi, size rahmetinden tattırması, emriyle gemilerin akıp gitmesi ve lütfundan rızık isteyip kazanmanız O'nun âyetlerindendir. Hem gerek ki şükredesiniz.

47- Andolsun ki biz, senden önce birçok peygamberleri kavimlerine gönderdik de, onlara apaçık delillerle vardılar. Onun üzerine günah işleyenlerden intikam aldık. Müminlere yardım ise, bizim nezdimizde bir hak oldu.

48- Allah O'dur ki, rüzgarları gönderir de bir bulut savururlar. Derken onu gökyüzünde nasıl dilerse öyle serer, parça parça da eder. Derken yağmuru görürsün, aralarından çıkar. Derken onu kullarından kimlere diliyorsa döküverdi mi derhal yüzleri güler.

49- Halbuki onlar, daha önce üzerlerine yağmur indirilmeden evvel ümidi kesmişlerdi.

50- Şimdi bak Allah'ın rahmetinin eserlerine! yeryüzünü ölümünden sonra nasıl diriltiyor? Şüphe yok ki O, mutlaka ölüleri diriltir. O her şeye kâdirdir.

51- Andolsun ki biz, bir rüzgâr göndersek de onu (rahmetin eseri olan ekini) sararmış görseler, mutlaka onun arkasından nankörlüğe başlarlar.

52- Çünkü sen ölülere işittiremezsin. O daveti, arkalarını dönmüş giderlerken sağırlara da duyuramazsın.

53- Körleri de sapıklıklarından hidayete getiremezsin. Sen ancak âyetlerimizi iman edeceklere duyurursun da onlar müslüman olur, selâmeti bulurlar.

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِى الْبَرِّ وَالْبَحْرِ **Karada ve denizde fesat ortaya çıktı.** Fıtrata ait düzen

bozuldu, gerek tabiat gerek sosyal şartlarda uygunsuzluk belirdi. بِمَا كَسَبَتْ اَيْدِي النَّاسِ **İnsanların ellerinin kazancı yüzünden.** Fıtratın aksine takip edilen şirk, ahlaksızlık, haksızlık, çeşitli hevalar, türlü mezheplerle beşerî hırsların çarpışması sebebiyle ki, لِيُذ۪يقَهُمْ بَعْضَ الَّذ۪ي عَمِلُوا **yaptıklarının bazısını Allah kendilerine (bu dünyada) tattırmak için böyle yaptı.** Tamamını ise ahirette tadacaklar, asıl cezalarını orada çekecekler. Fakat bu dünyada da biraz tattırılırlar. لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ **Gerek ki dönerler diye.** Yani amellerinin cezasını biraz tatsınlar da tevbe edip şirkten vazgeçerek fıtrat dinine, Hakk'ın birliğine, sağlam ve düzgün yola dönsünler diye. Ve işte Hz. Muhammed'in peygamber olarak gönderilmesi, insanları tevbe ve iyiliğe davet ile kurtuluşa, selâmete çıkarmak içindir. Bunun için buyuruluyor ki: Resulüm! قُلْ **De ki:** س۪يرُوا فِي الْاَرْضِ **Yeryüzünde bir gezin de** فَانْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذ۪ينَ مِنْ قَبْلُ **bakın bundan öncekilerin sonu nasıl olmuş!** كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُشْرِك۪ينَ **Onların pek çoğu müşrikti.** Şirk koşmakla Allah'ın hikmetine karşı hüküm koymaya kalkışmakla Allah'tan kurtulmanın çaresini bulamadılar. Sonunda ister istemez Allah'ın hükmüne boyun eğerek kahrolup gittiler. Onun için فَاَقِمْ وَجْهَكَ لِلدّ۪ينِ حَن۪يفاً *"Yüzünü o doğru ve sabit dine tut."* وَمِنْ اٰيَاتِه۪ٓ اَنْ يُرْسِلَ الرِّيَاحَ مُبَشِّرَاتٍ *"Rüzgarları müjdeciler olarak göndermesi de O'nun âyetlerindendir."* Bu âyetler, ibaresiyle kainattaki hallerin değişikliklerini ifade ederken, işaretiyle de sosyal durumlardaki değişiklikleri temsil etmektedir. Rüzgarların, değişikliklerin uyarıcısı olduğu gibi müjdecileri de vardır. Tabiatta meydana gelen fesat onlarla düzelir.

اَللّٰهُ الَّذ۪ي خَلَقَكُمْ مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ
ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفاً وَشَيْبَةًۜ يَخْلُقُ
مَا يَشَٓاءُۚ وَهُوَ الْعَل۪يمُ الْقَد۪يرُ ﴿٥٤﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ
الْمُجْرِمُونَۙ مَا لَبِثُوا غَيْرَ سَاعَةٍۜ كَذٰلِكَ كَانُوا يُؤْفَكُونَ ﴿٥٥﴾
وَقَالَ الَّذ۪ينَ اُو۫تُوا الْعِلْمَ وَالْا۪يمَانَ لَقَدْ لَبِثْتُمْ ف۪ي كِتَابِ اللّٰهِ

إِلَىٰ يَوْمِ الْبَعْثِ فَهَٰذَا يَوْمُ الْبَعْثِ وَلَٰكِنَّكُمْ كُنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ
﴿٥٦﴾ فَيَوْمَئِذٍ لَّا يَنفَعُ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَعْذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ
﴿٥٧﴾ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا الْقُرْآنِ مِن كُلِّ مَثَلٍ وَلَئِن
جِئْتَهُم بِآيَةٍ لَّيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ أَنتُمْ إِلَّا مُبْطِلُونَ ﴿٥٨﴾ كَذَٰلِكَ
يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٩﴾ فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ
حَقٌّ وَلَا يَسْتَخِفَّنَّكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ ﴿٦٠﴾

Meâl-i Şerifi

54- Allah O'dur ki, sizi güçsüz olarak yaratır, sonra güçsüzlüğün arkasından kuvvet verir. Sonra kuvvetin arkasından yine güçsüzlüğe ve ihtiyarlığa getirir. O dilediğini yaratır. Ve O, her şeyi bilir, her şeye gücü yeter.

55- Kıyamet kopacağı gün günahkarlar dünyada bir saatten fazla durmadıklarına yemin ederler. Onlar önceden de böyle haktan çevriliyorlardı.

56- Kendilerine ilim ve iman verilenler de şöyle diyecekler: "Andolsun ki, Allah'ın kitabında takdir edilmiş olan tekrar dirilme gününe kadar kaldınız. İşte bu, dirilme günüdür. Fakat siz bunu bilmiyordunuz.

57- Artık o gün zulmedenlere mazeretleri fayda vermeyecektir. Onların dertlerinin çaresine de bakılmayacaktır.

58- Andolsun ki, biz insanlar için bu Kur'ân'da her türlü meselden örnekler getirdik. Yemin ederim ki, sen onlara başka bir âyet de getirsen o kâfirler yine: "Siz yalancılardan (uydurduğunuz sözü Allah'a nispet edenlerden) başkası değilsiniz." diyeceklerdir.

59- İşte bilmeyenlerin kalblerini Allah böyle mühürler.

60- Şimdi sen sabret. Çünkü Allah'ın vaadi mutlaka haktır. Sakın imanı sağlam olmayanlar seni hafifliğe sevketmesinler.

Sûrenin son bölümündeki bu öğüdü kuvvetlendirip desteklemekle müjde verme hususunda birçok hikmetleri içeren Lokman Sûresi geliyor.

Lokman Sûresi

Mekke Döneminde İndi

Âyet Sayısı: 34

Lokman Sûresi Mekke devrinde inmiştir. Ancak وَلَوْ اَنَّ مَا فِى الْاَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ اَقْلَامٌ den itibaren üç âyetin Medine devrinde indiğine dair bir rivayet vardır. Şöyle ki: Resulullah (s.a.v.) hicret buyurduğu zaman Medine'de yahudi âlimleri şöyle demişler: "İşittik ki sen وَمَا اُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ اِلَّا قَلِيلًا *"Size ilimden sadece az bir şey verildi."* (İsra, 17/85) diyormuşsun. Bizi mi kastettin, yoksa kavmini mi?" Buyurmuş ki: "Hepsini de". "Öyle ise, demişler, sen bilirsin ki, bize Tevrat verilmiştir ve onda her şeyin açıklaması vardır." Bunun üzerine Peygamber (s.a.v.): "Allah'ın ilmi içinde o az bir şeydir." buyurmuş, Allah Teâlâ da o âyetleri indirmiştir.

Âyetleri : Mekkî ve Medenî sayımında otuz üç, diğerlerinde otuz dörttür.

Kelimeleri: Beş yüz kırk sekizdir.

Harfleri : İki bin yüz ondur.

Fâsılası : م ، ن ، ظ ، ر ، مد نظر harfleridir.

İniş Sebebi: Kureyş'in Lokman'dan soru sormaları olmuştur. (Bahir ve Âlûsi)

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

الٓمٓ ﴿١﴾ تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ الْحَك۪يمِ ﴿٢﴾ هُدًى وَرَحْمَةً
لِلْمُحْسِن۪ينَ ﴿٣﴾ اَلَّذ۪ينَ يُق۪يمُونَ الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكٰوةَ وَهُمْ
بِالْاٰخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٤﴾ اُو۬لٰٓئِكَ عَلٰى هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ وَاُو۬لٰٓئِكَ هُمُ
الْمُفْلِحُونَ ﴿٥﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْتَر۪ي لَهْوَ الْحَد۪يثِ لِيُضِلَّ
عَنْ سَب۪يلِ اللّٰهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًاۜ اُو۬لٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُه۪ينٌ
﴿٦﴾ وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِ اٰيَاتُنَا وَلّٰى مُسْتَكْبِرًا كَاَنْ لَمْ يَسْمَعْهَا
كَاَنَّ ف۪ٓي اُذُنَيْهِ وَقْرًاۚ فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ اَل۪يمٍ ﴿٧﴾ اِنَّ الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتُ النَّع۪يمِ ﴿٨﴾ خَالِد۪ينَ ف۪يهَاۜ وَعْدَ اللّٰهِ
حَقًّاۜ وَهُوَ الْعَز۪يزُ الْحَك۪يمُ ﴿٩﴾ خَلَقَ السَّمٰوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا
وَاَلْقٰى فِي الْاَرْضِ رَوَاسِيَ اَنْ تَم۪يدَ بِكُمْ وَبَثَّ ف۪يهَا مِنْ كُلِّ دَٓابَّةٍۜ
وَاَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَٓاءِ مَٓاءً فَاَنْبَتْنَا ف۪يهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَر۪يمٍ ﴿١٠﴾
هٰذَا خَلْقُ اللّٰهِ فَاَرُون۪ي مَاذَا خَلَقَ الَّذ۪ينَ مِنْ دُونِه۪ۜ بَلِ الظَّالِمُونَ ف۪ي ضَلَالٍ
مُب۪ينٍ ﴿١١﴾

Meâl-i Şerifi

1- Elif, Lâm, Mîm.

2- Bunlar, o hikmetli kitabın âyetleridir.

3- O, güzellik ve iyilik yapanlar için bir hidayet ve rahmettir.

4- Onlar, namazı kılarlar, zekatı verirler, âhirete de kesin olarak inanırlar.

5- İşte bunlar, Rableri tarafından bir hidayet üzeredirler. Kurtuluşa erecek olanlar da işte onlardır.

6- Bayağı insanlardan kimi de vardır ki, bilgisizce Allah yolundan saptırmak ve onu eğlence yerine tutmak için laf eğlencesi (veya boş söz) satın alırlar. İşte onlar için aşağılayıcı bir azab vardır.

7- Onun karşısında âyetlerimiz okunduğu zaman da sanki onları işitmemiş, sanki kulaklarında bir ağırlık varmış gibi büyüklük taslayarak yüz çevirir. İşte onu, acı verecek bir azab ile müjdele.

8- Fakat iman edip de salih amel işleyenlere gelince, onlar için nimet cennetleri vardır.

9- Onlar orada ebedî olarak kalacaklardır. Bu, Allah'ın gerçek bir vaadidir. O, çok güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir.

10- O, gökleri direksiz yarattı, onları görüyorsunuz. Yeryüzüne de sizi çalkalar diye ağır baskılar (sabit ve büyük dağlar) bıraktı ve orada herbir hayvandan üretti. Hem biz gökten bir su indirdik de orada her güzel çiftten (veya her hoş çeşitten) bitkiler yetiştirdik.

11- İşte bu, Allah'ın yarattığıdır. Haydi gösterin bana O'ndan başkaları ne yaratmıştır? Fakat o zalimler, apaçık bir sapıklık içindedirler.

لِلْمُحْسِنِينَ **Muhsinler** (iyilik yapanlar)a bu Kur'ân'da indirildiği şekilde amelde ihsan yapanlar. Bakara Sûresi'nin başında هُدًى لِلْمُتَّقِينَ *"müttekiler için bir hidayettir."* (Bakara, 2/2) buyurulmuştu. Burada ise; هُدًى وَرَحْمَةً لِلْمُحْسِنِينَ *"İhsanda bulunanlar için bir hidayet ve rahmettir"* buyuruluyor. Nişâbûrî tefsirinde der ki: "Burada 'muhsinin' (ihsanda bulunanlar) denildiği için bir de rahmet ilâve buyurulmuştur. Çünkü ihsan derecesi takvanın üzerindedir. Çünkü Peygamber (s.a.v.) الاِحْسَانُ اَنْ تَعْبُدَ اللّٰهَ كَاَنَّكَ تَرَاهُ "İhsan, Allah'ı görüyormuşsun gibi O'na ibadet etmendir."(1) buyurmuştur. Allah Teâlâ da اِنَّ اللّٰهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ *"Allah, şüphesiz müttekilerle ve ihsanda bulunan (iyilik yapan) kimselerle beraberdir."* (Nahl, 16/128) ve لِلَّذِينَ اَحْسَنُوا الْحُسْنٰى وَزِيَادَةٌ *"İyilik ve güzel amel yapanlara, daha*

(1) Buharî, Tefsiru Sureti 31/2, İman, 37; Müslim, İman, 57; Ebu Davud, Sünnet, 16; Tirmizî, İman, 4; İbn Mâce, Mukaddime, 9; Ahmed b. Hanbel, I, 27, 51, 53, 319; II, 107, 426; IV, 129, 163.

güzeli var ve bir de fazlası vardır." (Yunus, 10/26) âyeti kerimeleriyle buna işaret buyurmuştur. Burada الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ *"gaybe inanırlar."* (Bakara, 2/3) kaydının zikredilmemesi de bunu destekler.(1)

لَهْوَ الْحَدِيثِ **Laf eğlencesi: Eğlence söz;** insanı oyalayan, işinden alakoyan sözler, asılsız hikâyeler, masallar, romanlar ve tarih kılıklı efsaneler, güldürücü lâkırdılar, gevezelikler, nağmeler gibi eğlendirici sesler. Bu âyetin iniş sebebinde deniliyor ki: Nadr b. Hâris ticaretle Faris'e (İran'a) gidiyor. Acemlerin hikâyelerini, efsane kitaplarını getiriyor ve bunları Kureyşe okuyarak: "Muhammed, size Âd ve Semûd hikâyeleri söylüyor gelin ben size Rüstem'in, İsfendiyar'ın, Kisraların hikâyelerini anlatayım." diyor ve bu şekilde birçoklarının Kur'ân dinlemesine engel oluyordu. Bundan başka güzel bir şarkıcı câriye almış, birinin müslüman olacağını işittiği zaman onu alıp câriyesine: "Haydi buna yedir, içir, söyleyiver." der, böylece eğlendirip: "Gördün ya bu, Muhammed'in çağırdığından, namazdan, oruçtan, onun önünde çarpışmaktan daha iyi değil mi?" dermiş. İbnü Hatal da bir câriye almış, sövüp saymayı şarkı olarak söylermiş. Âyetin sonunda أُولَٰئِكَ لَهُمْ *"İşte onlar için..."* diye çoğul kipi getirilmesine bakılırsa, bunların hepsinin de âyetin iniş sebebinde dahil olması gerekir. Tefsircilerin çoğu bunu şarkı ile tefsir etmişlerse de muhakkik âlimlerin tercihi, açık şekliyle genel olmasıdır. Bununla birlikte burada asıl kötülemenin hikmeti şununla anlatılmıştır: لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ **Bilmeyerek, Allah yolundan sapıtmak;** yani saptırdığını hissettirmeden, yaptığı işin sonunu sezdirmeden dini, ahlâkı bozmak وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًا **ve onu,** yani Allah yolunu, hak dinini **eğlence yerine tutmak için.** يَتَّخِذَ Hafs, Hamza, Kisâî, Yakub kırâetlerinde nasb ile (son harekesi üstün olarak), diğerlerinde ref' ile (son harekesi ötre olarak) okunur. Bu durumda بِغَيْرِ عِلْمٍ *"bilmeyerek"* ifadesi يَشْتَرِي *"satın alır"* kısmına bağlanabilirse de nasb kırâetinde dalâlin (sapıtma) kaydı olması gerekir.

بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا Ra'd Sûresi'nde اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَاوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا *"Allah O'dur ki, gökleri gördüğünüz (şekilde) direksiz olarak yükseltti."* (Ra'd, 13/2) âyetinin tefsirine bakınız. Bu âyet, Allah Teâlâ'nın kuvvet ve hikmetini zihinlere yerleştirmek suretiyle tevhidi hazırlıyor. Ve onun için أَنْزَلْنَا *"indirdik"* ile آتَيْنَا *"verdik"* ifadelerinde gaibden (üçüncü şahıstan) mütekellime (birinci şahısa) iltifat buyuruluyor (dönülüyor).

هَٰذَا خَلْقُ اللَّهِ **İşte bu anlatılanlar, Allah'ın yarattığı.** فَأَرُونِي مَاذَا خَلَقَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ **Haydi gösterin bana ondan berikiler ne yaratmış? Hiç.** بَلِ **Fakat** الظَّالِمُونَ **o**

(1) Nisâburî, Tefsiru Garâibi'l-Kur'ân ve Reğâibü'l-Furkan, (Taberî'nin kenarında), XXI, 52.

zalimler; yani yaratma ve ilâhlık kavramlarına haksızlık ederek pek büyük zalim olan, Allah'a ortak koşma suçunu işleyen müşrikler فِى ضَلَالٍ مُبِينٍ **açık bir sapıklık içindedirler.** Açık olan bir gerçekten sapıyorlar ki, bunlarda iki yönden haksızlık ve şaşkınlık vardır. Bir taraftan yaratılmışa yaratıcı kudreti isnad ederek, filan şunu yarattı, falan şunu yarattı, diye yalan söylerler; bir taraftan da hiçbir şey yaratmadığı bilinen şeylere taparlar.

Şimdi burada şöyle bir soru hatıra gelebilir: İlim ve hikmet, fen ve sanat ile insanlar tarafından birtakım şeyler yapılmıyor mu? Bunlar birer yaratma değil midir? denilebilir. Buna karşı hikmetin Allah vergisi olduğu ve dolayısıyle hikmetle yapılan şeylerin de yaratıcısının Allah olduğu bilinerek O'na şükredilmesi lazım geleceği ve hakîm (bilge) kişinin görüşünde de şirkin çok büyük bir zulüm olduğu anlatılarak buyuruluyor ki:

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا لُقْمٰنَ الْحِكْمَةَ اَنِ اشْكُرْ لِلّٰهِ وَمَنْ يَشْكُرْ
فَاِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِه۪ۚ وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ حَم۪يدٌ ﴿١٢﴾ وَاِذْ قَالَ
لُقْمٰنُ لِابْنِه۪ وَهُوَ يَعِظُهُ يَا بُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللّٰهِ اِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ
عَظ۪يمٌ ﴿١٣﴾ وَوَصَّيْنَا الْاِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِۚ حَمَلَتْهُ اُمُّهُ وَهْنًا
عَلٰى وَهْنٍ وَفِصَالُهُ ف۪ي عَامَيْنِ اَنِ اشْكُرْ ل۪ي وَلِوَالِدَيْكَۜ اِلَيَّ الْمَص۪يرُ
﴿١٤﴾ وَاِنْ جَاهَدَاكَ عَلٰٓى اَنْ تُشْرِكَ ب۪ي مَا لَيْسَ لَكَ بِه۪ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا
وَصَاحِبْهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا وَاتَّبِعْ سَب۪يلَ مَنْ اَنَابَ اِلَيَّۚ ثُمَّ اِلَيَّ
مَرْجِعُكُمْ فَاُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ يَا بُنَيَّ اِنَّهَا اِنْ تَكُ
مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ ف۪ي صَخْرَةٍ اَوْ فِي السَّمٰوَاتِ اَوْ فِي

الْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿١٦﴾ يَا بُنَيَّ أَقِمِ الصَّلَاةَ
وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا أَصَابَكَ إِنَّ
ذَٰلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٧﴾ وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ
فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿١٨﴾ وَاقْصِدْ
فِي مَشْيِكَ وَاغْضُضْ مِنْ صَوْتِكَ إِنَّ أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ لَصَوْتُ
الْحَمِيرِ ﴿١٩﴾

Meâl-i Şerif

12- Andolsun ki biz, Lokman'a "Allah'a şükret!" diye hikmet verdik. Kim şükrederse kendi iyiliğine eder. Kim de nankörlük ederse, şüphesiz ki Allah, hiçbir şeye muhtaç değildir, daima övülmeye layıktır.

13- Hani bir zaman Lokman, oğluna öğüt vererek demişti ki: "Yavrucuğum! Allah'a ortak koşma, çünkü Allah'a ortak koşmak (şirk), elbette büyük bir zulümdür."

14- Gerçi biz insana, anasına ve babasına itaati de tavsiye ettik. Anası onu zayıflık üstüne zayıflıkla taşıdı. Onun sütten ayrılması da iki yıl içindedir. (Biz insana): "Bana, anana ve babana şükret" diye de tavsiye ettik. Dönüş, ancak banadır.

15- Bununla beraber eğer her ikisi de bilmediğin bir şeyi, bana ortak koşman hususunda seni zorlarsa, onlara itaat etme. Fakat dünyada onlarla iyi geçin ve bana yönelenlerin yolunu tut. Sonra dönüşünüz ancak banadır. O zaman ben de size yaptıklarınızı haber vereceğim.

16- "Yavrucuğum! Haberin olsun ki, yaptığın bir hardal tanesi ağırlığınca olsa da, bir kaya içinde veya göklerde, yahut yerin dibinde gizlense, Allah onu getirir, mizanına kor. Çünkü Allah en ince şeyleri bilir, her şeyden haberdardır."

17- "Yavrucuğum! Namazı kıl, iyiliği emret, kötülükten sakındır. Başına gelenlere sabret, çünkü bunlar, azmi gerektiren işlerdendir."

18- "Hem insanlara karşı avurdunu şişirme (kibirlenme) ve

yeryüzünde çalımla yürüme. Çünkü Allah övünen ve kuruntu edenlerin hiçbirini sevmez.

19- Yürüyüşünde tabii ol, sesini alçalt, çünkü seslerin en çirkini elbette eşeklerin sesidir.

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا لُقْمٰنَ الْحِكْمَةَ **Şanım hakkı için Lokman'a hikmet verdik.** Lokman Hakîm'in kim olduğu hakkındaki rivayetlerin özü, Ebus-Suud'un nakline göre şudur: "Lokman b. Bâurâ ki, Azer evladından olup, Eyyub (a.s.)ın kız kardeşinin veya teyzesinin oğlu imiş. Uzun zaman yaşamış, Davud (a.s.)a yetişmiş ve ondan ilim almış ve onun peygamber oluşundan önce fetva da verirmiş. Sanat sahibiymiş. İsrailoğullarında kadılık ettiği de söylenmiş."[1] Bazıları bunun bir peygamber olduğunu söylemişlerse de, çoğunluğun görüşüne göre peygamber değil, bir hakîm (bilge) idi. İbnü Rüşdün "Tehâfüt"ünde dediği gibi her nebî hakîm ise de her hakîm nebî değildir.

يُؤْتِى الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَٓاءُ وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ اُوتِىَ خَيْرًا كَثِيرًا *"Allah, hikmeti dilediğine verir. Her kime hikmet verilirse ona birçok hayır verilmiş olur."* (Bakara, 2/269) âyetinde hikmetin tarifi hakkında geniş açıklama geçmişti. Burada da diyorlar ki, "âlimlerin örfünde hikmet; insan nefsinin teorik ilimleri iktibas edip, tatbikatta üstün fiilleri gücü ölçüsünde tam bir meleke kazanarak kemale erdirmesidir." Yani hikmet, bazen teorik ve bazen bilimsel olarak tarif edilirse de tam mânâsıyla hikmet, illet ve sebepleri bilerek, gayeye isabet edecek şekilde ameli ilme, ilmi amele uydurmaktır. Bunun için kendine hikmet verilene birçok hayır verilmiş olduğu beyan buyurulmuştur. Allah Teâlâ'nın âlemde hikmetiyle koyup tahsis buyurduğu sebepleri ve hükümleri, yani kanunları keşfederek ondan birtakım ilmî sonuçlar çıkarma yeteneği, şüphe yok ki, Allah'ın büyük bir vergisidir. Hakîm (bilge) olan kimseye yakışan da ilim ve amel bakımından bunun şükrünü yerine getirmektir. Nitekim şöyle buyuruluyor: Lokman'a hikmeti verdik اَنِ اشْكُرْ لِلّٰهِ **ki, şükret Allah'a diye.** Bu şükrün ilmî yönü önce o hikmetin, Allah Teâlâ'nın bir vergisi olduğunu bilerek Allah'ı şirkten tenzih etmektir. Amelî yönü de işlerinde takip ettiği gaye ve maksatlarında kendi heveslerini değil, Allah'ın rızasını gözetmektir.

وَمَنْ يَشْكُرْ فَاِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِه۪ **Ve her kim şükrederse sırf kendi lehine şükretmiş olur.** Çünkü sonunda faydası kendine ait olur. Fakat kendine hikmet verilenler içinde nankörlük ederek küfre sapanlar da bulunduğuna işaret ile buyuruluyor ki: وَمَنْ كَفَرَ **Ve her kim de nankörlük ederse;** o hikmeti Allah'tan bilmeyip de, ben yapıyorum, ben yaratıyorum diyerek şükretmez de suistimal ederse **kendi**

(1) Ebu's-Suud, İrşâdü'l-Akli's-Selîm ilâ Mezâya'l-Kur'âni'l-Kerîm, VII, 71.

aleyhine etmiş olur. فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ حَميدٌ **Çünkü Allah ganidir, ihtiyacı yoktur, hem hamiddir, zatında övgüye layıktır.** Hamiddir, hiç kimse övmese bile kendini övmesini bilir. Yahut mahmuddur, bütün yaratıklar O'na, kendi hal lisanlarıyla hamdederler. Filan filozof hikmet adına küfre düşerse O'na hiçbir zarar eriştiremez, kendi kınanmış olur. Bu taksimden sonra Lokman'ın şükrünü nasıl yerine getirdiğine dair hikmet ve ahlaktan bir iki örnek anlatılarak buyuruluyor ki: وَاِذْ قَالَ لُقْمٰنُ لِابْنِه۪ **Ve hani,** yani unutma, **daima an o vakti ki, Lokman da oğluna dedi.** وَهُوَ يَعِظُهُ **O'na vaaz ediyordu; öğüt veriyordu.** Ragıb'ın açıklamasına göre, vaaz, korkutmaya yakın bir sıkıştırmadır.(1) İmam Halil ise kalbi inceltecek şekilde hayrı hatırlatmak demiştir ki, daha güzeldir. يَا بُنَيَّ **Oğulcuğum, yavrum dedi,** لَا تُشْرِكْ بِاللّٰهِ **Allah'a şirk koşma** اِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظ۪يمٌ **çünkü şirk, çok büyük bir zulümdür.** Yahut and olsun ki şirk, çok büyük bir zulümdür. Önce bir zulüm, bir haksızlıktır. Çünkü zulüm, bir şeyi yerinden başa bir yere koymaktır. Allah'ın hakkını, Allah'tan başkasına vermektir. Aynı zamanda وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَن۪ٓي اٰدَمَ *"Andolsun ki biz Âdemoğullarını üstün bir şerefe nail kıldık.."* (İsrâ, 17/70) âyetinin ifadesince Allah'ın şerefli kıldığı, şeref verdiği insan nefsini mahlûka ibadet ettirerek alçak ve zelil kılmaktır. İkinci olarak büyük bir zulümdür. Çünkü bu mabutluğu hiç yeri olmayan ve olmasına hiçbir şekilde imkan bulunmayan bir mevkiye koymaktır. Zira Zeyd'in malını alıp da Amr'e vermek zulümdür. Çünkü Zeyd'in malını Amr'ın eline koymaktır. Fakat hibe veya satış gibi temlik (milk yapma) sebeplerinden birisiyle o malın önceden veya sonradan Amr'ın milki olabilmesi, mümkündür. Halbuki şirk koşmak mabudluğu Allah'tan başkasına vermektir. Allah'tan başkasının ise mabud olmasına hiçbir şekilde cevaz ve imkan yoktur.

... وَوَصَّيْنَا الْاِنْسَانَ ***"Biz insana vasiyet ettik..."*** Bu iki âyet, Lokman'ın öğütlerini hikâye esnasında ve şirki yasaklamayı tekit akışı içersinde söz münasebeti suretiyle mu'teriza (ara cümlesi) halinde başlı başına ilâhî bir kelamdır. Rivayet edildiğine göre Sa'd b. Ebî Vakkas (r.a.) ile anası hakkında inmiştir. Şöyle ki: Adı geçen anasına itaat eden bir kimseydi. İslâm'a girdiği zaman anası: "Ey Sad! Sen ne yaptın? Eğer sen bu yeni dini bırakmazsan yemin olsun ki, ben yemem, içmem, nihayet ölürüm. Sen de benim yüzümden 'Hey anasının katili!' diye kötü bir isimle anılırsın demiş. O da: 'Yapma ana, ben bu dini hiçbir şey için terketmem' demiş. Anası da iki gün, iki gece yememiş, kuvvetten düşmüş. Bunu gören Sa'd, 'Anneciğim! Bilesin ki, vallahi yüz canım olsa da bi-

---

(1) Ragıb el-Isfahanî, el-Müfredât, 527.

rer birer çıksa, ben bu dini hiçbir şey için terk edemem, artık dilersen ye, dilersen yeme, demiş. Bunun üzerine anası yemeğini yemiş. İşte bu iki âyet veyahut ikinci âyet bu sebeple inmiştir.

وَهْنًا عَلٰى وَهْنٍ **Vehin, vehin üstüne,** bu sıfat tamlaması اُمّ "ana"dan haldir. Vehn, harekette zayıflıktır. Yani anası günden güne ağırlaşmak suretiyle zayıflık, zayıflık üstüne. وَفِصَالُهُ فٖى عَامَيْنِ **Süt kesimi de iki yıldadır.** Bunun zahirinden emzik süresinin en çoğunun iki sene olduğu anlaşılıyor ki, İmam Ebu Yusuf ve İmam Muhammed ile İmam Şâfiî'nin görüşleridir. Fakat İmam-ı Azam, ihtiyat olmak üzere Ahkâf Sûresi'nde gelecek olan وَحَمْلُهُ وَفِصَالُهُ ثَلٰثُونَ شَهْرًا *"Ana karnında taşınması ile sütten kesilmesi otuz aydır."* (Ahkaf, 46/15) âyeti ile otuz ay olduğunu söylemiştir. Bununla beraber fetva İmameyn'in görüşüne göredir. اَنِ اشْكُرْ **Şükret diye.** Bununla وَصَّيْنَا *"vasiyet ettik"* ifadesi tefsir ediliyor. Yani şöyle, diye tavsiye ettik ki, şükret. لٖى وَلِوَالِدَيْكَ **Bana ve anana babana.** Birisi peygamber (s.a.v.)e "Ben kime iyilik edeyim?" diye sormuştu. Buyurdu ki: "Anana, sonra yine anana, sonra yine anana. Ya ondan sonra?" dedi, "babana" buyurdu.[1] Anaya babaya şükür, haklarını gözetmek, itaat ve iyilikte bulunmak ve dua etmektir. İsrâ Sûresi'nde özellikle açıklanmıştır. (İsrâ, 17/23-24. âyetlerin tefsirine bkz.) اِلَيَّ الْمَصٖيرُ **Dönüş ise banadır.** Yani şükredip etmediğinizi o zaman ben sorarım. Bu cümle, Allah'a şükrün daha önemli ve önce olduğunu anlatmak suretiyle ikinci âyetin hükmüne bir hazırlıktır.

وَاِنْ جَاهَدَاكَ عَلٰٓى اَنْ تُشْرِكَ بٖى **Bununla beraber,** yani anaya babaya da şükrü insana tavsiye etmiş olmamızla beraber, **onlar seni bana şirk koşasın diye zorlarlarsa** مَا لَيْسَ لَكَ بِهٖ عِلْمٌ **sence hakkında hiçbir bilgi olmayan,** yani hiçbir ilimde yeri olmayıp, imkansız olan **şirki isnad ettirmek üzere seni sıkıştırırlarsa** فَلَا تُطِعْهُمَا **o hususta ikisine de itaat etme** وَصَاحِبْهُمَا فِى الدُّنْيَا مَعْرُوفًا **de onlara normal şekilde yardımcı ol.** Yani günaha iştirak etmeksizin şeriatın razı olacağı iyilik ve insanlığın gerektireceği şekilde beraberlerinde bulun. Mesela yemek, içmek, giymek gibi ihtiyaçlarını düzene koymak, eziyet etmemek, ağır söylememek, hastalıklarına bakmak, vefatlarında defnetmek gibi dünyaya ait yardımlarını yap. Din işine gelince وَاتَّبِعْ سَبٖيلَ مَنْ اَنَابَ اِلَيَّ **bana yönelmiş olan samimi, ihlâslı tek Allah'a inanan kimsenin yolunu tut.** ثُمَّ اِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَاُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ **Sonra hepinizin dönüşü banadır, o zaman ben size neler yaptığınızı haber vereceğim.**

يَا بُنَيَّ اِنَّهَٓا **Yavrum, gerçekten o yaptığın iyilik veya kötülük** اِنْ تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ *"Bir hardal tanesi kadar da olsa..."* Yani ne kadar küçük ve gizli ve ne

(1) Buharî, Edeb, 2; Müslim, Birr, 1; Ebu Davud, Edeb, 120; Tirmizî, Birr, 1; İbn Mâce, Edeb, 1.

kadar yüksek veya alçak olursa olsun **يَأْتِ بِهَا اللّٰهُ Allah onu getirir, ahirette karşına kor. اِنَّ اللّٰهَ لَطِيفٌ Çünkü Allah latîftir.** Lütuf ve inceliği çok; kudreti en ince, en gizli şeylere yetişir. **خَبِيرٌ İlmi ile hepsini bilir. يَا بُنَيَّ اَقِمِ الصَّلٰوةَ Yavrum, namazı devamlı kıl, kendini erdirmek için وَاْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ iyiliği emredip, kötülükten sakındır.** Diğerlerini kemale erdirmek, toplumu doğruluğa götürmek için **وَاصْبِرْ عَلٰى مَٓا اَصَابَكَ başına gelene de sabret.** Yani iyiliği emredip, kötülüğü yasaklamak kolay değildir. O yüzden başına birtakım musîbetlerin gelmesi düşünülür ki, onlara sabretmek gerekir.

Umeyr b. Habîb (r.a.) hazretleri oğullarına vasiyetinde demiştir ki: "Herhangi biriniz, iyiliği emredip kötülükten menetmek isterse, ondan önce işkenceye hazırlansın ve Allah'dan sevab geleceğine kesin kanaat edinsin. Çünkü her kimin Allah'dan sevaba kesin kanaati olursa dokunan eziyeti duymaz." **اِنَّ ذٰلِكَ مِنْ عَزْمِ الْاُمُورِ Çünkü bu işlerin her birisi azmedilecek büyük işlerdendir. وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ Ve insanlara karşı avurdunu şişirme;** avurt etme, yani böbürlenip kibirlenme.

صَعَرٌ SA'R; bir hastalıktır ki, develeri yakalar da boyunlarını büker. Şu halde "tas'ir" boynu dertli deve gibi başını yana bükmek demek olur ki, kibirli kimselerin âdetidir. Dilimizde buna avurt etmek veya kasılmak denir. Buna, insanlara yanağını eğme, boyun eğme, yani kendini küçük düşürme mânâsını veren de olmuştur. Bu da muhtemel olmakla beraber, üstündeki ve altındaki ifadeye uygun olan birincisidir. Yani iyiliği emredip, kötülüğü yasaklamakla beraber kibirlenme. **وَلَا تَمْشِ فِى الْاَرْضِ مَرَحًا Ve yeryüzünde çalımla yürüme. اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ Çünkü Allah kurulanın, öğünenin hiçbirini sevmez. وَاقْصِدْ فِى مَشْيِكَ Gidişinde orta yolu tut. وَاغْضُضْ مِنْ صَوْتِكَ Sesinden de biraz indir.** Söylerken bağırma. **اِنَّ اَنْكَرَ الْاَصْوَاتِ Çünkü seslerin en beti, en hoşa gitmeyen tatsızı لَصَوْتُ الْحَمِيرِ herhalde eşeklerin sesidir.**

Lokman'a hikmetin şükür için verildiği anlatıldıktan ve oğluna öğüdüyle hikmet ve şükründen bazı örnekler gösterildikten sonra, genel olarak insanlığa olan ilâhî nimetleri hatırlatıp, nankör kâfirlerin zulüm ve sapıklığını bildirmekle tevhid ve şükre davet için buyuruluyor ki:

اَلَمْ تَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَا فِى السَّمٰوَاتِ وَمَا فِى
الْاَرْضِ وَاَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعَمَهُ ظَاهِرَةً وَبَاطِنَةً وَمِنَ النَّاسِ

مَنْ يُجَادِلُ فِي اللّٰهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُنِيرٍ ﴿٢٠﴾ وَاِذَا
قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَٓا اَنْزَلَ اللّٰهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ اٰبَٓاءَنَا
اَوَلَوْ كَانَ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ اِلٰى عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿٢١﴾ وَمَنْ يُسْلِمْ
وَجْهَهُٓ اِلَى اللّٰهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقٰى
وَاِلَى اللّٰهِ عَاقِبَةُ الْاُمُورِ ﴿٢٢﴾ وَمَنْ كَفَرَ فَلَا يَحْزُنْكَ كُفْرُهُ اِلَيْنَا
مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا اِنَّ اللّٰهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٣﴾
نُمَتِّعُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ اِلٰى عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٢٤﴾ وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ
مَنْ خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللّٰهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ بَلْ اَكْثَرُهُمْ
لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ اِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْغَنِيُّ
الْحَمِيدُ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ اَنَّ مَا فِي الْاَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ اَقْلَامٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ
مِنْ بَعْدِهِ سَبْعَةُ اَبْحُرٍ مَا نَفِدَتْ كَلِمَاتُ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ
﴿٢٧﴾ مَا خَلْقُكُمْ وَلَا بَعْثُكُمْ اِلَّا كَنَفْسٍ وَاحِدَةٍ اِنَّ اللّٰهَ سَمِيعٌ
بَصِيرٌ ﴿٢٨﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يُولِجُ الَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ
فِي الَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِٓي اِلٰٓى اَجَلٍ مُسَمًّى وَاَنَّ اللّٰهَ

بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٩﴾ ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْحَقُّ وَاَنَّ مَا يَدْعُونَ
مِنْ دُونِهِ الْبَاطِلُ وَاَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٣٠﴾

Meâl-i Şerifi

20- Görmediniz mi ki, Allah göklerde ve yerde ne varsa hepsini sizin hizmetinize vermiş, gizli ve açık olarak nimetlerini üzerinize yaymıştır. Bununla beraber insanlar içinde kimi de var ki, ne bir ilme, ne bir mürşide ve ne aydınlatıcı bir kitaba dayanmaksızın Allah hakkında mücadele ediyor.

21- Onlara: "Allah'ın indirdiğine tabi olun!"dendiği zaman: "Hayır, biz atalarımızı neyin üzerinde bulduksa, onun ardınca gideriz." diyorlar. Ya şeytan onları cehennnem azabına çağırıyor idiyse de mi onlara uyacaklar?

22- Oysa her kim iyilik yaparak yüzünü tertemiz Allah'a tutarsa, o gerçekten en sağlam kulpa yapışmıştır. Öyle ya bütün işlerin sonu Allah'a dayanır.

23- Kim de inkâr ederse, artık onun inkârı seni üzmesin. Onlar dönüp bize gelecekler. O zaman biz onlara bütün yaptıklarını haber vereceğiz. Gerçekten Allah, bütün kalblerin özünü bilir.

24- Biz onlara biraz zevk ettiririz de sonra kendilerini ağır bir azaba zorlarız.

25- Andolsun ki onlara: "Gökleri ve yeri kim yarattı?" diye sorsan, elbette "Allah" diyecekler. "Allah'a hamd olsun." de. Fakat onların çoğu bilmezler.

26- Göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah'ındır. Gerçekten Allah, hiçbir şeye muhtaç değildir, daima övülmeye lâyıktır.

27- Eğer yeryüzündeki ağaçlar hep kalem olsa, deniz de arkasından yedi deniz daha kendisine destek olduğu halde mürekkep olsa, yine de Allah'ın kelimeleri yazmakla tükenmez. Şüphesiz ki Allah çok güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir.

28- Sizin yaratılmanız da tekrar diriltilmeniz de ancak bir tek nefsin yaratılması ve tekrar diriltilmesi gibidir. Gerçekten Allah her şeyi işitir ve görür.

29- Görmedin mi ki, Allah geceyi gündüze sokuyor, gündüzü geceye sokuyor. Güneş ile ayı da emrine boyun eğdirmiştir. Her biri belirli bir süreye kadar akıp gidiyor. Şüphesiz ki Allah, yaptıklarınızdan haberdardır.

30- Bu da şundandır ki, Allah hakkın ta kendisidir. (İnsanların) O'ndan başka taptıkları ise mutlaka batıldır. Şüphesiz ki Allah, çok yücedir, çok büyüktür.

وَلَوْ اَنَّ مَا فِي الْاَرْضِ Bu âyetin tefsiri için bkz. (Kehf, 18/109)

اَلَمْ تَرَ

اَنَّ الْفُلْكَ تَجْر۪ي فِي الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ اللّٰهِ لِيُرِيَكُمْ مِنْ اٰيَاتِه۪ۜ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ

لَاٰيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣١﴾ وَاِذَا غَشِيَهُمْ مَوْجٌ كَالظُّلَلِ

دَعَوُا اللّٰهَ مُخْلِص۪ينَ لَهُ الدّ۪ينَۚ فَلَمَّا نَجّٰيهُمْ اِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُمْ

مُقْتَصِدٌۜ وَمَا يَجْحَدُ بِاٰيَاتِنَٓا اِلَّا كُلُّ خَتَّارٍ كَفُورٍ ﴿٣٢﴾ يَٓا اَيُّهَا

النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمْ وَاخْشَوْا يَوْمًا لَا يَجْز۪ي وَالِدٌ عَنْ وَلَدِه۪ۘ وَلَا مَوْلُودٌ

هُوَ جَازٍ عَنْ وَالِدِه۪ شَيْـًٔاۜ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا

وَلَا يَغُرَّنَّكُمْ بِاللّٰهِ الْغَرُورُ ﴿٣٣﴾ اِنَّ اللّٰهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِۚ

وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَۚ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْاَرْحَامِۜ وَمَا تَدْر۪ي نَفْسٌ مَاذَا تَكْسِبُ

غَدًاۜ وَمَا تَدْر۪ي نَفْسٌ بِاَيِّ اَرْضٍ تَمُوتُۜ اِنَّ اللّٰهَ عَل۪يمٌ خَب۪يرٌ ﴿٣٤﴾

Meâl-i Şerifi

31- Görmedin mi ki Allah, âyetlerinden bir kısmını size göstersin diye gemiler, Allah'ın nimetiyle denizde akıp gidiyor. Şüphesiz bunda çok sabredenler ve çok şükredenler için nice ibretler vardır.

32- Onları kara bulutlar gibi bir dalga sardığı zaman, dini yalnız kendisine has kılarak Allah'a yalvarırlar. Onları kurtarıp karaya çıkardığı zaman ise içlerinden doğru giden de bulunur. Bizim âyetlerimizi öyle nankör gaddarlardan başkası inkâr etmez.

33- Ey insanlar! Rabbinizden sakının ve bir günden korkun ki, baba çocuğuna hiçbir fayda veremez. Çocuk da babasına hiçbir şeyle fayda sağlayacak değildir. Şüphesiz Allah'ın vaadi gerçektir. O halde dünya hayatı sizi aldatmasın, sakın o çok aldatıcı şeytan sizi Allah'ın affına güvendirerek aldatmasın.

34- Şüphesiz ki, kıyamet saatinin bilgisi Allah yanındadır. Yağmuru O yağdırır, rahimlerde ne varsa (erkek veya dişi oluşunu, renk ve özelliklerini) O bilir. Hiçbir kimse yarın ne kazanacağını bilmez. Hiçbir kimse hangi yerde öleceğini de bilemez. Şüphesiz ki Allah her şeyi hakkıyla bilir, her şeyden haberdardır.

خَتَّارٍ Gaddar, yani sözünde durmayıp, ahdini çokça bozan demektir.

اِنَّ اللّٰهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ *"Kıyamet saatinin bilgisi Allah katındadır..."* Abdullah b. Ömer (r.a.)dan rivayet edilmiştir: Resulullah (s.a.v.): "Gaybın anahtarları beştir, onları ancak Allah bilir." buyurmuş ve bu âyeti okumuştur. Rivayet edildiğine göre Hâris b. Ömer adında bir adam Resullulah (s.a.v.) hazretlerine gelmiş "Ya Muhammed! Kıyametin kopması ne zaman? Beldelerimiz kuraklıktan sıkıldı, bolluk ne zaman? Karımı gebe bıraktım, ne doğuracak? Bugün kazandığımı biliyorum, yarın ne kazanacağım? Nerede doğduğumu biliyorum, fakat nerede öleceğim?"(1) diye sormuş. Bu âyet bu sebeple inmiştir. Demek ki, âyet, sorulan bir sorunun cevabıdır. Fakat kendisinden önceki âyetlere göre de mukadder (gizli) bir sorunun cevabıdır. Çünkü Rûm Sûresi'nin sonunda وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَ *"Kıyamet kopacağı gün günahkârlar yemin ederler..."* (Rûm, 30/55) buyurulduğu gibi, burada da وَاخْشَوْا يَوْمًا لَا يَجْزِى وَالِدٌ عَنْ وَلَدِهِ *"Bir günden korkun ki, baba çocuğuna hiçbir fayda veremez."* buyurulması üzerine şüphesiz ki o gün, o saat ne zaman? diye bir soru hatıra gelebileceğinden bununla, ona cevap verilmiş oluyor.

Burada Fahreddin Râzî der ki: "Bazı tefsirciler, Allah Teâlâ bu âyet ile beş şeyi bilmeyi başkasından menetti, diyorlar. Gerçi öyle ama maksat o değildir. Çünkü Allah Teâlâ, mesela tufan zamanında bir kum yığınındaki cevher-i ferdi (bir atomu) ve rüzgarın onu doğudan batıya kaç kere naklettiğini ve nerede bulunduğunu bilir, bunu başkası bilemez. Şu halde bu beş şeyi anmadaki tahsisin

(1) Süyûtî, a.g.e., VI, 530, 531.

izah şekli yoktur. Bu hususta doğru olan şudur ki, وَاخْشَوْا يَوْمًا *"bir günden korkun"* buyurulması, اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ *"gerçekten Allah'ın vaadi haktır"* diye o günün mutlaka olacağının tekid edilmesi üzerine, o gün ne zaman? diye gelecek bir soruya karşı şu şekilde cevap veriliyor: "Onu Allah'tan başkası bilmez ve fakat muhakkak olacaktır."(1) deniliyor. Ve kaç defalar geçtiği üzere tekrar dirilme hakkında iki delil de zikrediliyor:

Birincisi, yeryüzünün ölümünden sonra tekrar dirilmesidir. Nitekim yukarıda: وَاِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلِ اَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْهِمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمُبْلِسِينَ ، فَانْظُرْ اِلٰٓى اٰثَارِ رَحْمَتِ اللّٰهِ كَيْفَ يُحْيِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا اِنَّ ذٰلِكَ لَمُحْيِ الْمَوْتٰى *"Halbuki onlar, daha önce üzerlerine yağmur indirilmeden evvel ümidi kesmişlerdi. Şimdi bak Allah'ın rahmetinin eserlerine! Yeryüzünü ölümünden sonra nasıl diriltiyor? Şüphe yok ki, O, mutlaka ölüleri diriltir."* (Rûm 30/49/50) buyurulmuştu. Ve يُحْيِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذٰلِكَ تُخْرَجُونَ *"O, yeryüzünü ölümünden sonra tekrar diriltir. Sizler de (kabirlerinizden) işte öyle çıkarılacaksınız."* (Rûm, 30/19) buyurulmuştu. Burada da şöyle denilmiş oluyor: "Ey soru soran! Sen onun zamanını bilemezsin, fakat o olacak, Allah, ona kâdirdir. Nasıl ki o yeryüzünü ölmüşken diriltiyor yağmuru indiriyor...

İkincisi, yaratılışın başlangıcıdır. وَهُوَ الَّذ۪ي يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُع۪يدُهُ *"Yaratmayı ilkin yapan, sonra onu çevirip yeniden yapacak olan O'dur."* (Rûm, 30/27), قُلْ س۪يرُوا فِي الْاَرْضِ فَانْظُرُوا كَيْفَ بَدَاَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللّٰهُ يُنْشِئُ النَّشْاَةَ الْاٰخِرَةَ *"De ki: Yeryüzünde bir gezin de bakın, O yaratılışı nasıl başlatmıştır! Sonra Allah, ahiret dirilişini de böyle yapacaktır."* (Ankebut, 29/20) buyurduğu gibi, burada da وَيَعْلَمُ مَا فِي الْاَرْحَامِ *"O, rahimlerde ne varsa bilir."* buyuruyor. Yani sen onu bilmezsen de o olacaktır, Allah'ın ona gücü yeter. Rahimlerdekini bilip yarattığı gibi, ruhamdan (taştan) yaratmasını da bilir..." Camiu's-Sağir'de خَمْسٌ لَا يَعْلَمُهُنَّ اِلَّا اللّٰهُ *"Beş şey vardır ki, onları Allah'tan başkası bilmez."* (2) diye gelen Büreyde hadisinde "Münâvi kebir" şerhinde der ki: "Yani bu beş şeyi Allah'tan başkası, hem genel, hem de parça olarak ihatalı ve şümullü bir şekilde (bütün özellik ve incelikleriyle) bilemez."

Şu halde Allah Teâlâ'nın, bazı ileri gelen kullarına, hatta bu beşten bazı gayıb şeyleri bildirmesine ters olmaz. Çünkü o sınırlı parçalardandır. Mûtezile'nin bunu inkâr etmesi de manasızdır. Bir de Buharî'de Enes b. Malik (r.a.)den rivayet olunduğu üzere Hz. Peygamber (s.a.v.) buyurmuştur ki: "Allah

(1) Fahrü'r-Razî, Mefatihu'l-Ğayb, XXV, 165.

(2) Buharî, İman, 37; Müslim, İman, 5, 7; İbn Mâce, Mukaddime, 9, Fiten, 25; Ahmed b. Hanbel, II, 52, 426; Süyûtî, Câmiu's-Sağir, I, 612 (3963); Münavî, Feyzü'l-Kadir, III, 458.

Teâlâ rahime bir melek görevlendirmiştir. Ya Rab! Bir damla su, ya Rab! Yapışkan bir parça, ya Rab! Bir çiğnem et der. Allah Teâlâ da yaratma işini yerine getirmeyi dilediği zaman erkek mi, dişi mi, azgın mı, itaatkâr mı? Rızkı ne, eceli ne? söyler, anası karnında bunlar yazılır. O zaman onu, o melek ve Allah Teâlâ'nın kullarından dilediği kimseler de bilir."(1) Demek ki bazılarının bu şekilde bile bilmesi anlatılan tahsise (onları bilmenin Allah'a mahsus olduğuna) aykırı değildir. Çünkü Allah'a mahsus olan ilim, gaybda iken her birinin durumlarına geniş ve teferruatlı bir şekilde vakıf olan tam ve mükemmel ilimdir. Meleklerin ve bazı ileri gelen kimselerin bilebileceği ilim ise, az çok delili ortaya çıkmış bir şekildeki eksik ilimdir. Aynı şekilde bulut, rüzgar, barometre gibi bazı işaretlerden yağmura, ceninin bazı konum ve hareketlerinden erkek veya dişi olduğuna intikal etmek şeklinde meydana gelen ve zanna dayanan şeylerle delil getirmek de buna ters değildir. Çünkü zan, ilim değildir. İlim, şüphesiz olandır.

Âyetteki tahsisin izahına gelince, Âlusî'nin açıkladığına göre bunun sebebi ve dayanağı, "Allah" yüce isminin öne alınmasıyla haberlerin, cümle halinde hükmü kuvvetlendirme tarzında bulunmasında gözetilmiştir. Fakat birinci cümlenin haberinde عِنْدَهُ "yanında" zarfının öne alınmasıyla kasr (tahsis) açık ise de, diğerlerinde cümlenin mânâsıyla az çok işaret halindedir ki, mânâ şu oluyor: O saat ne zaman? denilirse اِنَّ اللّٰهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ **Şüphesiz Allah ki, (kıyamet) saatinin bilgisi ancak O'nun yanındadır.** وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ **Ve yağmuru o indirir.** O halde ne zaman, nereye, ne kadar ve ne şekilde yağdıracağını da tam olarak o bilir. O halde öldükten sonra dirilmenin ne zaman olacağını da ancak O bilir. وَيَعْلَمُ مَا فِى الْاَرْحَامِ **Bütün rahimlerdekini de O bilir.** Erkek mi, dişi mi? beyaz mı, kırmızı mı? tam mı, eksik mi? Her birinin özellikleri nedir? Bütün rahimlerdekinin tafsilâtını O bilir. Dolayısıyla kabirlerdekinin de tafsilâtını O bilir. O yaratan, diriltir. وَمَا تَدْرِى نَفْسٌ مَاذَا تَكْسِبُ غَدًا **Ve hiçbir kimse yarın ne kazanacağını kestiremez.** Yani ileride başına ne geleceğini, eline ne geçeceğini, iyilik mi kötülük mü kazanacağını kendi gayretiyle bilemez. وَمَا تَدْرِى نَفْسٌ **Yine hiçbir kimse;** gerek iyi, gerek kötü kim olursa olsun بِاَىِّ اَرْضٍ تَمُوتُ **hangi yerde öleceğini kestiremez.** Küçük kıyameti bilemez, büyük kıyameti nerede bilecek? Fakat Allah'a gelince اِنَّ اللّٰهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ **Şüphe yok ki Allah, her şeyi bilir, her şeyden haberdardır.** Olmuşu, olacağı, görüleni, görülmeyeni, açığı, gizliyi hepsini bilir, hepsinden haberdardır. Son iki fıkrada "ilim" yerine "dirayet" tabir edilmiş olduğu ve

(1) Buharî, Hayz, 17, Enbiya, 1; Müslim, Kader, 5; Ahmed b. Hanbel, III, 116, 148.

Allah Teâlâ'nın ilmine "dirayet" denmesi caiz olmadığı için, burada Allah'ın ilmi ayrıca belirtilerek tahsisi, böyle menfilik ve müsbetlikle (olumluluk ve olumsuzlukla) ifade edilmiştir. اللّٰهُمَّ يَسِّرْ لَنَا حُسْنَ الاِخْتِتَامِ *"Allah'ım! Güzel bir şekilde tamamlamayı bize kolaylaştır."*

Lokman Sûresi ile gelen irşad ve davetin hatırlatılmasının, bir Secde Sûresi ile takib edilmesi ne güzeldir!

Secde Sûresi

Mekke Döneminde İndi

Ayet Sayısı: 30

Bu Secde Sûresi de Mekke döneminde inmiştir. Bazıları, ... أَفَمَنْ كَانَ مُؤْمِنًا (âyet, 18) den itibaren üç âyetin Medine döneminde indiğini de rivâyet etmişlerdir. Kur'ân'da Secde Sûresi adıyla iki sûre vardır. Birisi bu, diğeri de حٰمٓ فُصِّلَتْ "Fussilet Sûresi"dir. Aralarını ayırmak için buna "Lokman Secdesi", ona da "Hâ mîm Secdesi" denir. Bir de buna "Madâcı' Sûresi", ona da "Fussılet Sûresi" adı verilir.

Âyetleri : Basralılara göre yirmi dokuz, diğerlerine göre otuzdur.

Kelimeleri: Üç yüz seksendir.

Harfleri : Bin beş yüz on sekizdir.

Fâsılası : م ، ن ، ل harfleridir.

Lokman Sûresinde tevhid anlatılıp, kıyamet ile bitirilmiş olduğu gibi, sûre de iman esaslarından peygamberlik ile paşlayacaktır.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

الۤمۤ ﴿١﴾ تَنْز۪يلُ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ ف۪يهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَم۪ينَۜ ﴿٢﴾
اَمْ يَقُولُونَ افْتَرٰيهُۚ بَلْ هُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَٓا اَتٰيهُمْ مِنْ
نَذ۪يرٍ مِنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٣﴾ اَللّٰهُ الَّذ۪ي خَلَقَ السَّمٰوَاتِ
وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا ف۪ي سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِۜ مَا لَكُمْ مِنْ دُونِه۪
مِنْ وَلِيٍّ وَلَا شَف۪يعٍۜ اَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٤﴾ يُدَبِّرُ الْاَمْرَ مِنَ السَّمَٓاءِ
اِلَى الْاَرْضِ ثُمَّ يَعْرُجُ اِلَيْهِ ف۪ي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُٓ اَلْفَ سَنَةٍ مِمَّا تَعُدُّونَ
﴿٥﴾ ذٰلِكَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَز۪يزُ الرَّح۪يمُۙ ﴿٦﴾ اَلَّذ۪ٓي
اَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ وَبَدَاَ خَلْقَ الْاِنْسَانِ مِنْ ط۪ينٍ ﴿٧﴾
ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ مَٓاءٍ مَه۪ينٍۚ ﴿٨﴾ ثُمَّ سَوّٰيهُ وَنَفَخَ ف۪يهِ
مِنْ رُوحِه۪ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْاَبْصَارَ وَالْاَفْـِٔدَةَۜ قَل۪يلًا مَا
تَشْكُرُونَ ﴿٩﴾ وَقَالُٓوا ءَاِذَا ضَلَلْنَا فِي الْاَرْضِ ءَاِنَّا لَف۪ي خَلْقٍ
جَد۪يدٍۜ بَلْ هُمْ بِلِقَٓاءِ رَبِّهِمْ كَافِرُونَ ﴿١٠﴾ قُلْ يَتَوَفّٰيكُمْ
مَلَكُ الْمَوْتِ الَّذ۪ي وُكِّلَ بِكُمْ ثُمَّ اِلٰى رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ﴿١١﴾

Meâl-i Şerifi

1- Elif, Lâm, mim.

2- Kendisinde şüphe olmayan bu kitabın indirilişi, âlemlerin Rabbi olan Allah tarafındandır.

3- Yoksa onu (Muhammed) uydurdu mu diyorlar? Hayır, o senden önce kendilerine bir uyarıcı gelmemiş olan bir kavmi korkutman için, Rabbin tarafından gelen bir haktır. Gerek ki, hidayeti kabul ederler.

4- Allah O'dur ki, gökleri, yeri ve ikisi arasındakileri altı günde yaratmış, sonra Arş üzerine istivâ buyurmuştur (hakim olmuştur). Sizin için O'ndan başka ne bir dost vardır, ne de bir şefaatçi! Artık düşünmeyecek misiniz?

5- O, gökten yere, (yukarıdan aşağıya) işleri düzenler, sonra da o işler, sizin saydıklarınızdan bin yıl kadar olan bir günde O'na yükselir.

6- İşte görüleni de görülmeyeni de bilen, her şeye gücü yeten, çok merhametli olan O'dur.

7- Yarattığı her şeyi güzel yaratan ve insanı yaratmaya bir çamurdan başlayan O'dur.

8- Sonra da onun soyunu süzülmüş bir özden, değersiz bir sudan yaratmıştır.

9- Sonra onu düzenli bir şekle sokup, içine kendi ruhundan üfürdü. Ve sizin için kulaklar, gözler ve gönüller var etti. Siz pek az şükrediyorsunuz!

10- Onlar: "Biz yerde kaybolup gittikten sonra, gerçekten biz mi yeni bir yaratılışta bulunacağız?" dediler. Fakat onlar Rablerine kavuşmayı (O'nun huzuruna varacaklarını) inkâr eden kâfirlerdir.

11- De ki: "Size vekil kılınmış olan ölüm meleği canınızı alacak, sonra döndürülüp Rabbinize götürüleceksiniz."

لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَٓا اَتٰيهُمْ مِنْ نَذِيرٍ مِنْ قَبْلِكَ **Kendilerine senden önce bir uyarıcı gelmemiş olan bir kavmi korkutman için,** وَاِنْ مِنْ اُمَّةٍ اِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ buyurulduğu üzere *"İçlerinde bir uyarıcı gelip geçmemiş olan hiçbir kavim yoktur."* (Fâtır, 35/24). Şu halde burada مَٓا اَتٰيهُمْ مِنْ نَذِيرٍ *"Kendilerine hiçbir uyarıcı gelmedi."* denilmesi, يَٓا اَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَٓاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ عَلٰى فَتْرَةٍ مِنَ الرُّسُلِ *"Ey kitap ehli, peygamberlerin bulunmadığı bir zamanda size (âyetlerimizi) açıklayan peygamberimiz gelmiştir."* (Mâide, 5/19) âyetinin ifadesince fetret zamanına (peygamber bulunmayan devre) işaret olmuş olur. فِى سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ ***"...altı günde... sonra Arş üzerine istivâ etti (hakim oldu)."*** (A'raf, 7/54. âyete bkz.) يُدَبِّرُ الْاَمْرَ مِنَ السَّمَٓاءِ اِلَى الْاَرْضِ **Gökten yere, yukarıdan aşağıya emri tedbir eder (düzenler).** Yani

O'nun Arş'ta istivâsı (hükümran olması), Tevrat'tan zannedildiği gibi dinlenmek mânâsına değil, emri düzenlemekle hüküm ve saltanat yürütmek mânâsınadır.

TEDBİR: Bir işin arkasını görerek ona göre gereğini tayin etmektir. Allah Teâlâ'nın tedbiri ise, hikmetine göre dilemesidir. Şu halde burada emir, "Umûr"un tekili olarak "şe'n" (iş) mânâsınadır. Yani dünyanın işini melekler gibi, semâvî sebepler ve kuvvetlerle yukarıdan aşağı indirmek suretiyle tedbir ve idare eder. ثُمَّ يَعْرُجُ اِلَيْهِ **Sonra da o iş, O'na çıkar.** Bu şekilde bir emir, bir iş başladığı noktaya dönen bir devir ile son bulup kalkar, yalnız Allah'ın ilminde sabit kalır.

فِى يَوْمٍ **Bir günde ki;** bazıları bunu yalnız "Urûc"a bağlamışlarsa da tercih edilen hem يُدَبِّرُ "yüdebbiru", hem يَعْرُجُ "ya'rucu" fiillerinin ikisine birden tenâzu' yoluyla taallukudur. Yani o emrin inmesi ve çıkması öyle bir günde, o kadar bir zamanda olur ki كَانَ مِقْدَارُهُ اَلْفَ سَنَةٍ مِمَّا تَعُدُّونَ **miktarı sizin saydıklarınızdan bin sene eder.** Demek ki Allah'ın bir iradesinin hükmü olan bir emir, bir iş, bir olay bazen böyle bin senelik bir devir ile biter. Onun bir günü, böyle büyük bir devir teşkil eder. Onun için "gökleri ve yeri altı günde yarattı" denildiği zaman o günleri rastgele günler zannetmemelidir. Meâric Sûresi'nde (Meâric, 70/4) geleceği üzere bunun elli bin sene edeni de vardır. Demek ki, bin sene denilmesi örnek yoluyladır. Yahud bazı tefsircilerin dedikleri gibi "bin" tabiri uzun bir zamandan kinâyedir. Dolayısıyla daha az ve daha çok olmasına engel değildir.

اَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ **Yarattığı her şeyi güzel yaratmıştır.** Burada "hüsün" güzellik, hikmet ve menfaate uygunluktur. Gül güzel olduğu gibi dikeni de güzeldir. مِنْ سُلَالَةٍ *"Süzülmüş bir özden (sülâleden)...* (Müminûn, 23/12-14. âyetlerine bkz.)

مِنْ مَاءٍ مَهِينٍ ***"Değersiz bir sudan"*** ifadesi, "sülâle"den bedeldir. Bununla beraber sıfat olması da düşünülebilir.

وَلَوْ تَرٰى

اِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُوا رُؤُسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ رَبَّنَا اَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا

فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا اِنَّا مُوقِنُونَ ﴿١٢﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَاٰتَيْنَا كُلَّ

نَفْسٍ هُدٰيهَا وَلٰكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنّ۪ي لَاَمْلَئَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ

وَالنَّاسِ اَجْمَع۪ينَ (١٣) فَذُوقُوا بِمَا نَس۪يتُمْ لِقَٓاءَ يَوْمِكُمْ هٰذَاۚ

اِنَّا نَس۪ينَاكُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (١٤) اِنَّمَا

يُؤْمِنُ بِاٰيَاتِنَا الَّذ۪ينَ اِذَا ذُكِّرُوا بِهَا خَرُّوا سُجَّدًا وَسَبَّحُوا

بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ (١٥) تَتَجَافٰى جُنُوبُهُمْ عَنِ

الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ (١٦)

فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَٓا اُخْفِيَ لَهُمْ مِنْ قُرَّةِ اَعْيُنٍۚ جَزَٓاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ

(١٧) اَفَمَنْ كَانَ مُؤْمِنًا كَمَنْ كَانَ فَاسِقًاۜ لَا يَسْتَوُ۫نَ (١٨)

اَمَّا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ جَنَّاتُ الْمَأْوٰى نُزُلًا

بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (١٩) وَاَمَّا الَّذ۪ينَ فَسَقُوا فَمَأْوٰيهُمُ النَّارُۜ كُلَّمَٓا

اَرَادُٓوا اَنْ يَخْرُجُوا مِنْهَٓا اُع۪يدُوا ف۪يهَا وَق۪يلَ لَهُمْ ذُوقُوا عَذَابَ

النَّارِ الَّذ۪ي كُنْتُمْ بِه۪ تُكَذِّبُونَ (٢٠) وَلَنُذ۪يقَنَّهُمْ مِنَ الْعَذَابِ

الْاَدْنٰى دُونَ الْعَذَابِ الْاَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ (٢١) وَمَنْ اَظْلَمُ

مِمَّنْ ذُكِّرَ بِاٰيَاتِ رَبِّه۪ ثُمَّ اَعْرَضَ عَنْهَاۜ اِنَّا مِنَ الْمُجْرِم۪ينَ مُنْتَقِمُونَ (٢٢)

Meâl-i Şerifi

12- Ey Muhammed! Günahkârların, Rablerinin huzurunda başları öne eğilmiş olarak: "Ey Rabbimiz! Gördük ve dinledik, şimdi bizi geri çevir de salih bir amel işleyelim, çünkü biz artık kesin bir şekilde inanıyoruz." derlerken bir görsen!

13- Eğer biz dilemiş olsaydık her nefse hidâyetini verirdik. Fakat benden: "Bütün insanlar ve cinlerden cehennemi elbette dolduracağım." sözü hak olmuştur.

14- "O halde bu gününüzle karşılaşmayı unuttuğunuzdan dolayı tadın azabı! İşte biz de sizi unuttuk. Yapmakta olduğunuz işler yüzünden tadın ebedî azabı!"

15- Bizim âyetlerimize öyle kimseler iman eder ki, onlarla kendilerine öğüt verildiği zaman secdelere kapanırlar ve Rablerine hamd ile tesbih ederler de büyüklük taslamazlar.

16- Onların yanları yataklardan uzaklaşır, korku ve ümid içinde Rablerine dua ederler ve kendilerine verdiğimiz rızıklardan hayıra sarfederler.

17- Şimdi hiç kimse kendileri için, yaptıklarına karşılık gözler aydınlığı olacak şeylerden neler gizlenmiş olduğunu bilemez.

18- Öyle ya iman eden kimse, fâsık olan gibi olur mu? Onlar eşit olamazlar.

19- Evet, iman edip de salih amelleri işleyen kimselerin, yaptıklarına karşılık bir konukluk (ağırlanma) olarak me'vâ (barınak) cennetleri vardır.

20- Ama fâsıklık etmiş olanların barınakları ateştir. Oradan her çıkmak istediklerinde oraya geri çevrilirler ve kendilerine: "Haydi tadın o ateşin yalanlayıp durduğunuz azabını!" denir.

21- Şu bir gerçek ki, onlara o en büyük azabdan önce yakın azabdan (dünyada) da tattıracağız. Umulur ki, (kötülükten) dönerler.

22- Rabbinin âyetleriyle kendisine öğüt verilip de, sonra onlardan yüz çeviren kimseden daha zalim kim olabilir? Gerçekten biz, günahkârlardan intikam alacağız.

إِنَّا نَسِينَاكُمْ **Çünkü biz sizi unuttuk.** Yani unutmuş gibi cehennemde bıraktık. تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ **Yanları yataklardan uzaklaşır,** يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا **hem korku, hem umutla Rablerine dua ederler;** gece kalkar teheccüd kılarlar. Bir çokları Muaz b. Cebel (r.a.)den sahih olarak rivayet etmişlerdir ki, şöyle demiştir: "Bir seferinde peygamber (s.a.v.) ile beraberdim. Birgün yanında sabah etmiştim, yürüyorduk. 'Ey Allah'ın peygamberi' dedim. 'Bana bir amel haber

ver ki, beni cennete koysun, cehennemden uzaklaştırsın.' Buyurdu ki: 'Büyük birşey sordun, bununla beraber o, Allah Teâlâ'nın nasib ettiği kimseye kolaydır, Allah'a ibadet edersin, O'na hiç ortak koşmazsın, namazı kılarsın, zekâtı verirsin, Ramazan orucunu tutarsın, Kabe'yi haccedersin.' Sonra buyurdu ki: 'Sana hayır kapılarını göstereyim mi? Oruç kalkandır, sadaka hataları söndürür ve gecenin göbeğinde adamın namazı' dedi. Sonra .. تَتَجَافٰى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ *"Onların yanları yataklardan uzaklaşır..."* diye iki âyet okudu"(1).

فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ **Şimdi hiçbir kimse bilmez.** Ve Allah'a yakın bir melek, ne de Allah tarafından gönderilmiş bir peygamber. مَٓا اُخْفِيَ لَهُمْ مِنْ قُرَّةِ اَعْيُنٍۚ جَزَٓاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ **Onların yaptıkları amellere mükafat olarak kendileri için gözler aydınlığından, sevinçten neler gizlenmekte!..** Buharî ve diğerlerinde Resûl-i Ekrem (s.a.v.)den şu kudsî hadis rivayet olunmaktadır: "Allah Teâlâ buyuruyor ki: Ben salih kullarıma öyle şeyler hazırlamışımdır ki, hiçbir göz görmemiş, kulaklar işitmemiş, bir insanın hatırından da geçmemiştir."(2) مِنَ الْعَذَابِ الْاَدْنٰى دُونَ الْعَذَابِ الْاَكْبَرِ *"(Onlara en büyük azabdan başka bir de yakın azabdan (tattıracağız)."* Azab-ı ednâ; yakın azab, dünya azabı aza-ı ekber de âhiret azabıdır.

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَلَا تَكُنْ ف۪ي مِرْيَةٍ مِنْ لِقَٓائِه۪
وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِبَن۪ٓي اِسْرَٓائ۪يلَۚ ﴿٢٣﴾ وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ اَئِمَّةً يَهْدُونَ
بِاَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُواۜ وَكَانُوا بِاٰيَاتِنَا يُوقِنُونَ ﴿٢٤﴾ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ
بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ف۪يمَا كَانُوا ف۪يهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٢٥﴾ اَوَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ
كَمْ اَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ ف۪ي مَسَاكِنِهِمْۜ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ
لَاٰيَاتٍۜ اَفَلَا يَسْمَعُونَ ﴿٢٦﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا نَسُوقُ الْمَٓاءَ اِلَى الْاَرْضِ

(1) el-Hakim, el-Müstedrek, II, 413.

(2) Buharî, Tefsiru Sureti 32/1, Tevhid, 35; Müslim, Cennet, 2-5; Tirmizî, Tefsiru Sureti 32/2, 56/1; İbn Mâce, Zühd, 39; Dârimî, Rikak, 105; Ahmed b. Hanbel, II, 313, 438, 466, 495.

الْجُرُزِ فَنُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا تَأْكُلُ مِنْهُ أَنْعَامُهُمْ وَأَنْفُسُهُمْ أَفَلَا
يُبْصِرُونَ ﴿٢٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْفَتْحُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٨﴾
قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِيمَانُهُمْ وَلَا هُمْ يُنْظَرُونَ
﴿٢٩﴾ فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَانْتَظِرْ إِنَّهُمْ مُنْتَظِرُونَ ﴿٣٠﴾

Meâl-i Şerifi

23- Andolsun ki biz vaktiyle Musa'ya kitap vermiştik. Şimdi de sen ona (öyle bir kitaba) kavuşmaktan şüphe içinde olma. Biz onu İsrailoğullarına doğru yolu göstren bir rehber kılmıştık.

24- Onların içinden, sabrettikleri zaman bizim emrimizle doğru yola ileten önderler yetiştirmiştik. Onlar, bizim âyetlerimize kesin bir şekilde inanıyorlardı.

25- Şimdi ihtilafa düştükleri şeyler hakkında şüphesiz ki Rabbin kıyamet günü aralarında ayırıcı hükmü verecektir.

26- Kendilerinden önce, yurtlarında gezip dolaşmakta oldukları nice kuşakları helâk etmiş olmamız, daha onları doğru yola iletmedi mi? Şüphesiz bunda nice ibretler vardır. Hâlâ kulak vermeyecekler mi?

27- Ya hiç görmediler mi ki, biz kır yere suyu salıveriyoruz da onunla bir ekin çıkarıyoruz. Ondan hayvanları da yiyor, kendileri de. Hâlâ gözlerini açmayacaklar mı?

28- Bir de "Ne zaman o fetih, eğer doğru söylüyorsanız?" diyorlar.

29- De ki: "İnkâr edenlere o fetih günü iman etmeleri fayda vermez ve onlara göz açtırılmaz."

30- Şimdi sen onlardan yüz çevir de gözet. Çünkü onlar da gözetmektedirler.

فَلَا تَكُنْ فِي مِرْيَةٍ مِنْ لِقَائِهِ **Şimdi sen ona kavuşmaktan şüphe içinde olma.** Yani vaktiyle Musa'ya verdiğimiz gibi şimdi de sûrenin başında açıklandığı üzere sana kitap veriyoruz. Bunda zerre kadar şüpheye düşme.

Ahzab Sûresi

Medine Döneminde İndi

Ayet Sayısı: 73

Bu Ahzab Sûresi Medenîdir.

Ayetleri : Yetmiş üçtür.

Kelimeleri : Bin yüz seksendir.

Harfleri : Beş bin yediyüz doksan altıdır.

Fasılası : ل ، م harfleridir. لام يَهْدِى السَّبِيلَ

AHZAB: "Hizb" kelimesinin çoğuludur. Hizb Rağıb'ın Müfredat'ında açıkladığına göre bir kalınlığı bulunan insan topluluğu demektir.[1] Kamus ve tercümesi Okyanus'ta açıklandığına göre de "Hizb" mutlak olarak, insan gurubu demektir. Bu kelimenin konulmuş olduğu asıl mânâ budur. Silaha, savaş aletine ve özellikle insan topluluğuna da denir ve bir kimsenin özel askerlerine ve belirli arkadaşlarına da onun hizbi denilir. أُولَٰئِكَ حِزْبُ الشَّيْطَانِ *"Onlar şeytanın taraftarlarıdır."* (Mücadele, 58/19) âyeti bu mânâyadır. Bir kimsenin her gün, adeti

(1) Ragıb el-Isfehanî, a.g.e., 115.

üzere okumaya devam ettiği belirli virdine (Belirli zamanlarda okuduğu Kur'ân cüzleri veya dualarına) dahi hizb denilir. Bu kendine okumayı görev kıldığı bir miktar dua demektir. Toprağı katı ve kalın olan yere dahi hizb denilir. Sonra "Ahzab" Peygambere karşı savaş etmek üzere toplanıp Medine'yi kuşatmaya gelen ve "Hendek" savaşına sebep olan azgın kâfirler topluluklarına isim olmuştur ki, bu savaşa "Hendek" veya "Ahzab" gazası denilir. Bu sûrede de bu ahzab olayı zikredilmiş olduğundan Ahzab sûresi adını almıştır. Bundan dolayı bu sûrede, nesebe, mirasa nikâha, boşamaya, tesettüre, terbiyeye, dair bazı önemli hükümler konulmuştur.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللّٰهَ وَلَا تُطِعِ الْكَافِر۪ينَ وَالْمُنَافِق۪ينَۜ اِنَّ اللّٰهَ
كَانَ عَل۪يماً حَك۪يماًۙ (1) وَاتَّبِعْ مَا يُوحٰٓى اِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَۜ اِنَّ اللّٰهَ
كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَب۪يراًۙ (2) وَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِۜ وَكَفٰى بِاللّٰهِ
وَك۪يلاً (3) مَا جَعَلَ اللّٰهُ لِرَجُلٍ مِنْ قَلْبَيْنِ ف۪ي جَوْفِه۪ۚ وَمَا جَعَلَ
اَزْوَاجَكُمُ الّٰٓـئ۪ تُظَاهِرُونَ مِنْهُنَّ اُمَّهَاتِكُمْۚ وَمَا جَعَلَ اَدْعِيَٓاءَكُمْ
اَبْنَٓاءَكُمْۜ ذٰلِكُمْ قَوْلُكُمْ بِاَفْوَاهِكُمْۜ وَاللّٰهُ يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي
السَّب۪يلَ (4) اُدْعُوهُمْ لِاٰبَٓائِهِمْ هُوَ اَقْسَطُ عِنْدَ اللّٰهِۚ فَاِنْ لَمْ تَعْلَمُٓوا
اٰبَٓاءَهُمْ فَاِخْوَانُكُمْ فِي الدّ۪ينِ وَمَوَال۪يكُمْۜ وَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ
ف۪يمَٓا اَخْطَأْتُمْ بِه۪ۙ وَلٰكِنْ مَا تَعَمَّدَتْ قُلُوبُكُمْۜ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُوراً

رَحِيمًا ﴿٥﴾ اَلنَّبِيُّ اَوْلٰى بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ اَنْفُسِهِمْ وَاَزْوَاجُهُ
اُمَّهَاتُهُمْ وَاُولُوا الْاَرْحَامِ بَعْضُهُمْ اَوْلٰى بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللّٰهِ
مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ اِلَّا اَنْ تَفْعَلُوا اِلٰى اَوْلِيَائِكُمْ مَعْرُوفًا
كَانَ ذٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٦﴾ وَاِذْ اَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ
مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ وَاِبْرٰهِيمَ وَمُوسٰى وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ
وَاَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿٧﴾ لِيَسْـَٔلَ الصَّادِقِينَ عَنْ صِدْقِهِمْ
وَاَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا اَلِيمًا ﴿٨﴾

Meâl-i Şerifi

1- Ey peygamber! Allah'tan kork, kâfirlere ve münafıklara itaat etme. Muhakkak ki Allah her şeyi bilir, hüküm ve hikmet sahibidir.

2- Rabbinden sana ne vahyediliyorsa onun ardınca git. Muhakkak ki Allah ne yaparsanız haberdardır.

3- Allah'a güven, vekil olarak Allah yeter.

4- Allah bir adam için içinde iki kalb yapmamıştır. Kendilerinden zıhar yaptığınız eşlerinizi analarınız kılmamıştır. Evlatlıklarınızı da oğullarınız kılmamıştır. O sizin ağzınızdaki lafınızdır. Allah ise hakkı söylüyor ve doğru yolu gösteriyor.

5- Onları (evlatlıkları) babaları adına çağırın. Allah yanında o daha doğrudur. Eğer babalarını bilmiyorsanız, onlar sizin dinde kardeşleriniz ve dostlarınızdır. Bununla beraber hata ettiklerinizde üzerinize bir günah yoktur. Fakat kalblerinizin kasdettiğinde vardır. Allah, çok bağışlayıcı ve çok merhamet edicidir.

6- Peygamber, müminlere kendi nefislerinden önce gelir. O'nun hanımları da onların analarıdır. Akraba da Allah'ın kitabında birbirlerine, diğer müminlerden ve muhacirlerden daha yakındırlar. Ancak dostlarınıza

bir maruf (uygun bir vasiyet) yapmanız müstesnâdır. Bu, kitapta yazılıdır.

7- Unutma o peygamberlerden mîsaklarını (kesin sözlerini) aldığımız vakti! Hele senden, Nuh, İbrahim, Musa ve Meryemoğlu İsa'dan ki onlardan ağır bir mîsak (sağlam bir söz) aldık.

8- (Bunu Allah), sadıklara sadakatlerinden sormak için yaptı. Kâfirler için ise acı verecek bir azab hazırladı.

يَٓا اَيُّهَا النَّبِىُّ **Ey Peygamber!** Geçmişte indirilen kitaplarda adı sanı bilinen şanlı peygamber! Sadece اتَّقِ اللّٰهَ **Allah'tan kork, başkasından değil.**

Bu yüce sûrede Peygambere karşı kâfirlerin ve münafıkların dedikodularına sebep olacak bazı hükümler ve ilâhî emirler indirileceğinden onlara karşı her şeyden önce peygamberi desteklemek için bu hitab ile başlanmıştır. Bu hitab, Ahzab savaşı ile hınçlarını alamayan kâfirlerin ve münâfıkların Zeyd ve Zeyneb meselesi yüzünden koparacakları yaygaraları, yayacakları yalan ve düzmece sözleri ile, başka bir saldırı hazırlayacaklarına işaret ederek onların da öbürleri gibi bir etkisi olmayacağını önceden haber veren ilâhî bir emirdir. Onun için buyuruluyor ki, takvayı Allah'a yap! Allah'tan kork. وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ **Kafirlere ve münafıklara itaat etme.** Onların sözlerine kulak verip de görevini yerine getirmekten çekinme, اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا **muhakkak ki Allah çok bilen, ve hakîm (her yaptığını yerli yerince yapandır)dir.** Allah bütün yararlı ve zararlı olan şeyleri bilir. Emirlerini de ilmiyle ve hikmetiyle verir; onun için yalnız O'ndan kork, O'na itaat et. وَاتَّبِعْ مَا يُوحٰى اِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ **Ve Rabbinden sana ne vahyolunursa onun ardınca git.** اِنَّ اللّٰهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا **Muhakkak ki Allah, her ne yapacaksanız haberdar bulunuyor.** Vahyi de ona göre veriyor, onun için kâfirlerin ve münâfıkların dediklerine bakma, sana vahyolunana tabi ol. وَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ **Ve Allah'a tevekkül et, itimad et.** وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِيلًا **Vekil olarak Allah yeter.** Ondan başka dayanacak, işler kendisine havale edilecek yoktur. Zira O'nun koruduğuna başkası zarar veremez, O'nun vereceği zarardan da başkası koruyamaz. مَا جَعَلَ اللّٰهُ لِرَجُلٍ مِنْ قَلْبَيْنِ **Allah bir adam için, içinde iki kalb yapmamıştır.** Hiçbir kimseye iki vicdan verilmemiştir, hiçbir adam kalbinde "bir"e, "iki" demez, Hakk'ın birliğinin şahidi olan, bu kalb ve vicdan birliği her duygunun ve her bilginin en temel kanunudur. Mantık'ın tesaduk (uyum) ve tenakuz (çelişki) kanunları bunun bir dalıdır. Bu olmasa idi, insan kendini tanıyamazdı. وَمَا جَعَلَ اَزْوَاجَكُمُ اللَّٓائِى تُظَاهِرُونَ مِنْهُنَّ اُمَّهَاتِكُمْ **Ve kendilerinden zıhar yaptığınız eşlerinizi analarınız kılmamıştır.**

ZIHAR: Bir kimsenin eşine "Sen bana anamın sırtı gibisin" demesidir ki,

anam bana nasıl haram ise, sen de bana öyle haramsın demek olur. Araplar, böyle denilen bir kadını ana gibi kabul ederler, hemen ayırırlardı ve ana gibi sayıldığına göre tekrar nikâh edilememesi de gerekirdi. Burada onlara ana gibi demekle gerçekten ana oluvermeyecekleri anlatılarak bu adetin değiştirilmesinin gerekliliği gösteriliyor ki, ayrıntısı ile keffareti, قَدْ سَمِعَ (Mücadele) Sûresi'nde gelecektir. وَمَا جَعَلَ اَدْعِيَاءَكُمْ اَبْنَاءَكُمْ **Evlatlıklarınızı da oğullarınız kılmamıştır.**

ED'IYÂ, "deıyy"in çoğuludur. Deıyy, evlat diye çağırılan demektir ki dilimizde evlatlık denilir. Ebu's-Suud der ki: Arapça'da "Efılâ" ölçüsü, "takıyy" kelimesinin "etkıya" şeklinde gelmesi gibi, tekil vezni "Feîl" olup manası "fail" olan sıfatlar içindir. Oysa "deıyy" "fail" mânâsında değil, "mef'ul" mânâsınadır, buna göre çoğulunun "edıyâ" diye gelmesi kural dışıdır.(1) *(Deıyy fail mânâsında olsaydı evlat eden olacaktı. Oysa burada mânâsı evlat edinilen çocuk demektir.)* ذٰلِكُمْ **O yapılan zıbar ve evlatlığa evlat diye isim verme** قَوْلُكُمْ بِاَفْوَاهِكُمْ **sizin ağzınızda lafınızdır.** Sadece sözün geçerli olduğu hususlarda bazı hükümleri olabilirse de gerçekte onun vicdanda tasdik edilmesi gereken bir varlığı yoktur ve nihayet bir mecazdır. O halde onlar hakkında gerçekten ve her yönden oğul hükümlerinin yürürlükte olması gerekmez. Mesela evlatlığın boşadığı bir kadını almak haram olmaz. Onda وَحَلَٓائِلُ اَبْنَٓائِكُمُ الَّذ۪ينَ مِنْ اَصْلَابِكُمْ *"Kendi sulbünüzden gelmiş oğullarınızın karıları..."* (Nisa, 4/23) hükmü uygulanmaz. وَاللّٰهُ يَقُولُ الْحَقَّ **Allah ise hakkı, vakıaya uygun olanı, gerçeği söylüyor.** وَهُوَ يَهْدِى السَّب۪يلَ **Ve yol gösteriyor.** O halde başkasının değil, onun irşadını dinleyiniz. Şöyle ki اُدْعُوهُمْ لِاٰبَٓائِهِمْ **Onları öz babalarına nisbet ederek çağırın, öz babalarına nisbet edin.** هُوَ اَقْسَطُ عِنْدَ اللّٰهِ **Allah katında bu daha doğrudur.** Öz babalarına nisbet ederek çağırmanız, herkesin soyunu karıştırmayıp saklı tutmanız, doğrusunu söylemeniz, Allah katında adalet ve hakkaniyete daha uygun, genel menfaatlerinize daha elverişlidir. فَاِنْ لَمْ تَعْلَمُٓوا اٰبَٓاءَهُمْ **Eğer onların öz babalarını bilmiyorsanız,** nesebde değil فَاِخْوَانُكُمْ فِى الدّ۪ينِ **o zaman dinde kardeşleriniz** وَمَوَال۪يكُمْ **ve dostlarınızdırlar.** وَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ ف۪يمَٓا اَخْطَأْتُمْ بِه۪ **Bununla birlikte hata ettiğiniz hususlarda;** yani gerek bu yasaktan önce, ve gerek sonra, kastınız olmaksızın, yanılma ve unutma ile yaptığınız yanlışlıklarda **üzerinize bir günah yoktur.** وَلٰكِنْ مَا تَعَمَّدَتْ قُلُوبُكُمْ **Fakat kalblerinizin kasten yaptığı var ya, işte günah ondadır.** وَكَانَ اللّٰهُ غَفُورًا رَح۪يمًا **Ve Allah çok bağışlayan, çok merhamet edendir.** Hata edeni affeder. İmam Şafiî hazretleri "tebennî"nin, yani oğul edinmenin hiçbir hükmü olmadığı görüşünü benimsemiştir. Fakat İmam Azam Ebu

(1) Ebu's-Suud, a.g.e., VII, 90.

Hanife hazretlerine göre, bir köle evlat edinilmişse, bu onun azat olmasını gerektirir, yine tebennî yaşı uygun olup evlat diye kabulü mümkün olan nesebi bilinmez bir kimsenin, nesebini ispat eyler ki ayrıntısı fıkıh kitaplarındadır.

اَلنَّبِيُّ اَوْلٰى بِالْمُؤْمِنٖينَ مِنْ اَنْفُسِهِمْ **Peygamber müminler için canlarından ileridir.** Bütün işlerinde kendilerinden daha elverişlidir. Çünkü o, onlar için ancak iyilikleri, yararları, kurtuluşları ne ise, onu gözetir, onu emreder, kötülüklerine ve zararlarına razı olmaz. Halbuki insan nefsi öyle değildir. O halde Peygamber onlara kendilerinden daha sevgili ve onun emri kendilerinin emrinden daha geçerli ve ona karşı şefkatleri nefislerine şefkatlerinden daha mükemmel olmalıdır. Rivayet olunur ki Resulullah (s.a.v.) Tebük gazasına gidilmesini emrettiği zaman bazı kimseler analarımızdan, babalarımızdan izin isteyelim demişlerdi, bu âyet bunun üzerine indi. وَاَزْوَاجُهُٓ اُمَّهَاتُهُمْ **Peygamberin eşleri de onların analarıdır.** Yani hürmet ve saygıda müminlerin anaları mesabesindedirler. Onları nikâh etmek haram, kendilerine hürmet etmek farzdır. Bunun dışındaki hususlarda ise, öteki yabancı kadınlar gibidirler. Onun için Hz. Âişe, biz kadınların anaları değiliz buyurmuştur. وَاُو۬لُوا الْاَرْحَامِ **Rahim sahipleri yani akraba olanlar da** بَعْضُهُمْ اَوْلٰى بِبَعْضٍ **bazısı bazısına daha yakın, daha önceliklidir.** فٖي كِتَابِ اللّٰهِ **Allah yazısında,** bu âyette veya miras âyetlerinde, مِنَ الْمُؤْمِنٖينَ وَالْمُهَاجِرٖينَ *"Müminlerden ve Muhacirlerden"* bu kayıtlamada iki ihtimal vardır. Birisi rahim yönünden akrabaları beyan etmesidir. Yani genel olarak müminlerden ve özellikle Muhacirler'den olan rahim akrabaları, çünkü kâfirlerden olan akraba mümine varis olmaz. Diğeri مِنْ "iptidaiye" olarak âyet metninde geçen "evlâ"nın sılası olmaktadır. Yani akrabalar birbirlerine Allah yazısında diğer müminlerden ve muhacirlerden daha yakındır. Din hakkı bulunan müminlerden, hicret hakkı olan muhacirlerden, daha öncelikli olarak miras alırlar. İslâm'ın başlangıç yıllarında, hicret ve dinde kardeşlik sözleşmesi ile meşru kılınmış olan mirasçı olma, bu âyet ile neshedilmiş (yürürlükten kaldırılmış), akraba olanlar, diğerlerine öncelikli duruma getirilmiştir. اِلَّٓا اَنْ تَفْعَلُٓوا اِلٰٓى اَوْلِيَٓائِكُمْ مَعْرُوفًا **Ancak dostlarınıza bir "maruf" yapmanız hariçtir.** Burada "maruf"tan maksat vasiyettir. Yani akrabaya değil de akrabalık bağı dışında olan dostlara yapılan vasiyet, o öncelikli olma hükmünden müstesnadır. Çünkü üçte bir miktarında vasiyet, mirastan önceliklidir. كَانَ ذٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا **Kitapta bunlar yazılmış bulunuyor.** Nitekim Nisâ Sûresi'nde miras âyetlerinde: مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصٖى بِهَٓا *"(Fakat bütün bu hükümler ölenin) edeceği vasiyetin (yerine getirilmesi)nden veya borcunun (ödenmesin)den sonradır."* (Nisâ, 4/11) diye yazılı olduğu gibi, burada da bu âyetle yazılıdır. Onun için Allah'ın kitabındaki bu hükümlere tabi olup Allah'a

tevekkül et. وَاِذْ اَخَذْنَا مِنَ النَّبِيّٖنَ مٖيثَاقَهُمْ Bu cümle yukardaki اتَّقِ اللّٰهَ *"Allah'tan kork"* veya تَوَكَّلْ *"Allah'a güvenip dayan"* emirlerinden birine atfedilerek وَاذْكُرْ اِذْ اَخَذْنَا demektir. Yani **an o peygamberlerden sözlerini aldığımız vakti,** peygamberliği kabul ile dine davet ve Allah'ın emirlerini tebliği ve icra etmeye and ile söz verdikleri zamanı, وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ وَاِبْرٰهٖيمَ وَمُوسٰى وَعٖيسَى ابْنِ مَرْيَمَ **ve hele senden, Nuh, İbrahim, Musa ve Meryemoğlu İsa'dan.** Bunların özellikle zikredilmesi şanlarına dikkat çekmek, Peygamberimizin önce zikredilmesi ise ta'zim içindir. Yani başta sen olmak üzere şanları en büyük olan ve ulü'l-azm denilen, özellikle bu meşhur peygamberlerden وَاَخَذْنَا مِنْهُمْ مٖيثَاقًا غَلٖيظًا **ki hep onlardan pek sağlam bir söz aldık.** Ağır, kuvvetli birer misak. Niçin? لِيَسْـَٔلَ الصَّادِقٖينَ عَنْ صِدْقِهِمْ **Allah'ın, doğrulara doğruluklarını sorması için.** Sözün gelişi, mütekillim, yani birinci çoğul şahıs kipi ile لِنَسْـَٔلَ "soralım diye" denilmesiydi. Ancak bu şekilde لَامْ doğrudan doğruya اَخَذْنَا fiiline bağlanacaktı. Böyle olmayıp başlı başına bağımsız bir cümle olmak üzere, mukadder (var sayılan) bir fiile bağlandığının anlaşılması için, birinci şahıstan, üçüncü şahısa dönülerek لِيَسْـَٔلَ *"sorması için"* denilmiştir ki öznesi gizli olan هُوَ "O"dur ve Allah isminin yerine geçmiştir. Yani Allah peygamber gönderip söz almayı, o doğrulara doğruluklarını sormak, imtihan ile doğruluklarını ortaya çıkarmak için yaptı. وَاَعَدَّ لِلْكَافِرٖينَ عَذَابًا اَلٖيمًا **Ve kâfirlere can yakıcı bir azab hazırladı.** Görülüyor ki bu اَعَدَّ *"hazırladı"* mukadder (var sayılan) فَعَلَ *"yaptı"* fiiline atfedilmiştir. Demek ki doğrulara "soru", kâfirlere "azab" var; o halde Allah'tan korkmalı, kâfirlere bakmamalıdır.

Şimdi o soru ve imtihandan bir örnek ile, bu gerçeği açıklamak için buyuruluyor ki:

يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا اذْكُرُوا
نِعْمَةَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ جَٓاءَتْكُمْ جُنُودٌ فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رٖيحًا
وَجُنُودًا لَمْ تَرَوْهَاۜ وَكَانَ اللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصٖيرًاۚ (9) اِذْ جَٓاؤُ۫كُمْ
مِنْ فَوْقِكُمْ وَمِنْ اَسْفَلَ مِنْكُمْ وَاِذْ زَاغَتِ الْاَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ
الْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِاللّٰهِ الظُّنُونَا (10) هُنَالِكَ ابْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ

وَزُلْزِلُوا زِلْزَالًا شَدِيدًا ﴿١١﴾ وَإِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ

فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢﴾ وَإِذْ قَالَتْ

طَائِفَةٌ مِنْهُمْ يَا أَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا وَيَسْتَأْذِنُ

فَرِيقٌ مِنْهُمُ النَّبِيَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ بِعَوْرَةٍ

إِنْ يُرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا ﴿١٣﴾ وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِمْ مِنْ أَقْطَارِهَا

ثُمَّ سُئِلُوا الْفِتْنَةَ لَآتَوْهَا وَمَا تَلَبَّثُوا بِهَا إِلَّا يَسِيرًا ﴿١٤﴾

وَلَقَدْ كَانُوا عَاهَدُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ لَا يُوَلُّونَ الْأَدْبَارَ وَكَانَ

عَهْدُ اللَّهِ مَسْئُولًا ﴿١٥﴾ قُلْ لَنْ يَنْفَعَكُمُ الْفِرَارُ إِنْ فَرَرْتُمْ مِنَ

الْمَوْتِ أَوِ الْقَتْلِ وَإِذًا لَا تُمَتَّعُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٦﴾ قُلْ مَنْ ذَا الَّذِي

يَعْصِمُكُمْ مِنَ اللَّهِ إِنْ أَرَادَ بِكُمْ سُوءًا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً وَلَا يَجِدُونَ

لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٧﴾ قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الْمُعَوِّقِينَ

مِنْكُمْ وَالْقَائِلِينَ لِإِخْوَانِهِمْ هَلُمَّ إِلَيْنَا وَلَا يَأْتُونَ الْبَأْسَ إِلَّا قَلِيلًا

﴿١٨﴾ أَشِحَّةً عَلَيْكُمْ فَإِذَا جَاءَ الْخَوْفُ رَأَيْتَهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ

تَدُورُ أَعْيُنُهُمْ كَالَّذِي يُغْشَىٰ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَإِذَا ذَهَبَ الْخَوْفُ

سَلَقُوكُمْ بِاَلْسِنَةٍ حِدَادٍ اَشِحَّةً عَلَى الْخَيْرِ اُولٰٓئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوا
فَاَحْبَطَ اللّٰهُ اَعْمَالَهُمْ وَكَانَ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيرًا ﴿١٩﴾ يَحْسَبُونَ
الْاَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا وَاِنْ يَأْتِ الْاَحْزَابُ يَوَدُّوا لَوْ اَنَّهُمْ بَادُونَ
فِي الْاَعْرَابِ يَسْاَلُونَ عَنْ اَنْبَآئِكُمْ وَلَوْ كَانُوا فِيكُمْ مَا قَاتَلُوٓا
اِلَّا قَلِيلًا ﴿٢٠﴾

Meâl-i Şerifi

9- Ey iman edenler! Allah'ın üzerinizdeki nimetini anın. Hani size ordular gelmişti de üzerlerine bir rüzgâr ve sizin görmediğiniz ordular salıvermiştik. Allah ne yaptığınızı görüyordu.

10- O zaman onlar, hem üstünüzden gelmişlerdi, hem aşağı tarafınızdan, ve o vakit gözler kaymış, yürekler gırtlaklara dayanmıştı. Siz Allah'a türlü türlü zanlarda bulunuyordunuz.

11- İşte burada müminler imtihan edilmiş ve şiddetli bir sarsıntı ile sarsılmışlardı.

12- O vakit münâfıklar ve kalblerinde bir hastalık bulunanlar: "Allah ve Resulü bize bir aldanıştan başka bir vaad yapmamış." diyorlardı.

13- O vakit bunlardan bir grup: "Ey Medine halkı! Sizin için duracak yer yok, hemen dönün." diyorlardı. Yine onlardan bir kısmı da Peygamberden izin istiyor, evlerimiz gerçekten (düşmana) açıktır." diyorlardı, halbuki açık değildi, sadece kaçmak istiyorlardı.

14- Eğer onların her tarafından üzerlerine girilse de sonra fitne çıkarmaları istenilse derhal onu yapacaklardı. Ama onunla da pek az duracaklardı.

15- Halbuki bundan önce Allah'a ahid vermişlerdi. Arkalarını dönmeyeceklerdi. Allah'a verilen ahid ise mesuliyetlidir, mutlaka sorulur.

16- De ki: "Eğer ölümden veya öldürülmekten kaçıyorsanız, kaçmak size asla fayda vermez. Vereceğini var saydığınız takdirde de ancak pek az faydalandırılırsınız."

17- De ki: "Eğer Allah size bir felâket diler veya bir rahmet murad

ederse, sizi Allah'tan saklamak kimin haddine?" Hem onlar kendilerine Allah'tan başka bir veli de bulamazlar, bir yardımcı da.

18- Şüphesiz Allah, içinizden o savsaklayanları ve kardeşlerine: "Bize gelin" diyenleri biliyor. Onlar harbe pek az geliyorlardı.

19- Size karşı kıskançlık ediyorlardı. Derken o korku hali gelince, gördün onları ki, ölümden baygınlık sarmış kimse gibi gözleri dönerek sana bakıyorlardı. O korku gidince, size keskin keskin diller sıyırdılar. Onlar hayra karşı kıskançlık ediyorlardı. İşte bunlar iman etmediler de Allah amellerini boşa çıkardı. Bu Allah'a göre önemsizdir.

20- Onlar ahzabı (düşman birliklerini) gitmedi sanıyorlardı. Eğer o birlikler bir daha gelecek olursa, çölde bedevi Araplar içinde yer alıp, sizin haberlerinizden (başınıza geleceklerden) sormayı isterler. Onlar içinizde kalacak olsalar da pek az harb ederler.

إِذْ جَٓاءَتْكُمْ جُنُودٌ **O zaman üzerinize ordular gelmişti.** Hicretin beşinci yılı gelen ahzab orduları ki, Kureyş ve Ehâbîş ile Kinane ve Tihame'den onlara uyanlar ve Necid'den Gatafan ile bunlara tabi olanlar, Nadîr ve Kureyza yahudileri gibi Arabistan'ın önemli kabileleri toplanmış olup, Buharî şerhlerinde nakledildiğine göre, sayıları yirmidörtbine ulaşıyordu. Şöyle ki: Hayber'de yerleşmiş olan Benî Nadîr yahudileri, İslâma karşı geniş bir suikast düzenlemeye çalışıyorlardı. Bunların, Sellâm b. Ebilhakîk, Huyey b. Ahtab ve Kinane b. Rebi' b. Ebilhakîk gibi ileri gelenleri, Mekke'ye giderek Kureyş'i peygambere karşı savaşa davet etmişler ve "Birlikte olursak, müslümanlığın kökünü kazırız" demişlerdi. Kureyş derhal bu teklifi kabul etti. Sonra Necid'de Kaysi Gaylan'dan Gatafan'e vardılar. Heyber'in yarı gelirini vermeye vaad ederek ve Kureyş'in birlikte olduğunu söyleyerek onları kendileri ile birlikte olmaya davet ettiler. Gatafan ile anlaşması olan Beni Esed de aynı ortaklığa davet olunmuştu. Kureyş'e kan bağları ile bağlı oldukları için Beni Süleym de katılmıştı; böylece Arabistan'ın önemli kabileleri birleşerek üç kolordu oluşturmuşlardı. Birinci kol, Gatafan askerlerinden oluşmuş ve Arap başkanlarından Uyeyne b. Hısn'ın kumandasında idi. İkinci kol, Esed oğullarından oluşmuş ve meşhur Tuleyhate'l-Esedî'nin kumandasındaydı. Üçüncü kol Ebu Süfyan kumandasında Kureyş ordusuydu.[1] Resul-i Ekrem (s.a.v.) bunların hazırlanmakta olduklarını haber alınca sahabeleri ile istişare etti. (Onların görüşlerine başvurdu.) Selman-ı Farisî (r.a.) hazretlerinin ileri sürdüğü görüş üzerine hendek kazılması emredildi. Sonra Resulullah (s.a.v.) üç bin kişi ile onların karşılarına çıktı. Sel' dağını arka-

(1) Süyûtî, a.g.e., VI, 576.

larını, hendek'i düşman ile aralarına alarak konakladı, bir aya yakın bir zaman geçti ok ve taş atışmaktan başka savaş yapamıyorlardı, mevsim kıştı, bu durum sıkıntı doğurdu, derken bir gece Allah Teâlâ soğuk bir saba rüzgarı gönderdi, bu rüzgar onları şiddetle üşütüyor, toprakları yüzlerine savuruyor, ateşlerini söndürüyor, çadırlarını söküyordu, hayvanlar birbirlerine karışmıştı, askerlerin etrafında melekler tekbir alıyorlardı. Bunun üzerine Tuleyhatü'l-Esedî, "Muhammed size sihir yapmaya başladı, haydi çabuk çabuk" demişti. Kureyş ile yahudilerin arası açılmıştı. Artık tutunamadılar ve bozulup kaçtılar. İşte bu ilahi nimet hatırlatılarak buyuruluyor ki:

Birçok ordular geldi de فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا **biz onların üzerlerine rüzgar ve sizin görmediğiniz askerler gönderdik.** Bu şekilde onların tehlikelerini geri savdık. وَكَانَ اللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا **Ve Allah yaptıklarınızı görüyordu.** Ne zahmetler çekiyordunuz, nasıl hendek kazıyordunuz? Allah görüyordu. Resul-i Ekrem Hendek'in sınırlarını belirlemiş ve her on kişiye kırk arşın olmak üzere kazı işini müslümanlar arasında bölüştürmüştü. Kendisi de bir ırgat gibi bizzat çalışıyordu. Mevsim kıştı. Müslümanlar üç gün gıdasız kalmıştı ve bu esnada Peygamberin bazı mucizelerini görmüşlerdi. Muhacirler ve Ensar çalışırlarken şu beyti mırıldanırlarmış:

نَحْنُ الَّذِينَ بَا يَعُوا مُحَمَّدًا عَلَى الْجِهَادِ مَا بَقِينَا اَبَدًا

"Bizler sağ olduğumuz sürece edebiyen cihad etmek üzere Muhammed'e bey'at etmiş kimseleriz."

Resul-i Ekrem de hem çalışır, hem Ensar ve Muhacirler'e dua ederdi: اَللّٰهُمَّ لَا خَيْرَ اِلَّا خَيْرُ الْاٰخِرَةِ فَبَارِكْ الْاَنْصَارَ وَالْمُهَاجِرَةَ "Ya Rabbi! Hayır ancak ahiret hayrıdır. Ensar ve Muhacirler'i mübarek eyle"(1) derdi.

Selman, Huzeyfe, Numan b. Mukrin, Amr b. Avf ve Ensar'dan altı kişi çalışırlarken bir kaya çıkmış, kıramamışlar, kaya külüngü kırmıştı. Durumu Resulullah'a bildirdiler. Oraya indi. Selman beraberinde idi. Resulullah külüngü aldı, kayaya vurdu. Bir vuruşta çatlattı ve ondan bir şimşek çıkmış, Medine alanını aydınlatmıştı. Resulullah tekbir aldı, müslümanlar da aldılar, sonra ikinci, sonra üçüncü kaya parçalanmıştı, Selman gördüğü şimşeği Resulullah'a sordu. Resulullah: "Birincisi Hîre'yi ve Kisra'nın köşklerini gösterdi ve Cebrail bana haber verdi ki ümmetim onları alacak. İkincisi Şam ve Rumlar'ın kırmızı köşklerini gösterdi ve haber verdi ki, ümmetim onları alacak. Üçüncüsü de Yemen'de San'a köşklerini gösterdi ve haber verdi ki ümmetim onları alacak,

---

(1) Buharî, Salat, 48, Cihad, 34, Meğazi, 29, Menâkibü'l-Ensâr, 46; Ebu Davud, Salat, 12; Nesaî, Mesâcid, 12; Ahmed b. Hanbel, VI, 289, 315.

müjde!" buyurdu. Bunun üzerine mümnler sevindiler, münafıklar "Şaşmaz mısınız, size ne boş vaadde bulunuyor, yerinizden çıkamazken Yesrib'den ta Hîre'yi ve Kisra'nın Medain'ini gördüğünü ve onların size fetholunacağını söylüyor" diyorlardı.

إِذْ جَٓاؤُ۫كُمْ مِنْ فَوْقِكُمْ وَمِنْ اَسْفَلَ مِنْكُمْ **O zaman size üstünüzden ve aşağı tarafınızdan gelmişlerdi.** Gatafan ve kendilerine uyanlar vâdinin yukarsından, doğu tarafından gelmişler, "Uhud"un yanına konmuşlardı. Kureyş de Ehabîşî ile Tihame ve Kinane'den kendisine uyanlarla on bin kişi kadar olarak vadinin aşağısından batı tarafından gelmiş, Cüruf ile Zügabe arasında, Rûme'den sellerin toplandığı yere konmuşlardı. وَاِذْ زَاغَتِ الْاَبْصَارُ **Ve o zamanki gözler kaymış,** hayret ve heyecandan doğru bakamıyor, وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ **ve yürekler ağızlara gelmişti,** dehşetli korkudan ve heyecandan nefesler kesilecekti. Müşrikler bütün ileri gelen başkanların kumandası altında toplanarak genel bir saldırıya karar vermişlerdi. Bunun için Hendek'in en dar noktası saldırıya hedef olarak seçilmişti. Arapların Dırar b. Hattab, Hübeyre b. Ebi Vehb, Nevfel b. Abdullah, Amr b. Abdivedd gibi meşhur cengaverleri atlarını sürerek hendeği geçmişlerdi. Bunların herbiri bin kişiye denk sayılıyordu. Amr. b. Abdivedd, "Bedr"de yaralanmış ve intikamını almadıkça saçlarına koku sürmemeye yemin etmişti. "Uhud"a gelmiş, bu kez de hendeğe bayraklı olarak gelmişti. Bu sıralarda doksan yaşlarında olmasına rağmen, hendeği ilk geçen o olmuştu. Hendek ile dağın arasında adamlarıyla birlikte o dar yerden atlamış, çorak yerde atları dolanıp gezinmeye başlamıştı. Birkaç müslüman ile Hz. Ali de bunlara karşı sınırı tuttu. Amr bayraklı idi.

Hz. Ali ona: "Ey Amr! Senin bir adetin vardır. Kureyşt'en birisi sana iki teklifte bulunsa mutlaka birisini tutarsın, değil mi?" dedi.

Amr, "Evet" dedi.

Hz. Ali: "O halde ben seni Allah'a ve İslam'a davet ediyorum."

Amr: "O'na ihtiyacım yok."

Hz. Ali: "Öyleyse seni binitlerimizden inip döğüşmeye davet ediyorum."

Amr : "Vallahi ben seni öldürmek istemem" diye alay etti.

Hz. Ali: "Fakat ben seni öldürmeyi arzu ediyorum" dedi.

Bunun üzerine Amr kızıp atından indi, bir kılıç darbesiyle atının ayağını kesti, Hz. Ali'ye saldırdı. Amr'ın darbesi Hz. Ali'nin kalkanını parçalayıp alnını kanatmıştı. Hz. Ali karşı darbe ile Amr'ı omuzundan biçmiş, Allahü ekber diye bağırmıştı, derhal etraftan yükselen tekbir sesleri ortalığı çınlattı, Amr ile bir-

likte bir iki kişi daha vurulmuştu; birini Hz. Ali öldürmüş, birine de bir ok isabet etmişti. Süvariler (binekliler) bozulup çekilmişler, bugün Ahzab savaşının en dehşetli günü olmuştu. Bütün gün savaş şiddetle sürmüş, düşman müslümanlar üzerine ok ve taş yağdımaya devam etmişti. Savaşı yönetmekten bir an olsun ayrılmaya fırsat bulamadığı için Resulullah ,o gün dört vakit namazı eda etmeye imkan bulamamıştı, işte o gün gözler yerinden kaymış yürekler boğazlara dayanıp nefesler tıkanmıştı.

وَتَظُنُّونَ بِاللّٰهِ الظُّنُونَا **Ve Allah hakkında türlü zanlarda bulunuyordunuz.** Çeşit çeşit zanlar vardı: Kalpleri sabit olan samimi müminler, Allah'ın dinini yüceltmek için verdiği sözünü yerine getireceğine kanat etmekle birlikte bu kez o sözü yerine getirecek mi, yoksa kendilerini imtihan mı edecek? diye düşünüyorlar da kusur edip kaymaktan ve gereği gibi tahammül edip dayanamamaktan korkuyorlar; zayıf kalpliler ve münâfıklar da وَاِذْ يَقُولُ *"hani diyordu..."* diye hikaye olunacağı gibi kötü zanda bulunuyorlardı. هُنَالِكَ **İşte bu anda veya bu noktada** ابْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ **müminler imtihana çekilmiş,** samimi inanan ile münafık, sebat eden ile sarsılan seçilmiş وَزُلْزِلُوا زِلْزَالاً شَدِيداً **ve şiddetli bir sarsıntı ile sarsılmışlardı.** وَاِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِى قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ **Ve o zaman münafıklar ve kalblerinde bir hastalık bulunanlar yani itikadları zayıf olanlar şöyle diyorlardı:** مَا وَعَدَنَا اللّٰهُ وَرَسُولُهُ اِلاَّ غُرُوراً **Allah ve Resulü bize bir "gurur"dan, bir aldanmadan başka bir vaadde bulunmamış.** Bu sözü Muattib b. Kuşeyr söylemiş: "Bizim birimiz korkudan tuvalet ihtiyacını gidermeye çıkamazken, Muhammed tutmuş da bize Kisra'nın ve Kayser'in hazineleri fethedeceğimizi vaad ediyor, bu sırf aldanma vaadi bir boş vaaddir." demiş, akranları da bu sözleri tasdik etmişlerdi. وَاِذْ قَالَتْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ *"Onlardan bir grup demişti..."* Bu grup da, Evs b. Kayzî ve ona tabi olanlar imişler يَا اَهْلَ يَثْرِبَ **Ey Yesrip ahalisi!**

YESRİP, Medine-i Münevvere'nin eski ismidir. Esasen bulunduğu yeryüzü parçasının adı olduğu da söyleniyor. Resul-i Ekrem onun bu isim ile anılmasını mekruh görüp yasak etmiş, orası "Taybe" veya "Tâbe"dir buyurmuştu. O halde onlar sanki peygambere muhalefet olsun diye bu ismi söylemiş oluyorlar. لاَ مُقَامَ لَكُمْ **Sizin için kalacak duracak yer yok,** yani asker durduracak bir karargah veya tutunacak bir yer yok فَارْجِعُوا **onun için dönün.** Bu tabirde birkaç mânâ ihtimali vardır: Geri dönün, Medine'ye evlerinize dönün, yahut Muhammed'in dininden eski müşrikliğinize dönün, yahut ona olan beya'tinizden dönün de onu düşmanlara teslim edin, yahut Yesrib'de size duracak yer kalmadı, dönün kâfir olun ki, orada durabilesiniz demek olabilir.

وَيَسْتَأْذِنُ فَرِيقٌ مِنْهُمُ النَّبِىَّ **Onlardan bir topluluk da peygamberden izin istiyorlar.** Bunlar Harise oğulları imiş. يَقُولُونَ اِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ **Evlerimiz "avret" diyorlardı.** Avret: Aslında eksik ve gedik demek olup burada sağlam değil, açık ve muhafazasız demektir. وَمَا هِىَ بِعَوْرَةٍ **Halbuki o evler açık değildi, korumalı idi.** Dışardan düşmanın o taraftan girmesine ihtimal yoktu. İçerden de şehrin asayiş ve güvenliğine bakılıyordu. Bununla birlikte evleri açık olsaydı varıp da onları koruyacaklar mıydı? Hayır. اِنْ يُرِيدُونَ اِلاَّ فِرَارًا **Sadece kaçmak istiyorlardı.** Yoksa وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِمْ مِنْ اَقْطَارِهَا **O evlerin etrafından üzerlerine girilse de** onlar içlerinde iken üzerlerine doğru varılsa, o açık dedikleri evleri savunacaklar mı, hatta sade bu kadar değil, girilse de ثُمَّ سُئِلُوا الْفِتْنَةَ **sonra kendilerinden "fitne" istenilse,** inkâra dönmek veya düşmanın emrine teslim olmak teklif olunsa لَاَتَوْهَا **mutlak onu, o fitneyi yaparlar,** hiç çarpışmazlardı وَمَا تَلَبَّثُوا بِهَا اِلاَّ يَسِيرًا **ve fitnede durmazlardı, sadece biraz dururlardı;** yani o fitneyi yapmakta durmazlar, ancak soru ve cevap konuşulacak kadar biraz dururlardı. Daha doğrusu o inkârı yaptıkları takdirde, o evlerde veya şehirde pek az durabilirlerdi, mahvedilirlerdi, çünkü وَلَقَدْ كَانُوا عَاهَدُوا اللّٰهَ مِنْ قَبْلُ **Şanım üstüne yemin ederim ki, bundan önce Allah'a söz vermişlerdi** لَا يُوَلُّونَ الْاَدْبَارَ **hiç arkalarına dönüp kaçmayacaklardı.** Harise oğulları "Uhud" savaşında yılgınlık ettikleri zaman, tevbe edip bir daha böyle yapmayacaklarına yemin ederek Resulullah'a söz vermişlerdi. وَكَانَ عَهْدُ اللّٰهِ مَسْؤُلاً **Allah'a verilen söz sorulur** ve cezası verilir, dinden dönenlerin de sonları mutlaka budur.

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِى رَسُولِ اللّٰهِ اُسْوَةٌ حَسَنَةٌ
لِمَنْ كَانَ يَرْجُوا اللّٰهَ وَالْيَوْمَ الْاٰخِرَ وَذَكَرَ اللّٰهَ كَثِيرًا ﴿٢١﴾

Meâl-i Şerifi

21- Şanım hakkı için muhakkak ki size Resullulah'da pek güzel bir örnek vardır. Allah'a ve son güne ümit besler olup da Allah'ı çok zikreden kimseler için.

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِى رَسُولِ اللّٰهِ *"Sizin için Resulullah'ta."* Bu âyet, Resulullah'ın وَمَا اٰتٰيكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ *"Peygamber size neyi verdi ise onu alın, size neyi yasak ettiyse*

ondan sakının" (Haşr, 59/7) âyeti gibi, yalnız sözleriyle değil, fiil ve hareketleriyle dahi delil ve kendisine uyulan bir peygamber olduğunu hükme bağlar. Yani Resulullah din ve ahlakın teorik kısmını tebliğ ve hükme bağlamakla kalmamış, gerek savaşta ve gerek barış zamanında fiilleri ve uygulamaları ile ve bütün incelikleriyle kendisinde canlı olarak güzel bir uyma örneği olacak ders ve örnek vermiştir. Onun için Hz. Muhammed'in hayat hikâyesinde her açıdan insanlık dünyası için اُسْوَةٌ حَسَنَةٌ **pek güzel bir örnek vardır.**

ÜSVE, "teessi" edilecek, yani uyulacak, arkasından gidilecek örnek, meşk, nümûne-i imtisal demektir. لِمَنْ كَانَ يَرْجُوا اللّٰهَ وَالْيَوْمَ الْاٰخِرَ **Allah'a ve ahiret gününe kavuşmaya inanıp** وَذَكَرَ اللّٰهَ كَثِيرًا **Allah'ı çok zikretmekte olan kimseler için,** yoksa sadece dünya hayat ve süsünü arayanlar ve Allah'ı, ahıreti düşünmeyenler için değil.

وَلَمَّا رَاَ الْمُؤْمِنُونَ الْاَحْزَابَ قَالُوا هٰذَا مَا وَعَدَنَا اللّٰهُ وَرَسُولُهُ
وَصَدَقَ اللّٰهُ وَرَسُولُهُ وَمَا زَادَهُمْ اِلَّٓا اِيمَانًا وَتَسْلِيمًا ﴿٢٢﴾
مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللّٰهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَنْ
قَضٰى نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾ لِيَجْزِيَ اللّٰهُ
الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ اِنْ شَٓاءَ اَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ
اِنَّ اللّٰهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٢٤﴾ وَرَدَّ اللّٰهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِغَيْظِهِمْ
لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللّٰهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللّٰهُ قَوِيًّا عَزِيزًا
﴿٢٥﴾ وَاَنْزَلَ الَّذِينَ ظَاهَرُوهُمْ مِنْ اَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ صَيَاصِيهِمْ
وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ فَرِيقًا تَقْتُلُونَ وَتَاْسِرُونَ فَرِيقًا ﴿٢٦﴾

وَاَوْرَثَكُمْ اَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ وَاَمْوَالَهُمْ وَاَرْضًا لَمْ تَطَؤُهَا وَكَانَ
اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢٧﴾

Meâl-i Şerifi

22- Müminler, ahzabı (düşman birliklerini) gördükleri zaman: "İşte bu, Allah'ın ve Resulü'nün bize vaad ettiği şeydir. Allah ve Resulü doğru söyledi." dediler. Bu onların imanını ve teslimiyetini artırmaktan başka bir şey yapmadı.

23- Müminlerdendir o erler ki Allah'a verdikleri ahde sadakat gösterdiler. Kimi adağını ödedi (canını verdi), kimi de beklemektedir. Onlar, ahidlerini hiç değiştirmediler.

24- Çünkü Allah sadıklara sadakatleriyle mükafat verecek, dilerse münafıklara da azab edecek veya tevbe nasib edecektir. Şüphe yok ki Allah çok bağışlayıcıdır. Çok merhamet edicidir.

25- Hem Allah kâfirleri herhangi bir hayra ulaşmadan hınçlarıyle def-etti. Bu şekilde Allah, müminlere savaşta kâfi geldi. Allah çok güçlüdür, çok üstündür.

26- Hem de kitap ehlinden onlara yardım edenleri kalplerine korku düşürerek kalelerinden indirdi, siz onların bir kısmını katlediyordunuz, bir kısmını da esir alıyordunuz.

27- (Allah) onların arazilerini, yurtlarını ve mallarını size miras kıldı. Bir de henüz ayak basmadığınız bir yeri (size miras kıldı). Allah, her şeye kâdirdir.

هٰذَا مَا وَعَدَنَا اللّٰهُ وَرَسُولُهُ **Bu, işte Allah'ın ve Resulü'nün bize vaad ettiğidir.** İlk gördüklerinde hatırlarına gelen bu oldu. Çünkü Allah Teâlâ, اَمْ حَسِبْتُمْ اَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسَّتْهُمُ الْبَأْسَاءُ وَالضَّرَّاءُ وَزُلْزِلُوا حَتّٰى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ اٰمَنُوا مَعَهُ مَتٰى نَصْرُ اللّٰهِ اَلَا اِنَّ نَصْرَ اللّٰهِ قَرِيبٌ *"Yoksa siz, sizden önce geçenlerin durumu başınıza gelmeden cennete girivereceğinizi mi sandınız? Onlara öyle yoksulluklar ve sıkıntılar gelip çattı ve çeşitli belalarla sarsıldılar ki, hatta peygamberleri beraberindeki müminlerle birlikte: 'Allah'ın yardımı ne zaman' diyordu. Gözünüzü açın: Allah'ın yardımı mutlaka yakındır."* (Bakara, 2/214) buyurmuştu. Resulullah da: "Ahzabın bir araya gelmesiyle iş sıkışacak; fakat sonuç sizin lehinizde, onların aleyhindedir." Bir de "dokuz veya on gece sonra Ahzab gelecek" demişti.

من الْمُؤْمِنِين **Samimi müminlerden** رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللّٰهَ عَلَيْهِ **o erler ki Allah'a verdikleri sözde durdular.** Bunlar sahabelerden birtakım kimselerdir ki Resulullah'ın beraberinde herhangi bir savaş yaparlarsa sebat edip şehid oluncaya kadar çarpışmaya azmetmişlerdi. Bunlar Osman b. Affan, Talha b. Ubeydullah ve Said b. Zeyd b. Amr b. Fudayl ve Hamze, Mus'ab b. Umeyr ve Enes b. Nadîr vesaire idiler. (Allah hepsinden razı olsun)

فَمِنْهُمْ مَنْ قَضٰى نَحْبَهُ **Onlardan kimisi, nezrini yani adağını ödedi.** Hz. Hamze ve Mus'ab b. Umeyr ve Enes. b. Malik'in amcası Enes b. Nadir gibi bazıları sözlerini yerine getirip şehid olarak öldüler وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْتَظِرُ **kimisi de şehitlik beklemektedir.** Ki bunlar da Hz. Osman ve Talha gibi sonradan şehid olanlardır. (Allah hepsinden razı olsun). وَكَفَى اللّٰهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ **Ve Allah'ın yardımı savaşta müminlere yetti.** Yani Allah müminleri savaştan kurtardı, çarpışma yaptırmadan, düşmanlarını savdı. وَاَنْزَلَ الَّذِينَ ظَاهَرُوهُمْ مِنْ اَهْلِ الْكِتَابِ *"Hem de kitap ehlinden onlara yardım edenleri (kulelerinden) indirdi."* Bu kitap ehli, yahudilerden Kureyzaoğullarıdır. Resulullah ile anlaşma yapmışlarken, Nadiroğullarının ısrarları ile dönmüşler, Ahzab'a yardım etmişlerdi. Ahzab'ın yenilip dağıldığı gecenin sabahı müslümanlar Medine'ye dönüp silahlarını bıraktıkları sırada Cebrail Resulullah (s.a.v.)e gelmiş, "Zırhını çıkarıyor musun? Melekler henüz silahı bırakmadılar, Allah Teâlâ senin Kureyzaoğulları üzerine yürümeni emrediyor, ben de onlara gidiyorum"[1] demişti. Bunun üzerine, "İkindiyi Kureyzaoğullarında kılsınlar"[2] diye müslümanlara ilan edildi. Müslümanlar vardılar yirmi, yirmi beş gece kuşatma yaptılar, Resulullah'ın hükmünü kabul etmeleri teklif edildi, kabul etmediler, Sa'd b. Muaz'ın hükmünü kabul etmeye razı oldular. O da savaşa katılanların öldürülmelerine, çocukların ve kadınların esir edilmelerine hükmetmişti ki, bu olay meşhurdur. مِنْ صَيَاصِيهِمْ **Sıysalarından, kulelerinden.**

SAYASÎ, sıysanın çoğulu, sıysa dağın ucuna ve her şeyin aslına ve çulha tarağına denir. Burada sağlam, yüksek kale, sur ve kule anlamınadır.

يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِاَزْوَاجِكَ

اِنْ كُنْتُنَّ تُرِدْنَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ اُمَتِّعْكُنَّ

(1) Müslim, Cihad, 65.
(2) Buharî, Cihad, 18; Müslim, Cihad, 65.

وَاُسَرِّحْكُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٢٨﴾ وَاِنْ كُنْتُنَّ تُرِدْنَ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ
وَالدَّارَ الْاٰخِرَةَ فَاِنَّ اللّٰهَ اَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنْكُنَّ اَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾
يَا نِسَاءَ النَّبِيِّ مَنْ يَأْتِ مِنْكُنَّ بِفَاحِشَةٍ مُبَيِّنَةٍ يُضَاعَفْ لَهَا
الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ وَكَانَ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾ وَمَنْ يَقْنُتْ
مِنْكُنَّ لِلّٰهِ وَرَسُولِهِ وَتَعْمَلْ صَالِحًا نُؤْتِهَا اَجْرَهَا مَرَّتَيْنِ وَاَعْتَدْنَا لَهَا
رِزْقًا كَرِيمًا ﴿٣١﴾ يَا نِسَاءَ النَّبِيِّ لَسْتُنَّ كَاَحَدٍ مِنَ النِّسَاءِ
اِنِ اتَّقَيْتُنَّ فَلَا تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذِي فِي قَلْبِهِ مَرَضٌ وَقُلْنَ
قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿٣٢﴾ وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ
الْجَاهِلِيَّةِ الْاُولٰى وَاَقِمْنَ الصَّلٰوةَ وَاٰتِينَ الزَّكٰوةَ وَاَطِعْنَ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ
اِنَّمَا يُرِيدُ اللّٰهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ اَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ
تَطْهِيرًا ﴿٣٣﴾ وَاذْكُرْنَ مَا يُتْلٰى فِي بُيُوتِكُنَّ مِنْ اٰيَاتِ اللّٰهِ وَالْحِكْمَةِ
اِنَّ اللّٰهَ كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا ﴿٣٤﴾

Meâl-i Şerifi

28- Ey peygamber! Hanımlarına şöyle söyle: "Eğer dünya hayatını ve zinetini istiyorsanız, haydi gelin, sizi donatayım ve güzellikle bırakıp salıvereyim.

29- Yok eğer Allah ve Resulünü ve ahiret yurdunu istiyorsanız, haberi-

niz olsun ki, Allah içinizden güzellik edenlere pek büyük bir ecir hazırlamıştır.

30- Ey peygamberin hanımları! sizden her kim bir terbiyesizlik ederse onu azab iki kat katlanır. Bu Allah'a göre çok kolaydır.

31- Yine sizden her kim Allah'a ve Resulü'ne boyun eğer, salih bir amel işlerse, ona da mükâfatını iki kat veririz. Hem onun için bol bir rızık hazırlamışızdır.

32- Ey peygamberin hanımları! Siz kadınlardan herhangi biri gibi değilsiniz. Eğer takva ile korunacaksanız, konuşurken kırıtmayın da kalbinde bir hastalık bulunan kimse tamaha düşmesin. Güzel ve dosdoğru söz söyleyin.

33- Hem vakarınızla evlerinizde durun da önceki cahiliyet devrinde olduğu gibi süslenip çıkmayın. Namazı kılın, zekatı verin. Allah ve Resulü'ne itaat edin. Ey ehli beyt! Allah sizden kiri gidermek ve sizi tertemiz, pampak yapmak istiyor.

34- Oturun da evlerinizde okunan Allah'ın âyetlerini ve hikmeti anın. Şüphe yok ki Allah lütuf sahibidir ve her şeyden haberdardır.

يَآ اَيُّهَا النَّبِىُّ قُلْ لِاَزْوَاجِكَ *"Ey peygamber! Hanımlarına söyle..."* Rivayet olunuyor ki Resulullah (s.a.v) dan hanımları zinet elbiseleri, süslü elbiseler ve daha çok nafaka, yiyecek bedeli, geçimlik istemişlerdi; bu ayetler bu sebeple nazil oldu. Bunun üzerine Resulullah (s.a.v.) Hz. Aişe'den başlayarak, hepsini serbest bıraktı. Hz. Aişe: "Ben Allah'ı Resulullah'ı ve ahiret evini isterim" dedi. Kalan hanımlar da öyle söylediler.(1) Bundan dolayı haklarında bir takdir hissi olmak üzere ilerde gelecek olan, تُرْجِى مَنْ تَشَٓاءُ *"Ey Muhammed, onlardan dilediğini geri bırakır dilediğini de yanına alırsın."* (Ahzab, 33/51) âyeti indi. Burada bu muhayyer bırakma, sırf bir muhayyer bırakma mıydı? Yoksa isteğin elinde olsun gibi "Tefviz-i talak" boşama hakkını verme miydi? diye ihtilaf etmişlerdir. Hz. Aişe (r.a.)'den: "Resulullah bizi serbest kıldı, biz de kendisini tercih ettik ve onu boşama saymadı" dediği rivayet edilmiştir. يَا نِسَٓاءَ النَّبِىِّ **Ey Peygamberin kadınları!** Kendilerine nasihata özen gösterildiğini ortaya çıkarmak için bu şekilde, ifadenin kipi değiştirilerek ilâhi sesleniş kendilerine yöneltilmiştir. Gerek burada ve gerek bundan sonra, böyle onların Peygamberin ismine isim tamlaması yapılarak kendilerine seslenilmesi de, zikrolunacak hükümler bu tamladan çıktığı içindir. بِفَاحِشَةٍ مُبَيِّنَةٍ **(Biriniz) Çirkinliği belli bir kabahat, herhangi bir büyük günah işlerse.** Zira bilinmektedir ki herhangi bir durumu var say-

(1) Buharî, Tefsiru Sureti 33/4-5; Tirmizî, Tefsiru Sureti 33/6.

mak, o durumun meydana gelmesini gerektirmez. Bununla birlikte bundan maksat Resulullah'a karşı baş kaldırarak onu sıkacak, kederlendirecek isteklerde bulunmak gibi hareketler olması da düşünülebilir. يُضَاعَفْ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ **Ona azab iki kat katlanır.** Diğer kadınlara verilecek cezanın iki katı verilir. Biri asıl günahın, diğeri de isim tamlaması ile peygambere ait olmanın onun hanımı olmakla elde edilen niteliğe hürmetsizliğin cezasıdır. Öte yandan kabahatin çirkinliği onu yapanın şeref ve itibarı oranında artar. Nitekim hür olanlara verilen ceza kölelerin iki katıdır. Peygamberin eşleri olmaları dolayısıyla bütün müminlerin anneleri olmak şerefi elde etmiş olanların kabahatleri elbette sosyal durumları oranında büyük olur. Gerçi sosyal durumu yüksek olanlara halk kolay ceza veremez. وَكَانَ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيرًا **Allah'a göre o kolay bulunuyor.** Bununla birlikte nimet külfete göre olduğundan itaate karşılık ecr ve sevap da مَرَّتَيْنِ **iki keredir.** Birisi asıl itaatın sevabı, birisi de Peygamberin hanımı olmanın feyz ve bereketidir. يَا نِسَاءَ النَّبِيِّ لَسْتُنَّ كَاَحَدٍ مِنَ النِّسَاءِ **Ey Peygamberin hanımları! Siz genel olarak kadınlardan herhangi biri gibi değilsiniz.** Sizde diğer kadınlarda bulunmayan nitelikler var: Peygamberlerin en hayırlısının hanımları ve bütün müminlerin anaları olmak niteliklerine sahipsiniz. اِنِ اتَّقَيْتُنَّ **Eğer sakınırsanız,** bu özel niteliklerinizi korursanız yahut durumunuza uygun takva ile korunacaksanız -bu şart bir mânâ ile yukarının, bir mânâ ile aşağının kaydı oluyor- فَلَا تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ **Sözü yumuşak ve tatlı bir eda ile söylemeyin,** bir söz söylendiği zaman sakın yılışık bir biçimde cevap vermeyin ve söylerken yayılarak, kırıtarak söylemeyin فَيَطْمَعَ الَّذٖى فٖى قَلْبِهٖ مَرَضٌ **de kalbinde hastalık bulunan, kalbi çürük, kötülüğe yüz tutmuş kimseler kötü bir şey ümit etmesin.** وَقُلْنَ قَوْلًا مَعْرُوفًا **Ve uygun ve ciddi söz söyleyin;** yani yapmacılıktan uzak, ağırbaşlılık ve ciddiyetle dosdoğru söyleyin veya sert olsa da makul ve meşru güzel söz söyleyin. وَقَرْنَ فٖى بُيُوتِكُنَّ **Ve evlerinizde oturun.** قَرْنَ kelimesi Arapça'da "Karar" mastarından emir olup, kelimenin aslı اِقْرِرْنَ 'dir, ظَلْنَ gibi, yani evlerinizde oturun. وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْاُولٰى **İlk cahiliyet dönemi kadınlarının dışarı çıkışı gibi çıkmayın,** yani İslam'dan önceki cahiliyet adeti gibi süslerinizi göstererek ve görünmek için kırıtarak çıkmayın. Bu ayet bu emir ve yasak ile Resulullah'ın hanımlarına yalnız "tesettür"ü değil, özellikle "hıdr"i, yani yabancı erkeğe hiç görünmemek demek olan "muhaddere"liği dahi vacip kılmıştır. Diğer İslam kadınları için ileride geleceği ve Nûr Sûresi'nde geçtiği üzere tesettür vacip ise de, "Hıdr" vacip değil müstehaptır. Bütün İslam kadınlarının da Peygamber'in hanımlarının hayat tarzını ve ahlakını örnek edinmeleri elbette bir hakları ve şerefleridir. Fakat hepsine muhaddere olmaları farz olsaydı, bunda güçlük olurdu. Onun için ilerde

يَا اَيُّهَا النَّبِىُّ قُلْ لِاَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابِيبِهِنَّ *"Ey peygamber! Hanımlarına, kızlarına ve müminlerin kadınlarına söyle: Bir ihtiyaç için dışarı çıktıkları zaman örtülerini üstlerine alsınlar, vücudlarını örtsünler!"* (Ahzab, 33/59) ayetinde tesettür emri bütün müminlerin hanımlarına genelleştirilmiş olduğu halde, burada وَقَرْنَ فِى بُيُوتِكُنَّ *"Evlerinizde oturun."* (Ahzab, 33/33) emri ile لَسْتُنَّ كَاَحَدٍ مِنَ النِّسَاءِ *"Sizler herhangi bir kadın gibi değilsiniz."* (Ahzab, 33/32) diye nitelenen Peygamberin hanımlarına hitaben gelmiştir. Ve ancak ehli beyti olma, (Resulullah'ın aile fertleri) niteliği ile, bu emirlerin peygamberin kızlarını dahi kapsadığı anlatılmıştır. Fakat bundan evlerinizde hiçbir iş yapmadan boş boş oturun gibi bir mânânın anlaşılmaması için buyuruluyor ki, evlerinizde durun da وَاَقِمْنَ الصَّلٰوةَ **namaz kılın** ki, bununla önce kibirli ve böbürlenen kimselere benzemekten sakınılmış olur وَاٰتِينَ الزَّكٰوةَ **ve zekat verin**, bu da kerîm, rahîm olan Allah Teâlâ'nın güzel gördüğü ahlâkla ahlâklanarak, O'nun rezzak (rızık veren) ismine niyabetle kulluk etmektir. Şüphe yok ki zekatı vermek için, gerçekten ihtiyacı olan fakirleri anlayıp dinlemek çok önemli bir iştir. Ve bundan onların zekat verecek nisaba sahip bulundukları da anlaşılır. Değilse bundan böyle sahip olacakları bu emir ile müjdelenmiş olur. وَاَطِعْنَ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ **Ve daha Allah'a ve Resulü'ne itaatlar yapın.** Mükellefiyetler sadece zikrolunan ibadet çeşitleri değildir. Allah ve Resulü daha neyi emreder ve yasaklarsa onları da tutun. Bunlar baskı ve güçlük değil midir? Hayır اِنَّمَا يُرِيدُ اللّٰهُ **Allah Teâlâ sırf şunu istiyor** لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ اَهْلَ الْبَيْتِ **kiri, yani şan ve şerefinizi kirletmek ihtimali bulunan günahları sizden uzaklaştırsın ey ehli beyt!** وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا **de sizi tertemiz pampâk etsin.** Ehli beyt, peygamberin ehli beyti, peygamberin ailesine özel olarak mensup bulunan bahtiyarlardır, Resulullah'ın aile fertleridirler.

Söz, Peygamber'in hanımlarına seslenmekte olduğu için, "ehli beyt" kelimesinden ilk akla gelen mânâ "onlar" olur. Fakat maksadın yalnız onlar olmadıklarını anlatmak için, müzekker zamir (Arapça'da erkek isimlerin yerine geçen zamir) olan كُمْ "siz" diye seslenilmiştir. Çünkü usul ilminde bilindiği üzere, müennes çoğul kipi (dişi çoğul kipi) yalnız dişilere özel olduğu halde, müzekker çoğul kipi karışık olarak erkeğe ve kadına, "tağliben" yani kadınları da kapsayacak biçimde kullanılır. Demek ki "Ehli beyt" denilince, Peygamberin hanımları ile birlikte, çocuklarını, erkek ve kadın kendine özel aile fertlerini dahi kapsadığı anlatılmak üzere لِيُذْهِبَ عَنْكُمْ وَيُطَهِّرَكُمْ *"Ey peygamberin ev halkı! Şüphesiz Allah sizden pisliği giderip sizi tertemiz yapmak ister.."* buyurulmuştur. Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin (r.a.) çocuklardan olduğu gibi, Hz. Ali dahi Hz. Peygamberin evinde yetişmiş ve Hz. Fatıma ile birlikte yaşaması do-

layısıyla özel bir mensubiyeti elde etmiş bulunduğundan o da ehli beyttendir.[1] Fakat bunların ehli beytten olması Hz. Peygamber'in diğer kızlarının ve onlardan olan çocuklarının da ehli beytten olmasına engel değildir, aksine olmalarını gerektirir.

Fakat ne tuhaftır ki Şia, âyetin konusunu oluşturan Peygamberin tertemiz hanımlarını dahi hesaba almayarak ehli beytin, Hz. Peygamberi kendisiyle Ali, Hasan, Hüseyin, Fatıma (r.anhüm)den ibaret olduklarında ısrar etmek istemişler ve bu yüzden İslam tarihinde çok büyük gürültüler çıkarmışlardır. "Selman bizden ve ehli beyt'tendir"[2] hadisiyle, özel mensubiyet ile Selman bile ehli beytten sayıldığı halde, Peygamberle birlikte geceleyip yatan, temiz hanımların ehli beytten hariç sayılmaları ne garip bir taassuptur. Halbuki öyle bir yanlış anlamaya meydan bırakmamak için, "beyt" (ev) kelimesi kendilerine izafe edilip yine Peygamberin hanımlarına hitaben şöyle buyuruluyor: وَاذْكُرْنَ مَا يُتْلٰى فٖى بُيُوتِكُنَّ مِنْ اٰيَاتِ اللّٰهِ وَالْحِكْمَةِ **Ve ey Peygamberin kadınları ve kızları! Evlerinizde okunup duran Allah'ın âyetlerini ve hikmetini anın,** toplanıp müzakere edin, yani Kur'ân'ı ve Peygamberin sünnetlerini belleyin, düşünün, bu şekilde Allah'ın ve Peygamber'in emirlerini belleyin ilim tahsil edin ve bu yüzden elde ettiğiniz şeref ve şanı hatırdan çıkarmayıp şükrünü bilin. اِنَّ اللّٰهَ كَانَ لَطٖيفًا خَبٖيرًا **Gerçekten Allah latif ve her şeyden habedar bulunuyor.** Onun için bu emirleri ve yasakları veriyor.

Şimdi burada daha genel ahlak ve iyiliklere teşvik için özelden genele geçilerek buyuruluyor ki:

اِنَّ الْمُسْلِمٖينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنٖينَ
وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَانِتٖينَ وَالْقَانِتَاتِ وَالصَّادِقٖينَ وَالصَّادِقَاتِ
وَالصَّابِرٖينَ وَالصَّابِرَاتِ وَالْخَاشِعٖينَ وَالْخَاشِعَاتِ وَالْمُتَصَدِّقٖينَ
وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّٓائِمٖينَ وَالصَّٓائِمَاتِ وَالْحَافِظٖينَ فُرُوجَهُمْ

(1) Hakim, el-Müstedrek, Alâ's-sahihayn, III, 598; Kurtubî, Ahkâmu'l-Kur'ân, XIV, 86.
(2) Tirmizî, Tefsiru Sureti 3/7, 33/7, Menâkib, 20; Hakim, el-Müstedrek, II, 416.

وَالْحَافِظَاتِ وَالذَّاكِرِينَ اللّٰهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ اَعَدَّ اللّٰهُ لَهُمْ
مَغْفِرَةً وَاَجْرًا عَظِيمًا ﴿٣٥﴾

Meâl-i Şerifi

35- Şüphe yok ki müslüman erkeklerle müslüman kadınlar, mümin erkeklerle mümin kadınlar, itaat eden erkeklerle itaat eden kadınlar, sadık erkeklerle sadık kadınlar, sabreden erkeklerle sabreden kadınlar, mütevazi erkeklerle mütevazi kadınlar, sadaka veren erkeklerle sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkeklerle oruç tutan kadınlar, ırzlarını koruyan erkeklerle ırzlarını koruyan kadınlar, Allah'ı çok zikreden erkeklerle Allah-'ı çok zikreden kadınlar var ya, işte onlar için Allah bir mağfiret ve büyük bir mükâfat hazırlamıştır.

اِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ **Gerçekten müslüman erkekler ve müslüman kadınlar,** Allah'ın hükmüne boyun eğip selâmete giren, ikrar veren erkekler ve kadınlar وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ **ve mümin erkekler ve mümin kadınlar,** tasdiki vacip olan şeyleri ikrar ile birlikte kalben de tasdik eden erkekler ve kadınlar; bununla birlikte وَالْقَانِتِينَ وَالْقَانِتَاتِ **boyun eğen erkekler ve boyun eğen kadınlar,** divan durup itaate devam üzere bulunan itaatli erkekler ve kadınlar; bununla birlikte وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ **doğru erkekler ve doğru kadınlar,** sözünde ve işinde içtenlikle doğruluk yapan erkekler ve kadınlar; bununla birlikte وَالصَّابِرِينَ وَالصَّابِرَاتِ **sabreden erkekler ve sabreden kadınlar,** sabırlı olan, gerek itaate ve gerek günahlara sabreden erkekler ve kadınlar; bununla birlikte وَالْخَاشِعِينَ وَالْخَاشِعَاتِ **mütevazi erkekler ve mütevazi kadınlar,** kalpleri ve organları ile alçak gönüllü olan erkekler ve kadınlar; bunun yanında وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ **sadaka veren erkekler ve sadaka veren kadınlar;** bunun yanında وَالصَّائِمِينَ وَالصَّائِمَاتِ **Oruç tutan erkekler ve oruç tutan kadınlar,** farz oruçları tutan erkekler ve kadınlar; bunun yanında وَالْحَافِظِينَ فُرُوجَهُمْ وَالْحَافِظَاتِ **ırzlarını haramdan muhafaza edip koruyan erkekler ve kadınlar;** bunun yanında وَالذَّاكِرِينَ اللّٰهَ كَثِيرًا وَالذَّاكِرَاتِ **Allah'ı çok zikreden, gerek kalbi ve gerek dili ile anıp unutmayan erkekler ve kadınlar** اَعَدَّ اللّٰهُ لَهُمْ **bunların hepsine, bu iyilikleri yapıp bir araya getirenlere Allah,** مَغْفِرَةً **bir bağış,** insanlık hali arada sırada meydana gelen küçük günahları örtecek bir mağfiret وَاَجْرًا عَظِيمًا **ve itaatlerine karşılık büyük bir ecir**

hazırlamıştır ki, onun şimdi tasavvuru mümkün değildir. Bu şeklide bu ayet, hem ehli beyte, hem de onlar gibi bu güzel ahlak ve nitelikleri kendilerine huy edinenlere bir vaad ve müjdedir. Deniliyor ki, Peygamberin hanımları hakkında o ayetler nazil olduğu zaman müminlerin kadınları "Bizim hakkımızda bir şey nazil olmadı" demişlerdi. Bu ayet bu sebeple nâzil oldu. Diğer bir rivayetle, Peygamberin hanımları demişlerdi ki: "Ya Resulullah! Allah Kur'ân'da erkekleri zikrediyor, demek ki bizim zikrolunacak hiçbir iyiliğimiz yok, bizden hiçbir itaat kabul buyurulmayacak diye korkuyoruz."(1) Bu ayet bunun üzerine nazil oldu.

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا
قَضَى اللّٰهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللّٰهَ
وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا ﴿٣٦﴾ وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللّٰهُ
عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللّٰهَ وَتُخْفِي
فِي نَفْسِكَ مَا اللّٰهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللّٰهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ
فَلَمَّا قَضَى زَيْدٌ مِنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَاكَهَا لِكَيْ لَا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ
حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ إِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا وَكَانَ أَمْرُ اللّٰهِ
مَفْعُولًا ﴿٣٧﴾ مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ اللّٰهُ لَهُ
سُنَّةَ اللّٰهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَكَانَ أَمْرُ اللّٰهِ قَدَرًا مَقْدُورًا
﴿٣٨﴾ الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللّٰهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا

---

(1) Tirmizî, Tefsiru Sureti 33/13; Ahmed b. Hanbel, VI, 305.

إِلَّا اللّٰهَ وَكَفٰى بِاللّٰهِ حَسِيبًا ﴿٣٩﴾ مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ
رِجَالِكُمْ وَلٰكِنْ رَسُولَ اللّٰهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَكَانَ اللّٰهُ بِكُلِّ
شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٤٠﴾

Meâl-i Şerifi

36- Bununla beraber Allah ve Resulü bir işe hükmettiği zaman, gerek mümin bir erkek ve gerekse mümin bir kadın için, o işlerinde başka bir tercih hakkı yoktur. Her kim de Allah ve Resulüne âşi olursa açık bir sapıklık etmiş olur.

37- Hem hatırla o vakti ki, o kendisine Allah'ın nimet verdiği ve senin de ikramda bulunduğun kimseye: "Hanımını kendine sıkı tut ve Allah'tan kork" diyordun da nefsinde Allah'ın açacağı şeyi gizliyordun. İnsanlardan çekiniyordun. Halbuki Allah kendisini saymana daha lâyıktı. Sonra Zeyd o kadından ilişiğini kestiği zaman, biz onu sana eş yaptık ki, oğulluklarının ilişkilerini kestikleri hanımlarını nikâhlamada müminlere bir darlık olmasın. Allah'ın emri de yerine getirilmiştir.

38- Peygambere Allah'ın takdir ettiği, mübah kıldığı şeyde bir darlık yoktur. Bundan önce geçen bütün peygamberler hakkında Allah'ın sünneti böyledir. Allah'ın emri ise biçilmiş bir kaderdir.

39- Onlar, Allah'ın gönderdiklerini tebliğ ederler ve O'ndan korkarlar, Allah'tan başka kimseden korkmazlardı. Hesap görücü olarak da Allah yeter.

40- Muhammed, sizin adamlarınızdan hiçbirinin babası değildir. Anıa Allah'ın Resulü ve peygamberlerin sonuncusudur. Allah her şeyi hakkiyle bilendir.

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ ***"Hiçbir mümin erkek ve kadın için, Allah ve Resulü bir ise hüküm verince seçme hakkı yoktur."*** Resulullah (s.a.v.) halası "Ümeyye binti Abdulmuttalib"in kızı Zeyneb binti Cahş'i, Zeyd b. Hârise'ye birbirleriyle evlenmek üzere aday olarak belirlediği zaman, Zeynep ve kardeşi bunu kabul etmemişler, bu âyet bu yüzden nazil olmuş deniliyor ki, yukarıda geçen النَّبِيُّ أَوْلٰى

بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ اَنْفُسِهِمْ *"Peygamber müminlere canlarından ileridir."* (33/6) ayetinin uygulamalarından birisi demektir. Âyetin burada gelişi Peygamberin hanımlarına yapılan muhayyer bırakma âyeti açısından bir tamamlama, yani Peygamberi bakış açısını gözetmek gerekliliğine bir işaret olduğu gibi, bundan sonraki âyete göre de bir ön giriş mahiyetindedir. وَاِذْ تَقُولُ **Hatırla o zamanı ki, diyordun** لِلَّذِي اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيْهِ **ona, o kendisine Allah'ı nimet verdiği,** Allah ona zeka ve kabiliyet vermiş, senin nezdine sevketmiş, İslam nimeti ile nimetlendirmişti. وَاَنْعَمْتَ عَلَيْهِ **Senin de nimet verdiğin kimseye** -Allah'ın yardımı ile kendisine türlü bağışlarda bulunduğun, kısaca azad edip hürriyet nimetine erdirdiğin kimseyeki şimdi ismi gelecek olan Zeyd'dir. Yani Zeyd b. Hârise b. Şurahbîl, annesi Su'da binti Sa'lebe b. Abdi Âmirî, Benî Ma'n b. Tay'dendir. الْاِصَابَةُ فِى مَعْرِفَةِ الصَّحَابَةِ "El-İsabe fî Marifeti's-Sahabe" isimli eserde hayat hikayesi şöyle yazılıdır: Zeyd b. Harise'nin annesi Su'dâ kendi kavmini ziyarete gitmişti. Zeyd de beraberinde idi. Cahiliye devrinde Benî Kayn b. Cisir süvarileri, Benî Ma'n evlerine baskın yaptılar. Zeydi kapıp aldılar, anlayışlı bir çocuk idi, Ukaz panayırına getirdiler, satılığa çıkardılar. Hakîm b. Huzam, halası Hatice hesabına dört yüz dirheme onu satın aldı. Hz. Hatice de Resulullah kendisi ile evlendiği zaman, onu Resulullah'a hibe etti, onu kaybetmiş olan babası Harise:

بَكَيْتُ عَلَى زَيْدٍ وَلَمْ اَدْرِ مَا فَعَلَ   اَحَىٌّ فَيُرْجَى اَمْ اَتَى دُونَهُ الْاَجَلُ

"Zeyd'e ağladım, bilmem ne yaptı. Sağ mı, ümid olunur mu? Yoksa ecel önüne mi geçti?" diye başlayan acıklı beytler söylemiş, sonra Harise'nin kabilesi olan Kelb kabilesinden birtakım kimseler hacca gelmişler Zeyd'i görmüşler. Zeyd onlara kendisini tanıtmış, onlar da tanımışlar ve şu beyti aileme götürün demiş:

اَحِنُّ اِلَى قَوْمِى وَاِنْ كُنْتُ نَائِيًا   بِاَنِّى قَطِينُ الْبَيْتِ عِنْدَ الْمَشَاعِرِ

"Kavmime özlemlerimi bildiririm. Gerçi uzağım, çünkü Meşair'in yanında beytin civarında kalanlardanım."

Gitmişler babasına bildirmişler ve yerini tarif etmişler. Bunun üzrine Harise ve kardeşi Ka'b onu kurtarmak için fidyesini alıp yola çıktılar. Mekke'ye geldiler. Peygamber (s.a.v.)'i sordular, Mescid'de olduğu söylendi. Yanına gittiler "Ey Muttalib'in oğlu, ey kavminin efendisinin oğlu! Siz Allah'ın şerefli Harem'inin civarında kalan kimselersiniz. Siz sıkıntı içinde olanları kurtarır, esirleri doyurursunuz. Biz sana senin yanındaki çocuğumuz için geldik. Bize lutfet ve ihsan et. Takdim edeceğimiz fidyesini kabul eyle. Serbest kalmasına yardım buyur" dediler. Resulullah "● kim" buyurdu. "Zeyd. b. Harise" dediler, bunun üzerine (yahut da başkası), "Haydin çağırın onu da muhayyer bırakın, eğer sizi ter-

cih ederse, fidyesiz sizin olsun; yok eğer beni tercih ederse, vallahi ben, beni tercih edene karşı fidyeyi tercih etmem" buyurdu.

Bunun üzerine Zeyd b. Harise'yi çağırdılar. Resulullah (s.a.v.) "Bunları tanıyor musun?" buyurdu. Zeyd: "Evet şu babam, şu amcanı" dedi. Resulullah: "Ben de bildiğinim, sana olan davranışımı ve arkadaşlığımı gördün. Şimdi ya beni tercih et, ya onları." O zaman Zeyd dedi ki: "Ben sana karşı kimseyi tercih edemem. Sen benim hem babam, hem amcam yerinesin." Buna karşı babası ve amcası: "Yazık sana ey Zeyd, köleliği hürriyete, babana, amcana ve ehli beytine tercih mi ediyorsun?" dediler. Zeyd de: "Ben bu zattan öyle şeyler gördüm ki, ona karşı hiçbir kimseyi tercih edemem." diye cevap verdi. Resulullah bunu görünce, onu Hıcr'e çıkardı. Ve buyurdu ki: "Şahid olun Zeyd benim oğlumdur, bana varis olacak, ben de ona varis olacağım." Bunu görünce babası ile amcasının da gönülleri hoş oldu, memnun olarak dönüp gittiler."[1]

Bundan böyle ta İslam'a gelene kadar "Zeyd b. Muhammed" diye çağırılırdı. Resulullah onu böyle oğul edindiği zaman halası Ümeyme binti Abdulmuttalib'in kızı Zeyneb binti Cahş'ı de daha sonra ona nikah etmişti. Ondan önce de azadlı cariyesi Ümmü Eymen'i onunla evlendirmiş, ondan oğlu Üsame doğmuştu. Sonra Zeyneb'i boşadığı zaman, onu, Ukbe b. Ebi Muayt'ın kızı Ümmü Gülsüm ile evlendirdi ki, bu da anası tarafından Abdulmuttalib'in torunundan, yani Peygamberin hala çocuklarındandı. Bundan da Zeyd b. Zeyd ve Rukuyye doğmuştu, sonra Ümmü Gülsüm'ü de boşadı. Ebu Leheb'in kızı Dürey ile evlendi. Sonra onu da boşadı. Hz. Zübeyr'in kızkardeşi Hind binti Avvam ile evlendi.[2] Buharî'de yer aldığı üzere İbn Ömer (r.anhüma) اُدْعُوهُمْ لِآبَائِهِمْ *"Onları öz babalarına nisbet ederek çağırın"* (Ahzab, 33/5) âyeti ininceye kadar Zeyd b. Harise'ye "Zeyd b. Muhammed" derdik diye haber vermiştir.[3]

Zührî, "Biz Zeyd b. Harise'den önce müslüman olan bilmiyoruz" demiştir. Zeyd b. Harise "Bedr" ve ondan sonraki savaşlarda Resulullah (s.a.v.) ile birlikte bulunmuş ve nihayet Mute savaşında emîr, yani kumandan olarak şehit olmuştur. Resulullah (s.a.v.) onu seferlerinin bazısında Medine'de yerine bırakmıştır. Bera b. Azib'den rivayet olunduğuna göre, Zeyd b. Harise: "Ya Resulullah Hamza ile aramızda kadeşlik sözleşmesi yaptık." demiştir. Hz. Aişe'den rivayet olunur ki "Resulullah (s.a.v.) Zeyd b. Harise'yi herhangi bir seriyyede (düşman üzerine gönderilen küçük süvari müfrezesi) gönderdiği zaman mutlaka onu kumandan yapardı. Ve eğer sağ kalmış olsaydı, onu halife bırakırdı." Bu-

(1) Tirmizî, Tefsiru Sureti 33/9, 12.
(2) İbn Hacer, el-İsâbe, III, 24-26.
(3) Buharî, Tefsiru sûreti 33/2.

harî'de rivayet olunduğu üzere Seleme b. Ekvâ (r.a.) demiştir ki: "Peygamberle birlikte yedi gazâ ettim. Resulullah, onu bize kumandan yapardı."(1)

Zeyd'in katıldığı seriyyeler: Önce Karede, sonra Hamum, sonra, Iys, sonra Mutrıf, daha sonra sırasıyla, Hısma, Kurza seriyyeleri olmuş, daha sonra Mute savaşında kumandan olmuş ve bu savaşta ellibeş yaşında iken şehid olmuştur.. Kur'ân'da ondan başka hiçbir sahabi ismiyle söylenmemiştir. Yine Buharî'de İbn Ömer (r.anhüma)dan rivayet olunduğu üzere, Resulullah (s.a.v) buyurmuştur ki: "O, yani Zeyd, gerçekten kumandanlığa layıktır. Ve gerçekten en çok sevdiklerimdendir."(2)

Tirmizî ve başka muhaddislerin rivayeti ile Hz. Aişe demiştir ki: "Bir sefer Zeyb b. Harise Medine'ye geldi, Resulullah benim odamdaydı, geldi kapıyı çaldı, Resulullah kalktı, ona sarıldı ve öptü."(3)

Bir de İbnü Ömer (r.anhüma) şöyle demiştir: Ömer, Üsâme'ye benden daha çok maaş bağladı. Kendisine sordum. O, Resulullah'a senden daha sevgili idi, babası da Resulullah katında senin babandan daha sevgiliydi dedi.(4)

İşte Zeyd böyle çeşitli yönlerden Allah'ın ve Resulü'nün nimetine ermiş bir zat idi. Burada bunun bu niteliklerle nitelenmesi, nimetin değer ve şükrünü bilecek güzel niteliklere sahip olduğunu tescil ile, gönüldekini kendisine olduğu gibi söylemek için çekinecek bir taraf olmadığına bir dikkat çekmektir. Yani senin, böyle senden nimet görmüş bir kimseye karşı çekinmene hiçbir sebeb yokken diyordun ki اَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ **Eşini bırakma, kendi yanında tut.** Yani Zeyneb'i boşama. Burada tefsirler bu konudaki rivayetlerin arasına şöyle bir paragraf eklemişlerdir: Güya Resulullah (s.a.v.) Zeyneb'i Zeyd'e nikâhladıktan bir zaman sonra, tesadüfen gözü ona ilişmiş, birdenbire güzelliği gönlünde yer etmiş de سُبْحَانَ اللّٰهِ مُقَلِّبِ الْقُلُوبِ *"Gönülleri çeviren Allah'ı tesbih ederim"* (5) demiş. Zeyneb de tesbihi işitmiş Zeyd'e söylemiş, Zeyd intikal etmiş ve bunun üzerine Zeyneb'le beraberliği uygun görmeyerek Resulullah'a gelmiş: "Ben eşimden ayrılmak istiyorum" demiş. Resulullah (s.a.v.)de: "Ne var, ondan seni şüpheye düşürecek bir şey mi oldu?" buyurmuş. Zeyd: "Yok. Vallahi ben ondan hayırdan başka bir şey görmedim. Fakat şerefli bir aileden gelmesi dolayısıyla kendisini benden büyük görüyor." demiş. Ve o zaman Resulullah اَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ *"Hanımını kendine sıkı tut"* buyurmuş. Ansızın görülen bir güzelin güzelliğini son derece temiz ve ince bir biçimde duyup takdir ederek yaratanın yaratıcılık gücünü tes-

(1) Buharî, Megazi, 45.
(2) Buharî, Fedâil, 17.
(3) Tirmizî, İstizan, 40.
(4) Tirmizî, Menakıb, 46.
(5) Kurtubî, a.g.e., XIV, 190.

bih ve tenzih ile ilan etmekte peygamberlerin ismet (günah işlememe) özelliğine aykırı hiçbir durum olmadığından, bu hikayenin gerçekten olmuş olmasını varsaymakta aslında bir sakınca yoktur. Bununla birlikte birtakım hıristiyan yazarların dedikodu aracı yapmak istedikleri bu hikaye, Hadis ilmi bakımından, gerçekten olmuş bir olay değildir. Bir kere rivayet açısından sahih hadis kitaplarında, sahih bir yol ve sened ile rivayet edilmemiştir. Sonra dirayet, yani hadisin mânâsı açısından, Zeyneb'in güzelliğini Resulullah'ın henüz yeni görüp anlamış olması aklen kabul edilemez. Zira Zeyneb Resulullah'ın yakın akrabasından olmakla, ta çocukluğundan beri görüp bildiği ve özellikle tesettür edilmemiş bulunduğu için vücud güzelliğini yakından tanıyageldiği bir kadın iken, bunu ilk olarak bu defa görülmüş beğenilivermiş diye anlatmak kendi kendini yalanlayan bir hikayedir. Doğrusu Resulullah Zeyneb'i önceden biliyordu ve bildiği için onu evlat gibi sevdiği Zeyd'e nikah etmiş idi. Fakat Zeyneb onurlu bir kadındı. Zeyd'i kölelikten azad edilmiş olduğundan dolayı kendine denk sayamamış, ona varmak istememişti. Sırf Resulullahın emrine itaatla ona varmış, fakat gereği gibi ısınamamıştı. Ara sıra Peygamber'e akrabalığından dolayı şerefli olması ve asaletiyle övünerek Zeyd'e karşı büyüklenmek istiyordu. Gerçekten kumandanlığa layık olarak yaradılmış olan Zeyd buna bir süre sabretti ise de Resulullaha varıp Zeyneb'den ayrılmak istediğini arz eyledi. Resulllah (s.a.v.)da bunu nefsinde uygun gördüğü halde, birdenbire müsade etmeyip dedi ki: أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ *"Hanımını kendine sıkı tut."* وَاتَّقِ اللّٰهَ **Ve Allah'tan kork.** Yani kadını boşamanın, önemsiz bir mesele olmadığını, Allah katında sorumluluk getiren bir iş olduğunu düşün, çünkü أَبْغَضُ الْحَلَالِ إِلَى اللّٰهِ الطَّلَاقُ "Yani Allah katında helallerin en çirkini boşamadır."(1) Bu nasihatlar güzel, fakat böyle derken وَتُخْفِي فِي نَفْسِكَ مَا اللّٰهُ مُبْدِيهِ **İçinde de Allah'ın meydana çıkaracağı bir şey gizliyordun.** Boşamasını uygun görüyordun, yahut onu nikahlamayı düşünüyordun da söylemiyordun. Taberî'de Süfyan b. Uyeyne kanalıyla Ali b. Hüseyn'den rivayet edildiğine göre, Allah, peygamberine bildirmişti, Zeyneb ilerde Resulullah'ın hanımlarından birisi olacaktı. Böyle iken Zeyneb'den şikayete geldiği zaman, ona hanımını kendinde tut demişti.(2) Çünkü o halde وَتَخْشَى النَّاسَ **halkı da sayıyordun.** Zeyd'in hatırını sayıyor ve insanlar dedikodu ederler diye çekiniyordun. وَاللّٰهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَيهُ **Oysa Allah'ı sayman daha uygundu.** Eğer korkacak bir şey varsa, halkı hiç hesaba almayarak yalnız Allah saygısını duyasın. Yani sırf gizlemek sakıncalı değildir. Allah için korkacak, Allah'ın emrine aykırı olacak bir şey olsaydı, sade Allah korkusuyla gizlemek de sakıncalı değildi. Fakat Allah

(1) Ebu Davud, Talak, 3; İbn Mâce, Talak, 1.
(2) et-Taberî, a.g.e., XXII, 11.

için korkacak bir durum yok iken sırf insanlardan korkarak gizlemek veya Allah korkusuyla birlikte bir de halk korkusu gözetmek, işte hatırlatmanın sebebi budur. Halktan hiç korkmayarak yalnız Allah korkusunu gözetmek gerekti. Çünkü Allah'ın ilahi mesajını tebliğ eden peygamberler açıklanacağı üzere Allah'tan başka kimseden korkmazlar. وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ اَحَدًا اِلَّا اللّٰهَ *"Allah'tan korkarlar ve O'ndan başka kimseden korkmazlar."* (Ahzab, 33/39). Deniliyor ki Peygamber'e karşı en şiddetli âyet bu وَتُخْفِى فِى نَفْسِكَ مَا اللّٰهُ مُبْدِيهِ *"İçinde Allah'ın meydana çıkaracağı bir şey gizliyordun"* âyetidir. Hz. Aişe der ki: "Resulullah (s.a.v.) Allah'ın kitabından bir şey gizleseydi bu âyeti gizlerdi." وَتُخْفِى فِى نَفْسِكَ مَا اللّٰهُ مُبْدِيهِ *"İçinde de Allah'ın meydana çıkaracağı bir şey gizliyordun."* وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللّٰهُ اَحَقُّ اَنْ تَخْشٰيهُ *"İnsanlardan çekiniyordun, oysa Allah'dan çekinmen daha uygundu."* Demek ki bu ayet bu şekilde Resulullah'ın doğruluğuna ve pek yüksek olan huşu ve takvasına da açık bir delil oluyor. فَلَمَّا قَضٰى زَيْدٌ مِنْهَا وَطَرًا **Zeyd ondan tamamen ilişiğini kesince,** yani senden nimet elde etmiş olan Zeyd, sonunda o hanımı olan Zeyneb'den muradına erince, onu tutmak istemeyip boşadı ve iddeti çıktı. Ona hiçbir şekilde bir ihtiyacı kalmadı ve bu şekilde Zeyneb açıkta mahrum kaldı. O zaman زَوَّجْنَاكَهَا **biz onu seninle evlendirdik,** yani senin çekinmene rağmen nihayet onunla evlenmeni sana emrettik. Demek ki Peygamber insanlara karşı söylemekten bile kaçındığı bir fiilin açıktan açığa yapılmasına emir almış bulunuyordu. Şüphe yok ki bu onun iman ve kesin inancını ortaya çıkaran büyük bir imtihandır. Fakat bu ne için böyle oluyordu? Ne idi? Bu evlendirmede ümmet için önemli bir hüküm hikmeti vardı. Şöyle ki لِكَىْ لَا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِى اَزْوَاجِ اَدْعِيَائِهِمْ اِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا **Oğulluklarının, hanımlarında ilişkilerini kestikleri zaman, müminler üzerine bir darlık olmaması hikmeti için.** Zira sûrenin başında geçtiği üzere, siz oğulluk edinmekle yüce Allah onları gerçekten sizin oğullarınız edivermemiştir. Şu halde, Nisa Sûresi'nde وَحَلَائِلُ اَبْنَائِكُمُ الَّذِينَ مِنْ اَصْلَابِكُمْ *"Öz oğullarınızın hanımları ile evlenmeniz haram edildi."* (Nisa, 4/23) buyruğuna uygun olarak, öz oğulların hanımları ile nikâhlanmak haram edilmiştir, diye oğullukların hanımlarını da gerçekten onlar gibi saymak gerekmez. Bir kimsenin oğul edindiği evlatlığının hanımını boşayıp iddeti çıktığı zaman, o adamın onunla evlenmesi şer'an caizdir, bunda hiçbir sakınca yoktur. İşte cahiliyet devrinde kökleşmiş olan bu adetin bu darlığın İslam'da kaldırılması için, ilâhî hikmet Peygamber'in bizzat kendisinde tatbikini gerektirmiş ve bu hikmet için o evlenme emredilmiştir. وَكَانَ اَمْرُ اللّٰهِ مَفْعُولًا **Allah'ın buyruğu yerine getirilmiştir.** Onun için bu emir de yerine getirilmiş, Peygamber evlenmiş, Zeynep de Peygamber'in hanımı olmuştur. Bu şekilde bu evlenmenin meşru olduğu tatbi-

katlı gösterilmiştir.

لِكَيْ لَا يَكُونَ *"Müminler üzerine bir darlık olmaması için."* (Ahzab, 33/37) diye sebep gösterilmesinden anlaşılır ki, bir ayrıcalık delili bulunmadıkça Peygamber ile ümmet hakkında hüküm aynıdır. Burada şöyle bir yanlış kanaat hatıra gelebilir: Evlenmek peygambere layık mıdır? Hele birden çok hanımları varken böyle bir daha evlenmek peygamberliğin durumuna, şerefine bir eksiklik vermez mi? Hz. Yahya ile İsa hiç evlenmemiş oldukları için, ruhbaniyeti tercih etmek isteyen mutaassıp hıristiyanlar bu meseleyi bahane ederek Peygamber'in evlenmelerine dil uzatmak istemişlerdir. Buna karşı buyuruluyor ki مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ اللّٰهُ لَهُ **Peygambere Allah'ın lehinde olarak farz ve takdir buyurduğu,** yani helal ve mübah kıldığı **şeyde bir güçlük, bir darlık olamaz.** Allah'ın helal ve mübah kıldığı hakta hiç kimseye bir yasaklık, bir baskı doğru olmadığı gibi, Peygamber'e de olamaz. سُنَّةَ اللّٰهِ فِى الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ **Bundan önce geçenler de Allah'ın sünneti, adeti olarak böyledir.** Bütün geçen peygamberlerde Allah'ın adeti bu, kanunu budur ki, hiçbir peygambere, şeriatında mubah olarak hükme bağlanan şey hakkında güçlük ve baskı yapmamıştır. Geçen peygamberler de evlenmişler, hem Süleyman ve Davus (a.s.) gibi bazıları pek çok evlenmişler, hiçbirine evlenmek yasak edilmemiş, Yahya ve İsa (a.s.) da kendilerine yasak edildiği için değil, evlenmek farz kılınmadığı, yapılmasında veya yapılmamasında bir güçlük bulunmadığı için evlenmediler. وَكَانَ اَمْرُ اللّٰهِ قَدَرًا مَقْدُورًا **Ve Allah'ın emri biçilmiş bir kader bulunuyor.** Ezelde bilinip, takdir edilmiş, kat'î, kesin bir hüküm bulunuyor. Yahut ezelde takdir edilmiş olmakla birlikte, mükelleffin kudretini de çekip almaz, emredilen kimse için de kudret dahilindedir. Dolayısıyla herkesin takdir edilmiş olan kaderi, başına gelir, bununla birlikte sorumluluğuna engel olmaz. اَلَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللّٰهِ **Onlar, o peygamberler ki hep Allah'ın buyruklarını tebliğ ediyorlardı,** yani senin gibi Resul idiler. وَيَخْشَوْنَهُ **Ve ondan korkuyorlardı.** Bununla birlikte ruhbaniyet yapmıyorlardı, evleniyorlardı. وَلَا يَخْشَوْنَ اَحَدًا اِلَّا اللّٰهَ **Hem de Allah'tan başka hiçbirinden korkmuyorlardı.** Halktan çekinmiyorlardı. وَكَفٰى بِاللّٰهِ حَسِيبًا **Allah hesap görücü olarak yeter.** Allah korkusu başka bir korkuya ihtiyaç bırakmaz. Sözün özü مَا كَانَ مُحَمَّدٌ اَبَٓا اَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ **Muhammed sizin içinizdeki erkeklerden hiçbirinin babası değildir.** Yani kendisinden dünyaya gelmiş olmayan, sizin içinizdeki erkeklerden hiçbirinin gerçek anlamı ile babası olmamıştır. Bundan dolayı Zeyd'in de gerçekte babası değildir. Onun için, "Hurmeti musahere" (Evlenme ile meydana gelen akrabalıktan dolayı haramlık) meydana gelmez ve bundan dolayı bir güçlük konusu olmaz. Gerçi Kasım, İbrahim, Tayyib, Tahir, Mutahher, adında

oğullarının babası olmuştur. Fakat bunlar büluğ çağına erişmeden vefat ettikleri için, ayette geçen "rical" (yetişkin erkek) kavramına dahil olmamışlardır. Çünkü gerçekte "recul" büluğ çağına erişen erkeğe denir. Bununla birlikte büluğ çağına ermiş olsaydılar o zaman da مِنْ رِجَالِكُمْ *"Sizin erkeklerinizden"* değil مِنْ رِجَالِه onun erkek çocuğu olurlardı ve yine olumsuzluk ifade eden cümlenin genel kapsamı bozulmazdı. Yani o zaman da ümmetin içinden hiçbir yetişkin erkeğin "recul"un, geçekten babası olmamış olurdu. وَلٰكِنْ رَسُولَ اللّٰهِ **Fakat Allah'ın resulüdür.** Onun için babalardan daha çok şefkatli ve daha çok hayır dileyendir, ebedî hayatın sebebidir. Bu açıdan her resul ümmetinin babasıdır denilebilir ise de, bu bir mecazî mânâdır. Mecazın hükümü ve belirtisi de, gerçek mânânın ondan alınmasının sahih olmasıdır. Doğrusu gerçekten baba değil, fakat babadan daha şefkatli Allah resulüdür. وَخَاتَمَ النَّبِيِّنَ **Hem de peygamberlerin en sonuncusudur.**

HÂTEM, Asım kıraatinde "tâ"nın üstünü ile, diğer kıraatlerde esresi ile okunur. Esre ile hâtim, ismi fail olup hâtim eden, sona erdiren veya mühürleyen demektir. Mühür de bir şeyin belgelendirilmesi ve tasdiki için sona basıldığından hem son mânâsını, hem tasdik mânâsını içerir. Şu halde iki kırâet, "Hatemünnebiyyin" niteliğinin iki anlamına ayrı ayrı işaret ediyor. Yani Muhammed Resulullah hem peygamberleri sona erdiren son peygamberdir, peygamberlerin en sonuncusudur, hem de bütün peygamberleri tasdik ve belgeleyen ilâhî bir mühürdür. Eğer o gelmeseydi, diğer peygamberler unutulup gidecek tarihte onların varlıklarını ve peygamberliklerinin gerçekliğini ilmen isbat etmek mümkün olmayacaktı. Çünkü diğer peygamberlerin hayat ve varlıkları tarihin bağrında Muhammed'in hayatı gibi açık ve sağlam olarak bilinmemektedir. Öyle ki bugün Kur'ân olmasaydı Musa ile İsa'nın bile varlıkları ciddiyetle ispat olunamazdı. Hz. Muhammed'in hayatının ve peygamberliğinin tarihte açıklık ve kesinlikle bilinmesi sayesindedir ki, diğer peygamberlerin de geçmişteki peygamberliklerini tasdik için bir belge elde edilmiş bulunuyor. Aynı zamanda Muhammed (s.a.v) diğer peygamberlerin kendisi hakkındaki müjdelerini gerçekleştirmek itibariyle de onların peygamberliklerini mühürleyen ilahi bir damgadır. Hz. Muhammed'in peygamberliği ile insanlık din açısından, ilerlemenin son noktasına erişmiştir. Ondan sonra başka peygamber beklememeli, Muhammedî nur'u izlemelidir. وَكَانَ اللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا **Allah her şeyi çok iyi biliyor.** Her şeyi bilip duyuyor. Onun için bu hükümleri emrediyor.

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا اذْكُرُوا اللّٰهَ ذِكْراً كَث۪يراًۙ ﴿٤١﴾
وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَاَص۪يلاً ﴿٤٢﴾ هُوَ الَّذ۪ي يُصَلّ۪ي عَلَيْكُمْ وَمَلٰٓئِكَتُهُ
لِيُخْرِجَكُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِۜ وَكَانَ بِالْمُؤْمِن۪ينَ رَح۪يماً ﴿٤٣﴾
تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ سَلَامٌۚ وَاَعَدَّ لَهُمْ اَجْراً كَر۪يماً ﴿٤٤﴾ يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ
اِنَّٓا اَرْسَلْنَاكَ شَاهِداً وَمُبَشِّراً وَنَذ۪يراًۙ ﴿٤٥﴾ وَدَاعِياً اِلَى اللّٰهِ
بِاِذْنِه۪ وَسِرَاجاً مُن۪يراً ﴿٤٦﴾ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِن۪ينَ بِاَنَّ لَهُمْ مِنَ اللّٰهِ
فَضْلاً كَب۪يراً ﴿٤٧﴾ وَلَا تُطِعِ الْكَافِر۪ينَ وَالْمُنَافِق۪ينَ وَدَعْ
اَذٰيهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِۜ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَك۪يلاً ﴿٤٨﴾ يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُٓوا
اِذَا نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَّقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ اَنْ تَمَسُّوهُنَّ فَمَا لَكُمْ
عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُّونَهَاۚ فَمَتِّعُوهُنَّ وَسَرِّحُوهُنَّ سَرَاحاً جَم۪يلاً
﴿٤٩﴾ يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ اِنَّٓا اَحْلَلْنَا لَكَ اَزْوَاجَكَ اللّٰتِٓي اٰتَيْتَ
اُجُورَهُنَّ وَمَا مَلَكَتْ يَم۪ينُكَ مِمَّٓا اَفَٓاءَ اللّٰهُ عَلَيْكَ وَبَنَاتِ عَمِّكَ
وَبَنَاتِ عَمَّاتِكَ وَبَنَاتِ خَالِكَ وَبَنَاتِ خَالَاتِكَ اللّٰت۪ي هَاجَرْنَ
مَعَكَۘ وَامْرَاَةً مُؤْمِنَةً اِنْ وَهَبَتْ نَفْسَهَا لِلنَّبِيِّ اِنْ اَرَادَ النَّبِيُّ

أَنْ يَسْتَنْكِحَهَا خَالِصَةً لَكَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا
عَلَيْهِمْ فِي أَزْوَاجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ لِكَيْلَا يَكُونَ عَلَيْكَ
حَرَجٌ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥٠﴾ تُرْجِي مَنْ تَشَاءُ مِنْهُنَّ وَتُؤْوِي
إِلَيْكَ مَنْ تَشَاءُ وَمَنِ ابْتَغَيْتَ مِمَّنْ عَزَلْتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ ذَلِكَ
أَدْنَى أَنْ تَقَرَّ أَعْيُنُهُنَّ وَلَا يَحْزَنَّ وَيَرْضَيْنَ بِمَا آتَيْتَهُنَّ كُلُّهُنَّ وَاللَّهُ
يَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَلِيمًا ﴿٥١﴾ لَا يَحِلُّ لَكَ
النِّسَاءُ مِنْ بَعْدُ وَلَا أَنْ تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ أَزْوَاجٍ وَلَوْ أَعْجَبَكَ
حُسْنُهُنَّ إِلَّا مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ رَقِيبًا ﴿٥٢﴾

Meâl-i Şerifi

41- Ey iman edenler! Allah'ı çokça anın.

42- Ve O'nu sabah akşam tesbih edin.

43- Sizleri karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için melekleri ile birlikte üzerinize rahmet ve bereket indiren O'dur ve O, müminlere çok merhametlidir.

44- O'na kavuşacakları gün müminlere esenlik dileği selâmdır. (Allah) onlar için cömertçe bir mükafat hazırlanıştır.

45- Ey peygamber! Biz seni hem bir şahit, hem bir müjdeci, hem bir uyarıcı olarak gönderdik.

46- Ve hem de izniyle Allah'a bir davetçi ve nurlar saçan bir kandil (olarak gönderdik).

47- Müminlere müjdele! Onlara Allah'tan bir mükafat vardır...

48- Kâfirlere ve münafıklara itaat etme, onların ezalarını bırak (aldırma) da Allah'a tevekkül et. Allah vekil olarak hepsine yeter.

49- Ey iman edenler! Mümin kadınları nikâh edip de sonra onlara dokunmadan boşadığınız zaman, sizin için üzerlerinde sayacağınız bir iddet hakkınız yoktur. Derhal müt'alarını (mehirleri belirlenmediği takdirde yararlanacakları bir mal) verip onları güzel bir şekilde salıverin.

50- Ey peygamber! Biz bilhassa sana şunları helâl kıldık: Mehirlerini vermiş olduğun eşlerini, Allah'ın sana ganimet olarak ihsan buyurduklarından sahip olduğun cariyeleri, amcalarının kızlarından, halalarının kızlarından, dayılarının kızlarından, teyzelerinin kızlarından seninle beraber hicret etmiş olanları, bir de mümin bir kadın kendini peygambere hibe ederse, peygamber nikâh etmek istediği takdirde, onu başka müminlere değil de sadece sana mahsus olmak üzere helâl kıldık. Onlara eşleri ve cariyeleri hakkında neyi farz kıldığımızı biliyoruz. Bunlar sana hiçbir darlık olmaması içindir. Allah, çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir.

51- Onlardan dilediğini geri bırakır, dilediğini yanına alırsın. Sırasını geri bıraktığın kadınlardan dilediğini yanına almanda da sana bir günah yoktur. Onların gözleri aydın olup üzülmemelerine ve kendilerine verdiğin ile hepsinin hoşnut olmalarına en elverişli olan budur. Allah kalblerinizdekini bilir. Allah her şeyi bilir ve yumuşak davranır.

52- Bundan başka kadınlar sana helâl olmaz. Bunları başka eşlerle değiştirmek de olmaz. İsterse güzellikleri hoşuna gitsin. Ancak sahip olduğun cariyen başka. Allah her şeye gözcü bulunuyor.

ذِكْرًا كَثِيرًا **Çok zikir,** zamanlara üstün gelen, ve takdis (ululama) temcid (Ululama), tehlil (la ilahe illallah sözü) tahmid (Hamd etme, elhamdülillah deme) gibi Allah'a layık zikrin çeşitlerini içine alır. Bununla birlikte zikir çeşitleri içinde tesbih'in (sübhanellah kelimesini söyleyerek Allah'ı ululama) vakitleri içinde sabah ile akşamın özellikle önemi ve faziletine işaret için de وَسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا **ve sabah-akşam O'nu tesbih edin** buyurmuştur. Çünkü "tesbih" zikirlerin temeli, sabah ile akşam da meşhur zamanlardır. Bununla birlikte sabah akşam ifadeleri Türkçe'de olduğu gibi Arapça'da da bütün vakitleri içine almakla, devam anlamına kinaye de olur. Öte yandan zikir ve "tesbih" namazı dahi kapsar. يُصَلِّي عَلَيْكُمْ وَمَلَٓئِكَتُهُ **Hem kendisi, hem de melekleri üzerinize, "salat" yağdırıyor.**

SALAT, Allah'tan rahmet, meleklerden istiğfar, müminlerden dua demektir. Burada aynı fiilin, Allah'a ve meleklerine isnad edilmiş olması açısından rahmet ve istiğfarı kapsayan özel bir yardım mânâsını ifade etmesi gerekir. تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ **O'na kavuşacakları gün,** öldükleri veya kabirden çıktıkları, ya-

hud cennete girdikleri gün esenlik dilekleri سَلَامٌ **selamdır.** Her türlü sakınca, afetlerden selamet, uzaklık haberidir. اَجْرًا كَرِيمًا **Güzel bir mükafat** cennet, شَاهِدًا **bir şahit, tanık olmak üzere.** Allah'ın birliğine şahit, Allah'a nasıl kulluk edileceğine delil gösterilecek örnek ümmetin, tasdik, yalanlama, uymak veya uymamak gibi durumlarına, amellerine, yarın ahırette ilâhî huzurda tanıklık edecek şahit وَدَاعِيًا اِلَى اللّٰهِ بِاِذْنِهِ **Allah'ın izniyle bir davetçi,** Allah'ın birliğine ve iman vacip olan sıfat ve hükümlerine iman ile rızasına, O'na kavuşmaya, doğru gitmeye çağırıcı, hem de kendi kendine değil, Allah'ın izni ve müsadesiyle yardım ve başarılı kılması ile çağırıcı. Yukarıda اِنَّا اَرْسَلْنَاكَ *"Ey Peygamber! Biz seni tanık müjdeci ve uyarıcı olarak gönderdik."* (Ahzab, 33/45) buyrulduğu halde, burada bir de بِاِذْنِهِ *"O'nun izni ile"* kaydı ile kayıtlanması, bu çağrının Allah tarafından özellikle yardım olmayınca yapılamayacak gayet zor bir iş olduğuna işaret ifade eder. سِرَاجًا مُنِيرًا **Nurlandırıcı, aydınlatıcı parlak bir kandil,** cehalet ve şaşkınlık karanlıklarında akılları, gönülleri aydınlatıp doğru yolu gösteren bir ışık مِنَ اللّٰهِ فَضْلًا كَبِيرًا **Allah'tan büyük bir lütuf.** Allah'ın Muhammed ümmetine vaad edilmiş olan lütuf ve ihsanı, başka ümmetlere verilmiş olandan çok fazla ve çok büyüktür. وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ **Kâfirlere ve münafıklara itaat etme.** Davet görevini yerine getirirken onlara dost gibi görünmek, alçaktan almak, tebliğde yumuşak davranmak, uyarıda hoşgörü göstermek yasaklanıyor. Yasaklama ve uzaklaştırma, abartı ile onları heyecana getirmek için, mânâ, itaat etme biçiminde olumsuz olarak ifade edilmiş ve Allah'ın emirlerini tebliğde bir parça hoşgörü, kâfirlere ve münafıklara itaat etmek mânâsında olduğu anlatılmıştır. Çünkü kâfirler ve münafıklar O'nu arzu etmezler. وَدَعْ اَذٰيهُمْ **Ve onların eziyetlerini bırak.** Burada eziyet kelimesi failine muzaf olarak *"Onların eziyetlerini bırak, aldırma"* anlamı açık ve belli; mefülüne muzaf olması, yani *"onlara eziyet etmeyi bırak"* mânâsı ise ihtimal dahilindedir. Yani bundan dolayı, onların sana yaptıkları ve yapacakları eziyetlere, rahatsızlıklara aldırma, kafana takma veya itaat etme, fakat eziyet etmeye de kalkışma. وَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ **Ve Allah'a güven,** gerek bunlarda ve gerek bunlar gibi yapacağın ve bırakacağın her hususta kendini Allah'a ver, yardımı O'ndan iste, O'na dayan. وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِيلًا **Güvenilecek bir vekil olarak Allah sana yeter.** Bütün durumlarda kendisine işlerin havale edileceği ancak O'dur. O hepsine yeterlidir. Zamir getirilecek yerde Yüce Allah'ın isminin getirilmesi, sebep bildirme ve en son gelen bu cümlenin önceki cümlelerden bağımsız olduğuna işaret etmek içindir. Peygamber (s.a.v.) şahit, müjdeci, Allah'a çağırıcı, aydınlatan bir kandil diye beş nitelik ile nitelendiği gibi bunlara karşılık birer hitap ile de kendisine seslenilmiştir. Ancak "şahit"

hepsine dağıtıldığı için, karşılığı ayrıca açıkça söylenmemiş veya müjdelemenin anlamı ile yetinilmiştir. "Uyarıcı olma" niteliğine karşılık لَا تُطِعِ دَعْ *"itaat etme, bırak"* Allah'a çağıran niteliğine karşılık تَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ *"Allah'a güven"* aydınlatan kandil niteliğine de اِكْتِفَا بِاللّٰهِ "Allah'ın yetmesi" karşılık olarak getirilmiştir. Çünkü bu haber vermede de yetinme ile bir emir mânâsı vardır. Ve bununla o kandilin ışığının, doğrudan doğruya Allah'tan olduğuna düzgün ve çok güzel bir işaret yapılmıştır. يَكَادُ زَيْتُهَا يُضٖٓيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ عَلٰى نُورٍ *"Onun yağı kendisine bir ateş dokunmasa da hemen hemen ışık verir. Nur üstüne nurdur."* (Nur, 24/35).

يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا *"Ey iman edenler..."* Sûrenin başından beri Peygamber'e olan her يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ *"Ey Peygamber"* nidasını, müminlere bir يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا *"Ey iman edenler"* seselenişi izlemiştir. Bu şekilde bu sûrede de bir peygambere, bir ümmetine seslenen beş يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ *"ey peygamber"*, altı يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا *"ey iman edenler"* hitabı birbirini takip etmiştir. اِذَا نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ **Mümin kadınları nikah ettiğiniz,** kitap ehli olan kadınlarda da hüküm böyledir. Fakat müminlere yaraşan mümin kadınları nikahlamak ve başkalarından soyunu korumak olduğunu anlatmak için, yalnız mümin kadınlar zikredilmiştir. ثُمَّ طَلَّقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ اَنْ تَمَسُّوهُنَّ **Sonra da onları kendilerine dokunmadan boşadığınız zaman** "dokunmak"tan maksat, onlarla cinsel birleşmede bulunmaktır. Ancak "halvet-i sahiha" yani hiçbir engel olmaksızın kadınla tenhada başbaşa kalmak da o mânâdadır. Çünkü gizli şeylerin açık belirtisi o şeyin yerine geçer. Dolayısıyla halvet-i sahiha veya cinsel birleşme olmaksızın sırf dokunma olmuşsa dokunulmamış sayılır. فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُّونَهَا **Sizin için üzerinde saydıracağınız bir iddet hakkınız yoktur.** Bundan anlaşılır ki, kadınların iddet beklemesi esas itibarıyla kocaların hakkıdır. Onun sperminin korunması içindir. O sebeple şer'î bir haktır. Bu nedenle cinsel birleşme olmayınca o hak meydana gelmez. فَمَتِّعُوهُنَّ **Derhal kendilerine müt'alarını verin.** Bakara Sûresi'nde geçtiği üzere müt'anın vacip olması mehir belirlenmediği takdirdedir. Mehir belirlenmişse, onun yarısı gerekir. Bununla birlikte bu âyetin mutlak ifadesine göre o şekilde de mut'a vacip değil ise de müstehap olduğu hakkında Hanefi mezhebinde bir rivayet vardır. (Müt'anın tarifi hakkında Bakara Sûresi'ndeki: وَمَتِّعُوهُنَّ عَلَى الْمُوسِعِ قَدَرُهُ وَعَلَى الْمُقْتِرِ قَدَرُهُ *"Onları zengin olanlarınız kendi gücü oranında, darda bulunanınız da kendi halince olmak üzere maruf bir müt'a ile faydalandırınız."* (2/236) âyetine bkz.)

يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ اِنَّٓا اَحْلَلْنَا لَكَ **Ey Peygamber! Biz sana özellikle şunları helal kıldık.** Bu âyette, peygambere, layık ve faziletli olan hanımlar zikredilmiş ve

beyan buyurulmuştur. Çünkü;

1- اَزْوَاجَكَ الّٰتِى اٰتَيْتَ اُجُورَهُنَّ **"Ecir"lerini yani, mehirlerini verdiğin hanımların.** Şüphesiz mehiri verilmiş olan hanımın gönlü verilmeyenden daha hoştur.

2- Bir kimsenin bizzat kendisinin katıldığı savaşta ganimet olarak sahip olduğu cariye, elbette satın aldığı cariyeden daha temiz ve daha şüphesizdir.

3- Kendisi ile birlikte hicret eden akrabaları da hicret etmeyenlerinden daha şereflidir. Bununla birlikte bazılarının dediği gibi, mehrin önce verilmesi peygamberin özelliklerinden olması da ihtimal dahilindedir. Nitekim amca ve hala, dayı ve teyze kızlarının helal olmasında الّٰتِى هَاجَرْنَ مَعَكَ **seninle birlikte hicret edenler,** diye kayıtlanmasında Peygamberin özelliğinin olması ağır basmaktadır.

Bunu şu rivayet de destekler: Ebu Talib'in kızı Ümmühanî şöyle demiştir: "Resulullah (s.a.v.) önceleri, benimle evlenmek istemişti, ben özür diledim; o da özürümü kabul etti. Sonra da Allah Teâlâ bu âyeti indirdi; ben ona helal olmadım. Çünkü ben onunla hicret etmemiştim. Ben Tuleka'dan, yani serbest bırakılanlardandım." Bunun gibi وَامْرَاَةً مُؤْمِنَةً اِنْ وَهَبَتْ نَفْسَهَا لِلنَّبِىِّ **Ve kendisini Peygambere hibe eden mümin bir kadın,** yani kendisinin mehirsiz olarak Peygambere nikahlanmasına razı olan kadın, fakat bu mutlak değil, اِنْ اَرَادَ النَّبِىُّ اَنْ يَسْتَنْكِحَهَا **Peygamber O'nu nikah etmek istediği takdirde,** böyle mehirsiz olarak nikah da Peygamberin özelliklerindendir. Bazıları Meymune binti Haris, Zeyneb binti Huzeymetel-Ensariye, Ümmü Şerike binti Câbir ve Havle binti Hakîm, bu şekilde kendilerini bağışlamışlardı(1) demiş ise de, İbnü Abbas bunun gerçekten meydana gelmediğini, yani Peygamberin bu şekilde hiçbir kadın ile evlenmediğini söylemiştir. خَالِصَةً لَكَ **Bütün bunlar sırf sana mahsus olmak üzere helal kılındı** مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ **müminlere değil,** çünkü zikrolunan kayıtlarla hepsinin helal olması diğer müminler hakkında gerçekleşmiş değildir. Sayıca da, şekilce de fark vardır. قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا عَلَيْهِمْ فِى اَزْوَاجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُمْ **Onlara hanımları ve "mülk-i yeminleri" olan cariyeleri hakkında farz kıldığımız, takdir buyurup karara bağladığımız hükümleri gerçekten bilmişizdir.** Yani onlara layık olanı menfaat ve yararlarını bilerek takdir etmişiz ve bildirmişizdir ki, Nisa Sûresi'nde geçtiği üzere dörde kadardır, onun için bu beyan olunanları diğer müminlere değil, sadece sana helal kıldık. لِكَيْلَا يَكُونَ عَلَيْكَ حَرَجٌ **Şunun için**

(1) Buharî, Tefsiru Sureti 33/7, Nikah, 29; Müslim, Rada, 49, Nikah, 1; Muvatta, Rada, 49; İbn Mâce, Nikah, 57; Ahmed b. Hanbel, VI, 158.

ki sana hiçbir zorluk, bir darlık olmasın. Olmasın da kalbin huzur içinde ilahî vahyin ortaya çıktığı yer olsun. تُرْجِى مَنْ تَشَٓاءُ مِنْهُنَّ **Onlardan dilediğini geriye bırakırsın.** وَتُؤْوِى اِلَيْكَ مَنْ تَشَٓاءُ **Dilediğini de yanına alırsın.** Birden çok hanımı olanlara sıra ile bir nöbet izlemek vaciptir. Buna "Kasım" denilir. Fakat Peygamberin özelliklerinden olmak üzere ona "Kasım" vacip kılınmayıp kendi dilemesine bırakılıyor. وَمَنِ ابْتَغَيْتَ مِمَّنْ عَزَلْتَ **Azlettiğin, yani bıraktığın yahut boşadığından arzu ettiğine dönmen durumunda da** فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ **üstüne bir günah yoktur.** ذٰلِكَ **Bu hüküm,** yani tertib üzere nöbetle "Kasım" sana vacip kılınmayıp böyle senin arzu ve dilemene bırakılması اَدْنٰٓى اَنْ تَقَرَّ اَعْيُنُهُنَّ **onların gözlerinin aydın olmasına** وَلَا يَحْزَنَّ **ve gözleri aydın olup da üzülmemelerine** وَيَرْضَيْنَ بِمَٓا اٰتَيْتَهُنَّ كُلُّهُنَّ **ve senin kendilerine verdiğin ile yaptığın davranış ve ihsan ile hepsinin hoşnud olmalarına daha elverişlidir.** Çünkü o, bir kere hepsinin eşit oldukları bir hükümdür, sonra sen aralarını eşit tutar "Kasım" yaparsan, onu senin bir ihsanın bilerek sevineceklerdir. Ve eğer bazısını tercih edecek olursan, onu da Allah'ın bir hükmüyle yaptığını bilecekler, yine gönülleri hoş olacaktır. bundan anlaşılır ki hanımları sevindirmek, gönüllerini hoş etmek de şeriatın gözettiği maksatlardandır. وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا فِى قُلُوبِكُمْ **Kalblerinizdekini Allah bilir.** Hatırınızdan neler geçiyor, gönüller neler istiyor, ne duyguda, ne niyette bulunuyor hepsini bilir. Onun için kalplerinizi de güzel tutmaya çalışın. وَكَانَ اللّٰهُ عَلِيمًا حَلِيمًا ***"Allah her şeyi bilir ve yumuşak davranır."*** ALÎM, mübalağa ile alîm, çok, pek çok bilir; onun için gizli açık neyiniz varsa bilir. Fakat halimdir, ceza vermekte acele edivermez, mühlet verir, ihmal etmez; o halde cezanın geri bırakılmasından dolayı aldanmamalı ve çok titizlik etmemelidir.

لَا يَحِلُّ لَكَ النِّسَٓاءُ مِنْ بَعْدُ **Sana bundan öte kadınlar helal olmaz.** Muhayyer kılınıp da seni tercih eden dokuz hanımından başka kadınla evlenmek caiz olmaz. Bu hanımlar, Aişe binti Ebi Bekr, Hafsa binti Ömer, Ümmü Habibe binti Ebî Süfyan, Sevde binti Zem'a, Ümmü Seleme binti Ebi Ümeyye, Safiyye binti Huyeyyi'l-Hayberiye, Meymune binti'l-Harisi'l-Lilâliye, Zeyneb binti Cahşi'l-Esediye, Cüveyriye binti'l-Hârisi'l-Mustalikıyyedir. Allah hepsinden razı olsun. وَلَٓا اَنْ تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ اَزْوَاجٍ **Onları başka hanımlara değiştirmen de olmaz.** Yani bunları boşayıp yerlerine başka kadınlarla evlenmen de caiz olmaz. Onlar Allah ve Resulü'nü seçtikleri için Allah Teâlâ da onlara böyle ikram ve lutufda bulunmuş, Resulullah (s.a.v.)de vefatına kadar sadece bu hanımlarla evli kalmış vefatında da onlar müminlerin anaları olarak kalmışlardı. وَلَوْ اَعْجَبَكَ حُسْنُهُنَّ **Güzellikleri hoşuna gitse bile.** Alacağın kadınların güzellikleri, senin takdirine layık olmaları varsayılsa bile helal olmaz. İbni Atiyye tefsirinde der ki: Bu

ifade, bir adamın evlenmek istediği kadına bakmasının caiz olduğuna delildir. Nitekim Mugire b. Şu'be ve Muhammed b. Mesleme hadisleriyle Sünen'de de varid olmuştur. اِلَّا مَا مَلَكَتْ يَمٖينُكَ **Ancak elinin altında bulunan cariyeler hariç.** Çünkü onlar helal وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ رَقٖيبًا **bununla birlikte Allah her şeyi gözetliyor.** Onun için O'ndan korkmalı, koyduğu sınırları aşmamalı, helalden harama geçmemeli. Yukardaki ayetin eki mahiyetinde olan bu son cümle, yukarsını tamama erdirirken aşağısına bir ön giriş oluyor.

Peygambere bu sesleniştten sonra evi ve hanımları hakkında hukukî düzenlemelerle ilgili olmak üzere, insanların gözetmekle yükümlü oldukları görevleri beyan için, genel olarak bütün iman edenlere şöyle sesleniliyor:

يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ النَّبِيِّ اِلَّٓا اَنْ يُؤْذَنَ لَكُمْ
اِلٰى طَعَامٍ غَيْرَ نَاظِرٖينَ اِنٰيهُ وَلٰكِنْ اِذَا دُعٖيتُمْ فَادْخُلُوا فَاِذَا طَعِمْتُمْ
فَانْتَشِرُوا وَلَا مُسْتَأْنِسٖينَ لِحَدٖيثٍ اِنَّ ذٰلِكُمْ كَانَ يُؤْذِي النَّبِيَّ
فَيَسْتَحْيٖي مِنْكُمْ وَاللّٰهُ لَا يَسْتَحْيٖي مِنَ الْحَقِّ وَاِذَا سَاَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا
فَسْـَٔلُوهُنَّ مِنْ وَرَٓاءِ حِجَابٍ ذٰلِكُمْ اَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ
وَمَا كَانَ لَكُمْ اَنْ تُؤْذُوا رَسُولَ اللّٰهِ وَلَٓا اَنْ تَنْكِحُٓوا اَزْوَاجَهُ
مِنْ بَعْدِهٖٓ اَبَدًا اِنَّ ذٰلِكُمْ كَانَ عِنْدَ اللّٰهِ عَظٖيمًا ﴿٥٣﴾ اِنْ تُبْدُوا شَيْـًٔا
اَوْ تُخْفُوهُ فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلٖيمًا ﴿٥٤﴾ لَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فٖٓي اٰبَٓائِهِنَّ
وَلَٓا اَبْنَٓائِهِنَّ وَلَٓا اِخْوَانِهِنَّ وَلَٓا اَبْنَٓاءِ اِخْوَانِهِنَّ وَلَٓا اَبْنَٓاءِ اَخَوَاتِهِنَّ وَلَا
نِسَٓائِهِنَّ وَلَا مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُنَّ وَاتَّقٖينَ اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلٰى كُلِّ

شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿٥٥﴾ إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٥٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ
يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا
مُهِينًا ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بِغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا
فَقَدِ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُبِينًا ﴿٥٨﴾

Meâl-i Şerifi

53- Ey iman edenler! Peygamberin evlerine vaktine bakmaksızın ve yemeğe izin verilmedikçe girmeyin. Fakat çağırıldığınız vakit girin. Yemeği yediğinizde de hemen dağılın. Sohbet etmek için de izinsiz girmeyin. Çünkü bu haliniz peygambere eziyet veriyor, ama o sizden utanıyor. Fakat Allah gerçeği söylemekten utanmaz. Hem O'nun hanımlarına bir ihtiyaç soracağınız vakit de perde arkasından sorun. Böyle yapmanız hem sizin kalbleriniz ve hem de onların kalbleri için daha temizdir. Hem sizin Resulullah'a eziyet etmeye hakkınız yoktur. Ondan sonra hanımlarını da ebediyyen nikâh edemezsiniz. Çünkü bu Allah katında çok büyük bir günahtır.

54- Siz bir şeyi açıklasanız da gizleseniz de şüphe yok ki Allah her şeyi bilmektedir.

55- Onlar (peygamberin eşleri) için babaları, oğulları, kardeşleri, erkek kardeşlerinin oğulları, kız kardeşlerinin oğulları, kendi kadınları (kadın dostları) ve sahip oldukları köleleri hakkında bir günah yoktur. Bununla beraber (ey Peygamberin hanımları) Allah'tan korkun. Çünkü Allah her şeye şahit bulunuyor.

56- Gerçekten Allah ve melekleri Peygambere salât ederler. Ey iman edenler! siz de ona teslimiyetle salât ve selâm edin.

57- Şüphesiz ki Allah'a ve Resulü'ne eziyet verenlere Allah hem dünyada, hem ahirette lânet etmiştir. Onlara aşağılayıcı bir azab hazırlamıştır.

58- Mümin erkeklere ve mümin kadınlara yapmadıkları bir şeyden dolayı eziyet edenler de bir iftira ve açık bir günah yüklenmişlerdir.

... يَٓا اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا لَا تَدْخُلُوا *"Ey iman edenler! Size izin verilmedikçe peygamberin evine girmeyin..."* Ümmetin Peygamber ile ilgili durumu iki şekildedir: Birisi Peygamberle başbaşa olduğu durumdur. O zaman vacip olan onun rahatsız etmemektir. İşte bu sûrenin 53. âyeti olan يَٓا اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ النَّبِىِّ *"Ey iman edenler! Peygamberin evlerine yemeğe çağrılmaksızın vakitli-vakitsiz girmeyin"* emri ile bu, beyan buyuruluyor. İkincisi ise Peygamber (s.a.v.) insanların arasında bulunduğu esnadadır. O zaman vacip olan da ona hürmet göstermektir. Yine bu sûrenin 56. âyeti" olan يَٓا اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا *"Ey iman edenler! Siz de ona salat ve selam getirin"* ayetiyle de bu beyan buyruluyor. Nur Sûresi'nde de يَٓا اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتّٰى تَسْتَاْنِسُوا وَتُسَلِّمُوا عَلٰٓى اَهْلِهَا *"Ey iman edenler! Kendi evlerinizden başka evlere izin alıp sahiplerine selam vermeden girmeyin."* (Nur, 24/27) buyurulmuş, kendi evlerinizden başka evlere sahiplerinden izin almaksızın girmeyiniz diye yasaklama getirilmişti. Bu hüküm genel nitelikli olduğu için, elbette Peygamberin evlerini dahi kapsıyordu. Fakat اَلنَّبِىُّ اَوْلٰى بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ اَنْفُسِهِمْ وَاَزْوَاجُهُٓ اُمَّهَاتُهُمْ *"Peygamber müminlere canlarından ileridir. Onun eşleri de müminlerin anneleridir."* (Ahzab, 33/6) buyurulmakla, Peygamberin müminlere canlarından daha ileri ve hanımlarının onların anneleri olması, müminlerin Resulullahı'ın evine kendi evleri gibi izin almaksızın girebilmelerine caizlik verecek zannedilebilirdi. İşte bu ayet hem böyle bir zanna yer olmadığını anlatıyor, hem bu vesileyle Resulullah'ın eşlerine "hicab"ı (tesettürü) emrediyor, hem de müminlerin anneleri olmalarının mânâsını açıklıyor. Âyetten anlaşıldığına ve İbnü Abbas'tan rivayet olunduğuna göre, birtakım kimselere zaman zaman Resulullah'ın evinde yemek yediriliyordu. Bunlar bazen, yemekten önce yetişinceye kadar bekliyorlar, yemekten sonra da hemen çıkıp gitmiyorlar, Resulullah (s.a.v.) sıkılıyordu, bu ayet nazil oldu. Hz. Zeyneb ile evlendiği zaman yapılan düğün yemeğinde nazil olduğu da Buharî, Tirmizî ve başka kitaplarda Hz. Enes'ten rivayet olunmuştur. اِلَّٓا اَنْ يُؤْذَنَ لَكُمْ اِلٰى طَعَامٍ **Sizin için yemeğe izin verilmedikçe,** لِطَعَامٍ denilmeyip اِلٰى طَعَامٍ denilmesi, izin kelimesinin içine davet manasını da yüklemek içindir. Beydâvî'nin ifadesine göre bu mânâ yüklemenin sebebi de, izin verilse bile yemeğe çağrılmadan varmanın güzel olmayacağına işaret etmek içindir.[1] غَيْرَ نَاظِرِينَ اِنٰيهُ **Yemek zamanına bakmaksızın veya yemeğin olmasını gözetmeksizin veya gözetmemek üzere girmeyin.**

(1) Beydâvî, Envari't-Tenzil ve Esraru't-Te'vîl, II, 278.

İNÂ, bir şeyin zamanı gelip çatmak, yahut bir şey kemaline erip yetişmek mânâlarına gelir. Burada ikisiyle de tefsir edilmiştir. Bu غَيْرَ نَاظِرِينَ *"bakmaksızın"* kaydı لَا تَدْخُلُوا *"Girmeyiniz"* fiilinin fâilinden haldir. Yani zamanı gözetmemeniz, beklememeniz üzere, size yemeğe izin verilmedikçe girmeyin. وَلٰكِنْ اِذَا دُعِيتُمْ فَادْخُلُوا **Fakat çağrıldığınız zaman da girin.** Zamanından önce de olsa girin. فَاِذَا طَعِمْتُمْ فَانْتَشِرُوا **Fakat yemeği yediğiniz zaman da hemen dağılın.** Hiç durmayın. وَلَا مُسْتَأْنِسِينَ لِحَدِيثٍ **Söz dinlemek veya sohbet etmek üzere izin verilmedikçe girmeyin.** Bu da غَيْرَ نَاظِرِينَ üzerine atfedilmiştir. Bizim anlayışımıza göre, bu kaydın yararı, yemekten başka maksatlar için de izinsiz girmenin yasaklığını genellemektir. كَانَ يُؤْذِى النَّبِىَّ **Çünkü o izinsiz, zamansız giriş ve duruş Peygambere eziyet veriyordu.** Evini daraltıyor, ev halkını sıkıyordu; **fakat sizden utanıyor, girmeyin çıkın demekten sıkılıyordu. Halbuki Allah gerçeği söylemekten çekinmez, sıkılmaz.** Yani Nûr Sûresi âyeti gereği, başkasının evine izinsiz girenlerin ve ihtiyaçtan fazla duranları çıkarılması bir haktır. O halde Allah'ın söylediği gibi söylemekten sıkılmamak gerekir. Şayet size وَاِنْ قِيلَ لَكُمُ ارْجِعُوا فَارْجِعُوا هُوَ اَزْكٰى لَكُمْ *"Geri dönün' denilirse dönüp gidin. Bu sizin için daha temizdir."* (Nûr, 24/28) وَاِذَا سَاَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا İzin ile girdiğinizde de **kadınlara bir meta, gerekli bir şey soracağınız veya isteyeceğiniz zaman** فَاسْـَٔلُوهُنَّ مِنْ وَرَٓاءِ حِجَابٍ **artık onlara bir "hicab", yani görülmelerine engel bir perde, bir siper arkasından sorun.** Bundan böyle "harem", farz kılınmışıtır ki, o zamana kadar Araplar da adet değildi. ذٰلِكُمْ **Öyle yapmanız,** izinsiz girmemek, çabuk dağılmak, hareme soracağınızı perde arkasından sormak اَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ **hem sizin kalbleriniz, hem onların kalbleri için daha fazla temizliktir.** Şeytanî düşüncelerden, vesveselerden uzaklaşırsanız, hem kadınların, hem erkeklerin iffet ve ismet hisleri daha fazla yükselir, edeb, nezihlik, takva, hürmet gösterme artar. وَمَا كَانَ لَكُمْ اَنْ تُؤْذُوا رَسُولَ اللّٰهِ **Hem Resulullah'ı üzmeniz, incitmeniz sizin için doğru ve caiz olamaz.** Ona hak ve yetkiniz olmadığı gibi, size yaraşmaz ve hakkınızda iyi olmaz. Onun için onu incitmesi düşünülen durumların ve hareketlerin hepsinden sakınmalı hiçbirini caiz görmemelisiniz. وَلَا اَنْ تَنْكِحُوا اَزْوَاجَهُ مِنْ بَعْدِه۪ اَبَدًا **Onun arkasından, yani vefatından sonra hanımlarını nikahlamanız asla olamaz.** İşte onların müminlerin anneleri olmalarının asıl mânâsı budur. Öz anneler gibi nikahlarının ebediyen caiz olmamasıdır. اِنَّ ذٰلِكُمْ **Çünkü o günah,** Peygamberi üzmek, buna dahil olmak üzere o vefat ettikten sonra hanımları ile nikahlanmak günahı كَانَ عِنْدَ اللّٰهِ عَظِيمًا **Allah katında çok büyük bulunuyor.** Peygambere kasten eziyet etmek inkâr olduğu gibi, hanımları ile nikahlanmayı, helal saymak da öyledir. Resulullah, vefatında da Allah katında öyle muazzam ve öyle saygı gösterilmesi

vacip olandır. اِنْ تُبْدُوا شَيْـٔاً اَوْ تُخْفُوهُ **Siz bir şeyi açıklasanız da gizleseniz de** gerek eziyet kabilinden olsun, gerek saygı gösterme, gerek iyilik, gerek kötülük herhangi bir şey, Allah onu bilir. Çünkü فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيماً **Şüphesiz Allah her şeyi biliyor.** Onun için ne yapacağını da bilir. Rivayet olunuyor ki bu hicab âyeti nazil olunca babalar, oğullar, akrabalar, "ya Resulullah bizler de mi onlara perde arkasından konuşacağız?" demişler. Onun üzerine de bu ayet nazil olmuş. لَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ **Onlara, yani hanımlar üzerine şunlarda günah yok** مِنْ اٰبَائِهِنَّ **ne atalarında** ki, babalar ve bütün dedeler, amca ile dayı da bu hükümdedir. Bununla birlikte bu ikisi açıkça belirtilmediği için, bazı bilginler amca ve dayı yanında başörtüsüz oturmayı mekruh görmüşlerdir. Nur Sûresi'ne de bakınız. وَلَا نِسَائِهِنَّ **Ve kendi kadınlarında,** kadınların kadınları, genel olarak akrabalarından olan kadınlarla tanıdıkları müslüman kadınlar وَاتَّقِينَ اللّٰهَ **bununla birlikte Allah'tan korkun, iyi korunun,** takvalı, ihtiyatlı bulunun ey Peygamberin eşleri اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيداً **Çünkü Allah her şeye karşı şahit bulunuyor.** Buharî şerhi Aynî'de Kadı Iyaz'ın beyanına göre denilir ki: Peygamberin hanımlarına özel olan hicab, yüz ve ellerde dahi ihtilafsız olarak kendilerine farzdı. Onun için ne şahitlik, ne diğer sebeble yüzlerini ve ellerini açmaları kendilerine caiz olmadığı gibi, çıktıkları zaman şahıslarını ortaya koymak da caiz değildi. Nitekim Hz. Hafsa babası vefat ettiği gün, çıktığında şahsını örtmüştü. Vefatında da üzerine bir kubbe bina edilmişti.(1)

اِنَّ اللّٰهَ وَمَلٰٓئِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ **Çünkü Allah ve melekleri Peygamberi hep salat eder dururlar.** Allah Teâlâ rahmet ve nimet vermesi ile, melekler istiğfarları ile ve hizmetleriyle Peygambere daima ikram etmektedirler. Bu sayede yukarda هُوَ الَّذ۪ي يُصَلّ۪ي عَلَيْكُمْ وَمَلٰٓئِكَتُهُ لِيُخْرِجَكُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِ *"Sizi karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için, üzerinize melekleriyle beraber rahmetini gönderen Allah'tır."* (Ahzab, 33/43) buyurulduğu üzere müminlere ilâhî feyz inmektedir. يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْل۪يماً **Ey iman edenler! Sizler ona salat ve selam getirin, selamlayarak teslim olun.** اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ ، صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، اَلصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ gibi dualarla onun üzerine Allah'ın salavatını, rahmetini ve bereketlerini niyaz edin.(2) Ve selam vererek ona hürmet edin. Ve bir mânâya göre, hiç incitmeyerek teslim olun, boyun eğin.Bu âyet gösterir ki Peygamber'e salavat getirmek farzdır. Ancak tekrarına değinilmemiştir. Sahih olan budur ki, ismi zikrolundukça vacip olur. Bu hususta birçok hadisler rivayet olunmuştur. Bu cümleden omak üzere Resulullah (s.a.v.) buyurmuştur ki: رَغِمَ اَنْفُ رَجُلٍ ذُكِرْتُ عِنْدَهُ

(1) Aynî, Umdetü'l-Kârî, XIX, 124.
(2) Alûsî, a.g.e., XI, 2/83.

فلم يصل علي "Yanımda adım zikrolunup da bana salavat getirmeyen kimsenin burnu sürtülsün."(1) Yine buyurmuştur ki: "Allah Teâlâ benim için iki melek görevlendirmiştir. Ben bir müslümanın yanında anıldım da bana salavat getirdi mi, mutlaka o iki melek ona غفر الله لك *'Allah seni bağışlasın'* derler. Allah Teâlâ ve diğer melekleri de o iki meleğe cevap olarak آمين 'Amin' derler. Bir müslümanın yanında adım zikrolunduğunda da bana salavat getirmedi mi, mutlaka o iki melek: 'Allah seni bağışlamasın' derler. Yüce Allah ve öteki melekleri de o iki meleğe cevaben آمين 'Amin' derler."(2) Bazıları Resulullah'ın adı tekrar tekrar anılsa bile bir mecliste bir kez vacip olur demişlerdir. Nitekim Secde ayetinde de böyledir. Bunun gibi her duanın başında ve sonunda da vaciptir. Namazda اللهم صل على محمد وعلى آل محمد كما صليت على ابراهيم وعلى آل ابراهيم انك حميد مجيد diye salavat okumak biz Hanefilerce vaciplerden değil, sünnettir.(3) İbrahim Nehai'den rivayet edilmiştir: "Sahabeler, teşehhüddeki السلام عليك ايها النبي ورحمة الله وبركاته ile yetinebilirlerdi" demiştir.(4) Fakat Şafiî Hazretleri: "Namazın caizliği için salavat şarttır, vaciptir demiştir. Sahabeler: "Ya Resulullah selam vermeyi biliyoruz. Fakat 'salat'ı nasıl getireceğiz?" demişler. O zaman namazda okunan salavat duası müslümanlara öğretilmiştir. Peygamberlerden başkasına salavat, Peygambere tabi olarak caiz olursa da başlıbaşına birisine salavat getirmek mekruhtur. Çünkü örfte peygamberlerin şiarıdır. Nitekim aziz ve celil olmakla birlikte hakkında عز وجل "azze ve celle" denmez.

ان الذين يؤذون الله ورسوله **Çünkü Allah ve Resulüne eziyet edenler.** Allah'a eziyet tabiri mecazdır. Allah hakkında uygun olmayan söz söyleyen veyahut Allah'ın razı olmayacağı fiiller yapan veya Allah'ın sevdiği kullarına eziyet eden demektir. لعنهم الله **Allah onları lanetlemiş, rahmetinin alanından uzaklaştırmış.** فى الدنيا والآخرة **Dünyada da ahirette de.** Dünyada melunlukları hayır ve doğru yoldan mahrumiyetleridir. واعد لهم عذابا مهينا **Ve onlara hakir kılıcı, zelil edici bir azab hazırlamıştır.** والذين يؤذون المؤمنين والمؤمنات بغير ما اكتسبوا **Erkek**

(1) Tirmizî, Daavât, 100; Ahmed b. Hanbel, II, 254.
(2) İbn Kesir, a.g.e., II, 515.
(3) Buharî, Tefsiru Sureti 33/10, Enbiya, 10, Daavât, 31, 32; Müslim, Salat, 65, 66, 69; Tirmizî, Tefsîru Sureti 33/23, Vitr, 20; Ebu Davud, Salat, 179; Nesaî, Sehv, 49, 50, 54; Dârimî, Salat, 85; Muvatta, Sefer, 66, 67; Ahmed b. Hanbel, I, 162; II, 47; IV, 117, 241, 243, 244; V, 274, 374, 424.
(4) Buharî, Ezan, 148, 150, el-Amel fi's-Salât, 4, İstizan, 3, 28, Daavât, 16, Tevhid, 5; Beyhakî, es-Sünenü'l-Kübrâ, V, 245, VIII, 340; Müslim, Salat, 56, 60, 62; Tirmizî, Salat, 99, 100, Nikah, 17; Nesaî, Tatbik, 23, 100, 101, 104, Sehv, 41, 43-45, 56; İbn Mâce, İkamet, 24, Nikah, 19; Dârimî, Salat, 84, 92; Muvatta, Nida, 54, 55, Selam, 8; Ahmed b. Hanbel, I, 376, 386, 408, 413, 414, 422, 423, 427; Ebu Davud, Salat, 178, 184, Akdîye, 21, Libas, 45, Edeb, 132.

müminlere ve kadın müminlere kazanmadıkları, yani sebeb olmadıkları, hak etmedikleri bir şekilde eziyet edenlere de mutlak eziyet maddî ve manevî ve fiilî eziyetten daha geneldir. بِغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا *"Kazanmadıkları ve sebeb olmadıkları"* kaydı da, kazanma ve hak etmeye göre, "had vurmak" (şeriatça verilen ceza) ve ta'zir yapmak (şer'an belirlenmiş cezası bulunmayan bir suçu işleyene takdir edilerek verilen ceza) gibi, adaletle iyiliği emir ve kötülükten sakındırmak için, verilen cezaların hüküm dışı bırakılması içindir. Allah ve Resulü hakkında ise, öyle bir "Hak etme" düşüncesi asla var sayılamaz. Onun için Allah'a ve Resulü'ne her ne şekilde olursa olsun eziyet edenler mutlaka lanete uğramış ve aşağılayıcı azabı hak ettikleri gibi, erkek müminlere ve kadın müminlere de hak etmedikleri bir şekilde eziyet edenler فَقَدِ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا **bir iftira yüklenmişlerdir.** İşitenin donakalacağı çirkin bir yalan, çirkin bir isnat ve iftira ki sözle olan eziyette bu iftira açık, fiilî olan eziyette ise zımnî olur. وَاِثْمًا مُبِينًا **Ilem açık bir günah, besbelli bir vebal.** Münafıklardan ve fasıklardan bir takım çapkınlar, geceleyin tuvalet ihtiyaçlarını gidermek için dışarı çıkan kadınları takip eder, cariyelere söz atarak sataşırlarmış. Kılık farkı olmadığı için bu arada bilmeyerek veya bilmezden gelerek hür kadınlara dahi takılır eziyet verirlermiş. Bundan sonraki gibi bu ayetin de bu sebeble nazil olduğu söylenmiştir. Bundan dolayı imanlı hür kadınların kendilerine söz getirmemek, eziyet gelmemesine vesile olmak üzere vakar ve haysiyetle tanınmaları için tam bir tesettür ile örtünmeleri emrolunarak buyuruluyor ki:

يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِاَزْوَاجِكَ
وَبَنَاتِكَ وَنِسَٓاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابِيبِهِنَّ ذٰلِكَ
اَدْنٰٓى اَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥٩﴾
لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْمُرْجِفُونَ فِي
الْمَدِينَةِ لَنُغْرِيَنَّكَ بِهِمْ ثُمَّ لَا يُجَاوِرُونَكَ فِيهَٓا اِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٠﴾
مَلْعُونِينَ اَيْنَمَا ثُقِفُٓوا اُخِذُوا وَقُتِّلُوا تَقْتِيلًا ﴿٦١﴾ سُنَّةَ اللّٰهِ

فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللّٰهِ تَبْدِيلًا ﴿٦٢﴾ يَسْـَٔلُكَ
النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ قُلْ اِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللّٰهِ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ
السَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا ﴿٦٣﴾ اِنَّ اللّٰهَ لَعَنَ الْكَافِرِينَ وَاَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا
﴿٦٤﴾ خَالِدِينَ فِيهَا اَبَدًا لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٦٥﴾ يَوْمَ
تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَا لَيْتَنَا اَطَعْنَا اللّٰهَ وَاَطَعْنَا الرَّسُولَا
﴿٦٦﴾ وَقَالُوا رَبَّنَا اِنَّا اَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَاءَنَا فَاَضَلُّونَا
السَّبِيلَا ﴿٦٧﴾ رَبَّنَا آتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ الْعَذَابِ وَالْعَنْهُمْ لَعْنًا
كَبِيرًا ﴿٦٨﴾

Meâl-i Şerifi

59- Ey peygamber! Hanımlarına, kızlarına ve müminlerin kadınlarına hep söyle de cilbablarından (dış elbiselerinden) üzerlerini sımsıkı örtsünler. Bu onların tanınmalarına, tanınıp da eziyet edilmemelerine en elverişli olandır. Bununla beraber Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir.

60- Andolsun ki, eğer münafıklar ve kalblerinde bir hastalık olanlar ve Medine'de dedikodu yapanlar, bu yaptıklarından vaz geçmezlerse, mutlaka seni onlara musallat ederiz. Sonra seninle orada az bir zamandan fazla komşu kalamazlar.

61- Melun olarak nerede bulunurlarsa yakalanırlar ve öldürülürler.

62- Allah'ın bundan önce geçenler hakkındaki kanunu budur. Ve sen Allah'ın kanununu değiştirmeye asla çare bulamazsın.

63- İnsanlar sana kıyamet saatini soruyorlar. De ki: "Onun ilmi ancak Allah'ın nezdindedir. Ne bilirsin belki kıyamet yakında olur."

64- Şu muhakkak ki, Allah kâfirleri lânetlemiş ve onlara çılgın bir ateş

hazırlamıştır.

65- (Onlar) orada ebedî kalırlar ve ne bir dost bulabilirler, ne de bir yardımcı.

66- O gün yüzleri ateş içinde çevirilirken: "Ah keşke Allah'a itaat etseydik, peygambere itaat etseydik!" derler.

67- Yine derler ki: "Ey Rabbimiz! Biz beylerimize ve büyüklerimize itaat ettik de bizi yanlış yola götürdüler."

68- Ey Rabbimiz! Onlara azabın iki katını ver ve kendilerini büyük bir lânet ile lânetle."

يَٓا اَيُّهَا النَّبِىُّ قُلْ لِاَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَٓاءِ الْمُؤْمِنِينَ **Ey Peygamber! Hanımlarına da, kızlarına da, bütün müminlerin kadınlarına da söyle.** Görülüyor ki, burada yalnız Peygamberin hanımlarına ve kızlarına değil, Nur Sûresi'ndeki وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلٰى جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ *"Baş örtülerini yakalarının üstüne koysunlar, zinet yerlerini göstermesinler."* (Nûr, 24/31) âyeti gibi müminlerin kadınları dahi bu hükmün kapsamına dahil edilmiştir. Bununla birlikte müminlerin kadınlarında aslolan hürriyet olduğu için, bundan kastolunanın hür kadınlar olduğu beyan edilmiştir. Araplarda tesettür adet değildi. Cahiliyet devrinde kadına hürmet yoktu. Eski cahiliye kadınlarında erkeklerin dikkatlerini çekecek şekilde göz alıcı biçimde açık saçık çıkan, açılıp saçılan orta malı olanlar bulunurdu. Bundan dolayı kız çocuklarını diri diri gömenler olmuştu. İslam ise kadının şanını iffet ve ısmetle, vakar ve haysiyetle yükseltiyordu.

Nur Sûresi âyetleri قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ اَبْصَارِهِمْ *"Mümin erkeklere söyle, gözlerini sakınsınlar"* (Nur, 24/30) ve قُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ اَبْصَارِهِنَّ *"Mümin kadınlara da söyle, gözlerini sakınsınlar."* (Nur, 24/31), mümin erkeklerin ve mümin kadınların, yani bir cinsin karşı cinse göz dikmeyip, bakışlarını kısarak edeblerini ve iffetlerini korumayı öğreterek terbiyelerini yükseltmiş olduğu gibi, burada da imanlı hür kadınların hiçbir şekilde eziyete uğramamalarını pekiştirmek için buyuruluyor ki: يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابِيبِهِنَّ **Cilbablarından üzerlerini sıkı örtsünler.**

CİLBAB: Baştan aşağı örten çarşaf, ferace, câr gibi dış elbisenin adıdır. كُلُّ ثَوْبٍ تَلْبَسُهُ الْمَرْأَةُ فَوْقَ ثِيَابِهَا *"Kadınların elbiselerinin üstüne giydikleri her çeşit giysidir."* اَلَّذِى يَسْتُرُ مِنْ فَوْقُ اِلَى اَسْفَلُ *" Tepeden tırnağa örten giysidir"*, كُلُّ مَا تَسَتَّرَ بِهِ مِنْ كِسَاءٍ اَوْ غَيْرِهِ *"Kadınların tesettür ettikleri her türlü elbise ve başka şeylerdir."* اَلْمِلْحَفَةُ وَالْمِقْنَعَةُ *"Çarşaf ve peçedir".*

İDNÂ: Yaklaştırmak demek ise de, âyette عَلٰى ile kullanılması, kapsamak

suretiyle sarkıtmak mânâsını da ifade ettiğinden üzerinden sıkı örtmek demek olur. Cilbabdan örtmek tabirinde de iki şekil vardır. Birisi cilbablarından birisiyle bütün bedenini sıkıca örtmek, birisi de bir cilbabın bir tarafıyla başından yüzünü örtmek demek olur. Bu beyanda da iki suret vardır. Birisi kaşlarına kadar başını örttükten sonra büküp yüzünü de örtmek ve yalnız tek bir gözünü açık bırakmak.(1) ikincisi de alnının üzerinden sıkıca sardıktan sonra, burnunun üzerinden dolayıp gözlerini ikisi de açık kalsa bile, yüzün büyük bir kısmını ve göğsü tamamen örtmüş bulunmaktır. (2) Rivayet olunduğu üzere Ümmü Seleme (r.a.) demiştir ki: يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلاَبِيبِهِنَّ *"Cilbablarından üzerlerini sıkı örtsünler'* âyeti nazil olduğu zaman Ensar kadınları üzerlerine siyah elbiseler giyerek öyle bir ağırbaşlılık ile çıkmışlardı ki, başları üstünde kuşlar varmış gibi idi."

Hz. Aişe'den rivayet edilmiştir ki; "Ensar kadınlarına Allah rahmet etsin. Bu يَا أَيُّهَا النَّبِىُّ قُلْ لِأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ *"Ey Peygamber, hanımlarına, kızlarına bütün mümin-lerin kadınlarına da söyle"* âyeti indiği zaman mırtlarını(3) yardılar, onunla başlarını sardılar da Resulullah'ın arkasında öyle namaz kıldılar ki, sanki başlarında kargalar varmış gibi..." demiştir. ذَلِكَ **Bu** tesettür أَدْنَى أَنْ يُعْرَفْنَ **onların tanınmalarına,** dağınık cariyelerden, adi kadınlardan vakar ve heybetle seçilerek hürmet edilmelerine فَلاَ يُؤْذَيْنَ **ve dolayısıyla incitilmemelerine elverişli olan biçimdir.** Gerçi eziyeti kendilerine davet edecek olan içi bozukları örtü tutacak değildir. Fakat imanlı, temiz kadınların, kirli bakışlardan yuvalarında gizli inciler gibi korunmuş kalmalarına en uygun olan biçim de budur. Asıl o zamandır ki onlara eziyet edecek olanların açık bir vebal ve iftira yüklenmiş oldukları ortaya çıkar. Ve dolayısıyla bundan önceki ve sonraki âyetlerin hükümlerine dahil olacakları anlaşılır. وَكَانَ اللّٰهُ غَفُورًا رَحِيمًا **Bununla birlikte Allah bağışlayıcı ve çok merhamet edici bulunuyor.** Burada yukardaki âyetlerin eki gibi getirilen bu son cümle çok anlamlıdır. Bu bize şu mânâları ilham eder: 1- Allah'ın bağışlaması çoktur. Bugüne kadar geçmiş açıklıkları bağışlar. O kusurları örter. Rahmeti de çoktur; bundan böyle emrini tutanları rahmetiyle arzusuna çok ulaştırır. 2- Allah bağışlayıcı ve merhametli olduğu içindir ki, kadınlara eziyet edilmesine razı olmaz ve onun için örtülmelerini emreder. 3- Tesettür emrolunduğundan dolayı da kadınlar bir baskıya uğratılmasın, aşırıya gidilmesin; çünkü Allah bağışlayıcı ve çok merhametlidir. Bu emri on-

(1) Bizler yetiştiğimiz zaman memleketlerimizde annelerimizin tesettür tarzı bu idi. (Müellif)
(2) Bin üçyüz onda İstanbul'a geldiğim zaman İstanbul hanımları bir peçe ilave edilmek ve elde açık şemsiye bulunmak şartıyla tesettür tarzları da buydu. (Müellif)
(3) Mırt: Arap kadınlarının tutundukları bir çeşit yün futa, kumaş. (Müellif)

ların aleyhine değil, lehine olarak vermiştir demek de olabilir. O bağışlayıcı ve merhametli olan Allah, bu emri verdikten sonra emniyeti ve asayişi, ahlak ve huzuru bozanlara karşı celal ve azametle buyuruyor ki, لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ الْمُنَافِقُونَ **Ululuğum hakkı için söylerim ki, eğer vaz geçmezlerse o münafıklar,** münafıklıktan ve onun eziyete sebeb olan hükümlerinden ve ahlâkından وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ **ve o kalblerinde hastalık bulunanlar,** henüz İslâm terbiyesini tam almamış, fasıklığa ve günaha meylederek erkek müminlerle, kadın müminlere eziyet eden ahlaksızlar وَالْمُرْجِفُونَ فِي الْمَدِينَةِ **şehirde bozguncu haberler yayanlar.**

İRCAF, aslında sarsıntı mânâsına olan "recfe"den alınarak ortalığı sarsacak tahrikler yapmak demektir ki, fiilî de olur, sözlü de. Bundan dolayı yalan yanlış uydurma haberler yaymaya "ircaf" denildiği gibi, o yoldaki yalanlara da "eracif" denilir. Bunu yapanlar içinde münafıklar dahi varsa da ayrıca zikrolunması daha başkalarını da göstermiş oluyor ki Medine ve civarındaki yahudilerdi. Bütün bunlar akıllarını başlarına alıp bu kötü huylarından tevbe ederek bu yaptıklarından vaz geçmezlerse لَنُغْرِيَنَّكَ **azamet ve şanımı hakkı için mutlak ve muhakkak seni onlara musallat kılar, saldırtırım,** öldürülmelerine ve uzaklaştırılmalarına teşvik ve sevk ederim. ... ثُمَّ لَا يُجَاوِرُونَكَ *"Sonra da senin civarına pek az yaklaşabilirler."* سُنَّةَ اللّٰهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ **Allah'ın bundan öncekiler hakkındaki adetine göre,** yani adet etmiş olduğu kanun gereğince. Çünkü bir memlekette, bir yerde fitne ve fesada koşanlar öteden beri her millette öldürme ve uzaklaştırma ile cazalandırıla gelmişlerdir. وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللّٰهِ تَبْدِيلًا **Sen de Allah'ın o adetinde ve kanununda bir değişme bulamazsın.** Yani geçmiş ümmetlerdeki birtakım hükümleri ve kanunları nesh eden İslam dini öyle zararlı ve fesatçı olanları savmak ve uzaklaştırmak kanununu, nesh etmek ve değiştirmek için gelmemiştir. Çünkü Allah fesatçıları sevmez ve müslümanlık bozgunculuğu çoğaltmak için değil, rahatlık ve barışı çoğaltmak içindir.

يَسْئَلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ **İnsanlar sana kıyameti soruyorlar.** Kur'ân'ın tehdit ve uyarısı geldikçe, müşrikler alay yollu, tez olmasını isteme şeklinde, münafıklık ve komiklik için; yahudiler de imtihan için kıyametin ne zaman kopacağını sorar dururlardı. قُلْ اِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللّٰهِ *"De ki: Onun bilgisi Allah katındadır."*

Şimdi peygambere olan bu seslenişten sonra, yine müminlere selenilerek buyuruluyor ki:

يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذٖينَ اٰذَوْا مُوسٰى
فَبَرَّاَهُ اللّٰهُ مِمَّا قَالُوا وَكَانَ عِنْدَ اللّٰهِ وَجٖيهًا ﴿٦٩﴾ يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ
اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدٖيدًا ﴿٧٠﴾ يُصْلِحْ لَكُمْ اَعْمَالَكُمْ
وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِعِ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا
عَظٖيمًا ﴿٧١﴾ اِنَّا عَرَضْنَا الْاَمَانَةَ عَلَى السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَالْجِبَالِ
فَاَبَيْنَ اَنْ يَحْمِلْنَهَا وَاَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْاِنْسَانُ اِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا
جَهُولًا ﴿٧٢﴾ لِيُعَذِّبَ اللّٰهُ الْمُنَافِقٖينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكٖينَ وَالْمُشْرِكَاتِ
وَيَتُوبَ اللّٰهُ عَلَى الْمُؤْمِنٖينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُورًا رَحٖيمًا ﴿٧٣﴾

Meâl-i Şerifi

69- Ey iman edenler: Sizler Musa'ya eziyet edenler gibi olmayın. Eziyet ettiler de Allah onu, onların söylediklerinden temize çıkardı. O, Allah yanında mevki sahibi idi.

70- Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve sağlam söz söyleyin,

71- Ki (Allah) işlerinizi yoluna koysun ve günahlarınızı bağışlasın. Her kim Allah'a ve Resulü'ne itaat ederse, o gerçekten büyük murada ermiştir.

72- Biz o emaneti göklere, yere ve dağlara arz ettik, onlar, onu yüklenmeye yanaşmadılar, ondan korktular da onu insan yüklendi. O gerçekten çok zalim ve çok cahildir.

73- Çünkü Allah münafık erkeklerle münafık kadınlara, müşrik erkeklerle müşrik kadınlara azab edecek, mümin erkeklerle mümin kadınların da tevbelerini kabul edecektir. Allah çok bağışlayıcıdır, çok merha-

met edicidir.

لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ اٰذَوْا مُوسٰى **Musa'ya eziyet edenler gibi olmayın.** Bu âyet de Resulullah'ın Zeyneb'le evlenmesinden dolayı edilen sözler üzerine, bir rivayette de "İfk" meselesi üzerine inmiştir deniliyor. Musa'ya verilen bu eziyet hakkında, da çeşitli rivayetler ileri sürülmüştür. 1- Hazreti Musa, çok edebli bir kişi olduğu için, pek sıkı örtünüp bedenini kimseye göstermediğinden dolayı, İsrailoğullarından birtakım kimseler "Bu neye bu kadar örtünüyor? Mutlaka vücudunda bir ayıp veya bir felaket, hastalık var" diye söz etmişler, sonra da bir gün ıssız yerde elbisesini bir taşın üzerine koymuş yıkanırken Allah tarafından taşın yuvarlanmasıyla bastonunu kapıp onu izlerken büyük bir kalabalık rast gelip kendisini Allah'ın yarattığı en güzel bir vücud ile görüvermiştir. 2- Kardeşi Harun'u öldürdü demişlerdir. 3- Haşa zina etti demek istemişlerdir. Karun azdığı zaman sürtük bir kadına birçok mal vererek Hz. Musa'ya nefsiyle iftirada bulunmak üzere teşvik ve sevk etmiş, fakat sonunda kadın Karun ile aralarında geçen macerayı, itiraf edivermiştir. فَبَرَّاَهُ اللّٰهُ مِمَّا قَالُوا **Ki Allah onu onların dediklerinden ibra etti, temize çıkardı.** Onu lekelemek isterlerken Allah kendilerini rezil ve rüsvây etti. وَكَانَ عِنْدَ اللّٰهِ وَجِيهًا **Ve Allah katında "vecîh idi veya "vecîh" oldu.**

VECİH: Vecahetli, haysiyet ve mevki sahibi, şerefli, sevgili, tam Türkçesiyle "yüzlü" idi. Onun için duasını kabul ediverdi de düşmanlarını da kahreyledi veya daha yüzlü oldu, daha çok şerefi ve namı arttı. Muhammed (s.a.v.) ise, Resulullah ve peygamberlerin sonuncusu olduğu ve Allah ve melekleri hep ona salavat getirmekte bulunduğu için, Allah katında daha vecîh, daha sevgilidir. Onun için gerek Zeyneb meselesi ve gerek başka herhangi bir hususta onu incitecek sözler söyleyenler, uydurma haberler yayanlar kendilerine yazık etmiş olurlar.

يَٓا اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ **Ey iman edenler! Allah'tan korkun, takvalı olun.** İmana yaraşmaz şeylerden korunun وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا **ve sağlam, doğru söz söyleyin.** Hangi hususta olursa olsun bir söz söylediğiniz zaman, hak ve doğru hedefine yönelmiş sağlam söz söyleyin. Sonunda yalan çıkacak, söyleyenlerini küçük düşürecek çürük sözler söylemeyin. O düzme sözlerle meşgul olanlara benzemeyin يُصْلِحْ لَكُمْ اَعْمَالَكُمْ **ki Allah size amellerinizi düzeltiversin, işlerinizi yoluna koyuversin.** Çünkü bir toplumun sözü ne kadar sağlam olursa, işleri de o oranda düzgün olur. Sözü sağlam olanın özü de sağlam olur. Özü sağlam olanın işi de sağlam olur. وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ **Ve günahlarınızı bağışlaması ile örtüversin,**

günkü halleri düzgünlük kazananların günahları da örtülür. وَمَنْ يُطِعِ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ **Her kim de Allah'a ve Resulü'ne itaat ederse.** Bu yükümlü kılınmalarının içine dahil bulunan emirlerini ve yasaklarını tutarsa -ki Allah'a itaat Resulüne itaatla olur- فَقَدْ فَازَ فَوْزاً عَظِيماً **o gerçekten çok büyük maksada ermiştir.** Büyük kurtuluşa, en büyük hoşnutluğa ermiştir. Bunu sırrı ve hikmeti de şöyle izah buyuruluyor: اِنَّا عَرَضْنَا الْاَمَانَةَ ***"Biz emaneti arz ettik.."***

EMANET, aslında mimin ötresiyle اَمَنَ ، يَاْمُنُ fiilinden masdar olup eminlik, yani başkasının hakları güvenilip inanılabilir, inanç olmak, inançlık huyu demektir. Sonra güvenilip inanılan şeye de isim olmuştur ki, اَنْ تُؤَدُّوا الْاَمَانَاتِ اِلٰٓى اَهْلِهَا ***"Şüphesiz ki Allah size emanetleri ehline vermenizi emrediyor."*** (Nisâ, 4/58) âyetinde bu mânâya idi. "Emanet" "vedîa"dan daha geniştir, denilir. Burada her iki mânâ da olabilirse de önceki daha uygundur. Çoğunlukla tefsirciler bunu "yükümlülükler" ve "farzlar" diye tefsir etmişlerdir. Bunu şöyle anlamak gerekir. Allah'ın gerek kendi hakları ve gerek insanların hakları ile ilgili emirlerinin ve yasaklarının, hükümlerinin yerine getirilmesine Allah'ın emîn'i, inanç memuru olmak demek olan emanetini, yani Allah'ın diğer eşyada olduğu gibi zorlama ile cebren değil, hoşnutluk ve gönülden tercihle yaptırmak istediği serbest fiillerden emrine itaatla halifeliği demek olan görev ve yükümlülüğü عَلَى السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَالْجِبَالِ **o göklere ve yere ve dağlara,** yukarıda ve aşağıda o ağır ve büyük varlıkların ve gök cisimlerinin hepsine **teklif eyledik** فَاَبَيْنَ اَنْ يَحْمِلْنَهَا **de onlar onu yüklenmekten kaçındılar ve çekindiler,** gerçi gökler ve yeryüzü, Allah Teâlâ'nın اِئْتِيَا طَوْعاً اَوْ كَرْهاً ***"İsteyerek veya istemeyerek buyruğuma gelin,"*** (Fussilet, 41/11) gibi kainata yönelttiği emirlerini اَتَيْنَا طَٓائِعِينَ ***"İsteyerek geldik."*** (Fussilet, 41/11) diye isteyerek kabul ettiler. Öyle iken başkalarının haklarının yüklenmek mânâsını ifade eden emanet kendilerine teklif olunduğu zaman çekindiler وَاَشْفَقْنَ مِنْهَا **ve ondan korktular.** Emanet, böyle göklerin ve yeryüzünün ve dağların dayanamayacakları derecede ağır, yerine getirilmesi zor, sorumluluk getiren büyük ve korkunç bir yüktür. Burada "teklif" etmeyi ve "yüz çevirme"yi gerçek mânâsı üzere anlayan tefsir bilginleri varsa da, çokları emanetin büyüklüğünü beyan için "temsili istiare" biçiminde bir ifade olduğu kanaatine varmışlardır. Emanet ifa edildiği takdirde sonuçları çok büyük bir keramet olduğu gibi, yerine getirilmediği takdirde de hıyanet ve tazmin etmek cezası ile büyük bir rüsvaylıktır, rezalettir. وَحَمَلَهَا الْاِنْسَانُ **İnsan ise onu yüklendi,** بلى (belâ) dedi, teklifi ve halifeliği kabul etti. اِنَّهُ كَانَ ظَلُوماً جَهُولاً **O insan çok zalim ve çok cahil bulunuyor.** Her ferdi değil, insan cinsi.

ZALÛM: Çok zalim, zulme haksızlığa çok yatkın, Allah'ın ve Allah'ın kullarının haklarını yüklendiği halde, gerektiği gibi ifa etmeyip kendine yazık ediyor.

CEHÛL: İddiası gibi âlim değil, aksine çok cahil, çünkü akıbetinin nasıl olacağını bilmiyor, onun için zulmediyor. Halbuki o yeryüzünün hikmeti ve emaneti yüklenmesinin sonu şudur: لِيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ **Elbette Allah akıbette münafıkların erkeğine, kadınına ve müşriklerin erkeğine ve kadınına azab edecek,** emanete hıyanetin, zulümlerinin cezasını verecek. وَيَتُوبَ اللّٰهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ **Gerek erkek, gerek kadın müminlere,** emaneti eda etmeye çalışan imanlılara da **tevbelerini kabul ederek** dönüp dönüp bakacak, bağış ve rahmeti ile **cemalini gösterecek.** وَكَانَ اللّٰهُ غَفُورًا رَحِيمًا **Ve Allah bağışlayıcı ve çok rahmetli bulunuyor.** Münafıklar, müşrikler de tevbe edip imana gelirlerse, onların tevbelerini kabul edip bağışlar. Demek ki emaneti yerine getirmeyen görevlerini yapamayanların sonu çok fena olduğu gibi, Allah'a ve Resulü'ne itaat edip de iman ile emaneti yerine getirenler de en büyük kurtuluşa ermiş, ilâhî cemale kavuşmuş olacaklardır. Şüphesiz ki bu nimet ve rahmet hamdetmeye ve şükretmeye layıktır. Onun için bundan sonra Sebe' Sûresi'nin de اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ *"Allah'a hamd"* ile başlaması ne güzeldir. وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ *"Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun."*

Sebe' Sûresi

Mekke Döneminde İndi

Âyet Sayısı: 54

Sebe' Sûresi Mekke'de inmiştir. Yalnız İbnü Atıyye, (34/6) âyetinin Medine döneminde inmiş olduğu hakkında bir görüş rivayet etmiştir.

Ayetleri : Şamî'nin sayımına göre elli beş, diğerlerine göre elli dörttür.

Kelimeleri : Sekizyüz seksen üçtür.

Harfleri : Üç bin beş yüz oniki dir.

Fasılası : ر ، ن ، م ، د ، ب ، ل ، ط harfleridir.

Nüzul sebebi, Ebu Hayyan'ın Bahr'de naklettiğine göre şudur: Ebu Süfyan Mekke kâfirlerine: "Muhammed bizi ölümden sonra azab ile tehdit ediyor ve yeniden dirilmekle korkutuyor. Lât ve Uzza'ya yemin ederim ki, bize o saat ebediyen gelmeyecek ve biz diriltilmeyeceğiz."(1) demişti. Buna karşı Yüce Allah, Ey Muhammed! قُلْ بَلٰى وَرَبّ۪ى لَتَاْتِيَنَّكُمْ *"De ki: Hayır, Rabbım hakkı için o size mutla-*

(1) Ebu Hayyan, a.g.e., VII, 257.

ka gelecektir." (Sebe', 34/3) buyurmuştur. Sûrenin kalan kısmı da bunu pekiştiren tehdit ve uyarmadır. Bu arada, özellikle Sebe' Devleti ve medeniyetinin şekli ve yıkılma sebeplerinden söz edildiği için, bu sûre bu devlete nisbet edilerek anılmıştır.

Sebe', Alûsi'nin beyan ettiği gibi aslında bir erkeğin ismidir[1] ki, Sebe' b. Yeşcüd b. Ya'rub b. Kahtan'dır. Bazı haberlerde yer aldığı üzere, Ferve b. Mesîk (r.a.) demiştir ki, Resulullah (s.a.v.) hazretlerine vardım. "Ey Allah'ın elçisi, dedim, bana haber ver. Sebe' erkek midir, kadın mıdır?" Buyurdu ki: "O Araplardan bir erkektir. On çocuğu olmuştur. Altısı uğurlu çıktı, dördü uğursuz. Uğurlu olanlar: Ezd, Kinde, Mezhıe, Eş'arîler, Enmar, Becîle de onlardan. Uğursuz olanlar da Âmile, Gassan, Lahım, Cüzam."[2]

Abdulmecid b. Abdun Kasidesi'nin şerhinde Abdulmelik b. Abdillah b. Bedruni'l-Hadramiyyi'l-Büstî şöyle zikreder ki, Sebe' b. Yeşcüb bir görüşe göre Yemen hükümdarlarının ilkidir. Kahtan'ın çocuklarından ilk önce "Seby" eden, yani esir alan o olduğu için, Sebe' diye isim verilmiştir. Mülkü, yani kurmuş olduğu devlet, dört yüz seksen dört sene sürdü. Sonra kabilenin ismi oldu.

Neml Sûresi'nde geçtiği üzere onların vatanı olan Me'rib diyarına da denilir. Ebulfida, tarihinde der ki: Sebe'nin ismi Abdişems'dir. Çok savaş ve Sebe' yaptığı için Sebe' denilmiştir. Sebe' b. Yeşcüd b. Ya'rub b. Kahtan'dır. Sebe'nin birçok çocuğu vardı. Ki Hımyer, Kehlan, Amr, Eş'ar, Âmile hep Sebe oğullarıdır. Yemen Araplarının bütün kabileleri ve hükümdarları olan Tubba'lar, hep Sebe'nin çocuklarıdır. Ve Yemen Tubba'larının hepsi Hımyer b. Sebe'nin çocuklarıdır. Ancak içlerinden İmran ile kardeşi Müzeykıya, Kehlan b. Sebe'nin çocuklarından olan Ezd'den Âmir b. Hâriseoğulları'dır. Fakat لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكَنِهِمْ آيَةٌ *"Celâlime yemin ederim ki Sebe' yurdundan alınacak ibret vardır."* (SEbe', 34/15) âyetinde Sebe'den maksat bir adam değil, bir topluluk olduğu açıktır. Demek ki topluluk, devletinin kurcusu olan babalarının ismini almıştır. Sebe' Hükûmeti, Neml Sûresi'nde geçtiği üzere Belkıs'ın zamanında Hz. Süleyman'a boyun eğmişti. Anlaşılıyor ki, o zaman mukaddes topraklara kadar bütün Arabistan büyük bir medeniyete sahne imiş.

---

(1) Alûsî, a.g.e, XXII, 124.
(2) Tirmizî, Tefsiru Sureti 34/1; Alûsî, a.g.e., XI, 102.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذ۪ي لَهُ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي
الْاٰخِرَةِ وَهُوَ الْحَك۪يمُ الْخَب۪يرُ ﴿١﴾ يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْاَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ
مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَٓاءِ وَمَا يَعْرُجُ ف۪يهَاۜ وَهُوَ الرَّح۪يمُ الْغَفُورُ ﴿٢﴾
وَقَالَ الَّذ۪ينَ كَفَرُوا لَا تَأْت۪ينَا السَّاعَةُۜ قُلْ بَلٰى وَرَبّ۪ي لَتَأْتِيَنَّكُمْۙ
عَالِمِ الْغَيْبِۚ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ فِي السَّمٰوَاتِ وَلَا فِي الْاَرْضِ
وَلَٓا اَصْغَرُ مِنْ ذٰلِكَ وَلَٓا اَكْبَرُ اِلَّا ف۪ي كِتَابٍ مُب۪ينٍۙ ﴿٣﴾ لِيَجْزِيَ الَّذ۪ينَ
اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِۜ اُو۬لٰٓئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَر۪يمٌ
﴿٤﴾ وَالَّذ۪ينَ سَعَوْ ف۪ٓي اٰيَاتِنَا مُعَاجِز۪ينَ اُو۬لٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مِنْ رِجْزٍ
اَل۪يمٌ ﴿٥﴾ وَيَرَى الَّذ۪ينَ اُو۫تُوا الْعِلْمَ الَّـذ۪ٓي اُنْزِلَ اِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ
هُوَ الْحَقَّۙ وَيَهْد۪ٓي اِلٰى صِرَاطِ الْعَز۪يزِ الْحَم۪يدِ ﴿٦﴾ وَقَالَ الَّذ۪ينَ
كَفَرُوا هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلٰى رَجُلٍ يُنَبِّئُكُمْ اِذَا مُزِّقْتُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍۙ اِنَّكُمْ
لَف۪ي خَلْقٍ جَد۪يدٍۚ ﴿٧﴾ اَفْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اَمْ بِه۪ جِنَّةٌۜ بَلِ الَّذ۪ينَ
لَا يُؤْمِنُونَ بِالْاٰخِرَةِ فِي الْعَذَابِ وَالضَّلَالِ الْبَع۪يدِ ﴿٨﴾ اَفَلَمْ يَرَوْا
اِلٰى مَا بَيْنَ اَيْد۪يهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ مِنَ السَّمَٓاءِ وَالْاَرْضِۜ اِنْ نَشَأْ نَخْسِفْ

بِهِمُ الْاَرْضَ اَوْ نُسْقِطْ عَلَيْهِمْ كِسَفًا مِنَ السَّمَٓاءِ اِنَّ فٖي ذٰلِكَ لَاٰيَةً

لِكُلِّ عَبْدٍ مُنٖيبٍ ﴿٩﴾

Meâl-i Şerifi

1- Hamd, o Allah'ındır ki göklerde ne var, yerde ne varsa hep O'nundur. Ahirette de hamd O'nundur. O hüküm ve himet sahibidir, herşeyden haberdardır.

2- Yere ne giriyor ve ondan ne çıkıyor, gökten ne iniyor ve ona ne çıkıyorsa (Allah) hepsini bilir. O çok merhamet edicidir. Çok bağışlayıcıdır.

3- İnkâr edenler: "Bize o kıyamet saati gelmez." dediler. De ki: "Hayır, öyle değil, gaybı bilen Rabbim hakkı için kıyamet size mutlaka gelecektir. O'nun ilminden göklerde ve yerde zerre kadar bir şey kaçmaz. Bundan daha küçük ve daha büyük ne varsa, hepsi muhakkak açık bir kitaptadır."

4- Çünkü Allah iman edip iyi ameller işleyenlere mükafat verecektir. İşte onlar için bir mağfiret ve cömertçe verilmiş bol rızık vardır.

5- Âyetlerimizi hükümsüz bırakmak için yarışanlara gelince, onlar için de pek kötü ve elem verici bir azab vardır.

6- Kendilerine ilim verilmiş olanlar görüyorlar ki, Rabbinden sana indirilen Kur'ân, hakkın kendisidir. O, gücüne nihayet olmayan, her hamde lâyık bulunan Allah'ın yolunu gösteriyor.

7- Böyle iken inkâr edenler şöyle dediler: "Siz öldükten sonra, didik didik parçalandığınız vakit, yeniden bir yaratılış içinde bulunacaksınız diye, size birtakım haberler veren kişiyi gösterelim mi?"

8- O, bir yalanı Allah'a iftira mı etti, yoksa kendisinde bir delilik mi var?" Hayır, doğrusu âhirete inanmayanlar, derin bir sapıklıkla azab içindedirler.

9- Ya gökten ve yerden önlerindekine ve arkalarındakine bir bakmazlar mı? Dilesek kendilerini yere geçiriveririz. Yahut gökten üzerlerine parçalar düşürüveririz. Şüphesiz bunda Allah'a yönelen (hakka gönül veren) her kul için bir ibret vardır.

Kur'ân'da hamd ile başlayan beş sûre vardır. İkisi ilk yarısında, En'am ile Kehf; ikisi de son yarısında bu sûre ile bundan sonraki Melaike (diğer adıyla Fâtır) Sûresi, birisi de Fatiha'dır ki, hem ilk yarı ile okunur hem son yarı ile. Razî

der ki: "Bunun hikmeti şudur: Yüce Allah'ın nimetleri pek çok ve bizim saymaya gücümüz yok olmakla birlikte, esas itibarıyla iki kısımdır: Birisi "İycad" (yoktan var etme) nimeti, birisi de "İbka" (devamlı ve sürekli kılma) nimetidir. Çünkü yüce Allah bizi önce rahmetiyle yaratmış ve bizim için durabileceğimiz şeyler de yaratmış, yoktan var etmiştir. Bu nimet birde iade olunacaktır. Çünkü O bizi, başka bir diriltme ile bir daha yoktan var edecek ve bizim için devam edecek şeyler de yaratacaktır."(1) Demek ki bizim bir başlangıç ile, bir yeniden yaratılma iki halimiz vardır. Her iki halde de üzerimizde iki nimet var. Yoktan var etme ve ibka (devamlı ve sürekli kılma). Fatiha Sûresi'nde her iki nimete işaretle اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ . اَلرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ . مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ *"Hamd Alemlerin Rabbi, Rahmân, Rahîm, Din gününün tek sahibi Allah'adır."* (Fatiha, 1/1,2,3) buyrulduğu gibi, ilk yarıda En'am Sûresi'nde nimeti yoktan var etme şükrüne işaret olmak üzere, اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذٖى خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ وَالنُّورَ *"Hamd olsun o gökleri ve yeri yaratan, karanlıkları ve aydınlığı var eden Allah'a."* (En'am, 6/1) buyuruldu. Kehf Sûresi'nde de nimeti sürekli kılmaya şükür olmak üzere, اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذٖٓى اَنْزَلَ عَلٰى عَبْدِهِ الْكِتَابَ *"Kitabı kulu üzerine indiren Allah'a hamd olsun."* (Kehf, 18/1) buyuruldu. Çünkü Kitap ve Şeriat varlığı koruma sebebidir. Son yarıda bu sûrede ahiret nimeti ve yeniden yaratılma hatırlatılarak buyuruluyor ki: اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ **Hamd,** övgü ile ululanmak **Allah'ındır.** Allah'ın hakkı, Allah'ın özelliğidir. الَّذٖى **O ki** لَهُ مَا فِى السَّمٰوَاتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ **bütün göklerdeki ve yerdeki hep O'nundur.** O'nun yaratması, O'nun mülkü, O'nun nimetidir. Bu dünyada insanların elinde ne varsa hep emanettir. وَلَهُ الْحَمْدُ فِى الْاٰخِرَةِ **Ahirette de hamd O'nundur.** Yani bu önün bir sonu, bu dünyanın bir ahireti var. O ahiret ve ahiretteki nimetler de O'nun ve onun için önünde hamd O'nun olduğu gibi, sonunda da hamd O'nundur. Ahiret, kazanma ile ilgili olduğu için, orada hamd, O'nun hakkı değil zannedilmesin. Onu hikmetiyle hazırlayan çalışanların, çalışmasını ve çabasını zayi etmeyip çabasına ve kazanmasına göre, ecrini ve karşılığını verecek olan O'dur. Ve gerek dünya nimetleri ve gerek ahiret nimetleri, kazanma ile ne kadar ilgili olursa olsun esas itibariyla kazanıp hak etmekten daha çok bir ihsan yoluyla olduğunda da şüphe yoktur. Cennetlikler اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذٖى هَدٰينَا لِهٰذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِىَ لَوْلَٓا اَنْ هَدٰينَا اللّٰهُ *"Hamd olsun Allah'a ki bizi hidayetiyle buna kavuşturdu. Eğer Allah bize hidayet etmeseydi kendiliğimizden bunun yolunu bulmuş olamazdık.."* (A'raf, 7/43) diye, اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذٖى صَدَقَنَا وَعْدَهُ وَاَوْرَثَنَا الْاَرْضَ نَتَبَوَّاُ مِنَ الْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَٓاءُ *"(Dediler): Bize vaadinde doğru olan, bizi cennetten neresini dilersek yerleşmek üzere buraya mirasçı yapan Allah'a hamdolsun".* (Zümer, 39/74) diye, اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذٖٓى اَذْهَبَ عَنَّا الْحَزَنَ

(1) Fahrü'r-Razî, a.g.e., XXV, 239.

إِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٌ شَكُورٌ الَّذِى اَحَلَّنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِنْ فَضْلِهِ *"Derler: Bizden tasayı gideren, Allah'a hamdolsun. Gerçekten Rabbımız çok bağışlayıcıdır, çok nimet vericidir ki, ihsanından bizi durulacak bir yurda yerleştirdi."* (Fatır, 35/34,35) diye türlü hamdlerle hamd edecekler ve bütün dualarının sonu da الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ *"Hamd âlemlerin Rabbı olan Allah'adır."* (Yunus, 10/10) olacaktır. Dünyada hamd bir görev, bir ibadet, ahirette ise bir zevk duyma, zevk almadır. وَهُوَ الْحَكِيمُ **Ve O, öyle hakîm,** hikmetiyle dünyayı ahirete, ahireti dünyaya bağlayarak iki alemin de işlerini sağlam biçimde idare eden, hamdetmeye layık olan hakîm الْخَبِيرُ **öyle habîrdir.** Her şeyin sırrını içyüzünü, önünü ve sonunu bilir. Bilerek işleri idare eder. Öyle haberdardır ki يَعْلَمُ **bilir** مَا يَلِجُ فِى الْاَرْضِ **yeryüzüne ne giriyor,** yerkürenin içine çevresinden ne sokuluyor, mesela neler yağıyor, neler gömülüyor, neler ekiliyor, neler saklanıyor. وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا **Ve ondan ne çıkıyor,** ne dışarı çıkıyor? Hayvanlardan, bitkilerden, madenlerden, buhardan kokulardan, hararetten, soğukluktan ve başka şeylerden neler içinden dışına çıkıyor. وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ **Ve gökyüzünden ne iniyor;** mesela yağmurdan, kardan, şimşekten, yıldırımdan, taştan, akan yıldızdan, aydınlıktan, hararetten ve diğer maddi ve manevî güçlerden ve meleklerden neler yerküreye iniyor. وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا **Ve gökyüzüne ne çıkıp yükseliyor.** Mesela, ne gibi buharlar, ne çeşit gazlar, ne gibi maddeler, güçler, melekler, ruhlar, dualar, götürüp taşıyanlar, yankılar semaya yükselip çıkıyor. Kısacası hem yerin, hem göğün karşılıklı olarak gelir ve gider bütçelerini sadece bütün kalemleriyle değil, bütün tahakkuklarıyla da tamamen bilir ve hepsinin önünü, sonunu o şekilde idare eder. وَهُوَ الرَّحِيمُ الْغَفُورُ **Hem O öyle rahîm, öyle bağışlayıcıdır.** Hakîm, her şeyden haberdar olduğu gibi, rahîm ve bağışlayıcıdır da. Hamd edenlere rahim, rahmetli; kusur edenlere bağışlayıcıdır. Bu sebeble de dünya va ahirette hamd O'nundur. Burada bu "Esma-i Hüsnâ'nın zikredilmesi, ahiretin mümkün olabilirliğini kolay tasavvur ettirmek içindir. وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا **Öyle olmakla birlikte inkâr edenler,** yani Allah'a o şekilde hamd etmeyip o sıfatlarını ve ahiret kudretini inkâr edenler **dediler ki..** وَرَبِّى buradaki "vav" yemin vavıdır. عَالِمِ الْغَيْبِ Bu ifade رَبِّى kelimesinin sıfatıdır. Taberi'nin beyanına göre, "gayb"dan maksat, insanların henüz bilmedikleri mümkinat (olabilir şeyler)-tır(1) ki, gerek hiç yaratılmamış olsun, gerekse yaratılmış da henüz kimse bilmemiş olsun. Burada bu nitelikle niteleme iki nükte, iki ince mânâ ifade eder. Birisi geleceği haber verilen "saat"in, yani kıyamet gününün ne zaman geleceğini yalnız O'nun bildiğini anlatır; birisi de dağılmış parçaların toplanmasını uzak görerek, imkân dahilinde görmeyerek onu inkâr edenlere cevap noktasını

(1) et-Taberî, a.g.e., XXI, 43.

gösterir. Bunun benzeri Kaf Sûresi'nde قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ الْأَرْضُ مِنْهُمْ *"Fakat yeryüzünün onlardan neyi eksilttiğini biz mutlak biliriz."* (Kaf, 50/4)dir. Yani ilmi böyle olan habîr, her şeyden haberdar, ve hakîme bu nasıl imkânsız olur? لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ ذَرَّةٍ فِى السَّمٰوَاتِ وَلَا فِى الْأَرْضِ **Ne göklerde, ne yeryüzünde zerre ağırlığı,** yani en küçük karınca miktarı, ufak bir mikrop veya molekül **O'ndan uzak kalmaz, ilminden kaçmaz** وَلَا أَصْغَرُ مِنْ ذٰلِكَ **ve ne o zerre ağırlığından daha küçüğü,** atom, elektron, bir tek parça, parçalanmayan en küçük parça derecesinde en küçük sonsuz وَلَا أَكْبَرُ **ne de daha büyüğü,** tamamına varıncaya kadar hiçbiri O'nun ilminden gaib olmaz. إِلَّا فِى كِتَابٍ مُبِينٍ **Hepsi huzurunda apaçık bir kitaptadır.** Tefsir bilginlerinin çoğu burada "Kitab-ı Mübin"i, "Levh-i Mahfuz" diye tefsir etmişlerdir. Fakat bunun وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِى كِتَابٍ مُبِينٍ *"Yaş ve kuru hiçbir şey müstesna olmamak üzere hepsi apaçık bir kitaptadır."* (En'am, 6/59) âyetinde olduğu gibi, doğrudan doğruya ilâhî ilmi anlatıyor olması daha açıktır. Yani gaib ve hazırı ile bütün kainat, Allah'ın huzurunda apaçık bir kitap gibi açık, malum, besbellidir. لِيَجْزِىَ الَّذِينَ Buradaki لام yukardaki لَتَأْتِيَنَّكُمْ fiiline bağlı ve O'nun hikmetini beyan içindir. Yani Allah'ın, o iman edip salih ameller işleyenlere mükafat vermesi için muhakkak o saat gelecek... O halde sözün özü şu oluyor: Hikmet o saatin gelmesini gerektiriyor. Hem gaybı, hem de büyük küçük, gizli aşikar, bütün parçaları ve bütünüyle tüm kainatı kuşatan kamil, mükemmel bir ilim var, bütün onları yoktan var eden kudret de var. O halde o saat neden gelmesin? Elbette gelecek, bu önün bir sonu olacak, müminlere mükafat, kâfirlere ceza verecek, kâfirler onu inkâr ediyorlarsa da onlara karşılık وَيَرَى الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ **Kendilerine ilim verilenler,** Resulullah'ın sahabeleri ve ümmetinden onların izince gidenler veya ehli kitap bilginlerinden ilmiyle amel edip de imana gelenler الَّذِى أُنْزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ **sana Rabbından indirileni, yani Kur'ân'ı görüyorlar ki** هُوَ الْحَقَّ **o sırf hak** وَ **hem de** يَهْدِى إِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ***"Çok güçlü ve övgüye lâyık olan Allah'ın yoluna götürür."*** Azîz, çok izzetli, çok onurlu, kahreder de aslâ mağlub edilmez.

HAMÎD: O hamdin sahibi, dünyada ve ahirette hamd kendisinin hakkı olan yüce Mahmud'un yolunu gösteriyor. Doğrudan doğruya caddeyi gösteriyor. O yüksek izzet ve hamdi duyuruyor. Ona ermek zevkini veriyor. Yolunu da bildiriyor. Böyle iken, وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا **O inkâr edenler,** âyetlerimizi hükümsüz bırakmak için çalışan, yarışan kâfirler dediler. Kureyş kâfirleri peygamberlik ile alay yollu aralarında **demişlerdir ki** هَلْ نَدُلُّكُمْ ***"Size bir adam gösterelim mi?..."*** بَلِ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ فِى الْعَذَابِ وَالضَّلَالِ الْبَعِيدِ **Hayır, doğrusu ahirete inanmayanlar uzak sapıklık ile azab içindedirler.** Onun için öyle saçma sapan konuşuyorlar.

Ahirete imanı olmayanların, ahirette görecekleri azabtan başka dünyada da vicdanları azab içindedir. Çünkü dünyanın faniliği görüldüğü için, ahiret inançları olmayanların kötümser olmaları tabiidir. Sonu hakkında kötümser olan vicdanların ise, azab içinde bulunduğunda şüphe yoktur. Ancak ölümü kendisi için kurtuluş saydıracak bir azab içinde olursa bu başkadır. Peygambere karşı o saçma sapan sözleri söyleyen kâfirler de böyle telaş ve şaşkınlık içinde idiler. Bu şekilde bu "ıdrab" (Sözün akışın değiştirerek öncekinden bir başkasına geçme), Allah tarafından o kâfirlerin hallerini beyan ile sözlerini hükümsüz bırakmaktır. اَفَلَمْ يَرَوْا اِلٰى مَا بَيْنَ اَيْد۪يهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ مِنَ السَّمَٓاءِ وَالْاَرْضِ **Kör mü onlar? O göklerden ve yeryüzünden önlerine ve arkalarına bakmazlar mı?** Nasıl bir şekilde bulunuyorlar? اِنْ نَشَأْ نَخْسِفْ بِهِمُ الْاَرْضَ **Dilersek biz onları yere geçiriveririz.** Bir sarsıntı ile yerin yarılıvermesi bir anlık bir iş اَوْ نُسْقِطْ عَلَيْهِمْ كِسَفاً مِنَ السَّمَٓاءِ **veya üstlerine göklerden parçalar düşürüveririz.** Bununla için de bir göktaşı parçaları veya bir yıldızın yeryüzüne çarpıvermesi yeterlidir. Bu tehdid cümlesi, arada parantez arası cümlesi gibidir. اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ **Şüphesiz ki onda,** o göğe ve yere bakıp da önünü ardını düşünmekte لَاٰيَةً **mutlak bir âyet bulunur.** Bir delil, açık bir alamet bulunur ki, Allah'ın kudretini ve Peygamber'in dediğini ve gerçekten didik didik dağıldıktan sonra da yeni bir yaratmanın mutlak olduğunu ve bu yaratılmanın boş bir oyuncaktan ibaret olmayıp bu dünyanın bir ahireti bulunduğunu anlatır. Fakat herkes için değil لِكُلِّ عَبْدٍ مُن۪يبٍ **Allah'a dönen her kul için** "inabe" eden, yani tutuculuktan vazgeçip Hakk'a dönen her kul için.

Buna tarihten güzel bir örnek vermek üzere buyuruluyor ki:

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا دَاوُ۫دَ مِنَّا فَضْلًاۜ يَا جِبَالُ
اَوِّب۪ي مَعَهُ وَالطَّيْرَۚ وَاَلَنَّا لَهُ الْحَد۪يدَۙ ﴿١٠﴾ اَنِ اعْمَلْ سَابِغَاتٍ
وَقَدِّرْ فِي السَّرْدِ وَاعْمَلُوا صَالِحاًۜ اِنّ۪ي بِمَا تَعْمَلُونَ بَص۪يرٌ ﴿١١﴾

وَلِسُلَيْمٰنَ الرّ۪يحَ غُدُوُّهَا شَهْرٌ وَرَوَاحُهَا شَهْرٌۚ وَاَسَلْنَا لَهُ
عَيْنَ الْقِطْرِۜ وَمِنَ الْجِنِّ مَنْ يَعْمَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ بِاِذْنِ رَبِّه۪ۜ وَمَنْ يَزِغْ
مِنْهُمْ عَنْ اَمْرِنَا نُذِقْهُ مِنْ عَذَابِ السَّع۪يرِ ﴿١٢﴾ يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَٓاءُ
مِنْ مَحَار۪يبَ وَتَمَاث۪يلَ وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ وَقُدُورٍ رَاسِيَاتٍۜ اِعْمَلُٓوا
اٰلَ دَاوُ۫دَ شُكْراًۜ وَقَل۪يلٌ مِنْ عِبَادِيَ الشَّكُورُ ﴿١٣﴾ فَلَمَّا قَضَيْنَا
عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلٰى مَوْتِه۪ٓ اِلَّا دَٓابَّةُ الْاَرْضِ تَأْكُلُ مِنْسَاَتَهُۚ
فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ الْجِنُّ اَنْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا لَبِثُوا فِي
الْعَذَابِ الْمُه۪ينِ ﴿١٤﴾

Meâl-i Şerifi

10- Andolsun ki, biz Davud'a tarafımızdan bir fazilet verdik. "Ey dağlar! Onunla beraber tesbih edin." dedik ve bunu kuşlara da (emrettik) ve ona demiri yumuşattık.

11- Bol bol zırhlar yap ve biçimlemede ölçüyü gözet dedik. Siz de iyi işler yapın, çünkü ben her yapacağınızı gözetiyorum.

12- Süleyman'ın emrine de rüzgarı verdik. Sabah gidişi bir aylık, akşam dönüşü bir aylık yol idi. Erimiş bakır menbaını da ona sel gibi akıttık. Hem Rabbi'nin izniyle elinin altında cinlerden de çalışan vardı. Onlardan da kim emrimizden dışarı çıkarsa ona ateş azabından tattırırdık.

13- Onlar, ona mihrablar, timsaller (heykeller) ve havuzlar gibi çanaklar ve sâbit kazanlardan her ne isterse yaparlardı. Çalışın ey Davud hanedanı, şükür için çalışın. Ama kullarım içinde şükreden azdır.

14- Ne zaman ki Süleyman'a ölümü hükmettik, cinlere onun ölümünü sezdiren olmadı. Yalnız bir güve böceği yere dayandığı asâsını yiyordu. Bu sebeple Süleyman yere yıkılınca ortaya çıktı ki, cinler eğer gaybı bilir olsa-

lar o zilletli azab içinde bekleyip durmazlardı.

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا دَاوُدَ **Şanıma yemin ederim ki, Davud'a,** en güzel "inabe" etmiş olan Davud (a.s.)'a **verdik.** مِنَّا **Bizden, bizim tarafımızdan,** yani gelişi güzel değil, yüce Allah'ın azametini ayrıca bir özellikle ifade eden sırf ilâhî bir bağış, olağanüstü bir mucize olarak فَضْلاً **bir ihsan,** o zamana kadar peygamberlere verilenlerden fazla bir âyet, bir nimet verdik. Şöyle ki: يَا جِبَالُ اَوِّبِى مَعَهُ **Ey dağlar! Dedik. Onunla birlikte zikir yapın,** ötün, çınlayın وَالطَّيْرَ **siz de ey kuşlar,** Enbiya Sûresi'nde geçen وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ *"Dağları ve kuşları Davud ile birlikte tesbih etmek üzere boyun eğdirmiştik."* (Enbiya, 21/79), Sâd Sûresi'nde gelecek olan اِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ بِالْعَشِىِّ وَالْاِشْرَاقِ وَالطَّيْرَ مَحْشُورَةً كُلٌّ لَهُ اَوَّابٌ *"Gerçekten biz dağları kendisine râm eyledik ki bunlar akşamleyin ve kuşluk vakti onunla birlikte durmayıp tesbih ederlerdi. Toplanıp gelen kuşları da. Herbiri ona dönücü idi."* âyetleri (Sad, 38/18,19) bunun tefsiri demektir.Yani Davud'a öyle güzel bir ses, öyle şanlı bir eda verilmiştir ki akşam, sabah tesbih ettikçe onun sesine bütün dağlar ve kuşlar katılırlar, çınlar öterlerdi. Demek ki güzel sesle nağmeler Davud'un özel bir üstünlüğü, kuşları dahi başına toplayan bir mucizesi olmuştu. Bu mânâ iledir ki, Davudî ses meşhur olduğu gibi, Davud'un Mezamir'i (Zebur'un Sûreleri) de meşhurdur. Bu güzel sanatı, İslam'da kesin olarak kınanmış bir sanat zannedenler olmuştur. Fakat bilmek gerekir ki, kınanmış olan fasıklığa yol açan nağmelerdir. Yoksa Kur'ân okunurken, tertil (Kur'ân'ı usulüne göre okuma) ve sesini güzelleştirme emrolunan bir şeydir. Bu konuda sahih hadis kitaplarında birçok hadisler vardır. Birçokları "gına"nın yani musikînin etkisini ruhanî zannederler. Böyle bir zan, ruhu hava zannetmektir. Ses bir hava titreşimi olduğu için, müziğin doğrudan doğruya verdiği etki ve heyecan, bir öpücük zevki gibi cismanî ve sinirsel bir etkidir. "Teganni" yani bir parçayı makamla okuma, ancak bir kelimenin, bir sözün mânâsını ruha duyurmaya hizmet etmesi itibarıyladır ki ruhanî bir değer alabilir. Fasıklar hep şehvete yönelen konularla cismanî heyecan aradıkları için, mânâyı öldürerek sadece sinirlere basan kuru nağmelerle cismanî etki arar. Bu ise ruhanî şuuru terbiye değil yok eder. Belki fasık için tamamıyla kendinden geçip hiçbir şey hissetmeyerek mest olmak bir zevkdir. Fakat dinin, şeriatın vermek istediği zevk bu değil, güzel mânâlı, mukaddes şuurlu bir hayat yaşatmaktır. Şeriat istiyor ki, Kur'ân okunurken ses güzelleştirilsin, makamla okunsun, ancak ifadenin metnini bozarak, mânâyı unutturarak kuru ses izleyen fasıkların bestesiyle ve nağmeleriyle değil, sözlerin tecvidini, fasihliğini bozmayarak mânâsının, belagatının (iyi, güzel, pürüssüz

söz söyleme) incelikleriyle duyurarak şuurlu bir hayat yaşatacak olan bir seda ile okunsun ki, buna Peygamberin hadisinde "lühûn-ı Arap" denmiş, kırâet ilminde "Tecvid" diye tarif olunmuştur. Bu suretle biz Kur'ân okunurken Hz. Davud'un mucizesini yaşamış oluruz. Nitekim Kur'ân'ı güzel okuyan hakkında "Davud ehlinin mizmarlarından bir mizmar verilmiştir" diye övülmüştür.

Hz. Davud'un dağları boyun eğdiren, uçan kuşları durduran mucizesi de kuru bir ses oyunundan ibaret, kuru bir terenmüm değil, ruhtan kopup Allah'a arz olunan kutsama ve tesbihler idi. Nitekim bu mânâyı belagatla ifade için onunla birlikte dağlar, akıllılar gibi gösterilerek, يَا جِبَالُ "Ey dağlar" diye seslenilerek وَالطَّيْرَ *"Kuşlar"* kelimesi onun mahalline atfedilmiştir. Dağlar, kuşlar böyle emrine râm edildiği gibi, وَاَلَنَّا لَهُ الْحَدِيدَ **ve ona demiri de yumuşattık.** Tefsir bilginleri bunu şöyle tefsir ediyorlar: Kızdırmaya ve dövmeye muhtaç olmaksızın elinde bal mumu gibi dilediği şekle koyuverdi. Fahruddin Razî der ki: "Allah'ın kudretine göre bunu uzak bir ihtimal olarak görmemelidir."[1] Çünkü görülüyor ki ateşte öyle yumuşuyor, öyle çözülüyor ki, yazı yazılan mürekkep haline geliyor. O halde aklı başında olanlardan kim onu ilâhî kudrete göre uzak görür? Gerçi bazı insanlar bundan maksadın, ateş ile ve alet kullanmakla demir eritmeyi buldu ve ortaya çıkardı demek olduğu kanaatine varmışlardır. Fakat bu doğru değildir. İnancının zayıflığı ve Allah'ın kudretine itimatsızlığı onu bu düşünceye sürüklemiştir. Böyle olmakla birlikte âyetin bu mânâya da ihtimali yok değildir. Demirin bulunması ve eritilmesi daha eski olsa gerektir. Fakat onu mum gibi dilediği şekle koyarak elbise dokuyacak derecede hassas sanayi uygulamak Davud (a.s.)a nasib olmuş bir sanattır. Nitekim Enbiya Sûresi'nde وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَكُمْ لِتُحْصِنَكُمْ مِنْ بَاْسِكُمْ *Biz ona sizin için, savaşınızın şiddetinden korumak için giyecek sanatını öğrettik.."* (Enbiya, 21/80) buyurulmuştu ki, bundan bu sanatın daha sonrakilere de yadigar kaldığı anlaşılıyor. Çünkü âyetteki لَكُمْ *"sizin için"* ifadesi Muhammed ümmetinedir. Burada ise bu hikmet şöyle ifade olunuyor. اَنِ اعْمَلْ **Yap diye,** سَابِغَاتٍ **bol bol, geniş geniş zırhlı elbise parçalarını birbirine ölçülü biçimde tak.** Dokunuşunu ve biçimini iyi ölç, biçiminde maharetli ol, iyi biçime yatır. Deniliyor ki, yüce Allah'ın bu sanatı övmesinin hikmeti şudur: Bu sanatta لِتُحْصِنَكُمْ مِنْ بَاْسِكُمْ *"Savaşınızın şiddetinden sizi korumak."* (Enbiya, 21/80) buyurulduğu üzere, Allah katında muhterem olan insanlığı öldürülmekten korumak ile ruhu koruma vardır. Onun için bunu yapan, kılıç vesaire gibi saldırı silahı yapanlardan daha hayırlıdır. Dünyada fazla bir silah buluşu yapan ve onu kullanmasını bilenler insanlığa bir bakımdan yararlı iseler,

(1) Fahrü'r-Razî, a.g.e., XXV, 246.

ondan korunma vasıtasını bulanlar barışa ve iyiliğe hizmet ettikleri için daha çok yararlıdırlar. Bu sebeple buyuruluyor ki وَاعْمَلُوا صَالِحًا **hem salah ile çalışın, iyi bir iş yapın.** Burada وَاعْمَلْ *"yap"* denilmeyip de وَاعْمَلُوا *"yapın"* denilmesi dikkate değerdir. Bu fiilin öznesi yerine kullanılan çoğul zamiri, Davud ile birlikte beraberinde bulunanların yerine kullanılmıştır, diye söylemişler ise de biz bunun, لِتُحْصِنَكُمْ مِنْ بَأْسِكُمْ *"Savaşınızın şiddetinden sizi korumak."* (Enbiya, 21/80) gibi hikayenin bir ibreti olmak üzere Muhammed ümmetine sesleniş ile bir ek cümle olduğu kanaatindeyiz ki, şöyle demek olur: Siz de ey Muhammed ümmeti, iyilik ve barış ile çalışın, daha güzel işler yapın. اِنّ۪ي بِمَا تَعْمَلُونَ بَص۪يرٌ **Çünkü ben ne yapacağınızı gözetiyorum, her ne yaparsanız görürüm.** Yani ona göre mükafatını veririm.

وَلِسُلَيْمٰنَ الرّ۪يحَ **Süleyman'a da rüzgarı, râm ettik, emrine verdik.** Deniliyor ki Süleyman (a.s.)ın emrine verilen özel bir rüzgardı. Bildiğimiz bütün rüzgarlar değildi. Çünkü onlar ihtiyaç zamanlarında herkesin yararı içindir. Onun için bütün kıraatlarda bu الرّ۪يحُ "Rüzgar" kelimesi tekil okunmuş, hiç birinde اَلرِّيَاحُ "Rüzgarlar" okunmamıştır. Yani Süleyman (a.s.) isterse bütün âlemin rüzgarını tutabilirdi demek değil, havanın bir akıntısına yön verebilir, onunla dilediği yere gidebilirdi. **O bir rüzgardı ki** غُدُوُّهَا شَهْرٌ **sabah gidişi bir ay** وَرَوَاحُهَا شَهْرٌ **akşam dönüşü de bir ay.** Şer'an bir günlük yol altı saat olduğuna göre, otuz kilometre itibar edilirse, gidişi dokuz yüz kilometre, gelişi de dokuz yüz kilometre olarak bin sekiz yüz kilometre kateder. Burada "Sabah gidişi"nin zamiri "riyh" rüzgardır denilmiş. Onun gidişi diye, Süleyman'dır denilmemiş olduğuna göre, yalnız rüzgarın hızı gösterilmiş demek olur. Süleyman (a.s.) bununla balon gibi mi, yoksa uçak gibi mi giderdi, orasını Allah bilir.

Seyretti heva üzere denir taht-ı Süleyman

Ol saltanatın yeller eser şimdi yerinde.

وَاَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ الْقِطْرِ **Hem ona,** yani Süleyman'a **"Kıtr", yani erimiş bakır pınarını sel gibi akıttık.** Yani madenden su akar gibi akıttık. Kâdî Beydavî, bunun Yemen'de olduğunu kaydetmiştir.(1) Alûsî de şu rivayetleri kaydediyor: İbnü Münzir, İkrime'den şöyle rivayet etmiştir: "Yüce Allah bakırı üç gün su gibi akıttı" dedi. "Niçin" denildi, "bilmem" dedi. (2) İbnü Ebî Hatim de Süddî'den şöyle rivayet etmiştir: Ona üç gün bakır madeni akıtıldı. Behir'de de İbnü Abbas, Süddî ve Mücahid'den şöyle nakledilmiştir: Demişler ki üç gün üç gece

(1) el-Beydâvî, a.g.e., II, 285.
(2) Alûsî, a.g.e., XXII, 118.

akıtıldı ve Yemen'de idi.[1] Mücahid'den bir rivayette de bakırın Sana'dan aktığı, ayda üç gün aktığı da söylenmiştir. Biz bununla, ilâhî bir ihsan olan ilim ve sanatla akıtılmış olmasını daha önemli görüyoruz. وَمِنَ الْجِنِّ **Cinden de,** tekili cinnî olan cin, bizim açıklayamayacağımız gizli yaratıklardır. En'am Sûresi'ndeki وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيَاطِينَ الْاِنْسِ وَالْجِنِّ *"Biz her peygambere de insan ve cin şeytanlarını böylece düşman yaptık"* (En'am, 6/112) âyetine bkz. Cinden denilmekle anlaşılıyor ki hepsi değil bazı cin. بِاِذْنِ رَبِّهٖ **Rabb'ının izniyle,** yoksa cin insana çalışmaz. ...وَمَنْ يَزِغْ مِنْهُمْ عَنْ اَمْرِنَا *"Onlardan her kim emrimizden saparsa..."* Bu cümle cinlerin de mükellef olduklarına bir uyarıdır. Bununla birlikte Hz. Süleyman'a çalışan cinlerin bir parça sapınca ve kayınca yanacak şekilde ateş kenarında, şiddetli bir baskı altında çalıştıklarına da işarettir. Burada cinlerin sanatın sırlarını bilen birer sanatkar oldukları da şundan anlaşılıyor يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاۤءُ **Onlar ona ne isterlerse yaparlardı.** مِنْ مَحَارِيبَ وَتَمَاثِيلَ **Mihrablar ve heykeller.**

MİHRAB: "Mif'al" alet ismi ölçüsü olduğu gibi, bir de "midrar" gibi mübalağa (abartma) kipi olur ki, mihrabın esasen bu mânâdan alındığı söyleniyor. Keşşaf'ta denilir ki: Meharib, bayağılıktan korunmuş ve uzak olan şerefli meskenler ve oturulacak yerler demektir.[2] Bunlar onur ve haysiyetle korunduklarından ve savunulduklarından dolayı, "Meharib" ismi ile isimlendirilmiştir. Gerçi burada meharib, mescitlerdir diye de tefsir olunmuştur. "Temasil" timsal kelimesinin çoğuludur. Timsal, canlı veya cansız bir şeyin biçimine benzer yapılan herhangi bir şekildir. Burada "temasil" melekler, peygamberler ve salih insanların şekilleridir denilmiştir. Halk görsün de onlar gibi ibadet etsinler diye mescitlerde bakırdan, piriçten, sırçadan, mermerden bunların şekilleri yapılırmış. Böyle heykeller yapılmasına Süleyman (a.s.) nasıl izin verdi? diye sorabilirsin. Cevaben derim ki: Tasvir yalan ve zulüm gibi aklın kötü gördüğü şeylerden değildir. Böyle olanlarda şeriatlerin birbirinden farklı hüküm getirmeleri mümkündür. Ebü'l-Âliye'den rivayet olunduğu üzere, o zaman resim yapmak haram kılınmamıştı. Bununla birlikte heykellerin hayvan suretinde olması şart değildir. Ağaç gibi cansız resimleri olması da caizdr. Onun için Razî, yalnız "nükuş" demekle yetinmiştir.[3] وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ *"havuzlar gibi canaklar."* CİFAN: Çanak mânâsına "cefne" kelimesinin çoğulu, CEVAB da büyük havuz mânâsına

(1) Ebu Hayyan, a.g.e., VII, 264.
(2) ez-Zemahşerî, el-Keşşaf, III, 272.
(3) Fahrü'r-Razî, a.g.e., XXV, 249.

"cabiye"nin çoğuludur. وَقُدُورٍ رَاسِيَاتٍ *"Sâbit kazanlar."* KUDÛR, "Kıdr" kelimesinin çoğuludur. Kıdr, gerek topraktan ve gerek başka bir madenden çömlek, tencere ve kazan gibi içinde yemek pişen kapdır. RASİYAT, yerinden kalkmaz, ağır ve sabit mânâsına "Rasiy" veya "Râsiye"nin çoğuludur. Demek ki çok yemekler pişiriliyor, pek büyük sofralar kuruluyormuş. اِعْمَلُوٓا اٰلَ دَاوُ۫دَ شُكْرًا **Çalışın ey Davud ailesi, o büyük şükür için çalışın.** Yani o büyük nimet ve refah içinde tenbelliğe zevk ve eğelenceye dalmayın, çalışın. Hem çalışmanız, bu nimetlerin şükrünü eda etmek, her birini yerinde harcayarak Allah Teâlâ'ya daha güzel amellerle kulluk eylemek için olsun ki لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَاَز۪يدَنَّكُمْ *"Andolsun şükrederseniz elbette sizin (nimetinizi) artırırım."* (İbrahim, 14/7). وَقَل۪يلٌ مِنْ عِبَادِيَ الشَّكُورُ **Bununla birlikte kullarım içinde çok şükreden azdır.**

ŞEKÛR, çok şükreden, bütün gücünü şükretmeye harcayan, kalbi, dili ve diğer organları hem itikad, hem itiraf, hem çalışmakla ve çoğu zamanlar da şükür ile meşgul olandır. İbnü Abbas'tan bir rivayette: Bütün durumlarında şükredendir. Neml Sûresi'nde geçtiği üzere رَبِّ اَوْزِعْن۪ٓي اَنْ اَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّت۪ٓي اَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلٰى وَالِدَيَّ وَاَنْ اَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضٰيهُ وَاَدْخِلْن۪ي بِرَحْمَتِكَ ف۪ي عِبَادِكَ الصَّالِح۪ينَ *"Ey Rabbim! Bana, ana ve babama lutfettiğin nimetine şükretmemi ve senin razı olacağın iyi işler yapmamı bana ilham et. Rahmetinle beni de salih kullarının arasına sok."* (Neml, 27/19) duasını vird edinmiş olan Süleyman (a.s.), o az olan şekur kullardandır. Rivayet olunuyor ki Hz. Ömer bir adamın اَللّٰهُمَّ اجْعَلْن۪ي مِنَ الْقَل۪يلِ "Allahım beni o azdan kıl"[1] diye dua ettiğini duymuş: "Bu nasıl dua!" diye sormuş. O zat, "İşitiyorum ki, demiş, Allah وَقَل۪يلٌ مِنْ عِبَادِيَ الشَّكُورُ *"Kullarım içinde şükreden azdır"* buyuruyor. Beni de azlardan kılmasını istiyorum." Bunun üzerine Hz. Ömer "Herkes Ömer'den daha bilgili" demiş.

دَآبَّةُ الْاَرْضِ Burada "arz", yeryüzünün ismi değil, اَرَضَ ، يَأْرَضُ fiilinden "ekl" ölçüsünde mastardır. Erda adındaki böceğin fiili, yani ağaç kurdu denilen bir nevi güvenin yemesi, kırkması mânâsınadır deniliyor, bir güve böceği demek olur. Süleyman (a.s.)ın ölüm şekli hakkında türlü rivayetler varsa da biz onları bir yana bırakıyoruz.

Allah Teâlâ'ya inabe'si (dönmesi) güzel, nimetlerine şükrü ile hep bahtiyar olan Davud ve Süleyman (a.s.)ın hallerini beyandan sonra, nankörlükte bulunanlara örnek olmak üzere, Sebe' kavminin hali hikaye olunarak buyuruluyor ki:

---

(1) Süyûtî, a.g.e., VI, 682.

لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكَنِهِمْ آيَةٌ جَنَّتَانِ
عَنْ يَمِينٍ وَشِمَالٍ كُلُوا مِنْ رِزْقِ رَبِّكُمْ وَاشْكُرُوا لَهُ
بَلْدَةٌ طَيِّبَةٌ وَرَبٌّ غَفُورٌ ﴿١٥﴾ فَأَعْرَضُوا فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ
سَيْلَ الْعَرِمِ وَبَدَّلْنَاهُمْ بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ ذَوَاتَيْ أُكُلٍ خَمْطٍ
وَأَثْلٍ وَشَيْءٍ مِنْ سِدْرٍ قَلِيلٍ ﴿١٦﴾ ذَٰلِكَ جَزَيْنَاهُمْ بِمَا كَفَرُوا
وَهَلْ نُجَازِي إِلَّا الْكَفُورَ ﴿١٧﴾ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقُرَى
الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا قُرًى ظَاهِرَةً وَقَدَّرْنَا فِيهَا السَّيْرَ سِيرُوا فِيهَا
لَيَالِيَ وَأَيَّامًا آمِنِينَ ﴿١٨﴾ فَقَالُوا رَبَّنَا بَاعِدْ بَيْنَ أَسْفَارِنَا
وَظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ وَمَزَّقْنَاهُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ
إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿١٩﴾ وَلَقَدْ صَدَّقَ عَلَيْهِمْ
إِبْلِيسُ ظَنَّهُ فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٠﴾ وَمَا كَانَ لَهُ
عَلَيْهِمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يُؤْمِنُ بِالْآخِرَةِ مِمَّنْ هُوَ مِنْهَا
فِي شَكٍّ وَرَبُّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿٢١﴾

Meâl-i Şerifi

15- Andolsun ki Sebe' kavmi için oturdukları yerde bir ibret vardı: Sağ

ve soldan iki bahçe! (onlara): "Rabbinizin rızkından yiyin de O'na şükredin, ne güzel bir belde ve çok bağışlayıcı bir Rab!" (denildi).

16- Fakat onlar (şükürden yüz çevirdiler) bakmadılar. Biz de üzerlerine Arim selini salıverdik ve o güzelim iki bahçelerini buruk yemişli, ılgınlık ve içinde biraz da sidir ağacı bulunan iki harap bahçeye çevirdik.

17- Bunu onlara nankörlüklerinin cezası yaptık ve biz hep böyle çok nankör olanları cezalandırırız.

18- Biz onlarla o bereket verdiğimiz memleketler arasında, sırt sırta şehirler meydana getirmiştik. Ve onlar da muntazam gidiş geliş düzenledik. (Onlara): Buralarda gecelerce ve gündüzlerce emniyet içinde gezip yürüyün (dedik).

19- Buna karşı onlar: "Ey Rabbimiz! Seferlerimizin arasını uzaklaştır" dediler ve nefislerine zulmettiler. Biz de onları efsanelere çevirdik ve tamamen didik didik dağıttık. Şüphesiz ki bunda çok şükredecek her sabırlı için elbette ibretler vardır.

20- Yine yemin ederim ki, İblis onlar hakkındaki zannını hakikaten doğru buldu da içlerinde müminlerden ibaret bir gruptan başkası ona uydular.

21- Halbuki İblis'in onlar üzerinde hiçbir saltanat kudreti yoktu. Fakat biz ahirete imanı olanı belli edecek, ondan şüphe içinde bulunandan ayırt edecektik. Öyle ya Rabb'in her şeyi gözetleyendir.

لِسَبَاٍ فِى مَسْكَنِهِمْ **Sebe' kavminin evlerinde,** yukarıda açıklandığı üzere ataları Sebe' b. Yeşcüb b. Ya'rub b. Kahtan'ın adıyla yâd olunan Sebe' kavmi Neml Sûresi'nde hikayeleri geçtiği üzere önceleri güneşe taparlarken, Belkıs idaresinde Hz. Süleyman'a itaat ederek memleketlerini kurtardıktan başka, ilerlemişlerdi de. Meskenleri, merkezleri Yemen'de Me'rib şehri idi ki, Sebe' ona dahi denilir. Bunların meskenlerinde kendileri için اٰيَةٌ **bir ayet, bir ibret olmuştu,** bu ayet, zikrolunacak iki cennet zannedilebilirse de Keşşaf'ın hatırlattığı üzere yalnız o değil, hikayelerinin tamamıdır.[1] Şöyle ki جَنَّتَانِ عَنْ يَمِينٍ وَشِمَالٍ **Sağ ve soldan iki cennet,** iki taraflı bağlar, bostanlar, hal dili ile diyorlardı ki كُلُوا مِنْ رِزْقِ رَبِّكُمْ وَاشْكُرُوا لَهُ **Rabbınızın rızkından yiyin de O'na şükredin. Bu nimetin** değerini bilerek ona göre ibadet edin, çünkü بَلْدَةٌ طَيِّبَةٌ وَرَبٌّ غَفُورٌ **beldeniz hoş bir belde,** son derece şirin bir belde, **Rabbiniz, bağışlaması çok bir Rabdır.** Onun için şükrünü bilin de iyi hizmet edin. Çok güzel bir tesadüftür ki بَلْدَةٌ طَيِّبَةٌ *"Hoş bir belde"* ifadesi ebced hesabıyla İstanbul'un fethine tarih düşmüştür. (857) Molla Cami rahmetlinin bir hediyesi olmak üzere meşhurdur ve bilinmektedir.

(1) ez-Zemahşerî, a.g.e., III, 284.

فَاَعْرَضُوا **Fakat onlar, o Sebe'liler yüz çevirdiler.** Rivayete göre on üç peygamberleri kendilerini davet ettikleri halde şükürden kaçındılar, hizmetine bakmadılar. فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ سَيْلَ الْعَرِمِ **Biz de üzerlerine "Arim" selini salıverdik.** Arim seli, Ebülfida, tarihinde "Bu seddi (barajı) Me'rib yurdunda Sebe' b. Yeşcub yapmış ve ona yetmiş kadar çay akıtmış ve uzak vadilerden selleri celbeylemiş idi" der. Alûsî'de de, Keşşaf'ta da denilir ki: "Bu sed (baraj) Belkıs'ın yaptığı sedd idi ki, iki dağın arasını taş ve zift ile kapatarak kaynak ve yağmur sularını biriktirmiş ve sulama için gereği kadar haklar bırakmıştı."[1] Alûsî'nin nakline göre, seddin arkasına suyu hapsedip, tutup, birbiri üzerine çeşitli kapılar ve önüne nehirlerinin sayısınca on iki havuz yapmıştı.[2] Bir rivayette bu barajı Yemen kabilelerinin babası olan Hımyer'in yaptığı söylenmiş, bir rivayette de büyük Lokman b. Âd'ın yaptığı ve taşlarını kalay ve demirle perçinlediği ve bir fersah kare olduğu söylenmiştir. Bu rivayetlerin hepsinin alınmasında bir çelişki yoktur. Önce Sebe'in başlamış olması, sonra Hımyer'in, sonra Lokman'ın ve Zülkarneyn'in daha sonra da Belkıs'ın peşpeşe çeşitli inşaat ve tamirlerde bulunmuş olmaları pek ala düşünülebilir. خَمْطٍ **acı,** kekre veya buruk وَاَثْلٍ **"esl" ağacı,** tarafe veya tarfâdan bir çeşit, büyük bir çeşit diye tefsir ediyorlar. Kamus tercümesinde "tarfâ" ılgın ağacı ve "esl" onun acı ılgın denilen iri kısmı[3] diye zikredilmektedir. سِدْرٍ **"Sidir"** Arabistan'ın en makbul ağaçlarından olmak üzere m eşhurdur. Meyvesine "nıbk" ve "Arabistan kirazı" denildiği Kamus tercümesinde yazılıdır.[4] Ezherî demiştir ki: Sidir ikidir. Birisinden yararlanılmaz ve yaprağı yıkamalara yaramaz. Meyvesi kekredir, yenmez, "dâl" denilen budur. Bir kısmı da su üzerinde biter, meyvesi "nıbk"dır. Yaprakları yıkama özelliğine sahiptir. Unnab ağacına benzer. وَبَدَّلْنَاهُمْ بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ ***"Onların iki bahçesini buruk yemişli... İki bahçeye çevirdik."*** Burada ikinciye "cenneteyn" denilmesi müşakele ve tehekküm içindir. Türkçede bilinen bir atasözü vardır. "Bakılırsa bağ olur, bakılmazsa dağ olur." بِمَا كَفَرُوا Bu كَفَرُوا küfrandadır. Yani nimete nankörlüklerinden dolayı.

وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقُرَى الَّتِى بَارَكْنَا فِيهَا قُرًى ظَاهِرَةً **Hem onlarla o mübarek kıldığımız, içlerine bereket verdiğimiz kasabalar arasında, sırt sırta kasabalar yapmıştık.** O "bereketli kasabalardan maksat, Şam diyarıdır." Katade'den rivayet olunduğu üzere, yani sırt sırta bitişik diye tefsir edilmiştir. وَقَدَّرْنَا فِيهَا السَّيْرَ **Ve onlarda, yani o kasabalarda yolculuğu belirli bir miktar üzere tertib ve tanzim etmiştik.** Her biri yolcu için birer istasyon ve birer merhale halinde idi;

(1) ez-Zemahşerî, a.g.e., III, 285; Alûsî, a.g.e., XXII, 126.
(2) Alûsî, a.g.e., XXII, 126.
(3) Asım Efendi, Kamus Terc. III, 1147.
(4) Asım Efendi, a.g.e., II, 385.

birinden çıkan azık taşımadan ve açıkta yatmadan ve tehlike görmeden diğerine gidebilirdi. Öyle ki سِيرُوا فِيهَا لَيَالِيَ وَاَيَّامًا اٰمِنِينَ **O sırt sırta kasabalar içinde geceler ve günlerce emniyet ve asayiş ile gidin gezin,** öyle muntazam, öyle emniyetli idi. Demek ki yalnız Sebe' değil, Yenen'den Şam'a kadar Arabistan baştan başa böyle bayındırmış ki, bu çok dikkat çekicidir. فَقَالُوا رَبَّنَا **İşte bu nimete karşı da onlar nankörlük ederek ey Rabbimiz dediler,** بَاعِدْ بَيْنَ اَسْفَارِنَا **bizim bu seferlerimizin arasını uzaklaştır.** İsrailoğullarının hayır olan "A'la"yı, (daha değerli) "edna" (daha değersiz) ya değişmek istedikleri gibi, bunlar da bayındır olmasından rahatsızlık gösterdiler, onların ortadan kalkıp, aralarına uzun mesafelerin, sahraların girmesini istediler.

Bunu gerçekten böyle sözlü olarak istemiş olmaları düşünülür ise de yaptıkları nankörlük ve isyan durumları ile istemiş olmaları da zannedilir. Öyle dediler وَظَلَمُوا اَنْفُسَهُمْ **ve nefislerine zulmettiler, kendilerine yazık ettiler.** Çünkü belalarını aradılar فَجَعَلْنَاهُمْ اَحَادِيثَ **biz de kendilerini efsanelere, masallara çevirdik.** Denilir ki ciddî bir süvari, iki aydan fazla bayındır yer ve kasabalardan giderdi ve dört aylık mesafeden ahali bir diğerinden ateş alabilirdi. وَمَزَّقْنَاهُمْ كُلَّ مُمَزَّقٍ **Ve didik didik darmadağınık ettik.** Gassan, Şam'a katıldı, Enmar Yesribe, Cüzam Tihame'ye, Ezd Uman'a katıldı. اِنَّ فِى ذٰلِكَ **Şüphesiz ki bunda,** Sebe'in zikrolunan bu hikayesinde لَاٰيَاتٍ **elbette âyetler var,** ibret alınacak delaletler var. لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ **Çok şükredecek her çok sabırlı için,** yani çok şükredici olmak için çok sabırlı olmak lazımdır. Ve işte böyle çok sabırlı olup çok da nimetlere eren ve çok şükredici olan kimseler için, bu Sebe' hikayesinde önemli ibretler vardır. Heva ve heveslerini frenleyip zahmetlere, meşakketlere tahammül ederek görev ve ibadetlerine çalışan sabırlı kimseler, memleketlerini Allah'ın yardımıyla cennet gibi imar eder nimetlere ererler. Allah'ın pek az olan şükredici kullarından olmak isteyenler de, o nimetlerle azmayıp yine sabır ve sebat ile şükrüne gayret edip, sabırla çalışacak olan sabredenlerin ve çaba sarfedenlerin içinde yer alırlar. وَلَقَدْ صَدَّقَ عَلَيْهِمْ اِبْلِيسُ ظَنَّهُ **Yine yemin ederim ki, İblis onlar,** yani Sebeli'ler ve Âdemoğulları **aleyhinde zannını doğru çıkarttı.** رَبِّ بِمَا اَغْوَيْتَنِى لَاُزَيِّنَنَّ لَهُمْ فِى الْاَرْضِ وَلَاُغْوِيَنَّهُمْ اَجْمَعِينَ اِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ *"Ey Rabbim! Beni azdırdığın şeye karşılık, ben de andolsun yeryüzünde onları herhalde süsleyeceğim (onları kendilerine hoş göstereceğim), onların hepsini toptan mutlaka azdıracağım. Ancak onlardan ihlasa erdirilmiş kulların hariç"* (Hıcr, 15/39,40) demiş olan İblis dediğini gerçekleştirdi. فَاتَّبَعُوهُ اِلَّا فَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ **Onun için halis müminlerden ibaret bir zümreden başkası o İblis'e tabi oldular,** ardınca sürüklendiler. Bu sürükleniş de onun gücünden değil, kendilerinin ahi-

roto imansızlıklarındandır. Çünkü Allah Teâlâ imanı olanla olmayanın ahiretini ayırmıştır. Onun için, o ardınca gidiş esas itibarıyla şeytanın üstün gelmesinden değil, Hak'kın emrinin ve iradesinin üstün gelmesindendir. Yoksa Allah'ın iradesinin aksini gerçekleştirmek kimin haddine. Her şeye karşı koruyucu, muhafız hakim ancak rabbin Allah'dır. وَرَبُّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ *"Rabb'in her şeyi gözetleyendir."* Onun için hiçbir şeyden korkmayarak:

قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ
مِنْ دُونِ اللّٰهِ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي السَّمٰوَاتِ وَلَا فِي
الْاَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِنْ شِرْكٍ وَمَا لَهُ مِنْهُمْ مِنْ ظَهِيرٍ ﴿٢٢﴾
وَلَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ عِنْدَهُ اِلَّا لِمَنْ اَذِنَ لَهُ حَتّٰى اِذَا فُزِّعَ عَنْ قُلُوبِهِمْ
قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ قَالُوا الْحَقَّ وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٢٣﴾
قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ قُلِ اللّٰهُ وَاِنَّا اَوْ اِيَّاكُمْ
لَعَلٰى هُدًى اَوْ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٢٤﴾ قُلْ لَا تُسْـَٔلُونَ عَمَّا اَجْرَمْنَا
وَلَا نُسْـَٔلُ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٥﴾ قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا
بِالْحَقِّ وَهُوَ الْفَتَّاحُ الْعَلِيمُ ﴿٢٦﴾ قُلْ اَرُونِيَ الَّذِينَ اَلْحَقْتُمْ بِهِ
شُرَكَاءَ كَلَّا بَلْ هُوَ اللّٰهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٧﴾ وَمَا اَرْسَلْنَاكَ
اِلَّا كَافَّةً لِلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾
وَيَقُولُونَ مَتٰى هٰذَا الْوَعْدُ اِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٩﴾ قُلْ لَكُمْ مِيعَادُ

يَوْمٍ لَا تَسْتَأْخِرُونَ عَنْهُ سَاعَةً وَلَا تَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣٠﴾

Meâl-i Şerifi

22- De ki: "Allah'ı bırakıp da tanrı saydığınız putlarınıza istediğiniz kadar yalvarın. Onların ne göklerde, ne yerde zerre kadar güçleri yetmez. Onların, bunlarda bir ortaklığı da yok. Allah'ın da onlardan bir yardımcısı yoktur."

23- Allah'ın huzurunda şefaat da fayda vermez. Ancak izin verdiği kimseninki müstesna. Nihayet kalblerinden dehşet giderildiği zaman "Rabbiniz ne buyurdu?" derler. (Şefaat sahipleri de): "Hakkı söyledi" derler. O, her şeyden yüksek ve büyüktür.

24- De ki: "Size göklerden ve yerden rızık veren kimdir?" Yine de ki: "Allah'tır, herhalde ya biz, ya da siz mutlak bir hidayet üzerindeyiz veya açık bir sapıklık içindeyiz."

25- De ki: "Siz bizim yaptığımız günahlardan sorumlu tutulmazsınız. Biz de sizin yaptıklarınızdan sorumlu olmayız."

26- De ki: "Rabbimiz hepimizi bir araya toplayacak, sonra da hak hükmü ile aramızı ayıracaktır. Asıl hüküm veren ve her şeyi bilen O'dur."

27- De ki: "O'na ortak diye takıştırdıklarınızı bana gösterin bakayım! Hayır, öyle şey yoktur, doğrusu güçlü ve hikmet sahibi olan ancak Allah'tır."

28- Biz seni ancak bütün insanlara bir müjdeci ve bir uyarıcı olarak gönderdik. Fakat insanların çoğu bilmezler.

29- Ve: "Eğer gerçekçiyseniz bu vaad ne zaman olacak?" diyorlar.

30- De ki: "Size vaad edilen öyle bir gündür ki, ondan ne bir an geri kalabilirsiniz, ne de ileri geçebilirsiniz."

إِلَّا لِمَنْ أَذِنَ لَهُ **Ancak kendisine şefaat için izin verilmiş olan kimse hariç ki** önce Makam-ı Mahmud'da Muhammed (s.a.v.), sonra derece derece diğer peygamberler, salih kimseler ve melekler. حَتَّى إِذَا فُزِّعَ عَنْ قُلُوبِهِمْ ***"Nihayet kalblerinden dehşet giderilince.."*** Yani izin verdiklerinin şefaati de birdenbire oluvermez, mahşer de, bekleme yerinde çok beklerler. Dehşetli korku heyecanlar içinde bekler, o dereceye kadar beklerler ki sonunda kalplerinden o dehşet ve heyecan giderildiği, yani şefaate izin verdiği zaman, şefaat bekleyenler şefaat eden şefaatçilerine قَالُوا **derler** مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ **Rabbınız ne söyledi?** Şefaatinizi kabul buyur-

du mu? Şefaatçılar da buna cevap olarak قَالُوا الْحَقَّ **Hakk'ı derler,** yani hakkı söyledi. Hakk ne ise o olsun buyurdu derler, dolayısıyla kâfirlere şefaat olmaz. وَلَا يَشْفَعُونَ اِلَّا لِمَنِ ارْتَضٰى ***"Bunlar, O'nun rızasına ermiş olandan başka kimseye şefaat etmezler"***(Enbiya, 21/28) âyetine uygun olarak, yalnız Allah'ın razı olduğu müminlere şefaat ederler. وَمَا اَرْسَلْنَاكَ اِلَّا كَافَّةً لِلنَّاسِ ***"Biz seni ancak bütün insanlara peygamber gönderdik..."*** Bu âyet de Hz. Muhammed'in peygamberliğinin Arap ve Arap olmayan bütün insanları topyekün içine aldığına delil olan âyetlerdendir.

وَقَالَ
الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ نُؤْمِنَ بِهٰذَا الْقُرْاٰنِ وَلَا بِالَّذٖي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلَوْ تَرٰى
اِذِ الظَّالِمُونَ مَوْقُوفُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ يَرْجِعُ بَعْضُهُمْ اِلٰى بَعْضٍ الْقَوْلَ
يَقُولُ الَّذٖينَ اسْتُضْعِفُوا لِلَّذٖينَ اسْتَكْبَرُوا لَوْلَا اَنْتُمْ لَكُنَّا
مُؤْمِنٖينَ (31) قَالَ الَّذٖينَ اسْتَكْبَرُوا لِلَّذٖينَ اسْتُضْعِفُوا
اَنَحْنُ صَدَدْنَاكُمْ عَنِ الْهُدٰى بَعْدَ اِذْ جَاءَكُمْ بَلْ كُنْتُمْ مُجْرِمٖينَ (32)
وَقَالَ الَّذٖينَ اسْتُضْعِفُوا لِلَّذٖينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُ الَّيْلِ وَالنَّهَارِ
اِذْ تَأْمُرُونَنَا اَنْ نَكْفُرَ بِاللّٰهِ وَنَجْعَلَ لَهُ اَنْدَادًا وَاَسَرُّوا النَّدَامَةَ
لَمَّا رَاَوُا الْعَذَابَ وَجَعَلْنَا الْاَغْلَالَ فٖي اَعْنَاقِ الَّذٖينَ كَفَرُوا
هَلْ يُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (33) وَمَا اَرْسَلْنَا فٖي قَرْيَةٍ
مِنْ نَذٖيرٍ اِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا اِنَّا بِمَا اُرْسِلْتُمْ بِهٖ كَافِرُونَ (34)

وَقَالُوا نَحْنُ اَكْثَرُ اَمْوَالاً وَاَوْلاَداً وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٣٥﴾ قُلْ
اِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لاَ يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾

Meâl-i Şerifi

31- Kâfirler: "Biz ne bu Kur'ân'a inanırız, ne de ondan öncekilere." dediler. Fakat o zalimler yakalanıp Rablerinin huzuruna durduruldukları zaman, birbirlerine söz atarken bir görsen! Bir taraftan zayıf düşürülenler, o büyüklük taslayanlara: "Siz olmasaydınız biz mutlaka mümin olurduk" derler.

32- Diğer taraftan büyüklük taslayanlar, zayıf düşürülenlere: "Size hidayet geldikten sonra, sizi ondan biz mi çevirdik? Hayır, siz kendiniz suçluydunuz." derler.

33- O zayıf düşürülenler de o büyüklük taslayanlara: "Hayır, (işiniz) gece, gündüz hilekârlıktı. Çünkü siz bize Allah'ı inkâr etmemizi ve O'na eş koşmamızı emrediyordunuz." derler. Bunlar azabı gördükleri zaman içlerinden pişmanlık getirmektedirler. Biz de o kâfirlerin boyunlarına demir halkalar geçirmişizdir. Onlar sadece yaptıklarının cezasını çekiyorlardır.

34- Biz herhangi bir memlekete tehlikeyi haber veren bir uyarıcı gönderdikse, mutlaka oranın refah ile şımartılmış olanları: "Biz sizin gönderildiğiniz şeyleri tanımayız." dediler.

35- Ve yine dediler ki: "Biz malca da daha çoğuz, evlatça da, bize azab edilmez."

36- De ki: "Rabbim rızkı dilediğine genişletir, dilediğine sıkar. Fakat insanların çoğu bilmezler."

وَمَا اَمْوَالُكُمْ وَلاَ اَوْلاَدُكُمْ بِالَّتِي تُقَرِّبُكُمْ عِنْدَنَا زُلْفٰى اِلاَّ
مَنْ اٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحاً فَاُولٰئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الضِّعْفِ بِمَا عَمِلُوا وَهُمْ
فِي الْغُرُفَاتِ اٰمِنُونَ ﴿٣٧﴾ وَالَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِي اٰيَاتِنَا مُعَاجِزِينَ اُولٰئِكَ

فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿٣٨﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ
عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ وَهُوَ خَيْرُ
الرَّازِقِينَ ﴿٣٩﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَائِكَةِ أَهَؤُلَاءِ إِيَّاكُمْ
كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿٤٠﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ أَنْتَ وَلِيُّنَا مِنْ دُونِهِمْ
بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ أَكْثَرُهُمْ بِهِمْ مُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾ فَالْيَوْمَ
لَا يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا
عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِذَا تُتْلَى عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا
بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا رَجُلٌ يُرِيدُ أَنْ يَصُدَّكُمْ عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُكُمْ
وَقَالُوا مَا هَذَا إِلَّا إِفْكٌ مُفْتَرًى وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ
إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٤٣﴾ وَمَا آتَيْنَاهُمْ مِنْ كُتُبٍ يَدْرُسُونَهَا
وَمَا أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمْ قَبْلَكَ مِنْ نَذِيرٍ ﴿٤٤﴾ وَكَذَّبَ الَّذِينَ
مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا بَلَغُوا مِعْشَارَ مَا آتَيْنَاهُمْ فَكَذَّبُوا رُسُلِي فَكَيْفَ
كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٥﴾

Meâl-i Şerifi

37- Halbuki sizi huzurumuza yaklaştıracak olan, mallarınız ve evlat-

larınız değildir. Ancak iman edip de salih amel işleyenlere gelince, işte onların amellerine karşı kendilerine kat kat mükafat vardır. Onlar cennet köşklerinde emniyet içindedirler.

38- Âyetlerimizi hükümsüz bırakmak için yarışanlara gelince, işte onlar Hakk'ın huzuruna azab içinde getirileceklerdir.

39- De ki: "Gerçekten Rabbim kullarından dilediği kimseye rızkı hem genişletir, hem daraltır. Her neyi hayra harcarsanız O, onun yerine başkasını verir. Hem O, rızık verenlerin en hayırlısıdır."

40- O gün Allah, onları hep birlikte mahşere toplayacak, sonra meleklere: "Şunlar size mi tapıyorlardı?" diyecektir.

41- Onlar da: "Seni tenzih ederiz. Bizim onlara karşı sığınacak velimiz sensin. Hayır, onlar cinlere tapıyorlardı. Çoğu onlara inanmışlardı." diyecekler.

42- İşte o gün birbirinize ne bir menfaate, ne de bir zarara sahip olabilirsiniz. Ve biz o zulmedenlere: "Tadın bakalım o yalan deyip durduğunuz ateşin azabını!" deriz.

43- Karşılarında açık deliller halinde âyetlerimiz okunduğu zaman o zalimler: "Bu, başka değil, sırf sizi atalarınızın taptığı tanrılardan men etmek isteyen bir adam." dediler. Ve: "Bu (Kur'ân), başka bir şey değil, sırf uydurulmuş bir iftira" dediler. O kâfirler, hak kendilerine geldiği zaman: "Bu apaçık bir sihirden başka bir şey değil." dediler.

44- Halbuki biz onlara öyle ders alacakları kitaplar göndermedik. Kendilerine senden önce bir uyarıcı da göndermedik.

45- Onlardan öncekiler de yalanlamışlardı. Hem bunlar, onlara verdiklerimizin onda birine eremediler. Peygamberlerimi yalanladılar, ama beni inkâr edişin sonu nasıl oldu?

قُلْ اِنَّ رَبّى يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَٓاءُ مِنْ عِبَادِه وَيَقْدِرُ لَهُ *"De ki: 'Rabbim gerçekten kullarından dilediği kimseye rızkı hem genişletir, hem daraltır."* Bu, bir kişide iki zamana göre, yukardaki de 34/36 ayrı ayrı iki şahsa göredir. Onun için iki âyet birbirini tekrarı değildir. وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقينَ **Hem O, rızık verenlerin en hayırlısıdır.** Çünkü diğerleri gerçekten "râzık" (rızık veren) değil, O'nun rızkını insanlara ulaştırmaya yarayan birer araçtırlar. وَمَٓا اَرْسَلْنَا اِلَيْهِمْ قَبْلَكَ مِنْ نَذيرٍ **Kendilerine senden önce bir nezîr (korkutucu) göndermedik.** Yani o yaptıkları şirkler ne bir kitaba dayalıdır, ne de bir peygambere. Müşrikliği ortaya çıkaranlar peygamberler değildi, yoksa daha önce İsmail ve İbrahim gönderilmemiş değildi. Onun için burada böyle buyurulması, ileride وَاِنْ مِنْ اُمَّةٍ اِلَّا خَلَا فيهَا نَذيرٌ *"Hiçbir ümmet hariç ol-*

rnanak üzere, mutlaka içinde bir korkutucu peygamber geçmiştir." (fatır, 35/24) buyurulmasına aykırı değildir.

قُلْ اِنَّمَٓا اَعِظُكُمْ بِوَاحِدَةٍۚ اَنْ تَقُومُوا لِلّٰهِ مَثْنٰى
وَفُرَادٰى ثُمَّ تَتَفَكَّرُواࣞ مَا بِصَاحِبِكُمْ مِنْ جِنَّةٍۜ اِنْ هُوَ اِلَّا نَذ۪يرٌ
لَكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَد۪يدٍ ﴿٤٦﴾ قُلْ مَا سَاَلْتُكُمْ مِنْ اَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْۜ
اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلَى اللّٰهِۚ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَه۪يدٌ ﴿٤٧﴾ قُلْ اِنَّ رَبّ۪ي
يَقْذِفُ بِالْحَقِّۚ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿٤٨﴾ قُلْ جَٓاءَ الْحَقُّ وَمَا يُبْدِئُ الْبَاطِلُ
وَمَا يُع۪يدُ ﴿٤٩﴾ قُلْ اِنْ ضَلَلْتُ فَاِنَّمَٓا اَضِلُّ عَلٰى نَفْس۪يۚ وَاِنِ اهْتَدَيْتُ
فَبِمَا يُوح۪ٓي اِلَيَّ رَبّ۪يۜ اِنَّهُ سَم۪يعٌ قَر۪يبٌ ﴿٥٠﴾ وَلَوْ تَرٰٓى اِذْ فَزِعُوا
فَلَا فَوْتَ وَاُخِذُوا مِنْ مَكَانٍ قَر۪يبٍۙ ﴿٥١﴾ وَقَالُٓوا اٰمَنَّا بِه۪ۚ وَاَنّٰى لَهُمُ
التَّنَاوُشُ مِنْ مَكَانٍ بَع۪يدٍۚ ﴿٥٢﴾ وَقَدْ كَفَرُوا بِه۪ مِنْ قَبْلُۚ وَيَقْذِفُونَ
بِالْغَيْبِ مِنْ مَكَانٍ بَع۪يدٍ ﴿٥٣﴾ وَح۪يلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ
كَمَا فُعِلَ بِاَشْيَاعِهِمْ مِنْ قَبْلُۜ اِنَّهُمْ كَانُوا ف۪ي شَكٍّ مُر۪يبٍ ﴿٥٤﴾

Meâl-i Şerifi

46- De ki: "Size sadece bir tek nasihat edeceğim. Şöyle ki: Allah için ikişer, üçer ve teker teker kalkarsınız, sonra da iyi düşünürsünüz." Arkadaşınızda (peygamberde) delilikten eser yoktur. O, yalnız şiddetli bir azabın önünde, sizi sakındıracak bir peygaberdir.

47- De ki: "Ben sizden herhangi bir ücret istemem, O sizin içindir. Benim ecrim ancak Allah'a aittir. O, her şeye şahittir."

48- De ki: "Gerçekten Rabbim, hakkı yerli yerine koyar. O, gaybları hakkıyla bilendir."

49- De ki: "Hak geldi, batılın önü de kalmaz, sonu da."

50- De ki: "Eğer ben yanılırsam, yalnız kendi adıma yanılırım. Ve eğer hidayeti bulmuşsam, bilinmeli ki Rabbimin bana vahiy vermesiyledir. Çünkü O, yakındır, işitir, işittirir."

51- Onları telaşa düştükleri zaman görsen: Artık kaçamak yoktur. Yakın yerden yakalanmışlardır.

52- Ve: "O'na iman ettik" demektedirler. Fakat onlar için (âhiret gibi) uzak bir yerden (imana) el sunmak (ulaşabilmek) nerede?

53- Halbuki daha önce (dünyada) O'nu inkâr etmişlerdi. Uzak yerden gayba taş atıyorlardı.

54- Artık kendileriyle arzularının arasına set çekilmiştir. Tıpkı bundan önce benzerlerine yapıldığı gibi. Çünkü hepsi işkilli bir şüphe içinde bulunuyorlardı.

اِنَّ رَبّ۪ي يَقْذِفُ بِالْحَقِّ ***"Gerçekten Rabbim hakkı fırlatır, yerli yerine koyar."*** Hakkı fırlatır, yani kullarından dilediğinin kalbine indirir, yahut bâtılın tepesine geçirir de onun beynini parçalar yahut her tarafa yayar; âyet bu durumda İslâm'ın yayılmasını vaad etmiş olur. Nitekim جَٓاءَ الْحَقُّ **Hak geldi,** yani İslâm geldi, şirk yok olacak. قُلْ اِنْ ضَلَلْتُ فَاِنَّمَٓا اَضِلُّ عَلٰى نَفْس۪ي ***"De ki: 'Ben yanılırsam, ancak kendime kalarak yanılırım."*** Bunda Peygamberin de kendi kendine ictihat ile hareket ettiği takdirde hata edebileceğine delalet vardır. اِذْ فَزِعُوا **O telaşa ve dehşete düştükleri zaman,** ölüm veya haşır dehşeti veya "Bedir" telaşesi وَاَنّٰى لَهُمُ التَّنَاوُشُ مِنْ مَكَانٍ بَع۪يدٍ ***"Onlar için (imana âhiret gibi) uzak bir yerden el sunmak (ulaşabilmek) nerede?"*** TENÂVUŞ: Tenavül, el atmak, el sunmak demektir.

MEKAN-I BAİD: Yani imanın fayda vereceği, mükellefiyetin geçerli olduğu zaman, mükellef olma dünyası geçtikten, azab gelip çattıktan sonra iman, ümitsizlik halinde iman faydasızdır. شَكٍّ مُر۪يبٍ **İşkilli bir şüphe,** yani birçok kimseleri de şüpheye düşürmek isteyen veya kendi içlerini de rahatsız eden işkilli, töhmetli şüphe, bütün zalimlerin, kâfirlerin ahirette böyle dehşetli azaba yakalanacaklarını vaad eden bu âyetlerin, gerek Peygamber ve gerek müminler için, büyük bir müjde ve bütün kullar için bir nimet olması bakımından bunun ardından Fâtır Sûresi'nin de "hamd" ile başlaması ne kadar güzel olmuştur.

Fâtır Sûresi

Mekke Döneminde İndi

Âyet Sayısı: 45

"Fatır" veya "Melaike" Sûresi denilen bu sûre de Mekkî'dir.

Ayetleri : Son Medenî ve Şamî sayımına göre kırk altı, kalan kırâet imamlarına göre kırk beştir.

Kelimeleri : Yedi yüz yetmiş yedidir.

Harfleri : Üç bin yüz otuzdur.

Fasılası : ا ، ب ، ز ، د ، ن ، م ، ر harfleridir.

Bu şerefli sûre, Sebe' Sûresi'nde yeniden yaratılmayı inkâr eden kâfirlere rağmen, İslam ile yeni bir âlemin yaratılmakta olduğunu müjdeliyor gibidir ki, ilk âyeti ile neden böyle isimlendirildiği de anlaşılmaktadır.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

الْحَمْدُ لِلّٰهِ فَاطِرِ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ جَاعِلِ الْمَلٰٓئِكَةِ رُسُلًا اُولٖٓي
اَجْنِحَةٍ مَثْنٰى وَثُلٰثَ وَرُبَاعَۜ يَزِيدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَٓاءُۜ اِنَّ اللّٰهَ
عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ مَا يَفْتَحِ اللّٰهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ
لَهَاۚ وَمَا يُمْسِكْۙ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهٖۜ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢﴾
يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْۜ هَلْ مِنْ خَالِقٍ غَيْرُ اللّٰهِ
يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَٓاءِ وَالْاَرْضِۜ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَۘ فَاَنّٰى تُؤْفَكُونَ ﴿٣﴾
وَاِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِنْ قَبْلِكَۜ وَاِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُورُ
﴿٤﴾ يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا
وَلَا يَغُرَّنَّكُمْ بِاللّٰهِ الْغَرُورُ ﴿٥﴾ اِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ
عَدُوًّاۜ اِنَّمَا يَدْعُوا حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ اَصْحَابِ السَّعِيرِۜ ﴿٦﴾ اَلَّذِينَ
كَفَرُوا لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌۜ وَالَّذِينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَاَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٧﴾

Meâl-i Şerifi

1- Hamd, gökleri ve yeri yaratan, melekleri ikişer, üçer, dörder kanatlı elçiler kılan Allah'a mahsustur. O, yaratmada dilediği kadar artırır. Gerçekten Allah her şeye kâdirdir.

2- Allah, insanlara rahmetinden neyi açarsa artık onu tutacak, kısacak olan yoktur. Her neyi de tutar kısarsa, onu da, ondan sonra salacak yoktur.

O, çok güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir.

3- Ey İnsanlar! Allah'ın üzerinizdeki nimetini anın. Allah'tan başka bir yaratıcı mı var? O size gökten ve yerden rızık verir. O'ndan başka ilâh yoktur. O halde (haktan) nasıl çevrilirsiniz?

4- Eğer onlar seni yalanlıyorlarsa, senden önce birçok peygamberler de yalanlandılar. Bütün işler Allah'a döndürülür.

5- Ey insanlar! Haberiniz olsun ki, Allah'ın vaadi muhakkak haktır. Sakın bu dünya hayatı sizi aldatmasın, sakın o aldatıcı şeytan sizi, Allah hakkında da aldatmasın.

6- Çünkü şeytan size düşmandır. Siz de onu düşman tutun. O etrafına toplanan taraftarlarını ancak cehennemliklerden olsunlar diye davet eder.

7- İnkâr edenler için şiddetli bir azab vardır. İman edip salih amel işleyenler için de bir bağışlanma ve büyük bir mükafat vardır.

فَاطِرِ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ **Göklerin ve yerin yaratıcısı,** yani bütün alemi yokken yaratan, fıtratını ilk başta yoktan var eden yahut yaran, yoktan varlığa çıkaran ve yine yaratacak, اِذَا السَّمَاۤءُ انْشَقَّتْ *"Gök yarıldığı zaman."* (İnşikak, 84/1) ve اِذَا السَّمَاۤءُ انْفَطَرَتْ *"Gök yarıldığı zaman."* (İnfitar, 82/1) hükmünü yerine getirecek olan.

En'am Sûresi'nde de geçtiği üzere, فطر "Fatara" aslında yarmak mânâsınadır. Rağıb, uzunluğuna yarmak der.(1) Bundan daha önce örneği geçmeksizin ilk olarak yaratmak mânâsına meşhur olmuştur. Bu mânâya göre "Fatır" ilk yaratmaya göredir. Ve di'li geçmiş zaman mânâsına olacağı için, izafet-i maneviye olarak "marife" olup Allah kelimesine sıfat olmuştur. Bu şekilde ahirete, ikinci yaratılmaya işareti, intikalî ve istidlalî olmuş olur. Bununla birlikte bazı tefsir bilginlerinin dediği gibi, yarmak mânâsından ismi fail olması da mümkündür. Bu şekilde biz bundan اِذَا السَّمَاۤءُ انْفَطَرَتْ *"Gök yarıldığı zaman"* (İnfitar, 82/1) ifadesindeki "İnfitar"ı (yarılmayı) da anlamak isteriz ki, bu durumda ahiret yaratılması dahi açıklanmış olur. Ancak yaratacak demek olan bu mânâ gelecek zamana ait olduğu için, "Fatır" dilbilgisi açısından amil (başka kelimelerde amel eden) olarak "lafzî izafet" olacağından marifelik kazanmaz ve Allah ismine sıfat olmaması gerekir. O halde iki ihtimal kalır: Birisi bedel yapılmak, birisi de مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ *"Din gününün sahibi."* (Fatiha, 1/3) gibi süreklilik ve sebat kastolunarak geçmiş zaman ve gelecek zaman, kapsamaktır. En uygunu da budur. O halde hem ilk yaratılmayı, ve hem ikinci yaratılmayı kapsayarak mânâ işaret ettiğimiz gibi şu olur: Gökleri ve yeryüzünü yaran ve ayıracak olan, dünyayı yarattığı gibi ahireti de yaratan وَجَاعِلِ الْمَلٰۤئِكَةِ رُسُلًا **ve melekleri elçiler yapan,** yani kendisinden

(1) Rağıb el-İsfehanî, a.g.e., 382.

kullarının şuurlarına tebliğ vasıtaları, peygamberlere vahiy, salih insanlara ilham, akıllara doğru düşünme fikrini getiren araçlar, yahut kudretini, eserlerini yaratıklarına iletici vasıtalar kılan, öyle ki أُولٖٓى اَجْنِحَةٍ مَثْنٰى وَثُلٰثَ وَرُبَاعَ **ikişer üçer, dörder çok kanatlı.**

ECNİHA: "Cenah" kelimesinin çoğuludur. Cenah da kanat demektir. Meşhur olan budur. Bir şeyin kol ve kanat gibi şubelerine ve cihetlerine dahi denilir. Meleklerin "cenahları"nın gerçek yüzünü ve nasıl olduğunu ise Allah bilir. Gerçi cenah kelimesini cihet ile tevil edenler de olmuştur. İfadenin akışından anlaşıldığına göre, burada zikrolunan sayılar tam sayıyı belirleme ve sadece bu kadar olduğunu ifade etmek (tahsis) için değil, çokluğu beyan etmek içindir. Buna göre dörtten yukarı kanadı olan melek yok demek değildir. Gerçi Buharî Müslim, Tirmizî, لَقَدْ رَاٰى مِنْ اٰيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرٰى *"Andolsun ki o, Rabbinin en büyük âyetlerinden bir kısmını görmüştür."* (Necm, 53/18) âyetinde İbnü Mes'ud hazretlerinden rivayet etmişlerdir ki, Resulullah Cebrail'i altı yüz kanatla görmüştür. Tirmizî'nin Hz. Aişe'den rivayetine göre de Resulullah Cebrail'i kendi şekliyle ancak iki kez görmüştür. Bir kere Sidre-i Münteha'nın yanında, bir kez de Ciyad (atlar) içinde ki altı yüz kanadı vardı, ufku kapatmıştı.(1) Gerçekten dörtten fazla olabileceğini de anlatmak için buyuruluyor ki يَزٖيدُ فِى الْخَلْقِ مَا يَشَٓاءُ **yaratmada dilediği kadar artırır.** Dolayısıyla meleklerin kanatlarını daha çok yapabileceği gibi, diğer yaratıklarında da dilediği artırmayı yapabilir. Mesela güzel yüzler, güzel sesler, güzel saçlar, güzel hatlar, gözlerde güzellik, boy ve endamda hoşluk, incelik, biçimde uyumluluk, organlarda tamamlık, güçte şiddet, akılda keskinlik, görüşte ve düşüncede verimlilik ve bereket, kalbte cesaret, ruhta hoşgörü, dilde güzel ifade, konuşmakta yeterlilik, işte beceriklilik ilh... Neler, ne mükemmellikler, ne fazlalıklar yaratır. Bu yüzden Allah'ın yaratışını sınırlı suretlerle sınırlamaya kalkışmamalıdır. اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدٖيرٌ **Şüphesiz ki Allah her şeye kadirdir.** Onun için مَا şartı ifade eden edat, يَفْتَحِ اللّٰهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ **Allah insanlara rahmetinden her neyi açarsa,** hazinesinin rahmetinden herhangi bir rahmeti, maddî veya manevî herhangi lutfu ve nimeti açar salıverirse, فَلَا مُمْسِكَ لَهَا **artık onu, o rahmeti başka tutacak yoktur.** Yağar da yağar, ilâhî feyz coşar da coşar. وَمَا يُمْسِكْ **Her neyi de tutarsa** فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهٖ **onu da ondan başka salacak yoktur.** وَهُوَ الْعَزٖيزُ الْحَكٖيمُ **Ve O, öyle aziz öyle hakimdir.** Aziz, iradesine, kudretine karşı gelinmek ihtimali yok, hiçbir kayıt ve şartın tesiri altında bulunmayan, hiçbir kanun ile kayıtlı olmayan, istediği harikayı yapan

(1) Buharî, Bed'ü'l-Halk, 7, Tefsiru Sureti 53/1; Müslim, İman, 280, 282; Tirmizî, Tefsiru Sureti 53/2, 3; Ahmed b. Hanbel, 1, 395, 398, 407, 412, 460.

yenilmez galibtir. Bununla birlikte hakîmdir de izzet ile fail olduğu gibi, hikmet ile de faildir. O'nun yaratmasından hikmetler, kanunlar çıkar, bu sayede ilimler fenler edinilerek sebeplerine sarılmakla nimetlerine erilir. İzzetinin sınırına yanaşılmaz, yani eserlerinin hikmetinden çalışma ve çabalama ile yararlanılır. İzzet ve rahmetiyle peygamber, kitap gönderir. Hikmetiyle din ve ilim öğretir. يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ **Ey insanlar, bütün insanlar! Allah'ın üzerinizdeki nimetini düşünün.** Düşünün ki sizi izzet ve hikmetinden yararlandırmak üzere emanetin ortaya çıktığı insan yaratmış. هَلْ مِنْ خَالِقٍ غَيْرُ اللّٰهِ **Allah'tan başka yaratıcı var mı?** Niçin siz O'nun nimetini düşünmeyip, Allah için çalışmayıp da başkalarına kul olacaksınız. يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَٓاءِ وَالْاَرْضِ **O size gökten ve yerden rızık veriyor,** eğer O vermezse diğer vasıtaların hepsi hükümsüz kalır; çünkü şimdi geçtiği üzere O'nun tuttuğunu başkası koyuveremez. لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ **O'ndan başka kulluk edilecek Tanrı yoktur.** فَاَنّٰى تُؤْفَكُونَ **O halde siz nasıl çevirilirsiniz,** nasıl da O'na şirk koşar, başkalarına taparsınız? وَاِنْ يُكَذِّبُوكَ ***"Eğer seni yalanlarlarsa.."*** Bu âyet peygambere teselli veren bir âyettir. اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ **Allah'ın vaadi mutlaka haktır.** Ahiret gelecek, o cezalandırma ve mükafat verme herhalde olacaktır. O halde فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا **Sakın dünya hayatı sizi mağrur etmesin, aldatmasın.** Bugün keyfimize bakalım da yarın ne olursa olsun demeyin. Dünyaya dalıp da ahirete dair görevlerinizi unutmayın. Dünya için ahiretinizi feda etmeyin; çünkü gençlik uçup ihtiyarlık çöktüğü gibi, dünya her ne olursa bir rüya gibi gelir geçer, ahiret ebedî olmak üzere gelir çatar. وَلَا يَغُرَّنَّكُمْ بِاللّٰهِ الْغَرُورُ **Ve sakın o çok aldatıcı mağrur şeytan sizi Allah ile de aldatmasın, Allah'a da mağrur etmesin.** Yani Allah kerimdir, Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhametlidir. Allah her şeye vekildir diyerek günahlara, tenbelliklere sefihliklere sevketmesin, görevlerinizi kötüye kullandırmasın. Gerçi Allah öyledir. Fakat öyledir diye mağrurlanmak, Allah saygısını duymamak, izzetini ve celalini hesaba katmamak, Allah'ın cezasını tanımamak gibi bir cinayet ve aynı zamanda Allah'ın iman ile çalışan salih kullarına vaad olunan nimetlerinden mahrumiyettir. Çünkü küfür ve küfran edenlere şiddetli azab, iman ile salih amallere çalışanlara bağışlama ve büyük bir ecir vardır. Bunu mukayese ile anlatmak için buyuruluyor ki:

اَفَمَنْ زُيِّنَ لَهُ سُٓوءُ عَمَلِهِ فَرَاٰهُ
حَسَنًاۜ فَاِنَّ اللّٰهَ يُضِلُّ مَنْ يَشَٓاءُ وَيَهْد۪ي مَنْ يَشَٓاءُۘ فَلَا تَذْهَبْ نَفْسُكَ

عَلَيْهِمْ حَسَرَاتٍ اِنَّ اللّٰهَ عَلٖيمٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٨﴾ وَاللّٰهُ الَّذٖٓي
اَرْسَلَ الرِّيَاحَ فَتُثٖيرُ سَحَابًا فَسُقْنَاهُ اِلٰى بَلَدٍ مَيِّتٍ فَاَحْيَيْنَا بِهِ
الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا كَذٰلِكَ النُّشُورُ ﴿٩﴾ مَنْ كَانَ يُرٖيدُ الْعِزَّةَ
فَلِلّٰهِ الْعِزَّةُ جَمٖيعًا اِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ
يَرْفَعُهُ وَالَّذٖينَ يَمْكُرُونَ السَّيِّـَٔاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدٖيدٌ وَمَكْرُ
اُو۬لٰٓئِكَ هُوَ يَبُورُ ﴿١٠﴾ وَاللّٰهُ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ
ثُمَّ جَعَلَكُمْ اَزْوَاجًا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ اُنْثٰى وَلَا تَضَعُ اِلَّا بِعِلْمِهٖ وَمَا يُعَمَّرُ
مِنْ مُعَمَّرٍ وَلَا يُنْقَصُ مِنْ عُمُرِهٖٓ اِلَّا فٖي كِتَابٍ اِنَّ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ
يَسٖيرٌ ﴿١١﴾ وَمَا يَسْتَوِي الْبَحْرَانِ هٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ سَٓائِغٌ شَرَابُهُ
وَهٰذَا مِلْحٌ اُجَاجٌ وَمِنْ كُلٍّ تَأْكُلُونَ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُونَ
حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ فٖيهِ مَوَاخِرَ لِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهٖ وَلَعَلَّكُمْ
تَشْكُرُونَ ﴿١٢﴾ يُولِجُ الَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي الَّيْلِ
وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرٖي لِاَجَلٍ مُسَمًّى ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ
لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذٖينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهٖ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْمٖيرٍ ﴿١٣﴾ اِنْ تَدْعُوهُمْ

لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْۚ وَلَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْۜ وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ
يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْۜ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ ﴿١٤﴾

Meâl-i Şerifi

8- Ya kötü ameli kendisine allanmış pullanmış da onu güzel görmüş olan kimse de mi (iman edip salih amel işleyenler gibi olacak)? Şüphe yok ki Allah dilediğini şaşırtır, dilediğini de doğru yola çıkarır. O halde canın onlara karşı hasretlerle (üzüntülerle) sıkılıp gitmesin. Çünkü Allah, onların bütün yaptık-larını bilir.

9- Rüzgârları gönderip bir bulut kaldıran da Allah'tır. Derken biz o (bulutu) ölmüş bir beldeye sevketmişizdir. Böylece yeryüzüne ölmünden sonra onunla hayat veririz. İşte o dirilme de böyledir.

10- Her kim izzet istiyorsa bilsin ki izzet tamamıyla Allah'ındır. O'na hoş kelimeler yükselir, onu da salih amel yükseltir. Kötülükler kuranlara gelince, onlara şiddetli bir azab vardır. Onların tuzakları hep darmadağın olur.

11- Hem Allah sizi bir topraktan, sonra bir damla sudan yarattı. Sonra sizi çiftler kıldı. O'nun bilgisi olmadan ne bir dişi hamile olur, ne doğurur. Kendisine ömür verilenin de ömrünün uzatılması da, ömründen kısaltılması da mutlaka bir kitapta yazılıdır. Şüphe yok ki bu, Allah'a göre kolaydır.

12- Hem iki deniz eşit olmuyor. Şu tatlı, hararet keser, içerken (boğazdan) kayar; şu da tuzlu, yakar kavurur. Bununla beraber her birinden taze bir et yersiniz ve bir ziynet çıkarır, giyinirsiniz. Allah'ın lütfundan nasib arayasınız diye suyu yara yara giden gemileri de görürsün. Gerek ki şükredeceksiniz.

13- O, geceyi gündüze sokuyor, gündüzü de geceye sokuyor. Güneşi ve ayı emrine âmâde kılmıştır. Her biri mukadder bir gayeye akıp gidiyor. İşte bu gördüklerinizi yapan Allah sizin Rabbinizdir. Mülk (hükümranlık) O'nundur. O'ndan başka taptıklarınız ise, bir çekirdek zarını bile idare edemezler.

14- Kendilerine dua ederseniz duanızı işitmezler. İşitseler bile size cevabını veremezler. Kıyamet günü de kendilerini Allah'a ortak koştuğunuzu inkâr ederler. Sana her şeyden haberdar olan (Allah) gibi bir haber veren olmaz.

أَفَمَنْ Ya artık o kimsede mi ki, «نا» âyetin aşağı kısmını yukarısının bir

kolu, bir dalı yapma, «همزه» de bunu inkâr içindir. Cümlenin haberi (yüklemi)de gizlidir. Yani iman edip salih ameller yapan kimselere mağfiret ve büyük bir ecir var diye, onun tersi olan o mağrur kimsede mi onun gibi olacak ki زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ **kendisine kötü ameli süslü gösterilmiş,** hırsı şehvetle allanmış pullanmış cazibeli, hem zevkine, hem menfaatine uygun, sonu iyi gelecek bir amel gibi hoş gösterilmiş فَرَآهُ حَسَنًا **de onu güzel görmüş,** vehminin kuruntusu ve hevesleri aklına baskın gelmiş, şehvetlerinin sarhoşluğu gözünü gönlünü bürümüş.

أَسْقِي حَتَّى تَرَانِي حَسَنًا عِنْدِي الْقَبِيحُ

Öyle içerim ki nihayet beni görürsün.
Çirkin benim katımda güzel

diyen, kendini bilmeyecek derecede sarhoş gibi tersi dönmüş, batılı hak, kötüyü iyi, fenalığı güzel görür olmuştur. İşte alçak bir hayata aldanan bu hale geleceği gibi, Allah gafur diye günahlarda ısrar eden mağrurlar da bu hale gelir. Bir insan böyle kötüyü iyi görecek kadar şaşkın ve vicdansız nasıl olur diye hayret etme! فَاِنَّ اللّٰهَ **Çünkü Allah** يُضِلُّ مَنْ يَشَٓاءُ وَيَهْد۪ي مَنْ يَشَٓاءُ **dilediğini şaşırtır, dilediğini de yola getirir?** Peygamberlerine ve onlara uyanlara hidayet verdiği gibi, şeytanlara ve onlara uyanlara da sapıklık verir. فَلَا تَذْهَبْ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسَرَاتٍ **Onun için nefsin onlara iç yangısı ile, üzüntülerle geçmesin.** Üzülme de görevine bak. اِنَّ اللّٰهَ عَل۪يمٌ بِمَا يَصْنَعُونَ **Allah onların ne sanatlar yaptıklarını ve yapacaklarını da bilir.** Yani onları en başta öyle şaşırtması hikmetsiz, sırf zorla olmadığı gibi, sonunda da yaptıklarını yanlarına bırakacak değildir. Şüphe yoktur ki kötüyü iyi gören sonunda iyilik görecek değildir. Elbette onlar salih amel yapan müminler gibi, mağfiret ve ecre erecek değiller, bir gün gelip belalarını bulacaklardır. Ya o nasıl ve ne zaman olacaktır denilirse, bunun bir inkılap (değişim) ve nüşur ile olacağı anlatılmak üzere buyuruluyor ki: وَاللّٰهُ الَّذ۪ٓي اَرْسَلَ الرِّيَاحَ ***"Rüzgarları gönderen Allah'tır..."*** كَذٰلِكَ النُّشُورُ **İşte "nüşûr" da böyledir.** Böyle bir inkılap ile durgun hevesleri harekete getirerek göklere yükselecek bulutlar gibi yetenekli unsurları coşturarak yararlı rüzgarlara benzer ilâhî bir cereyanın sevk ve idaresiyle bir ölü beldeye nasıl bir hayat veriliyorsa, **hesap için** ölülerin dirilmesi demek olan "nüşur", yani öldükten sonra dirilme de **işte** öyle bir kıyam ve kıyamet iledir. (Nüşur kelimesi için Furkan Sûresi, 25/3. âyetin tefsirine bkz.) مَنْ كَانَ يُر۪يدُ الْعِزَّةَ **Her kim izzet istiyorsa,** zillet ve hakaretten kurtulup şerefli, haysiyetli, kuvvetli olmak arzu ediyorsa فَلِلّٰهِ الْعِزَّةُ جَم۪يعًا **bilsin ki, izzet tamamı ile Allah'ındır.** Dünyada da Allah'ındır; ahirette de Allah'ındır; dolayısıyla izzet isteyen şuna buna tapmakla kendisini zelil etmemeli, hepsini

geçip Allah'a yükselmelidir. Fakat اِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ **O'na hoş kelimeler yükselir.** وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ **Onu da salih amel yükseltir.**

KELİMİ TAYYIB: Başta, Kelime-i tevhit olmak üzere tesbih (sübhanellah), tahmid (elhamdülillah), tekbir (Allahü ekber), dua, istiğfar ve zikirler gibi hoş kelimelerin hepsini içine alır. Ve bunların ilâhî arşa yükselip de اِنَّ كِتَابَ الْاَبْرَارِ لَفِي عِلِّيِّينَ *"Gerçekten iyilerin kitapları hiç şüphesiz 'illiyyîn'dedir."* (Mutaffifîn, 83/18) buyurulduğu üzere makbul ameller defterine yazılması, ancak bunları tahakkuk ve tasdik ettirecek salih amellere yaklaşmakla olur. Hz. Peygamber (s.a.v)den rivayet edildiği üzere سُبْحَانَ اللّٰهِ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ وَلَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ وَاللّٰهُ اَكْبَرُ hoş kelimelerdir. Bir kul bunu dediği zaman melek onunla semaya çıkar, onu Rahmân'ın katına arzeder, fakat salih amel olmazsa kabul olunmaz. Yine hadiste yer almıştır ki, Allah Teâlâ bir sözü amelsiz kabul buyurmaz, sözü, ameli, niyeti de ancak sünnete uygun olmakla kabul buyurur.(1) Kısacası izzeti elde etmek sözlü ve fiilî itaat ile olur; yoksa gurur ve tembellik, şeytanlık ve kötülüklerle değil. Çünkü وَالَّذِينَ يَمْكُرُونَ السَّيِّئَاتِ **Seyyiat, türlü türlü kötülüklere tedbir alan şeytanlık ve entrika ile uğraşanlara veya riyakarlık yapanlara gelince** لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَكْرُ اُولٰئِكَ هُوَ يَبُورُ ***"Onlar için şiddetli bir azab vardır. Onların tuzakları darmadağın olur."*** Kureyş'in, Darunnedve'de Peygambere yapmak istedikleri hileler gibi bozuk çıkar başlarına geçer.

Allah'ın izzeti ve diriltmesi ve nüşûrun doğruluğu diğer âyetlerle de açıklanarak buyuruluyor ki: وَاللّٰهُ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ... ***"Allah sizi bir topraktan yarattı.."*** Bu öyle bir gerçektir ki maymundan yaratıldıklarını iddia edenler bile, daha önce topraktan sonra da bir nutfeden (spermden) geldiklerini inkâr edemezler. İstidlal zincirinde bir halka daha itiraf etmiş olurlar. Bütün bunlar, Allah Teâlâ'nın tabiatlar üzerindeki izzet ve hakimiyetini gösterir; nitekim ثُمَّ جَعَلَكُمْ اَزْوَاجًا **sonra sizi çiftler yaptı,** o nutfeden (spermden) sade erkek değil, dişiler de yaptı ve evlenme kanunu koydu, hem bunları yapıp da bırakıvermedi. وَمَا تَحْمِلُ مِنْ اُنْثٰى وَلَا تَضَعُ اِلَّا بِعِلْمِهِ **Herhangi bir dişinin hamile kalması ve çocuğunu doğurması hep O'nun ilmiyledir.** Dolayısıyla gizli günah yapmak isteyenler de bilmelidirler ki Allah yaptıklarını bilir وَمَا يُعَمَّرُ مِنْ مُعَمَّرٍ **ve ne yaşatılana ömür verilmesi** وَلَا يُنْقَصُ مِنْ عُمُرِهِ **ne de ömründen eksiltilmesi,** yani doğmadan ölmesi veya az yaşaması veya yaşadıkça ömrünün tükenmesi **olmaz ki** اِلَّا فِي كِتَابٍ **herhalde bir kitapta yazılı olmasın,** yani hiçbirisi gelişi güzel bir tesadüf ile değil, herbiri mutlaka ilahi ilimde takdir edilmiş ve levh-i mahfuzda yazılmış olarak meydana

(1) el-Hakim, el-Müstedrek ala's-Sahihayn, II, 425; Süyûtî, a.g.e., VII, 8; Alûsî, a.g.e., XI, 174.

gelir. Bu kadar parçalar nasıl bilinir diye uzak görmemelidir. اِنَّ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَس۪يرٌ **Çünkü o, Allah'a göre kolaydır.** Onun için O'na göre öldükten sonra diriltmek de kolaydır. وَمَا يَسْتَوِي الْبَحْرَانِ ***"İki deniz bir değildir."*** Bu da tabiatın hakim olmadığını ispat eder. Burada mümin ile kâfirin veya dâr-ı İslam ile dar-ı küfrün de temsil yoluyla farkına bir işaret vardır. Biri tatlı biri acıdır لَحْمًا طَرِيًّا **taze et,** evet acı denizde tatlı balık oluyor, acı sularda da. Demek ki muhitin (okyanusların-çevrenin) tabiatı üstünde yaratıcının etkisi ile böyle de görülüp duruyor. وَتَسْتَخْرِجُونَ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا **Giyineceğiniz bir süs, bir ziynet de çıkarıyorsunuz.** İnci, mercan gibi takılan ziynetler. Fakat bunların tatlı sulardan çıkarıldığı bilinmediğine göre مِنْ كُلٍّ *"Her birinden"* kaydına bağlanması dikkat çeken bir nokta olmuştur. يُولِجُ الَّيْلَ فِي النَّهَارِ ***"O, geceyi gündüze sokuyor.."*** Bu da ilâhî izzetin zaman üzerinde dahi hakim olduğunu ve bütün değişikliklerin onun hükmüyle cereyan ettiğini gösterir. Kısacası ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذ۪ينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِه۪ مَا يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْم۪يرٍ ***"İşte Rabbiniz budur. Hükümranlık O'nundur. O'ndan başka taptıklarınız ise, bir çekirdek zarını bile idare edemezler."***

KITMİR: Aslında hurma ile çekirdeğinin arasında ince zar veya çekirdeğin arkasındaki ince pürüz demek olup sonra hakîr ve küçük olan şeylerde mesel olmuştur. Nitekim dilimizde "Nıkır kıtmır" diye bilinmektedir. وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَب۪يرٍ **Sana bir şeyden haberdar olan gibi, yani habîr olan Allah gibi haber veren olmaz, Allah'tan başkası peygamberlik vermez.**

يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ
اَنْتُمُ الْفُقَرَٓاءُ اِلَى اللّٰهِۚ وَاللّٰهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَم۪يدُ (15) اِنْ يَشَأْ
يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَد۪يدٍۚ (16) وَمَا ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ
بِعَز۪يزٍ (17) وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ اُخْرٰىۜ وَاِنْ تَدْعُ مُثْقَلَةٌ اِلٰى حِمْلِهَا
لَا يُحْمَلْ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبٰىۜ اِنَّمَا تُنْذِرُ الَّذ۪ينَ يَخْشَوْنَ
رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَۜ وَمَنْ تَزَكّٰى فَاِنَّمَا يَتَزَكّٰى لِنَفْسِه۪ۜ

وَاِلَى اللّٰهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾ وَمَا يَسْتَوِي الْاَعْمٰى وَالْبَصِيرُ ﴿١٩﴾
وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ ﴿٢٠﴾ وَلَا الظِّلُّ وَلَا الْحَرُورُ ﴿٢١﴾
وَمَا يَسْتَوِي الْاَحْيَٓاءُ وَلَا الْاَمْوَاتُ اِنَّ اللّٰهَ يُسْمِعُ مَنْ يَشَٓاءُ
وَمَٓا اَنْتَ بِمُسْمِعٍ مَنْ فِي الْقُبُورِ ﴿٢٢﴾ اِنْ اَنْتَ اِلَّا نَذِيرٌ ﴿٢٣﴾
اِنَّٓا اَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَاِنْ مِنْ اُمَّةٍ اِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ
﴿٢٤﴾ وَاِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ جَٓاءَتْهُمْ
رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ وَبِالزُّبُرِ وَبِالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ اَخَذْتُ
الَّذِينَ كَفَرُوا فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٢٦﴾

Meâl-i Şerifi

15- Ey insanlar! Siz Allah'a muhtaçsınız. Allah ise zengin ve her hamde lâyıktır.

16- Eğer O dilerse sizi yok eder ve yerinize yeni bir halk getirir.

17- Ve bu, Allah'a göre zor bir şey değildir.

18- Hem günah çeken bir kimse, başkasının günahını çekmeyecek; yükü ağır basan, onun yüklenilmesine çağırsa da ondan bir şey yüklenilmeyecek, isterse bir yakını olsun. Fakat sen ancak o kimseleri sakındırısın ki, gaybda Rablerinin korkusunu duyarlar, namazı dürüst kılarlar. Temizlenen de sırf kendisi için temizlenir. Nihayet dönüş Allah'adır.

19- Ne kör ile gören eşit olur,

20- Ne de karanlıklar ile aydınlık,

21- Ve ne de gölge ile sıcaklık.

22- Ölülerle diriler de eşit olmaz. Gerçi Allah, her dilediğine işittirirse de sen, kabirlerdekine işittirecek değilsin.

23- Sen sadece bir uyarıcısın.

24- Muhakkak ki biz seni hak ile hem bir müjdeci, hem bir uyarıcı olarak gönderdik. Hiçbir ümmet de yoktur ki, içlerinde bir uyarıcı geçmiş olmasın.

25- Seni yalanlıyorlarsa, onlardan öncekiler de yalanlamışlardı. Onlara peygamberleri mucizelerle, sahifelerle ve aydınlatıcı kitaplarla gelmişlerdi.

26- Sonra ben o inkâr edenleri tutup yakaladım. O zaman beni inkâr etmek nasıl oldu?

اَنْتُمُ الْفُقَرَٓاءُ اِلَى اللّٰهِ **Sizsiniz Allah'a muhtaç fakirler,** اَنْتُمُ الْفُقَرَٓاءُ cümlesinde müsnedin (öznenin) marife (elif lamlı) olması kasr (ancak, sadece, yalnız anlam)ı ifade eder. Yani din ve ibadet Allah'ın ihtiyacı değil, insanların ihtiyacıdır. Hem yarattıkları içinde Allah'a ihtiyacı en çok olan fakirler sadece insanlardır. İnsan خُلِقَ الْاِنْسَانُ ضَعِيفًا *"İnsan da zayıf olarak yaratılmıştır."* (Nisâ, 4/28) ifadesine göre zayıf olarak yaratılmış olmakla, hangi mertebede olursa olsun hiçbir zaman Allah'a ihtiyaçtan kurtulamayacağı gibi, emaneti taşıyan insan ruhunun duyduğu ihtiyaç o kadar çoktur ki, onun yanında diğer yaratıklara fakir bile denmez. İnsanın bu ihtiyacını tatmin etmek için de Allah'tan başka mabud bulunmaz. Başkaları bir kıtmire bile malik değil وَاللّٰهُ **Allah ise** هُوَ الْغَنِيُّ **ganiydir.** Hiçbir ihtiyacı olmayan ve her şeyden müstağni, **tam mânâsı ile zengin,** ganiy O, yalnız O'dur. O sizin ibadetinize muhtaç olmadığı gibi, bütün ihtiyaçlarınızı tatmin edebilecek güce de sahiptir. Öyle, fakat bakalım, korur gözetir mi dersiniz? الْحَمِيدُ **Hem hamiddir.** Hamd ve şükür ile kendisine tazim ve ibadet olunacak veliyy-i nimet de ancak O'dur. Gerçekte O'ndan başka nimet veren, O'ndan başka hamd ve tazime layık olan yoktur. Onun için dileklerinizi verirse, ancak O verir. Hem O kendisine hamd ettirmesini bilir. O öyle ganiy, öyle hamiddir ki, اِنْ يَشَاْ يُذْهِبْكُمْ وَيَاْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ **dilerse sizi giderir de yepyeni bir halk getirir.** Hamd etmek istemeyen siz nankörleri savar da yerinize hiç bilmediğiniz başka bir kavim, hamd edecek bir devlet getirir. Veya yeryüzünde bütün insanları yok eder siler süpürür de hiç görülmedik bambaşka yeni bir mahluk, tanımadığınız bir âlem yaratır. وَمَا ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ بِعَز۪يزٍ **Ve Allah'a göre bu olmaz bir şey de değildir. Çünkü** اِنَّمَٓا اَمْرُهُٓ اِذَٓا اَرَادَ شَيْـًٔا اَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ *"O'nun emri bir şeyi dilediği zaman O'na ancak "ol" demesinden ibarettir. O da oluverir.* (Yâsîn, 36/82) Bununla birlikte yilce Allah'ın adaleti hatırlatılarak buyuruluyor ki وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ اُخْرٰى **Hem günah çeken bir nefis diğerinin günahını çekmez.**

VİZR: Ağırlık, ağır yük, ağır günah, vebal demektir. Burada günahın ce-

zunun ağırlığı demektir. Herkes kendi günahından sorumlu olur, kendi günahının cezasını çeker; nitekim "Her koyun kendi bacağından asılır" deriz. Zalimlerin, zorbaların yaptığı gibi birinin günahı diğerine yükletilmez. Ankebut Sûresi'nde وَلَيَحْمِلُنَّ اَثْقَالَهُمْ وَاَثْقَالاً مَعَ اَثْقَالِهِمْ *"Onlar mutlaka kendi yüklerini de, o yükleriyle birlikte daha nice yükleri de bizzat yüklenecekler."* (Ankebut, 29/13) buyurulmuş olması da buna aykırı değildir. Çünkü o hem sapıtmış, hem de saptırmış olanlar hakkındadır. Başkasını da sapıtmaya çalışanlar hem sapıklıklarının, hem saptırmalarının günahını çekerler ki, ikisi de kendi günahlarıdır. Nitekim مَنْ سَنَّ سُنَّةً سَيِّئَةً فَلَهُ وِزْرُهَا وَوِزْرُ مَنْ عَمِلَ بِهَا "Her kim bir kötü adet çıkarırsa, ona hem onun günahı, hem de onu işleyenlerin günahı vardır."(1) hadisi de böyledir. Yani diğer işleyenler çekmeyecek demek değil, onların hepsi kadar da fazla çekecek demektir. Demek ki birisi şunu şöyle yap da günahı varsa benim boynuma olsun diye kefalet ederek diğerini bir günaha sokarsa, o boynuna aldığı günahı çekmeyecek değildir, ancak sevkettiği kimseyi kurtarmış olmayacak, onun çekeceğini çekmeyecek; birisi aldandığının cezasını çekecek birisi aldattığının cezasını çekecektir. Şu مُثْقَلَةٌ tabirinde bunlara işaret de var gibidir. وَاِنْ تَدْعُ مُثْقَلَةٌ اِلٰى حِمْلِهَا **Yükü ağır basan, çok ağır yük altında bulunan günahkar bir nefis, yükünün başkası tarafından alınıp yüklenilivermesine çağırsa, yalvarsa da ondan hiçbir şey yüklenilmez.** Rıza ve tercih ile de yüklenilmez, cebren de yüklenilmez. Çünkü o kıyamet günü لَا تَجْزٖى نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْـًٔا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا تَنْفَعُهَا شَفَاعَةٌ *"O günden sakının ki hiçbir kimse kimseden yana bir şey ödeyemez. Kimseden bedel kabul olunmaz. Kimseye de şefaat fayda vermez."* (Bakara 2/123) diye tanımlanan bir gündür. لَا بَيْعٌ فٖيهِ وَلَا خِلَالٌ *"Ne bir alış-veriş, ne de bir dostluk olan"* (İbrahim, 14/31) bir gündür. وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبٰى **Gerekse bir yakını olsun.** Yani çağıran veya çağırılan bir yakını bile olsa, yine yüklenilmez. O halde Allah'ın emaneti gibi göklerin ve yerin çekemediği ağır bir yükü yüklenmiş olan insan, bir de o emanete hıyanet ederek ve şunu bunu sapıtarak sen yap da günahı benim boynuma olsun demek gibi, başkalarının günahını boynuna almaya kalkışmamalı; diğer birtakımı da öylelere uyup günahı filanın boynuna diye kendini ateşte yakmamalıdır. اِنَّمَا تُنْذِرُ الَّذٖينَ **Fakat ey Muhammed! Sen bu uyarmayı ancak şu kimselere duyurur, ancak öyle kimseleri sakındırırsın ki** يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ **Rablerinden gaybde, yani henüz huzuruna varmadan gıyabda korkarlar.** Allah korkusunu, Allah saygısını duyar وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ da namazı dürüst kılarlar. يَظُنُّونَ اَنَّهُمْ مُلَاقُوا رَبِّهِمْ *"Onlar ki gerçekten Rablerine kavuşacak olduklarını*

(1) Buharî, İ'tisam, 15; Müslim, İlm, 15, Zekat, 69; Nesaî, Zekat, 64; İbn Mâce, Mukaddime, 14; Dârimî, Mukaddime, 44; Ahmed b. Hanbel, IV, 362, 357, 359, 360, 361; Tirmizî, İlim, 45.

bilirler." (Bakara, 2/46) âyetinin ifadesi gereğince Rablerinin huzurunda O'na kavuşacaklarına kani olarak kılarlar. Ve bu şekilde maddeten ve manen temizlenirler. وَمَنْ تَزَكّٰى فَاِنَّمَا يَتَزَكّٰى لِنَفْسِهِ **Temizlenen de ancak kendisi için temizlenir,** feyizlenir. Bu, işte günah çekmenin tam aksidir. Yani insanlar bu iki sınıftan dışarı değildir. Ya günah çekecekler veya günahtan temizleneceklerdir. Günah çekenler, başkasının günahını çekmeyeceği gibi, nefislerini kamil iman ve üstün ahlak ve salih amel ile temizleyenler de sırf kendi menfaatlerine olarak temizlenmiş olurlar. وَاِلَى اللّٰهِ الْمَصِيرُ **Öyle ya akıbet gidiş Allaha'dır.** Herkes ona göre mukafat veya cezasını alacaktır. وَمَا يَسْتَوِي الْاَعْمٰى وَالْبَصِيرُ *"Körle gören bir değildir."* Bu cümlede mümin ile kâfirin temsilî olmak üzere yukarıdaki وَمَا يَسْتَوِي الْبَحْرَانِ *"Hem iki deniz eşit olmuyor"* (Fâtır, 35/12) âyeti üzerine matuf denilmiş ise de اِنَّمَا تُنْذِرُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ *"Fakat sen ancak Rablerinden korkanları sakındırırsın."* (Fâtır, 35/18) hükmünün açıklamasının devamında istinaf (yeni bir cümle) olması bizce daha uygundur. اِنْ اَنْتَ اِلَّا نَذِيرٌ **Sen ancak bir uyarıcısın,** bir habercisin, zorba ve musallat değilsin, yani âyette yapılan "kasr" (ancak sen, diye yapılan tahsis) ifadesi, müjdeci olmadığını ifade için değil, fiilen azab memuru olmadığını ifade etmek içindir. Nitekim bunu vurgulamak için اِنَّا اَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا *"Biz seni hak ile bir müjdeci ve uyarıcı olarak gönderdik.."* buyurulmuştur. وَاِنْ مِنْ اُمَّةٍ اِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ **Ve hiçbir ümmet yoktur ki içlerinde bir korkutucu geçmiş olmasın.** Şu halde Araplarda da geçmiştir. Kasas Sûresi'nde beyan olunduğu üzere Tevrat'tan önce, ilk zamanda (kurun-i ûlâda) geçmiştir. Kurun-i vustâ (orta zamanda) yani Musa'dan Hz. Peygamber'in gönderilişine kadar geçmedi.

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللّٰهَ أَنْزَلَ
مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ ثَمَرَاتٍ مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهَا وَمِنَ الْجِبَالِ
جُدَدٌ بِيضٌ وَحُمْرٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا وَغَرَابِيبُ سُودٌ ﴿٢٧﴾
وَمِنَ النَّاسِ وَالدَّوَابِّ وَالْأَنْعَامِ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ كَذٰلِكَ إِنَّمَا
يَخْشَى اللّٰهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمٰؤُا إِنَّ اللّٰهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ ﴿٢٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ

يَتْلُونَ كِتَابَ اللّٰهِ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَاَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا
وَعَلَانِيَةً يَرْجُونَ تِجَارَةً لَنْ تَبُورَۙ ﴿٢٩﴾ لِيُوَفِّيَهُمْ اُجُورَهُمْ وَيَزٖيدَهُمْ
مِنْ فَضْلِهٖۜ اِنَّهُ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٣٠﴾ وَالَّذٖٓي اَوْحَيْنَٓا اِلَيْكَ مِنَ
الْكِتَابِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِۜ اِنَّ اللّٰهَ بِعِبَادِهٖ لَخَبٖيرٌ بَصٖيرٌ
﴿٣١﴾ ثُمَّ اَوْرَثْنَا الْكِتَابَ الَّذٖينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَاۚ فَمِنْهُمْ
ظَالِمٌ لِنَفْسِهٖۚ وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌۚ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ بِاِذْنِ اللّٰهِۜ
ذٰلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبٖيرُۜ ﴿٣٢﴾ جَنَّاتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا يُحَلَّوْنَ
فٖيهَا مِنْ اَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًاۚ وَلِبَاسُهُمْ فٖيهَا حَرٖيرٌ ﴿٣٣﴾
وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذٖٓي اَذْهَبَ عَنَّا الْحَزَنَۜ اِنَّ رَبَّنَا لَغَفُورٌ
شَكُورٌۙ ﴿٣٤﴾ اَلَّذٖٓي اَحَلَّنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِنْ فَضْلِهٖۚ لَا يَمَسُّنَا فٖيهَا
نَصَبٌ وَلَا يَمَسُّنَا فٖيهَا لُغُوبٌ ﴿٣٥﴾ وَالَّذٖينَ كَفَرُوا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَۚ
لَا يُقْضٰى عَلَيْهِمْ فَيَمُوتُوا وَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِنْ عَذَابِهَاۜ كَذٰلِكَ نَجْزٖي
كُلَّ كَفُورٍۚ ﴿٣٦﴾ وَهُمْ يَصْطَرِخُونَ فٖيهَاۚ رَبَّنَٓا اَخْرِجْنَا نَعْمَلْ
صَالِحًا غَيْرَ الَّذٖي كُنَّا نَعْمَلُۜ اَوَلَمْ نُعَمِّرْكُمْ مَا يَتَذَكَّرُ فٖيهِ
مَنْ تَذَكَّرَ وَجَٓاءَكُمُ النَّذٖيرُۜ فَذُوقُوا فَمَا لِلظَّالِمٖينَ مِنْ نَصٖيرٍ ﴿٣٧﴾

Meâl- Şerifi

27- Görmedin mi Allah gökten bir su indirdi. Biz onunla renkleri başka başka meyveler çıkardık. Dağlarda da yollar, beyazlı kırmızılı çeşitli renklerde ve kapkara topraklar var.

28- Yine insanlardan, hayvanlardan ve davarlardan da türlü renklileri vardır. Kulları içinde Allah'tan ancak âlimler korkar. Şüphe yok ki Allah çok güçlüdür. Hüküm ve hikmet sahibidir.

29- Allah'ın kitabını okuyan, namazı kılan ve kendilerine verdiğimiz rızıktan gizli ve açık olarak verenler, kesinlikle batma ihtimali olmayan bir ticaret umarlar.

30- Çünkü Allah mükafatlarını kendilerine tamamen ödedikten başka, lütfundan onlara fazlasını da verecektir. Çünkü O çok bağışlayıcı ve şükrün karşılığını vericidir.

31- Kitaplar içinde sana vahyettiğimiz kitap da kendinden öncekileri tasdik edici olmak üzere bir haktır. Şüphe yok ki, Allah, kullarının bütün hallerinden haberdardır ve her şeyi görendir.

32- Sonra biz o kitabı kullarımızdan süzüp seçtiklerimize miras bıraktık. Onlardan da nefislerine zulmeden var, orta yolu tutan var, Allah'ın izniyle hayırlarda ileri geçenler var. İşte bu büyük lütuftur.

33- Onlara Adn cennetleri vardır. Onlar oraya gireceklerdir. Orada altın bilezikler ve incilerle süsleneceklerdir. Orada elbiseleri de ipektir.

34- Onlar orada şöyle derler: "Hamd olsun Allah'a, bizden o üzüntüyü giderdi. Gerçekten Rabbimiz çok bağışlayıcı ve şükrün karşılığını vericidir."

35- "Lütfundan bizi durulacak bir yurda kondurdu. Burada bize yorgunluk gelmeyecek, burada bize usanç gelmeyecektir."

36- İnkâr edenlere gelince, onlara cehennem ateşi vardır. Hüküm verilmez ki ölsünler, kendilerinden biraz azab da hafifletilmez. İşte biz her nankörü böyle cezalandırırız.

37- Onlar, orada şöyle feryad ederler: "Ey Rabbimiz! Bizleri çıkar, yapageldiklerimizden başka salih bir amel yapalım." (Onlara): "Size düşünecek olanın düşüneceği kadar bir ömür vermedik mi? Hem size uyarıcı da gelmişti. O halde azabı tadın. Çünkü zalimleri kurtaracak yoktur." (denir).

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللّٰهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَٓاءِ مَٓاءً *"Görmedin mi Allah gökten bir su indirdi.."* Burada yine yüce Allah'ın tabiat üzerinde tasarruf ve Rablığını gösteren ve onu bir su gibi bir tek sebep altında, çeşitli özellikler ve yetenek ile, çeşitli görüntülerle, değişik değişik cinslere ve çeşitlere ayıran iradesinin bir alameti demek olan

"ıstıfa", seçme kanunun açık ve önemli bir hatırlatma ve uygulaması vardır. فَاَخْرَجْنَا بِهِ *"Onunla çıkardık.."* Burada ifade üçüncü tekil şahıstan (gıyab) birinci çoğul şahsa (tekellüm) yönelmektedir. Yani indirdik de, o su ile şunları çıkardık. ثَمَرَاتٍ مُخْتَلِفًا اَلْوَانُهَا **Renkleri çeşitli olmak üzere bir çok meyveler, ürünler.** Demek ki onları çıkaran suyun özelliği, yapısı değil, Allah'ın iradesidir ve meyvelerin birbirinden farklı olması, çeşit çeşit olması yaratıcının muradıdır. Bilinmektedir ki çeşitli meyvelerin yalnız renkleri değil, daha birçok özellikleri ve yapıları da değişiktir. Ancak renkleri pek belirgin olduğu için, onların zikriyle diğerleri söylenmemiş, bununla yetinilmiştir. Hem bu yalnız bitkilerde değil, وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌ بِيضٌ وَحُمْرٌ **dağlardan da "cüdde"ler, yol yol alacalar var.**

CÜDED: Cim harfinin ötresiyle "cüdde"nin çoğuludur. Cüdde bir rengi diğer renkten ayıran yol gibi ayırıcı çizgidir. Nitekim "cim" harfinin üstün okunması ile "cedde" de cadde demektir. وَغَرَابِيبُ سُودٌ **Ve kapkara, yani koyu kuzgûnî siyah renkte.** GARÂBÎB: "Ğayn" harfinin kesresiyle غِرْبِيبٌ (girbîb)in çoğuludur. Gırbîb, siyahın şiddetlisi demektir, ki pekiştirme olsun diye abartma için kulanılır. İşte dağların taşlarında ve topraklarında böyle yol, değişik değişik alacalar da sadece bir tesadüf eserinden ibaret değil, yaratıcının özel bir seçimi ve ortaya çıkarmasıdır. وَمِنَ النَّاسِ وَالدَّوَابِّ وَالْاَنْعَامِ مُخْتَلِفٌ اَلْوَانُهُ كَذٰلِكَ **İnsanlardan, hayvanlardan, davarlardan da böyle değişik değişik renklileri vardır.** Bunlar da öyle şeklî ve manevî görüntülere ayrılarak seçilmişlerdir. Öyle ki insanlar içinde ilmi olanlar, olmayanlar vardır. اِنَّمَا يَخْشَى اللّٰهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمٰٓؤُا **Fakat Allah haşyetini, Allah korkusunu, Allah saygısını kulları içinden ancak bilginler duyar,** ancak Allah'ı bilenler o saygıyı hissederler. Yani اِنَّمَا تُنْذِرُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ *"Sen ancak görmeden Rabbinden korkmakta olanları sakındıracaksın."* (Fâtır, 35/18) buyurulduğu üzere, Allah saygısını sürekli duyup da Peygamberin uyarmasından yararlanacak ve dolayısıyla temizlenip korunacak olanlar, Allah'ı celal ve cemaliyle, kemal sıfatıyla bilen ilim sahibleridir. Çünkü bir şey hakkında saygı, onun şanına olan bilgi ve bilginin dercesiyle uyumlu olur. Bir kulun da Allah'a dair ilmi ne kadar mükemmel ise, korkusu da o oranda mükemmel olur. Onun için Resulullah (s.a.v.) اَنَا اَخْشَاكُمْ لِلّٰهِ وَاَتْقَاكُمْ *"Ben sizin Allah'tan en çok korkanınız ve en çok müttaki olanınızım"* (1) demiştir. Niçin Allah'ı bilmek korkmaya sebeb oluyor? اِنَّ اللّٰهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ **Çünkü Allah çok güçlüdür, bağışlayıcıdır.** Yalnız bağışlayıcı değil güçlü bağışlayıcıdır. Sadece bir bağışlayıcı olsaydı, O'nu bilmek belki nazlanmaya, mağrur olmaya, hiç korkusuz ümit bağlamaya

(1) Buharî, Nikah, 1; Müslim, Siyam, 74, 79; Ebu Davud, Savm, 36; Muvatta, Siyam, 9; Ahmed b. Hanbel, III, 156, 226, 245; VI, 67, 122.

sebeb olabilirdi. Fakat Allah yalnız bağışlayan, merhamet eden değil, aziz, hiç bir sebebe boyun eğmeyen, yenilmeyen, hiçbir kanun altına alınma ihtimali bulunmayan, dilediği anda kahredip yerle bir eden, çok kuvvetli, çok azametli, galib ve kahredici bir bağışlayıcıdır. Mağfireti çok olduğu gibi cezası, intikamı da çok şiddetlidir. Onun için Allah'ı bilmeyenler her haltı ederler. O'nu bir kul ne kadar iyi bilirse, o kadar çok saygılı, o kadar çok hürmetli olur. Bununla birlikte bilginlerin saygısı, korkusu, haşyeti ne kadar yüksek olursa, ümidi de o oranda çok olacağı unutulmamalıdır. Çünkü اِنَّ الَّذِينَ يَتْلُونَ كِتَابَ اللّٰهِ **yani Allah kitabını vird ederek okuyup içindekini izleyenler** وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ **ve onunla birlikte namazı dürüst kılıp** وَاَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً **kendilerine rızık kıldığımız şeylerden gizli ve açık, nasıl gerekirse öyle harcayanlar,** yani Allah'ın kitabındaki hükümlerin yerine getirilmesi için masraf yapıp zekat ve sadaka verenler يَرْجُونَ تِجَارَةً **öyle bir ticaret ümdi ederler ki** لَنْ تَبُورَ **asla batmak, iflas etmek ihtimali yoktur.** لِيُوَفِّيَهُمْ اُجُورَهُمْ وَيَزِيدَهُمْ مِنْ فَضْلِهِ **Çünkü Allah onlara ecirlerini tamamı ile ödeyecek, hem de ihsanından artırıp fazlasını vercektir.** اِنَّهُ **Çünkü O, Allah** غَفُورٌ شَكُورٌ **hem gafûr, hem şekûrdur** O'nun kuvvetini saydıklarından dolayı, bağışlaması ile onların günahlarını bağışlar. Hizmetlerini fazlasıyla takdir edip çalışmalarını makbul kılar. Çünkü kuvvet, inkâr ve nankörlüğe karşı "kahr"ı gerektirdiği gibi, hizmet ve şükre karşı da nimet ve ikramı gerektirir. Şu halde Allah'tan en çok korku duyan bilginler olunca, Allah'ın kulları içinde en çok şeref verdiği de bilginler olmuş olur. Bu yüzdendir ki, رُتْبَةُ الْعِلْمِ اَعْلَى الرُّتَبِ *"İlim rütbesi bütün rütbelerin üstündedir."* İlmin bu özelliği de yalnız nazarî (teorik) özelliği ile değil, amelî (pratik) özelliği iledir. Çünkü yukarıda وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ *"Onu da iyi amel yükseltir."* (Fâtır, 35/10) buyurulduğu gibi, burada da korku ve makbuliyetin bir özelliğe dayanması gösterilmektedir. Şimdi de ilâhî tercihde kitapların en seçkini Kur'ân, ilmini Hakk'ın vahyinden alan peygamberler içinde de en seçkini Muhammed Mustafa, ümmetlerin içinde en seçkini Muhammed ümmeti, onlar içinde de en seçkini Kur'ân hafızları olan ilim adamları olduğu hatırlatılmak üzere buyuruluyor ki: وَالَّذِى اَوْحَيْنَا اِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ **Kitaplar içinde sana vahy ile gönderdiğimiz kitap var ya,** هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ **önündekileri tasdik edici ve ayırıcı olmak üzere hak olan ancak odur.** Diğerle-rinde onun tasdikine erişmeyen noktalarla amel edilemez. اِنَّ اللّٰهَ بِعِبَادِهِ لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ **Şüphe yok ki Allah kullarından herhalde haberdardır, onları görmektedir.** Batın ve zahirleriyle bütün özelliklerini kuşatmıştır. Onun için seni layık görmeseydi, bunu sana vahy etmez, seni böyle son Peygamber Muhammed Mustafa kılmazdı. ثُمَّ اَوْرَثْنَا الْكِتَابَ **Sonra o kitabı, yani Kur'ân'ı** الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا **kullarımızdan**

seçtiğimiz seçkinlere miras kıldık. Yani senden sonra ümmetin olan kullarımız içinden seçip beğendiğimiz süzme kulları ona varis kıldık. Bu şekilde Muhammed ümmeti en ileri, en süzme ümmet olduğu gibi, onlar içinde de en seçkinleri, Kur'ân'ı ezberleyen kimseler olarak peygambere varis olan bilginlerdir. فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِنَفْسِه۪ **Ki onlar içinden de kimisi nefsine zulmeder,** kitaba varis olduğu halde gereği gibi okuyarak, amel edemeyerek. وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ **kimi de muktesıd, orta yoldadır.** Kâh amel ediyor, kah etmiyor. وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ بِاِذْنِ اللّٰهِ **Kimisi de Allah'ın izniyle hayırlarda ileri gider.** Hayırlarda öne geçer, imam, önder, reis başkan olur ki, işte asıl peygamber varisi olanlar, وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ اُولٰٓئِكَ الْمُقَرَّبُونَ ف۪ي جَنَّاتِ النَّع۪يمِ *"Hayır yarışlarında, ta öne geçip kazananlar: Onlar öncüdürler. İşte onlar en çok yaklaştırılmış olanlardır. Naiym cennetlerindedirler."* (Vâkıa, 56/10,11,12) övgüsüne ermiş bulunanlar onlardır. ذٰلِكَ الْفَضْلُ الْكَب۪يرُ **İşte büyük lütuf budur.** Böyle hayırlarda ileri gidip öne geçmektir. Şöyle ki: جَنَّاتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا يُحَلَّوْنَ ف۪يهَا مِنْ اَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا **Adn cennetlerine girecekler ve orada altın bileziklerden zinetlenecekler, hem de inci ve altın bileziklerden.** Allah, en iyisini bilir. Dünyada o hayırlar yapmak için ettikleri infakları kazanmalarına sebeb olan sanatlar, yükselmelerine araç olan salih amellerdir. Bundan dolayı olsa gerektir ki "Sanat altın bileziktir" sözü bizde meşhur bir atasözü olmuştur. Âyette geçen "inci" kelimesi altınların duru ve saflıklarından kinayedir. دَارَ الْمُقَامَةِ **Yani ikamet yurdu, ikametgah, ikamet vatanı, kalınacak yurt,** اَوَلَمْ نُعَمِّرْكُمْ مَا يَتَذَكَّرُ ف۪يهِ مَنْ تَذَكَّرَ **düşünüp anlayacak kimsenin düşüneceği kadar bir süre size ömür vermedik mi?** Tecrübe zamanı dahi denilen bu süreyi yaşayan bir kimse için yaratanını bilmemekte bir özür kalmamıştır. Bu süre hakkında çeşitli rivayetler gelmiştir. Altmış, kırk altı, kırk, büluğ yaşı, yirmi, yirmiden altmışa kadar denilmiş ise de gerçek yüzünü Allah bilir. Büluğdan sonra her ölen hakkında bu süre gerçekleşmiş demektir. Altmış, Peygamberden rivayet edildiği üzere en üst sınırı demektir. Yani bundan sonra kâfirliğe hiç mazeret kalmıyor demektir.

وَجَٓاءَكُمُ النَّذ۪يرُ *"Size uyarıcı da geldi."* Bu da hükümlerin ayrıntısına göredir.

اِنَّ اللّٰهَ عَالِمُ غَيْبِ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ اِنَّهُ عَل۪يمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ
٣٨ هُوَ الَّذ۪ي جَعَلَكُمْ خَلَٓائِفَ فِي الْاَرْضِ فَمَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ
وَلَا يَز۪يدُ الْكَافِر۪ينَ كُفْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ اِلَّا مَقْتًا وَلَا يَز۪يدُ

الْكَافِرِينَ كُفْرُهُمْ اِلَّا خَسَارًا ﴿٣٩﴾ قُلْ اَرَاَيْتُمْ شُرَكَاءَكُمُ الَّذِينَ
تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ اَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْاَرْضِ اَمْ لَهُمْ شِرْكٌ
فِي السَّمٰوَاتِ اَمْ اٰتَيْنَاهُمْ كِتَابًا فَهُمْ عَلٰى بَيِّنَتٍ مِنْهُ بَلْ اِنْ يَعِدُ الظَّالِمُونَ
بَعْضُهُمْ بَعْضًا اِلَّا غُرُورًا ﴿٤٠﴾ اِنَّ اللّٰهَ يُمْسِكُ السَّمٰوَاتِ وَ
الْاَرْضَ اَنْ تَزُولَا وَلَئِنْ زَالَتَا اِنْ اَمْسَكَهُمَا مِنْ اَحَدٍ مِنْ
بَعْدِهِ اِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤١﴾ وَاَقْسَمُوا بِاللّٰهِ جَهْدَ اَيْمَانِهِمْ
لَئِنْ جَاءَهُمْ نَذِيرٌ لَيَكُونُنَّ اَهْدٰى مِنْ اِحْدَى الْاُمَمِ فَلَمَّا جَاءَهُمْ
نَذِيرٌ مَا زَادَهُمْ اِلَّا نُفُورًا ﴿٤٢﴾ اسْتِكْبَارًا فِي الْاَرْضِ وَمَكْرَ
السَّيِّئِ وَلَا يَحِيقُ الْمَكْرُ السَّيِّئُ اِلَّا بِاَهْلِهِ فَهَلْ يَنْظُرُونَ اِلَّا سُنَّتَ
الْاَوَّلِينَ فَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللّٰهِ تَبْدِيلًا وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللّٰهِ
تَحْوِيلًا ﴿٤٣﴾ اَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَكَانُوا اَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيُعْجِزَهُ
مِنْ شَيْءٍ فِي السَّمٰوَاتِ وَلَا فِي الْاَرْضِ اِنَّهُ كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا ﴿٤٤﴾
وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللّٰهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلٰى ظَهْرِهَا مِنْ دَابَّةٍ

وَلٰكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ اِلٰٓى اَجَلٍ مُسَمًّىۚ فَاِذَا جَٓاءَ
اَجَلُهُمْ فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِعِبَادِه۪ بَص۪يرًا ﴿٤٥﴾

Meâl-i Şerifi

38- Şüphe yok ki Allah, göklerin ve yerin gaybını bilir. Elbette o, sinelerin içinde olanları da bilir.

39- Sizi yeryüzünde halifeler yapan O'dur. Artık kim küfrederse, küfrü kendi aleyhinedir. Kâfirlerin küfürleri, Rablerinin katında kendilerine buğzdan başka bir şey artırmaz, kâfirlerin küfürleri kendilerine zarardan başka bir şey artırmaz.

40- De ki: "Gördünüz ya, Allah'ı bırakıp da tapmakta olduğunuz ortaklarınızı! Gösterin bana, yer yüzünden neyi yaratmışlardır?" Yoksa onların gök yüzünde bir ortaklığı mı var? Yoksa biz kendilerine bir kitap vermişiz de ondan bir delil üzerinde mi bulunuyorlar? Hayır o zalimler, birbirlerine aldatmadan başka bir vaadde bulunmuyorlar.

41- Doğrusu gökleri ve yeri yok oluvermekten, Allah tutuyor. Andolsun ki eğer yok oluverirlerse, onları O'ndan başka kimse tutamaz. Gerçekten O, çok yumuşak davranır, çok bağışlayıcıdır.

42- Olanca güçleriyle Allah'a yemin etmişlerdi ki, kendilerine uyarıcı bir peygamber gelirse, mutlaka ilerideki ümmetlerin herhagi birinden daha doğru yolda olacaklardı. Fakat kendilerine uyarıcı bir peygamber geldiği zaman bu, onların sırf ürküntülerini artırdı.

43- (Bu da) yeryüzünde bir kibirlenme ve bir suikast düzenidir. Halbuki fena düzen ancak sahibinin başına geçer. O halde öncekilerin kanunundan başka ne gözetiyorlar? Sen Allah'ın sünnetinde asla bir değişme bulamazsın. Sen Allah'ın sünnetinde asla bir başkalaşma da bulamazsın.

44- Yeryüzünde gezip bir bakmadılar mı, kendilerinden öncekilerin sonu nasıl olmuş? Halbuki onlar, bunlardan daha kuvvetliydiler. Ne göklerde ve ne de yerde hiçbir şey Allah'ı aciz bırakamaz. Çünkü o her şeyi bilendir, her şeye kâdir olandır.

45- Bununla beraber Allah, insanları kazandıkları (günahlar) yüzünden hemen yakalayıverseydi, yeryüzünde hiçbir canlı bırakmazdı. Fakat onları belli bir süreye kadar erteliyor. Nihayet ecelleri gelince gereğini ya-

par. Şüphe yok ki Allah, kullarını görmektedir.

هُوَ الَّذ۪ي جَعَلَكُمْ خَلَٓائِفَ فِي الْاَرْضِ **O'dur ki sizi yeryüzünde halifeler kıldı.** Hilafet verip bundan böyle ilâhî hükümlerin yerine getirilmesine memur eyledi. Bu âyet Muhammed ümmetine geleceğin hükümranlığını vaad eden gayıb haberlerindendir. Mekke'de bu sûrenin nazil olduğu zaman, düşünülürse, bu âyetin ne büyük bir mucizeyi kapsamakta olduğu kolaylıkla kabul edilir. Şüphe yok ki, bu çok büyük nimettir. فَمَنْ كَفَرَ **İmdi her kim küfreder;** böyle nimete karşı nankörlük eder de iman ve فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ **şükür yolunu tutmazsa, inkârı sırf kendi aleyhinedir.** Cezasını kendi çeker, öyle ya, وَلَا يَز۪يدُ الْكَافِر۪ينَ كُفْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ اِلَّا مَقْتًا **kâfirlere inkârları Rablarının katında, buğz edilen kimseler olmaktan başka bir şeyi artırmaz.** Küfür, bir küfran, bir nankörlük olması itibariyle, Allah yanında buğz edilen, gazaba uğrayan, nefret edilen kişi olmaktan başka bir sonuç vermez. وَلَا يَز۪يدُ الْكَافِر۪ينَ كُفْرُهُمْ اِلَّا خَسَارًا **Ve kâfirlere küfürleri zarardan başka bir şey artırmaz.** Çünkü imansızlık hem mahrumiyet, hem de felaket sebebidir. Ey Peygamber! قُلْ **De ki:** اَرَاَيْتُمْ **Gördünüz mü** شُرَكَٓاءَكُمُ الَّذ۪ينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ **Allah'tan başkasından çıkardığınız ortaklarınızı?** Yani Allah'a ortak koşarak taptığınız veya adına davet eylediğiniz mabudlarınızı اَرُون۪ي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْاَرْضِ **gösterin bana, bu yeryüzünden neyi yaratmışlar?** Başlıbaşına yaratmışlar da siz onlara tapıyor, onlara yalvarıyorsunuz, halkı onlara çağırıyorsunuz? اَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمٰوَاتِ **Yoksa onların göklerde mi bir ortaklıkları var?** Yeryüzünden hiçbir parçayı bağımsız olarak başlıbaşına yaratmadılarsa da göklerde yaratma veya diğer bir hüküm ve tasarruf itibarıyla Allah'a ortak olarak katılmaları mı var? Hâşâ, ne o, ne de o; hiçbiri de olmadığı apaçık belli iken, bilinirken nasıl olur da siz onlara tapar veya davet edersiniz? O ne cahillik, ne ahmaklık, ne haksızlık! اَمْ اٰتَيْنَاهُمْ كِتَابًا **Yoksa biz onlara bir kitap vermişiz de** فَهُمْ عَلٰى بَيِّنَتٍ مِنْهُ **kendileri ondan bir delil üzerinde mi bulunuyorlar?** Yerde gökte bir ortaklıkları olmadığı malum olmakla birlikte, biz onlara mabudluk payesi verdik, ilahlığımıza ortak kıldık diye ellerine bir kitap, bir ferman vermişiz de bundan dolayı açık bir delile, kesin bir hüccete mi sahip bulunuyorlar. بَلْ **Hayır** اِنْ يَعِدُ الظَّالِمُونَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا اِلَّا غُرُورًا **yalnız zalimler birbirlerine sadece bir gurur, sırf bir aldanış vaad eder dururlar.** Onlar bizim Allah yanında şefaatçilerimizden diye öncekiler sonrakileri, başlar geridekileri aldatır giderler. Bu âyetin hükmün yalnız putperestlere değil, Allah'tan başka gerek put, gerek melek, gerek hükümdarlar ve gerekse diğer herhangi bir şeye tapan müşriklerin hepsine genel ve hepsini kuşatır olduğunda şüphe yoktur. اِنَّ اللّٰهَ يُمْسِكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ اَنْ تَزُولَا **Şüphe yok ki gökleri ve yeri yok**

olmamaları için Allah tutuyor. Yani şirk ve zulüm öyle fena, o kadar büyük cinayettir ki onun uğursuzluğundan yerler, gökler yıkılır; çünkü onlar ancak adalet ve hak ile ayaktadırlar. Hakkın dengesi bozulunca kendilerini tutamazlar. Varlıklarında, başkasına muhtaç oldukları için kendilerine yeterli değildirler. Onun için haksızlık âlemin düzenini bozar. Allah'a şirk koşmak ise en büyük zulüm olduğundan, müşriklerin meydan alan (yayılan) zulüm ve fesatlarıyla alem yıkılmak üzere bulunuyor. Fakat Allah onların belirli vakitlerinden önce yok olmalarını istemediği için tutuyor, muhafaza buyuruyor da henüz yıkılmıyorlar. وَلَئِنْ زَالَتَا **Yemin olsun ki, eğer yok olurlarsa** اِنْ اَمْسَكَهُمَا مِنْ اَحَدٍ مِنْ بَعْدِهٖ **onları ondan sonra,** o yok olmaktan sonra, yahut Allah'tan başka **hiçbir tutacak yoktur.** اِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا **O cidden halim ve gafur bulunuyor.** Çünkü uluğuna karşı yapılan o şirk ve zulüm yüzünden تَكَادُ السَّمٰوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْاَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ هَدًّا *"Neredeyse gökler parçlanacak, yer yarılacak, dağlar dağılıp çökecektir".* (Meryem, 19/90) âyetinin ifadesince, yıkılmak üzere bulunan gökleri ve yeri tutuyor. وَاَقْسَمُوا بِاللّٰهِ جَهْدَ اَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَهُمْ نَذِيرٌ لَيَكُونُنَّ اَهْدٰى مِنْ اِحْدَى الْاُمَمِ ***"Olanca güçleriyle yemin ettiler ki, eğer kendilerine bir uyarıcı gelirse, diğer ümmetlerin herhangi birinden daha doğru yolda olacaklardı."*** Çünkü Kureyş kitap ehlinin peygamberlerini yalanladıklarını işitmişler ve şöyle demişlerdi: "Allah, yahudilere ve hıristiyanlara lanet etsin, eğer bize bir peygamber gelseydi, herhalde biz ümmetlerin her birinden daha çok doğru yola girerdik." فَلَمَّا جَاءَهُمْ نَذِيرٌ **Sonra da kendilerine bir peygamber, yani Muhammed (s.a.v.) geldiği zaman** مَا زَادَهُمْ اِلَّا نُفُورًا **onlara fazla bir ürkeklik verdi,** yeminleri gibi hakkı kabul değil de, haktan bir kaçınma اِسْتِكْبَارًا فِى الْاَرْضِ **yeryüzünde bir kibirlenme,** yahut kibirlendikleri için وَمَكْرَ السَّيِّئِ **kötülük hilesi, suikast düzeni,** وَاِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِيُثْبِتُوكَ اَوْ يَقْتُلُوكَ اَوْ يُخْرِجُوكَ *"Hani bir zaman o inkâr edenler seni tutup bağlamaları veya seni öldürmeleri yahut seni çıkarmaları için sana tuzak kuruyorlardı."* (Enfal, 8/30) ifadesince o Peygamberin canına kıymaya hazırlanma tertibi. وَلَا يَحِيقُ الْمَكْرُ السَّيِّئُ اِلَّا بِاَهْلِهٖ **Halbuki kötü hile, tuzak, sırf sahibinin yani yapanın başına geçer.** Nitekim onların tuzağı da "Bedr"de başlarına geçti. فَهَلْ يَنْظُرُونَ اِلَّا سُنَّتَ الْاَوَّلِينَ **Demek ki onlar da sırf öncekilerin sünnetine bakıyorlar.** Önceki inkâr eden, kötülük yapan ümmetlerin başlarına gelen Allah'ın adetini, ilâhî kanunu gözetiyorlar. فَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللّٰهِ تَبْدِيلًا **O halde Allah'ın sünnetinde (adetinde) bir değişiklik bulamazsın.** Hakkı inkâr edenlere ve kötülük yapanlara azab kanununu, İslâm dinini yürürlükten kaldıracak değildir. وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللّٰهِ تَحْوِيلًا **Ve Allah'ın sünnetinde (adetinde) bir değiştirme de bulamazsın.** O azabı, hak edenlerden başkasına çevirmezsin de. اَوَلَمْ يَسِيرُوا فِى الْاَرْضِ **Yeryüzünde dolaşıp da**

bir bakmadılar da mı, bir kısım, âyetin önce geçen ifadesine (ma kabline) bir delil getimedir. Yani Şam'a, Yemen'e, Irak'a, ticaret ve herhangi bir sebeble gidiş gelişlerinde hiç bakıp görmediler de mi? Peygamberlerini dinlemeyen geçmiş ümmetler şu yeryüzünde nasıl helak olmuşlar, yurtları nasıl harabelere dönmüş? وَكَانُوا اَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً **Halbuki onlar, o Âd'lar, Semud'lar, kendilerinden çok kuvvetli idiler.** Allah'ın emirleri dairesinde hareket etmedikleri için azab kanunlarıyla kökleri kazındı. وَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيُعْجِزَهُ مِنْ شَيْءٍ فِي السَّمٰوَاتِ وَلَا فِي الْاَرْضِ **ne göklerde, ne yerde hiçbir şeyin Allah'ı aciz bırakmak ihtimali yoktur.** اِنَّهُ كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا **Çünkü O, âlim, kadir bulunuyor.** Her şeye karşı ilmi, kudreti, niha-yetsiz olan yüce Zat ise, hiçbir şekilde aciz olmaz. Peki öyle de, bu kadar kâfirleri, müşrikleri niye yaşatıyor da mahvedivermiyor? denilirse, buyuruluyor ki: وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللّٰهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا **Eğer Allah bütün insanları kazandıkları ile,** kazandıkları günahları yüzünden **hemen hesaba çekiverecek olsa,** مَا تَرَكَ عَلٰى ظَهْرِهَا مِنْ دَٓابَّةٍ **yeryüzünde hiçbir deprenen bırakmazdı.** İnsan günahlarının uğursuzluğundan bir hayvan bile kalmazdı demişlerse de, deprenir bir insan bırakmazdı mânâsına olması daha makuldür. Çünkü şu fıkralardaki هُمْ "onlar" zamirinin, akıllı olan varlıklarda kullanılması daha açıktır. وَلٰكِنْ **Fakat,** derhal hesaba çekivermez de يُؤَخِّرُهُمْ اِلٰٓى اَجَلٍ مُسَمًّى **o insanları belirli bir süreye kadar te'bir eder, geri bırakır** ki o kıyamet günüdür. فَاِذَا جَٓاءَ اَجَلُهُمْ **Ecelleri geldiği zaman da** فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِعِبَادِهٖ بَصِيرًا **şüphe yok ki Allah kullarını görüp duruyor.** Hiçbirini kaçırmaz, her ne kazançları varsa, ona göre iyiliğe iyilik, kötülüğe kötülük cezalarını verir. Bu cümle عِبَادِهٖ *"onun kulları"* nitelemesiyle, kulluğunu bilen kullara bir teselliyi bildirmekle birlikte, herkes için ağır bir azarlamayı hatırlatan korkunç bir uyarıdır. Ve işte bu sonucu, açık bir heyecan ile doyurup yaşatmak için, Yasin Sûresi ilâhî aşk ile çarpan, vuslata ulaşan bir kalbin çarpıntısı ile takib edecek ve açıklayacaktır. Şüphesiz her şeyi görürsün Yâ Rab! Biz kullarını da bütün hallerimizle görür gözetirsin, gözet, lütuf ve rahmetinle gözet, ilâhî!

Yâsin Sûresi

Mekke Döneminde İndi

Âyet Sayısı: 83

Yâsin Sûresi Mekke döneminde inmiştir.

Âyetleri : Kûfelilere göre seksen üç, diğerlerine göre seksen ikidir.

Kelimeleri: Yedi yüz yirmi yedidir.

Harfleri : Üç bindir.

Fâsılası : م ، ن harfleridir.

İsimleri: Bu sûreye اَلْعَظِيمَةُ Azîme, اَلْمُعِمَّةُ Muımme, مُدَافِعَه قَاضِيَه Müdafia-i Kâdiye, قَلْبُ قُرْاٰن Kalb-i Kur'ân da denilmiştir.

Âlûsî nakleder: "Ebu Nasr Seczî, İbâne'de "hasen" diyerek Hz. Âişe'den şöyle rivayet etmiştir: Hz. Âişe demiştir ki, Resulullah şöyle buyurdu: "Kur'ân'da bir sûre vardır, Allah katında Azime diye anılır. Sahibi de Allah katında "şerîf" (şerefli kimse) diye anılır, sahibi kıyamet günü Rebia ve Mudar'dan daha çokları hakkında şefaat eder. O, يٰسٓ Yâsin Sûresi'dir."[1] Said b.

(1) Alûsî, a.g.e., XXII, 209.

Mansur ile Beyhakî de Hassan b. Atıyye'den rivayet etmiştir ki, Resulullah şöyle buyurmuştur: "Yâsin Sûresi'ne Tevrat'ta Muımme denilir. Sahibine dünya ve ahiret hayrını genelleştirir ve onun dünya ve âhiret sıkıntılarına karşı koyar, dünya ve ahiret korkularını yok eder. Buna Müdafia-i Kâdiye de denir. Sahibinden her kötülüğü men eder ve her hayırlı ihtiyacı karşılar."(1) Bununla beraber Beyhakî demiştir ki, bunu Süleyman b. Defâ'dan Muhammed b. Abdurrahman b. Ebî bekr Ced'ânî, tek başına rivayet etmiştir. O ise reddedilmektedir. Bununla beraber Hatîb de Enes'ten benzerini rivayet etmiştir. Tirmizî, Kuteybe ve Süfyan b. Veki' yollarından Katâde hadisiyle Enes'ten Hz. Peygamber (s.a.v.) buyurdu ki: "Her şeyin bir kalbi vardır, Kur'ân'ın kalbi de " يس Yâsin"dir. Her kim Yâsin Sûresi'ni okursa, Allah onun okuyuşuna on kere Kur'ân okumak sevabı yazar."(2) diye rivayet etmiş ve buna garib bir hadisdir demiş, senedinde Harun b. Muhammed'in tanınmayan bir şahıs olduğunu ve bu konuda Hz. Ebu Bekir es-Sıddık'tan bir rivayet varsa da senedinde zayıflık bulunduğunu söylemiştir.

Fakat Âlûsî şunu da kaydeder: "İmam Ahmed ve daha başkalarının hadisiyle Ma'kıl b. Yesâr'dan sahih olarak rivayet edilmiştir ki, Resulullah (s.a.v.): يس Yâsin, Kur'ân'ın kalbidir.'(3) buyurmuş ve bu, onun isimlerinden biri sayılmıştır. Huccetü'l-İslâm İmam Gazâli buna bir gerekçe olmak üzere bu sûrede haşrin ve neşrin (kıyamet olaylarının) en edebî ve en güzel bir şekil üzere anlatılmış olduğunu, haşri ve neşri kabul etmenin de imanın kalbî mevkiinde bulunduğunu söylemiştir. İmam Râzî de bunu beğenmiştir. Keşif'te şöyle denilmiştir: Bir şeyin kalbi, onun özü ve aslıdır ki, diğerleri onun hazırlıklarından veya tamamlayıcılarından sayılır. Bu sûreye kalb denmesinde de, Peygamberimizin işareti, Fatiha'ya Ümmü'l-Kitab (kitabın anası) denmesinde söylediğimiz izah olsa gerektir. Yani peygamberler göndermek ve kitaplar indirmekten maksat, kulları âhirette kemal (olgunluk) gayelerine iletmektir. O kemal ise burada anlatılan tahakkuk ve ilgi ile olur ki, buna doğru yola girmek denir. Bu sûre de işte onu açıklama ile ilgilidir."(4)

Bundan Gazâlî'nin, özellikle haşri söylemesinin sebebi de anlaşılmış oluyor. Biz de bunu şöyle ifade etmek isteriz: Kalb, hayatî heyecanın bir kaynağı olduğu gibi, bu sûre de öldükten sonra dirilme sırrı ile, dinî bir heyecan ifade

(1) Alûsî, a.g.e., XXII, 209.
(2) el-Hindî, Kenzü'l-Ummâl, I, 2624; Tirmizî, Sevabu'l-Kur'ân, 7; Ahmed b. Hanbel, V, 26; Dârimî, Fezailü'l-Kur'ân, 21.
(3) Ahmed b. Hanbel, V, 265.
(4) Alûsî, a.g.e., XXII, 208.

ettiği için, Kur'ân'ın kalbi diye isimlendirilmiştir, demek olur. Yine bu hikmete dayalı olsa gerektir ki, sahih haberlerde bu sûrenin ölülere okunması hakkında emir de gelmiştir. Bu cümleden olarak İbnü Mâce, Ma'kıl b. Yesâr'dan şöyle rivayet etmiştir: Resul-i Ekrem (s.a.v.) buyurdu ki: اقرؤها عند موتاكم يعنى يس "Onu ölülerinizin yanında okuyun, yani Yâsin'i."(1) Burada ölülerden maksat, can çekiştirme halinde ölmek üzere bulunanlardır deniliyor. Taybî demiştir ki: العلم عند الله *"İlim Allah katındadır."* Bunun sırrı şu olsa gerektir: Bu sûre-i kerime, iman esasları ilminin ana prensiplerini, peygamberlik, davet şekli, ümmetlerin durumları, kulların yaptığı fiillerin Allah Teâlâ'ya dayanması, tevhidin ispatı, zıtlığın olmayışı, kıyamet alâmetleri, haşir ve yeniden dirilme gibi muteber meselelerin hepsini anlatıp açıklamakla doludur.

İbnü Hıbban: "Ölülerden maksat, ölmek üzere bulunan kimsedir" der. İbnü Ebi'd-Dünyâ ile İbnü Merduye'nin rivayet ettikleri şu hadis de bunu destekler: مَا مِنْ مَيِّتٍ يُقْرَأُ عِنْدَ رَأْسِهِ يٰسٓ الاّ هَوَّنَ اللّٰهُ عَلَيْهِ "Herhangi bir ölünün baş ucunda Yâsin okunursa, mutlaka Allah ona kolaylık verir."(2) Bununla beraber müteahhir âlimlerden (son devir bilginlerinden) bazıları hadisi zâhiri ile almışlar, hayır öldükten sonra okunur demişlerdir. Bazıları da kabrinin başında okunması görüşünde bulunmuşlardır. İbnü Adiy ve diğerlerinin rivayet ettiği şu haber de bunu destekler: "Her kim anasının-babasının veya bunlardan birinin kabrini her cuma ziyaret eder de yanlarında "Yâsin" okursa, her harfinin sayısınca ona mağfiret edilir." Bu konuda daha başka hadisler de nakledilmiştir. Ma'kıl b. Yesâr (r.a.)dan: انْ رَسُولَ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ قَلْبُ الْقُرْاٰنِ يٰسٓ لاَ يَقْرَأُهَا رَجُلٌ يُرِيدُ اللّٰهَ وَالدَّارَ الاٰخِرَةَ الاَّ غُفِرَ لَهُ . اقْرَؤُهَا عَلٰى مَوْتَاكُمْ . رَوَاهُ اَحْمَدُ وَاَبُو دَاوُدَ وَالنَّسَائِيُّ وَاللَّفْظُ لَهُ وَابْنُ مَاجَهْ وَالْحَاكِمُ وَصَحَّحَهُ . وَعَنْ جُنْدُبٍ رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهُ قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَنْ قَرَأَ يٰسٓ فِي لَيْلَةٍ ابْتِغَاءَ وَجْهِ اللّٰهِ غُفِرَ لَهُ . رَوَاهُ مَالِكٌ وَابْنُ السُّنِّي وَابْنُ حِبَّانَ *Resulullah (s.a.v.) buyurdu ki: "Kur'ân'ın kalbi Yâsin'dir. Bir kimse Allah rızası ve ahiret sevabı umarak bu sûreyi okursa günahları bağışlanır. Onu ölüleriniz üzerine okuyunuz." Bu hadisi Ahmed b. Hanbel, Ebu Davud, Nesâî (ki hadisin sözleri ona aittir), İbnü Mâce ve Hâkim rivayet etmişlerdir. Hâkim, sahih olduğunu söylemiştir. Cündüb (r.a.)ın da şöyle dediği rivayet edilmiştir: Resulullah (s.a.v.) buyurdu ki: "Her kim bir gecede Allah'ın rızasını isteyerek Yâsin Sûresi'ni okursa günahları bağışlanır."* Bu hadisi İmam Malik, İbnü Sünnî ve İbnü Hıbban rivayet etmişlerdir.(3)

(1) İbn Mâce, Cenaiz, 4; Ahmed b. Hanbel, V, 26, 27.
(2) Süyûtî, a.g.e., VII, 38; el-Hindî, Kenzü'l-Ummâl, XV, 42186.
(3) Süyûtî, Câmiu's-Sağir, II, 633 (8937); el-Hindî, a.g.e., I, 2690, 2691; Ahmed b. Hanbel, V, 26.

Fakat unutmamak gerekir ki, Kur'ân ölüler için değil, diriler için inmiştir.

Böylece bu sûrenin yukarıda söylediğimiz şekilde Fâtır Sûresi'nin sonu ile olan münasebeti de bir kat daha açıklığa kavuşmuş bulunuyor.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

يٰسٓ ﴿١﴾ وَالْقُرْاٰنِ الْحَك۪يمِ ﴿٢﴾ اِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَل۪ينَ ﴿٣﴾
عَلٰى صِرَاطٍ مُسْتَق۪يمٍ ﴿٤﴾ تَنْز۪يلَ الْعَز۪يزِ الرَّح۪يمِ ﴿٥﴾ لِتُنْذِرَ
قَوْمًا مَٓا اُنْذِرَ اٰبَٓاؤُ۬هُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ ﴿٦﴾ لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلٰٓى اَكْثَرِهِمْ
فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٧﴾ اِنَّا جَعَلْنَا ف۪ٓي اَعْنَاقِهِمْ اَغْلَالًا فَهِيَ
اِلَى الْاَذْقَانِ فَهُمْ مُقْمَحُونَ ﴿٨﴾ وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ اَيْد۪يهِمْ سَدًّا
وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَاَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿٩﴾ وَسَوَٓاءٌ
عَلَيْهِمْ ءَاَنْذَرْتَهُمْ اَمْ لَمْ تُنْذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾ اِنَّمَا تُنْذِرُ
مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمٰنَ بِالْغَيْبِ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ
وَاَجْرٍ كَر۪يمٍ ﴿١١﴾ اِنَّا نَحْنُ نُحْيِ الْمَوْتٰى وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَاٰثَارَهُمْ
وَكُلَّ شَيْءٍ اَحْصَيْنَاهُ ف۪ٓي اِمَامٍ مُب۪ينٍ ﴿١٢﴾

Meâl-i Şerifi

1- Yâsîn.

2- 3- Ey Muhammed! Hikmetli Kur'ân'a andolsun ki, sen risâlet görevi

ile gönderilen peygamberlerdensin.

4- Dosdoğru bir yol üzerindesin.

5- 6- Babaları korkutulmamış ve kendileri de gafil olan bir kavmi, çok güçlü ve çok merhametli olan Allah'ın indirdiği (Kur'ân) ile korkutasın.

7- Andolsun ki onların çoğunun üzerine azab sözü hak olmuştur. Onlar imana gelmezler.

8- Çünkü biz onların boyunlarına kelepçeler geçirmişiz. O kelepçeler çenelerine dayanmıştır da burunları yukarı, gözleri aşağı somurtmaktadırlar.

9- Hem önlerinden bir sed, arkalarından bir sed çekmişiz, kendilerini sarmışızdır. Baksalar da görmezler.

10- Onları korkutsan da korkutmasan da onlara göre birdir, inanmazlar.

11- Sen ancak Kur'ân'a tabi olan ve görünmediği halde Rahman olan Allah'tan korkan kimseyi sakındırırsın. İşte onu bir bağışlanma ve çok şerefli bir mükafatla müjdele.

12- Gerçekten biz ölüleri diriltiriz, onların önceden yapıp gönderdiklerini ve bıraktıkları eserlerini yazarız. Zaten biz her şeyi açık bir kütükte, bir "imam-ı mübin"de (ana kitapta, yani Levh-i mahfuzda) sayıp tesbit etmişizdir.

يٰسٓ Yâsin, çoğunluğun görüşüne göre Halil ve Sibeveyh'in açıkladıkları gibi sûrenin ismidir. Bazılarına göre yemindir. Allah Teâlâ'nın isimlerindendir. Bazılarına göre de Allah Teâlâ'nın kelâmını açtığı bir söz anahtarıdır. Bakara Sûresi'nin başında «الٓمٓ» hakkında yapılan açıklama genel olarak burada da geçerlidir. Yalnız burada özel olarak şu iki rivayet vardır: Birisi, İkrime vasıtasıyla İbnü Abbas'tan rivayet edildiği üzere, Ey insan! demek olmasıdır.(1) Birisi de Saîd b. Cübeyr'den rivayet edildiği üzere Hz. Peygamber'in bir ismi olmasıdır ki, اِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ *"Emin ol ki sen, hiç şüphesiz gönderilen peygamberlerdensin."* hitabı bunu andırır.(2) Şifâ-i Şeri'fte anlatıldığı üzere Nakkaş, Hz. Peygamber'den: "Benim Kur'ân'da yedi ismim vardır: 'Muhammed, Ahmed, Tâhâ, Yâsin, Müddessir, Müzzemmil, Abdullah" diye rivayet etmiştir.(3) "Hakâyık Tefsiri" sahibi Sülemî, Vâsıtî'den ve Cafer b. Muhammed'den: "Yâsin'in yâ seyyid (ey efendi) demek olduğunu da anlatmıştır.

Kırâet: Ebu Bekir, Hamza, Kisâi, Ravh, Halefi Âşir, "yâ"nın fethasını

(1) Kurtubî, el-Câmiu li Ahkâmi'l-Kur'ân, XV, 4; Süyûtî, ed-Dürrü'l-Mensur, VII, 41; Alûsî, a.g.e., XI, 210.

(2) Kurtubî, a.g.e., XV, 4.

(3) Kâdı Iyaz, Şifâi Şerif, 192.

imâle ile okurlar. Aşere kırâetlerinin hepsinde "sin" vakıfta ve vasılda (duruşta ve geçişte) sâkin okunur. Kâlûn, İbnü Kesir, Ebu Amr, Hafs, Hamza "nûn"u vasılda izhar, diğerleri idğam ederler. Ancak Ebu Cafer hep sekit yaptığı için, onda da izhar lâzım gelir. وَالْقُرْاٰنِ الْحَكِيمِ de "vâv" kasem (yemin) içindir. Yalnız Yâsin'de yemin mânâsı bulunduğuna göre, atf için olmasını da caiz görenler olmuştur. Dilimizde ayrıca bir yemin harfi bulunmadığından, birçok yerlerde kasemi "hakkı için" diyerek ifade ediyoruz ki şöyle demek olur: يٰسٓ **Hem Kur'ân'ı Hakîm hakkı için.** Hakîm: Hikmetli, hikmet söyleyen, hikmet sahibi yahut çok hakim ve muhkem (sağlam) mânâlarına gelir ki, Kur'ân hakkında hepsi de doğrudur. اِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ **Emin ol ki sen, hiç şüphesiz risalet görevi ile gönderilen peygamberlerdensin.** Görülüyor ki bu hitab hem yemin, hem اِنَّ hem لام , hem de isim cümlesi ile takviye edilip pekiştirilmiştir. Bu kadar kuvvetli tekit ise, ancak muhatabın, konuyu şiddetle inkâr ettiği makamda yakışır. Onun için burada muhatap Peygamberin kendisi olduğu halde, ona tebliğde bu derece tekide ne lüzum vardı? diye bir soru sorulabilir. Buna cevap şudur: Bu cümle لٰكِنِ اللّٰهُ يَشْهَدُ بِمَٓا اَنْزَلَ اِلَيْكَ اَنْزَلَهُ بِعِلْمِهِ وَالْمَلٰٓئِكَةُ يَشْهَدُونَ وَكَفٰى بِاللّٰهِ شَهِيدًا *"Fakat Allah sana indirdiği ile şahitlik eder ki, O bunu kendi ilmiyle indirmiştir. (Buna) melekler de şahitlik ederler. (Aslında) şahit olarak Allah yeter."* (Nisâ, 4/166) buyurulduğu üzere, gerçekte Allah tarafından Hz. Muhammed'in peygamberliğine bir şahitliktir. Bundan dolayı bu tekitler, işin başında şiddetli küfür ve inkârlarla karşılaşan Peygamberi kamu karşısında layıkıyla tatmin etmek ve güvence vermek içindir. Bu bakımdan şöyle demek olur. Bütün inkârcıların, inatçıların, kâfirlerin küfür ve inkârlarına rağmen emin ol ki sen, şüphesiz o peygamberlik görevi ile gönderilen, yani Allah'ın tebliğ edilmek üzere emanetini taşıyan ve dinlenilmediği takdirde hesabının sorulması kesinleşmiş elçileri olan hak peygamberlerdensin.

عَلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ **Dosdoğru bir yol üzeresin.** Hiç eğriliği olmayan, dosdoğru Allah'a götüren yeni bir cadde üzerinde gönderildin ki, o islam şeriatıdır. تَنْزِيلَ **Tenzile,** nasb ile de ref' ile de okunur. Yani zaman zaman indirdiği vahyi- ile الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ **O aziz, rahîm'in,** bütün güç ve kuvvet, galibiyet ve zafer kendisinin olan ve kudretini tanıyan müminlere vereceği nimet ve rahmetine nihayet olmayan yüce kudret sahibi Allah'ın, burada Esmâü'l-Hüsnâ (Allah'ın güzel isimleri)dan" özellikle bu iki yüce ismin anılması كَتَبَ اللّٰهُ لَاَغْلِبَنَّ اَنَا وَرُسُلِي *"Allah şöyle yazmıştır: Andolsun ki, galib gelecek olan ben ve peygamberlerimdir."* (Mücadele, 58/21) ifadesiyle وَمَٓا اَرْسَلْنَاكَ اِلَّا رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ *"Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik."* (Enbiya, 21/107) ifadesine işarettir. Bu Kur'ân'ın in-

dirilişinin hikmeti لِتُنْذِرَ **korkutup sakındırman için.** Yani bu dünyanın bir âhireti bulunduğunu, sonunda hep o çok güçlü ve çok merhametli olan Allah'ın huzuruna varılıp hesap verileceğini, doğru yoldan gitmeyenlerin, tehlikeden korunmayanların sonlarının kötü olduğunu haber verip sakındırasın diye. قَوْمًا Bir kavmi ki, مَا اُنْذِرَ اٰبَاؤُهُمْ **babaları korkutulmadı.** Pek uzak dedelerine değilse de yakın babalarına uyarıcı, yani Allah korkusunu anlatacak peygamber gönderilmedi فَهُمْ غَافِلُونَ **de onlar,** o kavim gafil kimselerdir. Doğru yolun ne olduğundan, sonucun nereye varacağından haberleri yoktur.

Kasas Sûresi'nde وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِ مَا اَهْلَكْنَا الْقُرُونَ الْاُولٰى *"Andolsun ki biz, ilk kuşakları helâk ettikten sonra Musa'ya kitap verdik.."* (Kasas, 28/43) âyetinde açıklandığı üzere Musa'ya Tevrat, ilk kuşakların helâk edilmesinden sonra verilmişti. O zamandan Hz. Muhammed'in peygamberliğine kadar geçen orta kuşaklar arasında İsrailoğullarına birçok peygamberler gönderilmiş olduğu halde, Araplara doğrudan doğruya bir peygamber gönderilmemiş olduğundan büsbütün gaflet ve dini bilgilerden mahrumiyet içindeydiler. Böylece Allah'ın rahmeti, Kur'ân'ın Arapça olmasını ve son peygamberin Araplardan gelmesini gerektirmişti. Gerçi Kur'ân'ın uyarısı Araba mahsus değil ve Resulullah, يَا اَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ عَلٰى فَتْرَةٍ مِنَ الرُّسُلِ اَنْ تَقُولُوا مَا جَاءَنَا مِنْ بَشِيرٍ وَلَا نَذِيرٍ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ *"Ey kitap ehli! Peygamberlerin arasının kesildiği bir dönemde bize ne bir müjdeci, ne de bir uyarıcı gelmedi demeyesiniz diye, size açıkça anlatan peygamberimiz gelmiştir. İşte böylece size müjdeci de, uyarıcı da gelmiş."* (Mâide, 5/19) buyurulduğu üzere, hem bütün kitap ehline gönderilmiş, hem de وَمَا اَرْسَلْنَاكَ اِلَّا كَافَّةً لِلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا *"Biz seni ancak bütün insanlara bir müjdeci ve uyarıcı olarak gönderdik."* (Sebe', 34/28) âyetinin ifadesince bütün insanları davetle görevli bir müjdeci ve uyarıcı ise de, bu davet ve uyarı işin başında وَاَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْاَقْرَبِينَ *"En yakın akrabalarını uyar."* (Şuarâ, 26/214) emri uyarınca, en yakınından وَمَا اَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ اِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ *"Biz hiçbir peygamberi kendi kavminin dilinden başkasıyla göndermedik ki, onlara apaçık anlatsın."* (İbrahim, 14/4) âyeti gereğince de Araptan başlayacaktı. Çünkü bunlar büsbütün gâfildiler.

لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلٰى اَكْثَرِهِمْ **Andolsun ki, daha çoklarına karşı (azab) sözü hak oldu.** لَقَدْ Kelimesinde لام kaseme cevaptır. وَاللّٰهِ لَقَدْ *"Allah'a yemin ederim ki muhakkak.."* takdirinde Allah Teâlâ'nın yüce ismine bir yemini işaret eder.

Tefsircilerin çoğu burada "söz"den maksadın, لَاَمْلَاَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ اَجْمَعِينَ *"Andolsun ki, cehennemi bütün cinlerden ve insanlardan dolduracağım."* (Secde, 32/13) kelimesi olduğunu söylemişlerdir. Nitekim اِنَّ الَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَةُ رَبِّكَ

لَا يُؤْمِنُونَ *"Şüphesiz Rabbinin kelimesi üzerlerine hak olanlar inanmazlar."* (Yunus, 10/96) âyetinde de böyledir. Yani bu yüce söz gereğince haklarında azab ile hüküm vacib oldu. Ancak buna şöyle bir soru sorulur: وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرٰى بِظُلْمٍ وَاَهْلُهَا مُصْلِحُونَ *"Halkı ıslah edici kimseler olduğu halde, Rabbin o ülkeleri zulüm ile helak edecek değildi."* (Hûd, 11/117), وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتّٰى نَبْعَثَ رَسُولًا *"Biz bir peygamber gönderinceye kadar (hiçbir kavme) azab edecek değiliz."* (İsrâ, 17/15) buyurulmuşken, burada فَهُمْ غَافِلُونَ *"onlar gafildirler"* diye gafletleri anlatılan bir kavim aleyhinde azab nasıl hak olur? Cevap olarak, bunlara o sözün (azabın) hak olması, peygamber gönderilmeden önce değil, gönderildikten sonra Ebu Cehil gibi inad edip kabul etmeyenlere aittir, deniliyor.

Fakat bu, itibarla doğru olsa da, sonradan çoklarının imana gelmiş olduklarına göre, bunlara imana gelmez bir çoğunluk denilemeyeceği gibi, peygamberin gönderilişinden sonra çoğunluğun bu şekilde hemen mahkûm edilişi de مَا اُنْذِرَ اٰبَاۤؤُهُمْ فَهُمْ غَافِلُونَ *"Babaları uyarılmayan ve kendileri de gafil olan."* mazeretiyle âyetin gelişine de uygun düşmüyor. O halde bu çoğunluğun, o kavmin içinden çok dışında olması gerekir. Çünkü nahivde bilinmektedir ki, ism-i tafdilin izafetle (tamlama halinde) kullanılışının iki şekli vardır: Birisinde "muzâfun ileyh"ten bir cüz (parça) olması şart olur. يُوسُفُ اَحْسَنُ النَّاسِ *"Yusuf, insanların en güzelidir."* ifadesi gibi. Diğerinde ise mutlak fazlalık kastedilmekle "muzâfun ileyh"ten hariç olabilir. يُوسُفُ اَحْسَنُ اِخْوَتِهِ *"Yusuf, kardeşlerinin en güzelidir."* cümlesinde olduğu gibi ki, işte burada اَكْثَرِهِمْ *"onların çoğu "* bu mânâ ile düşünüldüğü takdirde, bu çoğunluğun, o gafillerin dışında bulunan ve babaları uyarılmış olan azgınlara yorumlanacağından bir soru gelemez. Yani sadece o gafillerin içinden çoklarına değil, onların daha çoklarına, babalarına peygamber gönderilmiş olduğu halde, doğru yoldan ayrılmış olan pek çok kavimlere söz (azab sözü) hak olmuştur. فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ **Artık onlar imana gelmezler.** Onun için korkutmaya onlardan başlamak, hikmete uygun olmaz. اِنَّا جَعَلْنَا فِى اَعْنَاقِهِمْ اَغْلَالًا **Çünkü biz onların boyunlarında birtakım bağlar, kelepçeler yapmışızdır.**

AĞLAL: اَغْلَال Gayının zammesiyle غُلّ "gull"ün çoğuludur. Bahir'de denilir ki: Gull; zorlama tazyik, azab etmek, esirlik mânâsıyla boynu saran ve boyun ile beraber iki veya bir eli de bağlayandır.(1) Râgıb da şöyle der: Organları ortasına alan bağdır.(2) Bazıları da azab etmek ve şiddet göstermek için eli boyuna bağlayan bağdır, diye ifade etmişlerdir. Kâmus mütercimi de hapsedilenin ve delinin boynuna geçirdikleri demir toka ve lâleye (halkaya) denilir, diye an-

(1) Ebu Hayyan, a.g.e., VII, 324.
(2) Rağıb el-İsfehanî, a.g.e., 363.

lalmıştır."[1] Demek ki gull, kelepçe ve lâle (halka) denilen demir bağlardır. Ebu Hayyan, Bahir'de diyor ki: Zâhir olan bu انّا جَعَلْنَا فٖى اَعْنَاقِهِمْ اَغْلَالًا âyetinin, istiâre değil, hakikat olmasıdır.[2] İman etmeyeceklerini haber verince, ahiretteki hallerinden de bir şey haber verilmiş demektir. Bununla beraber âlimlerin çoğu bunun bir istiâre olduğunu söylemişlerdir ki, hidayetlerine engel olan ruhsal ve sosyal alışkanlık ve şartların وَكُلَّ اِنْسَانٍ اَلْزَمْنَاهُ طَائِرَهُ فٖى عُنُقِهٖ *"Biz her insanın kuşunu (yaptıklarını) kendi boynuna doladık."* (İsrâ, 17/13) âyeti gereğince kazanılmış bir ceza halinde tabiat ve ondan ayrılmayışını tasvirdir. Çünkü tomruk ve kelepçe gibi bağların, ceza ve azab aletlerinden olması itibariyle zorunlu olan yaratılışları değil, kazanmakla hak edişi gerektiren cezaî bir zorlamayı ifade eder. İlk bakışta çağdaş medeniyetin boyun bağlarını hatırlatır gibi görünen bu "ağlâl" hem ferdin yaratılış kabiliyetini yanlış hedeflere sevk eden toplum baskısının kötü sıkıntılarını, hem de batıl itikatlar, çirkin alışkanlıklar, kötü huylar, taklid, taassub, nefsin arzuları gibi küfür ve günahlardan hoşlandırıp, imandan kaçındıran fena huylara ve durumlara nefislerin alıştırıla alıştırıla değişmez hale getirilmiş olmasını temsildir. Evet o kelepçeler خَتَمَ اللّٰهُ عَلٰى قُلُوبِهِمْ *"Allah onların kalblerini mühürlemiştir."* (Bakara, 2/7) ifadesi üzere çıkmaz bir şekilde boyunlarına geçirilmiş. فَهِىَ **Onlar;** o demir çemberler, enli, dik yakalıklar halinde اِلَى الْاَذْقَانِ **Çenelere dayanmıştır.** فَهُمْ مُقْمَحُونَ **Burunları yukarı, gözleri aşağı somurtmuş kalmışlardır.** Gerçeği görmek için etraflarına bakmazlar ve bakamazlar. وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ اَيْدٖيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا **Hem önlerinden bir sed, arkalarından bir sed çekmişizdir.** فَاَغْشَيْنَاهُمْ **Kendilerini sarmışızdır da** فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ **artık baksalar da görmezler.** Onun için وَسَوَٓاءٌ عَلَيْهِمْ **Onlara karşı birdir de** ءَاَنْذَرْتَهُمْ اَمْ لَمْ تُنْذِرْهُمْ **ha korkutmuşsun kendilerini, ha korkutmamışsın** لَا يُؤْمِنُونَ **imana gelmezler.** اِنَّمَا تُنْذِرُ مَنِ **Ancak o kimseyi korkutup uyarırsın,** yani çoğunluk öyle olmakla beraber, sen yine herkesi de uyaracaksın, çünkü uyarmanın o kimselere faydası olur, o kimseleri sakındırır, korundurursun ki اتَّبَعَ الذِّكْرَ **zikri (Kur'ân)ı takip etmekte;** kitabı, Kur'ân'ı gerçekten düşünerek vird emekte, nasihat dinlemekte وَخَشِىَ الرَّحْمٰنَ بِالْغَيْبِ **ve Rahman olan Allah'a gayıbda korku beslemektedir.** Yani ahirette olacağı gibi henüz huzuruna varmış olmayıp, gıyabında bulunduğu halde, O'nun yüceliğini ve büyüklüğünü sayarak azabından korkar, Rahmân'dır diye rahmetine güvenip aldanmaz. نَبِّئْ عِبَادٖى اَنّٖى اَنَا الْغَفُورُ الرَّحٖيمُ وَاَنَّ عَذَابٖى هُوَ الْعَذَابُ الْاَلٖيمُ *"Kullarıma haber ver ki ben çok bağışlayıcı, çok merhamet edeyim. Benim azabım da o acı verici azabdır."* (Hıcr, 15/49-50) buyurduğunu hesab eder, emirlerini tutar. Yahut kendi gaybında içinden, yani yalnız

(1) Asım Efendi, Kamus Terc., IV, 11.
(2) Ebu Hayyan, a.g.e., VII, 324.

görünürde değil, Allah'tan başka kimsenin bilemeyeceği kalbinin iç yüzünden korku duyar. Hangi kavimden olursa olsun. فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَاَجْرٍ كَرِيمٍ **İşte onu hem bir bağışlanma, hem de şerefli bir mükafatla müjdele.** مَغْفِرَةٍ Mağfiret ve اَجْرٍ ecr'deki tenvinler tefhim (büyüklük) içindir. Yani hiçbir günah bırakmayıp örten geniş, önemli bir mağfiret (bağışlanma) ve hiçbir minnet ve eksikliği olmayan şanlı, şerefli güzel bir ecir ile müjdele. Demek ki, peygamberlik yalnız korkutmak için değil, hem de böyle büyük müjde ile müjdeleme hikmeti içindir. Bu korkutma ve müjdelemenin asıl sır ve hikmeti ise şudur:

اِنَّا نَحْنُ **Gerçekten biz biziz.** Bilinmektedir ki, Allah Teâlâ'nın "biz" buyurması büyüklük ve yücelik içindir. Yani büyüklük şanımız olan biz, güç ve kuvveti bilinen Allah'ız, yahut biz başka değil, yalnız biz نُحْيِ الْمَوْتٰى **ölüleri diriltiriz** وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا **ve önceden gönderdikleri şeyleri;** hayatlarında yaptıkları iyi ve kötü bütün amelleri وَاٰثَارَهُمْ **ve eserlerini,** yani geriye bıraktıkları faydalı veya zararlı eserlerini, gerek okuttukları ilimler, yazdıkları kitaplar, yaptıkları vakıflar, medreseler, mescidler, mektebler, yollar, çeşmeler, köprüler, hastaneler, çeşitli imaretler gibi hayır ve hasenat kuruluşlarını ve gerek zulüm ve düşmanlık kanunlarını tesis, günah ve isyan örnekleri tertib eden fesat ocakları gibi uğursuz şer ve kötülüklerini ve hatta bütün izlerini ve gölgelerini **yazarız, adlarına, hesaplarına geçiririz.** Sahih bir hadiste rivayet edilmiştir ki: اِذَا مَاتَ الْاِنْسَانُ انْقَطَعَ عَمَلُهُ اِلَّا مِنْ ثَلَاثٍ صَدَقَةٍ جَارِيَةٍ وَعِلْمٍ يُنْتَفَعُ بِهِ وَوَلَدٍ صَالِحٍ يَدْعُو لَهُ "İnsan öldüğü zaman şu üçten başka bütün ameli kesilir: Sadaka-i cariye (devam eden sadaka), kendisinden faydalanılan ilim, ona dua eden salih evlat."(1) Demek ki, bu hadis-i şerif kalacak hayırlı eserlerin kısımlarını açıklamıştır. Âyet bunların zıddı olan kötü eserlerin de yazılacağını açıklıyor. وَكُلَّ شَيْءٍ اَحْصَيْنَاهُ فِي اِمَامٍ مُبِينٍ **Ve zaten her şeyi önce açık bir kütükte, bir ana kitapta,** yani Levh-i mahfuz'da **sayıp yazmışızdır.** Yani her şey, oluşundan önce Allah'ın ilminde belli olup Levh-i mahfuz'da bütün sayısıyla zabtedilmiş olmakla beraber, olduktan sonra da bütün izleri ve gölgeleriyle yazılır ve insanlar bu şekilde yaptıklarından sorumlu tutulur. Böyle korkut ve müjdele.

وَاضْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا

اَصْحَابَ الْقَرْيَةِ اِذْ جَٓاءَهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿١٣﴾ اِذْ اَرْسَلْنَٓا اِلَيْهِمُ

---

(1) Müslim, Vasiyyet, 14; Ebu Davud, Vasayâ, 14; Tirmizî, Ahkam, 36; Nesaî, Vasayâ, 8; Ahmed b. Hanbel, II, 316, 350, 372.

اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوا إِنَّا إِلَيْكُمْ مُرْسَلُونَ
(14) قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَمَا أَنْزَلَ الرَّحْمٰنُ مِنْ شَيْءٍ
إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ (15) قَالُوا رَبُّنَا يَعْلَمُ إِنَّا إِلَيْكُمْ
لَمُرْسَلُونَ (16) وَمَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ (17) قَالُوا
إِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَئِنْ لَمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُمْ مِنَّا
عَذَابٌ أَلِيمٌ (18) قَالُوا طَائِرُكُمْ مَعَكُمْ أَئِنْ ذُكِّرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ
قَوْمٌ مُسْرِفُونَ (19) وَجَاءَ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعٰى قَالَ
يَا قَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ (20) اتَّبِعُوا مَنْ لَا يَسْأَلُكُمْ أَجْرًا وَهُمْ
مُهْتَدُونَ (21) وَمَا لِيَ لَا أَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ
(22) ءَأَتَّخِذُ مِنْ دُونِهِ آلِهَةً إِنْ يُرِدْنِ الرَّحْمٰنُ بِضُرٍّ لَا تُغْنِ
عَنِّي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا وَلَا يُنْقِذُونِ (23) إِنِّي إِذًا لَفِي ضَلَالٍ
مُبِينٍ (24) إِنِّي آمَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمَعُونِ (25) قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ
قَالَ يَا لَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ (26) بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي
مِنَ الْمُكْرَمِينَ (27) وَمَا أَنْزَلْنَا عَلٰى قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ

مِنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ ﴿٢٨﴾ إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً
فَإِذَا هُمْ خَامِدُونَ ﴿٢٩﴾ يَا حَسْرَةً عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ
إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٣٠﴾ أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ
مِنَ الْقُرُونِ أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٣١﴾ وَإِنْ كُلٌّ لَمَّا جَمِيعٌ لَدَيْنَا
مُحْضَرُونَ ﴿٣٢﴾

Meâl-i Şerifi

13- Sen onlara, o şehir halkını örnek ver. Hani oraya peygamberler gelmişti.

14- Hani biz onlara iki peygamber göndermiştik, fakat onlar ikisini de yalanlamışlardı. Biz de (onları) üçüncü bir peygamberle destekledik. Onlara: "Şüphesiz ki biz size gönderilmiş elçileriz." dediler.

15- Onlar da: "Siz bizim gibi insandan başka birşey değilsiniz, hem Rahman olan Allah, hiçbir şey indirmedi. Siz sadece yalan söylüyorsunuz." dediler.

16- Peygamberler dediler ki: "Rabbimiz biliyor ki biz gerçekten size gönderilmiş elçileriz."

17- "Bize düşen de sadece apaçık tebliğdir."

18- Onlar dediler ki: "Herhalde biz sizin yüzünüzden uğursuzluğa uğradık. Eğer bu işten vazgeçmezseniz, andolsun ki, sizi hiç tınmadan taşlarız ve mutlaka bizden size pek acıklı bir azab dokunur."

19- Peygamberler de şöyle cevap verdiler: "Sizin uğursuzluğunuz beraberinizdedir. Size öğüt verildi diye mi (uğursuzluğa uğradınız)? Doğrusu siz israfı âdet etmiş bir kavimsiniz."

20- O sırada şehrin ta ucundan bir adam koşarak geldi ve: "Ey kavmim! Uyun o elçilere!"

21- "Uyun sizden hiçbir ücret istemeyen o zatlara ki, onlar hidayete ermişlerdir."

22- "Bana ne oluyor da kulluk etmeyecekmişim beni yaratana? Hep

döndürülüp O'na götürüleceksiniz."

23- "Hiç ben O'ndan başka ilâhlar edinir miyim? Eğer O Rahman, bana bir zarar dileyecek olsa, onların şefaati benden yana hiçbir şeye yaramaz ve onlar beni kurtaramazlar."

24- "Şüphesiz ki ben, o zaman apaçık bir sapıklık içinde olurum."

25- "Şüphesiz ki ben, Rabbinize iman getirdim, gelin dinleyin beni."

26- (Sonra ona) "haydi gir cennete!" denildi. O da dedi ki: "Ne olurdu kavmim bilseydi!"

27- "Rabbimin beni bağışladığını ve beni kendilerine ikram edilen kullarından kıldığını."

28- Biz arkasından kavminin üzerine bir ordu indirmedik, indirecek de değildik.

29- Sadece bir gürültü oldu, onlar da hemen sönüverdiler.

30- Yazıklar olsun o kullara ki, kendilerine glen her bir peygamberle mutlaka alay ediyorlardı.

31- Görmediler mi ki, kendilerinden önce nice kuşakları helak etmişiz. Onlar artık kendilerine dönüp gelmiyorlar.

32- Onların hepsi toplanıp, sadece bizim huzurumuza getirilmişlerdir.

وَاضْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا اَصْحَابَ الْقَرْيَةِ *"Sen onlara o şehir halkını örnek ver."* Eserlerin yazılmasına ve asil bir örnekte birçok şeyin sayılmasına bir misal gibi olan bu mesel, gerek üzerlerine azab sözü hak olanları korkutmak ve gerekse Kur'ân'a uyanları müjdelemek konusunda peygambere vaad edilmiş olan inkılâbların önemli bir örneğini vermektedir ki, buna bu itibarla يس Yâsin'in kalbi denilse yeridir. Yani Hıristiyanlığın karşısında müşrik Romalılar nasıl söndüyse İslâmiyetin karşısında da öyle devletler yıkılacak لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ *"Onu bütün dinlere üstün kılma."* (Fetih, 48/28) sırrı ortaya çıkacaktır. Burada, bu şehrin Antakya, elçilerin de İsa (a.s.)ın havarilerinden gönderilenler olduğu naklediliyor. O hade şehir halkının, memleket halkı ve anılan kavmin de Romalılar olduğu anlaşılır.

اِذْ اَرْسَلْنَا اِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا *"Hani biz onlara iki elçi göndermiştik de onları yalanlamışlardı."* Bunun zahiri, bunların Allah tarafından peygamberlik verilmiş resuller olduğunu gösterir. Ebu Hayyan der ki: مَا اَنْتُمْ اِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا *"Siz ancak bizim gibi bir insandan başka bir şey değilsiniz"* denilmiş olması da buna delalet eder. Çünkü bu konuşma peygamberlere karşı olur.(1) İbnü Abbas'ın ve Ka'b'ın görüşü de budur. Fakat Katâde ve diğerleri demişlerdir ki, bunlar, Havarilerden olup İsâ (a.s.) kaldırılışı sırasında gönderdi. Buna göre اَرْسَلْنَا *"biz gönderdik"* buyurul-

(1) Ebu Hayyan, a.g.e., VII, 326.

ması, Hz. İsa tarafından gönderilmeleri de Allah Teâlâ'nın emriyle olduğundan dolayı olmuş oluyor. Bazıları bu ikisinin Yuhanna ile Pavlus olduğunu فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ *"Biz (o peygamberleri) bir üçüncüsü ile destekledik."* Bu üçüncüsünün de Şem'unussafâ olduğunu söylemişlerdir. Fakat açıklamanın asıl hedefinin temsil olması bakımından bunun bu şekilde ifade buyurulması, Hz. Muhammed'in peygamberliğinin şan ve şerefini temsilde açık denecek kadar bir işaretle göstermek içindir. Yani ikinin bir üçüncü ile takviyesi, Hz. Musa ve Hz. İsa'nın sonradan Hz. Muhammed'in peygamberliği ile مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ *"Kendisinden öncekileri tasdik edici olarak."* (Âl-i İmran, 3/3) güç ve takviyesini temsil ediyor. Önce Musa ve İsa'yı göndermiştik, bunları yalanladılar, sonra da Muhammed (a.s) ile bunlara güç ve kuvvet verdik denilmiş gibi oluyor. Elçiler o şehre vardılar da فَقَالُوا اِنَّا اِلَيْكُمْ مُرْسَلُونَ **haberiniz olsun biz, sizlere gönderilmiş elçileriz dediler.** قَالُوا O şehir sahipleri (elçilere karşı) **şöyle dediler:** مَا اَنْتُمْ اِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا **Siz bizim gibi bir insandan başka bir şey değilsiniz."** Fazla ne meziyetiniz olabilir ki öyle bir davada bulunuyorsunuz. وَمَا اَنْزَلَ الرَّحْمٰنُ مِنْ شَيْءٍ **Ve Rahmân hiçbir şey indirmemiştir.** Ne vahiy, ne peygamberlik, ne kitap. اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا تَكْذِبُونَ **Siz sırf yalan söylüyorsunuz.** Vahiy ve peygamberliği, insanın peygamberliğini esasından inkâr ettiler. Çünkü Romalılar müşrik, putperest idiler. Bununla beraber Allah'ı inkâr etmemişlerdi. وَجَاءَ مِنْ اَقْصَى الْمَدِينَةِ رَجُلٌ **O esnada şehrin ta öbür ucundan bir adam** bu adam, bu kahraman fedai, bu büyük mücahid, bu güzel vâiz, doğru cennete giden ve Allah Teâlâ'nın özellikle ikramına kavuşan bu sevgili şehit, يٰسۤ Yâsin sahibi Habibi Neccar diye tanınmaktadır.

MEDİNE, şehir demektir. Medine'nin aksâsı, şehrin en ucu, ta öte başı demek oluyor ki, elçilerin tebliğleri ve onlara karşı edilen muamele şehrin her tarafından işitilmiş, açık tebliğ yapılmıştı. Bu medine (şehir) de Antakya'dır diyorlar ve o zaman büyük ve geniş bir şehir olduğunu söylüyorlar. Bununla beraber "Medinenin aksâsından" demek, o memleket idarecilerinin en ileri gelenlerinden bir zat mânâsını da andırır. Elçilere suikast edilmek üzere bulunduğunu haber alıp bu zat **geldi** يَسْعٰى **koşuyordu.** Yani koşarak geldi, iman edenlere örnek olmak, irşad etmek için bütün gayretiyle çalışıyordu. Bakınız kısaca ne güzel ögüt verdi: قَالَ يَا قَوْمِ **Ey benim kavmim!** Ey hemşerilerim **dedi** اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ **uyun, o gönderilen elçilere uyun;** dedikleri yola gidin. Demek önce hemşerilik şefkatini ileri sürerek öğüdü takdim ve onların resul olduklarını haber vermekle imanını açıkladı, bunu gerektiren sebepleri de şu tekit ile izah etti:

اتَّبِعُوا مَنْ **Uyun o kimseye ki** لَا يَسْـَٔلُكُمْ اَجْرًا **Sizden bir ücret istemez.** Dünya ile ilgili bir maksat ve karşılık talep etmez. وَهُمْ مُهْتَدُونَ **Kendileri ise hidayete ermiş, doğru yolu tutmuşlar.** Burada şöyle bir kıyas-ı mukassim (ikilem, yani mantıkta iki şıkkı da aynı sonuca varan kıyas), bir dilem vardır: Bir yolcunun bir rehbere uyması için iki engel düşünülebilir. Ya biçimsiz bir ücret istemesi yahut ehliyetine güven duyulmamasıdır. Bunlar ise hem bir ücret istemiyorlar, hem hidayet sahibi kimseler. O halde bunlar resul olmasalar bile doğru ve ücret istemediklerinden dolayı kendilerine uymamak için hiçbir sebep yoktur. Hidayetlerinin açıklığını beyan ile engelin olmayışından sonra imanı gerektiren şeyin varlığını göstermek için de buyuruluyor ki: وَمَا لِيَ لَٓا اَعْبُدُ **Hem benim neyime ki, ibadet ve kulluk etmeyeyim?** الَّذ۪ي فَطَرَن۪ي **O beni yaradana.** Bu, imanı gerekli kılan sebebe işaret ve bu söz, irşatta incelik için şefkat gösterilmek suretiyle en güzel bir dokunmadır. Yani o resuller, bizi, yaradana kulluk etmeye ve yalnız O'nu mabud tanıyıp, O'na ibadet etmeye davet ediyorlar. Bunun doğruluğu ise açıktır. Ben sizi kendim gibi düşünüyorum, ben beni yaradana kulluk etmeyi borcum, vazifem bilirim, çünkü beni yaratmıştır. O'na karşı bu vazifemi yapmamak için hiçbir özrüm ve engelim yok. O halde siz, o sizi yaradan Rabbinize niye ibadet etmeyesiniz. وَاِلَيْهِ تُرْجَعُونَ **Halbuki hep döndürülüp O'na götürüleceksiniz.** O halde O'na kulluktan nasıl kaçınırsınız? ءَاَتَّخِذُ مِنْ دُونِه۪ٓ اٰلِهَةً **Hiç ben O'ndan başka ilâhlar mı edinirim, başka mabudlar mı tutarım?** Çünkü اِنْ يُرِدْنِ الرَّحْمٰنُ بِضُرٍّ **eğer O Rahmân,** rahmetiyle beni yaratmış olan Rahmân, **ya beni bir zararla, bir sıkıntı ile sıkmak isterse** لَا تُغْنِ عَنّ۪ي شَفَاعَتُهُمْ شَيْـٔاً **onların,** yani O'ndan başka tapılanların **benden yana şefaatleri hiçbir fayda vermez.** وَلَا يُنْقِذُونِ **Ve beni kurtaramazlar.** Hiçbiri mabud olamazlar. اِنّ۪ٓي اِذاً لَف۪ي ضَلَالٍ مُب۪ينٍ **Şüphesiz ki o takdirde** beni yaradan Rahmân'dan başka mabudlar edindiğim durumda **apaçık bir sapıklık içindeyimdir.** اِنّ۪ٓي اٰمَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمَعُونِ ***"Ben sizin Rabbinize iman ettim, beni dinleyin."*** Bu güzel sözlerin sonu olan bu güzel hitabede birkaç mânâ vardır:

Birincisi: Resullere hitaptır; halkın öldürmek için hücumu üzerine onlara şöyle ikrar edip şahit tutmuştur: Haberiniz olsun ey resuller! Ben sizin Rabbinize gerçekten iman ettim, şimdi beni duyun da şahid olun. Yarın âhirette O'nun huzurunda şahitlik edin.

İkincisi: Yine kavmine hitaptır ki, şöyle demek olur: Haberiniz olsun, ben o sizi yaradan Rabbinize şüphesiz iman ettim, ey kavmim! Gelin dinleyin beni de o resullere uyun, siz de iman edin.

Üçüncüsü: Geleceğin insanları da dahil olmak üzere duyma kabiliyeti olan herkese hitap veya yemin olarak, haberiniz olsun, ben iman getirdim, Rabbiniz aşkına bundan böyle dinleyin beni, benim hitabımı, mâcerâ ve menkıbelerimi ey duygusu olanlar! Bakınız sonuç ne oldu قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ **gir cennete!** denildi. Yani şehit edildi, doğrudan doğruya cennete girmekle kendisine ikram edildi ki, Allah yolunda şehit olanlar hep böyledir. Böyle denince ne dedi, bilir misiniz? قَالَ **Dedi ki:** يَا **ay!** Bu ne güzelmiş! لَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ **keşke kavmim bilselerdi** بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي **Rabbim bana ne büyük mağfiret buyurdu da** وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ **beni böyle ikram edilen kullarından kıldı.** Kavmi hakkında böyle temennide bulundu. Demek kavmini unutuvermemiş, kin ve intikam duygusu da beslememiş, düşmanlarına bile merhamet eden evliyâ ruhu ile istemişti ki, kendinin erdiği mutluluğu bilseler de, cinayetlerine, küfürlerine tevbe edip iman ve ibadet yolunu tutsalar, Allah yolunda fedailik etseler. Bununla beraber bu temenni, haklı bir öğünme mânâsından uzak değildir.

Şimdi hiç şüphe yok ki, burada hatıra şöyle bir soru gelir: Böyle bir kahramanı, böyle yüksek bir öğütçü ve mücahidi öldüren o kavme Allah Teâlâ ne yaptı? Böyle bir soruya karşı buyuruluyor ki: وَمَا اَنْزَلْنَا عَلَى قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِنَ السَّمَاءِ **Onun arkasıdan da kavminin üzerine gökten bir ordu indirmedik.** Yani onu dinlemeyip öldüren kavmini de onun arkasından sağ bırakmadık, gerçi o şehidin arkasında ve Resullerin elinde bir ordu yoktu. Bununla beraber onlarla harp için gökten bir ordu da indirmedik, وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ **indirmiş de değildir.** Yani bu gibi durumlarda gökten apaçık bir ordu indirivermek Allah'ın âdeti olmamış olduğu gibi, olağanüstü olarak da indirmedik. Daha doğrusu indirecek de değildik. Allah'ın bir kavmi mahvetmesi için öyle ordular indirmesine gerek yoktur. "Bedir" de, "Hendek"te melekler indirmesi bile sadece müminlere bir müjde ile kalblerini huzura kavuşturmak içindi. O bir iş dileyince sadece: "ol!" der, oluverir. Onun için اِنْ كَانَتْ **olan hadise başka değil,** اِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً **sâde bir gürültü oldu.** Tek bir ses, bir haykırma, Cebrail'in bir haykırması. فَاِذَا هُمْ خَامِدُونَ **Hemen sönüvermişlerdi.** Önüne geleni yakmak isteyen o ateşli kavim, o zamandan itibaren sönmüşlerdir. Bundan Antakya halkının mahvolduğunu, helâk olduğunu anlamak istemişlerse de Hıristiyanlık daveti karşısında müşrik Roma devletinin ortadan kalkmış olduğunu anlamak daha kapsamlıdır.

يَا حَسْرَةً عَلَى الْعِبَادِ **Yazıklar olsun o kullara...** Bu yalnız o sönenlere bir üzüntü duymak değildir. Kendilerine azab sözü hak olan çoğunluğa, meselin özlü tatbiki olan bir uyarı, gafillere de bir tenbihtir. اَوَلَمْ يَرَوْا **Ya görmediler de mi onlar?**

O alay edip duran kullar? كَمْ اَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ **Kendilerinden önce ne kadar nesiller helak etmişiz.** اَنَّهُمْ اِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ **Onlar, kendilerine dönüp gelmiyorlar,** yani dünyaya bir daha dönmüyorlar. وَاِنْ كُلٌّ **Ve hepsi;** o helâk edilen ve henüz edilmeyen, hepsi başka değil, لَمَّا جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ **yalnız toplanıp bizim huzurumuza getirilmekte olan bir toplum bulunuyorlar.** Böyle iken nasıl olur da başka ilâhlar edinip şirk koşarlar?

İHZAR: Huzura getirmek demektir. Mahkemeye rızasıyla gelmeyen kimseyi tutup, zorla hakimin huzuruna getirmek mânâsında kullanılır ki, burada özellikle bu mânâyadır. Yani herkes ölmekle yok olup gitmiyor, hesap ve ceza için Hak Teâlâ'nın huzuruna toplanıp sevk ediliyorlar.

Bu tebliğden sonra bir de aklî delillerle aydınlatılarak buyuruluyor ki:

وَاٰيَةٌ لَهُمُ الْاَرْضُ الْمَيْتَةُ اَحْيَيْنَاهَا وَاَخْرَجْنَا
مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَاْكُلُونَ ﴿٣٣﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِنْ نَخِيلٍ
وَاَعْنَابٍ وَفَجَّرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ ﴿٣٤﴾ لِيَاْكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ
اَيْدِيهِمْ اَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٥﴾ سُبْحَانَ الَّذِي خَلَقَ الْاَزْوَاجَ
كُلَّهَا مِمَّا تُنْبِتُ الْاَرْضُ وَمِنْ اَنْفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾
وَاٰيَةٌ لَهُمُ الَّيْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ فَاِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ﴿٣٧﴾
وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا ذٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٣٨﴾
وَالْقَمَرَ قَدَّرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتّٰى عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ ﴿٣٩﴾
لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي لَهَا اَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا الَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ
وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٤٠﴾ وَاٰيَةٌ لَهُمْ اَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ

فِي الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ ﴿٤١﴾ وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ
﴿٤٢﴾ وَإِنْ نَشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيخَ لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنْقَذُونَ ﴿٤٣﴾
إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَمَتَاعًا إِلَى حِينٍ ﴿٤٤﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا
مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ
مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤٦﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَنْفِقُوا
مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنُطْعِمُ مَنْ لَوْ يَشَاءُ
اللَّهُ أَطْعَمَهُ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٤٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى
هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾ مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً
وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ
تَوْصِيَةً وَلَا إِلَى أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ﴿٥٠﴾

Meâl-i Şerifi

33- Hem bir delildir onlara ölü toprak. Biz ona hayat verdik ve ondan taneler çıkardık da ondan yiyip duruyorlar.

34- Biz orada hurmalıklardan, üzüm bağlarından bahçeler yaptık. İçlerinde pınarlardan sular fışkırttık.

35- (Bunu), Onun ürününden ve kendi elleriyle yaptıklarından yesinler diye (yaptık). Hâlâ şükretmeyecekler mi?

36- Yerin bitkilerinden, kendi nefislerinden ve daha bilemeyecekleri şeylerden bütün çiftleri yaratan Allah'ın şanı ne yücedir.

37- Gece de onlara bir delildir. Biz ondan gündüzü soyar çıkarırız, bir de bakarlar ki karanlığa dalmışlar.

38- Güneş de bir delildir ki kendi yolunda akıp gidiyor. İşte bu çok güçlü ve her şeyi bilen Allah'ın takdiridir.

39- Ay'a gelince, ona menziller tayin ettik. Nihayet o eski hurma salkımının çöpü gibi (yay haline) dönmüştür.

40- Ne güneşin aya çatması yaraşır, ne de gece gündüzü geçebilir; onların her biri kendi yörüngesinde yüzerler.

41- Onlar için bir delil de bizim, onların neslini dolu bir gemide taşımamızdır.

42- Yine kendileri için onun gibi binecek şeyler yaratmamızdır.

43- Eğer dilesek onları boğarız da o zaman ne onların feryadına yetişen bulunur, ne de onlar kurtarılır.

44- Ancak tarafımızdan bir rahmet ve bir zamana kadar yaşatmak başka.

45- Durum böyle iken onlara: "Önünüzdekinden ve arkanızdakinden korkun ki size rahmet edilsin" denildiği zaman,

46- Ve kendilerine Rablerinin âyetlerinden herhangi bir âyet geldiği zaman mutlaka ondan yüz çevirirler.

47- Onlara: "Allah'ın size rızık olarak verdiği şeylerden hayra harcayın" dendiği zaman, o kâfirler, müminler için: "Allah'ın dileyince doyurabileceği kimseyi biz mi doyuracağız? Siz apaçık bir sapıklık içinde değil de nesiniz?" dediler.

48- Yine onlar: "Eğer doğru söylüyorsanız bu (kıyamet) vaadi ne zaman?" diyorlar.

49- Onlar sadece bir tek çığlığa bakıyorlar, bir çığlık ki, onlar çekişip dururken kendilerini yakalayıverir.

50- O zaman bir vasiyette bile bulunamazlar. Ailelerine de dönemezler.

وَاٰيَةٌ **Hem bir âyet,** yani Allah Teâlâ'nın kudretinin büyüklüğüne ve ölüleri diriltebileceğine açık bir delil ve alamettir. لَهُمُ **Onlara,** o gafillere ve inkârcılara الْاَرْضُ الْمَيْتَةُ **o ölü arz,** arz, toprak bilinmektedir ki cansızdır. Hatta Hıcr Sûresi'nde وَتَرَى الْاَرْضَ هَامِدَةً *"Yeryüzünü sönmüş kül halinde görürsün."* (Hacc, 22/5) buyurulduğu üzere sönmüş bir taş halinde, hayat ile tamamen zıt bir durum ölüdür. Hele bir öğle sıcağında bir Arabistan çölünün manzarası düşünülürse onun hayattan ne kadar uzak olduğu görülür. Eğer tabiata kalsaydı o ölü toprakta bir ot bile bitmezdi. Fakat اَحْيَيْنَاهَا **biz ona hayat verdik.** Onda

hayat yarattık, bitkisel ve hayvansal organlarla dirilik, şenlik meydana getirdik.

Hayatın önce bir hücreden başladığını göstererek de buyuruluyor ki: وَاَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا **ve ondan, yani yerden bir dâne çıkardık.**

HABB: "Habbe" (dâne)nin cins ismidir ki, azına da çoğuna söylenir. Çoğulu "hubûb", onun çoğulu "hubûbat"tır. Dilimizde olduğu üzere özellikle buğday, arpa, pirinç, susam gibi yenen dânelerde yaygın olmakla beraber, genellikle ot ve çiçek tohumlarında da bilinmektedir. Kamus sahibi "Besâir"de der ki: "Hubub"un bir tekine "habbe" denilmesi, şey'in aslı ve öz maddesi olması itibarıyladır." Bu bakımdan bir "habbe" (dâne), hayatın ilk başlangıcı olan bir hücre (cellule) demektir. Burada da bu cinse işaretle اَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا *"ondan bir dâne çıkardık"* buyurulmuştur. Fen ilimleri açısından düşünüldüğü zaman yerin unsurlarından bir hayat hücreciğinin oluşumu, bir habbe (dâne)nin çıkması tabiî değildir. Tohumsuz bir hayat hücreciği tabiî olarak teşekkül edemez, (genération spontane'e olmaz). Gerçekten bir eksinin, kendiliğinden bir artı oluvermesi akla da uygun gelmez. Bununla beraber yerde hayat işi meydana geldiği için, yine fen ilimleriyle uğraşanlar derler ki: Fakat başlangıçta ilk tohumun, ilk hücrenin tabiat dışı olarak meydana gelmiş olduğunu kabul etmek zorunludur. İşte bu nokta doğrudan doğruya tabiatlar üzerinde hakim olan yüce yaratıcının ölülere hayat veren ilâhî kudretini gösterir. Bunun bir seçim olduğunu söylemek de aynı mânâyı ispat etmektir. Çünkü seçimin (insanın peygamber olarak gönderilmesinin) her derecesi tabiat üstü bir gelişme arzeder. (En'am Sûresi, 6/95. âyetinin tefsirine bkz.) Bu şekilde ölü toprağa bitkisel hayattan başlayan bir hayat verilip ondan dâneler çıkarıldığı ve böyle tek hücrelerden başlayan bu hayatın, insan hayatına doğru yetiştirilip geliştirildiği ince bir imtihan tarzında edebî bir vecize ile hatırlatılarak buyuruluyor ki: Ondan bir dâne çıkardık da فَمِنْهُ يَاْكُلُونَ **şimdi ondan yiyorlar.** Belli ki bu şöyle demektir: O insanları da yarattık da o dânelerden yiyip duruyorlar. Sonra onların birleşmesi ve gelişmesiyle bilhassa insan hayatının devam etmesinin ve gelişmesinin sebeplerine destek sağlandığı anlatılmak üzere de buyuruluyor ki وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ **hem onda, o yerde bahçeler yaptık.** O tek hücreli hayatı üretip, birleştirip, düzenleyerek birbirine girmiş güzel, hoş bağlar meydana getirdik. مِنْ نَخِيلٍ وَاَعْنَابٍ **Hurmalıklar ve üzümlükler, neler.** İşte bunlar bitkisel hayatın en mükemmel şekli ve insan zevklerinin en tatlı kaynaklarıdırlar. وَفَجَّرْنَا فِيهَا **Ve onda,** yani yerde yahut o bahçeler içinde مِنَ الْعُيُونِ **kaynaklardan çaylar, pınarlar akıttık** لِيَاْكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ **ki onun ürünlerinden, Allah'ın verdiği meyvesinden, gelirinden**

وَمَا عَمِلَتْهُ اَيْدِيهِمْ **ve ellerinin yaptığı** şirası, pekmezi ve teferruatı gibi **mamüllerinden yesinler,** faydalansınlar diye. Buna göre مِنْ ثَمَرِه de «لا» işareti vardır. Okurken burada durulmaz. Bununla beraber burada «ما» nın nâfiye (olumsuzluk edatı) olması da caiz görülmüştür. Buna göre مِنْ ثَمَرِه de durmak caiz (ج) olup mânâ şöyle olur: "Ürününden yesinler. Onu, onların elleri yapmadı". Yani o bağlara bakmaları, suyu ve çapası gibi işlerinde çalışmaları gerekirse de alıp istifade edecekleri o ürün, onların yapısı değil, Allah'ın vergisidir. اَفَلَا يَشْكُرُونَ **Hâlâ şükretmeyecekler mi?** Şirk ve nankörlükten vazgeçip tevhid ve iman ile ibadet ve kulluk etmeyecekler mi?

Abdülkadir Geylanî (k.s.) "Fütûhu'l-Gayb"da der ki: "Şükür ya dil, ya kalp veya organlarla olur."

Dil ile şükür: Nimetin Allah Teâlâ'dan olduğunu kabul ve yaratıklara nispeti terk etmektir. Ne kendine, ne güç, kuvvet ve kazancına, ne de senden başkasından ellerinde meydana gelenlerin hiç birine isnad etmemek. Çünkü sen de, onlar da hep o nimet için sebep, âlet ve vasıtasınız. Onu taksim eden, gönderen, var eden, onunla uğraştıran, sebepleri yaratan azîz ve celîl olan yüce Allah'tır. Kısmet eden O, veren O, var eden O'dur. Şükre en layık olan O'dur. Hediyeyi getiren uşağa bakılmaz, gönderen efendiye bakılır. Bu bakışı bilmeyenler hakkındadır ki يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِنَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْاٰخِرَةِ هُمْ غَافِلُونَ *"Onlar dünya hayatından görüleni bilirler. Ahiretten ise habersizdirler."* (Rum, 30/7) buyurmuştur. Zahire, sebebe bakıp da, ilmi ve anlayışı ondan ilerisine geçmeyen cahildir, eksiktir, aklı kısadır. Çünkü akıllıya akıllı denmesi, işin sonunu görmesi itibarıyladır.

Kalb ile şükür: Sende olan nimetlerin hepsinin, açıkta, gizlide, hareket ve sakinliğindeki menfaatlerin, lezzetlerin tamamının başkasından değil, ancak Allah'tan olduğuna sürekli bir itikadla sağlam bir şekilde bağlanmaktır ki, dilinle şükrün, kalbindeki şükrün tercümanı olur. وَاَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعَمَهُ ظَاهِرَةً وَبَاطِنَةً *"Allah, gizli ve açık olarak nimetlerini size bol bol vermiştir."* (Lokman, 31/20), وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللّٰهِ *"Sizde nimet adına ne varsa, hepsi Allah'tandır."* (Nahl, 16/53) ve وَاِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللّٰهِ لَا تُحْصُوهَا *"Allah'ın nimetlerini sayacak olsanız saymakla bitiremezsiniz."* (İbrahim, 14/34) buyuruluyor ki, mümin için Allah'tan başka nimet verici kalmaz.

Organların şükrüne gelince: Bütün organlarını yüce Allah'a ibadette hareket ettirip kullanmaktır. O halde Allah'tan yüz çevirme bulunan herhangi bir hususta yaratıklardan hiçbirine uymamak gerekir ki bu, nefsi, arzuyu, iradeyi,

uzun amelleri ve diğer yaratıkları içine alır. Allah'a itaati asıl ve uyulacak şey, O'nun dışındakileri de fer' (teferruat) ve tabi kılmak gibi ki, başka başka türlü yaparsan zorba, zalim ve Allah'ın hükmünün dışında hüküm vermiş olursun. وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَا اَنْزَلَ اللّٰهُ فَاُولٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ *"Her kim Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse, işte onlar kâfirlerdir."* (Mâide, 5/44)

سُبْحَانَ الَّذِى Bakara Sûresi (32. âyet) inde ve İsrâ Sûresi'nin başında (İsrâ, 17/1) açıklandığı üzere "sübhan" tesbihinin özel adıdır. Bununla beraber büyük hayret yerinde de kullanılır. Tesbih de tenzihin en ileri derecesidir. Yani herhangi bir lekeden, yaraşıksızlıktan itikatta, sözde, fiilde son derece tenzihtir. Bu şekilde, أُسَبِّحُ سُبْحَانَ *"tesbih ederim"* yahut سَبِّحُوا سُبْحَانَ *"tesbih ediniz"* anlamını ifade eden bu tesbihin, burada böyle sözün başında getirilmesi ne güzeldir!

Birincisi: Bu, bir taraftan şükretmeyenleri kınama, bir taraftan da şükredeceklere şükrün başının, mükemmel bir tenzih ile tevhid olduğunu öğretmektir.

İkincisi: Sıla yerinde anılan kudretin eserlerinin önemini vurgulamakla şükrü ge. ktiren sebepleri fazlasıyla tekittir.

Üçüncüsü: Eşleri yaratanın eşsizliğini, ortak ve benzerden münezzeh birliğini ispat eden edebî bir tıbak sanatı vardır: **Tesbih O yaradana** yahut ne yüce sübhandır O yaradan ki خَلَقَ الْاَزْوَاجَ كُلَّهَا **bütün o çiftlerin hepsini yarattı.**

EZVAC: "Zevc"in çoğuludur. Zevc, çift ve eş demektir ki, Ragıb'ın açıkladığı gibi, iki yakının her birine de ve bir diğerine benzer veya zıt olarak ilgili bulunan her şeye de denir.(1) Bu itibarla dünyadaki şeylerin hepsi, bir zıddı veya benzeri yahut da herhangi bir bileşiği ve karşıtı bulunması yönüyle çifttirler. Mesela cisim ve ruh, madde ve kuvvet, cevher ve araz, iç ve dış, yer ve gök, karanlık ve aydınlık, dünya ve ahiret gibi ki elektrik bile artı ve eksi diye ikiye ayrılıyor. O halde خَلَقَ الْاَزْوَاجَ *"Çiftleri yarattı"* demek, "bütün çeşit ve sınıflarıyla âlemi yarattı" demeye eşittir. Ancak burada asıl sevk, bütün âlemin yaratılışını anlatmak değil, bir ortak ve benzeri bulunan bütün eşlerin, bütün çiftlerin yaratılmış olduğunu ve dolayısıyla yaratılmışın yaratıcıya eş olamayacağını anlatatarak yaratıcının böyle şeylerden tenzih edilmiş olduğunu ve birliğini ispat etmektir. Bundan başka "ezvac" (çiftler) denmesinde diğer bir nükte daha vardır ki, insan hayatı için önceki nimetlerden daha fazla önem taşıyan evlenme nimetinin yaratılmasına işaretle şükre yöneltmeyi ifade eder. Nitekim

(1) Ragıb el-İsfahanî, a.g.e, 215-216.

çiftler şöyle açıklanıyor: O çiftleri ki مِمَّا تُنْبِتُ الْاَرْضُ **yerin bitirdiklerinden,** önceki âyette anlatılan ve anlatılmayan bitki ve ağaç çeşitleri, وَمِنْ اَنْفُسِهِمْ **ve kendi nefislerinden,** erkek ve dişi وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ **ve daha bilemeyecekleri şeylerden** ki ne göz görmüş, ne kulak işitmiş, ne de bir insanın hatırına gelmiştir.

وَاٰيَةٌ لَهُمُ الَّيْلُ **Onlara bir delil de gecedir.** Mekânda tecelli eden (görülen) ilâhî kudreti hatırlattıktan sonra, bununla da zamanda tecelli eden ilâhî kudrete işaret buyuruluyor. Şöyle ki: نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ **Ondan gündüzü yüzeriz.** "Selh سلخ kelimesi, biri diğerinin lazımı iki mânâ ile kullanılır saymak çıkarmak: سَلَخْتُ الاِهَابَ عَنِ الشَّاةِ denilir ki, "koyundan deriyi yüzdüm, soydum, giderdim" demek olur. Diğerinde ise سَلَخْتُ الشَّاةَ عَنِ الاِهَابِ "Koyunu deriden soydum" denilir ki, açtım, meydana çıkardım demek olur. Türkçe'de de "elmayı soydum" yahut "elmanın kabuğunu soydum" dediğimize göre, biz de "soymak" kelimesinde bu iki şekli, farklı farksız kullanıyoruz demektir. Burada her iki mânâ ile de tefsir edilmiştir ki, ikisi de doğrudur. Birincisine göre geceden gündüzün yüzülmesi, bir kurbanın derisi yüzülüyormuş gibi çevreden ışığın sıyrılıp sönmesiyle, asıl yokluğu hatırlatan karanlığın ortaya çıkışı, yani akşam olma hadisesi demek olur ki, فَاِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ **"derken bir de bakarlar ki, onlar karanlığa dalmışlardır"** sözünde takib ve müfâcee (hemen arkasından ve birden bire oluş) bu mânâda açık olduğundan tefsircilerin çoğu bu yönü tercih etmişlerdir. Bu şekilde gece yalnız bir korkutma delili olarak hatırlatılmış oluyor. İkinci mânâya göre ise geceden gündüzün yüzülmesi, karanlık içinden aydınlığın çıkarılması, yani sabah olma hadisesi olmuş oluyor ki, bunda ölülere hayat vermekten örnek olan bir müjde neşesi vardır. Nitekim "geceler gebedir" denilir. Buna göre فَاِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ *"Bir de bakarlar ki onlar karanlığa dalmışlardır."* ifadesi, yine aynı günün sonunun geceye varacağını göstermiş olur.

وَالشَّمْسُ **Güneş de, bir âyettir.** Yani gece ve gündüzün sebebi gibi görünen güneş de Allah'ın kudretine bir delildir. تَجْرِى لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا **Kendisi için takdir edilen bir müstekar için cereyan ediyor (akıp gidiyor).** Güneşin bu akışının yalnız mekanda hareketi diye anlamamalı, mekan ve zamanla ilgili bütün eserleri ve durumlarıyla varlık âleminde sürüp gitmesi mânâsına anlamalıdır. Mesela ışık ve ısı yayması da onun bir cereyanı (akışı)dır.

MÜSTEKARR: Mimli masdar, ismi zaman, ismi mekan olabildiği, «لا» da birkaç mânâya geldiği için, bu ifade birçok mânâlara uygundur.

Birincisi: Güneş kendisi için takdir ve tahsis edilmiş ve istikrar sebebiyle, yani sabit bir karar, düzenli bir kanun ile cereyan eder. Hesapsız, başı boş, kör

bir tesadüf ile değil.

İkincisi: Bir istikrar için, yani kendi âleminde bir karar ve ölçü meydana getirmek hikmet ve gayesiyle yahut sonunda bir sükunete erip durmak için cereyan ediyor (akıp gidiyor).

Üçüncüsü: İsmi zaman olduğuna göre kendine mahsus bir istikrar zamanı için, yani duracağı bir vakte, belirli bir zamana kadar cereyan eder ki, bu vakit, إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ *"Güneş toplanıp dürüldüğü zaman."* (Tekvir, 81/1) ifadesindeki vakittir.

Dördüncüsü: İsmi mekan olduğuna göre, kendine özgü bir istikrar yerine mahsus, yani yerinde sabit olarak cereyan eder, kendi ekseninde döner yahut kendisinin karargahı olan âlemin menfaatleri için cereyan eder. Bu mânâda vatana hizmet için bir teşvik de vardır. Nihayet birinci «لام» "ilâ" mânâsına olmak üzere şu mânâ da vardır: Kendisi için bir istikrar noktasına doğru gitmektedir. Tatbiki, birkaç şekilde açıklamaya muhtemel bulunan bu mânâya göre, güneşin diğer bir merkeze doğru hareket etmekte bulunduğu da anlaşılabiliyor. Nitekim bir hadis-i şerifte de مُسْتَقَرُّهَا تَحْتَ الْعَرْشِ "Güneşin istikrar yeri Arş'ın altındadır."[1] diye rivayet edilmiştir.

ذٰلِكَ **İşte o,** şaşırtıcı cereyan تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ **o azîz ve alîm olan Allah'ın takdiridir.** Yani kudretiyle her şeye galib ve hakim ve ilmiyle her şeyi kuşatmış olan ve sana Kur'ân'ı indirip doğru yolu gösteren Allah'ın takdiri, yani bütün sınırlarını ve genişliklerini bilip biçmesiyledir. Yoksa ne yaptığını bilmez, kör bir tabiatın eseri değil, bizzat ezelî bir müessir (etken) hiç değildir.

وَالْقَمَرَ **Aya gelince** قَدَّرْنَاهُ مَنَازِلَ **ona konak konak ölçü biçmişizdir.** O güneş gibi istikrarlı bir şekilde akıp gitmez. Ona birtakım konaklar ve her konaklamaya göre bir ölçü tayin etmişizdir. Gezegendir, her gün bir konak yerine gelir, her konağa göre bir şekilde görünür. Araplar, ayın konaklarını şunlarla saymışlardır: Şertan, butayn, süreyya, deberan, hek'a, hen'a, zira', nesre, tarf, cebhe, zübre, sarfe, avva, simâk, gafir, zubânâ, iklîl, kalb, şevle, neâim, belde, sa'düzzâbih, sa'dübüla', sa'düssüud, sa'dül'ahbiye fer'uddelvil, muahhar, reşa. Bunlardan her gece bir konağa konar da geleceğe kadar nuru (aydınlığı) arta arta, sonra da eksile eksile son konakta -ki kavuşumdan öncedir- iyice incelir, kavislenir. حَتّٰى عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ **Nihayet dönüp eski urcun gibi olana kadar.**

URCÛN: Eğri salkım çöpü demektir. Özellikle hurma salkımının dip çöpü

(1) Buharî, Tevhid, 23; Müslim, İman, 251.

ki eskisi, yani geçen seneninki, daha ince, daha eğri, daha renkli olur. Bu benzetme, çok şaşırtıcı bir güzelliktedir. Zannedildiği gibi hilâlin ilk ve son şeklini göstermekle kalmıyor, Ay'ın o konaklarda giderken dünya etrafında bir ayda kat ettiği yörüngenin bir hattını da göstermiş oluyor.

Eski denilmekle bu yörünge üzerinde Ay'ın her konaktaki hacmi de hayal ettirilmiş bulunuyor ki, eski astronomiciler bu benzetmenin inceliğini kavrayamazlardı. Bu takdir o kadar güzel ve bu vazife dağılımı o kadar yerindedir ki لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِى لَهَٓا اَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ **ne güneşin kendisine aya çatmak yaraşır,** وَلَا الَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ **ne gece gündüzün önüne geçer.** وَكُلٌّ فِى فَلَكٍ يَسْبَحُونَ **Hepsi bir felekte (yörüngede) yüzerler.** Biri diğerine çarpmaz, vazifeleri o kadar güzel ve düzenli dağıtılmıştır. يَسْبَحُونَ *"yüzerler"* çoğul kipiyle getirilmekle hepsinden maksadın, yalnız güneş ve aydan her biri değil, bütün gök cisimleri olduğu anlatılmıştır. Bu bakımdan yeni astronomi kanunlarına işaret eden bu âyetin bir benzeri Enbiyâ Sûresi'nde geçmiş olduğundan (Enbiyâ, 21/33) âyetinin tefsirine bakınız.

Yalnız güneşin yüzdüğü felek nedir? Bu bir yörünge olduğuna göre, onun da bir gezegen olması gerekmiyor mu? diye sorulabilir. Gerçi ekseni etrafında da dönme yeri mânâsına yörünge denebilirse de bundan zahir (açık) olan, güneşin yukarda anlatıldığı üzere, hadis-i şerifin gösterdiği gibi arşın altında diğer bir istikrar yerine, bir merkeze doğru hareket ettiğini ve dolayısıyla onun yüzdüğü feleğin de ona olan yörünge ve hareket yeri olduğunu kabul etmek gerekir.

وَاٰيَةٌ لَهُمْ اَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِى الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ ***Bizim, dolu gemide nesillerini taşımamız da kendileri için bir delildir.*** "Dolu gemi" denilince önce Hz. Nuh'un gemisi hatıra gelir. Fakat burada ذُرِّيَّتَهُمْ *"nesilleri"* kaydı, bunu kastetmeye engeldir. Bu karîne (ipucu) ile burada "dolu gemi", hamile kadınların rahimlerinden mecazdır, beliğ bir istiâredir. Evet babanın sülbünden (belinden) bir tufan ile atılan nesiller, anaların rahimlerinde Hz. Nuh'un gemisi gibi bir kurtuluş gemisi bulur. وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ ***Kendileri için onun gibi binecek şeyler de yarattık.*** Bu bütün deniz ve kara bineklerini içine alır.

وَاِنْ نَشَاْ نُغْرِقْهُمْ **Ve dilesek onları,** o nesilleri dolu gemi gibi olan rahimlerde, kendilerini de onun gibi bindikleri gemilerde **boğarız** فَلَا صَرِيخَ لَهُمْ **da ne o nesiller için bir feryatçı, bir feryad eden** veya feryada yetişen **bulunur** وَلَا هُمْ يُنْقَذُونَ **ne de berikiler boğulmakta oldukları denizden kurtarılırlar.** اِلَّا رَحْمَةً

مِنَّا وَمَتَاعًا اِلٰى حٖينٍ **Ancak bizden bir rahmet ile ve bir zamana kadar yaşatmak için olursa başka.** Ancak o takdirde kurtarılırlar.

وَاِذَا قٖيلَ لَهُمُ اتَّقُوا ... *"Onlara: Korunun... dendiği zaman..."* Objektif ve yaratılışla ilgili delillerden sonra Allah'ın indirdiği âyetlerden de yüz çevirdiklerini açıklamadır.

وَاِذَا قٖيلَ لَهُمْ اَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللّٰهُ قَالَ الَّذٖينَ كَفَرُوا ... ***"Onlara: Allah'ın size verdiği rızıktan infak edin dendiği zaman inkâr edenler dediler ki..."*** Bu âyetin zındıklar hakkında indiği söylenir. Mekke'de birtakım zındıklar, sadaka ve yardım için teşvik edildiklerinde Allah fakir edecek, biz besleyeceğiz öyle mi? diye böyle küfür ederlermiş ki, bu zındıkların eski İran'dan aksetmiş olmaları gerektir. وَيَقُولُونَ **Bir de derler ki** مَتٰى هٰذَا الْوَعْدُ **ne zaman bu vaad?** Bu ölülerin dirilmesi, bu Allah'ın huzuruna getirilme vaadi اِنْ كُنْتُمْ صَادِقٖينَ **eğer doğru iseniz,** yani böyle diyerek alay etmek isterler. مَا يَنْظُرُونَ اِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً **Fakat başka değil, bir tek çığlığa bakıyorlar.** Ki ilk üfürülüşü, yani sûrun birinci üfürülüşü. Bir çığlık ki تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ «يَخْتَصِمُونَ» un idgamıdır. Yani **bir çığlık ki, onlar birbirlerine geçmiş çekişip dururlarken kendilerini alıverir.** فَلَا يَسْتَطٖيعُونَ تَوْصِيَةً **O zaman artık bir tavsiyeye,** -hiçbir işleri hakkında bir kelime vasiyet etmeye- **bile güçleri yetmez.** وَلَٓا اِلٰٓى اَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ **Ailelerine de dönecek değiller.**

وَنُفِخَ فِى الصُّورِ فَاِذَا هُمْ
مِنَ الْاَجْدَاثِ اِلٰى رَبِّهِمْ يَنْسِلُونَ (51) قَالُوا يَا وَيْلَنَا مَنْ بَعَثَنَا
مِنْ مَرْقَدِنَا هٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمٰنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ (52) اِنْ كَانَتْ
اِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَاِذَا هُمْ جَمٖيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ (53) فَالْيَوْمَ
لَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْـًٔا وَلَا تُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (54)
اِنَّ اَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فٖى شُغُلٍ فَاكِهُونَ (55) هُمْ وَاَزْوَاجُهُمْ

فِي ظِلَالٍ عَلَى الْأَرَائِكِ مُتَّكِئُونَ ﴿٥٦﴾ لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ
وَلَهُمْ مَا يَدَّعُونَ ﴿٥٧﴾ سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبٍّ رَحِيمٍ ﴿٥٨﴾
وَامْتَازُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٩﴾ أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي
آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٦٠﴾
وَأَنِ اعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَلَقَدْ أَضَلَّ
مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا أَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْقِلُونَ ﴿٦٢﴾ هَذِهِ جَهَنَّمُ
الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٦٣﴾ اصْلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ
﴿٦٤﴾ الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَى أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ
أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلَى أَعْيُنِهِمْ
فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَأَنَّى يُبْصِرُونَ ﴿٦٦﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ
عَلَى مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَاعُوا مُضِيًّا وَلَا يَرْجِعُونَ ﴿٦٧﴾

Meâl-i Şerifi

51- Sûr'a üfürülmüştür, bir de ne baksınlar kabirlerinden Rablerine doğru akın ediyorlar.

52- Onlar: "Eyvah başımıza gelenlere! Mezarımızdan bizi kim kaldırdı? O Rahmân'ın vaad buyurduğu işte bu imiş. Gönderilen peygamberler de doğru söylemişler" derler.

53- Başka değil, sadece bir tek çığlık olmuş, derhal hepsi toplanmış huzurumuza getirilmişlerdir.

54- Artık bugün hiç kimseye zerre kadar zulmedilmez. Ancak

yaptıklarınızın cezasını çekeceksiniz.

55- Gerçekten cennetlik olanlar bugün bir meşguliyet içinde zevk etmektedirler.

56- Kendileri ve eşleri gölgelerde koltuklar üzerine kurulmuşlardır.

57- Onlara orada bir meyve vardır. İsteyecekleri her şey onlarındır.

58- (Onlara) Rahîm olan Rab'den "selâm" sözü vardır.

59- Ey günahkârlar! Bugün siz bir tarafa ayrılın.

60, 61- "Ey Âdemoğulları! Şeytana tapmayın, o size apaçık bir düşmandır ve bana kulluk edin, doğru yol budur, diye size and vermedim mi?" (buyurulacak)

62- Böyle iken o sizden birçok nesilleri yoldan çıkardı. Ya o zaman düşünmüyor muydunuz?

63- İşte bu size vaad edilen cehennemdir.

64- Bugün yaslanın ona bakalım inkâr ettiğiniz için.

65- Bugün biz onların ağızlarını mühürleriz de neler kazandıklarını bize elleri söyler, ayakları da şahitlik eder.

66- Hem dileseydik gözlerini üzerinden silme kör ediverirdik de yola dökülürlerdi. Fakat nereden görecekler?

67- Yine dileseydik oldukları yerde kılıklarını değiştirirdik de ne ileri gidebilirlerdi, ne de geri dönebilirlerdi.

وَنُفِخَ فِى الصُّورِ *"Sûra üfürülür."* İkinci üfürüş: ثُمَّ نُفِخَ فِيهِ اُخْرٰى فَاِذَاهُمْ قِيَامٌ يَنْظُرُونَ *"Sonra ona bir daha üfürülür, bu kere de o yıkılanlar kalkmış, bakıyorlardır."* (Zümer, 39/68), فَالْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ نَفْسٌ ... *"O gün hiç kimseye zulmedilmez..."* Burada تَعْمَلُونَ a kadar o gün onlara söyleneceği hikâye etmektir. اِنَّ اَصْحَابَ الْجَنَّةِ **Haberiniz olsun ki, cennetlikler,** salih amellerle cennete sahip olanlar. Gerçi cennete girmek, esas itibarıyla Allah'ın lütfuyladır. Fakat وَلَا تُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ *"ancak yaptıklarınızın cezasını çekeceksiniz"* buyurulması itibarıyla burada bu mânâ hatırlatılmıştır. فَاكِهَةٌ *"meyve"* denmesi de sırf zevkten çok, çalışmanın meyvesine işaret eder. الْاَرَائِكِ **Erîkeler.** Erike, haclede, yani gelin odasında döşenen süslü koltuktur. وَلَهُمْ مَا يَدَّعُونَ **Ve onlara iddia ettikleri, istedikleri var,** davayı kazandılar, yani سَلَامٌ **selam var** قَوْلًا مِنْ رَبٍّ رَحِيمٍ **Rahîm olan, yani sonunda müminleri rahmetiyle murada erdiren** ve ortağı benzeri olmayan **bir Rabden doğrudan doğruya söylenen bir selam.** Bir hadis-i şerifte Hz. Peygamber (s.a.v.) demiştir ki: "Cennet ehli nimetleri içinde zevke ererlerken kendilerine bir nur parıldar, başlarını kaldırır bakarlar ki üzerlerinden Rab, kendilerini cemalinin şerefi ile şereflendirmiş. السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا اَهْلَ الْجَنَّةِ *"Ey cennet ehli!*

Selam üzerinize olsun."[1] buyuruyor. İşte سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبٍّ رَحِيمٍ ilâhî sözü budur. Bunun üzerine onlara nazar buyurur, onlar da O'na bakarlar ve baktıkları müddetçe diğer nimetlerden hiçbir şeye iltifat etmezler. Ta perdeleninceye kadar ki, o zaman da üzerlerinde ve yurtlarında nur bâki kalır. أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا **Sizden birçok nesilleri şaşırttı,** yani birçok toplumların ahlâklarını bozdu. اَلْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَى أَفْوَاهِهِمْ... ***"Bugün biz onların ağızlarını mühürleriz..."*** İşte Nur Sûresi'nde يَوْمَ تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ أَلْسِنَتُهُمْ وَأَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ *"O gün onların dilleri, elleri ve ayakları, işledikleri şeyler hakkında kendilerine şahitlik ederler."* (Nur, 24/24) buyurulan gün, bu gündür. وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلَى أَعْيُنِهِمْ ***"Eğer dileseydik gözlerini üzerinden silme ederdik."*** Bu da ahirete ait zannedilmiş ise de dünyaya ait bir tehdit olarak مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً **"bir tek çığlığa bakıyorlar"** sözüne atfedilmiş olması, mânâ itibarıyla daha uygundur. Yani ahirette öyle olacağı gibi biz de dilersek şimdi o nankörlüğü yapan, "Allah dileseydi onları doyururdu" diyen kâfirlerin gözlerini büsbütün siler, kör ediverirdik فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ **de yola dökülürlerdi,** yola gelmekte yarış ederlerdi. Çünkü her küfredenin gözü kör edilivermiş olsaydı, bu bir sığındırma olur, hepsi imana gelirdi. فَأَنَّى يُبْصِرُونَ **Fakat o kâfirler nerden görecekler?** Burada "görmez" kalb gözü ile tefsir edilmiştir. Yani o kadar ilâhî delilleri görmeyen o basiretsiz kâfirler, bunu böyle yapabileceğimizi idrak etmezler.

وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَى مَكَانَتِهِمْ **Dilesek onları tam kuvvetleri çağında mesh de ediverir (kılıklarını değiştirir) oldukları yere donduruverirdik de** فَمَا اسْتَطَاعُوا مُضِيًّا وَلَا يَرْجِعُونَ **ne geçebilir ne dönebilirlerdi.** Şu halde böyle irade buyurulmuyorsa yapılamayacağından değil, cezaları ahirette verileceği içindir.

Bununla beraber:

وَمَنْ نُعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٨﴾ وَمَا عَلَّمْنَاهُ
الشِّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ مُبِينٌ ﴿٦٩﴾
لِيُنْذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧٠﴾

(1) İbn Mâce, Mukaddime, 13.

اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ اَيْدٖينَٓا اَنْعَامًا فَهُمْ لَهَا مَالِكُونَ
﴿٧١﴾ وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَاْكُلُونَ ﴿٧٢﴾ وَلَهُمْ
فٖيهَا مَنَافِعُ وَمَشَارِبُ اَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللّٰهِ
اٰلِهَةً لَعَلَّهُمْ يُنْصَرُونَ ﴿٧٤﴾ لَا يَسْتَطٖيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ
جُنْدٌ مُحْضَرُونَ ﴿٧٥﴾ فَلَا يَحْزُنْكَ قَوْلُهُمْ اِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ
وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٦﴾ اَوَلَمْ يَرَ الْاِنْسَانُ اَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَاِذَا هُوَ
خَصٖيمٌ مُبٖينٌ ﴿٧٧﴾ وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِ
الْعِظَامَ وَهِيَ رَمٖيمٌ ﴿٧٨﴾ قُلْ يُحْيٖيهَا الَّذٖٓي اَنْشَاَهَٓا اَوَّلَ مَرَّةٍ
وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلٖيمٌ ﴿٧٩﴾ اَلَّذٖي جَعَلَ لَكُمْ مِنَ الشَّجَرِ الْاَخْضَرِ
نَارًا فَاِذَٓا اَنْتُمْ مِنْهُ تُوقِدُونَ ﴿٨٠﴾ اَوَلَيْسَ الَّذٖي خَلَقَ السَّمٰوَاتِ
وَالْاَرْضَ بِقَادِرٍ عَلٰٓى اَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلٰى وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلٖيمُ
﴿٨١﴾ اِنَّمَٓا اَمْرُهُٓ اِذَٓا اَرَادَ شَيْـًٔا اَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٨٢﴾
فَسُبْحَانَ الَّذٖي بِيَدِهٖ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

Meâl-i Şerifi

68- Bununla beraber kimin ömrünü uzatıyorsak, yaratılışta onu (güç

ve kuvvetini alarak) tersine çeviriyoruz. Hâlâ akıllanmayacaklar mı?

69- Biz ona şiir öğretmedik. Bu ona yaraşmaz da... O sadece bir öğüt ve apaçık bir Kur'ân'dır.

70- (Bu), diri olanları uyarmak ve kâfirlere de azab sözünün hak olması içindir.

71- Şunu da görmediler mi: Biz onlar için kudretimizin meydana getirdiklerinden birtakım hayvanlar yaratmışız da onlara sahip bulunuyorlar.

72- Onları, kendilerinin hizmetine vermişiz de, hem onlardan binekleri var, hem de onlardan yiyorlar.

73- Onlarda daha birçok menfaatleri ve türlü içecekleri de var. Hâlâ şükretmeyecekler mi?

74- Onlar, Allah'tan başka birtakım ilâhlar edindiler. Güya yardım olunacaklar.

75- Onların, onlara yardıma güçleri yetmez. Kendileri ise onlar için bazı askerlerdir.

76- O halde onların sözleri seni üzmesin. Biz onların içlerini de biliriz, dışlarını da.

77- İnsan, kendisini bir damla sudan yarattığımızı görmedi mi de, şimdi apaçık bir hasım kesildi?

78- Yaratılışını unutarak bize bir de mesel fırlattı: "Kim diriltecekmiş o çürümüş kemikleri?" dedi.

79- De ki: "Onları ilk defa yaratan diriltecek ve o her yaratmayı bilir."

80- Size o yeşil ağaçtan bir ateş yapan O'dur. Şimdi siz ondan tutuşturmaktasınız.

81- Gökleri ve yeri yaratan, onlar gibisini yaratmaya kâdir değil midir? Elbette kâdirdir. Çünkü o her şeyi yaratandır, her şeyi bilendir.

82- O'nun emri, bir şeyi dileyince ona sadece "Ol!" demektir. O da hemen oluverir.

83- O halde her şeyin mülkü ve tasarrufu (hükümranlığı) elinde bulunan Allah'ın şanı ne yücedir. Siz de yalnız O'na döndürüleceksiniz.

وَمَنْ نُعَمِّرْهُ **Bununla beraber her kimin ömrünü uzatıyorsak;** gençlik çağında almayıp uzun ömürle yaşatıyorsak نُنَكِّسْهُ فِى الْخَلْقِ **yaratılışta tepesi üstü dikiyoruz.** Yani başlangıçtakinin, gençliğin aksine olarak günden güne kuvvetten düşürüp zayıflığını artırıyor, ölüme doğru yürütüyoruz. اَفَلَا يَعْقِلُونَ **Hâlâ akıllanmayacaklar mı?** Bunu yapan kudretin daha önce o gözle silmeyi ve kılık değiştirmeyi de yapabileceğini anlayıp da doğru yolu tutmayacaklar mı? وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ **Biz ona, yani peygambere şiir öğretmedik.** Bu söylenenleri bir

şiir saymamalıdır. Kur'ân'ın ne söz olarak, ne de mânâ olarak şiir olmadığı açıktır. Bir kere Kur'ân'ın sözlerinde şiir sözünün vezin ve kafiyesi yoktur. Mânâ bakımından ise şiir, gerçek olup olmadığı aranmaksızın hoşlandırmak veya tiksindirmek, coşturmak veya küstürmek gibi hisleri gıcıklayan hayalî kuruntulara, zanna dayanan kıyaslara, duygu oyunlarına aittir. Kur'ân ise Hakk'ın doğru yolunu gösteren hikmetler ve hükümler ile irfan nuru, kesin iman rehberi bir ilâhî yadigârdır. Fakat kâfirlerin birçokları onu bir şiir gibi düşünmek ve düşündürmekte ısrar ettikleri ve bu şekilde peygamberi bir şair gibi tanıttırmak istedikleri için buyuruyor: Biz ona şiir öğretmedik. وَمَا يَنْبَغِى لَهُ **Hem o , ona yaraşmaz da.** Çünkü وَالشُّعَرَٓاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُنَ *"Şairlere gelince onlara da azgınlar uyar."* (Şuara, 26/224). Ne peygamberlik makamına şairlik yaraşır, ne de Kur'ân'a şiir demek.

اِنْ هُوَ **O Kur'ân başka değil,** اِلَّا ذِكْرٌ **ancak bir zikir;** sırf Allah tarafından bir öğüt ve irşad وَقُرْاٰنٌ مُبِينٌ **ve apaçık bir Kur'ân'dır.** İbadetlerde ve ibadethanelerde okunacak Allah kelâmıdır. لِيُنْذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا **Hayatı, yani aklı, duygusu olanı korkutup, gafletten uyandırmak,** وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ **küfürde ısrar ile kâfirlik edenler aleyhine azab sözünün hak olması için.** Bundan önce çoklarına olduğu gibi azab ile hükmün vacib olması için.

... اَوَلَمْ يَرَوْا **Şunu da mı görmediler,** o gafiller ki, uyanmıyorlar. اَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ اَيْدِينَٓا اَنْعَامًا **Biz kendileri için ellerimizin yaptığı şeylerden,** yani başka hiçbir sanatın katkısı olmayıp, doğrudan doğruya kendimizin **var ettiğimiz nimetlerden en'am, yumuşak hayvanlar yarattık...** Bu hatırlatmada birçok yönlerden incelikler vardır ki, bunu tefsirden çok, okuyanların zevki takdir edecektir.

... اَوَلَمْ يَرَ الْاِنْسَانُ *"İnsan, kendisini bir damla sudan yarattığımızı görmedi mi?"* Rivayet olunuyor ki Ubey b. Halef Hz. Peygamber (s.a.v.)'in huzuruna bir çürümüş kemikle gelmiş, onu eliyle ufalayarak "Allah bunu böyle çürüdükten sonra diriltir der misin?" demiş. "Evet, seni de diriltir ve ateşe kor." buyurmuş ve bu âyet, bu sebeple inmiştir. وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ **Ve O, yaratmanın hepsini hakkıyla bilir.** Yani her yarattığını bütün incelikleriyle, her birinin toplanan ve dağılan bütün parçaları, usul ve fürûu (aslı ve dalları), durumları, halleri, niceIikleri, miktarları, her türlü özellikleriyle bilir. Her yaratmayı, yaratmanın her türlüsünü bilir, maddeli maddesiz, âletli âletsiz, örnekli örneksiz, gerek ilkin, gerek sonra her çeşidini bilir. Bütün mesele bundan ibarettir. اَلَّذِى جَعَلَ لَكُمْ مِنَ الشَّجَرِ الْاَخْضَرِ نَارًا **O Allah, size yeşil ağaçtan bir ateş yaptı.** Meşhur olan bu ağaç,

"merh" ile "afar" denilen iki ağaçtır ki, ikisi de yemyeşil, suları damlarken merh çakmak yerinde afare sürtülmek suretiyle ateş çıkarılır, bedevîlerce bilinmektedir. Bunun birini erkek, birini dişi yerinde de varsaymışlardır. Bununla beraber فِى كُلِّ شَجَرٍ نَارٌ وَاسْتَمْجَدَ الْمَرْخُ وَالْعَفَارُ "Her ağaçta bir ateş vardır. Fakat merh ile afar bol bulmuştur" diye bir mesel vardır. Bu bakımdan bazı tefsirciler demişlerdir ki, ağaçtan maksat cinstir. Merh ve afar misal yoluyla anılmıştır. Ancak burada dikkate değer nokta şudur ki, bundan maksat ağaçtaki odun veya kömürü göstermek değil, sürtme ve temas ile yeşil ağaçtan meydana gelen hararet ve tutuşmayı anlatmaktır. Bu ise şimdi bildiğimize göre bir elektrik olayıdır. Demek ki bu şekilde âyet elektriğe işaret etmiş ve bu işaretten كُنْ "ol" emrini anlamaya zihinleri yaklaştırmak için bir misal de verilmiş oluyor. فَاِذَآ اَنْتُمْ مِنْهُ تُوقِدُونَ **Yapmış da siz ondan çakıp çakıp hemen tutuşturuyorsunuz.** Yani bilfiil deneyle bildiğiniz şüphesiz bir ateş. Demek ki sırf teorik akıl ile bilinemeyecek gerçekler deneyle ortaya çıkar.

اَوَلَيْسَ الَّذِى خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ بِقَادِرٍ عَلٰٓى اَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ **Hem o gökleri ve yeri, yani bütün şu âlemi yaratmış olan Allah, onların benzerini, onlar gibisini,** yani o çürümüş insanlar gibi küçüğünü, hatta bütün o âlemin benzerini diğer bir yaratış ile, **yine yaratmaya kâdir değil midir?** بَلٰى **Evet kâdirdir.** وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ **Ve o, öyle yaratan, öyle bilendir.** اِنَّمَآ اَمْرُهُٓ اِذَآ اَرَادَ شَيْـًٔا اَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ **O'nun emri, bir şeyi dileyince ona sadece "ol!" demektir. O hemen oluverir.** فَسُبْحَانَ الَّذِى بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَىْءٍ **O halde tesbih O'na, her şeyin hükümranlığı elinde bulunan, her şeyde dilediği gibi tasarruf eden Sübhan'a (şanı yüce Allah'a) dır.** وَاِلَيْهِ تُرْجَعُونَ **Hep de döndürülüp O'na götürüleceksiniz.** O'na يٰسٓ Yasin sahibi (Habib Neccar) gibi koşa koşa iman ve İslâm ile, kendi rızasıyla dönüş yaparak, bağışlanmaya ve ikrama kavuşmak istemeyenler de sonunda zorla döndürülecekler, yakalanıp O'nun yüce huzuruna götürülecekler, hesapları görülüp cezaları verilecektir.

İbnü Abbas hazretlerinden rivayet edilmiştir ki يٰسٓ Yasin hakkında rivayet edilen faziletlerin, niçin ona mahsus olduğunu bilmiyordum, bu âyet için inmiş.

Melekût (hükümranlık) yukarılarda da geçtiği üzere "mülk"ün mübalağa sigasıdır ki, tam bir hakimiyetle saltanatın idare sırları demektir.

Şimdi bu melekût ve döndürülmeye bir açıklama olmak üzere "Vessâffâti" Sûresi başlıyor.

Sâffât Sûresi

Mekke Döneminde İndi

Âyet Sayısı: 182

Sâffât Sûresi Mekke döneminde inmiştir.

Âyetleri : Basralılar'a göre yüz seksen bir, diğerlerine göre yüz seksen ikidir.

Kelimeleri : Sekiz yüz altmıştır.

Harfleri : Üç bin sekiz yüz yirmi altıdır.

Fâsılası : ا ، د ، ق ، ب ، ن ، م harfleridir.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

وَالصَّٓافَّاتِ صَفًّاۙ ﴿١﴾ فَالزَّاجِرَاتِ زَجْرًاۙ ﴿٢﴾ فَالتَّالِيَاتِ ذِكْرًاۙ

(٣) إِنَّ إِلٰهَكُمْ لَوَاحِدٌ (٤) رَبُّ السَّمٰوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ الْمَشَارِقِ (٥) إِنَّا زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِزِينَةٍ
الْكَوَاكِبِ (٦) وَحِفْظًا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍ (٧) لَا يَسَّمَّعُونَ
إِلَى الْمَلَإِ الْأَعْلٰى وَيُقْذَفُونَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ (٨) دُحُورًا وَلَهُمْ
عَذَابٌ وَاصِبٌ (٩) إِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَأَتْبَعَهُ شِهَابٌ ثَاقِبٌ
(١٠) فَاسْتَفْتِهِمْ أَهُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ مَنْ خَلَقْنَا إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ
طِينٍ لَازِبٍ (١١) بَلْ عَجِبْتَ وَيَسْخَرُونَ (١٢) وَإِذَا ذُكِّرُوا
لَا يَذْكُرُونَ (١٣) وَإِذَا رَأَوْا آيَةً يَسْتَسْخِرُونَ (١٤) وَقَالُوا إِنْ هٰذَا
إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ (١٥) أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا أَإِنَّا لَمَبْعُوثُونَ
(١٦) أَوَآبَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ (١٧) قُلْ نَعَمْ وَأَنْتُمْ دَاخِرُونَ (١٨) فَإِنَّمَا هِيَ
زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ فَإِذَا هُمْ يَنْظُرُونَ (١٩) وَقَالُوا يَا وَيْلَنَا هٰذَا يَوْمُ
الدِّينِ (٢٠) هٰذَا يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ (٢١)

Meâl-i Şerifi

1- Andolsun o saf bağlayıp duranlara.
2- O haykırıp da sürenlere.
3- Ve o yolda zikir okuyanlara.
4- Ki sizin ilâhınız birdir.
5- O, göklerin, yerin ve aralarındakilerin Rabbidir, bütün doğuların

da Rabbidir.

6- Gerçekten biz dünya göğünü (o yakın göğü) bir zinetle, yıldızlarla süsledik.

7- Onu her inatçı şeytandan koruduk.

8- Onlar yüksek (melekler) topluluğunu dinleyemezler. Her taraftan kovulup atılırlar.

9- Uzaklaştırılırlar. Onlara ardı arkası kesilmez bir azab vardır.

10- Ancak kulak hırsızlığı yapanlar olur. Onu da yakıcı bir alev takip eder.

11- Şimdi onlara sor: "Yaradılışça kendileri mi daha çetin, yoksa bizim yarattıklarımız mı?" Gerçekten biz onları cıvık bir çamurdan yarattık.

12- Fakat sen onlara şaşıyorsun, ama onlar (seninle) eğleniyorlar.

13- Kendilerine hatırlatıldığında da düşünmüyorlar.

14- Bir mucize gördükleri zaman da eğlenceye alıyorlar.

15- Ve diyorlar ki: "Bu apaçık büyüden başka bir şey değildir."

16- "Öldüğümüz ve bir toprakla bir yığın kemik olduğumuz zaman mı biz tekrar dirilecekmişiz?"

17- "Önceki atalarımız da mı?.."

18- De ki: "Evet, hem de sizler çok aşağılanmış olarak (dirileceksiniz)."

19- Çünkü O (sura üfürmek) zorlu bir kumandadan ibarettir ki, derhal onların gözleri açılıverir.

20- "Eyvah bizlere! İşte bu hesap günüdür." derler.

21- (Onlara): "İşte bu, sizin yalanlamakta olduğunuz (iyi ve kötüyü) ayırt etme günüdür" denir.

وَالصَّافَّاتِ صَفًّا *"Saf bağlayıp duranlara andolsun..."* «واو» yemin içindir. أُقْسِمُ بِالصَّافَّاتِ *"O saf dizip duranlara andolsun"* mânâsını gösterir.

SÂFFÂT, saf yapanlar demektir ki, Ebu's-Suud'un açıklamasına göre hem dizilip saf olanlar, hem saf dizenler mânâsına gelir.[1] İleride gelecek olan وَاِنَّا لَنَحْنُ الصَّافُّونَ *"Saf bağlayanlar elbette biziz."* (Sâffât, 37/165) âyeti de bu iki mânâ üzerinde döner dolaşır. Saff, birçok şeyleri, düz bir çizgi nizamı üzerinde sıra ile dizmek mânâsına masdar olup, dizilen sıraya da isim olarak "Saff" denilir. Namaz saffı, harb saffı nizamı gibi. Allah'ın hükümranlığında çeşitli mertebelerde tam bir düzen ile dizilip, vazife gören meleklere yemin ediliyor ki, bunda İslâm için istenen cemaat, cihad, ilim kuvvetleri gibi teşkilatın esaslarına da

(1) Ebu's-Suud, a.g.e., VII, 183.

işaret vardır. Bu durumda mânâ şu olur: Yemin ederim o meleklere, o kuvvetlere ki, saflar yapıp dizilmişler. Bu saff, Allah'ın arşı etrafını donatmış olan meleklerden, ta dünya göğünü süsleyen gök cisimlerinde yer alarak vazife yapmak için Allah'ın emrine hazır bulunan meleklere kadar hepsini içine almakta ve esası beş vakit namazlarda bağlanan saflarla temsil edilen millet ve cemaate işareti de içermektedir. فَالزَّاجِرَاتِ زَجْرًا **Derken zecrederek sürerler.**

ZECR: Aslında bir sataşma ile bağırıp azarlayarak bir şeyden uzaklaştırmaktır. Haylayıp sevketmek ve bağırmaksızın men ve yasak etmek mânâlarına da kullanılır. Şu halde gerek bulutları sevk eden sürücü melekler gibi sevk edici ve gerek genel olarak men ve def eden uzaklaştırıcı kuvvetler bu zecredicilerdendir. Bu şekilde bütün mücahid ordular buna dahil olduğu gibi, özellikle kumanda edip götürenler ve öğüt verip yürütenler de buna dahildir. فَالتَّالِيَاتِ ذِكْرًا **Sonra bir zikir okurlar.** Hak'tan vahiy, kitap, Kur'ân indirir, ilim ve marifet telkin ederler. Bütün bunlara yemin ile önemlerini hatırlatarak söylerim ki اِنَّ اِلٰهَكُمْ لَوَاحِدٌ **gerçekten sizin ibadet edeceğiniz ilâhınız birdir.** İspatı: رَبُّ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا **O bütün göklerin, yerin ve aralarındakilerin Rabbi,** وَرَبُّ الْمَشَارِقِ **hem bütün doğuların Rabbi.** Doğular, yıldızların doğuş yerleri veya sene içerisinde her gün başka bir noktada doğması itibarıyla güneşin doğuş yerleri demek olabilirse de bunlardan başka فَالتَّالِيَاتِ ذِكْرًا *"Sonra bir zikir okurlar."* karînesiyle bütün manevî nurların da doğuşlarına işaret olunması için رَبُّ الْمَشَارِقِ *"doğuların Rabbi"* buyurulmuş olması daha doğrudur. Çünkü zâhir ile bâtın, dış âlem ile zihin, objektif ile sübjektif birleşmeden Hakk'ın birliği bilinemez. Zâhirî nurların, dünya göğünün süslerinden gösterilmesi de bunu anlatır. Şöyle ki: اِنَّا زَيَّنَّا السَّمَٓاءَ الدُّنْيَا بِزِينَةٍ **Biz dünya semasını, en yakın göğü bir zinet ile donattık.** الْكَوَاكِبِ **Yıldızlarla.** السَّمَٓاءَ الدُّنْيَا ifadesinde de "dünya" "ednâ"nın müennesidir ki, "en yakın" demektir. Bu ifadenin zâhiri, bütün yıldızların en yakın gökte olmasıdır. Şu halde burada en yakın gök, yer kürenin etrafında yalnız ayın yörünge sahasından ibaret değil, yalnız güneş sistemi âlemi de değil, genel olarak yıldızların bulunduğu cisim olan saha, yani üç boyut sahasıdır. Gerçi süsleme cisimleriyle değil de ışıklarıyla olduğuna göre, bunların dünyadan görünebildikleri şekillenme ve akislenme sahasına sırf görünüş (optigue) itibarıyla bu isim verilmiş olması muhtemel ise de zâhir olan birincisidir.

Her iki takdirde de bu şekilde en yakın göğün süslenmesi hatırlatılmakla bu zahirî nurların ve süsün herkes tarafından bile his ve takdir edilebileceği ve

fakat daha yukarısının böyle olmadığı anlatılmış oluyor. Onun için buyuruluyor ki, وَحِفْظًا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍ **hem de inatçı, itaate yanaşmaz her bir şeytandan koruduk.** Şöyle ki: لَا يَسَّمَّعُونَ اِلَى الْمَلَاِ الْاَعْلٰى **Onlar, yüce (melekler) topluluğunu dinleyemezler.** O cisimlere ait süsleri, zahirî nurları geriden görürler. Fakat daha yüksek heyetleri, en yüce cemiyetleri, yani melekleri dinleyip, işitemezler, peygamberler gibi vahiy alamazlar, miraca çıkamazlar, o sınırlarda duramazlar. وَيُقْذَفُونَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ دُحُورًا **Kovulmak için her taraftan atış edilir, mermiye tutulurlar.** En yakın göğün de sınırlarında böyle def edici, geri püskürtücü kuvvetler vardır ki, bunlar anlatılan, haykırıp sürenlerdendirler. Dinsiz şeytanların yüksek topluluğu dinlemeyip de peygamberlik taslayamamaları için karakol bekler, onları kovarlar. وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ **Bir de o şeytanlara devamlı bir azab vardır ki,** o da ahirettedir. اِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ **Ancak bir çalıp kapmaca yapan olur.** Bir kulak hırsızlığı ile yüksek topluluk haberlerinden, vahiy ve ilham gelişlerinden çalıp kaçan bulunur. فَاَتْبَعَهُ شِهَابٌ ثَاقِبٌ **Onu da yakıcı bir ateş, gökten yere doğru delip geçen bir alev takip eder.** Hıcr Sûresi'nde "Şihab" (delici alev) hakkında söz geçmişti. (Hıcr, 15/18. âyetin tefsirine bkz.)

SÂKIB: Esasen delen veya delici demektir. Işığı ile göğü delivermiş gibi parlak görünen yıldıza sâkıb (delici) yıldız denildiği gibi, sâkıb alev de böyledir. Bununla beraber şihablar (alevler) gerçekten havayı dışından bir mermi gibi gelerek delip geçiyor da demektir. Şihabların, yükselen buharlardan tutuşmuş olması görüşü bugün kabul edilmiyor. Şihablar en yakın göğün sabit süsü olan, bilinen yıldızlar gibi büyük olmamakla beraber yine yıldızlar cinsinden sayılabilecek küçük ve küme küme dolaşan gök cisimlerindendirler. Havaya teması ile parladığı sırada bir fişek gibi kaymasıyla süs hizmetinden de uzak kalmaz. Bununla beraber şeytanlara atılan şihabdan maksadın ruhanî bir şihab olması da pek muhtemeldir. Asıl mesele aşağıdan göğe karşı saldırmak isteyenlerin durumlarını göstererek, ilâhî olan ilhamlardan bir kulak hırsızlığına ait şeytanlıklarla peygambere karşı rekabete kalkışan, dinler uydurmaya çalışan dinsizlerin maddî ve manevî yenilgi ve perişanlıklarını anlatmaktır.

فَاسْتَفْتِهِمْ **Şimdi sor onlara.** Bunları gösterdikten ve hepsini, yaratanın birliğini anlattıktan sonra, sor o seninkilere, o inkârcılara ki اَهُمْ اَشَدُّ خَلْقًا **yaratılışça kendileri mi daha çetin, daha kuvvetli** اَمْ مَنْ خَلَقْنَا **yoksa bizim yarattığımız o yaratıklarımız mı?** O saf bağlayanlar, o zikir okuyanlar, o gökler mi? Hangisini yaratmak daha zor? Bunları yaratan Allah, hiç kendilerini bir yaratışla daha yaratamaz mı? Görülüyor ki burada يٰسٓ Yâsin'in sonundaki اَوَلَيْسَ الَّذ۪ي خَلَقَ السَّمٰوَاتِ

وَالْاَرْضَ بِقَادِرٍ عَلٰى اَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ *"Gökleri ve yeri yaratan Allah, onların benzerini yaratmaya kâdir değil midir?"* (Yâsin, 36/81) âyetinin bir açıklama ile zihinlere yerleştirilmesi vardır. Bu sorunun cevabı da şunun içindedir: اِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ طِينٍ لَازِبٍ **Çünkü biz kendilerini, cıvık, yapışkan bir çamurdan yarattık.** Onlar yaratıldıktan sonra cıvık bir çamurun ne çetinliği olur? Bir cıvık çamur ki, en gelişmiş şekli nutfe (bir damla su)dir. بَلْ عَجِبْتَ **Fakat sen şaşırdın,** Allah'ın kudretine ve onların inkârına. وَيَسْخَرُونَ **Onlar ise eğleniyorlar.**

O fasıl (iyilerle kötülerin ayırt edilişi), o ayırış şöyle ki:

اُحْشُرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَاَزْوَاجَهُمْ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿٢٢﴾ مِنْ دُونِ اللّٰهِ

فَاهْدُوهُمْ اِلٰى صِرَاطِ الْجَحِيمِ ﴿٢٣﴾ وَقِفُوهُمْ اِنَّهُمْ مَسْؤُلُونَ ﴿٢٤﴾

مَا لَكُمْ لَا تَنَاصَرُونَ ﴿٢٥﴾ بَلْ هُمُ الْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُونَ ﴿٢٦﴾ وَاَقْبَلَ

بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٧﴾ قَالُوا اِنَّكُمْ كُنْتُمْ تَأْتُونَنَا

عَنِ الْيَمِينِ ﴿٢٨﴾ قَالُوا بَلْ لَمْ تَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٢٩﴾ وَمَا كَانَ لَنَا

عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طَاغِينَ ﴿٣٠﴾ فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَا

اِنَّا لَذَائِقُونَ ﴿٣١﴾ فَاَغْوَيْنَاكُمْ اِنَّا كُنَّا غَاوِينَ ﴿٣٢﴾ فَاِنَّهُمْ

يَوْمَئِذٍ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٣﴾ اِنَّا كَذٰلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ﴿٣٤﴾

اِنَّهُمْ كَانُوا اِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٣٥﴾

وَيَقُولُونَ اَئِنَّا لَتَارِكُوا اٰلِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَجْنُونٍ ﴿٣٦﴾ بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ

وَصَدَّقَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣٧﴾ اِنَّكُمْ لَذَائِقُوا الْعَذَابِ الْاَلِيمِ ﴿٣٨﴾

وَمَا تُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٩﴾ اِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَص۪ينَ ﴿٤٠﴾
اُو۬لٰٓئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَعْلُومٌ ﴿٤١﴾ فَوَاكِهُ وَهُمْ مُكْرَمُونَ ﴿٤٢﴾
ف۪ي جَنَّاتِ النَّع۪يمِ ﴿٤٣﴾ عَلٰى سُرُرٍ مُتَقَابِل۪ينَ ﴿٤٤﴾ يُطَافُ
عَلَيْهِمْ بِكَاْسٍ مِنْ مَع۪ينٍ ﴿٤٥﴾ بَيْضَٓاءَ لَذَّةٍ لِلشَّارِب۪ينَ ﴿٤٦﴾ لَا ف۪يهَا
غَوْلٌ وَلَا هُمْ عَنْهَا يُنْزَفُونَ ﴿٤٧﴾ وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ ع۪ينٌ
﴿٤٨﴾ كَاَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَكْنُونٌ ﴿٤٩﴾ فَاَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ
يَتَسَٓاءَلُونَ ﴿٥٠﴾ قَالَ قَٓائِلٌ مِنْهُمْ اِنّ۪ي كَانَ ل۪ي قَر۪ينٌ ﴿٥١﴾ يَقُولُ
اَئِنَّكَ لَمِنَ الْمُصَدِّق۪ينَ ﴿٥٢﴾ ءَاِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا
ءَاِنَّا لَمَد۪ينُونَ ﴿٥٣﴾ قَالَ هَلْ اَنْتُمْ مُطَّلِعُونَ ﴿٥٤﴾ فَاطَّلَعَ فَرَاٰهُ
ف۪ي سَوَٓاءِ الْجَح۪يمِ ﴿٥٥﴾ قَالَ تَاللّٰهِ اِنْ كِدْتَ لَتُرْد۪ينِ ﴿٥٦﴾ وَلَوْلَا
نِعْمَةُ رَبّ۪ي لَكُنْتُ مِنَ الْمُحْضَر۪ينَ ﴿٥٧﴾ اَفَمَا نَحْنُ بِمَيِّت۪ينَ ﴿٥٨﴾ اِلَّا
مَوْتَتَنَا الْاُو۫لٰى وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّب۪ينَ ﴿٥٩﴾ اِنَّ هٰذَا لَهُوَ الْفَوْزُ
الْعَظ۪يمُ ﴿٦٠﴾ لِمِثْلِ هٰذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ ﴿٦١﴾ اَذٰلِكَ خَيْرٌ نُزُلًا
اَمْ شَجَرَةُ الزَّقُّومِ ﴿٦٢﴾ اِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً لِلظَّالِم۪ينَ ﴿٦٣﴾ اِنَّهَا

شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ ﴿٦٤﴾ طَلْعُهَا كَأَنَّهُ رُؤُسُ الشَّيَاطِينِ
﴿٦٥﴾ فَإِنَّهُمْ لَآكِلُونَ مِنْهَا فَمَالِؤُنَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٦٦﴾
ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِنْ حَمِيمٍ ﴿٦٧﴾ ثُمَّ إِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَإِلَى الْجَحِيمِ
﴿٦٨﴾ إِنَّهُمْ أَلْفَوْا آبَاءَهُمْ ضَالِّينَ ﴿٦٩﴾ فَهُمْ عَلَىٰ آثَارِهِمْ يُهْرَعُونَ
﴿٧٠﴾ وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٧١﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا
فِيهِمْ مُنْذِرِينَ ﴿٧٢﴾ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِينَ ﴿٧٣﴾
إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿٧٤﴾

Meâl-i Şerifi

22, 23- Toplayın mahşere o zulmedenleri, eşlerini ve Allah'tan başka taptıkları şeyleri. Toplayın da götürün onları sırata (cehennem köprüsüne) doğru.

24- Ve durdurun onları, çünkü sorguya çekilecekler.

25- (Onlara): "Ne oldu sizlere de yardımlaşmıyorsunuz?" (denilir.)

26- Hayır, bugün onlar teslim olmuşlardır.

27- Onlar, birbirine dönmüş soruşuyorlar.

28- Onlar: "Siz bize (uğurlu görünerek) sağdan gelir dururdunuz" derler.

29- (İleri gelenler de) derler ki: "Hayır, siz inanmamıştınız."

30- "Bizim de size karşı bir gücümüz yoktu. Fakat siz azmış bir kavimdiniz."

31- "Onun için üzerimize Rabbimizin azab sözü hak oldu. Şüphesiz azabımızı tadacağız."

• 32- "Evet biz, sizi kışkırttık. Çünkü biz azgındık."

33- O halde hepsi o gün azabda ortaktırlar.

34- İşte biz günahkarlara böyle yaparız.

35- Çünkü onlar, kendilerine: "Allah'tan başka ilâh yoktur" denildiği zaman kafa tutuyorlardı.

36- Ve: "Biz, hiçbir mecnun (deli) şair için ilâhlarımızı bırakır mıyız?" diyorlardı.

37- Hayır o, hak ile geldi ve bütün peygamberleri tasdik etti.

38- Elbette siz o acı azabı tadacaksınız.

39- Bununla beraber başka değil, hep yaptığınız amellerinizle cezalandırılacaksınız.

40- Sadece Allah'ın ihlaslı kulları müstesnadır.

41- İşte onlar için belli bir rızık vardır.

42, 43- Meyveler (vardır), Naîm cennetlerinde onlara hep ikram edilir.

44- (Onlar) Karşılıklı tahtlar üzerindedirler.

45, 46- İçenlere lezzet veren, pınardan doldurulmuş bembeyaz bir kadehle onların etrafında dolaşılır.

47- Onda ne bir zararlı sonuç vardır, ne de sarhoşluk verir.

48- Yanlarında iri gözlü, bakışlarını kocalarından başkalarına çevirmeyen hanımlar vardır.

49- Sanki onlar örtülüp saklanmış yumurta gibidirler.

50- Derken birbirine dönüp sorarlar:

51- İçlerinden bir sözcü der ki: "Gerçekten benim bir arkadaşım vardı."

52- Derdi ki: "Sen gerçekten inananlardan mısın?"

53- "Öldüğümüz ve bir toprakla bir yığın kemik olduğumuz zaman biz hakikaten cezalanacak mıyız?"

54- "Siz onu tanır mısınız?" der.

55- Derken bakınır ve onu cehennemin ta ortasında görür.

56- Ona şöyle der: "Allah'a yemin ederim ki, doğrusu sen az daha beni helak edecektin."

57- "Rabbimin nimeti olmasaydı, ben de bu tutuklananlardan olacaktım."

58, 59- "Nasılmış bak. Biz ilk ölümümüzden başka bir daha ölmeyecek miymişiz? Biz azaba uğratılmayacak mıymışız?

60- İşte bu büyük kurtuluştur.

61- Çalışanlar işte böyle bir kurtuluş için çalışsınlar.

62- Nasıl, bu mu daha hayırlı konukluk için, yoksa zakkum ağacı mı?

63- Gerçekten biz onu zalimler için bir fitne (imtihan) yaptık.

64- O bir ağaçtır ki cehennemin dibinde çıkar.

65- Tomurcukları şeytanların başları gibidir.

66- Mutlaka onlar, ondan yiyecekler de karınlarını bundan doldura-

caklardır.

67- Sonra üzerine onlar için kaynar bir içecek vardır.

68- Sonra da dönecekleri yer, şüphesiz cehennemdir.

69- Çünkü onlar, atalarını sapıklıkta buldular.

70- Şimdi de kendileri onların izlerinde koşturuyorlar.

71- Andolsun ki, onlardan öncekilerin çoğu sapıklıkta idiler.

72- Gerçekten biz onlara içlerinden uyarıcı peygamberler de gönderdik.

73- Sonra da bak o uyarılanların sonu nasıl oldu?

74- Ancak Allah'ın ihlas ile seçilen kulları başka.

وَاَزْوَاجَهُمْ **Eşleriyle,** yani dengi dengine; puta tapanı puta tapanla, yıldıza tapanı yıldıza tapanla, yahut zulmedenlerin erkeğini, dişisini yahut şeytanlardan olan arkadaşlarını.

تَأْتُونَنَا عَنِ الْيَمِينِ **Bize sağdan gelirdiniz.** Sağdan gelmek, sağlam taraftan, iyi ve hayırsever bir şekilde gelmek.

رِزْقٌ مَعْلُومٌ **Devamı, lezzeti gibi özellikleri belli ve yerleşmiş bir rızık,** yani فَوَاكِهُ **Meyveler.** Bu tabirde iki nükte vardır. Birisi, cennet ehlinin yemeleri ve içmelerinin sırf zevk ve lezzet için olduğunu hatırlatmadır. Çünkü meyve sade lezzet için yenir. Diğeri de dünyadaki çalışmanın meyvesi olduğuna işarettir.

فِى جَنَّاتِ النَّعِيمِ **Naîm cennetlerinde,** nimetten başka bir şey olmayan cennetlerde. بِكَأْسٍ **Keis; dolu kadeh,** boşuna "keis" denmez. مَعِينٍ *menba suyu.*

MAÎN: Aslında kaynağından çıkan, yahut göz önünde akan su demek olup, cennet içkisi bununla vasıflandırılmıştır ki لَا فِيهَا غَوْلٌ **Onda hiç bir gâile (keder, sıkıntı, zarar) yok.** Dünya şarapları gibi sarhoş ediciliği, zararı, günahı yok.

وَلَا هُمْ عَنْهَا يُنْزَفُونَ **Ve ondan sarhoş da edilmezler.**

قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ **Gamzelerini kocalarına tahsis etmiş, başkasına bakmaz dilberler.**

اِنِّى كَانَ لِى قَرِينٌ **Benim bir yakınım vardı.** Yani dünyada beraberimde duran bir arkadaş. Buharî'de bu yakın (karîn), şeytan diye açıklanmıştır.

اَذٰلِكَ خَيْرٌ نُزُلًا **Bu mu hayırlı konukluk için?**

NÜZÜL: Misafir gelir gelmez ikram için sunulan konukluk. Burada bu ifade gösteriyor ki, yukarıda cennetlikler için söylenen, henüz yeni gelene konulan ikramiye cinsinden olup, onlara onun ilerisinde öyle nimetler vardır ki,

şimdi akıllar onu anlamaktan acizdir. İşte cehennemlikler için de شَجَرَةُ الزَّقُّومِ **zakkum ağacı,** öyledir.

ZAKKUM: Tihame'de biten küçük yapraklı, acı ve fena kokar bir ağacın ismi olup, aşağıdaki şekilde tarif edilen ve meyvesi, cehennemliklerin konukluğu olan ağaç bununla isimlendirilmiştir. Buyuruluyor ki: اِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً لِلظَّالِمِينَ **Çünkü biz onu zalimler için bir fitne (imtihan) kılmışızdır.** Ona dünyada zalimler vurgun ve tutkun olur. Ahirette de sıkıntı ve azabını çekerler. Allah daha iyi bilir ya, halkı zulüm ile yemek için kurulan zalimler teşkilatı, o zalimler kurumu.

اِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِى اَصْلِ الْجَحِيمِ **O cehennemin kökünde, dibinde çıkar** da dalları tabakalarına dağılır. طَلْعُهَا **tomurcuğu,** meyvesinin doğum noktaları, كَاَنَّهُ رُؤُسُ الشَّيَاطِينِ **sanki şeytanların başları gibidir.** Buna üç mânâ verilmiştir:

1- Son derece çirkinlikten kinaye olmak üzere hayalî bir benzetme.

2- Şeytanlar, çirkin suratlı korkunç yılanlar demektir.

3- "Ruûsü'ş-Şeyâtîn" (Şeytanların başları), çirkin manzaralı, bilinen bir otun meyvesiymiş ki Yemen'de Esten denilirmiş.

Biz de dördüncü bir mânâ anlamak istiyoruz ki, zalimleri en çok aldatan, meftun eden nokta, onun çiçek açıp meyvesini verecek olan noktalarıdır. Gelir kaynakları gibi görünen o noktalar öyle iğfal edicidir ki, sanki şeytanların başları, yahut reisleri gibi.

ثُمَّ اِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِنْ حَمِيمٍ **Sonra onların bunun üzerine hamîmden (kaynar sudan) bir haşlamaları da vardır.**

ŞEVB: İçkiye karıştırılan katkı, aşlama veya haşlama.

HAMÎM: Esasen kaynar su demek olup, cehennemin bağırsakları parçalayan suyuna denir. Bununla haşlanan o içki de "gassâk", akan cerahat, irindir. Çünkü zalimler halkı bu hale getirirler. Ahirette de öyle haşlanırlar.

وَلَقَدْ نَادٰينَا نُوحٌ فَلَنِعْمَ

الْمُجِيبُونَ ﴿٧٥﴾ وَنَجَّيْنَاهُ وَاَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾ وَجَعَلْنَا

ذُرِّيَّتَهُ هُمُ الْبَاقِينَ ﴿٧٧﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِى الْاٰخِرِينَ ﴿٧٨﴾

سَلَامٌ عَلَى نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ ﴿٧٩﴾ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٠﴾
إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨١﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخَرِينَ ﴿٨٢﴾ وَإِنَّ
مِنْ شِيعَتِهِ لَإِبْرَاهِيمَ ﴿٨٣﴾ إِذْ جَاءَ رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٤﴾
إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَاذَا تَعْبُدُونَ ﴿٨٥﴾ أَئِفْكًا آلِهَةً دُونَ اللَّهِ
تُرِيدُونَ ﴿٨٦﴾ فَمَا ظَنُّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾ فَنَظَرَ نَظْرَةً
فِي النُّجُومِ ﴿٨٨﴾ فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٌ ﴿٨٩﴾ فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ ﴿٩٠﴾
فَرَاغَ إِلَىٰ آلِهَتِهِمْ فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ﴿٩١﴾ مَا لَكُمْ لَا تَنْطِقُونَ ﴿٩٢﴾
فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًا بِالْيَمِينِ ﴿٩٣﴾ فَأَقْبَلُوا إِلَيْهِ يَزِفُّونَ ﴿٩٤﴾ قَالَ
أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ ﴿٩٥﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾
قَالُوا ابْنُوا لَهُ بُنْيَانًا فَأَلْقُوهُ فِي الْجَحِيمِ ﴿٩٧﴾ فَأَرَادُوا بِهِ
كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ ﴿٩٨﴾ وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي
سَيَهْدِينِ ﴿٩٩﴾ رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٠٠﴾ فَبَشَّرْنَاهُ
بِغُلَامٍ حَلِيمٍ ﴿١٠١﴾ فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَا بُنَيَّ إِنِّي أَرَىٰ
فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ فَانْظُرْ مَاذَا تَرَىٰ قَالَ يَا أَبَتِ افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ

سَتَجِدُنِيٓ اِنْ شَآءَ اللّٰهُ مِنَ الصَّابِرِينَ ﴿١٠٢﴾ فَلَمَّآ اَسْلَمَا وَتَلَّهُ
لِلْجَبِينِۚ ﴿١٠٣﴾ وَنَادَيْنَاهُ اَنْ يَٓا اِبْرٰهٖيمُۙ ﴿١٠٤﴾ قَدْ صَدَّقْتَ الرُّءْيَاۚ
اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنٖينَ ﴿١٠٥﴾ اِنَّ هٰذَا لَهُوَ الْبَلٰٓؤُا الْمُبٖينُ
﴿١٠٦﴾ وَفَدَيْنَاهُ بِذِبْحٍ عَظٖيمٍ ﴿١٠٧﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي
الْاٰخِرٖينَۖ ﴿١٠٨﴾ سَلَامٌ عَلٰٓى اِبْرٰهٖيمَ ﴿١٠٩﴾ كَذٰلِكَ نَجْزِي
الْمُحْسِنٖينَ ﴿١١٠﴾ اِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنٖينَ ﴿١١١﴾ وَبَشَّرْنَاهُ
بِاِسْحٰقَ نَبِيًّا مِنَ الصَّالِحٖينَ ﴿١١٢﴾ وَبَارَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلٰٓى اِسْحٰقَۜ
وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِنَفْسِهٖ مُبٖينٌ ﴿١١٣﴾

Meâl-i Şerifi

75- Andolsun ki Nuh bize seslenip dua etmişti de biz de ne güzel kabul etmiştik.

76- Biz hem onu, hem ailesini o büyük sıkıntıdan kurtardık.

77- Hem onun neslini bâki kalanlar kıldık.

78- Hem de sonradan gelenler içinde güzel bir namını bıraktık.

79- Bütün âlemler içinde Nuh'a selam olsun.

80- İşte biz iyilik yapanları böyle mükafatlandırırız.

81- Çünkü o bizim mümin kullarımızdandı.

82- Sonra diğerlerini suda boğduk.

83- Şüphesiz ki İbrahim de onun kolundandı.

84- Çünkü o, Rabbine tertemiz bir kalb ile gelmişti.

85- O babasına ve kavmine şöyle demişti: "Siz nelere tapıyorsunuz?"

86- "Yalancılık etmek için mi Allah'tan başka ilâhlar istiyorsunuz?"

87- "Siz âlemlerin Rabbini ne zannediyorsunuz?"

88, 89- Derken yıldızlara bir baktı da: "Ben gerçekten hastayım" dedi.

90- O zaman arkalarını dönerek başından kaçışıverdiler.

91- Derken bir kurnazlıkla onların ilâhlarına vardı da, "Buyursanıza, yemez misiniz?" dedi.

92- (Cevap vermediklerini görünce de): "Neyiniz var da konuşmuyorsunuz?" (dedi).

93- Nihayet bir yolunu bulup onlara kuvvetli bir darbe indirdi.

94- Bunun üzerine birbirlerine girerek ona yürüdüler.

95- İbrahim dedi ki: "A, siz kendi yonttuğunuz şeylere mi tapıyorsunuz?"

96- "Halbuki sizi de yaptıklarınızı da Allah yaratmıştır."

97- Onlar: "Haydin onun için bir yapı yapın da onu ateşe atın." dediler.

98- Böylece ona bir tuzak kurmak istediler. Biz de kendilerini daha alçak düşürdük.

99- Bir de dedi ki: "Ben Rabbime gidiyorum, o bana yolunu gösterir."

100- "Ey Rabbim! Bana salihlerden (bir oğul) ihsan et!"

101- Biz de kendisine yumuşak huylu bir oğul müjdeledik.

102- Oğlu, yanında koşacak çağa gelince: "Ey oğlum! Ben seni rüyamda boğazladığımı görüyorum. Artık bak, ne düşünürsün?" dedi. Çocuk da: "Babacığım sana ne emrediliyorsa yap, inşaallah beni sabredenlerden bulacaksın" dedi.

103- Ne zaman ki ikisi de bu şekilde Allah'a teslim oldular, İbrahim oğlunu şakağı üzerine yatırdı.

104- Biz de ona şöyle seslendik: "Ey İbrahim! "

105- "Rüyana gerçekten sadakat gösterdin, şüphesiz ki, biz iyilik yapanları böyle mükafatlandırırız."

106- "Şüphesiz ki bu apaçık bir imtihandı." (dedik)

107- Ve ona büyük bir kurbanlık fidye verdik.

108- Kendisine sonradan gelenler içinde iyi bir nâm bıraktık.

109- Selam olsun İbrahim'e...

110- İşte biz iyilik yapanları böyle mükafatlandırırız.

111- Çünkü o bizim mümin kullarımızdandı.

112- Ona bir de salihlerden bir peygamber olmak üzere İshak'ı müjdeledik.

113- Hem ona hem İshak'a bereketler verdik. Her ikisinin neslinden de hem iyilik yapanlar var, hem de açıkça kendi nefsine zulmedenler var.

الْكَرْبِ الْعَظِيمِ Tufan felaketi. وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمُ الْبَاقِينَ Hem neslini, baki kalanlar

kıldık. "O'nun üç oğlu; Sam, Ham, Ya'fes ve bunların eşlerinden başka, diğer gemide bulunanların hepsi nesil bırakmayarak vefat etti" demişlerse de biz bunu Hûd Sûresi'nde geçen قِيلَ يَا نُوحُ اهْبِطْ بِسَلَامٍ مِنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلَيْكَ وَعَلَى أُمَمٍ مِمَّنْ مَعَكَ *"Denildi ki: Ey Nuh! Bizden sana ve seninle birlikte olanlardan gelecek ümmetlere selam ve bereketlerle gemiden in."* (Hûd, 11/48) âyetine uygun bulmuyoruz. Çünkü مَنْ مَعَكَ *"seninle birlikte olanlar"* dan maksadın, وَمَا اٰمَنَ مَعَهُ اِلَّا قَلِيلٌ *"O'nunla beraber iman edenler pek azdı."* (Hûd, 11/40) diye buyurulan az kişiler olduğu açıktır. O halde buradaki Kasrın (Tahsisin) gemidekilere değil, boğulanlara göre izafî olması daha uygundur. Bununla beraber denilebilir ki, bütün gemidekilerin nesilleri tağlib yoluyla (çoğunluk itibarıyla) onun zürriyeti hükmünde tutulmuş ve bu şekilde baki kalanların hepsi onun zürriyeti olarak sayılmış, ona ikinci Âdem denmiştir.

Taberî der ki: Arap Sam evladından, Sudan Ham evladından, Türk ve diğerleri Ya'fes evladındandır.(1) Ebu Hayyan da "Bahr"de bunu naklettikten sonra şöyle kaydediyor: Bir grup da şöyle söylemiştir: "Allah Teâlâ Hz. Nuh'un zürriyetini baki bırakıp neslini uzatmıştır. Bununla beraber bütün insanlar onun nesliyle sınırlı değildir. Ümmetler içinde ona ait olmayan da vardır".(2) Alûsî, de şu mütalaada bulunmuştur: Sanki bu grup, suda boğulmanın genel olduğunu söylemiyor. Nuh (a.s.) kâfirler aleyhinde dua etmiş, fakat dünya halkının hepsine gönderilmemiştir. Çünkü peygamber gönderilmenin genel olması ilk önce peygamberlerin sonuncusu olan Hz. Muhammed (s.a.v.)'in özelliklerindendir. Genel olduğunu söyleyip de kasrı, boğulanlara nispetle yapmış olması da caizdir.(3)

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِى الْاٰخِرِينَ **Hem de ahirîn içinde, yani sonrakiler, geriden gelen bakiler içinde de kendine bıraktık.** Burada iki şekil vardır. Birisi, mef'ul, hazfedilmiştir. Namına güzel bir anı, güzel bir övgü bıraktık demektir. Bu durumda سَلَامٌ عَلَى نُوحٍ فِى الْعَالَمِينَ **Bütün âlemler içinde Nuh'a selam,** Allah Teâlâ tarafından bir selam olur. Diğeri de hikâye yoluyla bu selamın mef'ul olmasıdır ki, bu şekil daha açıktır.

وَاِنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لَاِبْرٰهِيمَ **Şüphesiz İbrahim de elbette onun kolundan (şiasından)dır.**

ŞÎA: Bir kimsenin arkasında, izinde giden taraftarları, tabileri demektir. İbrahim (a.s.) da iman ve ihlas esnasında ve Allah yolunda müşriklere karşı ci-

(1) et-Taberî, a.g.e., XXII, 43.
(2) Ebu Hayyan, a.g.e., VII, 364.
(3) Alûsî, a.g.e., XXIII, 98.

had hususunda ve şeriatının teferruatında değilse de asıllarında onun izince gitmiştir. قَلْبٍ سَلِيمٍ **selîm kalb;** tertemiz, her lekeden arınmış, Allah sevgisinden samimi, tamamen O'na teslim olmuş kalb.

أَئِفْكًا آلِهَةً دُونَ اللّٰهِ تُرِيدُونَ **"İfk" için mi Allah'tan başka ilâhlar istiyorsunuz?.**

İFK: Yalan dolan, iftira demek ki, Allah'tan başka ilâh var demek, yalancılıktır, iftiradır, bühtandır.

فَنَظَرَ نَظْرَةً فِى النُّجُومِ **Derken yıldızlarda bir bakış yürüttü,** yahut bir bakıma baktı. Bundan bizce hemen akla gelen mânâ En'am Sûresi'nde فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ رَاٰى كَوْكَبًا ... *"Üzerini gece bürüdüğü zaman bir yıldız gördü..."* (En'am, 6/76) âyetinde geçen fikir ve bakıştır. Bu şekilde فَقَالَ اِنّ۪ى سَق۪يمٌ **Baktı da "ben hastayım" dedi.** Söz لَئِنْ لَمْ يَهْدِن۪ى رَبّ۪ى لَاَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّٓالّ۪ينَ *"Eğer Rabbim beni hidayete erdirmeseydi mutlaka sapıklar topluluğundan olacaktım."* (En'am, 6/77) meâlinde olur. Fakat tefsirciler buna şöyle mânâ vermişlerdir: Kendileriyle beraber ibadet teklif ettikleri için yıldızlarda bir bakıma baktı da, yıldızların hükümlerine bakıyormuş gibi yerlerini, bağlantılarını gözden geçirdi, onlar müneccim oldukları için o da onlarla istidlal ediyormuş gibi görünerek ben keyifsizim, dedi. Onların tekliflerinden rahatsız olduğunu kastediyordu. Hastayım deyince فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ **Arkalarını dönerek başından kaçışıverdiler.** Hastalıktan, taundan (vebadan) korkmuşlar. Bu ifade ne kadar nüktelidir. Hastayım deyince arka dönmek, sonra darbeyi vurunca da فَاَقْبَلُٓوا اِلَيْهِ يَزِفُّونَ **zifaf eder gibi birbirine girerek ona yöneldiler.** Hücum ettiler. Yöneliş göstermeleri, adi insanların, umumi toplumların psikolojik durumlarını anlatır.

فَبَشَّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ **Bunun üzerine onu yumuşak huylu bir oğul ile müjdeledik.** Bu uslu oğul, İsmail (a.s.)'dir. İshak'ı müjdeleme bundan sonra ayrıca söylenecektir. فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْىَ **Ne zaman ki beraberinde koşmak, yani çalışmak çağına erdi,** ona Allah için yapılacak bir iş, bir itaat göstermek üzere قَالَ يَا بُنَىَّ اِنّ۪ٓى اَرٰى فِى الْمَنَامِ **ey yavrum! dedi, ben düşümde görüyordum ki** اَنّ۪ٓى اَذْبَحُكَ **ben seni boğazlıyorum.** فَانْظُرْ مَاذَا تَرٰى **Artık bak ne görürsün? Ne dersin, ne görüşte bulunursun?** Deniliyor ki, Hz. İbrahim, bunu Zilhicce'nin sekizinci, dokuzuncu, onuncu yani terviye, arefe, nahir geceleri sıra ile üç gece görmüştü. Peygamberlerin rüyası vahiy, tabirleri de vahiy olduğundan Hz. İbrahim böyle görmüş ve böyle tabir etmiş ve dolayısıyla böyle vahiy almış olmakla bu, yerine getirilmesi vacib hak, bir emir olmuş oluyordu. Bunun üzerine onu zorla yapmaya kalkışmayıp, önce yerine getirilme şeklini istişare etmek

üzere böyle görüşünü sorarak tebliğ etti ki, bununla ilk önce onun itaat ve boyun eğmekle ecir ve sevaba ermesini temin etmek istedi. Düşünmeli, bunu söylerken "ey yavrucuğum!" diye hitab eden bir babanın kalbinde ne yüksek bir şefkat duygusu çarpıyor ve ona ne kadar büyük bir vazife aşkı, Allah sevgisi hakim bulunuyordu. Düşünmeli de duymalı ki, bu ne büyük bir bela, ne dehşetli bir ilâhî imtihandı! İşte bunun böyle ilâhî bir emir olduğunu anlayan ve Allah'ın sabredenlerle beraber olduğunu bilen o yumuşak huylu oğul قَالَ يَٓا اَبَتِ **ey babacığım! dedi,** افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ **ne emrolunuyorsan yap.** سَتَجِدُنِيٓ اِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ مِنَ الصَّابِرِينَ **Beni inşaallah sabredenlerden bulacaksın.** فَلَمَّٓا اَسْلَمَا **Ne zaman ki böyle ikisi de teslim oldular;** Allah'ın emrine kendilerini teslim ettiler. وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ **Ve İbrahim onu tuttu, şakağına yıktı.**

CEBİN: Şakak, yani alnın yanlarıdır. Bu, Mina'da sahranın yanında veya mescide bakan yerde yahut bugün kurbanların kesildiği mevkide olmuştu, diye naklediliyor. Bıçağını çekip çekmediği hakkında iki görüş vardır. Burada yalnız buyuruluyor ki, şakağına yatırdı. وَنَادَيْنَاهُ اَنْ **Biz de ona şöyle seslendik:** يَٓا اِبْرٰهٖيمُ قَدْ صَدَّقْتَ الرُّؤْيَا **Ey İbrahim! Rüyayı gerçekten tasdik ettin.** Doğrulukla yerine getirdin, gördüğün gibi inandın, kararlılık ve doğrulukla yerine getirdin. Çünkü اَذْبَحُ *"boğazlıyorum"* diye görmüş, ذَبَحْتُ *"boğazladım"* dememişti. Kararlılık ve ciddiyetle kesmeye teşebbüs etmekle de kalmayıp o tahakkuk etmişti. Taberî gibi bazı tefsirciler bu وَنَادَيْنَاهُ nün, لَمَّا nın cevabı ve "vâv"ın da وَفُتِحَتْ اَبْوَابُهَا daki "vâv" kabilinden olduğunu söylemişlerse(1) de araştırmacı âlimlerin tercihine göre atıf vâvı olup, burada cevap, tefhim (bu işin büyüklüğünü anlatmak) için hazfedilmiştir. Şöyle demektir: Ve biz böyle seslenince; ne büyük bayram, ne tarife sığmaz neşe ve sevinç meydana geldiğini söylemeye hacet yok! Şu da cevabın tâlilidir (sebebinin açıklanmasıdır): اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ **Çünkü biz, iyilik yapanları böyle mükafatlandırırız.** اِنَّ هٰذَا **Şüphesiz ki bu;** İbrahim'in karşılaştığı bu oğlunu kurban etme işi لَهُوَ الْبَلَٓاءُ الْمُبِينُ **elbette açık bela, parlak imtihandır.** Öyle açık bela ve parlak imtihandır ki, gerek İbrahim'in ve gerekse oğlunun الْاِحْسَانُ اَنْ تَعْبُدَ اللّٰهَ كَاَنَّكَ تَرَاهُ *"İhsan, Allah'a kendisini görüyormuşsun gibi ibadet etmendir."* (2) hadis-i şerifinin ifadesince en yüksek ihsan mertebesinde bulunan ihsan edenlerden (iyilik yapanlardan) olduklarında hiç şüpheye yer bırakmaz. Onun için onların o ihsanlarını mükafat ile karşılayarak öyle seslen-

(1) et-Taberî, a.g.e., XXIII, 51.

(2) Buharî, Tefsiru Sureti 31/2, İman, 37; Müslim, İman, 57; Ebu Davud, Sünnet, 16; Tirmizî, İman, 4; İbn Mâce, Mukaddime, 9; Ahmed b. Hanbel, I, 27, 51, 53, 319; II, 107, 426, IV, 129, 164.

dik. وَفَدَيْنَاهُ بِذِبْحٍ عَظِيمٍ **Ve ona büyük bir kurbanlık ile fidye de verdik.** Yani İbrahim'e oğlunun yerine kesilmek için büyük bir kurbanlık kurtuluş fidyesi de verdik. Boğazlamaya başlamakla rüya gerçekleştirilmiş olup da قَدْ صَدَّقْتَ الرُّؤْيَا *"Rüyayı tasdik ettin"* diye nida edildikten sonra fidyenin mânâsı ne olabilir? Bunu en güzel açıklayan yön şudur: Deniliyor ki, İbrahim (a.s.) bir oğlu olursa, Allah yolunda kurban edeceğini adamıştı. Sonra unutmuş, rüya bunu hatırlatmıştı. Onun için nida olunduğu zaman rüya gerçekleştirilmiş olmakla beraber adak yerini bulmamış olduğundan bu fidye onu böyle hüküm değiştirmek suretiyle tamamlamış ve ayrıca bir nimet olmuştur. Bundan dolayı İmam-ı Azam demiştir ki: Çocuğunu kurban etmeyi adayana bir koyun kesmek vacib olur. Acaba o büyük kurbanlık ne idi ve büyüklüğü neresindeydi? Çokları cennetten gelme, beyaz ve bir rivayette emlah, yani alaca ve a'yen, iri gözlü bir koç idi demişler ki, yahudilerin görüşü de buna uygundur. Bazıları da Sebîr dağından inme bir va'l, yani dağ keçisi demişlerdir. Büyüklüğünü de bazıları maddî olarak, iri yapılı diye, bazıları da manevî büyüklük ve önemle tefsir etmişlerdir. Yalnız bir peygamber değil, belki baba ve oğul iki peygamberin sıkıntısını kaldıran ve özellikle neslinden peygamberlerin sonuncusu gelecek bir peygamberin fidyesi olan ve cennetten gelen bir kurbanlık elbette büyük olur. Bazıları da demişlerdir ki, büyüklüğü ondan sonra sünnet ve din olması itibarıyladır. Ebu Bekir Verrak, bir nesilden değil, doğrudan doğruya yaratılmış olması bakımındandır, demiştir. Fakat hatırlatmaya hacet yoktur ki, Kur'ân'ın بِذِبْحٍ عَظِيمٍ *"Büyük bir kurban"* ifadesi bütün bunlardan daha kapsamlı ve daha büyüktür. En iyisini Allah bilir.

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ **Sonrakilerde de namına bıraktık.** Onu güzel bir anı ile yad eder ve sünnetini yerine getirmekle bayram yaparlar.

سَلَامٌ عَلَى إِبْرَاهِيمَ **Selam İbrahim'e.**

كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ **İşte iyilik yapanları böyle mükafatlandırırız.** Burada إِنَّا "Biz" denilmemesi, biraz önce geçmiş olduğu için burada bir nevi tekit kastedildiğine işaret olmalıdır. Evet İbrahim iyilik yapanlardandı. إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ **Çünkü o bizim mümin kullarımızdandır.** Yahudiler bu kurban edilenin Hz. İshak olduğunu söylüyorlarmış. Muhammed b. İshak, Taberî gibi bazıları da buna taraftar olmuşlar, Muhyiddin Arabî de Fusûs'unda bu görüşe gitmiştir. Fakat burada şu atıf onları reddetmekte açıktır. Çünkü فَبَشَّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ *"Biz ona yumuşak huylu bir oğul müjdeledik."* ifadesi üzerine atıf ile buyuruluyor ki: وَبَشَّرْنَاهُ بِإِسْحَاقَ **Bir de onu İshak ile müjdeledik.** Belliki bu şöyle demek oluyor:

رَبِّ هَبْ لِى مِنَ الصَّالِحِينَ *"Ey Rabbim! Bana salihlerden (bir oğul) ihsan et."* diyen İbrahim'i o boğazlama kıssası anlatılan halîm (yumuşak huylu) oğulla müjdelikten başka, bir de İshak ile müjdeledik. نَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ **Ki salihlerden bir peygamber olmak üzere.** Şu âyetin de bu ikisine ait kılınması daha uygundur. وَبَارَكْنَا عَلَيْهِ **Hem ona, o halîm oğula** وَعَلَى اِسْحٰقَ **ve hem İshak'a bereketler de verdik.** Yani ikisinin de nesillerini bereketlendirdik, çoğalttık. Burada عَلَيْهِ zamirini İbrahim'e göndermek, zürriyet yönüyle İshak'a karşılığı gerektireceğinden yakışmaz. İshak ve zürriyeti, İbrahim'in zürriyetinden olduğu için İbrahim'in İshak'a karşılık olarak zürriyet ve bereketi ancak diğer oğlu itibarıyla olabilir. Onun için عَلَيْهِ zamiri bu itibarla İbrahim'e gönderilse bile şu tesniye (ikil) zamirin, herhalde iki oğula gönderilmesi gerekir. وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا **İkisinin zürriyetinden de;** İbrahim'in iki oğlunun ikisinin zürriyetinden de;halîm oğul olan İsmail'in zürriyetinden de, İshak'ın zürriyetinden de مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِنَفْسِهِ **hem ihsan eden, hem de kendi nefsine açıkça zulmeden vardır.** Bu وَمِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا *"İkisinin zürriyetinden"* maksadın İsmail evladı ile İshak evladı olduğunda hiç tereddüt edilmemesi gerekir. Çünkü zamir İbrahim ile İshak'a gönderildiği takdirde bile İshak zürriyetinin karşılığında İbrahim zürriyetinin, İshak zürriyetinden başka bir zürriyet olması gerekir. Bu da bilinmekte olan İsmail evladıdır. Ve hatta bu takdirde İbrahim zürriyeti ünvanının İshak evladından çok İsmail evladına daha uygun ve daha layık olduğuna bir işaret yapılmış olur. Kısaca; "Ben Rabbime gidiyorum" deyip de رَبِّ هَبْ لِى مِنَ الصَّالِحِينَ *"Ey Rabbim! Bana salihlerden (bir oğul) ihsan et!"* (37/100) diye yalvaran ve o apaçık bela ile imtihanı başarı ile geçen İbrahim'e, Rabbi öyle selam ve selametle güzel bir anı ihsan etti. Ve iki oğul müjdeleyerek, onlardan zürriyetine öyle bereket verdi ki, hâlâ ikisinin de zürriyeti o feyiz ve bereketle yaşamakta ve fakat hepsi salih ve iyi kimseler değil, kimisi iman ile ihsan mertebesinde, kimisi de küfür ve isyanla nefsine zulmetmekte. Bu şekilde İbrahim'e verilen bu zürriyet bereketi, Nuh'a verilen zürriyet bakiliğine benzemektedir. Ancak şunu unutmamalı ki, ataların salih oluşu, evladın da salih oluşunu gerektirmez. Onun için Nuh'un zürriyetinden putperestler, İbrahim'in zürriyetinden zalimler çıkmıştır.

وَلَقَدْ مَنَنَّا

عَلٰى مُوسٰى وَهٰرُونَ ﴿١١٤﴾ وَنَجَّيْنَاهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِنَ الْكَرْبِ

الْعَظِيمِ ﴿١١٥﴾ وَنَصَرْنَاهُمْ فَكَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿١١٦﴾ وَآتَيْنَاهُمَا
الْكِتَابَ الْمُسْتَبِينَ ﴿١١٧﴾ وَهَدَيْنَاهُمَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١١٨﴾
وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِي الْآخِرِينَ ﴿١١٩﴾ سَلَامٌ عَلَى مُوسَى وَهَارُونَ
﴿١٢٠﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢١﴾ إِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا
الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٢﴾ وَإِنَّ إِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ
أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾ أَتَدْعُونَ بَعْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَالِقِينَ ﴿١٢٥﴾
اللَّهَ رَبَّكُمْ وَرَبَّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٢٦﴾ فَكَذَّبُوهُ فَإِنَّهُمْ
لَمُحْضَرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٢٨﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ
فِي الْآخِرِينَ ﴿١٢٩﴾ سَلَامٌ عَلَى إِلْ يَاسِينَ ﴿١٣٠﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي
الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣١﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ وَإِنَّ لُوطًا
لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٣﴾ إِذْ نَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٣٤﴾ إِلَّا عَجُوزًا
فِي الْغَابِرِينَ ﴿١٣٥﴾ ثُمَّ دَمَّرْنَا الْآخَرِينَ ﴿١٣٦﴾ وَإِنَّكُمْ لَتَمُرُّونَ عَلَيْهِمْ
مُصْبِحِينَ ﴿١٣٧﴾ وَبِاللَّيْلِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٣٨﴾

Meâl-i Şerifi

114- Andolsun ki biz Musa ile Harun'a da nimetler verdik.

115- Hem kendilerini ve kavimlerini o büyük sıkıntıdan kurtardık.
116- Hem yardımı ettik onlara da, galip gelenler onlar oldular.
117- Hem kendilerine o belli kitabı (Tevrat'ı) verdik.
118- Kendilerini doğru yola çıkardık.
119- Sonrakiler içinde onlara iyi bir nam bıraktık:
120- Selam olsun, Musa ile Harun'a.
121- İşte biz iyilik yapanları böyle mükafatlandırırız.
122- Çünkü onların ikisi de bizim mümin kullarımızdandı.
123- Şüphesiz İlyas da gönderilen peygamberlerdendir.
124, 125, 126- Hani o kavmine: "Siz Allah'tan korkmaz mısınız? Yaratanların en güzeli olan, sizin de Rabbiniz, daha önceki atalarınızın da Rabbi bulunan Allah'ı bırakıp da "Ba'l'e" (Ba'l ismindeki puta) mi yalvarıyorsunuz?" dedi.
127- Fakat onlar, onu yalanladılar. Bu yüzden onlar mutlaka (cehennemde) hazır bulundurulacaklardır.
128- Ancak Allah'ın ihlaslı kulları müstesna.
129- Ona da sonrakiler içinde şunu bıraktık:
130- Selam olsun İlyâsin'e .
131- İşte biz iyilik yapanları böyle mükafatlandırırız.
132- Çünkü o bizim mümin kullarımızdandı.
133- Şüphesiz Lût da gönderilen peygamberlerdendir.
134- Hani biz onu ve ailesinin tamamını kurtarmıştık.
135- Ancak geride kalıp batanlar içinde kalan yaşlı bir kadın hariç.
136- Sonra diğerlerini helak etmiştik.
137, 138- Ve siz elbette sabahleyin ve geceleyin onlara uğrar ve üzerlerinden geçersiniz. Hâlâ akıl edip düşünmez misiniz?

الكتَابَ الْمُسْتَبِينَ **Belli kitap, yahut açıklaması, ifadesi güzel kitap, yani** Tevrat. وَاِنَّ اِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ **İlyas da gönderilen peygamberlerdendir.** Yani yukarıda وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا فِيهِمْ مُنْذِرِينَ *"Gerçekten biz onların arasına uyarıcı peygamberler gönderdik."* (Saffât, 37/72) buyurulduğu üzere, uyarı için gönderildiklerine yemin edilen peygamberlerden, o da İsrailoğulları peygamberlerinden (İlyas b. Yâsîn) ki Harun (a.s.)'un torunlarından denilmiştir. (En'am Sûresi, 6/85. âyetin tefsirine bkz.)

بَعْلاً Ba'l.

BA'L: Bir putun ismi ki yirmi arşın boyunda, altından ve dört yüzlü bir put olduğu söyleniyor. Kim bilir konduğu kaidesi ne kadardı? Hâlâ Şam'da Ba'lebek kasabası bu ad ile anılmaktadır. سَلاَمٌ عَلَى اِلْيَاسِينَ **İlyasîn'e selam olsun.**

İLYÂSÎN: İlyas, demektir. Bazı kırâetlerde اِلْيَاسِينَ okunduğundan her iki

kırâete de uygun olması imlâsı için الياسين şeklinde yazılır.

YASÎN: İlyas (a.s.)'ın babası olmakla Âl-i Yâsîn yine İlyas demek olur. Yâsîn bir de Resul-i Ekrem'in isimlerinden olduğuna göre bazıları Âl-i Yâsîn'den maksadın, Muhammed ümmeti olduğunu söylemişlerdir. Herhalde سَلَامٌ عَلَى الْيَاسَ denilmeyip اِلْيَاسِينَ buyurulması, bir tevriyeden uzak değildir. "Âl-i Yâsîn" kırâeti de bu tevriyede açıktır. İmlâda لام vasledilmeyip de iki kırâete uygun şekilde yazılması da bu tevriyenin birkaç yönden gerekli olduğuna işaret eder. Şu halde demek olur ki, burada "Selam İlyas'a" denirken; "Selam Muhammed âline" mânâsına bir de tevriye kastedilerek اٰلِ يَاسِينَ buyurulmuş ve bundan dolayı olmalıdır ki selam fıkraları da burada bitirilmiş, Lût ve Yunus kıssalarında daha çok فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِينَ *"Bak uyarılanların sonu nasıl oldu?"* (Sâffât, 37/73) ifadesine dikkat çekilmiştir. Bu tevriyeye göre اِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ *"O mümin kullarımızdandır."* İlyas'a ve Yâsîn'e ait olabilir demektir.

وَاِنَّكُمْ لَتَمُرُّونَ عَلَيْهِمْ مُصْبِحِينَ ***"Ve siz sabahleyin onlara uğrar, üzerlerinden geçersiniz."*** Kureyş, Şam'a ticarete giderlerken yolları, Lût kavminin yerlerine uğrar.

وَاِنَّ يُونُسَ لَمِنَ
الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٩﴾ اِذْ اَبَقَ اِلَى الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ ﴿١٤٠﴾ فَسَاهَمَ فَكَانَ
مِنَ الْمُدْحَضِينَ ﴿١٤١﴾ فَالْتَقَمَهُ الْحُوتُ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿١٤٢﴾ فَلَوْلَا
اَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ ﴿١٤٣﴾ لَلَبِثَ فِي بَطْنِهِ اِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤٤﴾
فَنَبَذْنَاهُ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ سَقِيمٌ ﴿١٤٥﴾ وَاَنْبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِنْ
يَقْطِينٍ ﴿١٤٦﴾ وَاَرْسَلْنَاهُ اِلَى مِائَةِ اَلْفٍ اَوْ يَزِيدُونَ ﴿١٤٧﴾ فَاٰمَنُوا
فَمَتَّعْنَاهُمْ اِلَى حِينٍ ﴿١٤٨﴾ فَاسْتَفْتِهِمْ اَلِرَبِّكَ الْبَنَاتُ وَلَهُمُ
الْبَنُونَ ﴿١٤٩﴾ اَمْ خَلَقْنَا الْمَلٰٓئِكَةَ اِنَاثًا وَهُمْ شَاهِدُونَ ﴿١٥٠﴾

أَلَآ إِنَّهُمْ مِنْ إِفْكِهِمْ لَيَقُولُونَ ﴿١٥١﴾ وَلَدَ اللّٰهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٥٢﴾
أَصْطَفَى الْبَنَاتِ عَلَى الْبَنِينَ ﴿١٥٣﴾ مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿١٥٤﴾
أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٥﴾ أَمْ لَكُمْ سُلْطَانٌ مُبِينٌ ﴿١٥٦﴾ فَأْتُوا بِكِتَابِكُمْ
إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٥٧﴾ وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجِنَّةِ نَسَبًا وَلَقَدْ
عَلِمَتِ الْجِنَّةُ إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٥٨﴾ سُبْحَانَ اللّٰهِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٥٩﴾
إِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٠﴾ فَإِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ ﴿١٦١﴾
مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ بِفَاتِنِينَ ﴿١٦٢﴾ إِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ الْجَحِيمِ ﴿١٦٣﴾ وَمَا مِنَّا
إِلَّا لَهُ مَقَامٌ مَعْلُومٌ ﴿١٦٤﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ الصَّافُّونَ ﴿١٦٥﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ
الْمُسَبِّحُونَ ﴿١٦٦﴾ وَإِنْ كَانُوا لَيَقُولُونَ ﴿١٦٧﴾ لَوْ أَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا
مِنَ الْأَوَّلِينَ ﴿١٦٨﴾ لَكُنَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٦٩﴾ فَكَفَرُوا بِهِ
فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿١٧٠﴾ وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ
﴿١٧١﴾ إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ ﴿١٧٢﴾ وَإِنَّ جُنْدَنَا لَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿١٧٣﴾
فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتّٰى حِينٍ ﴿١٧٤﴾ وَأَبْصِرْهُمْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٧٥﴾
أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٧٦﴾ فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَاءَ صَبَاحُ

الْمُنْذَرِينَ ﴿١٧٧﴾ وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتّٰى حِينٍ ﴿١٧٨﴾ وَاَبْصِرْ فَسَوْفَ
يُبْصِرُونَ ﴿١٧٩﴾ سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٨٠﴾
وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ ﴿١٨١﴾ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٨٢﴾

Meâl-i Şerifi

139- Şüphesiz Yunus da gönderilen peygamberlerdendir.

140- Hani o bir zaman dolu bir gemiye kaçmıştı.

141- (Oradakilerle) kur'a çekmiş de kaydırılanlardan (yenilenlerden) olmuştu.

142- Derken (denize atılmış ve) kendisini balık yutmuştu. (Kendi nefsini) kınıyordu.

143, 144- Eğer çok tesbih edenlerden olmasaydı, yeniden dirilecekleri güne kadar onun karnında kalırdı.

145- Biz onu hasta bir halde bir alana çıkardık.

146- Üzerine kabak cinsinden bir ağaç bitirdik.

147- Biz onu (Yunus'u) yüz bin veya daha çok insana peygamber olarak gönderdik.

148- O zaman ona iman ettiler de biz onları bir zamana kadar yaşattık.

149- Şimdi sor o seninkilere: Kızlar, Rabbinin de, oğlanlar onların mı?

150- Yoksa biz melekleri dişi yaratmışız da onlar şahit mi bulunuyorlarmış?

151, 152- Ha!.. Onlar, şüphesiz uydurdukları iftiralarından dolayı: "Allah doğurdu" derler. Hiç şüphesiz onlar, yalancıdırlar.

153- (Allah) kızları oğullara tercih mi etmiş?

154- Size ne oldu? Nasıl hükmediyorsunuz?

155- Hiç düşünnmüyor musunuz?

156- Yoksa sizin için açık bir delil mi var?

157- O halde, eğer doğru söylüyorsanız getirin kitabınızı.

158- Onlar, Allah ile cinler arasında bir neseb (hısımlık bağı) uydurdular. Oysa andolsun cinler bilirler ki, o yalancılar mutlaka cehenneme götürüleceklerdir.

159- Allah, onların yakıştırdıkları vasıflardan münezzeh ve yücedir.

160- Fakat Allah'ın ihlas ile seçilen kulları başka (onlar, Allah'ı böyle şirk ile vasıflamazlar).

161, 162, 163- Çünkü siz ve taptıklarınız, kendiliğinden cehenneme saldıran kimseden başkasını, Allah'a karşı kandırıp, saptıramazsınız.

164, 165, 166- (Melekler): "Bizden her birimizin belli bir makamı vardır. Biziz o saf saf dizilenler, biziz! Biziz o tesbih edenler, biziz!" derler.

167, 168, 169- (Müşrikler) şöyle diyorlardı: "Eğer yanımızda önceki (ümmet)lerden bir kitap olsaydı, elbette biz de Allah'ın ihlas ile seçilmiş kullarından olurduk."

170- Fakat şimdi onu inkâr ettiler. Ama ilerde bileceklerdir.

171, 172, 173- Andolsun ki peygamberlikle gönderilen kullarımız hakkında şu sözümüz geçmiştir: "Onlar var ya, elbette onlar muzaffer olacaklardır ve elbette bizim ordularımız mutlaka galip geleceklerdir."

174- Onun için sen, bir süreye kadar onlardan yüz çevir.

175- Onlara (inecek azabı) gözetle .Yakında onlar da göreceklerdir.

176- Ya şimdi onlar, bizim azabımıza uğramakta acele mi ediyorlar?

177- Fakat (azabımız) onların sahasına indiği zaman, (o acı sonuçla) uyarılanların sabahı ne kötüdür!

178- Yine sen, bir süreye kadar onlardan yüz çevir.

179- (İnecek azabı) gözetle! Yakında onlar da göreceklerdir.

180- Senin güç ve kuvvet sahibi Rabbin, onların yakıştırdıkları vasıflardan münezzeh ve yücedir.

181- Gönderilen bütün peygamberlere selam olsun.

182- Hamd, âlemlerin Rabbi Allah'a mahsustur.

وَإِنَّ يُونُسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ **Şüphesiz ki Yunus da gönderilen peygamberlerdendir.** Yunus (a.s.)'un kıssasında Allah Teâlâ'nın bir peygamberini hapsedişinin bir ifadesi vardır. Bunun, burada anlatılması, daha çok peygamber efendimize bir hatırlatma olma2526ñ–akımındandır. إِذْ أَبَقَ إِلَى الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ **Hani, düşün o zamanı ki Yunus, "İbak" suretiyle o dolu gemiye kaçmıştı.**

İBAK: Bir kölenin, efendisinden kaçmasıdır. Enbiya Sûresi'nde وَذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغَاضِبًا *"Ve Zünnûn'a (da lutfettik). Hani o (kavmine) kızarak gitmişti."* (Enbiya, 21/87) buyurulduğu üzere Yunus (a.s.) öfkelenip, Allah tarafından izin gözlemeksizin çıkmış olduğundan "ibak" (kaçış) denilmiştir. Alûsî, tefsirinde der ki: "Yunus (a.s.) hakkında kitap ehlinin kitaplarında anlatılan şudur: Allah Teâlâ, onu Nînüvâ halkına gidip onları Hakk'a davet etmekle görevlendirmişti.

O zaman Nînüvâ çok büyüktü. Üç gün kadar bir müddet içerisinde katedilebilirdi. Kötülükleri büyümüş, bozgunculukları çoğalmıştı. İşi büyük gördü ve Tersis'e kaçtı. Onun için Yafa'ya geldi, bir gemi buldu. Sahipleri Tersis'e gitmek istiyorlardı. Kiraladı, ücretini verdi ve gemiye bindi. Derken büyük bir fırtına koptu, dalgalar çoğaldı. Gemi gark olacak hale geldi, gemiciler telaşe düştüler. Geminin hafiflemesi için bazı eşyaları denize attılar. O sırada Yunus, geminin içine inmiş, uyumuş, hatta nefesi yukarı çıkarmış. Kaptan ona vardı. "Ne uyuyorsun? Kalk, Rabbine dua et. Ola ki bizi bu durumdan kurtarır da helak etmez" dedi ve birbirlerine; "Gelin bu kötülük bize kimin yüzünden geldiğini bilmek için kur'a atalım" dediler. Kur'a attılar, Yunus'a düştü. Bunun üzerine: "Anlat bize sen ne yaptın? Nereden gelip, nereye gidiyorsun? Hangi köyden, hangi soydansın?" dediler. O zaman onlara: "Ben, karayı ve denizi yaratan, göklerin ilâhı olan Rabbin kuluyum." dedi ve olayını anlattı. Onun üzerine çok korktular ve niye öyle yaptın diye kınadılar. Sonra ona: "Bu denizin durması için biz sana ne yapalım?" dediler. "Beni denize atın, durur. Çünkü bu büyük fırtına benim içindir" dedi. Adamlar gemiyi geri karaya atmaya çalıştılar, yapamadılar. Nihayet Yunus'u tuttular, gemide bulunanların kurtulması için denize attılar. Derhal deniz durdu ve Allah balığa emretti. O'nu karaya bıraktı, sonra Allah Teâlâ büyük bir balığa da emretti, onu yuttu. Balığın kırnında üç gün üç gece kaldı. Karnında Rabbine dua ediyor, O'na yalvarıyordu. Derken yüce Allah balığa emretti. Onu karaya bıraktı, sonra Allah Teâlâ ona: "Kalk, Nînüvâ'ya var, bundan önce sana emrettiğim şekilde halkına çağrıda bulun!" buyurdu. Yunus (a.s.) da vardı, çağrıda bulundu ve "Nînüvâ üç gün içinde batacak" dedi. Bunun üzerine Nînüvâ halkı Allah Teâlâ'ya iman ettiler ve oruç ilan ettiler, hepsi eskiler giydiler, kral haber aldı, o da tahtından indi, süslü elbiselerini çıkardı ve bir çul giydi ve kül üzerine oturdu. Gerek insan ve gerekse hayvan, hiçbiri ne yiyecek, ne içecek tatmasın diye tellal çağırtıldı ve hepsi Allah Teâlâ'ya sığındılar, kötülük ve zulümden vazgeçtiler. Allah Teâlâ da kendilerine merhamet etti, azaba uğratmadı. Onlara azab etmeyince Yunus (a.s.) merak etti: "Allahım! İşte ben bundan kaçmıştım, çünkü biliyordum ki, sen çok merhamet edici, çok şefkatli, çok sabırlı ve tevbeleri çokca kabul edicisin. Ey Rabbim! Benim canımı al artık, ölüm bana yaşamaktan daha iyidir" dedi. Allah: "Ey Yunus! Çok üzüldün", dedi. Yunus: "Evet ya Rab!" dedi ve çıktı, şehrin karşısında beride bir gölgelik yaptı, altına oturdu. Şehirde ne olacağını gözetliyordu. Allah Teâlâ emretti, kendisine sıkıntısından gölge olması için başı ucundan bir kabak çıktı. O kabakla ferahlandı, büyük bir rahatlık duydu. Yine Allah Teâlâ bir kurda emretti, kabağı

vurdu, kuruttu. Sonra sıcak bir samyeli esti, güneş de Yunus (a.s.)'un başına geçti, durum ağırlaştı. Ölüm sevilecek hale geldi. O zaman Allah: "Ey Yunus! Kabağa gerçekten acıdın mı?" buyurdu. O da: "Gerçekten acıdım ya Rabbi!" dedi. Allah Teâlâ da: "Ya sen o hiç üzerine yorulmadığın, bakıp büyütmediğin, belki bir gecede bitip, bir gecede yok olan kabağa acırsın da, ben o içinde on iki tepeden fazla insan oturan ve sağını solunu bilmez bir kavim ve birçok hayvanlar bulunan o büyük Nînüvâ şehrine merhamet etmez miyim?" buyurdu."[1]

Alûsî, bunu naklettikten sonra: "Burada hakka muhalif noktalar bulunmakla beraber bilgi olması için naklettim" diyor. Onun için bu kıssaları okurken Kur'ân'ın ifadesindeki nezihliğe ve inceliğe dikkat ederek okumalıdır. Orada Yunus (a.s.)'u kavminin imanından sonra azab etmedi diye, balığın karnındakinden daha çok vicdan azabına düşmüş ve başında kabak da ondan sonra bitmiş gösteriyor. Halbuki Kur'ân Enbiya Sûresi'nde فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَذٰلِكَ نُنْجِى الْمُؤْمِنِينَ *"Biz onun duasını kabul ettik ve onu tasadan kurtardık. İşte biz iman edenleri böyle kurtarırız."* (Enbiya, 21/88) diye onun tasadan kurtarıldığını anlattığı gibi, burada da alana atılışını ve kabağın bitirilmesini, balığın karnından hasta olarak çıkarılması olayının peşinden anlatmış ve kıssanın sonunu da kavminin imanıyla istifadeleri gibi güzel bir sonuçla bağlamıştır. Yunus Sûresi'nde فَلَوْلَا كَانَتْ قَرْيَةٌ اٰمَنَتْ فَنَفَعَهَا اِيمَانُهَا اِلَّا قَوْمَ يُونُسَ لَمَّا اٰمَنُوا كَشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنَاهُمْ اِلٰى حِينٍ *"Keşke (azabı gördükten sonra) inanıp da imanı kendisine fayda veren bir memleket olsaydı (ama olmadı). Yalnız Yunus'un kavmi (azab henüz inmeden) iman edince, dünya hayatında onlardan rezillik azabını kaldırmış ve onları bir süre daha yaşatmıştık."* (Yunus, 10/98) buyurulduğu üzere böyle yeis (ümitsizlik) halindeki imanla kurtuluş yalnız Yunus kavmine nasib olmuştur. Azab, iman etmediklerinden dolayı vaad edilmiş olduğu için, kavmi iman ettikten sonra azab etmedi diye, bir peygamberin güya yalancı çıkmış olup da ölsem bundan iyi idi diye üzülmesinde bir mânâ yoktur. Bu üzüntü belki başlangıçta kızıp kaçtığı zaman olmuş olabilir.

Kısaca buyuruluyor ki: Hani o, dolu bir gemiye kaçmıştı فَسَاهَمَ **da kur'a çekmişti** فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِينَ **ve kaydırılanlardan olmuştu.** Yani kur'ada **yenilmiş,** gemiden atılmıştı. Burada kendi kendini attı diye bir söz varsa **da** مُدْحَضِينَ (kaydırılan) deyiminin zahirine uygun değildir. Kendini atmış değil **de kendi** rızasıyla atılmış olabilir. فَالْتَقَمَهُ الْحُوتُ **Derhal balık onu lokma etti, yani yuttu.** وَهُوَ مُلِيمٌ **O halde ki, pişmanlık içindeydi,** kendini kınıyordu, pişman oluyordu.

(1) Alûsî, a.g.e., XXIII, 148.

فَلَوْلَا اَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ **Eğer o çok tesbih edenlerden olmasaydı.** Öteden beri Allah'ı tesbih ile çok zikrederdi. Bu karanlıklarda da لَا اِلٰهَ اِلَّا اَنْتَ سُبْحَانَكَ اِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ *"Senden başka ilâh yoktur, seni tesbih ederim, ben gerçekten haksızlık edenlerden oldum."* (Enbiya, 21/87) diye nida ediyordu. Fakat sadece şimdi değil, öteden beri çok tesbih edenlerden olmasaydı لَلَبِثَ فِي بَطْنِهِ اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُونَ **yeniden dirilecekleri güne kadar elbette onun karnında kalırdı.** Fakat kalmadı, فَنَبَذْنَاهُ بِالْعَرَاءِ **hemen biz onu alana, açık, boş bir sahaya fırlattık** وَهُوَ سَقِيمٌ **o halde ki, hastaydı.** Fırlattık وَاَنْبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِنْ يَقْطِينٍ **ve üzerine yaktîn, yani bal kabağı cinsinden bir ağaç bitirdik.** Gövdesiz, çabuk biter, çok çatallanır, uzar ve yaprakları büyük olduğundan gölgeliğe elverişli bir ağaç; gövdesi olmadığı halde buna ağaç denilmesi, çatallanıp yükselebilmesinden dolayıdır. Demek ki başında bu kabağın bitmesi, çıktığı sırada hasta halinde bir siper olması içindi. Bunun basit bir teşkilata işaret olması da düşünülebilir. وَاَرْسَلْنَاهُ اِلٰى مِائَةِ اَلْفٍ **Ve onu, yani Yunus'u yüz bine gönderdik.** Yani kaçtığı yere tekrar gönderildi ki, yüz bin nüfusa ulaşıyordu. اَوْ يَزِيدُونَ **Hatta artıyorlardı.** Yani pek çok değillerse de az da değillerdi. Artmaya da hazırdılar. Bu ifade iki gönderme arasında artış bile olduğuna işarettir. فَاٰمَنُوا فَمَتَّعْنَاهُمْ اِلٰى حِينٍ **Bunun üzerine iman ettiler de biz de onları bir zamana kadar yaşattık.** Yeis (ümitsizlik) halindeki iman fayda vermezken bu şekilde Yunus kavmine verdi. فَاسْتَفْتِهِمْ Bu «فَا» bir fezlekedir (özetlemedir). Yani yukarıdaki فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِينَ اِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِينَ *"Bak o korkutulanların sonu nasıl oldu? Ancak Allah'ın ihlas ile seçilen kulları başka."* (Sâffât, 37/73-74) emrinden buraya kadar açıklanan kıssaların bir özetini yaparak demek olur ki, şimdi bunlara bir göz atıp, nihayet Yunus kıssasını da düşündükten sonra, peygamberliğin zorluklarından kaçınmayarak ey Muhammed! sen yine müşriklere sor; susturmak için de ki: اَلِرَبِّكَ الْبَنَاتُ وَلَهُمُ الْبَنُونَ **Rabbine kızlar, onlara oğullar öyle mi?** Bu ne biçim taksim? Cüheyne, Seleme oğulları, Huzaa, Melih oğulları gibi Arap müşrikleri; "Melekler Allah'ın kızlarıdır" diyorlardı. Halbuki kendilerinin kız evlatları olsa istemiyorlardı. Bir de meleklere kız demekle onlarda şiddet düşünmüyorlardı. Sûrenin başında onların anlatılan şiddetlerini duyurmak için فَاسْتَفْتِهِمْ اَهُمْ اَشَدُّ خَلْقًا *"Sor onlara: Yaratılışça kendileri mi daha çetin..."* (Sâffât, 37/11) buyurulduğu gibi, burada da inançlarını iptal için azarlanıyor. Buna karşılık itiraz makamında, maksat dişi yaratıkları demektir, diyecek olurlarsa buyuruluyor ki اَمْ خَلَقْنَا الْمَلٰٓئِكَةَ اِنَاثًا وَهُمْ شَاهِدُونَ **Yoksa biz melekleri dişi olarak yaratmışız da onlar şahitler miymiş?** ... اَلَا **Ha bak!** Bu yukarıki "sor!" emrinde dahil olmayarak doğrudan doğruya Alalı tarafından yalancılıklarını ilan ile görüşlerini iptal ve bozma gibi

açıkça yalan olduğu belli olan şeylere şahitlik etmeye kalkışanların, şahitliklerinin dinlenmeyeceğini hatırlatır. وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجِنَّةِ نَسَبًا **Bir de Allah ile cinler arasında bir neseb uydurdular.** Bu cümle, لَيَقُولُونَ وَلَدَ اللّٰهُ *"Onlar, 'Allah doğurdu' derler."* sözü üzerine atfedilmiştir. Muhatabdan yine bu şekilde gaibe (2. şahıstan 3. şahısa) geçilmesi, sözlerinin kötülüğünden dolayı hitaba kabiliyetleri olmadığına dair bir hatırlatmadır. Yani iftiralarından bütün cinlerle Allah arasında bir neseb, ilâhlıkta ortaklığı ifade edecek şekilde bir münasebet, bir ortaklık uydurmaya kadar gittiler. Burada cin, melekleri de içine alan en genel mânâya bütün gizli mahluklar, metafizik güçler, bütün ruhanîler demektir. Mecusî mezheplerinde olduğu üzere, şeytan Allah'ın kardeşidir, melekler Allah'ın kızlarıdır, dedikleri gibi; bazıları da ruhanilerin, cinlerin, meleklerin Allah'a münasebeti, yakınlığı vardır, biz onların aracılığı olmadan Allah'a yaklaşamayız, Allah yanında şefaatçilerimiz olması için biz onlara ibadet etmekteyiz diyor, şirk koşuyor; biri kötülük yapar, biri iyilik diyorlardı. (En'am Sûresi'nde وَجَعَلُوا لِلّٰهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ *"Allah'a cinleri ortak koştular."* (En'am, 6/100), وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيَاطِينَ الْاِنْسِ وَالْجِنِّ *"Böylece biz her peygambere insan ve cin şeytanlarını düşman kılmışızdır."* (En'am, 6/112) âyetlerinin tefsirlerinde bu hususta bilgi verilmiştir, oraya bakınız.)

وَلَقَدْ عَلِمَتِ الْجِنَّةُ **Halbuki o neseb isnad ettikleri ruhaniler, özellikle melekler bilir, şahitlik ederler ki,** اِنَّهُمْ **herhalde onlar,** o iftirayı uyduran yalancılar لَمُحْضَرُونَ **mutlaka cehenneme götürüleceklerdir.** Yakalanıp cehenneme atılacaklardır. سُبْحَانَ اللّٰهِ عَمَّا يَصِفُونَ **Allah, onların isnad ettikleri niteliklerden münezzehtir, çok yücedir.** Bilirler, böyle tesbih ile tenzih ederler. Meleklerin tesbihinde şüphe olmadığı gibi خَلَقْتَنِي مِنْ نَارٍ *"Beni ateşten yarattın."* (Sâd, 38/76) diye yaratılmış olduğunu itiraf eden İblis bile, müşriklerin isnad ettikleri şirk vasıflarından Allah'ı tenzih eder. اِنِّي بَرِيٓءٌ مِنْكُمْ *"Ben sizden uzağım."* (Enfal, 8/48) der. اِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِينَ **Fakat Allah'ın ihlas ile seçilen kulları başka.** Onlar böyle isnadda bulunmazlar ve onun için azaba da hazır bulundurulmazlar. فَاِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ **Çünkü siz ne taptıklarınız;** putlarınız ve şeytanlarınız مَا اَنْتُمْ عَلَيْهِ بِفَاتِنِينَ **Allah'a karşı kimseyi kandıramazsınız.** اِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ الْجَحِيمِ **Ancak cehenneme yaslanacak olanı aldatırsınız.** Onun için Allah'ın ihlas ile seçilen kullarını bozamazsınız. Şu da o bilen cinlerin, yani meleklerin sözlerindendir. وَمَا مِنَّا **Bizden ise başka değil,** اِلَّا لَهُ مَقَامٌ مَعْلُومٌ **ancak onun için bilinen bir makam vardır.** Yani her birimizin Allah Teâlâ'ya kulluk için durduğumuz belli bir makamı, muayyen bir sınırı vardır ki, onu geçemeyiz. وَاِنَّا لَنَحْنُ الصَّٓافُّونَ **Ve biz el-**

bette o saf tutanlarız. وَالصَّٓافَّاتِ صَفًّا *"O saf tutup duranlara andolsun."* (Sâffât, 37/1) وَاِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ **Ve biz herhalde o tesbih edenleriz.** Yani Allah Teâlâ'yı şanına layık olmayan vasıflardan tenzih ederiz. Dolayısıyla çocuk, neseb gibi iddiaları kesinlikle reddederiz. وَاِنْ «اِنَّ» nin muhaffefidir. Yani gerçekten كَانُوا لَيَقُولُونَ **kesinlikle diyorlar ki** لَوْ اَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِنَ الْاَوَّلِينَ **bizim yanımızda öncekilerden bir zikir (kitap) olsaydı.** Onlarınki gibi Allah tarafından indirilmiş bir kitap, fikirler açıp ibret dersi veren ilâhî bir kitap olsaydı لَكُنَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِينَ **Allah'ın ihlas ile seçilen kulları olurduk.** Kureyş, böyle demişlerdi. فَكَفَرُوا بِهِ **Fakat olunca onu inkâr ettiler.** İhlas ile sarılmak şöyle dursun küfrettiler, zikirlerin en güzeli olan Kur'ân inince nankörlük edip tanımak istemediler. فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ **Artık ilerde bilecekler.** Küfürlerinin sonunun neye varacağını görecekler, çünkü Allah'ın vaadi şöyledir: وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِينَ **Andolsun ki, peygamber olarak gönderilen kullarımız için ezelde şu kelimemiz geçmişti.** اِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ **Elbette onlara yardım edilecektir.** Önünde olmazsa sonunda yardım onlara olacaktır. وَاِنَّ جُنْدَنَا **Ve elbette bizim askerlerimiz,** o gönderilen peygamberlere yardım edecek, onun yardımcıları olacak olan hak orduları لَهُمُ الْغَالِبُونَ **mutlaka onlar galip geleceklerdir.** Peygamberlerin gönderiliş hikmetleri sonunda gerçekleşecek, davaları zaferi kazanacaktır. Burada bu ilâhî söz, peygambere vaad, muhaliflerine tehdit yerindedir.

Bu vaad ve tehdit tekrar edildikten sonra, bu yüce sûre de şu âyetle bitiriliyor: سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ **O izzet sahibi Rabbin, onların isnad ettikleri vasıflardan münezzehtir, yücedir.** Yani seni terbiye edip, peygamberlik görevi ile gönderen ve o kesin zafer ve galibiyeti vaad buyurmuş olup, vaadinden caymasına veya kuvvet ve kudretine karşı gelinmesine ihtimal bulunmayan izzet, güç ve kuvvet sahibi olan Rabbin, o müşriklerin, kâfirlerin isnad ettikleri eksik vasıflardan münezzehtir. وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ **Bir de selam o peygamberlere.** Muzaffer olacakları ezelde takdir edilmiş olan sana ve yukarıda birkısmının isimleri geçmiş olan bütün peygamberlere; bütün bu nimetlerden dolayı وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ **hamd de âlemlerin Rabbi Allah'a.** Bu âyet de çok anlamlı olan âyetlerdendir. İbnü Ebi Hatim'in Şa'bî'den rivayet ettiği bir hadiste Resulullah (s.a.v.) buyurmuştur ki: "Her kimi, kıyamet günü sevabdan tam ölçekle ölçmek sevindirecekse bulunduğu meclisten kalkacağı sırada şöyle desin: سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ [1]

---

(1) Kurtubî, a.g.e., XV, 141; Süyûtî, a.g.e., V, 141; Alûsî, a.g.e., XII, 159.

Sâd Sûresi

Mekke Döneminde İndi

Âyet Sayısı: 88

ص Sâd Sûresi Mekke döneminde inmiştir. Bir ismi de Davud Sûresi'dir. (Besâir)

Âyetleri : Kûfelilere göre seksen, Hicaz, Basra ve Şamlılar'a göre seksen altıdır.

Kelimeleri : Yedi yüz otuz ikidir.

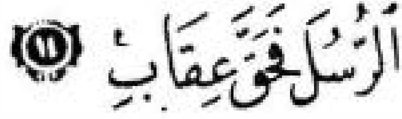
Harfleri : Üç bin altmış dokuzdur.

Fâsılası : صد قطرب من لج harfleridir.

Bundan önceki sûrenin sonlarına doğru لَوْ اَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِنَ الْاَوَّلِينَ لَكُنَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِينَ *"Eğer yanımızda öncekilerinkinden bir kitap olsaydı, elbette Allah'ın ihlas ile seçilen kulları olurduk."* (Sâffât, 37/168-169) ifadeleri hikâye buyurulduğu için bu sûre de صٓ وَالْقُرْاٰنِ ذِى الذِّكْرِ *"Bu zikirle dolu Kur'ân'a bak!"* ifadesiyle başlıyor.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

صٓ وَالْقُرْاٰنِ ذِي الذِّكْرِ ﴿١﴾ بَلِ الَّذ۪ينَ كَفَرُوا ف۪ي عِزَّةٍ
وَشِقَاقٍ ﴿٢﴾ كَمْ اَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ فَنَادَوْا وَلَاتَ
ح۪ينَ مَنَاصٍ ﴿٣﴾ وَعَجِبُٓوا اَنْ جَٓاءَهُمْ مُنْذِرٌ مِنْهُمْ وَقَالَ
الْكَافِرُونَ هٰذَا سَاحِرٌ كَذَّابٌ ﴿٤﴾ اَجَعَلَ الْاٰلِهَةَ اِلٰهاً وَاحِداً
اِنَّ هٰذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ ﴿٥﴾ وَانْطَلَقَ الْمَلَأُ مِنْهُمْ اَنِ امْشُوا وَاصْبِرُوا
عَلٰٓى اٰلِهَتِكُمْ اِنَّ هٰذَا لَشَيْءٌ يُرَادُ ﴿٦﴾ مَا سَمِعْنَا بِهٰذَا فِي الْمِلَّةِ الْاٰخِرَةِ
اِنْ هٰذَٓا اِلَّا اخْتِلَاقٌ ﴿٧﴾ ءَاُنْزِلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ مِنْ بَيْنِنَا
بَلْ هُمْ ف۪ي شَكٍّ مِنْ ذِكْر۪ي بَلْ لَمَّا يَذُوقُوا عَذَابِ ﴿٨﴾ اَمْ عِنْدَهُمْ
خَزَٓائِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ الْعَز۪يزِ الْوَهَّابِ ﴿٩﴾ اَمْ لَهُمْ مُلْكُ
السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَلْيَرْتَقُوا فِي الْاَسْبَابِ ﴿١٠﴾
جُنْدٌ مَا هُنَالِكَ مَهْزُومٌ مِنَ الْاَحْزَابِ ﴿١١﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ
قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ ذُو الْاَوْتَادِ ﴿١٢﴾ وَثَمُودُ وَقَوْمُ لُوطٍ
وَاَصْحَابُ لْـَٔيْكَةِ اُو۬لٰٓئِكَ الْاَحْزَابُ ﴿١٣﴾ اِنْ كُلٌّ اِلَّا كَذَّبَ

Meâl-i Şerifi

1- Sâd. Bu zikirle dolu Kur'ân'a bak!

2- O inkâr edenler bir gurur ve ayrılık içindedirler.

3- Kendilerinden önce nicelerini helak ettik. Onlar çağrıştılar. Ama artık kurtuluş vakti değildi.

4- İçlerinden kendilerine uyarıcı bir peygamber geldiğine şaştılar da kâfirler: "Bu bir sihirbazdır, yalancıdır" dediler.

5- "İlâhları, bir tek ilâh mı kılmış? Bu gerçekten şaşılacak bir şey, çok tuhaf!"

6- İçlerinden ileri gelenler fırladılar ve dediler ki: "İlâhlarınız üzerinde sabır ve sebat edin. Bu, gerçekten arzu edilen bir murad!"

7- "Biz bunu başka bir dinde işitmedik, bu mutlaka bir uydurmadır."

8- "Kur'ân aramızdan ona mı indirilmiş?" dediler. Doğrusu onlar benim Kur'ân'ımdan bir kuşku içindeler. Ve doğrusu onlar henüz azabımı tatmadılar.

9- Yoksa sana o Kur'ân'ı veren çok güçlü ve ihsan sahibi Rabbinin hazineleri onların yanında mı?

10- Yoksa bütün o göklerin, yerin ve aralarındakilerin mülkü onların mı? Öyle ise bütün imkanlarını seferber ederek yükselsinler de görelim!

11- Onlar burada çeşitli partilerden (gruplardan) bozguna uğramış bir ordudur.

12- Onlardan önce Nuh kavmi, Âd kavmi ve saltanat sahibi Firavun da yalanlamışlardı.

13- Semûd kavmi, Lut kavmi ve Eykeliler (Şuayb kavmi) de yalanlamışlardı. İşte o çeşitli partiler bunlardır.

14- Hepsi de gönderilen peygamberleri yalanladılar da azabım böyle hak oldu.

Rivayet olunuyor ki, Ebu Talib hastalandığı zaman Kureyş'ten bir heyet geldi. İçlerinde Ebu Cehil de vardı. Yanına girdiler. "Kardeşinin oğlu bizim ilâhlarımızı kötülüyor, şöyle yapıyor, şöyle şöyle diyor. Ona haber göndersen de bundan men etsen" dediler. Haber gönderdi. Resul-i Ekrem (s.a.v.) geldi, odaya girdi. Ebu Talib'in yanında bir kişilik yer vardı, oraya oturmasın diye Ebu Cehil sıçradı, oraya oturdu. Resulullah, amcasının yakınında oturacak yer bula-

mayınca kapının yanında oturdu. Ebu Talib: "Ey kardeşimin oğlu! Kavmin yine senden şikayet ediyorlar, ilâhlarını kötülüyorsun, şöyle şöyle diyorsun, iddiasında bulunuyorlar" dedi. Onlar da birçok şeyler söylediler. Resulullah söz aldı: "Ey amca! Ben onları bir kelime üzere istiyorum. Bir kelime ki onunla Araplar, onlara boyun eğecek, Acemler, onlara cizye verecek" dedi. Bunun üzerine sevindiler, "Babanın aşkına ondan fazlasını veririz, ne o kelime?" dediler. "Bir tek kelime" dedi. "Ne o?" dediler. لاَ اِلٰهَ اِلاَّ اللّٰهُ *"lâ ilâhe illallah"* dedi. Derdemez telaş ile kalktılar ve elbiselerini çırparak اَجَعَلَ الْاٰلِهَةَ اِلٰهًا وَاحِدًا اِنَّ هٰذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ *"İlâhları bir tek ilâh mı kılmış? Bu gerçekten şaşılacak bir şey!"* dediler. İşte صٓ وَالْقُرْاٰنِ ذِى الذِّكْرِ... (1-7. âyetler) bunun üzerine nazil oldu.(1)

صٓ : صٓ, bunu âyet sayan rivayet yoktur. Yazılışı itibarıyla bir harf, okunuşu itibarıyla bir isim veya صَيَّدَ dan fiili mazî, veya صدا dan emri hazır olabilir. Harf olduğuna göre diğer mukatta' harflerde geçtiği üzere meydan okuma ve icaz yoluyla söylenmiştir. Çoğunluğun görüşüne göre bu sûrenin ismidir. Sadece bir rumuz olması da düşünülebilir. Fâtiha'da bu harf ile ilgili "sırat" kelimesi vardır. Sıdk (doğruluk) maddesi de bu rumuzun ilk hatırlatacağı kelimelerdendir. صَدَقَ اللّٰهُ "Allah doğru söyledi", sadıksın ey Muhammed!, ey sadık gibi. Hasen'den rivayet edildiğine göre "sadâ"nın müfaale babı olan "müsâdât"tan emirdir. Sada, karşılık vermektir. Onun için sesin aksettiği yerden verilen karşılığa "sadâ" denir. Buna göre "dal"ın kesresiyle "sâdı", seslen sen, Kur'ân sesine karşı aksettirici ol, sadâ gibi karşılık ver, yani muhtevası ile amel et, yerine getir, demek olur. İbnü Abbas'tan bir rivayete göre « صٓ » gece ve gündüz yokken Rahmân olan Allah'ın arşının, üzerinde bulunduğu denizin ismidir. (وَكَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ *"O'nun arşı su üzerindeydi."* Hud, 11/7 âyetinin tefsirine bkz.) Said b. Cübeyr'den de şöyle rivayet edilmiştir: Allah Teâlâ'nın, sûra iki üfürüş arasında ölüleri dirilttiği denizin ismidir. Bu iki rivayet garip olmakla beraber güzeldir. Bunlarda صٓ yemin mânâsını da içerir. O şekilde وَالْقُرْاٰنِ atfoluyor. ذِى الذِّكْرِ **Zikir sahibi, zikirli, zikir dolu.** Burada zikir, şu üç mânâdan her biriyle açıklanabilir:

ZİKİR: a) İsmi anılmak: Şeref ve şan mânâsına; وَاِنَّهُ لَذِكْرٌ لَكَ وَلِقَوْمِكَ *"Gerçekten o Kur'ân, hem senin için, hem kavmin için bir şereftir."* (Zuhruf, 43/44) âyetinde olduğu gibi.

b) Anmak, hatırlatmak; öğüt ve hatırlatma mânâsına; şeriat ve hükümler,

(1) Tirmizî, Tefsiru Sureti 38/1; Ahmed b. Hanbel, I, 227, 362.

vaad ve tehditler, geçmiş ümmetlerin olaylarından ibrete vesile olacak kıssalar ve haberler gibi.

c) Dinde ihtiyaç bulunan şeyleri anlatmak mânâsına; yani şanlı, öğütlü, din öğreten, ibret dersi veren Kur'ân'a yemin olsun ki...

Bu kasemin cevabı hazfedilmiştir. بَلْ o hazfedilen cevaba matuftur. Yani sen peygamberliğinde doğrusun, sana söylenen gerçektir, o vaad ve tehdit mutlaka yerini bulacaktır. Fakat kâfirler فِى عِزَّةٍ وَشِقَاقٍ **bir gurur ve ihtilaf içindedirler.** Kendilerini bir gurur, bir ihtilaf sarmış, kibirlerinden dolayı hakkı kabul etmiyorlar. Çeşitli maksatlarla türlü mabutlar peşinde boğuşuyorlar. فَنَادَوْا **Çağrıştılar,** yani helaki gördükleri zaman tevbe edip, aman ya Rabbi diye bağrıştılar, feryat ettiler. وَلَاتَ حِينَ مَنَاصٍ **Fakat o zaman, yahut o çağırışına, kurtulacak zaman değildi.** Kaçma ihtimali kalmamıştı. لَاتَ , لَا (yok) demektir. اَجَعَلَ الْاٰلِهَةَ اِلٰهًا وَاحِدًا **İlâhları hep bir ilâh mı kıldı?** Yani لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ diye hepsinden ilâhlığı kaldırdı da yalnız birine mi tahsis etti? اِنَّ هٰذَا لَشَىْءٌ عُجَابٌ **Bu gerçekten çok acayip bir şey!** Atalarından beri şirke alışmış olan cahiliye kafası, bu kadar çeşitli insanların, çeşitli emel ve duygularını yalnız bir mabudun nasıl tatmin edebileceğini düşünemiyor, onun, بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَىْءٍ *"her şeyin hükümranlığının elinde"* (Yâsin, 36/83) olduğunu bilmiyor da tevhide şaşıyor. مَا سَمِعْنَا بِهٰذَا فِى الْمِلَّةِ الْاٰخِرَةِ **Biz, bunu millet-i ahirede işitmedik.** Millet-i ahire, diğer millet yahut sonraki millet demektir. Bu durumda Hıristiyanlığa işaret olur. Çünkü İslâm gelmeden önce, o zaman için en son millet, Hıristiyanlıktı. O da teslisi (üçlü ilâh inancını) kabul ediyordu. ءَاُنْزِلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ مِنْ بَيْنِنَا **O zikir,** yani Allah'ın zikir ve hatırlatmasını içeren **Kur'ân, aramızdan ona mı indirilmiş?** ذِكْرِى **Benim zikrim, yani Kur'ân.** عَذَابِ , «عَذَابِى» demektir. Kesre ile yâ'dan iktifa olunmuştur. عِقَابِ de böyledir. جُنْدٌ مَا هُنَالِكَ مَهْزُومٌ مِنَ الْاَحْزَابِ **Onlar, burada çeşitli kabilelerden kalma, bozguna uğratılmış bir ordu döküntüsüdür.** Yani eskiden peygamberlere karşı toplanmış, mahvolmuş, çeşitli gruplardan geri kalma, onlar gibi bozulmaya mahkum, bozuk, ruh birliği yok, maneviyatı perişan, derme çatma birkaç asker, ordu, askerler böyle askerler. Bu âyet çok dikkat çekicidir. Burada Kureyş'in "Bedir"den başlayan yenilgisine işaret edildiği gibi, başarıya ulaşacak düzenli bir ordunun, muntazam bir milletten çıkabileceğini anlatıyor.

وَمَا يَنْظُرُ هٰٓؤُلَٓاءِ اِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً

مَا لَهَا مِنْ فَوَاقٍ ﴿١٥﴾ وَقَالُوا رَبَّنَا عَجِّلْ لَنَا قِطَّنَا قَبْلَ يَوْمِ
الْحِسَابِ ﴿١٦﴾ اِصْبِرْ عَلٰى مَا يَقُولُونَ وَاذْكُرْ عَبْدَنَا دَاوُدَ
ذَا الْاَيْدِ اِنَّهُ اَوَّابٌ ﴿١٧﴾ اِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ
بِالْعَشِيِّ وَالْاِشْرَاقِ ﴿١٨﴾ وَالطَّيْرَ مَحْشُورَةً كُلٌّ لَهُ اَوَّابٌ ﴿١٩﴾
وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ وَاٰتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ وَفَصْلَ الْخِطَابِ ﴿٢٠﴾
وَهَلْ اَتٰيكَ نَبَؤُا الْخَصْمِ اِذْ تَسَوَّرُوا الْمِحْرَابَ ﴿٢١﴾ اِذْ دَخَلُوا
عَلٰى دَاوُدَ فَفَزِعَ مِنْهُمْ قَالُوا لَا تَخَفْ خَصْمَانِ بَغٰى بَعْضُنَا عَلٰى
بَعْضٍ فَاحْكُمْ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ وَاهْدِنَا اِلٰى سَوَاءِ
الصِّرَاطِ ﴿٢٢﴾ اِنَّ هٰذَا اَخٖي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعْجَةً وَلِيَ نَعْجَةٌ
وَاحِدَةٌ فَقَالَ اَكْفِلْنٖيهَا وَعَزَّنٖي فِي الْخِطَابِ ﴿٢٣﴾ قَالَ
لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعْجَتِكَ اِلٰى نِعَاجِهٖ وَاِنَّ كَثٖيرًا مِنَ الْخُلَطَاءِ
لَيَبْغٖي بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ اِلَّا الَّذٖينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
وَقَلٖيلٌ مَا هُمْ وَظَنَّ دَاوُدُ اَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ
رَاكِعًا وَاَنَابَ ﴿٢٤﴾ فَغَفَرْنَا لَهُ ذٰلِكَ وَاِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفٰى

وَحُسْنَ مَآبٍ ﴿٢٥﴾ يَا دَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ
فَاحْكُمْ بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوٰى فَيُضِلَّكَ عَنْ
سَبِيلِ اللّٰهِ ۗ إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ
بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ ﴿٢٦﴾

Meâl-i Şerifi

15- Onlar da bir tek haykırışa bakıyorlar. Öyle ki onun gecikmesi de yoktur.

16- Bir de: "Ey Rabbimiz! Hesap gününden önce bizim azabdan payımızı acele ver" dediler.

17- Şimdi sen onların dediklerine sabret de kuvvetli kulumuz Davud'u hatırla. Çünkü o, zikir ve tesbih ile bize yönelmişti.

18- Biz, dağları onun emrine vermiştik. Akşam-sabah onunla birlikte tesbih ederlerdi.

19- Kuşları da toplu olarak onun emrine vermiştik. Hepsi de ona uyarak zikir ve tesbih ederlerdi.

20- Biz onun mülkünü kuvvetlendirmiş ve kendisine hikmet ve hakkı batıldan ayırt etme kabiliyeti vermiştik.

21- Bir de davacıların kıssası geldi mi sana? Hani surdan aşarak mihraba ulaşmışlardı.

22- Davud'un yanına giriverdiler de onlardan telaşe düştü. Ona "Korkma!" dediler, biz iki davacıyız. Birimiz, birimize haksızlık etti. Şimdi sen aramızda hak ile hüküm ver ve aşırı gitme de bizi doğru yolun ortasına çıkar.

23- Biri: "İşte bu benim kardeşim. Onun doksan dokuz dişi koyunu var, benim ise bir tek dişi koyunum var. Böyle iken: Onu da bana ver, dedi ve tartışmada beni yendi" diye anlattı.

24- Davud dedi ki: "Doğrusu senin bir koyununu kendi koyunlarına katmak istemesiyle sana zulmetmiştir. Gerçekten bir cemiyette yaşayanların çoğu mutlaka birbirlerine haksızlık ediyorlar. Ancak iman edip de salih amel işleyenler başka. Ama onlar da pek az." Davud, bizim kendisini imtihan ettiğimizi sanmıştı. Hemen Rabbinden mağfiret diledi,

rüku ederek yere kapandı, tevbe ile Allah'a yöneldi.

25- Biz de o zannettiği şeyi kendisine bağışladık. Şüphesiz yanımızda onun bir yakınlığı ve güzel bir dönüş yeri vardır.

26- Ey Davud! Gerçekten biz seni yeryüzünde bir halife yaptık. Artık insanlar arasında hak ile hüküm ver. Keyfe, arzuya uyma ki, seni Allah yolundan saptırmasın. Çünkü Allah yolundan sapanlar, hesap gününü unuttukları için kendilerine çok şiddetli bir azab vardır.

وَقَالُوا رَبَّنَا عَجِّلْ لَنَا قِطَّنَا KITT: Aslında pusula, bahşiş pusulası demektir. Burada pay mânâsınadır. Hesap gününe, kıyamete kadar beklemeye lüzum yok, **o azabdan bizim payımızı şimdiden peşin olarak ver,** diye alay etmek istiyorlar.

ذَا الْاَيْدِ **Güçlü, kuvvetli.** Rivayet edilir ki, Davud (a.s.) yıl boyunca bir gün oruç tutar, bir gün yerdi ve gece yarısı namaza kalkardı. Böylece kuvvetinin aslının, din kuvveti olduğu anlatılmak üzere şu sebebe bağlanıyor: اِنَّهُ اَوَّابٌ **Çünkü o bir evvabdır (Allah'a yönelmiştir).**

EVVAB: "Tevvab" vezninde اَوَّبْ "evb"den mübalağalı ismi faildir. "Evb", Rağıb'ın açıkladığına göre, dönüşün bir çeşidi, iradeye bağlı olan kısmıdır. Dönülmesi gereken yere dönmek demektir.(1) Bu mânâdan "evvab", "tevvab" gibi Allah'a çokça dönüp yönelen demek olur. Onun için burada رَجَّاعٌ اِلٰى مَرْضَاةِ اللّٰهِ *"Allah'ın rızasına çokça dönüp yönelen"* diye tefsir etmişlerdi. Ancak رَجَّاعٌ hem رُجُوعٌ dan, hem de müteaddisi olan رَجْعٌ dan olabilir. رَجْعٌ ise döndürmek ve "terci" mânâlarına geldiğine ve seste terci, nağme ve ahenk yapmak veya ses vermek, demek olduğuna göre رَجَّاعٌ iyi terci yapan mânâsını da ifade etmiş olur. Nitekim يَا جِبَالُ اَوِّبِى مَعَهُ *"Ey dağlar! Onunla beraber çınlayın."* (Sebe', 34/10) âyetinde bu mânâ açıktır. Bu münasebetle "evvab", Mücahid'den rivayet edildiği üzere, bir de "müsebbih" (çok tesbih eden) mânâsına tefsir edilmiş3839Ü%oki, Ebu's-Suud, bunun izahında şöyle diyor: "İkinci evvab, müsebbih yerine konmuştur. Çünkü tesbihi sesli yapıyordu. Tesbihi sesli yapan da onu ahenkli yapıyor demektir. Çünkü ardı ardına fiiline döner durur."(2) Evvab, Allah Teâlâ'ya çok dönen tevbekar demek olduğuna göre de çok tevbe edenin âdeti, çok zikir, tesbih ve takdis etmektir. Kamus'ta "evb", kasd ve istikamet mânâlarına da geldi-ğinden evvab, çok doğru ve azimli demek de olabilir.(3) Şu halde evvab, birçok mânâlara ihtimali olan bir kelime olduğundan hepsini aynen bir kelime ile terceme mümkün olmayacaktır. Bir kere, Allah'a dönüş, sûfilerin

(1) Ragıb el-İsfahanî, a.g.e., 30.
(2) Ebu's-Suud, a.g.e., VII, 219.
(3) Asım Efendi, Kamus Terc. I, 140.

"iradeye bağlı ölüm" dedikleri "fenâ fillah" (Allah'da fânî olma) makamıdır ki, tevbe ve inâbe (tevbe ile Hak yoluna dönme) bunun başıdır. Bu makamda meydana gelen her kuvvet ilâhîdir. Onun için güç ve kuvvetinin sebebinde şöyle buyuruluyor: "Çünkü o bir evvab idi." اِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ **Gerçekten biz dağları onunla birlikte emre âmâde kılmıştık. Öyle ki dağlar,** يُسَبِّحْنَ بِالْعَشِيِّ وَالْاِشْرَاقِ **Akşam ve işrak vakitleri tesbih ederlerdi.** Bunun zahiri, onunla beraber sesle tesbih etmeleri, onun tesbihine ses ve nağme yoluyla cevap vermeleridir. Resulullah'ın avucunda taşların tesbihi gibi olduğu da söylenmiştir.

İŞRAK VAKTİ: Güneş doğup doğu ufkunda biraz yükselerek ışığının berrak bir şekilde parlamaya başladığı vakittir ki, ilk kuşluk vaktidir. Yani bayram namazlarını kıldığımız vakittir. İşrak namazı da sünnettir. Sonra kaba kuşluk vakti olur. وَالطَّيْرَ **Kuşları da emre âmâde kıldık,** مَحْشُورَةً **toplu halde,** toplanmış olarak. كُلٌّ **Hepsi,** yani dağlar da, kuşlar da hep لَهُ **onun için,** yani Davud için اَوَّابٌ **evvab idi,** yani hep onun için seslenerek ahenk ile tesbih ediyorlardı. Ne hoştur ki burada "evvab" fasılasının nağmesiyle, mânâsındaki dönüş ve yönelişe bir misal de verilmiştir. Mesela Davud, "evvab" deyince, onlar da "evvab" diyorlar. Bununla beraber bu, sadece bir tekrardan ibaret değil, mânâları farklıdır. Demin hatırlatıldığı üzere birincisi, dönüşten çok dönen mânâsına, ikincisi de terci' (nağme ve ahenk) mânâsına رجع kökünden nağme ve ahenk yapan mânâsına olmuş oluyor. Davud Allah'a dönüyor, onlar Davud'a seslenip nağme yapıyorlar. Bununla beraber şu mânâ da verilmiştir: Hepsi, yani Davud da, dağlar da, kuşlar da hep لَهُ Allah için ahenk ile tesbih yapıyorlardı. Dini, ibadeti böyle kuvvetli olduğu gibi وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ **hem mülkünü kuvvetlendirmiştik** وَاٰتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ **hem de kendisine hikmet,** peygamberlik, ilim ve amelde sağlamlık yahut Zebur ve şeriat ilmi وَفَصْلَ الْخِطَابِ **ve fasl-ı hitab, söz kesimi vermiştik.** Yani hakkı batıldan ayırarak tartışmayı ayırt edip kesme kabiliyeti vermiştik. Kesip atan ayırt edici söz ve sözde iki kıssa arasını ayıran اَمَّا بَعْدُ ... (Bundan sonra...) gibi ayırıcı söze de fasl-ı hitab denilir. İşte böyle güçlü **ve** kuvvetli bir tevbekar idi. Bununla beraber وَهَلْ اَتٰيكَ **bir de geldi mi sana?** Bu şekildeki soru, kıssasının önemine dikkat çekmek içindir. نَبَؤُا الْخَصْمِ **Hasım kıssası.** Hasım, aslında masdar olup, hasımlık yapan (davacı) mânâsına da kullanılır. Tekile, çoğula, erkeğe, kadına söylenebilir. Nitekim burada şöyle çoğul zamiri gönderiyor. اِذْ تَسَوَّرُوا الْمِحْرَابَ **Mihrabın sûrunu aştıkları zaman.**

"Sûr" yüksek duvar; "Mihrab" da köşk, balkon, mânâlarına gelir. اِذْ دَخَلُوا عَلٰى دَاوُدَ **Davud'un huzuruna girdikleri zaman** فَفَزِعَ مِنْهُمْ **ki, birden bire onlardan**

telaş etti. Çünkü bunca muhafızlara rağmen sûr aşılmış, içeri girilmişti. Fakat girdiler de ne yaptılar? قَالُوا **Dediler ki:** لَا تَخَفْ **Korkma,** خَصْمَانِ **iki hasım,** yani biz, birbiriyle davalı, iki alay davacıyız. بَغٰى بَعْضُنَا عَلٰى بَعْضٍ **Bazımız bazımıza tecavüz etti.** فَاحْكُمْ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ **Onun için sen aramızda hak ile hüküm ver.** وَلَا تُشْطِطْ **Ve aşırı gitme.** Haktan uzaklaşıp, haksızlık etme وَاهْدِنَا اِلٰى سَوَٓاءِ الصِّرَاطِ **de bizi düz yolun ortasına çıkar;** adalet yap. Görülüyor ki, davadan önce bulunan bu sözlü arz-ı hâlin kelimeleri çok şüphe vericidir. Hele bu وَلَا تُشْطِطْ hitabında iğneleyip sataşmadan daha ileri giden bir ihtar vardır. Bunlar, sıradan davacılara benzemiyorlar. O halde dava nedir? denirse اِنَّ هٰذَٓا **İşte şu,** mecliste hazır bulunan zat اَخ۪ي **benim kardeşimdir.** Melek olduklarına göre din kardeşi veya arkadaşı diye tefsir edilmiştir. Fakat zorunlu değildir. لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعْجَةً **Onun doksan dokuz na'cesi var.**

"Na'ce", dişi koyuna ve dişi sülüne denildiği gibi, kadına da istiare edilir. وَلِيَ نَعْجَةٌ وَاحِدَةٌ **Benim ise bir tek na'cem vardır.** فَقَالَ اَكْفِلْنِيهَا **Böyle iken onu benim nasibime bırak, dedi** وَعَزَّن۪ي فِي الْخِطَابِ **ve hitapta bana ağır bastı.** Söyleşmede; yahut aday olmada hatırlı geldi, üstün çıktı. قَالَ **Dedi ki Davud:** لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعْجَتِكَ اِلٰى نِعَاجِه۪ **Senin bir koyununu, kendi koyunlarına istemekle sana zulmetmiş vallahi.** وَاِنَّ كَث۪يرًا مِنَ الْخُلَطَٓاءِ **ve gerçekten "halîtlardan" bir çoğu.** Burada "huletâ"yı, yalnız ortaklar, diye tefsir etmek bize eksik geliyor. اَخٌ(kardeş) tabirinden de anlaşıldığına göre karışık halde bulunan, yani bir toplumda yaşayan insanlar, kardeşler, dostlar, arkadaşlar, yoldaşlardan birçoğu لَيَبْغ۪ي بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ **mutlaka birbirlerine tecavüz ediyorlar.** اِلَّا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ **Ancak iman edip, salih ameller işleyenler başka.** وَقَل۪يلٌ مَا هُمْ **Onlar da pek az** وَظَنَّ دَاوُ۫دُ **ve Davud zannetmişti.** Girdikleri zaman veya bu bağiy (tecavüz) sözünü söylerken sanmıştı اَنَّمَا فَتَنَّاهُ **ki, biz kendisini sırf bir fitneye düşürdük.** Allah'ın sevki ile mülkünde bir ihtilal oluyor, kendine saldırı ile bir baskın yaptılar zannetti. Yahut sezmişti ki, kendisine sadece bir imtihan yaptık. فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ **Hemen Rabbinden bağışlanma diledi.** Mağfiretini niyaz etti. وَخَرَّ رَاكِعًا **Ve rüku ederek secdeye kapandı,** وَاَنَابَ **ve tevbe ile Allah'a sığındı.** فَغَفَرْنَا لَهُ ذٰلِكَ **Biz de onun için kendisine onu,** o zannını veya zannettiğini **bağışladık.** Demek mülkünün sağlamlığı ve kuvveti, surdan aşılıp, mihraba girilivermesine engel olmadığı gibi, öyle bir fitne manzarası görülünce de "evvab" olan Davud, derhal tevbe ve istiğfar ile Allah'a yönelmede gecikmemiş ve hemen Allah'ın mağfiretine ermiştir. Zannettiği fitne meydana gelmemiş, sadece bir ibret dersi olarak kapanmıştır. Bu kıssa münasebetiyle birçok sözler edilmiş, masallar söylenmiştir. onun için Hz. Ali'nin: "Her kim Davud hadisesini hikayecilerin ri-

vayet ettiği gibi anlatırsa ona yüz altmış deynek vururum." dediği naklediliyor. Özellikle Cenab-ı Hak buyuruyor ki: وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَى **Ve şüphesiz ki, ona yüce huzurumuzda mutlaka bir yakınlık** وَحُسْنَ مَآبٍ **ve bir dönüş yeri güzelliği,** sonunda varacağı güzel bir merci, **cennette güzel bir makam vardır.** Onun için kendisine şöyle hitab edildi: يَا دَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ **Ey Davud! Şüphesiz ki biz seni yeryüzünde bir halife yaptık.** Yani kendi keyfine göre asaleten hüküm vermek için değil, Allah Teâlâ'nın adına izafetle, O'nun hükümlerini yürütmekle görevli ki, Âdem'in yaratılışının hikmeti de bu idi. فَاحْكُمْ بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ **Şimdi insanlar arasında hak ile hüküm ver.** Çünkü halifeliğin mânâsı budur. وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَى **Ve hevaya tabi olma.** Nefsin arzusu arkasından gitme, keyfe göre hükmetme فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ **ki, seni Allah'ın yolundan şaşırmasın.** إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ **Çünkü Allah yolundan sapanlar;** Firavunlar gibi hüküm kendilerinin zannederek Allah'ın hükümlerinden başkasını tatbike çalışanlar, لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ **hesap gününü unuttukları için kendilerine çok şiddetli bir azab vardır.**

Bunun üzerine şu üç âyet, iki kıssa arasında fâsıla âyetleri, yani bir fasl-ı hitabdır. Bunların da Davud'a hitab olma ihtimali var ise de وَاصْبِرْ وَاذْكُرْ "sabret, hatırla!" gibi Hz. Muhammed (s.a.v.)'e hitab olması daha doğrudur.

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ
وَمَا بَيْنَهُمَا بَاطِلًا ذَلِكَ ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا
مِنَ النَّارِ ﴿٢٧﴾ أَمْ نَجْعَلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ أَمْ نَجْعَلُ الْمُتَّقِينَ كَالْفُجَّارِ ﴿٢٨﴾ كِتَابٌ
أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٢٩﴾

Meâl-i Şerifi

27- Hem o göğü, yeri ve aralarındakileri biz boşuna yaratmadık. O, kâfirlerin zannıdır. Onun için vay ateşe girecek olan kâfirlerin haline!

28- Yoksa, iman edip de salih amel işleyenleri biz, o yeryüzündeki bozguncular gibi yapar mıyız? Yoksa o takva sahiplerini azgın günahkarlar gibi yapar mıyız?

29- Bu, sana indirdiğimiz mübarek bir kitaptır ki, insanlar onun âyetlerini düşünsünler ve temiz akıl sahipleri ibret alsınlar.

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَٓاءَ وَالْاَرْضَ (Geniş bilgi için Âl-i İmran, 3/190. âyetin tefsirine bkz.) كِتَابٌ **Kur'ân,** yahut bu sûre, ... لِيَدَّبَّرُوا *"düşünsünler diye..."* Tedebbür (inceden inceye düşünme)ün, aklî; tezekkür (ibret alma)ün naklî yönlerde olması gerekir.

وَوَهَبْنَا لِدَاوُدَ سُلَيْمٰنَ نِعْمَ الْعَبْدُ اِنَّهُ اَوَّابٌ (٣٠)
اِذْ عُرِضَ عَلَيْهِ بِالْعَشِيِّ الصَّافِنَاتُ الْجِيَادُ (٣١) فَقَالَ اِنّ۪ٓي
اَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَنْ ذِكْرِ رَبّ۪ي حَتّٰى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ (٣٢)
رُدُّوهَا عَلَيَّ فَطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوقِ وَالْاَعْنَاقِ (٣٣) وَلَقَدْ فَتَنَّا
سُلَيْمٰنَ وَاَلْقَيْنَا عَلٰى كُرْسِيِّه۪ جَسَدًا ثُمَّ اَنَابَ (٣٤) قَالَ
رَبِّ اغْفِرْ ل۪ي وَهَبْ ل۪ي مُلْكًا لَا يَنْبَغ۪ي لِاَحَدٍ مِنْ بَعْد۪ي اِنَّكَ اَنْتَ
الْوَهَّابُ (٣٥) فَسَخَّرْنَا لَهُ الرّ۪يحَ تَجْر۪ي بِاَمْرِه۪ رُخَٓاءً حَيْثُ
اَصَابَ (٣٦) وَالشَّيَاط۪ينَ كُلَّ بَنَّٓاءٍ وَغَوَّاصٍ (٣٧) وَاٰخَر۪ينَ
مُقَرَّن۪ينَ فِي الْاَصْفَادِ (٣٨) هٰذَا عَطَٓاؤُنَا فَامْنُنْ اَوْ اَمْسِكْ بِغَيْرِ
حِسَابٍ (٣٩) وَاِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفٰى وَحُسْنَ مَاٰبٍ (٤٠)

Meâl-i Şerifi

30- Bir de Davud'a Süleyman'ı bahşettik. Süleyman ne güzel kuldu. Çünkü o seslice tesbih edip Allah'a yönelirdi.

31- Hani kendisine bir zaman akşam üstü iyi cins ve rahvan atlar gösterilmişti.

32- "Ben, dedi, at sevgisini, Rabbimi anmaktan ötürü tercih ettim." Nihayet atlar perdenin arkasına gizlendi.

33- "Geri getirin onları bana!" dedi ve artık onların bacaklarını, boyunlarını silmeye başladı.

34- Andolşun ki Süleyman'ı imtihan da ettik ve tahtının üzerine bir ceset bıraktık. Sonra tekrar tevbe ile önceki haline döndü.

35- Süleyman: "Ey Rabbim! Beni bağışla ve bana öyle bir mülk ihsan et ki, ardımdan hiç kimseye yaraşmasın. Şüphesiz, bütün dilekleri veren sensin." dedi.

36- Bunun üzerine biz rüzgarı onun emrine verdik. Onun emriyle istediği yere yumuşacık akardı.

37- Dalgıç ve yapı ustası şeytanları da.

38- Ve daha diğerlerini de zincirlerde bağlı olarak (Onun emrine verdik).

39- "İşte bu, bizim ihsanımızdır. Artık sen dilersen başkalarına ver veya verme. Bundan hesaba çekilmeyeceksin" dedik.

40- Şüphesiz ki ona huzurumuzda bir yakınlık ve güzel bir makam vardır.

اِذْ عُرِضَ عَلَيْهِ بِالْعَشِىِّ "Aşiy", öğleden sonra akşama kadar. الصَّافِنَاتُ Atın üç ayağını basıp, birinin tırnağını dikerek duruşuna "sufun" denir ki, en güzel duruştur. Genellikle halis Arap atlarında olurmuş. Öyle duran ata "sâfin", çoğulunda "sâfinât" denir. الْجِيَادُ ، «جَوَادٍ» ın veya «جَوْدٍ» in çoğuludur. Koşuda süratli olan öğdül at. Demek ki "sâfinât", duruştaki güzelliği; "ciyad" da gidişteki güzelliği ifade ediyor. Şu halde arzda hem duruş gösterilmiş, hem koşuş.

فَقَالَ **Onun üzerine dedi ki,** اِنّى اَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَنْ ذِكْرِ رَبّى ***"Gerçekten ben, mal sevgisine sırf Rabbimi zikretmek için düştüm."*** Tefsircilerin çoğu buna şu mânâyı vermişlerdir: "Ben hayır, yani mal ve at sevmek için Rabbimin zikrinden kaldım." حَتّى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ **Nihayet güneş perdenin ardına gizlendi,** yani battı. İkindi namazı geçti diye bu şekilde üzüldü ve bundan dolayı, getirin onları bana deyip, hepsini Allah için kurban etti diyorlar. Bu durumda حَتّى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ

da قال nin mekûlü cümlesinde dahil olarak zamir, "Şems"e gönderilmiş oluyor. Fakat diğer birtakım tefsircilerle beraber biz bunu şöyle anlıyoruz: Ben o hayır sevmeyi, at sevmeyi Rabbimin zikrinden dolayı sevdim dedi, yani namazını veya virdini geçirmedi, bilakis böyle diyerek atları bırakıp zikrini yerine getirmeye gitti. حَتّٰى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ Nihayet o atlar perdenin ardına izlendi, ahırlara çekildi, yahut koşuda gözden kayboldu, o zaman namazını bitirdi. رُدُّوهَا عَلَيَّ **Geri getirin onları bana, dedi.** فَطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوقِ وَالْاَعْنَاقِ **Artık bacaklarını, boyunlarını silmeye başladı.** Okşadı, tımarlarına itina gösterdi, öncekiler buna kılıç ile silmek mânâsı vermişler ve namazı geçirtmeye sebep oldular diye Allah yolunda kurban edildiklerini söylemişlerdir ki, ikisi de Süleyman'ın çok zikir ve tesbih eden biri olduğunu anlatan birer misaldirler. Eğer bu kurban ediş, harbe gönderilmek suretiyle öldürülmüş olmaları ise güzel bir mânâdır.

وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمٰنَ وَاَلْقَيْنَا عَلٰى كُرْسِيِّه۪ جَسَدًا **Andolsun ki Süleyman'ı bir de fitneye düşürdük ve tahtının üzerine bir cesed bıraktık.** Bu fitne hakkında da birtakım garib şeyler söylenmiştir. Bakara Sûresi'nde (Bkz. 2/102. âyetin tefsiri) işaret edildiği üzere anlaşılıyor ki, Süleyman (a.s.) Beytü'l-Makdis'i (Mescid-i Aksa) yaptırdığı sırada getirdiği sanatkarlar içinde sanatların hilelerini bilen birtakım şeytanların kurdukları bir ihtilal yüzünden bir süre nüfuzunu kaybetmiş, yahut tahtından ayrı kalmış;böylece tahtında ya kendisi kuvvetsiz bir cesed halinde hükümsüz kalmış yahut tahtı da işgal edilip, ona kırk gün kadar heykel gibi birisi oturtulmuştu. Mason tarihinde mason cemiyetlerinin Süleyman (a.s.) aleyhine olan bu ihtilal hareketlerini esas aldıkları ve başkanının hatırasına saygı gösterdikleri söylenir.

Bu fitne oldu ثُمَّ اَنَابَ **sonra Süleyman, dönüş yaptı,** tevbe ile Allah'a sığınıp tekrar tahtına döndü. Şöyle ki: قَالَ رَبِّ **Ya Rab! dedi** اغْفِرْ لِي **beni bağışla!** Her ne kusur, hata meydana geldiyse, af ve cömertliğinle ört وَهَبْ لِي مُلْكًا **ve bana öyle bir mülk (hükümranlık) bağışla ki,** لَا يَنْبَغِي لِاَحَدٍ مِنْ بَعْدِي **benden sonra kimseye gerekmesin.** Yani benim halime uygun, bana mahsus bir mucize olsun yahut bu defa olduğu gibi kimse onu benden çekip alamasın. Yukarılarda da geçtiği üzere Râzî, tefsirinin bir yerinde buna şöyle de mânâ vermiştir: Yani bana öyle şanlı bir mülk ver ki, ben ona kavuşup öldükten sonra "dünya mülkünün vefası olsaydı Süleyman'a olurdu" denilsin de kimsenin dünya saltanatına hırs ve rağbeti kalmasın.(1) Bu da güzel bir anlamdır. Fakat biz öyle anlıyoruz ki, Süleyman (a.s.)ın asıl maksadı, fani olan dünya mülkünü değil,

(1) Fahrü'r-Razî, a.g.e., XXVI, 210.

ahiret mülkünü istemektir. Çünkü مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْاٰخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فٖى حَرْثِهٖ وَمَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهٖ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِى الْاٰخِرَةِ مِنْ نَصٖيبٍ *"Her kim ahiret gelirini isterse ona, ondan veririz. Her kim de dünya gelirini isterse ona da ondan veririz. Ama onun için ahirette bir nasip yoktur."* (Şûrâ, 42/20) buyurulmuştur ve ondan dolayıdır ki, kendisine fazlası verilmiştir. Nitekim şöyle buyuruluyor:

فَسَخَّرْنَا لَهُ الرّٖيحَ **Biz de onun üzerine rüzgarı kendisinin emrine verdik.** Bunda dünya mülkünün bir rüzgar gibi gelip geçici olduğuna da bir işaret vardır. O rüzgar ona öyle bağlandı, öyle boyun eğdi ki, bir memur gibi تَجْرٖى بِاَمْرِهٖ رُخَاءً حَيْثُ اَصَابَ **Onun emriyle yumuşak, yumuşak istediği yere akardı.** وَالشَّيَاطٖينَ **Şeytanları da.** Fitnenin başı olan şeytanları da onun emrine verdik. Burada bu şeytanların hem birtakım sanat dehalarını da kapsadığını ve hem üç derece üzere teşekküllerini anlatan şöyle bir "bedel" ile açıklanması ne kadar dikkate değer!. كُلَّ بَنَّاءٍ **Her biri bina edici;** her türlü yapıcı, bina yapmak sanatı olanların her türlüsü, her çeşit bina yapanlar ve yapıcıların her çeşidi: mimarı, ustası, kalfası. Corci Zeydan تاريخ الماصونية العام والبنائين الاحرار (tarihu'l-Masuniyeti'l-Âm ve'l-Benâini'l-Ahrâr) adındaki genel masonluk tarihinde "bennâ" kelimesini "mason", "Fran mason" kelimesini de "hür bennâ" diye terceme etmiştir. وَغَوَّاصٍ **ve dalgıç,** denizlerin diplerine dalmakta maharetli olanları وَاٰخَرٖينَ **ve daha diğerlerini,** ki aşağı derecede bulunan bunlar, diğer sanatkarları içermekle beraber insan şeytanlarından cin şeytanlarına kadar varmaktadır. مُقَرَّنٖينَ فِى الْاَصْفَادِ **Bukağılarda, zincirlerde çatılı olarak emir altına alınmışlardır.**

Asfâd الأصفاد, safed صَفَدٌ in çoğuludur ki, bukağı, bend demektir. Bir de bahşiş mânâsına gelir. Çünkü bahşiş de, alanı verene bağlayan bir bağdır. Fakat burada بالأصفاد değil, فِى الأصفاد yani "asfad ile çatılmış" değil, "asfadda birbirlerine çatılmış" denilmekle bukağı manasına olduğu anlaşılmaktadır. Demek ki kötülük ve bozgunculuklarına meydan verilmeyecek bir şekilde sıkı bir takip altına alınmışlardır. هٰذَا **Bu,** yani emrine verdik de dedik ki, sana verilen bu saltanat, bu boyun eğdirme عَطَاؤُنَا **bizim ihsanımız, bahşişimiz, vergimizdir.** فَامْنُنْ **Artık diler ikram et,** dilediğine ver, bağışla, ihsan et اَوْ اَمْسِكْ **diler tut,** dilediğinden de men et ey Süleyman! بِغَيْرِ حِسَابٍ **Hesap yok.** Çünkü yetki sana havale edilmiştir. Yahut hesapsız çok bir vergi; dünyada böyle olmakla beraber وَاِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفٰى وَحُسْنَ مَاٰبٍ **şu da bir gerçektir ki, ona yüce huzurumuzda şüphesiz bir yakınlık ve güzel bir yer;** cennette güzel bir mevki ve makam **vardır.**

Bir de:

وَاذْكُرْ عَبْدَنَا اَيُّوبَ اِذْ نَادٰى رَبَّهُ اَنّ۪ي مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ
بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ ﴿٤١﴾ اُرْكُضْ بِرِجْلِكَ هٰذَا مُغْتَسَلٌ بَارِدٌ
وَشَرَابٌ ﴿٤٢﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ اَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً
مِنَّا وَذِكْرٰى لِاُولِي الْاَلْبَابِ ﴿٤٣﴾ وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْثًا
فَاضْرِبْ بِه۪ وَلَا تَحْنَثْ اِنَّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا نِعْمَ الْعَبْدُ اِنَّهُ
اَوَّابٌ ﴿٤٤﴾

Meâl-i Şerifi

41- Kulumuz Eyyub'u da an. Bir zaman o, Rabbine şöyle nida etmişti: "Meşakkat ve acı ile bana şeytan dokundu."

42- (Biz ona): "Ayağını yere vur! İşte sana yıkanılacak ve içilecek soğuk bir su" dedik.

43- Ve ona, bütün ailesini ve beraberlerinde bir mislini daha tarafınıızdan bir rahmet olarak bahşettik ki, akıl sahipleri için bir ibret olsun.

44- (Bir de dedik ki): "Eline bir demet al da onunla (eşine) vur; yemininde durmamazlık etme." Doğrusu biz onu sabırlı bulduk. O ne güzel kul! O hakikaten daima Allah'a yönelmektedir.

اَيُّوبَ **Eyyub (a.s.)** b. Iys b. İshak (a.s.) اِذْ نَادٰى رَبَّهُ **hani Rabbine nida ettiği,** ya Rab! diye çağırdığı vakti an. Şöyle ki اَنّ۪ي **benim halim şu** مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ **zahmet ve acı ile şeytan bana dokundu;** vesveseye yol buldu.

"Nusb" meşakkat, bedende zahmet, azabda acı, mal ve evlat acısıyla tefsir edilmiştir. اُرْكُضْ بِرِجْلِكَ **Debren ayağınla.**

"Rekz" رَكْضٌ, özengi tepmek, kanat çırpmak tarzında olan harekettir. Ne kadar dikkate değer bir noktadır ki, Cenab-ı Allah Eyyub'un duasına cevap olan

kurtuluş mucizesini verirken bile, önce ona böyle bir hareket emretmiştir ki, bu emir, tıpkı Meryem kıssasındaki هُزِّي "(hurmanın dalını kendine doğru) silkele!" (Meryem, 19/25) emrine benzer ve إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ *"O'na ancak güzel kelimeler yükselir. Onu da salih amel yükseltir."* (Fâtır, 35/10) ifadesini de hatırlatır. Burada bu emir Hz. Eyyub'a söylendiği gibi hikâye edilerek قُلْنَا *"dedik"* kelimesi hazfedilmiştir. Böylece âyet, arada Resul-i Ekrem'e hitab eden bir ara cümlesiymiş gibi bir telmih de yapılmıştır. Ayak vurmak, ayakla debrenmek, özengilemek, olduğu yerde tepinmeye, çabalamaya veya yolculuk veya hicret ya da harb etmeye yani mücahedenin mümkün olabilen her kısmına uygun olabileceğine göre bu telmih, kıssanın hisse noktalarından birini teşkil eder. وَخُذْ بِيَدِكَ *"elinle... tut"* ifadesi de böyledir. İbnü Cerir Taberî, tefsirinde Hz. Eyyub'un deprendiği bu yerin "Câbiye" olduğunu naklediyor.(1)

هٰذَا **İşte;** yani deprenince bir kaynak çıktı, işte dedik sana مُغْتَسَلٌ **bir yıkanacak** بَارِدٌ **sepserin** وَشَرَابٌ **ve içecek.** Yıkan ve iç; için, dışın iyileşsin, yorgunluğun dinlensin, yüreğin soğusun. Bazılarına göre بَارِدٌ, مُغْتَسَلٌ ün sıfatı değil, ikinci bir haber yerinde ve soğuk içecek mânâsındadır. Bunlar, biri sıcak, biri soğuk iki menba çıkmış, sıcağıyla yıkanmış, soğuğunu içmiş olduğunu söylemişlerdir. Fakat âyetin zahiri birincisidir.

وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْثًا **Ve elinle bir demet tut** فَاضْرِبْ بِهِ **da vur onunla** وَلَا تَحْنَثْ **ve yeminini bozma,** yemininde durmamazlık etme.

"Dığs" ضِغْثٌ ; demet, deste. Deniliyor ki, bir hadise dolayısıyla eşine yüz deynek vurmaya yemin etmişti. Böylece bir demet yaparak vurmakla yeminin yerine geleceği kendisine ruhsat olarak gösterilmiş, şer'î ceza ve yeminlerde bu, "Eyyub ruhsatı adıyla baki kalmıştır." Âyette ne demeti olduğu açıkça belirtilmediği için daha geniş mânâlara ihtimali vardır. Bizim kanaatimizce bu emir, yalnız o ruhsatı göstermekle kalmıyor, eli altında bir cemaat kurulması gerektiğini de anlatmış bulunuyor. Nitekim şu hatırlatmada o yön daha açıktır:

وَاذْكُرْ عِبَادَنَا إِبْرٰهِيمَ وَإِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ
أُولِي الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ ﴿٤٥﴾ إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى

(1) et-Taberî, a.g.e., XXIII, 107.

الدَّارِ ﴿٤٦﴾ وَإِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ الْأَخْيَارِ ﴿٤٧﴾ وَاذْكُرْ
إِسْمٰعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ وَكُلٌّ مِنَ الْأَخْيَارِ ﴿٤٨﴾

Meâl-i Şerifi

45- Kullarımız İbrahim'i, İshak'ı ve Yakub'u da an. Onlar eller ve gözler sahipleri idiler.

46- Çünkü biz onları temiz bir hasletle, hâlis yurt (ahiret) düşüncesine ermiş has kullarımızdan kılmışızdır.

47- Çünkü onlar, nezdimizde seçilmiş en hayırlı kimselerdendir.

48- İsmail'i, Elyasa'yı, Zü'l-Kifl'i de an. Hepsi de en hayırlı kimselerdendir.

أُولِي الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ *"Eller ve gözler sahipleriydiler."* Amelde ve ilimde kuvvetleri: İcra ve istihbarat âletleri vardı. إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ **Çünkü biz onları ihlaslılardan, ihlasa erdirilmiş has kullarımızdan kılmıştık.** بِخَالِصَةٍ **Bir halisa ile,** yani temiz bir özellik, lekesiz bir haslet ile ki şudur: ذِكْرَى الدَّارِ **Yurt düşüncesi.** Şüphe yok ki, düşünmek, sonucu düşünmektir. الْمُصْطَفَيْنَ : Aslı الْمُصْطَفَيِينَ dir. Yani Mustafalardan, güzîdelerden; süzülüp seçilmişlerden. الْأَخْيَارِ en hayırlılar. Ömürlerini zevk ve safa ile geçirmişler değil, Allah yanında en hayırlı olarak seçilmişlerden خَيْرُ النَّاسِ مَنْ يَنْفَعُ النَّاسَ ifadesince "İnsanların en hayırlısı, insanlara faydası olandır."(1) İnsanların gerçek faydası da sonunda kötülük olmayan ahiret menfaatleridir. وَاذْكُرْ إِسْمٰعِيلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ **İsmail'i, Elyasa'yı ve Zü'l-Kifl'i de an.** İsmail'i, babası İbrahim ile kardeşi İshak'tan ayrı olarak anlatmak, bilhassa şanına itina göstermek içindir. Elyasa b. Uhtub b. Acuz (a.s.), İlyas (a.s.)'ın İsrailoğulları üzerine halifesi olup, sonra kendisine peygamberlik verilmiştir. Zü'l-Kifl de Eyyub (a.s.)'un oğlu Şeref olup, Şam'da tevhid inancına davet ettiği anlatılıyor. وَكُلٌّ مِنَ الْأَخْيَارِ **Hep bunlar da en hayırlı kimselerdendir.** Allah için hayır ve fazilet neşredenlerdendir.

(1) Keşfü'l-hafâ, I, 472 (1254).

هٰذَا

ذِكْرٌ وَاِنَّ لِلْمُتَّق۪ينَ لَحُسْنَ مَاٰبٍ ﴿٤٩﴾ جَنَّاتِ عَدْنٍ مُفَتَّحَةً لَهُمُ
الْاَبْوَابُ ﴿٥٠﴾ مُتَّكِـ۪ٔينَ ف۪يهَا يَدْعُونَ ف۪يهَا بِفَاكِهَةٍ كَث۪يرَةٍ وَشَرَابٍ ﴿٥١﴾
وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ اَتْرَابٌ ﴿٥٢﴾ هٰذَا مَا تُوعَدُونَ لِيَوْمِ
الْحِسَابِ ﴿٥٣﴾ اِنَّ هٰذَا لَرِزْقُنَا مَا لَهُ مِنْ نَفَادٍ ﴿٥٤﴾

Meâl-i Şerifi

49- İşte bu bir öğüttür. Şüphesiz korunan müttakiler için herhalde güzel bir istikbal (güzel bir dönüş yeri) vardır.

50- Bütün kapıları kendilerine açılmış olan Adn cennetleri vardır.

51 İçlerine kurularak orada birçok yemişle, bambaşka bir içki isteyeceklerdir.

52- Yanlarında da bakışları yalnız kocalarına dönük hep aynı yaşta dilberler vardır.

53- O hesap günü için size vaad edilen işte budur.

54- İşte bu, bizim rızkımız; muhakkak ki ona hiç tükenmek yoktur.

هٰذَا **Bu;** geçen âyetlerle anılan güzellikler ذِكْرٌ **bir zikirdir.** وَالْقُرْاٰنِ ذِى الذِّكْرِ *"Bu öğüt (zikir) dolu Kur'ân'a andolsun."* (Sâd, 38/1) buyurulduğu üzere, Kur'ân'ın içerdiği zikirlerden bir zikir daima hatırda tutulup, ibret alınacak bir şeref hatırası لَوْ اَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِنَ الْاَوَّل۪ينَ *"Eğer bizim yanımızda önce gelenlerinkinden bir zikir (kitap) olsaydı."* (Sâffât, 37/168) diyenlerin istedikleri "öncekilerden bir zikir"dir.

هٰذَا

وَاِنَّ لِلطَّاغ۪ينَ لَشَرَّ مَاٰبٍ ﴿٥٥﴾ جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا فَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿٥٦﴾

هَٰذَا فَلْيَذُوقُوهُ حَمِيمٌ وَغَسَّاقٌ ﴿٥٧﴾ وَآخَرُ مِن شَكْلِهِ أَزْوَاجٌ
﴿٥٨﴾ هَٰذَا فَوْجٌ مُّقْتَحِمٌ مَّعَكُمْ لَا مَرْحَبًا بِهِمْ إِنَّهُمْ صَالُوا النَّارِ
﴿٥٩﴾ قَالُوا بَلْ أَنتُمْ لَا مَرْحَبًا بِكُمْ أَنتُمْ قَدَّمْتُمُوهُ لَنَا فَبِئْسَ
الْقَرَارُ ﴿٦٠﴾ قَالُوا رَبَّنَا مَن قَدَّمَ لَنَا هَٰذَا فَزِدْهُ عَذَابًا ضِعْفًا
فِي النَّارِ ﴿٦١﴾ وَقَالُوا مَا لَنَا لَا نَرَىٰ رِجَالًا كُنَّا نَعُدُّهُم
مِّنَ الْأَشْرَارِ ﴿٦٢﴾ أَتَّخَذْنَاهُمْ سِخْرِيًّا أَمْ زَاغَتْ عَنْهُمُ الْأَبْصَارُ
﴿٦٣﴾ إِنَّ ذَٰلِكَ لَحَقٌّ تَخَاصُمُ أَهْلِ النَّارِ ﴿٦٤﴾

Meâl-i Şerifi

55- Bu, böyledir. Şüphesiz azgınlar için de fena bir gelecek vardır.

56- Cehennem! Ona yaslanacaklar, fakat o ne çirkin döşektir.

57- İşte artık tatsınlar onu ki, o kaynar su ve irindir.

58- Ve o şekilden çifter çifter tadacakları diğer acılar da vardır.

59- İşte şunlar da sizin peşinize düşenlerdir. Onlara merhaba yok. Çünkü onlar cehenneme salınıyorlar.

60- (Arkadan gelenler öncekilere:) Derler ki: "Hayır, asıl size merhaba yok. Çünkü cehennemi bize siz takdim ettiniz. Bakın o ne kötü yatak!"

61- "Ey Rabbimiz! Bize bunu takdim edenin ateşteki azabını kat kat artır" derler.

62- Bir de derler ki: "Kötülerden saydığımız birtakım adamları (fakir müminleri) niye göremiyoruz?"

63- "Onları eğlence yerine tutmuştuk ha! Yoksa bu gözler onlardan kaydı mı?"

64- Şüphesiz ki bu haktır. Ateş ehlinin birbiriyle tartışması muhakkak olacaktır.

وَغَسَّاقٌ **"Gassâk" yaradan akan sarı su, irin,** cerahat akıntısı yahut şarap gibi, kaynar su olan "hamîm"in zıddı olmak üzere içilmez derecede gayet soğuk ve çok çirkin kokulu içki ki, "hamîm" sıcaklığı ile yakar, "gassâk" da soğukluğu ile. وَاٰخَرُ مِنْ شَكْلِه۪ٓ **Ve onun şeklinden,** yani o tadılan azab veya içki cinsinden daha başkası da var. اَزْوَاجٌ **Çifte çifte,** türlü türlü acılar, zehir zakkım **içtiler.** هٰذَا فَوْجٌ مُقْتَحِمٌ مَعَكُمْ **Şu sizinle beraber peşinizden gelen bir olaydır.** Beraberlerindeki tâbileriyle birlikte cehenneme girdikleri sırada o azgınların önderlerine hikâye buyuruluyor.

İKTİHAM: Şiddete göğüs gerip saldırmaktır. لَا مَرْحَبًا بِهِمْ **Onlara merhaba yok,** yahut merhaba olmasın. Bu da önderlerin onlara sözlerini hikâyedir. Merhaba demek رَحُبَتْ مَرْحَبًا takdirinde bir dua ile misafire bir iltifattır ki, "geniş olasın, genişlik içinde güle güle oturasın." demektir. وَقَالُوا مَا لَنَا لَا نَرٰى رِجَالًا كُنَّا نَعُدُّهُمْ مِنَ الْاَشْرَارِ ***"Bize ne oluyor da kötülerden saydığımız birtakım adamları göremiyoruz? derler."*** Bununla müminlerin fakirlerini kastediyorlar.

قُلْ اِنَّمَٓا اَنَا۬ مُنْذِرٌ
وَمَا مِنْ اِلٰهٍ اِلَّا اللّٰهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٦٥﴾ رَبُّ السَّمٰوَاتِ
وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَز۪يزُ الْغَفَّارُ ﴿٦٦﴾ قُلْ هُوَ نَبَؤٌا عَظ۪يمٌ
﴿٦٧﴾ اَنْتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ ﴿٦٨﴾ مَا كَانَ لِيَ مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَاِ الْاَعْلٰٓى
اِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٦٩﴾ اِنْ يُوحٰٓى اِلَيَّ اِلَّٓا اَنَّمَٓا اَنَا۬ نَذ۪يرٌ مُب۪ينٌ ﴿٧٠﴾
اِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنّ۪ي خَالِقٌ بَشَرًا مِنْ ط۪ينٍ ﴿٧١﴾ فَاِذَا
سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ ف۪يهِ مِنْ رُوح۪ي فَقَعُوا لَهُ سَاجِد۪ينَ ﴿٧٢﴾ فَسَجَدَ
الْمَلٰٓئِكَةُ كُلُّهُمْ اَجْمَعُونَ ﴿٧٣﴾ اِلَّٓا اِبْل۪يسَ اِسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ
الْكَافِر۪ينَ ﴿٧٤﴾ قَالَ يَٓا اِبْل۪يسُ مَا مَنَعَكَ اَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ

بِيَدَيَّ اَسْتَكْبَرْتَ اَمْ كُنْتَ مِنَ الْعَالِينَ ﴿٧٥﴾ قَالَ اَنَا خَيْرٌ مِنْهُ
خَلَقْتَنِي مِنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ ﴿٧٦﴾ قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَاِنَّكَ
رَجِيمٌ ﴿٧٧﴾ وَاِنَّ عَلَيْكَ لَعْنَتِي اِلَى يَوْمِ الدِّينِ ﴿٧٨﴾ قَالَ رَبِّ
فَاَنْظِرْنِي اِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٧٩﴾ قَالَ فَاِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ﴿٨٠﴾ اِلَى
يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴿٨١﴾ قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لَاُغْوِيَنَّهُمْ اَجْمَعِينَ ﴿٨٢﴾
اِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ ﴿٨٣﴾ قَالَ فَالْحَقُّ وَالْحَقَّ اَقُولُ ﴿٨٤﴾
لَاَمْلَاَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ اَجْمَعِينَ ﴿٨٥﴾
قُلْ مَا اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ وَمَا اَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ ﴿٨٦﴾ اِنْ هُوَ
اِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَتَعْلَمُنَّ نَبَاَهُ بَعْدَ حِينٍ ﴿٨٨﴾

Meâl-i Şerifi

65- De ki: "Ben ancak korkuyu haber veren bir peygamberim. O tek ve kahredici olan Allah'tan başka tanrı da yoktur."

66- "O, göklerin, yerin ve ikisi arasındakilerin Rabbidir. O çok güçlüdür, çok bağışlayıcıdır."

67- De ki: "Bu, bir büyük haberdir."

68- "Siz ondan yüz çeviriyorsunuz."

69- "Münakaşa ederlerken, benim melekler yüksek topluluğuna ait ne bilgim olabilirdi?"

70- "Ancak ben açıktan açığa korkutmakla görevli olduğum için o bilgi bana vahyediliyor."

71- Hani Rabbin meleklere demişti ki: "Ben çamurdan bir insan yaratmaktayım."

72- "Onu tesviye edip, düzeltip de ruhumdan ona üfledim mi derhal ona secdeye kapanın."

73- Bunun üzerine meleklerin hepsi toptan secde ettiler.

74- Yalnız İblis etmedi, büyüklük tasladı ve kâfirlerden oldu.

75- Allah: "Ey İblis! O benim kudretimle yarattığıma secde etmene ne engel oldu? Kibirlenmek mi istedin? Yoksa yüksek derecelerde bulunanlardan mı oldun?" dedi.

76- İblis dedi ki: "Ben ondan hayırlıyım. Beni ateşten yarattın, onu ise çamurdan yarattın."

77- Allah: "Hemen çık oradan, artık sen kovuldun."

78- "Ve elbette lanetim ceza gününe kadar senin üzerindedir." buyurdu.

79- İblis: "Ya Rab! O halde insanların diriltilecekleri güne kadar bana mühlet ver." dedi.

80, 81- Allah: "Haydi belirli bir vakte kadar mühlet verilenlerdensin" buyurdu.

82- İblis: "Öyle ise izzet ve şerefine yemin ederim ki, ben onların hepsini mutlaka aldatır, saptırırım."

83- "Ancak içlerinden ihlas ile seçilmiş has kulların müstesna" dedi.

84- Allah buyurdu ki: "O doğru, ben hep doğruyu söylerim."

85- "Andolsun ki, cehennemi mutlaka senden ve onların sana uyanlarından, topunuzdan tıka basa dolduracağım."

86- Ey Muhammed! De ki: "Ben o Kur'ân'a karşı sizden bir ücret istemiyorum. Ve ben kendiliğimden bir şey de teklif etmiyorum."

87- "O Kur'ân, bütün âlemler için bir zikir, bir öğüttür."

88- "Herhalde onun haberini bir zaman sonra bileceksiniz."

قُلْ هُوَ نَبَؤٌا عَظِيمٌ **De ki o bir büyük haberdir.** Yani benim size verdiğim bu haber, benim böyle korkutmakla görevli peygamberliğimle Allah'ın ortaktan münezzeh olarak birliği haberi, çok önemli, azametli, büyük bir haberdir. Bir ucunda o bir olan Allah'ın hiçbir tarafından savunulması mümkün olmayan ebedî kahrı, bir taraftan da O'nun izzet ve bağışlaması var. مَا كَانَ لِىَ مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَاِ الْاَعْلٰى **Benim o melekler yüksek topluluğuna ait hiçbir bilgim yoktu.**

"Mele-i a'lâ"; en yüksek heyet, melekler âlemi, demektir. اِذْ يَخْتَصِمُونَ **Onlar münakaşa ederlerken.** اِنْ يُوحٰى اِلَىَّ اِلَّا اَنَّمَا اَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ **Ancak ben sırf açıktan açığa**

bir korkutucu, korkutmakla görevli bir peygamber olduğum için o bilgi bana vahyediliyor da biliyorum. Şöyle ki: اِذْ قَالَ رَبُّكَ **Yani Rabbin şöyle dediği zaman ettikleri münakaşa** ki Bakara Sûresi'nde açıklandığı üzere اَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ *"Sen orada fesat çıkaracak ve kan dökecek bir kimse mi yaratacaksın?"* (Bakara, 2/30) demişlerdi. Bilinen bir hadis-i şerifte Mele-i a'lânın tartışması, keffaretler ve dereceler hakkındadır, diye açıklanması da bu mânânın tafsilatındandır. Şüphe yok ki en yüksek münakaşanın sırrı, Allah'ın nezdinde bağışlanma ve yüksek derecelere kavuşma meselesidir. Meleklerin وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ *"Biz seni hamdinle tesbih ediyor ve seni takdis ediyoruz."* (Bakara, 2/30) diyerek halifeliğe rağbet göstermeleri de bundan olmuştur. اِنِّي خَالِقٌ بَشَرًا مِنْ طِينٍ **Ben bir çamurdan bir insan yaratmaktayım.** Beşeresinin, yani derisinin açık olması itibarıyla insana "beşer" denmiştir. فَاِذَا سَوَّيْتُهُ **Dolayısıyla onu tesviye ettiğim** خَلَقَ فَسَوّٰى *"Yarattı ve tesviye etti."* (A'lâ, 87/2) sözünden de anlaşıldığı üzere tesviye yaratmadan sonra olur. Demek ki, insan maddesi çamurdan yaratıldıktan sonra bir de insan suretini alması, insanlık seviyesine gelmesi için bir müddet de tesviye edilmiş, bedeninin parçaları kıvamına getirilmesi için düzeltilmiştir. Bu sebepledir ki, çeşitli âyetlerde çeşitli yaratılış kademelerine işaret edilmiştir. Nitekim Âl-i İmran Sûresi'nde topraktan (3/59), burada çamurdan, Müminun Sûresi'nde çamur hülasasından (23/12), Hıcr Sûresi'nde kuru bir çamurdan, şekillenmiş bir balçıktan (15/28); Enbiya Sûresi'nde aceleden yaratıldığı söylenmiştir. وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي **Ve içine ruhumdan üflediğim zaman,** رُوحِي izafeti, cüziyet için değil, şeref içindir. Çünkü ruh, Allah'ın emrindendir. Üfleme tabiri de maddeye fiilen hayat başlangıcının akışını temsil eder. Hatta وَعَلَّمَ اٰدَمَ الْاَسْمَٓاءَ *"Âdem'e isimleri öğretti."* (Bakara, 2/31) ifadesinden anlaşıldığına göre yalnız cisme ait olan hayat değil, zihin ve ilim hayatının da başlangıcı olan şuur ruhunun, konuşan nefsin ilgisini ifade eder. Yoksa ruh üflemek, hayat belirtilerinden olan nefes alıp verme ile de tevil edilebilir. فَقَعُوا لَهُ ، فَا cezaiye, قَعُوا vuku'dan قَعْ emri hazırının çoğuludur. Yani **ruh üflenince onun için düşünüz** سَاجِدِينَ **secde edici olarak,** her biriniz secde ederek. Saygı ve ikram secdesi, yahut Allah'ın emrine kıble secdesi. فَسَجَدَ الْمَلٰٓئِكَةُ كُلُّهُمْ اَجْمَعُونَ **Onun üzerine meleklerin hepsi secde ettiler.** İşte o secdenin neticesidir ki, peygamber olanlara vahiy getirirler. لِمَا خَلَقْتُ بِيَدَيَّ **İki elimle yarattığıma.** Kur'ân'da Allah Teâlâ'ya bazan يَدُ اللّٰهِ *"Allah'ın eli"* (Fetih, 48/10) gibi tekil olarak, bazan da مِمَّا عَمِلَتْ اَيْدِينَا *"Ellerimizin yaptıklarından..."* (Yâsin, 36)71) gibi çoğul olarak, bazan da böyle بِيَدَيَّ *"iki elimle"* gibi tesniye (ikil) olarak el nisbet edilmiştir. Bir hadiste كِلْتَا يَدَيْهِ يَمِينٌ *"O'nun her iki eli de*

sağdır."[1] buyurulduğundan her birinde Allah'ın şanına layık bir mânâ kastedildiğinde şüphe yoktur. (Mâide, 5/64. âyetinin tefsirine bkz.)

Birçokları burada iki elin ayrıca birer mânâsı kastedilmiş olmayıp, özel bir itina ile yaratmak mânâsından kinaye olduğu görüşüne sahiptirler. Çünkü Âdem bütün normal sebeplerin üstüne olarak en yüksek bir seçim ile yaratılmıştır. Bazıları da kudret, mânâsıyla tevil etmişler ve tesniyenin sadece tekit için olduğunu, çünkü Âdem'in yaratılışında Allah'ın kudretinin tecellilerinin tekitli ve kat kat bulunduğunu söylemişlerdir.

İbnü Ömer hazretlerinden rivayet olunur ki: Allah Teâlâ dört şeyi eliyle yaratmıştır: Arş, Adn cenneti, Kalem, Âdem. Sonra her şeye "ol!" demiş, olmuştur.[2] Burada açıktır ki, el, hiçbir sebep araya girmeksizin doğrudan doğruya Allah'ın kudreti ile demektir. Âdem'de ise bu mânâ kat kat vardır. Bizce burada en yakın yorumun, biri tesviyeye, biri de ruh üflenmesine işaret olmasıdır. Çünkü böyle olunca insanın yaratılışında cisim âlemi ile ruh âleminin bir araya gelişini ve dolayısıyla insanın toplayıcı bir varlık olduğunu anlatmış olur.

اَسْتَكْبَرْتَ اَمْ كُنْتَ مِنَ الْعَالِينَ **Büyüklük taslamak mı istedin, yoksa yüksek derecelerde bulunanlardan mı oldun?** Yani hiç hakkın olmayarak sırf büyüklük mü tasladın, yoksa zannınca gerçekten yüksek, üstün mü bulunuyorsun? Nitekim İblis cevabında bu ikinci şıkka tutunarak ... قَالَ اَنَا خَيْرٌ مِنْهُ **Ben ondan hayırlıyım... dedi.** (A'raf, 7/11 ve müteakip âyetlerin tefsirine bkz.)

Bu açıklamaya göre buradaki مِنَ الْعَالِينَ *"Yüksektekilerden"* deyimi اَحْسَنُ الْخَالِقِينَ *"Yaratanların en güzeli"* (Müminun, 23/14) âyetindeki "hâlikîn" (yaratanlar) gibi farazî ve takdirîdir. Fakat Muhyiddin Arabi bunu gerçeğe yorumlayarak buradan delil göstererek şu görüşe sahip olmuştur ki, Âdem'e secde ile emredilmeyen melekler de vardır. Bunlar "âlîn" (yüksek)dir. "Müheyyemûn" denilen birkısım melekler vardır ki, Allah Teâlâ'nın cemal ve celalini düşünmeye dalmışlardır. Hiçbiri, Allah Teâlâ'nın ondan başkasını yaratmış olduğunu bilmez, bunlar Âdem'e secde ile emrolunmamışlardır. اَلْعَالِينَ *"Yüksek olanlar"*, bunlar, yahut gök meleklerinin hepsidir. Onlar da Âdem'e secde ile emrolunmamışlardır. Âdem'e secde ile emrolunan melekler hep yeryüzü melekleridir. Ancak Şeyh'in bu fikri, insanın toplayıcı bir varlık olması hakkındaki

(1) Müslim, İmare, 18.
(2) Hakim, el-Müstedrek, II, 316.

görüşüne uygun düşmemiştir.

قَالَ فَالْحَقُّ **Allah Teâlâ buyurdu ki o, hak,** yani ihlaslı kullarımı şaşırtamayacağın sözü doğrudur. اِنَّ عِبَادٖى لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ *"Kullarım üzerinde senin asla bir hükmün yoktur."* (Hıcr, 15/42). Yahut o halde hakkı, yani şaşırttığın takdirde hakkı, hak cezası nedir bilir misin? وَالْحَقَّ اَقُولُ **O hakkı, o gerçeği de ben söyleyeyim,** yahut ben hep hak söylerim. ... لَاَمْلَئَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّنْ تَبِعَكَ ***"Andolsun ki cehennemi senden ve onların sana tabi olanlarından, topunuzdan dolduracağım."*** قُلْ مَا اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ **De ki: Ona karşı, yani Kur'ân'dan, o büyük haberden dolayı sizden bir ücret istemiyorum.** وَمَا اَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفٖينَ **Ben o tekellüfçülerden de değilim.** Kendinde olmayan bir şeye özenerek zorla ve yapmacık hareketlerle satmaya çalışan iddiacılardan değilim. Yani böyle ciddiliğim, samimiyetim sizce bilinmektedir. Yok yere peygamberlik iddia etmeyeceğimi, Kur'ân'ı uydurmaya kalkışmayacağımı kabul etmeniz gerekir.

İbnü Adiy, Ebu Berze'den şöyle rivayet eder: "Demiş ki: Resulullah 'Size cennet ehlini haber vereyim mi?' buyurdu. 'Evet, ey Allah'ın Resulü' dedik. Buyurdu ki: هُمُ الرُّحَمَاءُ بَيْنَهُمْ 'Onlar, aralarında merhametli olanlardır.' 'Size cehennem ehlini haber vereyim mi? dedi. 'Evet ey Allah'ın Resulü' dedik. Buyurdu ki: هُمُ الْاٰيِسُونَ الْقَانِطُونَ الْكَذَّابُونَ الْمُتَكَلِّفُونَ 'Onlar, ümitsizliğe düşenler, ümidi kesenler, yalancılar, tekellüfçü olanlardır.'(1) Tekellüfçünün belirtisi de Beyhakî'nin "Şüabü'l-İman"da İbnü Münzir'den rivayetine göre üçtür. Kendisinden üstün olan kimse ile yarışmak, yetişemeyeceği şeye el uzatmak ve bilmediği şeyi söylemek.(2) Buharî ve Müslim'de rivayet edildiği üzere İbnü Mesud (r.a.) demiştir ki: "Ey insanlar! İçinizden her kim bir ilim bilirse söylesin, bilmeyen de 'Allahü a'lem' (Allah daha iyi bilir) desin. Allah Teâlâ Resulüne şöyle buyurdu: (3) قُلْ مَا اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ وَمَا اَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفٖينَ

اِنْ هُوَ **O Kur'ân başka değil,** اِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمٖينَ **bütün âlemler için bir zikirdir.** Bütün akıllılar âlemi için ilâhî bir hatırlatma, bir öğüttür. وَلَتَعْلَمُنَّ نَبَاَهُ بَعْدَ حٖينٍ **Ve yemin ederim ki, onun haberini,** dünya ve ahiretle ilgili olarak haber verdiği vaad, tehdit ve diğerlerini **bir zaman sonra muhakkak bileceksiniz.** Kimi dünyada, kimi ahirette.

(1) Süyûtî, a.g.e., VII, 209; Alûsî, a.g.e., XII, 230.
(2) Kurtubî, a.g.e., XV, 231; Süyûtî, a.g.e., VII, 209; Alûsî, a.g.e., XII, 230.
(3) Buharî, Tefsiru Sureti 30, 38/3; Dârimî, Mukaddime, 21.

Zümer Sûresi

Mekke Döneminde İndi

Âyet Sayısı: 75

Zümer Sûresi Mekke döneminde inen sûrelerdendir. Ancak قُلْ يَا عِبَادِىَ الَّذِينَ اَسْرَفُوا dan itibaren üç âyet müstesna. İtkan ve Keşşaf'ta açıklandığı üzere buna "Guref Sûresi" de denir.(1) "Zümer", "Zümre"nin çoğuludur. Zümre de birtakım demektir. Bu sûre nihayette sûr'un üfürülmesiyle kâfirleri zümre zümre cehenneme, müttakîleri de zümre zümre cennete sevkettiği için "Zümer" diye isimlendirilmiştir. غُرَفٌ مِنْ فَوْقِهَا غُرَفٌ *"Üst üste yapılmış şehnişinler, odalar."* (39/ 20) âyetinden dolayı da "Guref" denilmiştir.

Âyetleri : Yetmiş beştir.

Kelimeleri : Bin yüz yetmiştir.

Harfleri : Dört bin yedi yüz sekizdir.

Fâsılası : من لى بدر

Bu sûrenin Sâd Sûresi'nin sonunu izah ve ispat, peygamberlik ve tevhid inancını takrir ile takib ederek başladığını hatırlatmaya ihtiyaç bile yoktur.

---

(1) ez-Zemahşerî, a.g.e., III, 385; Süyûtî, el-İtkan fî Ulumi'l-Kur'ân, I, 54.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

تَنْز۪يلُ الْكِتَابِ مِنَ اللّٰهِ الْعَز۪يزِ الْحَك۪يمِ ﴿١﴾ اِنَّٓا اَنْزَلْنَٓا اِلَيْكَ
الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللّٰهَ مُخْلِصًا لَهُ الدّ۪ينَ ﴿٢﴾ اَلَا لِلّٰهِ الدّ۪ينُ الْخَالِصُ
وَالَّذ۪ينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِه۪ٓ اَوْلِيَٓاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ اِلَّا لِيُقَرِّبُونَٓا
اِلَى اللّٰهِ زُلْفٰى اِنَّ اللّٰهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ ف۪ي مَا هُمْ ف۪يهِ يَخْتَلِفُونَ
اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْد۪ي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٣﴾ لَوْ اَرَادَ اللّٰهُ
اَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا لَاصْطَفٰى مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَٓاءُ سُبْحَانَهُ هُوَ اللّٰهُ
الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٤﴾ خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ يُكَوِّرُ
الَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيُكَوِّرُ النَّهَارَ عَلَى الَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ
وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْر۪ي لِاَجَلٍ مُسَمًّى اَلَا هُوَ الْعَز۪يزُ الْغَفَّارُ ﴿٥﴾
خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَاَنْزَلَ لَكُمْ
مِنَ الْاَنْعَامِ ثَمَانِيَةَ اَزْوَاجٍ يَخْلُقُكُمْ ف۪ي بُطُونِ اُمَّهَاتِكُمْ خَلْقًا
مِنْ بَعْدِ خَلْقٍ ف۪ي ظُلُمَاتٍ ثَلٰثٍ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ
لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ فَاَنّٰى تُصْرَفُونَ ﴿٦﴾ اِنْ تَكْفُرُوا فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ عَنْكُمْ

وَلَا يَرْضٰى لِعِبَادِهِ الْكُفْرَۚ وَاِنْ تَشْكُرُوا يَرْضَهُ لَكُمْۜ وَلَا تَزِرُ
وَازِرَةٌ وِزْرَ اُخْرٰىۜ ثُمَّ اِلٰى رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَۜ
اِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٧﴾ وَاِذَا مَسَّ الْاِنْسَانَ ضُرٌّ
دَعَا رَبَّهُ مُنِيبًا اِلَيْهِ ثُمَّ اِذَا خَوَّلَهُ نِعْمَةً مِنْهُ نَسِيَ مَا كَانَ
يَدْعُٓوا اِلَيْهِ مِنْ قَبْلُ وَجَعَلَ لِلّٰهِ اَنْدَادًا لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِهِۜ قُلْ تَمَتَّعْ
بِكُفْرِكَ قَلِيلًاۗ اِنَّكَ مِنْ اَصْحَابِ النَّارِ ﴿٨﴾ اَمَّنْ هُوَ قَانِتٌ
اٰنَٓاءَ الَّيْلِ سَاجِدًا وَقَٓائِمًا يَحْذَرُ الْاٰخِرَةَ وَيَرْجُوا رَحْمَةَ رَبِّهِۜ
قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَۜ اِنَّمَا يَتَذَكَّرُ
اُولُوا الْاَلْبَابِ ﴿٩﴾

Meâl-i Şerifi

1- Bu kitabın indirilişi, Azîz ve Hakîm olan Allah tarafındandır.

2- Emin ol, biz sana kitabı hakkıyla indirdik. Onun için dini yalnız kendisine halis kılarak Allah'a ibadet ve kulluk et.

3- İyi bil ki, halis din ancak Allah'ındır. O'ndan başka birtakım dostlar tutanlar da şöyle demektedirler: "Biz onlara sadece bizi Allah'a daha çok yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz." Şüphe yok ki Allah, onların aralarında ihtilaf edip durdukları şeyde hükmünü verecektir. Herhalde yalancı ve nankör olan kimseyi Allah doğru yola çıkarmaz.

4- Eğer Allah bir çocuk edinmek isteseydi, elbette yaratacağından, dileyeceğini seçecekti. Ama o bundan münezzehtir. O, tek ve kahredici olan Allah'tır.

5- O, gökleri ve yeri hak ile yarattı, geceyi gündüzün üstüne sarıyor,

gündüzü de gecenin üstüne sarıyor. Güneşi ve ay'ı emrine âmade kılmış, her biri belli bir süreye kadar akıp gitmektedir. İyi bil ki, çok güçlü ve çok bağışlayıcı olan ancak O'dur.

6- O, sizi bir nefisten yarattı. Hem sonra onun eşini de ondan var etti. Sizin için yumuşak başlı hayvanlardan sekiz çift indirdi. Sizi analarınızın karınlarında üç karanlık içinde yaratılıştan yaratılışa yaratıp duruyor. İşte Rabbiniz Allah O'dur. Mülk O'nundur, O'ndan başka tanrı yoktur. O halde nasıl haktan çevrilirsiniz?

7- Eğer inkâr ederseniz, şüphe yok ki Allah'ın size ihtiyacı yoktur. Bununla beraber kulları hesabına küfre razı olmaz. Eğer şükrederseniz sizin hesabınıza ona razı olur. Hiçbir günahkar da diğerinin günahını çekecek değildir. Sonra dönüşünüz, Rabbinizedir. O vakit, O size bütün yaptıklarınızı haber verecektir. Çünkü O, bütün kalplerin özünü bilir.

8- İnsana bir sıkıntı dokunduğu zaman bütün gönlünü vererek Rabbine dua eder. Sonra kendisine tarafından bir nimet lütfettiği zaman da önceden O'na dua ettiği hali unutur da, yolundan sapıtmak için Allah'a ortaklar koşmaya başlar. Ey Muhammed! De ki: "Küfrünle biraz zevk et, çünkü sen, o ateşliklerdensin."

9- Yoksa o, gece saatlerinde kalkan, secdeye kapanıp, kıyama durarak daima vazifesini yapan, ahireti hesaba katan ve Rabbinin rahmetini uman kimse gibi olur mu? De ki: "Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?" Ancak temiz akıl sahibi olanlar anlar.

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ **Bu kitabın indirilişi** مِنَ اللّٰهِ **Allah'tandır.** Başkası veremez. Zorlama ile yapmacık hareketlerle yapılamaz. Peygamberlik, kazanma ile elde edilemez ve zorla alınamaz. Çünkü Allah الْعَزِيزِ **öyle azîz,** الْحَكِيمِ **öyle hakîmdir.**

"Azîz" iki mânâya gelir: Birisi mağlup olmaz, galip ve kadir, bir de ortağı ve benzeri yok, yalnız demektir. Allah Teâlâ hakkında ikisine de uygun düşecek bir mânâ kastedilmesi lazım gelir. Bilhassa bu iki vasfın söylenmesiyle hem Kur'ân'ın azîz, hakîm bir kitap olduğuna dikkat çekmek, hem de anlatılacak tevhide bir hazırlıktır. بِالْحَقِّ **Hakkıyla; hak ile, hak olarak.** بَاءْ mülabese, musahabe veya sebebiye olmak üzere bunda birkaç yön muhtemeldir. Mülâbese olduğuna göre hakka mülâbis, yani haklı olarak, hak olarak, iniş veya kitabın tam hakkı verilerek demek olur. Sebebiyet olduğuna göre de bu hak sebebiyle, hakkı açıklamak için veya hak hikmeti ile demek olur ki, yerine göre bu mânâlardan biri tercih olunur.

أَلَا لِلّٰهِ الدّٖينُ الْخَالِصُ **İyi bil ki, hâlis din ancak Allah'ındır.** Hiçbir şirk karşılığı olmaksızın temiz ve halis tevhid dini, tam mânâsıyla şüphesiz din. Halis ibadet ve taat ancak Allah'a yapılır ve yapılmalıdır. Bunun doğruluğunu meydana çıkarmak için buyuruluyor ki وَالَّذٖينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهٖٓ اَوْلِيَٓاءَ **O'nun berisinden birtakım veliler edinenler de,** Allah denince kendisinden daha ilerisi, daha yükseği, daha ötesi mümkün olmayan en mükemmel zat denilmiş olduğu için, Allah'ın üstünde bir ilâh iddiasına kalkışılması bahis konusu olamaz. Şirk koşanlar, hep O'ndan aşağılardan birtakım veliler, koruyucular tutmak isterler. İsterler ama O'ndan başka velilere, emir sahiplerine tutunanlar, gerek اَجَعَلَ الْاٰلِهَةَ اِلٰهًا وَاحِدًا *"İlahları, bir tek ilâh mı yapmış?"* (Sâd, 38/5) diyenler gibi putlara, gerek meleklere ve gerekse İsâ gibi şerefli kullara ilâh diye sarılanlar مَا نَعْبُدُهُمْ اِلَّا لِيُقَرِّبُونَٓا اِلَى اللّٰهِ زُلْفٰى ***"Biz onlara ancak, bizi Allah'a daha çok yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz."*** demektedirler. Böyle diyerek tutunmaktadırlar. Demek ki şirk batıldır. Mabudluk, yalnız Allah'ın hakkıdır. Halis din ancak Allah'ındır. (Maide, 5/69. âyetin tefsirinde sâbiîn hakkında geçen açıklamaya bkz.)

فٖي ظُلُمَاتٍ ثَلَاثٍ **Üç karanlıkta:** Batın karanlığı, rahim karanlığı, döl yatağı karanlığı

قُلْ يَا عِبَادِ الَّذٖينَ اٰمَنُوا اتَّقُوا رَبَّكُمْ لِلَّذٖينَ
اَحْسَنُوا فٖي هٰذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَاَرْضُ اللّٰهِ وَاسِعَةٌ اِنَّمَا يُوَفَّى
الصَّابِرُونَ اَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿١٠﴾ قُلْ اِنّٖٓي اُمِرْتُ اَنْ اَعْبُدَ اللّٰهَ
مُخْلِصًا لَهُ الدّٖينَ ﴿١١﴾ وَاُمِرْتُ لِاَنْ اَكُونَ اَوَّلَ الْمُسْلِمٖينَ ﴿١٢﴾
قُلْ اِنّٖٓي اَخَافُ اِنْ عَصَيْتُ رَبّٖي عَذَابَ يَوْمٍ عَظٖيمٍ ﴿١٣﴾ قُلِ اللّٰهَ
اَعْبُدُ مُخْلِصًا لَهُ دٖينٖي ﴿١٤﴾ فَاعْبُدُوا مَا شِئْتُمْ مِنْ دُونِهٖ قُلْ اِنَّ
الْخَاسِرٖينَ الَّذٖينَ خَسِرُٓوا اَنْفُسَهُمْ وَاَهْلٖيهِمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اَلَا ذٰلِكَ

هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُب۪ينُ ﴿١٥﴾ لَهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِنَ النَّارِ
وَمِنْ تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ ذٰلِكَ يُخَوِّفُ اللّٰهُ بِه۪ عِبَادَهُ يَا عِبَادِ فَاتَّقُونِ ﴿١٦﴾
وَالَّذ۪ينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ اَنْ يَعْبُدُوهَا وَاَنَابُوا اِلَى اللّٰهِ لَهُمُ
الْبُشْرٰى فَبَشِّرْ عِبَادِ ﴿١٧﴾ اَلَّذ۪ينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ
اَحْسَنَهُ اُو۬لٰٓئِكَ الَّذ۪ينَ هَدٰيهُمُ اللّٰهُ وَاُو۬لٰٓئِكَ هُمْ اُو۬لُوا
الْاَلْبَابِ ﴿١٨﴾ اَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ الْعَذَابِ اَفَاَنْتَ تُنْقِذُ
مَنْ فِي النَّارِ ﴿١٩﴾ لٰكِنِ الَّذ۪ينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ غُرَفٌ مِنْ فَوْقِهَا
غُرَفٌ مَبْنِيَّةٌ تَجْر۪ي مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُ وَعْدَ اللّٰهِ لَا يُخْلِفُ
اللّٰهُ الْم۪يعَادَ ﴿٢٠﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَٓاءِ مَٓاءً فَسَلَكَهُ
يَنَاب۪يعَ فِي الْاَرْضِ ثُمَّ يُخْرِجُ بِه۪ زَرْعاً مُخْتَلِفاً اَلْوَانُهُ ثُمَّ يَه۪يجُ
فَتَرٰيهُ مُصْفَرّاً ثُمَّ يَجْعَلُهُ حُطَاماً اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَذِكْرٰى لِاُو۬لِي
الْاَلْبَابِ ﴿٢١﴾

Meâl-i Şerifi

10- Ey Muhammed! Tarafımdan söyle: "Ey iman eden kullarım! Rabbinizden korkun. Bu dünyada güzellik yapanlara bir güzellik vardır. Allah'ın yeryüzü geniştir. Ancak sabredenlere mükafatları hesapsız ödenecektir."

11- De ki: "Bana, dini sadece kendisine halis kılarak Allah'a ibadet etmem emredildi."

12- "Hem O'nun birliğine teslim olan müslümanların ilki olmam da bana emredildi."

13- De ki: "Eğer Rabbime isyan edersem, büyük bir günün azabından korkarım."

14- De ki: "Ben dinimi kendisine halis kılarak yalnız Allah'a kulluk ederim."

15- "Siz de O'ndan başka dilediğinize kul olun." De ki: "Asıl hüsrana düşenler, kıyamet günü kendilerine ve mensuplarına ziyan edenlerdir. Evet, işte asıl açık hüsran budur."

16- Onların üstlerinde ateşten tabakalar, altlarında yine ateşten tabakalar vardır. İşte Allah, kullarını bundan korkutuyor, "Ey kullarım! benden korkun." (diyor).

17- Tağuttan, ona kulluk etmekten kaçınıp da tam gönülle Allah'a yönelenlere gelince, müjde onlaradır. Haydi müjdele kullarımı.

18- O kullarımı ki, onlar sözü dinlerler, sonra da en güzeline uyarlar. İşte onlar, Allah'ın kendilerine hidayet verdiği kimselerdir. İşte temiz akıllılar da onlardır.

19- Ya üzerine azab kelimesi hak olmuş kimse de mi (böyledir)? Artık o ateşteki kimseyi sen mi çıkaracaksın?

20- Fakat o Rablerine sığınarak korunanlar için altlarından ırmaklar akan, üzerlerinden şehnişinler yapılmış, şehnişinli (balkonlu) köşkler vardır. Bu, Allah'ın vaadidir. Allah vaadinden caymaz.

21- Allah'ın gökten bir su indirip de onu bir yoluyla yeryüzündeki menbalara koyduğunu görmedin mi? Sonra onunla türlü renklerde bir ekin çıkarır, sonra onun olgunlaşıp sarardığını görürsün. Sonra da onu bir çöpe çevirir. Elbette bunda temiz akıllılar için bir ihtar vardır.

أَفَمَنْ شَرَحَ اللّٰهُ صَدْرَهُ لِلْاِسْلَامِ فَهُوَ عَلٰى نُورٍ
مِنْ رَبِّهِ فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ مِنْ ذِكْرِ اللّٰهِ اُولٰٓئِكَ فِي ضَلَالٍ
مُبِينٍ ﴿٢٢﴾ اَللّٰهُ نَزَّلَ اَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُتَشَابِهًا مَثَانِيَ
تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ

إِلَى ذِكْرِ اللّٰهِ ذٰلِكَ هُدَى اللّٰهِ يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُضْلِلِ
اللّٰهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٢٣﴾ أَفَمَنْ يَتَّقِي بِوَجْهِهِ سُوءَ الْعَذَابِ
يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَقِيلَ لِلظَّالِمِينَ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٢٤﴾
كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَأَتٰيهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ
﴿٢٥﴾ فَأَذَاقَهُمُ اللّٰهُ الْخِزْيَ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ
أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هٰذَا
الْقُرْاٰنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا
غَيْرَ ذِي عِوَجٍ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٢٨﴾ ضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا رَجُلًا فِيهِ
شُرَكَاءُ مُتَشَاكِسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِرَجُلٍ هَلْ يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا
اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٩﴾ إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ
مَيِّتُونَ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ ﴿٣١﴾

Meâl-i Şerifi

22- Allah, kimin bağrını İslâm'a açmış ise işte o, Rabbinden bir nur üzerinde değil midir? Artık Allah'ın zikri hususunda kalpleri katılaşmış olanların vay haline! İşte bunlar, apaçık bir sapıklık içindedirler.

23- Allah, kelamın en güzelini ikizli, ahenkli bir kitap olarak indirdi.[1]

---

(1) كِتَابًا مُتَشَابِهًا مَثَانِيَ İkizli, ahenkli bir kitap olarak. Burada مُتَشَابِهًا güzellikte, hikmette, hükümde, sağlamlıkta birbirine benzemesi, birbirini tasdik etmesi, hak ve doğruluk üzerine, kulların

Ondan Rablerine saygısı olanların derileri ürperir. Sonra derileri de, kalpleri de Allah'ın zikrine karşı yumuşar. İşte bu Allah'ın rehberidir. Allah, onunla dilediğini doğru yola çıkarır. Her kimi de Allah şaşırtırsa, artık ona doğru yolu gösterecek yoktur.

24- O halde kıyamet günü zalimlere: "Tadın bakalım kazanıp durduklarınızı!" denilirken, o kötü azabdan yüzü ile korunacak kimse ne olur?(1)

25- Onlardan öncekiler de yalanladılar da kendilerine, hatırlarına gelmez yönden azab geliverdi.

26- Allah, onlara dünya hayatında zilleti tattırdı. Ahiret azabı ise elbette daha büyüktür. Keşke bilselerdi!

27- Yemin ederim ki, bu Kur'ân'da insanlar için her türlüsünden temsil getirdik. Gerek ki iyi düşünsünler.

28- Pürüzsüz Arapça bir Kur'ân (indirdik ki, Allah'ın azabından) korunsunlar.

29- Allah, şöyle bir misal vermiştir: Bir adam ve birtakım ortakları var, hırçın hırçın çekişip duruyorlar. Bir de yalnız bir kişiye bağlı selamet içinde olan bir adam var. Bu ikisinin hali hiç bir olur mu? Hamd Allah'ındır, fakat pek çokları bilmezler.

30- Sen elbette öleceksin, onlar da elbette öleceklerdir.

31- Sonra siz muhakkak kıyamet gününde Rabbinizin huzurunda birbirinizden davacı olacaksınız.

Kimin haklı, kimin haksız çıkacağına ve neticenin ne olacağına gelince:

فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللّٰهِ وَكَذَّبَ بِالصِّدْقِ اِذْ جَٓاءَهُ اَلَيْسَ

---

menfaati üzerine kurulmuş olması, lafız ve mânâlarının tam bir uyum ve ahenk içinde bulunması demektir. مَثَانِىَ İkizli, yani hükümleri, öğütleri ve kıssaları ikilenir, tekrarlanır, yahut okunuşu tekrar edilir yahut da vaad ve tehditleri tekrarlanır. (Bkz.: el-Kurtubî, el-Câmiu li Ahkâmi'l-Kur'ân, XV, 249; Alûsî, a.g.e., XII, 258-259; Celâleyn, Tefsiru'l-Kur'âni'l-Azîm, 144.) (Mütercim)

(1) Yani onun hali, cennete girip de o ateşten emin olan kimsenin hali gibi midir? O, elleri boynuna bağlı olarak cehenneme atılacağından, yüzüyle kendisini ateşten korumaya çalışır. Yahut da bu, kendisini koruyacak bir şeyin olmamasından kinayedir. Çünkü yüz, kendisiyle korunulan bir şey değildir. Ata ve İbnü Zeyd der ki: Ateşe atıldığında ateşle ilk karşılaşacak yeri yüzüdür. Mücahid de ateşle yüzü üzerine sürünür demiştir. (Bkz.: el-Kurtubi, a.g.e., XV, 251; Alûsî, a.g.e., XII, 260-261; Celaleyn, a.g.e., 144.) (Mütercim)

فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِلْكَافِرِينَ ﴿٣٢﴾ وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ
بِهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿٣٣﴾ لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ذَٰلِكَ
جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٤﴾ لِيُكَفِّرَ اللَّهُ عَنْهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي عَمِلُوا وَيَجْزِيَهُمْ
أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٥﴾ أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ
وَيُخَوِّفُونَكَ بِالَّذِينَ مِنْ دُونِهِ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٦﴾
وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُضِلٍّ أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَزِيزٍ ذِي انْتِقَامٍ ﴿٣٧﴾
وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلْ أَفَرَأَيْتُمْ
مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفَاتُ
ضُرِّهِ أَوْ أَرَادَنِي بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَاتُ رَحْمَتِهِ قُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ
عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٣٨﴾ قُلْ يَا قَوْمِ اعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ
إِنِّي عَامِلٌ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ
عَلَيْهِ عَذَابٌ مُقِيمٌ ﴿٤٠﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ لِلنَّاسِ
بِالْحَقِّ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنْتَ
عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿٤١﴾

Meâl-i Şerifi

32- Allah'a karşı yalan söyleyen ve doğru kendisine geldiği zaman onu yalan sayandan daha zalim (daha haksız) kim olabilir? Kâfirlerin yeri cehennemde değil midir?

33- Doğruyu getiren ve onu tasdik edene gelince, işte onlar kötülükten korunan müttakilerdir.

34- Onlara, Rablerinin yanında ne dilerlerse vardır. İşte bu, iyilik yapanların mükafatıdır.

35- Çünkü Allah, onların önceden yaptıkları amelin en kötüsünü bile keffaretle örtüp, işlemekte bulundukları güzel amellerin en güzeline göre mükafatlarını kendilerine verecektir.

36- Allah, kuluna kâfi değil midir? Durmuşlar da seni O'ndan başkalarıyla korkutuyorlar. Her kimi ki Allah şaşırtırsa, artık ona hidayet edecek yoktur.

37- Her kime de Allah hidayet verirse artık onu da şaşırtacak yoktur. Allah aziz (çok güçlü) ve intikam sahibi değil midir?

38- Andolsun ki onlara: "O gökleri ve yerik im yarattı?" diye soracak olsan: "Elbette Allah!" diyeceklerdir. O halde gördünüz ya Allah'tan başka çağırdıklarınızı! Eğer Allah bana bir zarar vermek isterse, onlar O'nun zararını giderebilirler mi? Yahut bana bir rahmet dilerse, onlar O'nun rahmetini tutabilirler mi? De ki: "Allah, bana yeter." Tevekkül edenler, hep O'na dayanırlar.

39- De ki: "Ey kavmim! Haliniz üzere çalışın. Ben de kendi halime göre çalışıyorum. Artık ileride bileceksiniz."

40- "Kendisini rezil edecek azabın kime geleceğini ve sürekli bir azabın kimin üzerine konacağını."

41- Biz bu kitabı sana, insanlar için hak ile indirdik. O halde kim doğru yola gelirse kendi lehinedir. Kim de saparsa, sırf kendi aleyhine olarak sapar. Sen onların üzerine vekil değilsin.

اَللّٰهُ يَتَوَفَّى الْاَنْفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّت۪ي لَمْ تَمُتْ
ف۪ي مَنَامِهَا فَيُمْسِكُ الَّت۪ي قَضٰى عَلَيْهَا الْمَوْتَ وَيُرْسِلُ الْاُخْرٰى
اِلٰٓى اَجَلٍ مُسَمًّىۜ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٢﴾

أَمِ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللّٰهِ شُفَعَاءَ قُلْ اَوَلَوْ كَانُوا لَا يَمْلِكُونَ شَيْـًٔا
وَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٤٣﴾ قُلْ لِلّٰهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعًا لَهُ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ
وَالْاَرْضِ ثُمَّ اِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٤٤﴾ وَاِذَا ذُكِرَ اللّٰهُ وَحْدَهُ اشْمَاَزَّتْ
قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْاٰخِرَةِ وَاِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ
اِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٤٥﴾ قُلِ اللّٰهُمَّ فَاطِرَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ
عَالِمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ اَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُوا
فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَوْ اَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مَا فِي الْاَرْضِ جَمِيعًا
وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ مِنْ سُوءِ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَبَدَا لَهُمْ
مِنَ اللّٰهِ مَا لَمْ يَكُونُوا يَحْتَسِبُونَ ﴿٤٧﴾ وَبَدَا لَهُمْ سَيِّـَٔاتُ مَا كَسَبُوا
وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِؤُنَ ﴿٤٨﴾ فَاِذَا مَسَّ الْاِنْسَانَ
ضُرٌّ دَعَانَا ثُمَّ اِذَا خَوَّلْنَاهُ نِعْمَةً مِنَّا قَالَ اِنَّمَا اُوتِيتُهُ عَلٰى عِلْمٍ
بَلْ هِيَ فِتْنَةٌ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٩﴾ قَدْ قَالَهَا الَّذِينَ
مِنْ قَبْلِهِمْ فَمَا اَغْنٰى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٥٠﴾ فَاَصَابَهُمْ
سَيِّـَٔاتُ مَا كَسَبُوا وَالَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ هٰؤُلَاءِ سَيُصِيبُهُمْ سَيِّـَٔاتُ

مَا كَسَبُوا وَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٥١﴾ اَوَلَمْ يَعْلَمُوا اَنَّ اللّٰهَ يَبْسُطُ
الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَٓاءُ وَيَقْدِرُ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾

Meâl-i Şerifi

42- Allah, o canları öldükleri zaman, ölmeyenleri de uyuduklarında alır. Sonra haklarında ölüm hükmü verdiklerini alıkor, diğerlerini de takdir edilmiş bir süreye kadar salıverir. Şüphesiz ki bunda düşünecek bir kavim için nice ibretler vardır.

43- Yoksa Allah'tan başka şefaatçiler mi edindiler? De ki: "Onlar hiçbir şeye güç yetiremezler ve akıl erdiremezlerse de mi (böyle yapacaksınız)?"

44- De ki: "Bütün şefaat Allah'ındır. Göklerin ve yerin mülkü O'nundur. Sonra hep döndürülüp O'na götürüleceksiniz."

45- Böyle iken, Allah bir olarak anıldığı zaman ahirete inanmayanların yürekleri burkulur da, O'ndan başkaları anıldığı zaman derhal yüzleri güler.

46- De ki: "Ey gökleri ve yeri yaratan, görüleni ve görülmeyeni bilen Allah'ım! Kulların arasında, o ihtilaf edip durdukları şeyler hakkında sen hüküm vereceksin."

47- Eğer bütün yeryüzündekiler ve bir o kadarı da beraber o zulmedenlerin olsaydı, kıyamet günü azabın kötülüğünden kurtulmak için onu mutlaka feda ederlerdi. Ancak ne var ki, hiç hesaba katmadıkları şeyler, Allah tarafından karşılarına çıkarılır.

48- Öyle ki, yaptıkları amellerin kötülükleri karşılarına çıkmış ve alay edip durdukları şeyler, kendilerini sarmıştır.

49- Fakat insana bir sıkıntı dokunuverince bize yalvarır, sonra kendisine tarafımızdan bir nimet bahşettiğimiz zaman da: "O bana bir bilgi üzerine verildi." der. Belki bu bir imtihandır, fakat pek çokları bilmezler.

50- Onu, bunlardan öncekiler de söyledi. Fakat o kazandıkları, kendilerini kurtarmadı.

51- Neticede kazandıklarının kötülükleri, başlarına geçti. Şunlardan o zulmedenlerin de kazandıkları kötülükleri başlarına geçecektir. Onlar da bunu atlatacak değillerdir.

52- Hâlâ bilmediler mi ki; Allah, rızkı dilediğine açar ve kısar. Şüphesiz ki bunda iman edecek bir kavim için nice ibretler vardır.

اللّٰهُ يَتَوَفَّى الْاَنْفُسَ حِينَ مَوْتِهَا **Allah, o nefisleri ölümleri zamanı kabzeder, alır.** Bu âyetin gelişi, yukarı ile üç noktadan alâkalıdır.

Birincisi; "kasır" ile sondaki وَمَا اَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ *"Sen onların üzerinde bir vekil değilsin."* sözüne bakmaktadır. Yani vekil sen değilsin, Allah'tır. Çünkü o canları ancak Allah alır. Bu nokta daha ileride وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ *"O, her şeyin üzerinde bir vekildir."* (Zümer, 39/62) diye açıkça da söylenecektir.

İkincisi; hidayet ve sapıklığın, hayat ve ölüm ile bir temsilini bildirir.

Üçüncüsü; ta yukarıdaki اِنَّكَ مَيِّتٌ وَاِنَّهُمْ مَيِّتُونَ ، ثُمَّ اِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ *"Sen elbette öleceksin, onlar da elbette öleceklerdir. Sonra siz muhakkak kıyamet gününde Rabbinizin huzurunda birbirinizden davacı olacaksınız."* (Zümer, 39/30-31) âyetini bir nevi açıklama ile فَمَنِ اهْتَدٰى فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَاِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا *"Kim doğru yola gelirse, kendi lehinedir. Kim de saparsa, sırf kendi aleyhine olarak sapar."* (Zümer, 39/41) hatırlatmasını zihinlere yerleştirmek ve ispat etmektir. Keşşaf sahibi, burada "nefisler"den maksadın, ruh ile beden toplamı olduğunu söyleyerek demiştir ki: "Nefisler olduğu gibi cümlelerdir (insanların kendileridir). Alınması da öldürülmesidir ki, hisseden, anlayan bir hayat sahibi olmasının sebebi olan parçalarının sağlık ve esenliği cinsinden sebep ve şartların çekilip alınmasıdır. Çünkü sağlığı yok edilince sanki kendisi yok edilmiş gibi olur. Çünkü Allah Teâlâ, almayı, ölümü, uykuyu hep nefislere bağlamıştır.(1) Halbuki akıl ve temyiz kabiliyeti, ölüm ve uykunun kendisi ile vasıflanmış değildir. Ölen ve uyuyan, ancak cümle (zat) mânâsına nefistir." Nefis, beden karşılığı olarak ruh mânâsına da geldiği ve özellikle rûh-ı emrî (Allah'ın emrinden olan ruh) denilen konuşan nefis yerinde kullanıldığı için, diğer tefsirciler burada İbnü Abbas hazretlerinden gelen bir rivayete göre akıl ve temyiz nefsi denilen konuşan nefisler ile tefsir etmişler ve almayı da bedenle olan ilgi ve tasarrufunu kesmek suretiyle kabzedip almak diye beyan etmişlerdir.(2) Ölümde dıştan ve içten, uykuda da yalnız dıştan ilgisinin kesildiğini söylemişlerdir. İbnü Abbas hazretleri demiştir ki: Âdemoğlunda bir nefis, bir ruh vardır. Aralarındaki fark güneş ile ışığı gibidir. Nefis, kendisiyle akıl ve temyiz yapılan, ruh da teneffüs ve hareket yapılandır. Ölümde ikisi de alınır, uykuda ise yalnız nefis alınır.(3) Ruh denilince genellikle hayatın aslı anlaşılageldiği gibi, hayat da çoğunlukla cismanî görünüş ile anlaşıldığından, manevî hayatın

(1) ez-Zemahşerî, a.g.e., III, 400.
(2) Süyûtî, a.g.e., VII, 231.
(3) Kurtubî, a.g.e., XV, 261; Süyûtî, a.g.e., VII, 230.

esası olan ruha nefis denmiştir. Güneş ile ışığını misal getirmesi, gösterir ki, aralarında bir cevher farkı anlatmak istememiştir. Bizim anladığımız şudur: Nefis, kendini duyan, kendine ve kendindekine vicdanı olan, yani "ben" şuuruna sahip olan zattır. Her nefiste böyle duyan ve duyulan olmak üzere çifte bir yön vardır. Âyette geçen "teveffî" kelimesi, bir şeyi yeterli olarak, yani kamilen ve tamamıyla almak, çekip çıkarmaktır. Bundan dolayı ruhun Allah tarafından tamamıyla kabzedilip alınmasına "teveffî" ve ölüme "vefat" denilmiştir. Emaneti yerine teslim ile tamamen vefa etmek (yerine getirmek) gibidir. Nefislerin varlıkları, zorunlu değildir. Onun için kendilerine dair bilgileri, kendi zatlarıyla olsa bile, zatlarından dolayı değildir, Allah'tandır. Allah onları kendilerinden alıp, kendilerinden geçirir. Bu mânâ اَنَّ اللّٰهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ *"Allah kişi ile kalbi arasına girer."* (Enfal, 8/24) âyetindeki gibidir. İşte nefsin alınması, ölüm ve uyku hallerinde olduğu gibi kendinden geçirilip, akıl ve temyiz gücünün kendisinden alınmasıdır. Bu durumda mânâ şu oluyor: اَللّٰهُ يَتَوَفَّى الْاَنْفُسَ "O nefisleri, konuşan nefisleri başkası değil, ancak Allah kendilerinden alır, kabzeder, yok etmeksizin kendilerinden geçirir, şuur ve temyiz güçlerini alır." حِينَ مَوْتِهَا **Öldükleri zaman,** yani bedene ait tasarrufları ve ilgileri kesildiği zaman وَالَّت۪ي لَمْ تَمُتْ **ölmeyenleri de** ف۪ي مَنَامِهَا **uyudukları zaman alır da** فَيُمْسِكُ الَّت۪ي قَضٰى عَلَيْهَا الْمَوْتَ **üzerine ölüm hükmünü verdiklerini alıkor, tekrar dirilinceye kadar tutar** وَيُرْسِلُ الْاُخْرٰى **diğerlerini, henüz ölüm hükmü verilmemiş olan uykudakileri salıverir** اِلٰٓى اَجَلٍ مُسَمًّى **belirli, takdir edilmiş bir süreye kadar ki, ölecekleri zamandır.** İşte böyle hem ölüm halinde, hem de uyku halinde o nefisler, Allah Teâlâ'nın elinde bulunur. Burada şu soru hatıra gelir: Yukarıda Secde Sûresi'nde قُلْ يَتَوَفّٰيكُمْ مَلَكُ الْمَوْتِ الَّذ۪ي وُكِّلَ بِكُمْ ثُمَّ اِلَيْهِ تُرْجَعُونَ *"De ki: Üzerinize vekil edilen ölüm meleği, canınızı alır, sonra Rabbinize döndürülürsünüz."* (Secde, 32/11) buyurulmuş, daha yukarıda, En'am Sûresi'nde: حَتّٰٓى اِذَا جَٓاءَ اَحَدَكُمُ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا يُفَرِّطُونَ ثُمَّ رُدُّٓوا اِلَى اللّٰهِ مَوْلٰيهُمُ الْحَقِّ *"Sonunda birinize ölüm geldiği zaman onu gönderdiğimiz melekler vefat ettirirler. Onlar vazifelerinde kusur etmezler. Sonra insanlar hak olan mevlâlarına döndürülürler."* (En'am, 6/61-62) buyurulmuş olmakla bunlarda, alma, Allah'ın elçilerine ve ölüm meleğine isnad edilmişti. Şu halde burada kasır ile اَللّٰهُ يَتَوَفّٰى *"Allah alır"* buyurulması, bunlara aykırı olmaz mı?

Fahrüddin Râzî tefsirinde buna şöyle bir cevap verilmiştir: Gerçekte nefisleri alan (öldüren) ancak Allah Teâlâ'dır. Şu kadar var ki, Allah Teâlâ sebepler âleminde her türlü işi, meleklerden bir meleğe görev olarak vermiş, böylece ruhların alınmasına da ölüm meleğini memur kılmıştır ki, o başkandır. Beraberinde tabileri ve hizmetçileri vardır. Onun için o âyetlerde alma onlara nisbet edilmiş,

burada da gerçek olarak Allah Teâlâ'ya nisbet olunmuştur.[1] Bunun özü, Allah'ın görevlendirip gönderdiği elçilerin alması, Allah'ın alması demektir. Yahut Allah'ın alması, doğrudan doğruya veya melekleri vasıtasıyla olmaktan daha geneldir, demek oluyor. Bu cevap, aslında doğru ve وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً حَتّٰى اِذَا جَآءَ اَحَدَكُمُ الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا *"Kullarının üstünde galip olan O'dur. Ve O, üzerinize muhafaza melekleri gönderir. Sonunda birinize ölüm geldiği zaman onu gönderdiğimiz melekler vefat ettirirler."* (En'am, 6/61) diye "hatta" ile وَهُوَ الْقَاهِرُ kasrına bir bölüm oluşu da buna şahit ise de, burada daha önemli bir nükte vardır: Dikkat edilmesi gerekir ki, zikredilen âyetlerin birinde ölüm meleğinin alışından sonra ثُمَّ اِلَيْهِ تُرْجَعُونَ *"Sonra O'na döndürülürsünüz."* buyurulduğu gibi, diğerinde de ثُمَّ رُدُّوا اِلَى اللّٰهِ مَوْلٰيهُمُ الْحَقِّ *"Sonra hak olan Mevlalarına döndürülürler."* buyurulmuştur. İşte buradaki alma işi, o döndürülme anını açıklamaktır. Bunun izahı da şu olur: Ölüm meleği, bedenden hayvanî ruh denilen cismanî hayat ruhunu alır, akıl ve temyiz ruhu denilen konuşan nefisleri, Rabbin emri olan insanî ruhu ise وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي *"Ben ruhumdan ona üfledim."* (Sâd, 38/72) âyetinin ifadesince doğrudan doğruya Allah üflediği gibi اَللّٰهُ يَتَوَفَّى الْاَنْفُسَ *"Allah nefisleri alır"* ifadesince, kabzedilip alınması da doğrudan doğruya Allah'a aittir. ثُمَّ رُدُّوا اِلَى اللّٰهِ ، وَاِلَيْهِ تُرْجَعُونَ buyurulması da bu tahsisi bildirir. اِنَّ فِي ذٰلِكَ **Şüphesiz ki bunda;** bu olma, tutma ve salıvermede لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ **düşünecek bir kavim için elbette ibretler vardır.** Ki, Allah'tan başka mabud olmayacağına ve sonunda hep Allah'a gidileceğine ve tekrar dirilip, huzurunda muhakeme olunacağına ve Allah'a karşı yalan söylemiş, zulmetmiş, küfretmiş haksızların, kâfirlerin varacakları yerin cehennem olup; sadık, mümin, müttaki olup iyilik yapanların en güzel mükafata ereceklerine, kısaca اِنَّا لِلّٰهِ وَاِنَّآ اِلَيْهِ رَاجِعُونَ *"Biz Allah'ınız ve yalnız O'na döneceğiz."* (Bakara, 2/156) meselesine delalet eder. (En'am, 6/60. âyetin tefsirine bkz.)

Nefislerin, uykudaki gibi kendilerinden geçirilmesi, azabı duymamak itibarıyla kâfirlerin lehine olmaz mı? diye bir soru hatıra gelebilir. Keşşaf sahibi bu soruya meydan vermemek için, konuşan nefsin, ölümle vasıflanamayacağını söylemişti.[2] Fakat bunun asıl cevabı Hz. Ali'ye nisbet edilen şu kıt'adadır:

وَلَوْ اَنَّا اِذَا مِتْنَا تُرِكْنَا لَكَانَ الْمَوْتُ رَاحَةَ كُلِّ حَيٍّ
وَلٰكِنَّا اِذَا مِتْنَا بُعِثْنَا فَنُسْاَلُ بَعْدَ ذَا عَنْ كُلِّ شَيْءٍ

"Eğer biz öldüğümüz zaman bırakılmış olsaydık, ölüm her canlının rahatı

(1) Fahrü'r-Razî, a.g.e., XXVI, 285.
(2) ez-Zemahşerî, a.g.e., III, 400.

olurdu. Fakat bizler öldüğümüz zaman tekrar diriltileceğiz de ondan sonra her şeyden sorguya çekileceğiz."

Demek meselenin asıl düşünülecek çözüm noktası bu alıp tutmak ve salıvermekten Allah Teâlâ'nın mutlak tasarruf kudretini anlayarak bu tutuşun, bu hapsedişin onları kaçırmayıp yeniden dirilmek için bir hapis ve durdurma olduğu sonucunu çıkarmak ve tekrar diriliş ile Allah'a kavuşmanın dehşetini, celal (büyüklük) ve cemalini (güzelliğini) düşünebilmektir. Onun için Yâsin Sûresi'nde geçtiği üzere sûr'a üfürülünce kâfirler مَنْ بَعَثَنَا مِنْ مَرْقَدِنَا *"Bizi mezarımızdan kim diriltip kaldırdı?"* (Yâsin, 36/52) diyeceklerdir ki, aşağıya doğru bu mânâ burada da açıklanacaktır. Yine bundan dolayıdır ki kâfirler اَمَتَّنَا اثْنَتَيْنِ وَاَحْيَيْتَنَا اثْنَتَيْنِ *"(Ey Rabbimiz!) Sen bizi iki defa öldürdün, iki defa dirilttin."* (Mümin, 40/11) diyeceklerdir. Bütün bu uyarılara karşı müşriklerin yegane tutundukları tutamak şefaat davası olduğu için buyuruluyor ki: اَمِ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللّٰهِ شُفَعَاءَ **Yoksa Allah'tan başka şefaatçiler mi edindiler?** Allah'a karşı yalan söyleyen, مَا نَعْبُدُهُمْ اِلَّا لِيُقَرِّبُونَا اِلَى اللّٰهِ زُلْفٰى *"Biz onlara ancak bizi Allah'a daha çok yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz."* (Zümer, 39/3) diyen, Allah çocuk edindi diyen o müşriklere قُلْ اَوَلَوْ كَانُوا لَا يَمْلِكُونَ شَيْـًٔا وَلَا يَعْقِلُونَ *"De ki: Onlar hiçbir şeye güç yetiremezler ve akıl erdiremezlerse de mi (böyle yapacaksınız)?"* (Zümer, 39/43) Bu önce putların şefaati davasını iptaldir. Diğerleri hakkında da şöyle buyuruluyor: قُلْ لِلّٰهِ الشَّفَاعَةُ جَمِيعًا **Bütün şefaat Allah içindir.** Onun da sahibi O'dur. O'nun izni olmaksızın huzurunda kimse şefaat edemez. Şefaat izni verilenler de hep O'nun rızasını düşünerek şefaat edebilirler. Çünkü ... لَهُ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ ***"Göklerin ve yerin mülkü O'nundur..."***

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ اَسْرَفُوا عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللّٰهِ
اِنَّ اللّٰهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا اِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٥٣﴾
وَاَنِيبُوا اِلٰى رَبِّكُمْ وَاَسْلِمُوا لَهُ مِنْ قَبْلِ اَنْ يَاْتِيَكُمُ الْعَذَابُ
ثُمَّ لَا تُنْصَرُونَ ﴿٥٤﴾ وَاتَّبِعُوا اَحْسَنَ مَٓا اُنْزِلَ اِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ
مِنْ قَبْلِ اَنْ يَاْتِيَكُمُ الْعَذَابُ بَغْتَةً وَاَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٥٥﴾

أَنْ تَقُولَ نَفْسٌ يَا حَسْرَتٰى عَلٰى مَا فَرَّطْتُ فِي جَنْبِ اللّٰهِ وَاِنْ كُنْتُ
لَمِنَ السَّاخِرِينَ ﴿٥٦﴾ اَوْ تَقُولَ لَوْ اَنَّ اللّٰهَ هَدٰينِي لَكُنْتُ مِنَ
الْمُتَّقِينَ ﴿٥٧﴾ اَوْ تَقُولَ حِينَ تَرَى الْعَذَابَ لَوْ اَنَّ لِي كَرَّةً فَاَكُونَ
مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ بَلٰى قَدْ جَاۤءَتْكَ اٰيَاتِي فَكَذَّبْتَ بِهَا وَاسْتَكْبَرْتَ
وَكُنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٥٩﴾ وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ تَرَى الَّذِينَ كَذَبُوا
عَلَى اللّٰهِ وُجُوهُهُمْ مُسْوَدَّةٌ اَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٦٠﴾
وَيُنَجِّي اللّٰهُ الَّذِينَ اتَّقَوْا بِمَفَازَتِهِمْ لَا يَمَسُّهُمُ السُّوۤءُ وَلَا هُمْ
يَحْزَنُونَ ﴿٦١﴾ اَللّٰهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿٦٢﴾
لَهُ مَقَالِيدُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِاٰيَاتِ اللّٰهِ اُولٰۤئِكَ
هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٦٣﴾

Meâl-i Şerifi

53- De ki: "Ey haddi aşarak nefislerine karşı israf etmiş olan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümid kesmeyin. Çünkü Allah, bütün günahları bağışlar. Şüphesiz ki O, çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir."

54- Onun için ümidi kesmeyin de başınıza azab gelmeden önce tevbe ile Rabbinize yönelin ve O'na teslim olun. Sonra kurtulamazsınız.

55- Haberiniz olmayarak ansızın başınıza azab gelmeden önce (halis müslüman olun da) Rabbinizden size indirilenin en güzelini takib ve tatbik edin.

56- (O günden sakının ki günahkar) nefis şöyle diyecektir: "Allah'ın

yanında yaptığım kusurlardan dolayı yazık bana! Doğrusu ben alay edenlerdendim."

57- Yahut şöyle diyecektir: "Allah bana doğru yolu gösterseydi, her halde ben müttakilerden olurdum."

58- Veya azabı gördüğü zaman şöyle diyecektir: "Bana bir geri dönüş olsaydı da ben de o iyilik yapanlardan olsaydım."

59- (Ona): "Hayır sana âyetlerim geldi de onlara yalan dedin, kibirlenmek istedin ve kâfirlerden oldun." (denir.)

60- Hem o kıyamet günü görürsün ki, Allah'a karşı yalan söyleyenlerin yüzleri kararmıştır. Kibirlenenlerin yeri cehennem değil mi?

61- Kötülükten sakınan müttakileri ise Allah başarılarından dolayı kurtuluşa çıkarır. Onlara fenalık dokunmaz ve onlar üzülecek de değillerdir.

62- Allah, her şeyin yaratıcısıdır. Her şey üzerine vekil de O'dur.

63- Bütün göklerin ve yerin kilitleri O'nundur. Allah'ın âyetlerini inkâr edenlere gelince, işte onlar, kendilerine yazık edenlerdir.

قُلْ **De ki;** yani Allah tarafından şu hitabı tebliğ et. يَا عِبَادِىَ الَّذِينَ اَسْرَفُوا عَلَى اَنْفُسِهِمْ **Ey kendi nefislerine karşı israf etmiş olan kullarım!**

İSRAF, mal sarfında meşhur ise de insanın yaptığı herhangi bir fiilde haddini aşmaktır. Burada cinayet mânâsı da ilave edilerek عَلَى ile sılalanmıştır. Yani günahta aşırı giderek kendi nefislerine karşı cinayet yapmış olan kullarım! ... لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللّهِ *"Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin."* Bu âyetin, Kur'ân'da en ümitli âyet olduğu söylenir. Bununla beraber dikkat edilmesi gerekir ki, bu ümit, günaha teşvik için değil, en günahkar kimseleri bile bir an önce tevbe edip Allah'a yönelmeye teşvik için olduğu, hemen peşinden gelen iki âyetten açıkça anlaşılmaktadır. Bunun iniş sebebi hakkında birkaç rivayet vardır. Atâ b. Yesar'dan olan rivayete göre Hz. Hamza'nın katili Vahşi hakkında Medine'de inmiştir.(1) İbnü Ömer'den rivayet olunduğuna göre de, demiştir ki, Ayyaş b. Ebi Rebia, Velid b. Velid ve daha birkaç kişi müslüman olmuşlardı. Sonra da kendilerine işkence edilmiş, fitneye düşmüşlerdi. Biz bunlar hakkında, Allah artık bunlardan ebedî olarak hiçbir şey kabul etmez; müslüman oldular, sonra da bir azab ile cezalandırıldıkları için dinlerini terkettiler diyorduk ki, bu âyetler indi. Ömer b. Hattab katib idi, bunları kendi eliyle yazdı, Ayyaş b. Ebi Rebia'ya ve Velid b. Velid'e ve diğer birkaç kimseye gönderdi, onlar da müslüman olup hicret ettiler.(2)

---

(1) Kurtubî, a.g.e., XV, 269; Süyûtî, a.g.e., VII, 235.

(2) Beyhaki, es-Sünenü'l-Kübra, IX, 13-14; Süyûtî, a.g.e., VII, 236.

İbnü Abbas'tan rivayet edildiğine göre de Mekkeliler şöyle demişler: "Muhammed, iddia ediyor ki, putlara tapan, Allah ile beraber diğer bir ilâha dua eden ve Allah'ın muhterem kıldığı (öldürülmesini haram ettiği) bir insanı öldüren kimseler bağışlanmaz, o halde biz nasıl hicret eder, müslüman oluruz? Putlara tapınmış, adam öldürmüşüz, şirk ehliyiz."[1] Bunun üzerine Allah Teâlâ قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ اَسْرَفُوا عَلَى اَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللّٰهِ *"De ki: Ey kendi nefislerine karşı israf eden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin."* âyetini indirdi. Bununla birlikte âyetin iniş sebebi, kâfirlerin İslâm'a girmesi meselesi ise de, mânânın asilerin tevbesine de şamil olduğunda şüphe yoktur. O haydi haydi sabit olur. Demek ki اِنَّ اللّٰهَ لَا يَغْفِرُ اَنْ يُشْرَكَ بِهِ *"Şüphe yok ki Allah, kendisine ortak koşulmasını bağışlamaz."* (Nisâ, 4/48) âyeti gereğince şirkin bağışlanmaması, tevbe edilmediği takdirdedir. مِنْ قَبْلِ اَنْ يَاْتِيَكُمُ الْعَذَابُ **"Azab size gelmeden önce"** buyurulması da ümitsizlik halindeki imanın fayda vermeyeceğini anlatır. اَنْ تَقُولَ نَفْسٌ **Bir nefis diyeceği için,** yani dememesi için. وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ***"Ve O, her şey üzerine vekildir."*** Bu ifade, ta yukarıdaki وَمَا اَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ *"Sen onların üzerine vekil değilsin."* (Zümer, 39/41) hitabına karşılıktır. Yani üzerlerinde tasarruf yetkisi kendisine ait olan, yahut görüp gözetecek, menfaat veya sorumluluklarını tatbik edecek olan ancak O'dur. لَهُ مَقَالِيدُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ *"Göklerin ve yerin kilitleri O'nundur."*

MEKÂLÎD, "Mıklid" veya "mikled"in çoğuludur ki, kilit veya anahtar demektir. "Kilid"in Arapçalaşmışı olan "ıklîd"in çoğulu olduğu da söylenmiştir. Burada kilit veya anahtarlardan maksat, yer ve gök hazineleri ve onlarda dilediği gibi tasarruf etmektir.

قُلْ اَفَغَيْرَ اللّٰهِ تَأْمُرُونِّي اَعْبُدُ اَيُّهَا
الْجَاهِلُونَ ﴿٦٤﴾ وَلَقَدْ اُوحِيَ اِلَيْكَ وَاِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ
لَئِنْ اَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٦٥﴾ بَلِ اللّٰهَ
فَاعْبُدْ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٦٦﴾ وَمَا قَدَرُوا اللّٰهَ حَقَّ قَدْرِهِ

(1) Süyûtî, a.g.e., VII, 236.

وَالْاَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَالسَّمٰوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ
بِيَمِينِهِ سُبْحَانَهُ وَتَعَالٰى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٧﴾ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ
فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمٰوَاتِ وَمَنْ فِي الْاَرْضِ اِلَّا مَنْ شَاءَ اللّٰهُ ثُمَّ
نُفِخَ فِيهِ اُخْرٰى فَاِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنْظُرُونَ ﴿٦٨﴾ وَاَشْرَقَتِ الْاَرْضُ
بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتَابُ وَجِيءَ بِالنَّبِيِّينَ وَالشُّهَدَاءِ وَقُضِيَ
بَيْنَهُمْ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٦٩﴾ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَا عَمِلَتْ
وَهُوَ اَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٧٠﴾

Meâl-i Şerifi

64- De ki: "Ey cahiller! Şimdi bana o Allah'tan başkasına mı kulluk etmemi emrediyorsunuz?"

65- Andolsun ki, sana da, senden öncekilere de şu vahyedildi: "Yemin ederim ki, eğer şirk koşarsan bütün çalışmaların boşa gider ve mutlaka kendine yazık edenlerden olursun."

66- Hayır, onun için yalnız Allah'a kulluk et ve şükredenlerden ol.

67- Allah'ı hakkıyla takdir edemediler. Halbuki bütün yer kıyamet günü O'nun avucundadır. Gökler de kudretiyle dürülmüştür. O, onların ortak koştuklarından münezzeh ve çok yüksektir.

68- Ve sûra üflenmiştir. Göklerde kim var, yerde kim varsa çarpılıp yıkılmıştır. Ancak Allah'ın dilediği müstesna. Sonra ona bir daha üflenmiştir. Bu defa da hep onlar kalkmışlar bakıyorlardır.

69- Yer, Rabbinin nuru ile parlamıştır. Kitap konmuş, peygamberler ve şahitler getirilmiş ve aralarında hak ile hüküm verilmektedir. Hem onlara hiç haksızlık yapılmaz.

70- Herkese ne amel yaptıysa karşılığı tam olarak ödenmiştir. O (Allah), onların yaptıklarını en iyi şekilde bilmektedir.

وَالْاَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَالسَّمٰوَاتُ مَطْوِيَّاتٌ بِيَمِينِهِ Yer, kıyamet günü O'nun a-

vucundadır. Gökler de kudretiyle dürülmüştür. Zemahşerî, Beydâvî, Ebu's-Suud gibi belagatta tanınmış olan tefsirciler diyorlar ki, bu âyet-i kerime, yüce Allah'ın son derece büyüklüğüne, kudretinin kemaline ve zihinlerin hayret ettiği büyük fiillerin, O'nun kudretine nispet edilince, çok küçük ve değersiz kalacağına bir tenbih ve kainatı yıkıvermenin O'na göre pek kolay bir şey olduğunun, temsil ve tahyil (hayal ettirme) yoluyla bir ifadesidir ki, "kabza" (avuç) ve "yemîn" (sağ el) kelimelerinin hakikat veya mecaz olmaları yönü düşünülmeksizin شَابَتْ لِمَّةُ اللَّيْلِ "gecenin zülfüne kır düştü" deyimi gibi topyekün bir tasvirdir. Diğer bazıları da demişlerdir ki, kelamda asıl olan hakikattir. Fakat hakikatin imkansız olduğuna bir delil bulununca da mecaza yorumlanması vacib olur. "Avuç" ve "sağ el" kelimeleri, organlarda hakikattir. Allah Teâlâ'ya âzâ ve organ isnadının imkansız bulunduğuna da aklî delil vardır. O halde mecaza yorumlanması vacibdir. Çünkü "filan, filanın avucundadır." denir. Onun yönlendirmesi ile emri altında demektir. وَمَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُمْ *"Sağ ellerinin malik olduğu..."* (Ahzab, 33/50) ifadesinden maksat da kendilerinin milki olmasıdır. Şu ev filanın elinde, filanın avucunda ve filanın eline geçti derler ki, halis milki olduğunu söylemek isterler. Hem bunlar, kullanılan ve meşhur olan mecazlardır. İbnü Atiyye de demiştir ki, kabza (avuç) kudretten ibarettir. Dilimizde de pek çok kullanılan kabza kelimesi esasında "kabız"dan "masdar bina-i merre"dir. Bir kabız, bir sıkma veya bir tutma demektir. Avuçla tutulan mikdara da "kaf"ın zammesiyle "kubza" (tutam veya sıkım) denildiği gibi, "kaf"ın fethasıyla "kabza" da denir. Demek ki kabza, bir sıkım, bir tutam veya bir avuç mânâlarına olabiliyor. Burada "bir sıkım" diye ifade edilmesi, kıyametin sıkıştırmasını anlatması itibarıyla daha açık olur.

YEMİN, sağ demektir. Kuvvet ve kasem (yemin etmek) mânâlarına da gelir. Burada kuvvet veya kasem demek olabileceği de söylenmiştir. يَوْمَ نَطْوِى السَّمَٓاءَ كَطَيِّ السِّجِلِّ لِلْكُتُبِ *"O gün biz göğü, kitapların sayfalarını dürer gibi düreceğiz."* (Enbiya, 21/104) âyetinin ifadesince göğü dürmeye ahdetmiş olduğu için tahkik itibariyle bu mânâ doğru ise de, önceki mânâ ile kuvvet ve kudretin tasvir ve temsilinin daha kuvvetli, daha büyük bir mânâ ifade ettiğini hatırlatmaya hacet yoktur. Sahih-i Müslim'de Hz. Aişe'den rivayet edildiğine göre, yer ve göklerin bu sıkımı ve dürümü sırasında insanların nerede olacağı Resulullah'tan sorulmuş, "sırat üzerinde" buyurulmuştur.(1)

Kıyameti tasvir edip anlatmak için de buyuruluyor ki وَنُفِخَ فِى الصُّورِ *"sûra*

(1) Müslim, Münafikun, 29; Hakim, el-Müstedrek, II, 436.

üfürülmüştür." "Sûr"un mânâsı Neml Sûresi 87. âyetin tefsirinde geçmişti. Görülüyor ki burada iki üfürüş açıklanıyor. Birincisi, yıkan "nefh-ı saik"tir ki bu, birinci veya orta üfürüştür. İkincisi, kaldıran "nefh-ı kıyam"dır ki, bu da ikinci veya üçüncü üfürüştür. Ve kıyamet kelimesi, bu ikincideki kıyam (kalkış) mânâsından olmakla beraber, birinciyi de başlangıcı olmak üzere kapsamaktadır. Onun için kıyametin kopması en büyük yıkımı ifade eder. Buna saat, vâkıa, hâkka da denir.

SAİK, yıldırım çarpmasında olduğu gibi bayılıp düşmeye ve ölmeye denilir. Bu kalkıştan sonra din günü ve fasıl günü denilen safhayı açıklamak üzere buyuruluyor ki: وَاَشْرَقَتِ الْاَرْضُ **Ve yer parlatılmıştır.** Bu parlayacak olan yer kabızdan sonra يَوْمَ تُبَدَّلُ الْاَرْضُ غَيْرَ الْاَرْضِ *"O gün yer, başka yere çevrilir."* (İbrahim, 14/48) ifadesi üzere, değişecek olan mahşer yeridir. Bir hadisi şerifte şöyle gelmiştir: "İnsanlar, halis elenmiş un çöreği gibi beyaz bir yer üzerinde haşrolunacaktır ki, üzerinde kimsenin bayrağı yoktur."(1) بِنُورِ رَبِّهَا **Rabbinin nuru ile,** Kur'ân'ın birçok âyetlerinde Kur'ân'a, bürhana (delile), hak ve adalete nur dendiği gibi, burada da nurun, hak ve adaletin tecellisi demek olduğu söylenmiştir. Fakat Ebu Hayyan'ın naklettiği üzere İbnü Abbas demiştir ki, burada nur, güneş ve ayın nuru değil, diğer bir nurdur ki, Allah Teâlâ yaratacak da onunla yeri aydınlatacaktır. Bu rivayet bizi öbüründen daha güzel bir mânâ ile aydınlatmaktadır. Çünkü elektrik ile bir misalini tasavvur edebileceğimiz parlak bir nurun, ilâhî bir nurun yaratılacağını bize önceden haber vermiş oluyor. Bu nur ki, onunla büyük mahkemenin kurulacağı mahşer yeri aydınlatılacaktır. وَوُضِعَ الْكِتَابُ **Kitap ortaya konmuş.** Burada kitap, amel defteri ile tefsir edilmiştir. وَجِيءَ بِالنَّبِيِّينَ وَالشُّهَدَاءِ **Ve peygamberlerle şahitler getirilmiş,** يَوْمَ يَجْمَعُ اللّٰهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا اُجِبْتُمْ *"O gün Allah, peygamberleri toplayacak ve: 'Size ne cevap verildi?' diyecek."* (Maide, 5/109), فَكَيْفَ اِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ اُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلٰى هٰٓؤُلَٓاءِ شَهِيدًا *"Her ümmetten bir şahit getirdiğimiz ve seni de onların üzerine şahit getirdiğimiz vakit, bakalım onların hali nasıl olacak?"* (Nisâ, 4/41) يَوْمَ نَدْعُوا كُلَّ اُنَاسٍ بِاِمَامِهِمْ *"O gün bütün insanları önderleriyle çağıracağız."* (İsrâ, 17/71) ifadeleri ortaya çıkmıştır. Bununla birlikte burada "Nebiyyîn" kelimesi, muhbirler mânâsını da ifade edebilir.

وَسِيقَ الَّذِينَ كَفَرُوا اِلٰى جَهَنَّمَ
زُمَرًا حَتّٰٓى اِذَا جَٓاؤُ۫هَا فُتِحَتْ اَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَٓا اَلَمْ يَأْتِكُمْ

رُسُلٌ مِنْكُمْ يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ اٰيَاتِ رَبِّكُمْ وَيُنْذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ
هٰذَا قَالُوا بَلٰى وَلٰكِنْ حَقَّتْ كَلِمَةُ الْعَذَابِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧١﴾
قِيلَ ادْخُلُوا اَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِينَ
﴿٧٢﴾ وَسِيقَ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ اِلَى الْجَنَّةِ زُمَرًا حَتّٰى اِذَا جَاؤُهَا
وَفُتِحَتْ اَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ
فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ ﴿٧٣﴾ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي صَدَقَنَا وَعْدَهُ
وَاَوْرَثَنَا الْاَرْضَ نَتَبَوَّاُ مِنَ الْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَاءُ فَنِعْمَ اَجْرُ الْعَامِلِينَ
﴿٧٤﴾ وَتَرَى الْمَلٰئِكَةَ حَافِّينَ مِنْ حَوْلِ الْعَرْشِ يُسَبِّحُونَ
بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَقُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْحَقِّ وَقِيلَ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٥﴾

Meâl-i Şerifi

71- İnkâr edenler bölük bölük cehenneme sevkedilmektedir. Nihayet oraya vardıklarında kapıları açılır ve bekçileri onlara: "İçinizden size Rabbinizin âyetlerini okuyan, bu gününüzle karşılaşacağınıza dair sizi uyaran peygamberler gelmedi mi?" derler. Onlar da: "Evet geldi" derler. Fakat kâfirler üzerine azab kelimesi hak oldu.

72- (Onlara): "Ebedî olarak içinde kalmak üzere girin cehennemin kapılarından" denir. Bak, büyüklük taslayanların yeri ne kötüdür!

73- Rablerinden korkanlar da bölük bölük cennete sevk edilmektedir. Nihayet oraya vardıkları zaman kapıları açılır ve bekçileri onlara: "Selâm

sizlere, ne hoşsunuz! Ebedî olarak içinde kalınak üzere haydi girin oraya!" derler.

74- Onlar da: "Hamdolsun o Allah'a ki, bize vaadini doğru çıkardı ve bizi cennet arzına varis kıldı. Cennette istediğimiz yerde oturuyoruz" derler. Bak ne güzeldir mükafatı o iyi amel işleyenlerin!

75- Meleklerin de arşın etrafını kuşatarak, Rablerine hamd ile tesbih ettiklerini görürsün. Artık halk arasında hak ile hüküm icra edilip "âlemlerin Rabbi Allah'a hamdolsun" denilmektedir.

Ya Rab! Bizi de bu hamde eren kullarından eyle.

Burada Zümer Sûresi bitti. Bunu Mümin Sûresi takip ediyor.

Mümin Sûresi

Mekke Döneminde İndi

Âyet Sayısı: 85

Bu el-Mümin Sûresi de Mekkî'dir. Buna "Gâfir" ve "Tavl" Sûresi de denilir. El-Mümin, وَقَالَ رَجُلٌ مُؤْمِنٌ مِنْ اٰلِ فِرْعَوْنَ *"Firavun ailesinden olup da imanını gizleyen bir adam dedi ki..."* (Mümin, 40/28) diye beyan buyurulduğu üzere, Firavun ailesi içinden iman etmiş olan kahraman bir kişiye işarettir ki, Yâsin sahibi (yani Yâsin Sûresi'nde zikri geçen Habib Neccar) gibi önce geçenlerdendir.

Âyetleri : Kûfî ve Şâmî'ye göre seksen beş, Hicazî'ye göre seksen dört, Basrî'ye göre seksen ikidir.

Kelimeleri: Bin yüz doksan dokuzdur.

Harfleri : Dört bin dokuz yüz yetmiştir.

Fâsılası : من علق دبر

Bu sûrenin Zümer Sûresi ile birçok yönden ilişkisi vardır. Önce o, kıyamet ve ahiret halleri ile son bulduğu gibi, bu da onunla başlayacak ve bazı ayrıntılar verecektir. İkinci olarak, Alûsî şunu kaydeder: Tenaküsü'd-dürer'de belirtilmektedir ki: Yedi حا ميم "Ha mim"in, Zümer Sûresi'ni takip etmesinin sebebi,

başlarında تَنْزِيلُ الْكِتَابِ diye başlayan giriş kısımlarının benzeyişidir.[1] Sonra حا ميم "Ha mim"ler, حٰمٓ "Ha mim" ve kitap zikri ile başlamakta ortak oldukları ve hep Mekkî bulundukları için tertip üzere varid olmuşlardır. Hatta İbnü Abbas'tan ve Cabir b. Zeyd'den gelen rivayete göre, "Zümer"in peşinden sırası ile nazil olmuşlardır.[2] Ve حا ميم "Ha mim"lerin fazileti hakkında birçok haberler de varid olmuştur. Bu cümleden olarak Ebu Ubeyd "Fezâil"inde, İbnü Abbas'tan rivayet etmiştir ki: "Her şeyin bir lübabı, özü vardır. Kur'ân'ın lübabı da حا ميم "Ha mim"lerdir."[3] Yine o, ve Şuabü'l-iman'da Beyhakî ve diğerleri İbnü Mesud'dan şu rivayeti nakletmişlerdir: حا ميم "Ha mim"ler, Kur'ân'ın "diba"sı, süslü kumaşıdır."[4] Ebu'ş-Şeyh ve Ebu Nuaym ve Deylemî Enes'ten, yine Deylemî ve İbnü Merduye, Semure b. Cündüb'den rivayet etmişlerdir: حا ميم "Ha mim"ler, bahçelerden birer bahçedir."[5] İbnü Nasr ve İbnü Merduye Enes b. Malik'ten şöyle rivayet etmişlerdir. Dedi ki: "Resulullah (s.a.v.) hazretlerini işittim, diyordu ki: 'Yüce Allah bana, Seb-i Tıval'i, (yedi uzun sûreyi) Tevrat yerine verdi, الٓرٰ dan, طٰسٓ lere kadar İncil yerine verdi. طٰسٓ lerle حا ميم ler arasını Zebur yerine verdi, حا ميم "Ha mim"ler ve mufassal sûrelerle de beni üstün kıldı.' buyurdu, bunları önce hiçbir peygamber okumadı."[6] Beyhakî "Şuab"da, Halil Mürre'den şöyle rivayet etmiştir: Resulullah (s.a.v.) buyurdu ki: " حا ميم "Ha mim"ler yedidir, cehennemin kapıları da yedidir. حا ميم "Ha mim"lerden her biri gelir o kapılardan birine durur da: Allahım bana iman edip de beni okuyanı bu kapıdan sokma der."[7] Daha bazı özel rivayetler de vardır. Mesela Tirmizî ve daha bazıları Ebu Hüreyre'den şöyle rivayet etmişlerdir: Resulullah (s.a.v.) buyurdu ki: "Her kim, حٰمٓ "Ha mim"den başlayıp وَاِلَيْهِ الْمَصِيرُ diye biten üçüncü âyetin sonuna kadar ve اٰيَةَ الْكُرْسِىِّ "Âyetü'l-Kürsî"yi sabahleyin okursa, akşama kadar onlarla muhafaza olur ve akşamleyin okursa sabaha kadar onlarla korunmuş olur."[8]

---

(1) Alûsî, a.g.e., XXIV, 39-40.
(2) Süyûtî, a.g.e., VII, 268.
(3) Alûsî, a.g.e., XII, 39.
(4) el-Hakim, el-Müstedrek, II, 437; Süyûtî, a.g.e., VII, 268.
(5) Alûsî, a.g.e., XII, 40.
(6) Alûsî, a.g.e., XII, 40.
(7) Süyûtî, a.g.e., VII, 269; Alûsî, a.g.e., XII, 40.
(8) Tirmizî, Sevabu'l-Kur'ân, 2; Dârimî, Fezâilü'l-Kur'ân, 14.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

حٰمٓ ﴿١﴾ تَنْز۪يلُ الْكِتَابِ مِنَ اللّٰهِ الْعَز۪يزِ الْعَل۪يمِ ﴿٢﴾ غَافِرِ الذَّنْبِ
وَقَابِلِ التَّوْبِ شَد۪يدِ الْعِقَابِ ذِي الطَّوْلِ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ اِلَيْهِ
الْمَص۪يرُ ﴿٣﴾ مَا يُجَادِلُ ف۪ٓي اٰيَاتِ اللّٰهِ اِلَّا الَّذ۪ينَ كَفَرُوا فَلَا يَغْرُرْكَ
تَقَلُّبُهُمْ فِي الْبِلَادِ ﴿٤﴾ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَالْاَحْزَابُ
مِنْ بَعْدِهِمْ وَهَمَّتْ كُلُّ اُمَّةٍ بِرَسُولِهِمْ لِيَأْخُذُوهُ وَجَادَلُوا بِالْبَاطِلِ
لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ فَاَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ﴿٥﴾ وَكَذٰلِكَ
حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذ۪ينَ كَفَرُٓوا اَنَّهُمْ اَصْحَابُ النَّارِ ﴿٦﴾
اَلَّذ۪ينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِه۪
وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذ۪ينَ اٰمَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَحْمَةً وَعِلْمًا
فَاغْفِرْ لِلَّذ۪ينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَب۪يلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَح۪يمِ ﴿٧﴾
رَبَّنَا وَاَدْخِلْهُمْ جَنَّاتِ عَدْنٍ الَّت۪ي وَعَدْتَهُمْ وَمَنْ صَلَحَ مِنْ اٰبَٓائِهِمْ
وَاَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ اِنَّكَ اَنْتَ الْعَز۪يزُ الْحَك۪يمُ ﴿٨﴾
وَقِهِمُ السَّيِّـَٔاتِ وَمَنْ تَقِ السَّيِّـَٔاتِ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمْتَهُ وَذٰلِكَ
هُوَ الْفَوْزُ الْعَظ۪يمُ ﴿٩﴾

Meâl-i Şerifi

1- Hâ Mîm.

2- Bu kitabın indirilişi, çok güçlü ve her şeyi bilen Allah tarafındandır.

3- O, günah bağışlayıcı, tevbe kabul edici, azabı şiddetli, kerem sahibi Allah'tandır ki O'ndan başka ilâh yoktur. Hem dönüş O'nadır.

4- Allah'ın âyetleri hakkında ancak kâfirler mücadele ederler. Şimdi onların beldeler içinde dönüp dolaşmaları seni aldatmasın.

5- Onlardan önce Nuh kavmi, arkalarından da çeşitli topluluklar yalanlamışlardı. Her ümmet, kendi peygamberlerini yakalamak kastında bulundu. Hakkı batılla gidermek için boşuna mücadele ettiler. Ben de onları tuttum, alıverdim. (Bak o zaman) azabım nasıl oldu?

6- İşte o nankörlük eden kâfirlere Rabbinin (azab) sözü öyle hak oldu. Onlar, mutlaka cehennemliktirler.

7- Arşı taşıyanlar ve onun etrafındakiler, Rablerinin hamdiyle tesbih ederler ve O'na inanırlar. İman etmişler için de şöyle bağışlanma dilerler: "Ey Rabbimiz! Rahmetin ve ilmin her şeyi kuşatmıştır. O, tevbe edip senin yoluna uyanları bağışla, onları cehennem azabından koru."

8- "Ey Rabbimiz! Hem onları, hem onların atalarından, zevcelerinden ve zürriyetlerinden iyi olanları kendilerine vaad buyurduğun Adn cennetlerine koy. Şüphesiz çok güçlü, hüküm ve hikmet sahibi olan sensin."

9- "Onları fenalıklardan koru. Sen her kimi fenalıklardan korursan, o gün muhakkak onu rahmetinle yarlığamışsındır. İşte asıl büyük kurtuluş da budur."

«الٓمٓ» «حٰمٓ» حٰمٓ gibi ne kastedildiğini Allah bilir. (Oraya bak!)

Gerçi muhkem muhkemat ümmülkitab-ı sînede
Kim bilir حم'den maksûdı Rahmânım nedir?

حا ميم "Hâ mîm", رَحْمٰن ، رَحِيم "Rahman, rahim" harflerinden olduğu için o iki isme işaret veya yemin olduğu söylenmiş ve الٓر "elif, lâm, râ", حٰمٓ "Ha mim", نٓ "Nûn"un, اَلرَّحْمٰن "Er-Rahmân" okunduğu da söylenmiştir. Bundan dolayı olmalıdır ki bazıları حٰمٓ "Ha mim"in, حواميم "Havamim" veya حاميمات "ha mimât" "Hâ mîm"ler diye çoğul yapılmasını caiz görmemiş, sûrelerin birden çokluğuna işaret kastolunduğu zaman آلُ حٰمٓ "Âlü Hâ mîm" denilmesini tercih eylemişlerdir. Bu yüzden حٰمٓ "Ha mim" sûreleri, rahmânî ve rahimî rahmetten birer örnektirler. Bununla birlikte حٰمٓ "Ha mim" harfleri Hamd'in başı, Muhammed isminin de ortasıdır. "Ey Muhammed" demek de olabilir. Fakat çokları Kur'ân'ın veya sûrenin

ismi olduğunu söylemekle yetinmişlerdir. Bundan dolayı "alemiyet" (özel isimlik) ve te'nis (dişilik) veya özel isimlik ve yabancı dilden gelme kelimeye benzemesi sebepleriyle "Gayrı munsarıf" (okunurken cer ve tenvin kabul etmeyen kelimelerden) olduğunu da söylemişlerdir.

الْأَحْزَابُ Bu kelimenin açıklaması صٓ Sâd Sûresi'nde (11, 13. âyetler) geçmiştir. الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ **"Arş"ı taşıyanlar.** "Arş" hakkında آيَةُ الْكُرْسِيِّ "Âyetü'l-Kürsî" (Bakara, 2/255) ve A'raf Sûresi'nde ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ *"Sonra Arş üzerinde hükümran oldu."* (A'raf, 7/54) âyetine bakınız. "Hamele-i Arş" (Arşı taşıyanlar), büyük meleklerdir ki el-Hâkka Sûresi'nde وَيَحْمِلُ عَرْشَ رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ ثَمَانِيَةٌ *"O gün Rabbinin arşını üstlerinde bulunan sekiz (melek) yüklenir."* (Hâkka, 69/17) âyetinde sekiz oldukları açıkça ifade edilmektedir. Bazı eserlerde bugün dahi sekiz oldukları rivayet edilmiş ise de bazıları bugün dört olup, kıyamet günü diğer dört melek ile desteklenerek sekiz olacakları görüşünü ileri sürmüşlerdir. Ki Muhyiddin Arabi de böyle der. وَمَنْ حَوْلَهُ **Ve etrafındakiler.** حَافِّينَ مِنْ حَوْلِ الْعَرْشِ *"Melekleri görürsün ki Rablerine hamd ile tesbih ederek Arş'ın etrafını kuşatmışlardır."* (Zümer, 39/75) buyurulduğu üzere Arş'ın etrafını donatan melekler ki bunlar çok, pek çoktur, sayılarını ancak Allah bilir. Arş'ı taşıyan melekler ile bunlara "Kerubiyyun" derler ki, kâf'ın üstün okunması, râ harfinin ötresi ve şeddesiz okunması ile "Kerubî" kelimesinin çoğuludur. Şeddeli okumak hatadır. Fakat öyle yayılmıştır.

KERUB, "Kurb (yakınlık) mânâsına, kurb (yakınlık) mastarından "Feul" ölçüsünde fiilimsidir. Allah'a en yakın melekler demek olur. Onun için bazıları "Kerubiyyun" yalnız Arş'ı taşıyan meleklerdir demişlerdir. İbnü Sina da Melaike Risalesi'nde şöyle demiştir: Kerubiyyun melekler, "Tih-i a'lâ arasatının" (en yüce meydan olan arasat meydanının) amirleri zümre zümre en şerefli yerde durmaktalar, en güzel manzaraya bakmaktalar ki, bunlar Mukarrebun melekler ve temiz ruhlardır. Fakat Amilûn melekler, Arş'ı, Kürsi'yi ve gökleri taşıyan meleklerin amirleridirler. İşte bütün bunlar tesbih ve hamd ile Rablerine iman etmişler ve müminler için öyle bağış dilerler ve dua ederler.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنَادَوْنَ لَمَقْتُ اللَّهِ أَكْبَرُ
مِنْ مَقْتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ إِذْ تُدْعَوْنَ إِلَى الْإِيمَانِ فَتَكْفُرُونَ ﴿١٠﴾

قَالُوا رَبَّنَا أَمَتَّنَا اثْنَتَيْنِ وَأَحْيَيْتَنَا اثْنَتَيْنِ فَاعْتَرَفْنَا بِذُنُوبِنَا
فَهَلْ إِلَى خُرُوجٍ مِنْ سَبِيلٍ ﴿١١﴾ ذَلِكُمْ بِأَنَّهُ إِذَا دُعِيَ اللَّهُ وَحْدَهُ
كَفَرْتُمْ وَإِنْ يُشْرَكْ بِهِ تُؤْمِنُوا فَالْحُكْمُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ ﴿١٢﴾
هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ آيَاتِهِ وَيُنَزِّلُ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ رِزْقًا وَمَا يَتَذَكَّرُ إِلَّا
مَنْ يُنِيبُ ﴿١٣﴾ فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ
﴿١٤﴾ رَفِيعُ الدَّرَجَاتِ ذُو الْعَرْشِ يُلْقِي الرُّوحَ مِنْ أَمْرِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ
مِنْ عِبَادِهِ لِيُنْذِرَ يَوْمَ التَّلَاقِ ﴿١٥﴾ يَوْمَ هُمْ بَارِزُونَ
لَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْهُمْ شَيْءٌ لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ
﴿١٦﴾ الْيَوْمَ تُجْزَى كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ لَا ظُلْمَ الْيَوْمَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ
الْحِسَابِ ﴿١٧﴾ وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْآزِفَةِ إِذِ الْقُلُوبُ لَدَى الْحَنَاجِرِ
كَاظِمِينَ مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ يُطَاعُ ﴿١٨﴾
يَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورُ ﴿١٩﴾ وَاللَّهُ يَقْضِي بِالْحَقِّ
وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَقْضُونَ بِشَيْءٍ إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّمِيعُ
الْبَصِيرُ ﴿٢٠﴾

Meâl-i Şerifi

10- O kâfirlere mutlaka şöyle bağırılacaktır: "Elbette Allah'ın buğzu, sizin nefislerinize buğzunuzdan daha büyüktür. Çünkü siz imana davet ediliyordunuz da inkâr ediyordunuz."

11- Kâfirler diyecekler ki: "Ey Rabbimiz! Sen bizi iki defa öldürdün, iki defa dirilttin. Şimdi günahlarımızı anladık. Fakat çıkmaya bir yol var mı?"

12- (Onlara şöyle cevap verilir): "Bu azab size şu sebeptendir: Siz tek Allah'a davet edildiğiniz zaman inkâr ettiniz. Ama O'na ortak koşulunca inandınız. Artık hüküm, o yüce ve büyük Allah'ındır."

13- Size âyetlerini gösteren, sizin için gökten bir rızık indiren O'dur. Fakat onları ancak gönül verip düşünenler anlar.

14- O halde siz, dini Allah için halis kılarak hep O'na yalvarın. İsterse kâfirler hoşlanmasınlar.

15- O dereceleri yükselten Arş'ın sahibi Allah, o buluşma gününün (kıyametin) dehşetini haber vermek için kullarından dilediği kimseye emrinden ruh (melek) indiriyor.

16- O gün onlar kabirlerinden meydana fırlarlar. Kendilerinin hiçbir şeyi Allah'a karşı gizli kalmaz. "Bugün mülk kimindir?" (diye sorulur. Cevaben): "Tek ve kahhar olan Allah'ındır." (denir).

17- Bugün her nefis kazandığı ile cezalanacaktır. Bugün zulüm yoktur. Şüphesiz Allah, hesabı çabuk görendir.

18- Yaklaşmakta olan o felaket (kıyamet) gününü de onlara haber ver. O dem ki yürekler gırtlaklara dayanmıştır, yutkunup dururlar. Zalimler için ne ısınacak bir dost vardır, ne de sözü dinlenecek bir şefaatçi.

19- Allah, gözlerin hain bakışını da bilir, gönüllerin gizlediğini de.

20- Allah hakkı yerine getirir. Onların O'ndan başka yalvardıkları ise hiçbir şeyi yerine getiremezler. Çünkü hakkıyla işiten ve gören ancak Allah'tır.

اِنَّ الَّذ۪ينَ كَفَرُوا **O inkâr edenler,** Allah'ın âyetleri hakkında mücadele eden, cehennemlikler oldukları beyan buyurulan kâfirlerin cehenneme girdikten sonraki halleri anlatılıyor. يُنَادَوْنَ **Onlara şöyle bağırılacak:** Allah tarafından cehennemde zebaniler bağıracaklar! لَمَقْتُ اللّٰهِ **Elbette Allah'ın makti** -makt, buğzun, kinin şiddetlisidir- اَكْبَرُ مِنْ مَقْتِكُمْ اَنْفُسَكُمْ **sizin kendinize buğzunuzdan daha büyüktür.** Kâfirler kendi kendilerine üç sebepten kızacaklar. Bir kere, kıyameti, cenneti, cehennemi gördükleri zaman bunları inkârda ısrar ettiklerinden dolayı kendi kendilerine kızacaklar; sonra başkasına tabi olanlar, tabi olduk-

ları başkanlara kızacaklar; daha sonra cehenneme girdiklerinde İblis kendilerine seslenip de, "Benim sizin üzerinizde bir otoritem yoktu, yalnız sizi davet ettim de beni dinlediniz, فَلَا تَلُومُونِي وَلُومُوا اَنْفُسَكُمْ *"O halde kusuru bana yüklemeyin, kendinizi kınayın."* (İbrahim, 14/22) dediği zaman da kendilerine kızacaklardır. قَالُوا رَبَّنَا اَمَتَّنَا اثْنَتَيْنِ وَاَحْيَيْتَنَا اثْنَتَيْنِ **Diyecekler ki: Ey Rabbimiz! Bizi iki öldürdün, iki de diriltin,** yani iki ölüm öldürdün, iki dirim diriltin. Buradan kabir azabının varlığına delil getirilmiştir. Deniliyor ki, birinci öldürme, dünya hayatını bitiren ilk ölüm; ikinci öldürme kabirdeki birinci diriltmeyi takip eden ölüm; ikinci diriltme de ölümden sonra kıyametteki dirilmedir. Şu halde dünya hayatı dikkate alınmamıştır. Çünkü dünyada inkâr ettiklerini kabul ve itiraf ile günahlarını itiraf ediyorlar. Buna karşılık müminler Saffât Sûresi'nde اَفَمَا نَحْنُ بِمَيِّتِينَ اِلَّا مَوْتَتَنَا الْاُولٰى *"Biz ilk ölümümüzden başka bir daha ölmeyecek... değil miyiz?"* (Saffât, 37/58) demişlerdi. Duhan Sûresi'nde de müttakiler hakkında لَا يَذُوقُونَ فِيهَا الْمَوْتَ اِلَّا الْمَوْتَةَ الْاُولٰى *"Orada ilk ölümden başka ölüm tatmazlar."* (Duhan, 44/56) buyurulacaktır. Bu münasebetle bunlardan birincinin bedene ait ölüm ve hayat, ikincinin de ruha ait ölüm ve hayat diye düşünülmesi ve değerlendirilmesi ve mümin ruhunun اِلَّا مَنْ شَاءَ اللّٰهُ *"Allah'ın diledikleri kimseler müstesna"* ifadesindeki zümrenin arasına dahil olarak doğrudan doğruya baki kalacağına, ölmeyeceğine işaret olması da ihtimal dahilindedir. Burada kâfirlerin sözlerindeki "iki"yi, ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ *"Sonra gözünü iki kere daha çevir."* (Mülk, 67/4) âyetindeki "iki (tesniye) gibi sırf tekrar ve çokluk mânâsına alanlar da olmuştur, güya şöyle demişlerdir: Sen bizi kaç kereler öldürdün, kaç kereler diriltin, bunları görüp kudretinin, büyüklüğünü ve dolayısıyla iadeyi de yapabileceğini anladık.

فَاعْتَرَفْنَا بِذُنُوبِنَا **Şimdi günahlarımızı itiraf ettik, tanıdık, anladık.** فَهَلْ اِلٰى خُرُوجٍ مِنْ سَبِيلٍ **Fakat çıkmaya bir yol var mı?** Bu ateşten, gerek dünyaya dönmek ve gerek başka bir yere gitmek yahut bir daha ölmek gibi herhangi bir şekilde olursa olsun çıkmaya bir yol var mı? Yok diye ümitsizliklerini dile getiriyorlar veya sen istersen ona da yol bulursun demek istiyorlar.

Buna karşı redd ile cevap olmak üzere şöyle buyuruluyor: ذٰلِكُمْ **Bu içinde bulunduğunuz azab** بِاَنَّهُ **şu sebepledir ki** اِذَا دُعِيَ اللّٰهُ وَحْدَهُ كَفَرْتُمْ **bir olarak Allah'a çağırıldığı zaman inkâr ettiniz** وَاِنْ يُشْرَكْ بِهِ تُؤْمِنُوا **de O'na şirk koşulursa iman ediyordunuz.** O şirk koşanların hepsi yok olup gittikleri, hiçbirinin hükmü olmadığı için فَالْحُكْمُ لِلّٰهِ **İşte hüküm Allah'ın** الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ **O ulu, büyük Allah'ın.** Ululuğun ve büyüklüğün son sınırı ile sıfatlı olup, zatında sıfatında ve fiillerinde لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ *"Onun benzeri gibi hiçbir şey yoktur."* (Şura, 42/11) diye an-

latılan, ilâhlık yalnız kendisinin hakkı bulunan Allah'ın. İşte O, size ebedî azabı hükmetti. O'nun hükmünden kurtuluşa imkan yoktur. Müşriklere kini büyüktür, şirki bağışlamaz. Bu şekilde o kâfirlerin hallerini beyandan sonra buyuruyor ki هُوَ الَّذ۪ي يُر۪يكُمْ اٰيَاتِه۪ **O, O'dur ki size, siz insanlara âyetlerini gösteriyor.** İlâhlıkta ortaksız bir olduğunu ve büyüklüğünü anlatan âyetlerini gösteriyor, onunla birlikte وَيُنَزِّلُ لَكُمْ مِنَ السَّمَٓاءِ رِزْقًا **sizin için gökten bir rızık da indiriyor,** yani cismanî rızkınıza sebep olan yağmur, manevî rızkınıza sebep olan ilim ve Kur'ân indiriyor. وَمَا يَتَذَكَّرُ اِلَّا مَنْ يُن۪يبُ **Bununla birlikte o âyetleri herkes anlamaz, ancak O'na dönen, gönül veren, düşünen anlar.** O halde siz gönlünüzü veriniz de فَادْعُوا اللّٰهَ مُخْلِص۪ينَ لَهُ الدّ۪ينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ **Allah'a dini halis kılarak ibadet ve dua edin ey müminler! İsterse kâfirler hoşlanmasınlar.** رَف۪يعُ الدَّرَجَاتِ **Dereceleri çok yüksek.** Meleklere ve sevdiği kullarına bahşeylediği dereceler çok yüksek, yahut dereceleri yükselten ذُو الْعَرْشِ **O arşın sahibi, o saltanatın sahibi,** kullarından dilediğine öyle yüksek dereceler veriyor ki يُلْقِي الرُّوحَ مِنْ اَمْرِه۪ عَلٰى مَنْ يَشَٓاءُ مِنْ عِبَادِه۪ **kullarından dilediği kimseye emrinden ruh indiriyor, yani melek indirip vahiy veriyor** لِيُنْذِرَ يَوْمَ التَّلَاقِ **o telâki (kavuşma) gününü ihtar etmek için, O'nun korkunçluğunu haber vermek için.**

TELÂKİ GÜNÜ: Kıyamet günüdür. Çünkü o gün ruhlar ve cisimler, göktekiler ve yerdekiler, ameller ve amel edenler, tapılan mabudlar ve kullar buluşacaklar, birbirlerine kavuşacaklar, yani يَوْمَ هُمْ بَارِزُونَ **o gün ki halk hep meydana çıkmıştır,** kabirlerinden çıkmış açığa fırlamışlardır. Nefislerini örten, amellerini gizleyen hiçbir şey kalmamış, لَا يَخْفٰى عَلَى اللّٰهِ مِنْهُمْ شَيْءٌ **Allah'a karşı hiçbir şeyleri gizli değildir.** Ne kendileri, ne amelleri, ne de halleri hiçbir şey, hiçbir zaman Allah'a gizli kalmaz. Fakat dünyada gizliyoruz zannedenler, o gün kendileri de bir şey gizlemeye çalışmazlar, bütün uryanlıklarıyla Hakk'ın huzurunda bulunurlar. Buyurulur ki لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ **Kimin mülk bu gün?** Buna şöyle cevap verilir. لِلّٰهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ **Bir olan ve kahredici bulunan Allah'ın.**

VAHİD, zatında hiç ortaklığa, çokluğa ihtimali yok, parçaları da yok, parçacıkları da yok.

KAHHÂR, bir ortağı olmak şöyle dursun, her şey O'nun kahrına mahkum كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ اِلَّا وَجْهَهُ *"Onun zatından başka her şey helak olacaktır."* (Kasas, 28/88) herşeye istediğini yapacak şekilde galip ve hakim اَلْيَوْمَ تُجْزٰى كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ *"Bu gün herkes kazandığının karşılığını görür."* Bu ifade, mülk ve kahrın eserini beyandır. وَاَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْاٰزِفَةِ **Onları o felaket gününden de korkut.**

ÂZİFE, yaklaşmakta olan felaket, ölüm saati yahut ölümü aratan o kıyamet

saati veya hesap görülüp ceza kesilip de cehenneme girilmek üzere bulunulduğu saat ki kıyametin en acı saatidir. وَاللّٰهُ يَقْضٖي بِالْحَقِّ **Hem Allah hak ile kaza buyurur.** Hak ile hükmeder ve hükmünü tamamen icra eyler, hakkı gerçekleştirir, yerine getirir. وَالَّذٖينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهٖ **O'ndan başka tapınıp yalvardıkları ise,** gerek cansız putlar, gerek diğerleri لَا يَقْضُونَ بِشَيْءٍ **hiçbir şeyi kaza edemezler.** Kendiliklerinden hiçbir şeye kesinlikle hüküm verip tamamıyla icra ve infaz edemezler, çünkü hepsi Allah'ın hükmü altında boyun eğmektedirler. Onun için hiçbir şeyi yerine getiremezler. اِنَّ اللّٰهَ هُوَ السَّمٖيعُ الْبَصٖيرُ **Çünkü Allah'tır ancak hakkıyla işiten ve gören.** İyi işitip görmeyen ise hakkı yerine getiremez, hüküm veremez.

Allah'ın âyetlerinde mücadele eden o kâfirler:

اَوَلَمْ يَسٖيرُوا فِي الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
الَّذٖينَ كَانُوا مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا هُمْ اَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَاٰثَارًا فِي الْاَرْضِ
فَاَخَذَهُمُ اللّٰهُ بِذُنُوبِهِمْ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنَ اللّٰهِ مِنْ وَاقٍ ﴿٢١﴾
ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَانَتْ تَأْتٖيهِمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَكَفَرُوا فَاَخَذَهُمُ
اللّٰهُ اِنَّهُ قَوِيٌّ شَدٖيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا مُوسٰى بِاٰيَاتِنَا
وَسُلْطَانٍ مُبٖينٍ ﴿٢٣﴾ اِلٰى فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَقَارُونَ فَقَالُوا
سَاحِرٌ كَذَّابٌ ﴿٢٤﴾ فَلَمَّا جَٓاءَهُمْ بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا اقْتُلُوا
اَبْنَٓاءَ الَّذٖينَ اٰمَنُوا مَعَهُ وَاسْتَحْيُوا نِسَٓاءَهُمْ وَمَا كَيْدُ الْكَافِرٖينَ
اِلَّا فٖي ضَلَالٍ ﴿٢٥﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُونٖٓي اَقْتُلْ مُوسٰى وَلْيَدْعُ
رَبَّهُ اِنّٖٓي اَخَافُ اَنْ يُبَدِّلَ دٖينَكُمْ اَوْ اَنْ يُظْهِرَ فِي الْاَرْضِ

الْفَسَادَ ﴿٢٦﴾ وَقَالَ مُوسٰٓى اِنّ۪ي عُذْتُ بِرَبّ۪ي وَرَبِّكُمْ مِنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ
لَا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٢٧﴾

Meâl-i Şerifi

21- Yeryüzünde bir gezmediler mi? Baksalar ya kendilerinden öncekilerin sonları nasıl olmuş? Onlar yeryüzünde gerek kuvvetçe ve gerek eserce kendilerinden daha üstündüler. Öyle iken Allah onları günahları sebebiyle tutup alıverdi. Kendilerini Allah'ın azabından koruyacak biri bulunmadı.

22- O, şundandı: Onlara peygamberleri apaçık delillerle geliyorlardı. Ama onlar inkâr ettiler. Allah da tuttu kendilerini alıverdi. Çünkü O'nun kuvveti çok, azabı şiddetlidir.

23- Andolsun Musa'yı âyetlerimizle ve açık bir delil ile gönderdik.

24- Firavun'a, Hâmân'a ve Karun'a da onlar: "Bu bir sihirbaz, bir yalancıdır" dediler.

25- Bunun üzerine Musa, kendilerine tarafımızdan hakkı getirince de: "Onunla beraber iman etmiş olanların oğullarını öldürün, kadınlarını diri tutun." dediler. Fakat o kâfirlerin tuzağı da hep boşa çıkmaktadır.

26- Bir de Firavun: "Bırakın beni, öldüreyim Musa'yı da o Rabbine dua etsin. Çünkü ben onun, dininizi değiştirmesinden veya yeryüzünde bir bozgunculuk çıkarmasından korkuyorum" dedi.

27- Musa da: "Ben hesap gününe inanmayan her kibirliden, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a sığınırım" dedi.

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُون۪ي اَقْتُلْ مُوسٰى وَلْيَدْعُ رَبَّهُ ***"Firavun: 'Bırakın beni öldüreyim Musa'yı da o Rabbine dua etsin."*** Bununla yukarıda geçen وَهَمَّتْ كُلُّ اُمَّةٍ بِرَسُولِهِمْ *"Her ümmet kendi resullerini yakalamak kastinde bulundu."* (Mümin, 40/5) sözüne bir örnek gösterilmiş de oluyor. Anlaşılıyor ki Hz. Musa'nın mucizeleri karşısında Firavun'un istibdadı, baskısı kırılmış, dilediğini yapamaz olmuş ve şaşırmıştı. A'raf Sûresi'nde geçtiği üzere mesele cemiyetin yalnız görüşüne müracaattan, başvurmaktan ibaret kalmamış, bir müdahale mahiyetini almış olmalı ki bırakın beni diye bağırıyor. Demek ki o cebbar, zorba Firavun, zorlamasını yürütemez olmuş ve şaşırmış idi, şaşkınlığından saçma sapan konuşuyordu. Bir taraftan o Rabbine dua etsin diye Allah'ı inkâr etmek veya ha-

fife almak istiyor, bir taraftan da dininizi değiştirecek diye dindarlık gösteriyor. Belki onun Allah dediği kendi saltanatıdır.

وَقَالَ رَجُلٌ مُؤْمِنٌ مِنْ اٰلِ فِرْعَوْنَ

يَكْتُمُ اِيمَانَهُ اَتَقْتُلُونَ رَجُلًا اَنْ يَقُولَ رَبِّيَ اللّٰهُ وَقَدْ جَاۤءَكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ
مِنْ رَبِّكُمْ وَاِنْ يَكُ كَاذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُ وَاِنْ يَكُ صَادِقًا يُصِبْكُمْ بَعْضُ الَّذ۪ي
يَعِدُكُمْ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْد۪ي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَّابٌ ﴿٢٨﴾ يَا قَوْمِ لَكُمُ الْمُلْكُ
الْيَوْمَ ظَاهِر۪ينَ فِي الْاَرْضِ فَمَنْ يَنْصُرُنَا مِنْ بَاْسِ اللّٰهِ اِنْ جَاۤءَنَا قَالَ
فِرْعَوْنُ مَا اُر۪يكُمْ اِلَّا مَا اَرٰى وَمَا اَهْد۪يكُمْ اِلَّا سَب۪يلَ الرَّشَادِ
﴿٢٩﴾ وَقَالَ الَّذ۪ي اٰمَنَ يَا قَوْمِ اِنّ۪ي اَخَافُ عَلَيْكُمْ مِثْلَ يَوْمِ
الْاَحْزَابِ ﴿٣٠﴾ مِثْلَ دَاْبِ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذ۪ينَ مِنْ بَعْدِهِمْ
وَمَا اللّٰهُ يُر۪يدُ ظُلْمًا لِلْعِبَادِ ﴿٣١﴾ وَيَا قَوْمِ اِنّ۪ي اَخَافُ عَلَيْكُمْ
يَوْمَ التَّنَادِ ﴿٣٢﴾ يَوْمَ تُوَلُّونَ مُدْبِر۪ينَ مَا لَكُمْ مِنَ اللّٰهِ مِنْ عَاصِمٍ
وَمَنْ يُضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ جَاۤءَكُمْ يُوسُفُ
مِنْ قَبْلُ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلْتُمْ ف۪ي شَكٍّ مِمَّا جَاۤءَكُمْ بِه۪ حَتّٰۤى اِذَا هَلَكَ
قُلْتُمْ لَنْ يَبْعَثَ اللّٰهُ مِنْ بَعْدِه۪ رَسُولًا كَذٰلِكَ يُضِلُّ اللّٰهُ مَنْ هُوَ
مُسْرِفٌ مُرْتَابٌ ﴿٣٤﴾ اَلَّذ۪ينَ يُجَادِلُونَ ف۪ي اٰيَاتِ اللّٰهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ

اَتٰيهُمْ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللّٰهِ وَعِنْدَ الَّذِينَ اٰمَنُوا كَذٰلِكَ يَطْبَعُ اللّٰهُ
عَلٰى كُلِّ قَلْبِ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ ﴿٣٥﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَا هَامَانُ ابْنِ لِي
صَرْحًا لَعَلِّي اَبْلُغُ الْاَسْبَابَ ﴿٣٦﴾ اَسْبَابَ السَّمٰوَاتِ فَاَطَّلِعَ
اِلٰى اِلٰهِ مُوسٰى وَاِنِّي لَاَظُنُّهُ كَاذِبًا وَكَذٰلِكَ زُيِّنَ لِفِرْعَوْنَ سُوءُ عَمَلِهِ
وَصُدَّ عَنِ السَّبِيلِ وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ اِلَّا فِي تَبَابٍ ﴿٣٧﴾

Meâl-i Şerifi

28- Firavun ailesinden imanını saklayan bir adam da şöyle dedi: "Bir adamı, Rabbim Allah dediği için öldürecek misiniz? Halbuki o size Rabbinizden delillerle gelmiştir. Hem o bir yalancı ise çok sürmez, yalanı boynuna geçer. Fakat doğru ise size yaptığı tehditlerin birkısmı olsun başınıza gelir. Şüphe yok ki Allah aşırı giden bir yalancıyı doğru yola çıkarmaz."

29- "Ey kavmim! Bugün mülk sizindir. Dünyada yüze çıkmış bulunuyorsunuz. Eğer gelecek olursa Allah'ın hışmından bizi kim kurtarır?" Firavun: "Ben size görüşümden başkasını göstermiyorum ve herhalde ben size doğru yolu gösteriyorum" dedi.

30- O iman etmiş olan kimse de: "Ey kavmim! Doğrusu ben sizin hakkınızda Ahzab (önceki çeşitli toplumlar)ın günleri gibi bir günden korkuyorum."

31- "Nuh Kavmi'nin, Âd'ın, Semud'un ve daha sonrakilerin maceraları gibi (bir günün geleceğinden korkuyorum). Allah, kulları için bir zulüm istemez."

32- "Ey kavmim! Ben size gelecek o çağrışma gününden (kıyamet gününden) korkuyorum."

33- "O gün arkanıza dönüp kaçacaksınız. Fakat sizi Allah'tan koruyacak olan yoktur. Her kimi Allah şaşırtırsa, artık ona bir yol gösterici bulunmaz."

34- Bundan önce size delillerle Yusuf gelmişti. O zaman da onun size

getirdiği hakikatte şüphe edip durmuştunuz. Nihayet vefat ettiğinde de "Bundan sonra Allah asla peygamber göndermez" dediniz. İşte aşırı şüpheci olanları Allah böyle şaşırtır.

35- Onlar, kendilerine gelmiş bir delil olmaksızın, Allah'ın âyetleri hakkında mücadele ederler. Bu durum, Allah katında ve iman edenler yanında büyük bir buğzu gerektirir. İşte Allah, her böbürlenen zorbanın kalbini öyle bir tabiat ile mühürler.

36- Firavun dedi ki: "Ey Hâmân! Bana bir kule yap, belki ben o yollara ulaşabilirim."

37- "Göklerin yollarına ulaşabilirim de, Musa'nın ilâhının ne olduğunu anlarım. Ben onu mutlaka yalancı sanıyorum." İşte böylece Firavun'a kötü ameli süslü gösterildi de yoldan çıkarıldı. Çünkü Firavun düzeni hep boşa çıkar.

وَقَالَ رَجُلٌ مُؤْمِنٌ مِنْ اٰلِ فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ اِيمَانَهُ **Bir de Firavun ailesinden bir mümin adam ki imanını gizliyordu, şöyle dedi:** Bazıları bu adamın İsrailoğullarından olduğunu zannetmişlerse de مِنْ اٰلِ فِرْعَوْنَ *"Firavun ailesinden"* sıfatından anlaşılan mânâ bunun daha çok Mısırlılardan ve belki Firavun'un kendi ailesinden olduğunu anlatıyor. Nitekim Süddî bunu Firavun'un amcası oğlu diye rivayet eylemiştir. Veliahdi ve "Sahib-i Şurtası" yani polis şefi olduğu da söylenmiştir. Firavun'un Musa'yı öldüreyim derken Allah, kendi adamlarından böyle bir kahramanı başına dikmiş, karşısına çıkartmıştı; bu sebeple Firavun ailesinin mümini diye bilinmiş ve tanınmış olan bu adamın Firavun'a ve Firavun ailesine karşı olan konuşmalarını ve mücadelesini Cenab-ı Allah burada özellikle hikaye buyurduğu için, bu sûreye onun adına izafe olarak "Mümin Sûresi" denilmiştir. Bu kişi önceleri imanını gizleyerek gizliden gizliye tedbirlerle bir süre Firavun'u avutmuş ise de, nihayet Hz. Musa'nın kesin kararı karşısında meydana çıkmak gereğini hissederek önce yavaş yavaş nasihata başlamış, sonra da açıktan savaş meydanına atılmıştır. Onun için önce yine belli etmemek üzere diyor ki اَتَقْتُلُونَ رَجُلًا اَنْ يَقُولَ رَبِّيَ اللّٰهُ **A! Bir adamı, Rabbim Allah diyor diye öldürecek misiniz?** وَقَدْ جَٓاءَكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ مِنْ رَبِّكُمْ **Rabbinizden size delillerle gelmiş iken,** sonra da yavaş yavaş imanını açıklamaya kadar gitmek üzere ihtiyat ve tedbir ile delil getirmeye kuvvet vererek ekliyor: وَاِنْ يَكُ كَاذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُ **Hem eğer yalancı çıkarsa yalanı sırf kendi üzerine,** kendi boynuna geçer, vebalini, cezasını kendi çeker, size zararı olmaz. Dolayısıyla yalancılığı ortaya çıkmadan öldürmeye ihtiyacınız yok. Buna karşılık وَاِنْ يَكُ صَادِقًا **ve eğer doğru çıkarsa** يُصِبْكُمْ بَعْضُ الَّذٖي يَعِدُكُمْ **size yapmakta olduğu tehditlerin bazısı, hiç olmazsa bazısı başınıza gelir, size**

isabet eder. Yani ahirete inanmıyorsanız dünyada azabı gelir. إِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِى مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَّابٌ **Şüphe yok ki Allah yalancı, müsrif kimseyi doğru yola çıkarmaz, başarılı kılmaz.** Bu iki anlamlı, bir başka delil getirme biçimidir. Birincisi, o aşırı bir yalancı olsa idi, Allah ona o delilleri vermez, o mucizelerle desteklemezdi. İkincisi, eğer aşırı bir yalancı ise, toplum içinde yeri olamayacağından şüphe yoktur. Öldüreceğiz diye uğraşmaya ne gerek var? Bu iki mânâ ile asıl maksat da Firavun'a dokundurma ve taş atmadır. Yani sen bu kadar kan döken müsrif bir yalancısın, Allah seni onu öldürmek gayesine erdirmez, kendin zarar edersin.

يَا قَوْمِ لَكُمُ الْمُلْكُ الْيَوْمَ ***"Ey kavmim! Bugün mülk sizin."*** Bu şekilde doğrudan doğruya kavme seslenmesinden anlaşılıyor ki bu konuşmalar özel bir mecliste değil, genel bir ortamda geçmiştir, cereyan etmiştir. (A'raf Sûresi, 7/103 vd. bkz.) Böyle olduğu özellikle şundan anlaşılır: قَالَ فِرْعَوْنُ مَا أُرِيكُمْ إِلَّا مَا أَرٰى وَمَا أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَادِ ***"Firavun: Ben size görüşümden başkasını göstermiyorum ve herhalde ben size doğru yolu gösteriyorum dedi."*** Çünkü Firavun bu kelamı ile yalnız görüşünü anlatmış oluyor. Doğrudan doğruya icra emiri vermiyor. قَالَ الَّذِى اٰمَنَ **O iman eden zat,** önce dünya azabı ile tehdide girişiyor ki, bunlar o vaad edilenlerdir. يَوْمَ التَّنَادِ TENAD GÜNÜ: Tenâdî günü, çağrışma, bağrışma günü demektir ki kıyamet gününün ismidir. Çünkü o gün birbirlerine feryat ve figan ile bağırıp çağırıp inleyecekler, yetişen yok mu diye imdat dileyecekler veya وَنَادٰى أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابَ النَّارِ *"Cennettekiler cehennemliklere: Rabbimizin bize vaad ettiğini gerçek bulduk... diye nida ederler."* (A'raf, 7/44) âyeti gereğince cennetlikler cehennemliklere, cehennemlikler de cennetliklere nida edecekler. وَلَقَدْ جَاءَكُمْ يُوسُفُ ***"Size Yusuf gelmişti."*** Bazıları buradaki "Yusuf"tan maksat, Hz. Yusuf'un torunu Yusuf b. Efrayim b. Yusuf demişlerse de doğrusu Yusuf b. Yakub (a.s.)'dur. Ancak Kurtubî Tefsiri'nde belirtildiği üzere Hz. Musa'nın Firavun'u, Hz. Yusuf'un Firavun'u değildir.[1] Yusuf'un Firavun'u Amâlik'dan idi, Musa'nın Firavunu ise Kıbtî'dir. وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَا هَامَانُ ابْنِ لِى صَرْحًا **Yine Firavun dedi ki: Ey Hâmân, bana bir kule yap** لَعَلِّى أَبْلُغُ الْأَسْبَابَ أَسْبَابَ السَّمٰوَاتِ **belki ben o sebeplere, o göklerin sebeplerine, yollarına ererim** فَأَطَّلِعَ إِلٰى إِلٰهِ مُوسٰى **de Musa'nın ilâhına muttali olurum, ne olduğunu anlarım.** وَإِنِّى لَأَظُنُّهُ كَاذِبًا **Bununla birlikte ben onu mutlaka yalancı zannediyorum ya...** Firavun bir gözetleme kulesi yaptırarak teknik bir teşebbüste bulunmak ve bu şekilde Hz. Musa'yı güya yalancı çıkarmak için bir şarlatanlık etmek istiyordu ki, bunda iki düşüncenin birisi vardı: Ya halka diyecekti ki, Bakınız, işte gökleri de gözetledik oralarda Musa'nın dediği

(1) el-Kurtubî, a.g.e., XV, 312-313.

ilâhı göremedik. Olsa idi görünmesi gerekirdi veya diyecekti ki, bakınız biz bu kadar mali imkanlarımızla ve sınaî teşebbüsümüzle göklere çıkmanın yolunu bulamadık; o halde Musa nereden çıktı da bize, onların Rabbi tarafından memur olduğunu söylüyor. وَكَذٰلِكَ زُيِّنَ لِفِرْعَوْنَ سُوٓءُ عَمَلِه **Ve işte Firavun'a kötü ameli böyle tezyin edildi süslü gösterildi de** bunları siyaset adına iyi bir şey yapıyormuş gibi yapıyordu. وَصُدَّ عَنِ السَّبِيلِ **Ve yoldan saptırılıyordu.** Çünkü gökte bir yıldız arar gibi gözetleme ile cismanî bir yoldan Allah aramaya kalkmak, Allah'ı aramak yolu değil; halkı bu şekilde iğfale çalışmak da başarılı olacak bir siyaset yolu değildi. Gökler ve yer, göklerde ve yerde her şey Yaratıcısının varlığını gösterip durmakta iken ve Allah'ı eserinden anlamak için yerin gökten bir farkı olamayacağı da aklı olanlarca malum olması gerekirken, Hz. Musa'nın Tâhâ Sûresi'nde رَبُّنَا الَّذٖى اَعْطٰى كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ ثُمَّ هَدٰى *"Bizim Rabbimiz her şeye biçimini (hilkatini) veren, sonra da doğru yolu gösterendir."* (Tâhâ, 20/50), Şuara Sûresi'nde de رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا اِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ *"O meşrıkla mağribin ve ikisi arasında bulunan her şeyin Rabbidir."* (Şuara, 26/28), رَبُّكُمْ وَرَبُّ اٰبَائِكُمُ الْاَوَّلٖينَ *"O sizin de, önceki atalarınızın da Rabbidir."* (Şuara, 26/26) diye herkese öğrettiği açık yolu bırakıp da yetişemeyeceği uzaklara gitmeye kalkışmak elbette çıkar yol değildir. Bununla birlikte Firavun bunu ciddi olmak için değil, halkı aldatmak için bir hile, bir dalavere olmak üzere yapıyordu. وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ اِلَّا فٖى تَبَابٍ **Fakat Firavun'un dalaveresi, hilesi, düzeni sırf hasar içinde sonuçsuzdur, verimsizdir.** Onun böyle yanlış yolda entrika çevirmeye kalkışması, kendisini başarılı kılmak şöyle dursun, aksine, aleyhine olmuştur. Çünkü:

وَقَالَ

الَّذٖٓى اٰمَنَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُونِ اَهْدِكُمْ سَبٖيلَ الرَّشَادِ ﴿٣٨﴾ يَا قَوْمِ
اِنَّمَا هٰذِهِ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا مَتَاعٌ وَاِنَّ الْاٰخِرَةَ هِىَ دَارُ الْقَرَارِ ﴿٣٩﴾
مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزٰٓى اِلَّا مِثْلَهَا وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِنْ ذَكَرٍ
اَوْ اُنْثٰى وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَاُولٰٓئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ يُرْزَقُونَ فٖيهَا بِغَيْرِ
حِسَابٍ ﴿٤٠﴾ وَيَا قَوْمِ مَا لٖٓى اَدْعُوكُمْ اِلَى النَّجٰوةِ وَتَدْعُونَنٖٓى اِلَى

اَلنَّارِ ﴿٤١﴾ تَدْعُونَن۪ي لِاَكْفُرَ بِاللّٰهِ وَاُشْرِكَ بِه۪ مَا لَيْسَ ل۪ي بِه۪
عِلْمٌۘ وَاَنَا۬ اَدْعُوكُمْ اِلَى الْعَز۪يزِ الْغَفَّارِ ﴿٤٢﴾ لَا جَرَمَ اَنَّمَا تَدْعُونَن۪ٓي
اِلَيْهِ لَيْسَ لَهُ دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا وَلَا فِي الْاٰخِرَةِ وَاَنَّ مَرَدَّنَٓا اِلَى اللّٰهِ
وَاَنَّ الْمُسْرِف۪ينَ هُمْ اَصْحَابُ النَّارِ ﴿٤٣﴾ فَسَتَذْكُرُونَ مَٓا اَقُولُ لَكُمْۜ
وَاُفَوِّضُ اَمْر۪ٓي اِلَى اللّٰهِۜ اِنَّ اللّٰهَ بَص۪يرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٤٤﴾ فَوَقٰيهُ اللّٰهُ
سَيِّـَٔاتِ مَا مَكَرُوا وَحَاقَ بِاٰلِ فِرْعَوْنَ سُٓوءُ الْعَذَابِۚ ﴿٤٥﴾
اَلنَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّاۚ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ۠ اَدْخِلُٓوا
اٰلَ فِرْعَوْنَ اَشَدَّ الْعَذَابِ ﴿٤٦﴾ وَاِذْ يَتَحَٓاجُّونَ فِي النَّارِ فَيَقُولُ
الضُّعَفٰٓؤُا لِلَّذ۪ينَ اسْتَكْبَرُٓوا اِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ اَنْتُمْ
مُغْنُونَ عَنَّا نَص۪يبًا مِنَ النَّارِ ﴿٤٧﴾ قَالَ الَّذ۪ينَ اسْتَكْبَرُٓوا اِنَّا كُلٌّ
ف۪يهَٓا اِنَّ اللّٰهَ قَدْ حَكَمَ بَيْنَ الْعِبَادِ ﴿٤٨﴾ وَقَالَ الَّذ۪ينَ فِي النَّارِ
لِخَزَنَةِ جَهَنَّمَ ادْعُوا رَبَّكُمْ يُخَفِّفْ عَنَّا يَوْمًا مِنَ الْعَذَابِ ﴿٤٩﴾
قَالُٓوا اَوَلَمْ تَكُ تَأْت۪يكُمْ رُسُلُكُمْ بِالْبَيِّنَاتِۜ قَالُوا بَلٰىۜ قَالُوا
فَادْعُواۚ وَمَا دُعٰٓؤُا الْكَافِر۪ينَ اِلَّا ف۪ي ضَلَالٍ ﴿٥٠﴾

Meâl-i Şerifî

38- O iman etmiş olan kimse dedi ki: "Ey kavmim! Bana uyun ki size doğru yolu göstereyim."

39- "Ey kavmim! Bu dünya hayatı ancak geçici bir menfaatten ibarettir. Ahiret ise durulacak karar yurdudur."

40- "Her kim bir kötülük yaparsa, ona ancak yaptığının bir misli ile ceza verilir. Erkek veya kadın, her kim de mümin olarak iyi bir amel işlerse, işte onlar cennete girerler. Orada kendilerine hesapsız rızık verilir."

41- "Hem ey kavmim! Niçin ben sizi kurtuluşa davet ederken, siz beni ateşe davet ediyorsunuz?"

42- "Siz beni Allah'ı inkâr etmeye ve bence hiç ilimde yeri olmayan şeyleri O'na ortak koşmaya davet ediyorsunuz. Ben ise sizi o çok güçlü ve çok bağışlayıcı olan Allah'a davet ediyorum."

43- "Hiç inkâr edilemez ki, gerçekten sizin beni davet ettiğiniz şeyin dünyada da, ahirette de bir davet hakkı yoktur. Hepimizin dönüşü Allah'adır. Şüphesiz haddi aşanların hepsi cehennemliktir."

44- "Siz benim söylediklerimi sonra anlayacaksınız. Ben işimi Allah'a havale ediyorum. Şüphesiz Allah, kullarını görür, gözetir."

45- Allah o mümini, onların kurdukları tuzakların kötülüklerinden korudu. Firavun'un adamlarını ise, o kötü azab kuşattı.

46- Onlar, sabah akşam ateşe arzolunurlar. Kıyamet kopacağı gün de: "Firavun hanedanını azabın en şiddetlisine tıkın!" (denilecektir).

47- Hele ateş içinde birbirlerini protesto ederlerken, zayıf olanlar, büyüklük taslayanlara: "Hani bizler size tabi idik. Şimdi siz bizden bir ateş nöbetini savabiliyor musunuz?" derler.

48- Büyüklük taslayanlar da şöyle derler: "Evet, hepimiz onun içindeyiz. Allah kulları arasında hükmünü vermiştir."

49- Ateştekiler, cehennem bekçilerine derler ki: "Rabbinize dua edin de bir gün olsun bizden azabı biraz hafifletsin."

50- Bekçiler de: "Size peygamberleriniz mucizelerle gelmiyorlar mıydı?" diye sorarlar. Onlar: "Evet" derler. Bekçiler: "Öyle ise kendiniz dua edin" derler. Kâfirlerin duası ise hep çıkmazdadır.

وَقَالَ الَّذِى اٰمَنَ **O iman etmiş olan kişi,** önceleri imanını gizlemiş olan mümin

ı dam **dedi ki** يَا قَوْمِ اتَّبِعُونِ اَهْدِكُمْ سَبِيلَ الرَّشَادِ **Ey Kavmim! Bana uyun, ardımca gelin, size "Reşad" yolunu, murada erdirecek doğru yolu göstereyim.** O doğru yol, Firavun'un gösterdiği yol değil, benim göstereceğim yoldur. Bu söz gösteriyor ki bu kişi, Hz. Musa'ya yardım etmek için Firavun'a karşı isyan etmiş, kavmini kendisine uymak için davete başlamıştır. Bundan dolayı bazıları bunu Musa zannetmişlerse de bu tercih âyetin ifadesinden çıkan mânâya terstir. Murad Bey'in Tarih-i Umumî'sinde de Mısır kâhinlerinden "Uzarsif" adında birisinin Hiksüsler tarafına geçerek önemli bir ordu ile Firavun aleyhine isyan etmiş olduğu Mısır tarihlerinden nakledilmiş ve tarihçilere göre bu adamın Hz. Musa olduğu hakkında bir dereceye kadar görüş birliği var gibidir diye bir değerlendirme de ileri sürülmüş ise de, bu adamın Hz. Musa değil, Firavun ailesi mümini olan bu kişi olması daha doğrudur. Şu halde bu söz artık istişare meclislerinde değil, eline silah alarak karşıya çıkan bir mücahidin tebliği halinde geliyordu. İbnü Abbas'tan rivayet olunduğuna göre, bu zat yardımcıları ve destekçileri ile bir dağa çekilmişti. يَا قَوْمِ اِنَّمَا هٰذِهِ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا مَتَاعٌ **Ey kavmim! Bu dünya hayatı bir metadan ibarettir.** Durup eğlenecek, istirahat edecek bir yer değil, kullanılıp yararlanılacak bir kazançtan, gelip geçici bir kazanç fırsatından ibarettir." الدُّنْيَا مَزْرَعَةُ الاٰخِرَةِ "Dünya ahiretin ekinliği, çiftliği, tarlasıdır"[1] hadisince, ahirette biçilip yararlanılmak için çalışılması lazım gelen bir kâr, bir yararlanma vasıtası veya bir mesai saatidir. وَاِنَّ الاٰخِرَةَ هِىَ دَارُ الْقَرَارِ **Ahiret ise, işte karar yurdu odur,** durulacak, istirahat edilecek yurt ancak O'dur. Orada kazanmak çalışmak yoktur. Onun için dünyada eğlenceye bakmayıp çalışmaya, kazanmaya bakmalıdır ki ahirette istifade edilsin. Bunun, bu nimetlenmenin beyanı şöyle ki: مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزٰى اِلَّا مِثْلَهَا **Her kim bir kötülük yaparsa başka değil, ancak onun kadar cezalanır.** Yani kötülüğün cezası, layık olduğu karşılığı iyilik olamaz. Onun gibi kötülük olur. Kötü amel yapanın güzel ecir beklemeye hakkı yoktur. Onun bekleyebileceği karşılık ancak bir kötülüktür. Gerçi kısmen veya tamamen affolunanlar olabilir. Fakat bağışlanmak, o kötülü-ğün cezası değil, başkaca bir ihsandır. Adalet kanunu, kötülüğün kendisi gibi bir kötülük ile cezalanmasıdır. وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا **Her kim de salih bir amel, iyi bir iş yaparsa** مِنْ ذَكَرٍ اَوْ اُنْثٰى **gerek erkekten olsun, gerek dişi** فَاُولٰٓئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ **işte onlar cennete girerler.** يُرْزَقُونَ فِيهَا بِغَيْرِ حِسَابٍ **Orada kendilerine hesapsız rızıklar verilir.** İyiliğin karşılığı da iyiliktir. Adalet kanunu bunun da kendisi gibisinin olmasını isterse de "ihsan" kanunu onun on mislinden, hesapsız katlarına kadar çıkar. Arazisine, yerine iyi bir tane eken, on tane alabilir. Yüz, yedi yüz, daha

(1) Keşfü'l-hafâ, I, 495 (1320).

fazlasına kadar da katlanıp gidebilir. Onun için Firavun'a karşı mücadele ederek iyiliği yerleştirmeye çalışmalıdır. يَا قَوْمِ مَا لِي أَدْعُوكُمْ إِلَى النَّجَاةِ وَتَدْعُونَنِي إِلَى النَّارِ *"Ey kavmim! Ben sizi kurtuluşa çağırıyorum, siz beni ateşe çağırıyorsunuz."* Bu sesleniş de Firavun'a karşı yapılan bir çıkış ve davetin azgınlık olmayıp meşru ve muhakkak bir kurtuluş meselesi olduğunu beyandır. فَوَقَاهُ اللَّهُ سَيِّئَاتِ مَا مَكَرُوا **Bu şekilde Allah onu, Firavun ailesinin kurduğu hilelerin fenalıklarından korudu.** Onlar Firavun ailesinin düştükleri kötü amellere düşmedikleri gibi, Firavun ailesinin onlar hakkında kurdukları fena tuzaklara da düşmediler. Firavun'un takipleri ilâhî koruma sayesinde kendilerine bir zarar vermediği gibi وَحَاقَ بِآلِ فِرْعَوْنَ سُوءُ الْعَذَابِ **Azabın kötüsü Firavun ailesinin başına indi.** İbnü Abbas'tan rivayete göre Firavun'un, onu takip etmek için gönderdiği askerler telef olmuştu. Sonra da kendisi ve askerleri bilindiği üzere suda boğulmuşlardı. اَلنَّارُ **Ateş.** Bu kelime mübtedadır, yani dilbilgisi açısından öznedir, bu cümlenin haberi, yani yüklemi şu: يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا **Onlar ona sabah ve akşam sunulup durmaktadırlar.** Yani Firavun ailesinin dünyada kötü azab ile mahvoldukları gibi, ahirete kadar Berzah âleminde de akşam sabah ateşe sunulmak ile azap olunmaktadırlar. Sonra da ... وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا *"Kıyamet kopacağı gün de: 'Firavun hanedanını azabın en şiddetlisine tıkın!' denilecektir."*

Şimdi "Kıssanın hisse"si beyan olunarak buyuruluyor ki:

إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا
وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ (51) يَوْمَ
لَا يَنْفَعُ الظَّالِمِينَ مَعْذِرَتُهُمْ وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوٓءُ الدَّارِ (52)
وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى الْهُدٰى وَاَوْرَثْنَا بَنٓي اِسْرَٓائِيلَ الْكِتَابَ (53) هُدًى
وَذِكْرٰى لِاُولِي الْاَلْبَابِ (54) فَاصْبِرْ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ
وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِالْعَشِيِّ وَالْاِبْكَارِ (55)

إِنَّ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَاهُمْ إِنْ فِي صُدُورِهِمْ
إِلَّا كِبْرٌ مَا هُمْ بِبَالِغِيهِ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ
﴿٥٦﴾ لَخَلْقُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾ وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ
وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَلَا الْمُسِيءُ قَلِيلًا مَا تَتَذَكَّرُونَ
﴿٥٨﴾ إِنَّ السَّاعَةَ لَآتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ
لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٩﴾ وَقَالَ رَبُّكُمُ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ
يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ ﴿٦٠﴾

Meâl-i Şerifi

51- Biz peygamberimize ve inananlara hem dünya hayatında hem de şahitlerin şahitlik edecekleri günde (kıyamette) elbette yardım ederiz.

52- O gün zalimlere özür dilemeleri fayda vermez. Onlara lanet vardır, onlara yurdun kötüsü (cehennem) vardır.

53- Andolsun ki biz Musa'ya o hidayeti verdik ve İsrailoğullarına o kitabı miras kıldık.

54- (Bunu) Aklı başında olanlara bir yol gösterici ve bir hatırlatma olsun diye (böyle yaptık).

55- O halde sabret. Çünkü Allah'ın vaadi haktır. Hem günahından dolayı istiğfar et ve akşam sabah Rabbini hamdiyle tesbih et.

56- Kendilerine gelmiş kesin bir delil olmaksızın, Allah'ın âyetleri hakkında mücadele edenlerin göğüslerinde ancak yetişemeyecekleri bir kibir vardır. Sen hemen Allah'a sığın. Çünkü her şeyi işiten ve gören O'dur.

57- Elbette göklerin ve yerin yaratılması, insanların yaratılmasından daha büyüktür. Fakat insanların çoğu bilmezler.

58- Kör ile gören bir olmaz, iman edip salih ameller işleyen kimseler ile kötülük yapan da bir değildir. Ne kadar da az düşünüyorsunuz!

59- Herhalde o saat (kıyamet) muhakkak gelecektir. Onda şüphe yok. Fakat insanların çoğu inanmazlar.

60- Halbuki Rabbiniz: "Bana yalvarın, dua edin ki size karşılık vereyim. Çünkü bana ibadet etmekten kibirlenip yüz çevirenler yarın horlanmış olarak cehenneme gireceklerdir." buyurdu.

اِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذٖينَ اٰمَنُوا **Biz gönderdiğimiz peygamberlerimizi ve iman edenleri elbette "mansur" kılarız,** yardım eder, delille, zaferle ve kâfirlerden intikam ile murada erdiririz. فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا **Hem dünya hayatında** وَيَوْمَ يَقُومُ الْاَشْهَادُ **hem de şahitlerin şahitliğe duracakları gün.** Kıyamet günü, yani hem dünya, hem ahiret, ikisinde de bazı hallerde bir süre için onların meşakkatlere uğrayarak imtihan geçirmeleri bu vaadin kesinliğini çürütmez. Çünkü göz önüne alınması gereken, sonuç ve neticedir. Bununla birlikte peygamberin ve müminlerin zafer elde etmeleri yalnız ahirete de kalmayacaktır. Musa'nın ve o iman eden kişinin Firavun'a üstün gelmesi gibi dünyada da gerçekleşecek, ahirette de...

EŞHAD: "Şahit" kelimesinin çoğuludur. "Sahib" kelimesinin "Eshab" olması gibi. Bunlar kıyamet günü insanlara karşı şahitlik edecek olan melekler, peygamberler ve müminlerdir. يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِمٖينَ مَعْذِرَتُهُمْ **O günkü zalimlere mazeretleri yarar sağlamaz.** Çünkü mazeretleri geçersizdir. Veya وَلَا يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُونَ *"Onlara da izin verilmeyecek ki özür dilesinler."* (Mürselat, 77/36) âyetinin mânâsınca özür dilemek için kendilerine izin verilmez, ağız açtırılmaz. وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ **Ve onlara lanet vardır.** Allah'ın rahmetinden koğulmak, uzaklaştırılmak vardır. وَلَهُمْ سُوٓءُ الدَّارِ **Ve onlara yurdun kötüsü vardır:** Cehennem. وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى الْهُدٰى **Şanım hakkı için Musa'ya o hüdayı verdik.** Firavun'a karşı dünyada o başarıyı verdik, arkasından وَاَوْرَثْنَا بَنٖٓى اِسْرَٓائٖيلَ الْكِتَابَ **İsrailoğullarına o kitabı yani Tevrat'ı miras bıraktık.** هُدًى وَذِكْرٰى لِاُولِى الْاَلْبَابِ **Aklı başında, selim, halis akıl sahibi olanlara bir irşad ve hatırlatmak için.** Yani Allah'ın peygamberlerine ve müminlere dünya ve ahiret yardımının muhakkak olduğunu ve Firavun gibi zalimlere karşı mücadelenin gerekliliğini hatırlatmak için. فَاصْبِرْ **O halde sabret** müşriklerin eziyetlerine katlanarak dayan. اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ **Çünkü Allah'ın vaadi haktır,** yardımı muhakkak olacaktır. Onun için sabret وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ **ve günahına istiğfar et,** gideremediğin eksiklikleri örtmesi için Rabbinin mağfiretini iste. وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ **Ve Rabbinin hamdiyle tesbih et,** بِالْعَشِىِّ وَالْاِبْكَارِ **akşam ve sabah.** Bu

deyim,her zaman demek gibi devam ifade eder. Allah'a hamd ve şükrederek tenzihe devam et, ne dil, ne kalp hiç zikirden gafil olmasın demek olur.

انَّ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِى اٰيَاتِ اللّٰهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ اَتٰيهُمْ **Kendilerine gelmiş bir "sultan": Bir yetki ve delil olmaksızın Allah'ın âyetleri hakkında mücadele eden kimseler,** Allah'ın âyetleri, Allah'ın varlığına, birliğine ve herhangi bir hususun gerçekliğine dair koymuş olduğu deliller, indirmiş olduğu kitaplar ve peygamberlerin de ortaya koyduğu mucizelerden daha geniş anlamlıdır. Bunlarda mücadele için imkan verecek bir delil ve hüccet düşünülemeyeceğinden burada بِغَيْرِ سُلْطَانٍ *"Kendilerine gelmiş bir delil olmaksızın"* kaydının muhalif mefhumu kastedilmiş değildir. Ancak din işinde söz söyleyebilmek için hüccet ve delile dayalı bir yetki gerekli olduğuna dair bir uyarıdır. Bununla birlikte "nesih", "tahsis" ve "takyid" kabilinden olan meselelerde olduğu gibi, Allah'ın âyetlerini yine Allah'ın âyetleriyle karşılaştırarak bahsetmek caiz olduğuna işarettir denilebilir. Fakat hiç böyle bir salahiyet, yetki ve delil olmaksızın Allah'ın âyetleri hakkında mücadele edenlere gelince, انْ فِى صُدُورِهِمْ الاَّ كِبْرٌ **Onların sinelerinde, gönüllerinde kibirden başka bir şey yoktur.** Hakkı kabule tenezzül etmek istemeyen bir büyüklük davası, kuru bir azamet kuruntusu, fakat مَا هُمْ بِبَالِغِيهِ **bir kibir ki onlar, ona yetişecek değillerdir.** Hadlerinden çok aşkın ne şimdi, ne ilerde, gereğine erişmeleri ihtimali bulunmayan bir kibir, çünkü Allah'ın âyetlerinin üstüne çıkılmaz. Allah'ın vermediği değer ve mertebe zorla alınmaz. Peygamberliğe çalışıp çabalamakla yetişilemediği gibi, Allah vergisinden fazla, bir selahiyete de erilmez. İşte Allah'ın âyetleri hakkında mücadele edenler, sırf böyle bir kazanç ile mücadele ediyorlar. Delili ortada olan Hakk'a karşı, taassup, bağnazlık, ile mücadele edenlerin hepsi bu hükme dahildirler. Hepsi böyle sinelerinde yetişemeyecekleri bir kibir taşıdıklarından dolayı mücadele ederler. Bu âyetin iniş sebebi konusunda iki rivayet vardır:

1- Kureyş müşrikleridir ki لَوْلاَ نُزِّلَ هٰذَا الْقُرْاٰنُ عَلٰى رَجُلٍ مِنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظِيمٍ *"Şu Kur'ân iki memleketin birindeki büyük bir adama indirilmeli değil miydi?"* (Zuhruf, 43/31), لَوْ كَانَ خَيْرًا مَا سَبَقُونَا اِلَيْهِ *"Eğer bir hayır olsaydı bizden önce ona koşmazlardı."* (Ahkaf, 46/11) diyorlardı.

2- Âyetin iniş sebebi diğer görüşe göre, yahudilerdir. Mukatil demiştir ki, haklarında bu âyet inen mücadele edenler, yahudilerdir. Deccal'e saygı gösterdiler, bu âyet indi. Ebu'l-Âliye de bu görüşe varmıştır. Alûsî'nin nakline göre, Abd b. Humeyd ve İbnü Ebi Hatim sahih sened ile ondan şöyle rivayet etmişlerdir: Yahudiler, Hz. Peygamber'e geldiler de "Deccal dediler, ahir za-

manda bizden olacak ve işte olacaklar o zaman olacak ve şöyle yapacak böyle yapacak diye büyüttüler de büyüttüler."(1) Bunun üzerine Allah Teâlâ, bu sûrenin 56. âyeti olan yukarıdaki ... اِنَّ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ *"Kendilerine gelmiş bir yetki ve burhan olmadan Allah'ın âyetleri hakkında mücadele eden kimseler..."* âyetini indirdi. Buna göre sûredeki bu âyetin Medine inişli olması yakışır. Ebu's-Suud bunu şöyle nakleder: "Bir de denildi ki mücadele edenler yahudilerdir. Diyorlardı ki, bizim Tevrat'ta zikrolunan sahibimiz sen değilsin. O Mesih b. Davud, yani Deccal ahir zamanda çıkacak, saltanatı karaya ve denize erecek, ırmaklar beraberinde gidecek, Allah'ın âyetlerinden (delillerinden) bir âyet olacak, o zaman hükümranlık tekrar bizim elimize geçecek."(2) İşte yüce Allah onların bu temennilerine (ideallerine) "kibir" ismini verdi ve kuruntularına eremeyeceklerini ifade buyurdu. Yani yahudiler İsrailoğulları'ndan başkasında peygamberlik görmek istemedikleri için, gerek Kur'ân'dan ve gerek diğer kitaplarda peygamberin peygamberliğine delalet eden âyetleri sırf kibir ve kıskançlık yüzünden mücadele ederek peygamberlerin en sonuncusunu bırakıp Deccal'a sarılmışlar ve onun zamanında saltanatın kendilerine geçeceğini bir temenni halinde ileri sürmüşler ise de, Deccal çıktığı zaman dahi mülk ve saltanat kendilerine geri dönmeyecektir. Alûsî der ki: "Bu mücadelede yahudiler iki yönden yalan söylediler. Önce Resulullah'a 'Sen bizim muteber olan sahibimiz değilsin' sözleriyle yalan söylediler. İkinci olarak, Deccal'ı kastederek o Mesih b. Davud'dur diyerek yalan söylediler. Çünkü hangi peygamber gönderildiyse ümmetini mutlaka Deccal'den tahzir buyurmuş, yani sakındırmıştır. O bir 'bişaret', yani müjde değil, fitne ve imtihan aracıdır. Onlar ise onu peygamber yerine tutarak 'sahibimiz' demişlerdir ki bunun, Allah'ın âyetleri ile 'bir yetki bir delil olmaksızın' mücadele olduğunda şüphe yoktur."(3)

Hadislerde "Eşrat-ı saat"ten, yani kıyamet alametlerinden olmak üzere iki Mesih zikrolunur. Birisi: Mesih İsa'nın yeryüzüne inmesi, birisi de Mesih Deccal'ın ortaya çıkmasıdır.(4) Müseylime gibi yalan yere peygamberlik iddiasıyla çıkacak otuz kadar Deccal zikredilmiş, en büyük fitne olan Mesih Deccal'ın ise ilâhlık iddiasıyla ortaya çıkacağı haber verilmiştir. Ancak Mesih Deccal'e, Mesih b. Davud denilmiş olduğunu da bu âyetin tefsirinde işitmiş oluyoruz. Halbuki Matta İncili'nin başında görüldüğüne göre hıristiyanlar bu ismi "İsa el-Mesih b. Davud" diye Hz. İsa'ya vermektedirler.

(1) Alûsî, a.g.e., XII, 78.
(2) Ebu's-Suud, a.g.e., VII, 281.
(3) Alûsî, a.g.e., XXIV, 78-79.
(4) Buharî, Tevhid, 17; Müslim, İman, 274, Fiten, 100.

Buna sebep olarak da Meryem'in nişanlısı dedikleri Yusuf'un Hz. Davud neslinden olduğunu söylemektedirler. İsa'nın doğumu, Meryem'le Yusuf'un biraraya gelmelerinden önce Rûhu'l-Kudüs'ten oldu diye açıklanmış iken, Yusuf babası imiş gibi onun vasıtası ile Hz. Davud'e nisbet edilmesi bir çelişki teşkil eder. Fakat Matta İncili her nedense bu çelişki ile birlikte Hz. İsa'ya Mesih b. Davud demekte ısrar etmiştir. Aynı zamanda Hz. İsa'yı tanımadıkları malum olan yahudiler de ahir zamanda çıkacak Deccal'e bu ismi vermişler, bu açıdan aralarında bir kaynaktan çıkmış olması düşünülen garip bir bakış açısı benzerliği meydana gelmiştir. Biz bundan şunu anlamış oluyoruz ki Mesih-i Deccal, yalancı Mesih demektir. Gelen haberlere göre Deccal, yalancı, insanları aldatmakta hünerli bir sahtekardır ki, kâfirliği, sahtekarlığı yüzünden belli olduğu halde birtakım harikalar göstererek ilâhlık iddia edecek ve en büyük fitne olması da bundan olacaktır. Bilginler demiştir ki: Yüce Allah peygamberlik iddia eden bir yalancıya onu tasdik ihtimali bulunan bir mucize vermez, çünkü bu, şüpheye düşürme olur, Allah'ın âyetleri ile mücadeleye "sultan" (delil) verilmiş olur. Fakat ilâhlık iddia eden bir yalancıya imtihan için her türlü harikayı verebilir. Çünkü kendisi hâdis olan (sonradan olan) yaratığın Allah olmadığına aklî delil daima var olduğu için, onun yalancılığı haddi zatında ortadadır. Ondan dolayı Allah'ın âyetleri ile mücadeleye herhangi bir "sultan" (delil) verilmiş olmaz. Deccal'in bu şekilde yalancı bir Mesih olması, onun Hıristiyanlık taklidi altında ortaya çıkacağını anlatır. Gerçek Mesih olan İsa'ya ve peygamberlerin sonuncusuna kibir ve kıskançlıkla inkâra dalarak bütün ümitlerini yalancı Mesih olan Deccal'a bağlamaları ne acaib bir bedbahtlık, ne acı bir mahrumiyettir. Bu son senelerde yahudilere Filistin'de bir hükümet yapıvermek isteyen İngiltere acaba onlara gözledikleri yalancı Mesih rolünü oynayıverecek midir? Fakat yüce Allah, buyuruyor ki, مَا هُمْ بِبَالِغِيهِ *"Onlar ona yetişecek değillerdir."* (Mümin, 40/56), فَاسْتَعِذْ بِاللّٰهِ **Onun için sen hemen Allah'a sığın.** Öyle kibirden ve kibirli kıskançlardan veya Deccal'ın şerrinden Allah'a sığın. اِنَّهُ هُوَ السَّم۪يعُ الْبَص۪يرُ **Çünkü işitecek O'dur, görecek O.** Yani senin ve onların bütün dediklerinizi işiten ve işitecek olan ve bütün yaptıklarınızı gören ve görecek olan ancak O'dur. Bu bir taraftan vaad, bir taraftan tehdittir. لَخَلْقُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ اَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ **Elbette göklerin ve yeryüzünün yaratılması o insanların yaratılmasından daha büyüktür.** Bu âyetin terkibinde birkaç mânâ vardır. Bir kere, insanların Allah'a ve Allah'ın âyetlerine karşı kibirli olması ve mücadelesinin haddini bilmemek olduğunu hatırlatmaktadır. Yani o kibredenlerin kibir, ne haddinedir ki, göklerin ve yerin yaratılışı onların yaratılışından daha büyük, daha azametlidir. Öyle ki

insan onların içinde bir zerrecik gibi kalır, hatta insan yeryüzünün üzerinde bir mikrop, yer küre bütün alemin içinde bir zerre mesabesindedir. O halde insanın yere göğe karşı bile büyüklenmek haddi değilken, onları yaratan Yaratıcıya karşı kibir taslamaya kalkması ne büyük cehalettir. İkincisi, yeniden dirilmeye ve yeniden ruh verilmesine işaretle bir tehdit olmak üzere şöyle demektir: İlkin gökleri ve yerküreyi yaratmak, yoktan var etmek insanları tekrar yaratmaktan daha büyük bir iştir; o gökleri ve yeri hiç yok iken yaratan, ölen insanlara tekrar hayat verip de yaratamaz mı? Yeniden hayat verme ilk yaratmadan elbette kolaydır. Zemahşeri bu mânâyı tercih etmiştir. Üçüncüsü Nakkaş gibi bazı tefsir bilginlerinin verdiği mânâya göre "Halkunnas" deyimini Arapça dilbilgisi kurallarına göre öznesine (failine) muzaf olarak; gökleri ve yeri yaratmak insanların yaptığı şeylerden elbette büyüktür, demek olur. Bundan çıkan, gökler ve yerküre ile insanları mukayese değil, Allah'ın yaratması ile insanların yapmasını mukayesedir, bu mukayesenin sebebi de mücadele edenlerin sanatlarına güvenerek kibirleridir. Yani insanlara nisbet olunan keşifler, sanatlar iddialarınca icatlar, yaratışlar, her ne olursa olsun hiçbir zaman Allah'ın yaratışına benzeyemez. Göklerin, yerin yaratılışı gibi olamaz. Dolayısıyla mücadele edenlerin deccallerin gösterecekleri harikalar insanları aldatmamalıdır. وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ **Fakat insanların çoğu bilmez** de aldanırlar, kendilerini veya eserlerini göklerden ve yerden büyükmüş gibi varsayar gururlanırlar. Veya insanların yaptığını Allah'ın yaptığından büyük zannederler, kibirlenirler. Mesela Allah bir kulak yaratmıştır insan onunla uzak yakın mesafeden ses işitir, sonra insanlar bir de radyo keşfetmişlerdir. Fakat ilmi olmayan insanların birçoğu radyoyu insanın yaratması ve kulaktan daha önemli bir sanat zanneder. Düşünmez ki kulak olmayınca radyo hiçtir. Ve bilmez ki gerçekte radyo da Allah'ın yaratmasıdır. Muhyiddin-i Arabî, "Fütühat-ı Mekkî"sinde der ki: Bu, لَخَلْقُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ اَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ النَّاسِ *"Elbette göklerin ve yeryüzünün yaratılması o insanların yaratılmasından daha büyüktür."* (Mümin, 40/57) âyetinde "büyüklüğü" cisim ve sayı büyüklüğü sanma, çünkü o göz ve basireti olan herkes için bellidir. O büyüklük yüce Allah'ın onlarda icra eylediği bir mânâdan dolayıdır ki o insanda yoktur. اِنَّا عَرَضْنَا الْاَمَانَةَ *"Biz emaneti göklere, yere ve dağlara arz ve teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten çekindiler."* (Ahzab, 33/72) âyeti ondandır. Onların yüz çevirmesini ve çekinmesini cahilliklerinden sanma, aksine emaneti üstlenmek cahilliktendir. Onun için yüce Allah, ظَلُومًا جَهُولًا *"Çünkü o çok zulümkar ve çok cahildir."* (Ahzab, 33/72) diye insanı nitelemiştir. Demek ki gökler, yerküre ve dağlar, emanetin değerini ve onu üstlenenin tehkilede olduğunu, çünkü onu asıl

sahibine vermeye kesin bilgisi bulunmadığını bilmişler ve Allah'ın teklif ile maksadının aklı teraziye vurmak olduğunu anlamışlardı. Demek ki yeryüzünün, dağların, gökyüzünün aklı insanın aklından çok idi. Onlar kendilerini Allah'ın üzerlerine vacip kılmadığı şeye sokmadılar, çünkü o bir teklif idi, bir emir değildi ki, Allah'ın emrine ta'zim, saygı gereğine göre ister istemez uymak gereksin. Halbuki اِئْتِيَا طَوْعًا اَوْ كَرْهًا *"İkiniz de ister istemez gelin."* (Fussilet, 41/11) Yani size bırakılacak şeyleri ister istemez kabule amade, hazır olun dediği zaman, اَتَيْنَا طَائِعِينَ *"İsteye isteye geldik"* (Fussilet, 41/11) dediler. Hakk'ın kendilerine yapmak istediği her şeyi kabule hazır olduklarını söylediler.

Şeyh Muhyiddin-i Arabî'nin bu sözü insanı büyük bir nüsha ve toplayıcı bir nüsha sayan sözlerine aykırı görünür. Çünkü göklerin ve yerkürenin cismanî yönden bilinen büyüklüğünden başka aklî yönden de büyüklükleri tesbit edilince insan için hiç büyüklük yönü kalmamış demektir, bunu وَسَخَّرَ لَكُمْ مَا فِى السَّمٰوَاتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ جَمِيعًا مِنْهُ *"O göklerde ne var, yerde ne varsa hepsini kendi yanından sizin hizmetinize verdi."* (Câsiye, 45/13) âyeti ile bağdaştırmak lazım gelir ki, birinde maddiyat, birinde maneviyat yönü açıktır. Bununla birlikte Şeyh'in bu ifadesi bize fizyolojik açıdan bir karşılaştırma hatırlatmaktadır, garîzî, yani fizyoloji açısından bakıldığı zaman da gökler ve yerküre, Hakk'ın emrine aykırı hiçbir şey yapmaz. Teklif ile seçmeli emanet görevini kabul etmemiş, fakat emir ile verilen emaneti hakkı ile saklar. Halbuki insan hem hata eder, hem isyan eder emanetlerine zulüm de eder, yanılır da; bunun için gökler ve yerküre Hakk'ın emrine itaat açısından insandan büyüktür, demek ki kibirlenenler cahilliklerinden kibirlenirler. وَمَا يَسْتَوِى الْاَعْمٰى وَالْبَصِيرُ **Kör de gören ile bir olmaz,** yani başında ve sonunda Hakk'ı tanımaz olan kör kalpli ile Hakk'ı bilen ilim sahibi ve basiret sahibi eşit olmaz. İlmi olup da gereğiyle amel etmeyenler, görüp de görmezlikten gelenler de görmez hükmündedir. Onun için misalden gerçeğe geçilerek buyuruluyor ki: وَالَّذِينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَلَا الْمُسِٓيءُ **İman edip salih ameller işleyenlerle de kötülük yapan.** Bunlar da eşit olmaz. O halde insan, "ahsen-i takvim" (en güzel yaratılış) de olur, vücud açısından küçüklüğe karşılık وَسَخَّرَ لَكُمْ مَا فِى السَّمٰوَاتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ جَمِيعًا مِنْهُ *"O göklerde ne var, yerde ne varsa hepsini kendi yanından size ram etti, emrinize verdi."*(Casiye, 45/13) âyetinin mânâsınca hepsini toplayıcı olur. قَلِيلًا مَا تَتَذَكَّرُونَ **Siz pek az düşünüyorsunuz.** Ey insanlar veya ey mücadele edenler اِنَّ السَّاعَةَ لَاٰتِيَةٌ **herhalde o saat,** o ceza saati olan kıyamet, **muhakkak gelecek.** لَا رَيْبَ فِيهَا **Onda şüphe yok,** şüpheye yer yok. وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ **Fakat insanların çoğunluğu iman etmezler,** وَقَالَ رَبُّكُمُ ادْعُونِى اَسْتَجِبْ لَكُمْ **halbuki Rabbiniz buyurdu ki; yalvarın bana ki size karşılık vereyim.** Hem dua,

hem ibadet zikredilmiş olduğu için, ya duanın ibadet ile yahut da ibadetin dua ile tefsir edilmesi gerektiği için, tefsir bilginleri iki şekilde açıklamışlardır. Birincisi, Kur'ân'ın birçok yerlerinde olduğu üzere dua, ibadet mânâsına olarak; bana ibadet ve kulluk edin ki size sevap ve mükafat vereyim demek olur. İbnü Abbas, Dahhak ve Mücahid'den rivayet edilen bu tefsire göre "isteme" dil ile değil, bunun yanında "fiilen talep" şart edilmiş demektir. Bu şekilde şu açıklama bu mânâya uygun olur: اِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِى **Çünkü ibadet etmekten yüz çevirenler,** yani kibirlerinden bana ibadet etmek istemeyenler, سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ **muhakkak yarın hor ve hakir olarak cehenneme gireceklerdir.** İkincisi, اُدْعُونِى اَسْتَجِبْ لَكُمْ ***"Yalvarın bana ki size karşılık vereyim."*** demek, isteyin benden vereyim size demektir ki, Süddi'den rivayet olunan ve ilk bakışta anlaşılan da budur. Fakat buna göre de ibadetin dua ile tefsir edilmesi gerekir. Bunu böyle iki şekilli olarak ifade etmedeki incelik, ibadetin duayı, duanın da ibadeti gerektirdiğini ifade içindir; bir taraftan dua ibadetin iliği mesabesinde olduğu gibi, ibadet de duanın kabulünün şartlarındandır.

Bu dua emri çok önemli ve dikkate değerdir. Burada önce insanın cüz'î iradesinin bir ifadesi ile cebr'in reddi vardır. Gerek ibadet mânâsına olsun, gerek sadece dua, ikisinde de istemek emredilmiş ve Allah'ın karşılık vermesi için kulun istemesi şart kılınmıştır. Hem öyle şart kılınmıştır ki şartın yokluğundan, şarta bağlanan şeyin yokluğu gerekeceğinden terkine سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ *"cehenneme girecekler"* diye tehdit getirilmiştir. Şu halde emir vücub içindir ki, her duanın kabul edilip edilmemesi konusuna gelince, بَلْ اِيَّاهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُونَ اِلَيْهِ اِنْ شَاۤءَ *"Hayır ancak O'nu, çağırırsınız, O da kendisine çağırdığınız herhangi bir şeyi dilerse açar."* (En'am, 6/41) âyetinden anlaşıldığına göre, dileme ile kayıtlıdır. Yani buradan anlaşılan kazıyye-i şartıyye (şart önermesi) külliye (tümel) değil, mühmeledir. اِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ *"Güzel kelimeler ancak O'na yükselir, onu da iyi amel yükseltir."* (Fâtır, 35/10) âyetin mânâsınca bazı kabul şartları ile de şartlıdır. Onun için burada ibadet ile birlikte zikredilmiştir. Keşşaf'ta Ka'b'dan şöyle nakledilir: "Yüce Allah bu ümmete üç özellik vermiştir ki onları geçmişte kendi katından göndermiş olduğu peygamberlerden başkasına vermemiştir. Her peygambere "Sen benim halk üzerine şahidimsin" demişti, bu ümmete de لِتَكُونُوا شُهَدَاۤءَ عَلَى النَّاسِ *"İnsanlara karşı şahitler olasınız."* (Bakara, 2/143) buyurdu. مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ *"Peygamberin üstüne Allah'ın farz ettiği herhangi bir şeyde hiçbir vebal yoktur."* (Ahzab, 33/38) âyetinin mânâsınca "sana meşakkat yok" demişti, bu ümmete de: مَا يُرِيدُ اللّٰهُ لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ *"Allah sizin üzerinize bir güçlük yapmayı dilemez."* (Maide, 5/6) buyurdu. اُدْعُونِى اَسْتَجِبْ لَكَ

"Bana dua et, sana karşılık vereyim" demişti. Bu ümmete de اُدْعُونِي اَسْتَجِبْ لَكُمْ *"Bana yalvarın ki size karşılık vereyim."* (Mümin, 40/60) buyurdu."[1]

اُدْعُونِي اَسْتَجِبْ لَكُمْ *"Bana yalvarın size karşılık vereyim"* şöyle demek de olur: Çağırın bana ki size cevap vereyim. Bu şöyle demek olur: Benden beni talep edin size icabet ederim, beni bulursunuz, beni bulan da her şeyi bulmuş olur. Çünkü اِنَّمَا اَمْرُهُ اِذَا اَرَادَ شَيْئًا اَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ *"O'nun emri bir şeyi dilediği zaman ona ancak 'Ol' demesinden ibarettir. O da oluverir."* (Yâsin, 36/82) denilmiştir ki işte hiç reddolunmayan dua budur. Nitekim bazı haberlerde مَنْ طَلَبَنِي وَجَدَنِي *"Beni talep eden, beni bulur"* diye varid olmuştur. Bana ibadetten, yani bana dua ile beni talepden kibirlenenler benden uzak kalarak mahrumiyet cehenneminde zelil ve hakir olacaklardır.

اَللّٰهُ الَّذ۪ي جَعَلَ لَكُمُ الَّيْلَ لِتَسْكُنُوا ف۪يهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا اِنَّ اللّٰهَ
لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ (٦١)
ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ فَاَنّٰى تُؤْفَكُونَ (٦٢)
كَذٰلِكَ يُؤْفَكُ الَّذ۪ينَ كَانُوا بِاٰيَاتِ اللّٰهِ يَجْحَدُونَ (٦٣) اَللّٰهُ الَّذ۪ي
جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ قَرَارًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَصَوَّرَكُمْ فَاَحْسَنَ
صُوَرَكُمْ وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ فَتَبَارَكَ اللّٰهُ رَبُّ
الْعَالَم۪ينَ (٦٤) هُوَ الْحَيُّ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ فَادْعُوهُ مُخْلِص۪ينَ لَهُ الدّ۪ينَ
اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَم۪ينَ (٦٥) قُلْ اِنّ۪ي نُه۪يتُ اَنْ اَعْبُدَ الَّذ۪ينَ
تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ لَمَّا جَاءَنِيَ الْبَيِّنَاتُ مِنْ رَبّ۪ي وَاُمِرْتُ اَنْ اُسْلِمَ

لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٦﴾ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ
مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ يُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوا أَشُدَّكُمْ ثُمَّ لِتَكُونُوا شُيُوخًا
وَمِنْكُمْ مَنْ يُتَوَفَّى مِنْ قَبْلُ وَلِتَبْلُغُوا أَجَلًا مُسَمًّى وَلَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ
﴿٦٧﴾ هُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ فَإِذَا قَضَى أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ
كُنْ فَيَكُونُ ﴿٦٨﴾

Meâl-i Şerifi

61- İçinde dinlenesiniz diye geceyi, göz açıcı bir aydınlık olarak da gündüzü sizin için yaratan Allah'tır. Gerçekten Allah insanlara karşı bir lütuf sahibidir. Fakat insanların çoğu şükretmezler.

62- İşte Rabbiniz, her şeyin yaratıcısı olan o Allah'tır. O'ndan başka ilâh yoktur. O halde (haktan) nasıl çevrilirsiniz?

63- İşte Allah'ın âyetlerini inkâr edenler böyle çevriliyorlar.

64- Allah, O'dur ki sizin için yeri bir karargâh, göğü de bir bina yapmıştır. Size şekil vermiş, sonra şekillerinizi güzelleştirmiştir. Hoş nimetlerden size rızık vermiştir. İşte Rabbiniz o Allah'tır. Âlemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir!

65- Daimî bir hayat sahibi ancak O'dur. O'ndan başka ilâh yoktur. Onun için dini halis kılarak O'na, hep O'na yalvarın. Hamd, âlemlerln Rabbi olan Allah'a mahsustur.

66- De ki: "Bana Rabbimden apaçık deliller geldiği zaman, ben o slzln Allah'ı bırakıp taptıklarınıza ibadet etmekten kesinlikle men edlldlm ve bana âlemlerin Rabbine teslim olmam emredildi."

67- "Sizi (önce) bir topraktan, sonra bir damla sudan, sonra blr aleka (embriyo)dan yaratan, sonra sizi bir bebek olarak çıkaran, sonra güçlü kuvvetli bir çağa erişmeniz, sonra da ihtiyarlar olmanız için yaşatıp büyüten O'dur. İçinizden kimi de daha önce vefat ettiriliyor. (Bunları Allah) belirli bir süreye ulaşasınız ve aklınızı kullanasınız dlye (böyle yapıyor)."

68- O, hem yaşatır, hem öldürür. O, bir şey yapmak isteyince ona sadece "ol!" der, o şey de hemen oluverir.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ أَنَّى
يُصْرَفُونَ ﴿٦٩﴾ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِالْكِتَابِ وَبِمَا أَرْسَلْنَا بِهِ رُسُلَنَا فَسَوْفَ
يَعْلَمُونَ ﴿٧٠﴾ إِذِ الْأَغْلَالُ فِي أَعْنَاقِهِمْ وَالسَّلَاسِلُ يُسْحَبُونَ ﴿٧١﴾
فِي الْحَمِيمِ ثُمَّ فِي النَّارِ يُسْجَرُونَ ﴿٧٢﴾ ثُمَّ قِيلَ لَهُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ
تُشْرِكُونَ ﴿٧٣﴾ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا بَلْ لَمْ نَكُنْ نَدْعُو
مِنْ قَبْلُ شَيْئًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ الْكَافِرِينَ ﴿٧٤﴾ ذَلِكُمْ بِمَا كُنْتُمْ
تَفْرَحُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَمْرَحُونَ ﴿٧٥﴾ ادْخُلُوا أَبْوَابَ
جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٧٦﴾ فَاصْبِرْ
إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَإِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ
فَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٧٧﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ مِنْهُمْ
مَنْ قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَنْ لَمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ وَمَا كَانَ
لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ فَإِذَا جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ قُضِيَ بِالْحَقِّ
وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٧٨﴾

Meâl-i Şerifi

69- Bakmaz mısın şimdi Allah'ın âyetleri hakkında mücadeleye kalkanlara! (Haktan) nasıl döndürülüyorlar?

70- Kitaba ve Resullerimizi gönderdiğimiz şeylere yalan diyenler, artık ilerde bilecekler.

71- O zaman boyunlarında halkalar ve zincirler olduğu halde sürükleneceklerdir.

72- Kaynar suda, sonra da ateşte kaynatılacaklardır.

73- Sonra da onlara: "Nerede o ortak koştuklarınız?" denilecek.

74- O Allah'tan başkaları (nerede denilecek). Onlar da diyecekler ki: "Hepsi bizden uzaklaşıp gittiler. Daha doğrusu biz bundan önce hiçbir şeye ibadet etmiyormuşuz." İşte Allah, o kâfirleri böyle şaşırtır.

75- Bunun sebebi şudur: Çünkü siz yeryüzünde haksız yere seviniyor ve güveniyordunuz.

76- İçlerinde ebedî olarak kalmak üzere cehennemin kapılarından girin. Bak ne kötü o kibirlenenlerin yeri?

77- Ey Muhammed! Sen sabret, şüphesiz Allah'ın vaadi haktır, mutlaka gerçekleşecektir. Onlara yaptığımız tehdidin bir kısmını sana göstersek de veya seni vefat ettirsek de onlar mutlaka döndürülüp bize getirileceklerdir.

78- Andolsun ki biz senin önünden nice peygamberler göndermişizdir. Onlardan kimini sana anlatmışız, kimini de anlatmamışızdır. Hiçbir peygamber, Allah'ın izni olmaksızın bir mucize getiremez. Allah'ın emri gelince de hak yerine getirilir. Batıl bir dava peşinde koşanlar, işte bu noktada hüsrana uğrarlar.

اَللّٰهُ الَّذ۪ي جَعَلَ لَكُمُ الْاَنْعَامَ
لِتَرْكَبُوا مِنْهَا وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٧٩﴾ وَلَكُمْ ف۪يهَا مَنَافِعُ وَلِتَبْلُغُوا
عَلَيْهَا حَاجَةً ف۪ي صُدُورِكُمْ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٨٠﴾
وَيُر۪يكُمْ اٰيَاتِه۪ فَاَيَّ اٰيَاتِ اللّٰهِ تُنْكِرُونَ ﴿٨١﴾ اَفَلَمْ يَس۪يرُوا فِي

الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذ۪ينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُٓوا اَكْثَرَ
مِنْهُمْ وَاَشَدَّ قُوَّةً وَاٰثَارًا فِي الْاَرْضِ فَمَٓا اَغْنٰى عَنْهُمْ مَا كَانُوا
يَكْسِبُونَ ﴿٨٢﴾ فَلَمَّا جَٓاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا
عِنْدَهُمْ مِنَ الْعِلْمِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِه۪ يَسْتَهْزِؤُ۫نَ ﴿٨٣﴾ فَلَمَّا
رَاَوْا بَأْسَنَا قَالُٓوا اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَحْدَهُ وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِه۪ مُشْرِك۪ينَ
﴿٨٤﴾ فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُهُمْ ا۪يمَانُهُمْ لَمَّا رَاَوْا بَأْسَنَا سُنَّتَ اللّٰهِ الَّت۪ي
قَدْ خَلَتْ ف۪ي عِبَادِه۪ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ ﴿٨٥﴾

Meâl-i Şerifi

79- Kimine binesiniz, kimini de yiyesiniz diye sizin için o yumuşak başlı hayvanları yaratan Allah'tır.

80- Sizin için onlarda daha nice menfaatler vardır. Onların üzerinde gönüllerinizdeki bir arzuya erersiniz. Hem onlar üzerinde, hem de gemiler üzerinde taşınırsınız.

81- Allah size âyetlerini gösteriyor. Şimdi Allah'ın âyetlerinin hangisini inkâr edersiniz?

82- Daha yeryüzünde gezip de bir bakmazlar mı? Kendilerinden öncekilerin sonu nasıl olmuş? Onlar kendilerinden hem daha çok, hem de kuvvetçe ve yeryüzündeki eserlerinin sağlamlığı bakımından daha çetindiler. Öyle iken o kazandıkları şeyler, kendilerini kurtaramadı.

83- Çünkü onlara peygamberleri, delillerle geldikleri zaman, kendilerinde bulunan ilme güvendiler de o alay ettikleri şey onları kuşatıverdi.

84- O zaman hışmımızı gördüklerinde: "Allah'ın birliğine inandık ve O'na şirk koştuğumuz şeyleri inkâr ettik" dediler.

85- Ama hışmımızı gördükleri zamanki imanları kendilerine fayda verecek değildi. Allah'ın, kulları hakkındaki geçe gelen kanunu budur. İşte kâfirler bu noktada hüsrana düştüler.

اَللّٰهُ الَّذٖى جَعَلَ لَكُمُ الْاَنْعَامَ لِتَرْكَبُوا مِنْهَا *"Onlardan kimine binesiniz diye o yumuşak başlı hayvanları sizin için yaratan Allah'tır."* Bu beyan ve nimeti hatırlatma, özellikle yolculuğa teşvik için bir giriştir ki aşağıda 82. âyette اَفَلَمْ يَسٖيرُوا *"Yeryüzünde gezip de bir bakmazlar mı"* hatırlatması buna bir tefri olacaktır. فَلَمَّا جَٓاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُمْ مِنَ الْعِلْمِ **Peygamberleri kendilerine delillerle geldikleri zaman onlar ilim adına kendilerinde bulunana güvendiler.** Sanatlarına, felsefelerine güvenerek peygamberlerin mucizelerini, haber verdikleri açık âyetleri tanımamak istediler ki bunlar her zaman vardır.

Fussilet Sûresi

Mekke Döneminde İndi

Âyet Sayısı: 54

Fussilet Sûresi, Secde Sûresi, Hâ Mîm secde Sûresi, Mesabih Sûresi, Akvât Sûresi dahi denilen bu sûre de Mekkî'dir, yani Mekke döneminde inmiştir.

Âyetleri : Kûfî rivayetinde elli dört, Mekkî ve Medenî'de elli üç, Basrî ve Şamî'de elli iki sayılmıştır.

Kelimeleri : Yedi yüzdür.

Harfleri : Üç bin yüz ellidir.

Fasılası : م ، ن ، د ، ر ، ز ، ب ، ص ، ط ، ظ ، ض harfleridir.

Bu sûre, Mümin Sûresi'nin sonunda اَفَلَمْ يَسِيرُوا فِى الْاَرْضِ *"Daha yeryüzünde gezip de bir bakmazlar mı? Kendilerinden öncekilerin akıbeti nasıl olmuş?..."* (Mümin, 40/82) şeklinde sona eren ifadelerle kâfirlere karşı yapılan tehdidin bir çeşit ayrıntısı ile pekiştirilmesi gibidir. Beyhakî'nin Şuab-ı İman'da Halil b. Mürre'den tahricine göre Resulullah (s.a.v.) تبارك ile حٰمٓ سجدة yi okumadan uyumazdı.(1)

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

حٰمٓ ﴿١﴾ تَنْز۪يلٌ مِنَ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ ﴿٢﴾ كِتَابٌ فُصِّلَتْ اٰيَاتُهُ
قُرْاٰناً عَرَبِيّاً لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣﴾ بَش۪يراً وَنَذ۪يراً فَاَعْرَضَ اَكْثَرُهُمْ
فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٤﴾ وَقَالُوا قُلُوبُنَا ف۪ٓي اَكِنَّةٍ مِمَّا تَدْعُونَٓا اِلَيْهِ
وَف۪ٓي اٰذَانِنَا وَقْرٌ وَمِنْ بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ فَاعْمَلْ اِنَّنَا عَامِلُونَ
﴿٥﴾ قُلْ اِنَّمَٓا اَنَا۬ بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُوحٰٓى اِلَيَّ اَنَّمَٓا اِلٰهُكُمْ اِلٰهٌ وَاحِدٌ
فَاسْتَق۪يمُٓوا اِلَيْهِ وَاسْتَغْفِرُوهُ وَوَيْلٌ لِلْمُشْرِك۪ينَ ﴿٦﴾ اَلَّذ۪ينَ
لَا يُؤْتُونَ الزَّكٰوةَ وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿٧﴾ اِنَّ الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا
وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ اَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ﴿٨﴾

Meâl-i Şerifi

1- Hâ Mîm.

2- Bu Kur'ân Rahmân ve Rahîm olan Allah tarafından indirilmiştir.

3- Bu, Arapça bir Kur'an olarak, âyetleri bilen bir kavim için ayırt edilip açıklanmış bir kitaptır.

4- O, müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderilmiştir. Fakat insanların çoğu yüz çevirmişlerdir. Artık onlar gerçeği işitmezler.

5- Onlar: "Ey Muhammed! Senin bizi davet ettiğin şeye karşı kalplerimiz kapalıdır. Kulaklarımızda da bir ağırlık vardır. Seninle bizim aramızda anlaşmamıza engel bir de perde vardır. Sen istediğini yap, çünkü biz yapıyoruz" dediler.

6- Ey Muhammed! De ki: "Ben sadece sizin gibi bir insanım, ancak bana ilâhınızın bir tek ilâh olduğu vahyediliyor. Artık hep O'na yönelin ve

O'ndan bağışlanma dileyin. Vay O'na ortak koşanların haline!

7- Onlar, zekatı vermezler, ahireti de inkâr ederler.

8- Şüphesiz ki, iman edip, salih amel işleyenler için de bitmez tükenmez bir mükafat vardır.

فُصِّلَتْ اٰيَاتُهُ **Âyetleri "tafsîl olunmuş"** hem lafzı itibarıyla fâsılaları ve sûrelerinin başları ve sonları ayırt edilmiş, hem de mânâsı itibarıyla vaad ve tehdit, kıssalar ve ahkâm ve diğer kısımlara ayrılarak açıklanmış ve izah olunmuştur. (Hud Sûresi'nin başındaki كِتَابٌ اُحْكِمَتْ اٰيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ Hud, 11/1 âyetinin tefsirine bkz.) ... وَقَالُوا قُلُوبُنَا فٖى اَكِنَّةٍ *"Kalblerimiz örtüler içinde..."* Bunu söyleyenler Ebu Cehil ile yanında bulunan Kureyş'ten bir topluluktu. Hz. Ömer'den rivayet olunmuştur ki[1] Kureyş Resululallah'a doğru bakmışlardı. Resulullah onlara "Sizi İslâm'a gelip de Araplara efendilik etmekten alıkoyan nedir?" buyurdu. Dediler ki: "Ya Muhammed, biz senin söylediğini anlamıyoruz, işitmiyoruz, kalplerimizde gılîf var". Ebu Cehil de tuttu kendisiyle Resulullah'ın arasına bir perde çekip ya Muhammed dedi. قُلُوبُنَا فٖى اَكِنَّةٍ مِمَّا تَدْعُونَٓا اِلَيْهِ وَفٖى اٰذَانِنَا وَقْرٌ وَمِنْ بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ ***"Kalplerimiz senin bizi çağırdığın şeyden örtüler içinde, kulaklarımızda da bir ağırlık var ve seninle bizim aramızdan bir perde çekilmiştir" dedi.*** dedi. Fakat ertesi gün onlardan yetmiş kişi Resulullah'a gelip "Ya Muhammed bize İslâm'ı anlat" dediler, arzedip anlatınca İslâm'a girdiler. Resulullah gülümseyip اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ "Elhamdülillah, dün benim davetime karşı kalplerinizde gılîf, kabuk olduğunu, kulaklarınızda ağırlık bulunduğunu söylüyordunuz, bugün müslüman oldunuz" buyurdu. "Ya Resulallah, biz dün yalan söylemişiz, öyle olsa idi asla hidayet bulamazdık" dediler.[2]

قُلْ اَئِنَّكُمْ لَتَكْفُرُونَ

بِالَّذٖى خَلَقَ الْاَرْضَ فٖى يَوْمَيْنِ وَتَجْعَلُونَ لَهُٓ اَنْدَادًا ذٰلِكَ رَبُّ

الْعَالَمٖينَ ﴿٩﴾ وَجَعَلَ فٖيهَا رَوَاسِىَ مِنْ فَوْقِهَا وَبَارَكَ فٖيهَا وَقَدَّرَ

(1) Harem-i şerifin içinde olacak.

(2) Süyûtî, a.g.e., VII, 312.

فِيهَٓا اَقْوَاتَهَا فٖٓي اَرْبَعَةِ اَيَّامٍۜ سَوَٓاءً لِلسَّٓائِلٖينَ ﴿١٠﴾ ثُمَّ اسْتَوٰٓى
اِلَى السَّمَٓاءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ لَهَا وَلِلْاَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا اَوْ كَرْهًاۜ
قَالَتَٓا اَتَيْنَا طَٓائِعٖينَ ﴿١١﴾ فَقَضٰيهُنَّ سَبْعَ سَمٰوَاتٍ فٖي يَوْمَيْنِ
وَاَوْحٰى فٖي كُلِّ سَمَٓاءٍ اَمْرَهَاۜ وَزَيَّنَّا السَّمَٓاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابٖيحَۗ
وَحِفْظًاۜ ذٰلِكَ تَقْدٖيرُ الْعَزٖيزِ الْعَلٖيمِ ﴿١٢﴾ فَاِنْ اَعْرَضُوا فَقُلْ اَنْذَرْتُكُمْ
صَاعِقَةً مِثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَثَمُودَۜ ﴿١٣﴾ اِذْ جَٓاءَتْهُمُ الرُّسُلُ
مِنْ بَيْنِ اَيْدٖيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ اَلَّا تَعْبُدُٓوا اِلَّا اللّٰهَۜ قَالُوا لَوْ شَٓاءَ
رَبُّنَا لَاَنْزَلَ مَلٰٓئِكَةً فَاِنَّا بِمَٓا اُرْسِلْتُمْ بِهٖ كَافِرُونَ ﴿١٤﴾
فَاَمَّا عَادٌ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوا مَنْ اَشَدُّ مِنَّا
قُوَّةًۜ اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ الَّذٖي خَلَقَهُمْ هُوَ اَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةًۜ وَكَانُوا
بِاٰيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿١٥﴾ فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رٖيحًا صَرْصَرًا فٖٓي اَيَّامٍ
نَحِسَاتٍ لِنُذٖيقَهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَاۜ وَلَعَذَابُ
الْاٰخِرَةِ اَخْزٰى وَهُمْ لَا يُنْصَرُونَ ﴿١٦﴾ وَاَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْنَاهُمْ
فَاسْتَحَبُّوا الْعَمٰى عَلَى الْهُدٰى فَاَخَذَتْهُمْ صَاعِقَةُ الْعَذَابِ الْهُونِ
بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَۚ ﴿١٧﴾ وَنَجَّيْنَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿١٨﴾

Meâl-i Şerifi

9- De ki: "Siz yeri iki günde yaratanı gerçekten inkâr edip duracak mısınız? Bir de O'na eşler koşuyorsunuz ha? O bütün âlemlerin Rabbidir."

10- O, yerin üstünde sabit dağlar yarattı. Orada bereketler meydana getirdi. Orada araştırıp soranlar için rızıkları tam dört günde belli bir seviyede takdir edip, düzene koydu.

11- Sonra duman halinde bulunan göğe yöneldi. Ona ve yerküreye: "İsteyerek veya istemeyerek buyruğuma gelin." dedi. Her ikisi de: "İsteyerek geldik" dediler.

12- Böylece Allah onları iki günde yedi gök olmak üzere yerine koydu. Her göğe kendi işini bildirdi. Biz en yakın göğü kandillerle süsledik ve koruduk. İşte bu çok güçlü ve her şeyi bilen Allah'ın takdiridir.

13- Eğer onlar, yine yüz çevirirlerse de ki: "Ben sizi Âd ve Semud'un başına gelen yıldırıma benzer bir yıldırıma karşı uyardım."

14- Onlara Allah'tan başkasına kulluk etmeyin diye önlerinden ve arkalarından peygamberler geldiği zaman: "Eğer Rabbimiz dileseydi mutlaka melekler indirirdi. Biz sizin tebliğ için gönderildiğiniz şeylere inanmayız." dediler.

15- Âd kavmine gelince onlar yeryüzünde büyüklük tasladılar ve: "Bizden daha kuvvetli kim vardır?" dediler. Onlar kendilerini yaratan Allah'ın kendilerinden daha kuvvetli olduğunu görmediler mi? Onlar bizim âyetlerimizi bile bile inkâr ediyorlardı.

16- Bu yüzden biz de onlara dünya hayatında rezillik azabını tattırmak için o uğursuz günlerde dondurucu bir kasırga gönderdik. Ahiret azabı ise elbette daha çok rezil edicidir. Onlara yardım da edilmeyecektir.

17- Semûd kavmine gelince, biz onlara doğru yolu gösterdik. Fakat onlar körlüğü doğru yola tercih ettiler. Bunun üzerine kazandıkları kötülük yüzünden alçaltıcı azabın yıldırımı onları çarpıverdi.

18- Biz iman edenleri ve kötülükten sakınanları ise kurtardık.

خَلَقَ الْاَرْضَ فِى يَوْمَيْنِ Bu فِى يَوْمَيْنِ kaydında iki ihtimal vardır. Birisi خَلَقَ "Yarattı" fiiline bağlı olarak mef'ulün fîh olmak, ikincisi zarf-ı müstekar olarak "arz" kelimesinden "Hal-i mukaddere" olmaktır. Birinci cümle analizine göre mânâ, **yeryüzünü iki günde yarattı** demek olur. Yeryüzü yaratılırken henüz bildiğimiz "gün" bulunmayacağından "yevm" (gün) mutlak zaman, mânâsına, yani iki nöbette demek olur ki Allah en iyisini bilir. Birisi اَوَلَمْ يَرَ الَّذِينَ كَفَرُوٓا اَنَّ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا *"Göklerle yer bitişik halde iken, bizim onları birbi-*

rinden yarıp ayırdığımızı... görmediler mi?" (Enbiya, 21/30) ifadesi gereğince, yeryüzünün gökten, ayrıldığı gün, birisi de هُوَ الَّذِى مَدَّ الْاَرْضَ *"O yeri uzatıp döşeyendir."* (Ra'd, 13/3) buyurulduğu üzere, yeryüzünün "medd" olunduğu, yani yerkürenin kabuğunun kaymak halinde döşenmeye başladığı gündür. İkinci tahlile göre, mânâ yerküreyi iki günde olmak üzere yarattı demek olur. Bu şekilde yerkürenin kaç günde yaratıldığı söylenmiş olmayarak yaratıldıktan sonra iki gün içinde bulunması hali anlatılmış olur ki, bu da bir seneyi ikiye bölen iki gün dönümü nöbetidir. Çünkü yeryüzü bu iki zaman içinde deveran etmek, dönmek üzere yaratılmıştır. وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِىَ مِنْ فَوْقِهَا **Hem onda üstünden baskılar yaptı;** dağlar, yeryüzünün kabuğunu tabanına çiviler gibi kazıklar. Bu "vav", istinafiyedir, خَلَقَ fiiline atıf değildir, çünkü fasıl vardır. وَبَارَكَ فِيهَا **Ve onda bereketler meydana getirdi.** Yeryüzünde hayır ve hayrata elverişli şeyler, sular madenler, doğma ve gelişme kuvvetleriyle bitkiler ve hayvanlar gibi feyz ve bereket kaynaklarını yetiştirdi. وَقَدَّرَ فِيهَا اَقْوَاتَهَا **Ve onda azıklarını da takdir buyurdu,** yani bitkilerin ve hayvanların yaşamak için muhtaç oldukları yağmur ve diğer hasılatı da miktar ve sayılarıyla tayin buyurup yeryüzünde biçimine koydu. فِى اَرْبَعَةِ اَيَّامٍ **Dört gün içinde,** yani bütün bunları dört gün içinde yaptı. Yahut dört gün içinde olarak yaptı. Önceki "iki"de içinde dahil olmak üzere, "dört" ki, bunda da gösterdiğimiz şekilde öbürleri gibi iki mânâ vardır. Birisi, madenlerin ve dağların yaratılması nöbeti, biri de bitkilerin ve hayvanların yaratılması nöbeti ki iki önceki ile dört olur. Birisi de فِيهَا dan hal olmasıdır ki, dört mevsimi göstermiş olur, bu şekilde önceki iki burada dahil olmuş bulunur. Benim aciz anlayışıma göre burada bu mânâ, öbüründen daha ön plânda, ifadenin akışına daha uygundur. Çünkü yeryüzünün bereketleri ve rızıkları her sene bu dört mevsim içinde yetişir. Sayısı ve miktarı ile biçimini bunlar içinde alır, bu sebepten dolayı فِى nin, بَارَكَ ve قَدَّرَ fiillerine bağlanması dahi aynı mânâyı ifade edebilir. Ve bu mânâca şu kayıt da açık olur. سَوَٓاءً لِلسَّٓائِلِينَ **Bütün araştıranlar için eşit olmak üzere** dört gün, çünkü her yerde rızık isteyenlerin hepsinin rızkı bu dört mevsim içinde yetişir, rızıklar eşit olmazsa da günler eşittir. Dört mevsim hepsi için dörttür. Burada سَوَٓاءً لِلسَّٓائِلِينَ ye müteallık (bağlı) olmaması ve meseleyi soranlar mânâsına olması da düşünülebilir.

Bu dört günü, önceki "iki"ye ekleyerek, toplamını "altı" olmak üzere tefsir etmeyi uygun görmüyorlar, çünkü bu şekilde gökyüzünün zikrolunacak iki günüyle günlerin toplamı sekize ulaşıyor. Oysa birçok âyetlerde خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ فِى سِتَّةِ اَيَّامٍ *"O gökleri ve yeri altı günde yarattı."* (A'raf, 7/54) buyurulmuş olmakla bu günler, o altı günün beyanı olduğuna göre o sayıyı aşmamak gerekir.

(Bu nokta için A'raf Sûresi'ndeki إِنَّ رَبَّكُمُ اللّٰهُ الَّذٖى خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ *"Şüphesiz ki Rabbiniz gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra (emri) Arş üzerinde hükümran olan Allah'tır."* (A'raf, 7/54) âyetine bkz.)

ثُمَّ اسْتَوٰى اِلَى السَّمَٓاءِ **Sonra "sema"ya (göğe) doğru doğruldu,** yani ilâhî inayetini, ilgisini dosdoğru göğe yöneltti. فَاسْتَوٰى Kelimesi اِلٰى ile kullanıldığı zaman "istikamet almak", "dosdoğru yönelmek" mânâsınadır ki, yüce Allah hakkında doğrudan doğruya "irade" ile tefsir olunur. Yani ilâhî inayetini, iradesini göğe doğru yöneltti. وَهِىَ دُخَانٌ **O bir duman halinde idi.** فَقَالَ لَهَا وَلِلْاَرْضِ **İrade buyurdu da ona ve yeryüzüne dedi ki** ائْتِيَا طَوْعًا **ikiniz de ister istemez gelin.** İkiniz birden emrime boyun eğin, huyunuza gerek uygun olsun, gerek olmasın, yahut ikiniz de vücuda gelin, yoktan var olun.

قَالَتَٓا اَتَيْنَا طَٓائِعٖينَ **Dediler ki ikimiz de isteyerek geldik.** Buradaki ثُمَّ yi, Râzî ve Kâdı Beydâvî gibi tefsir bilginlerinin bir kısmı "zamanî" değil, "rütbî terahî" (sonralık) ile anlamışlar, yani göğün yaratılışı, yeryüzünün yaratılışından önce olup, yalnız burada yeryüzünün yaratılmasını beyandan sonra açıklanmıştır. Bu şekilde ائْتِيَا demek, "vücuda gelin" (var olun) mânâsına gelen "tekvin"den ibarettir. "Dühan" (Buhar) da ilk maddenin yaratıldığı haldir. İlk önce, ilk madde yaratılmış ve onda henüz bir ışık olmadığı, karanlık bir halde bulunduğu veyahut madde tabiatı esas itibarıyla karanlık bulunduğu için "duhan" denilmiştir. Bu güzel bir mânâdır. Fakat وَهِىَ دُخَانٌ cümlesinin hal cümlesi olarak, اسْتَوٰٓى ya, bitişmesi ve ائْتِيَا emrinden önce olması gerekeceğine göre, bu tefsirin maddenin "kıdem"ini (ezelî oluşunu) ifade etmek gibi, bir kusur ve lekesi vardır. Buna karşılık çoğu tefsir bilginleri ise ثُمَّ nin "terahisi" (sonralığı)nin zamanî olduğu kanaatine varmışlar ve yeryüzünün ilk yaratılışı gökyüzünden önce olup, ancak وَالْاَرْضَ بَعْدَ ذٰلِكَ دَحٰيهَا *"Bundan sonra da yeri yayıp döşedi."* (Naziat, 79/30) âyetinin ifadesince döşenmesinin sonra olduğunu söylemişlerdir. Acizane ben de bunu cumhurun üslubu üzere anlamayı tercih ediyorum. Şu kadar ki gökten murad, وَاَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَٓاءِ مَٓاءً *"Biz gökten de su indirdik."* (Lokman, 31/10) âyetinde olduğu gibi, yeryüzünün yukarısı, hava tarafı demek olduğu kanaatine varıyorum. Bu şekilde ثُمَّ اسْتَوٰى *"Sonra göğe doğru doğruldu"* âyeti yukarıdaki خَلَقَ الْاَرْضَ ya atfedilmiş olarak şöyle demek olur: İlk kez yeryüzünü yarattıktan sonra doğrudan doğruya yukarısını yaratmayı irade buyurdu, bir duman olarak. Demek ki yeryüzü ilk yaratılışında ilkin gökten ayrıldığı sırada ateş halinde idi, sonra bu ateşten onun yukarısına doğru seması olarak duman halinde gazlar püskürüyordu. فَقَالَ لَهَا وَلِلْاَرْضِ Bu halde bu duman halindeki göğe ve yeryüzüne

اِئْتِيَا طَوْعًا اَوْ كَرْهًا "İkiniz de ister istemez gelin. Tabiatınıza uygun gelse de gelmese de ikiniz birlikte, birbirinize uyarak, bir nizam üzere hareket edin" dedi. Bütün gökyüzü içinde, yeryüzünün ve havasının birlikte hareket etmesini emreyledi. قَالَتَا اَتَيْنَا "İkimiz de isteyerek geldik" dediler. Bazıları bu emri ve isteyerek boyun eğmeyi şuurî mânâda anlamak istemişlerse de mutlak emre uyma ve boyun eğme mânâsına olması daha ağır basmaktadır. Yani verilen emirde, icra edilen tesirde her biri tabiatındakinin aksine bir fiil ve harekete dahi sevkedilseler, onlar onun kabulünü bir tabiat, bir huy edinmişlerdir. Onun için hareket ve hareketsizlik gibi çeşitli tabiatta tesirleri tabiî gibi kabul ederler. İlâhî emre karşı hiçbir muhalefetleri meydana gelmez. Onun için "atalet" kanunu denilen bu boyun eğme ve kabiliyet ile bütün gök cisimlerinin ve yeryüzü cisimlerinin olayları tabiî imiş gibi açıklanabilir. Burada eserden olmak üzere şöyle bir قيل (söz) de naklederler: Denilmiş ki gökler ve yeryüzü yaratılmadan arş su üzerinde idi, sudaki sıcaklıktan bir kaymak ve bir duman çıktı, kaymak suyun yüzünde kaldı, ondan kuraklığı yarattı ve ondan yeryüzünü meydana getirdi. Duman da yukarı yükseldi ondan da gökyüzünü yarattı. Fahrü'r-Râzî der ki: Bu hikaye Kur'ân'da yoktur. Yahudilerin Tevrat dediği kitabın başında vardır. Bir delil delalet ederse kabul olunabilir. Zemahşerî garip bir fıkra daha nakleder de kuraktan bir yeryüzü yaptı, sonra da onu ayırdı, iki yeryüzü yaptı der.(1) Ayrılan bu iki yeryüzü nedir? Ya yeryüzünden ayın ayrılması olacak, yahut da Amerika'nın ayrılması olacaktır.

Şimdi asıl, göklere geçilerek buyuruluyor ki فَقَضٰيهُنَّ سَبْعَ سَمٰوَاتٍ ف۪ي يَوْمَيْنِ **Kısacası onları iki günde sağlam yedi göğe tamamladı.** Bu iki günün birisi yeryüzünün de yaratılmasından önceki ilk maddenin yaratılması, birisi de cisimlerin teşekkülü günleridir ki A'raf Sûresi'nde beyan olunduğu üzere altı günden ikisini teşkil eder. Yahut birisi yerin yaratılmasından önce, birisi de yerin yaratılmasından sonradır. Çünkü Ay, Zühre (Venüs) ve Utarid (Merkür) gibi bazı gök cisimlerinin yaratılması, yeryüzünün yaratılmasından sonradır. Buna göre فَقَضٰيهُنَّ deki, فَ nın takip mânâsı da saklı kalmış olur. (Bakara Sûresi'nde فَسَوّٰيهُنَّ سَبْعَ سَمٰوَاتٍ *"Onları yedi gök halinde düzenledi."* Bakara, 2/29 âyetinin tefsirine bkz.) Benim acizane fikrime göre, bu iki gün, göklerden hâl-i mukaddere olmak üzere birisinin dünya, birisinin ahiret olması da muhtemeldir. Bunları böyle sağlam yaptı ve tamamladı. وَاَوْحٰى ف۪ي كُلِّ سَمَٓاءٍ اَمْرَهَا **Her gökte ona ait emri de vahyetti.** Her "sema"nın meleklerine orada cereyan edecek işlerin emrini de telkin

(1) Fahrü'r-Râzî, a.g.e., XXVII, 105.

buyurdu ki bu da "tamamlama" cümlesindendir. Bütün bunların bu yolda ortaya çıkmasından ve tamamlanmasından yüce Yaratıcının kudretinin delilleri tecelli edip ortaya çıktığı için bu noktada "gıyab"dan (üçüncü tekil şahıs) "tekellüm"e, (birinci şahsa) dönülüyor ki وَزَيَّنَّا السَّمَٓاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ **ve dünya göğünü mısbahlar, yani parlak kandillerle donattık, süsledik.** بِزِينَةٍ الْكَوَاكِبِ *"En yakın göğü bir zinetle, yıldızlarla süsledik."* (Saffât, 37/6) وَحِفْظًا. **Hem de korunmuş kıldık.** Şeytanlar yanaşamazlar. ذٰلِكَ تَقْد۪يرُ الْعَز۪يزِ الْعَل۪يمِ **İşte o, o azîz ve her şeyi bilen Allah'ın takdiridir.** Siz onu hep inkâr mı edip duracaksınız, de. فَاِنْ اَعْرَضُوا **Yine yüz çevirir aldırmazlarsa,** فَقُلْ **o zaman de ki** اَنْذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً **size bir yıldırım tehlikesi haber veriyorum.** Yani yıldırım gibi bir çarpışta helak edecek şiddetli bir azap مِثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَثَمُودَ *"Âd ve Semud'un uğradığı yıldırım gibi".* Delailü'n-Nübüvve'de Beyhakî ve İbnü Asâkir Cabir b. Abdullah'tan rivayet ederler. O demiştir ki: Ebu Cehil ile Kureyş'in ileri gelenlerinden bir topluluk şöyle dediler: "Muhammed'in işi bizi şüpheye düşürdü, sihir, kehanet, falbakıcılık ve şiiri bilen bir adam arasanız, onunla konuşsa da bize onun durumunu bir anlatsa." dediler. Bunun üzerine Utbe b. Rebia: "Ben vallahi şiiri, fal bakmayı, sihri dinlemişim, ona dair bir ilim edinmişimdir. Eğer öyle ise Muhammed bana gizli kalmaz." dedi ve vardı: "Ya Muhammed, sen mi daha hayırlısın, Haşim mi; sen mi hayırlısın, Abdulmuttalib mi?" dedi. Resulullah cevap vermedi. "Ya sen bizim ilâhlarımızı kötülüyor, atalarımızı sapık olarak gösteriyorsun, eğer başkanlık senin olsun istiyorsan bayraklarımızı sana dikelim ve eğer mal istiyorsan sana mallarımızdan senin ve arkandakilerin ihtiyaçlarını giderecek mal toplayalım ve eğer kadın ihtiyacın varsa Kureyş kızlarından beğeneceğin on tanesini seninle evlendirelim." dedi. Resulullah susuyor söylemiyordu. Utbe sözünü bitirdiği zaman, Resulullah (s.a.v.) بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ *"Bismillahirrahmanirrahim"* deyip, حٰمٓ تَنْز۪يلٌ مِنَ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ كِتَابٌ فُصِّلَتْ اٰيَاتُهُ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا diye okudu. فَاِنْ اَعْرَضُوا فَقُلْ اَنْذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَثَمُودَ *"Bunun üzerine yine başlarını çevirirlerse o zaman de ki: Size Ad ve Semud yıldırımı gibi bir yıldırım haber veriyorum."* âyetine gelince, Utbe hemen Resulullah (s.a.v.)ın mübarek ağızlarını tuttu "Rahime" yemin vererek vazgeçmesini rica etti.(1) Kureyş'e çıkmadı, birkaç gün görünmeyince Ebu Cehil "Ey Kureyş topluluğu!" dedi. "Utbe neden görünmüyor? Zannederim Muhammed'e saptı, galiba onun yemeği hoşuna gitti, bu mutlak ihtiyacından olmalı, kalkın gidelim bakalım" dedi. Vardılar. Ebu Cehil "Ey Utbe" dedi. "Sen Muhammed'e saptın o galiba hoşuna gitti, bir ihtiyacın varsa seni Muhammed'e muhtaç etmeyecek mal toplayabiliriz." Bunun üzerine Utbe kızdı ve bundan

(1) Alûsî, a.g.e., XII, 111.

sonra Muhammed'e ebediyyen bir şey söylemeyeceğine billahi diyerek yemin etti de dedi ki: "Bilirsiniz, ben Kureyş'in malca en zenginiyim, fakat ben ona vardım.." diye hikayeyi anlattı. "Bana" dedi, "bir şey ile cevap verdi ki: Vallahi o sihir değil, şiir de değil, fal bakıcılık da değildir" O, okudu: بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ * حٰمٓ تَنْزِيلٌ مِنَ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ كِتَابٌ فُصِّلَتْ اٰيَاتُهُ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا فَاِنْ اَعْرَضُوا فَقُلْ اَنْذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَثَمُودَ âyetine gelince, ben ağzını tuttum ve Rahîm'e yemin verdim, bunun üzerine kesti. Vallahi bilirsiniz ki Muhammed bir şey söylediği zaman yalan çıkmaz, onun için başınıza bir azap inmesinden korktum."(1)

مِنْ بَيْنِ اَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ **Önlerinden ve arkalarından,** yani her taraflarından geldiler ve her yönden her şekilde çalıştılar, uğraştılar yahut ilerisini gerisini, geçmişi geleceği anlattılar, korkuttular, uyarıda bulundular. رِيحًا صَرْصَرًا **"Sarsar" rüzgarı,** soğuğunun şiddetinden yakıp kavuran veya gürültüsü çok olan fırtına فِي اَيَّامٍ نَحِسَاتٍ **uğursuz günlerde,** müneccimler buradan bazı günlerin uğursuz olduğuna delil getirmişlerdir. Fakat kelam bilginleri demişlerdir ki günlerin "uğurluluk" ve "uğursuz"lukla nitelenmeleri zatî değil, izafîdir. Yani gün bir adama göre uğursuz, diğer bir adama göre de uğurlu olabilir. Elem gören bir adam için uğursuz, nimet gören bir adam için uğurlu olur. Denilir ki bu günler Şubat'ın sonundan "Berdü'l-acûz" (kocakarı soğuğu) denilen günleri idi. Şevval'in sonunda çarşambadan çarşambaya olduğu da rivayet edilmiştir.

وَيَوْمَ يُحْشَرُ اَعْدَٓاءُ اللّٰهِ اِلَى النَّارِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٩﴾ حَتّٰٓى اِذَا
مَا جَٓاؤُ۫هَا شَهِدَ عَلَيْهِمْ سَمْعُهُمْ وَاَبْصَارُهُمْ وَجُلُودُهُمْ بِمَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿٢٠﴾ وَقَالُوا لِجُلُودِهِمْ لِمَ شَهِدْتُمْ عَلَيْنَا قَالُٓوا اَنْطَقَنَا
اللّٰهُ الَّذٓى اَنْطَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ خَلَقَكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُونَ
﴿٢١﴾ وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَتِرُونَ اَنْ يَشْهَدَ عَلَيْكُمْ سَمْعُكُمْ وَلَٓا

(1) Buharî, Tevhid, 15, 35; Müslim, Tevbe, 1, Zikir, 2, 19; Tirmizî, Zühd, 51, Davûd, 121; İbn Mâce, Edeb, 58; Dârimî, Rikâk, 22; Ahmed b. Hanbel, II, 251, 315, 391, 413, 445, 480, 482, 516, 517, 524, 534, 539, III, 210, 277, 491, VI, 106.

أَبْصَارُكُمْ وَلَا جُلُودُكُمْ وَلَٰكِنْ ظَنَنْتُمْ أَنَّ اللَّهَ لَا يَعْلَمُ كَثِيرًا مِمَّا
تَعْمَلُونَ ﴿٢٢﴾ وَذَٰلِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذِي ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ أَرْدَاكُمْ
فَأَصْبَحْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٢٣﴾ فَإِنْ يَصْبِرُوا فَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ
وَإِنْ يَسْتَعْتِبُوا فَمَا هُمْ مِنَ الْمُعْتَبِينَ ﴿٢٤﴾ وَقَيَّضْنَا لَهُمْ قُرَنَاءَ
فَزَيَّنُوا لَهُمْ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي أُمَمٍ
قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا خَاسِرِينَ ﴿٢٥﴾

Meâl-i Şerifi

19- O gün Allah'ın düşmanları cehennem ateşine sürülmek üzere hep bir araya toplanırlar.

20- Nihayet oraya vardıkları zaman kulakları, gözleri ve derileri yaptıkları şeyler hakkında onların aleyhinde şahitlik ederler.

21- Onlar derilerine: "Niçin aleyhimize şahitlik ettiniz?" derler. Derileri de: "Bizi her şeyi konuşturan Allah konuşturdu, sizi ilk defa yaratan O'dur ve siz yine O'na döndürülüyorsunuz" derler.

22- Siz kulaklarınızın, gözlerinizin ve derilerinizin aleyhinizde şahitlik edeceğinden korkarak kötülükten sakınmıyordunuz. Fakat yaptıklarınızdan birçoğunu Allah'ın bilmeyeceğini zannediyordunuz.

23- İşte Rabbiniz hakkında beslediğiniz bu zannınız sizi helak etti de zarara uğrayanlardan oldunuz.

24- Şimdi eğer dayanabilirlerse onların yeri ateştir. Yok eğer hoşnutluğa dönmek isterlerse bile artık onlar hoşnut edileceklerden değildirler.

25- Biz onlara birtakım arkadaşlar musallat ettik de onlar kendilerine önlerinde ve arkalarında ne varsa hepsini güzel gösterdiler. Böylece kendilerinden önce gelip, geçmiş olan cin ve insan toplulukları hakkındaki, azab sözü onlar için de hak oldu. Doğrusu onların hepsi de kendilerine yazık etmişlerdir.

شَهِدَ عَلَيْهِمْ سَمْعُهُمْ وَاَبْصَارُهُمْ وَجُلُودُهُمْ **Kulakları, gözleri ve derileri aleyhlerine şahitlik ederler.** Kendilerinin duyu, idrak, kavrama ve ezberleme araçları olan organları ve âletleri şahitlik ederler ki değişikliklerin en dehşetli ve korkunç safhalarından biridir. Kâdı Beydâvî şöyle diyor: Allah'ın onları konuşturması ile veya üzerlerinde kazançlarını gösterecek birtakım eserler, izler ortaya çıkarmasıyla ki, bu şekilde lisan-ı hâl (durumlarının dili) ile söylemiş olurlar.[1] Fakat biraz sonra اَنْطَقَنَا اللّٰهُ الَّذٖى اَنْطَقَ كُلَّ شَىْءٍ *"Bizi her şeyi söyleten Allah şöyle söyletti"* diye açıkça ifade edilecektir. Hadiste yer almıştır ki "İnsanda ilk söyleyen fahz-i yüsra sol oyluktur, sonra organlar söyler."[2] Bunun üzerine kahrolası der, ben seni savunuyorum. وَذٰلِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذٖى ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ اَرْدٰيكُمْ **Ve işte bu sizin Rabbinize karşı beslediğiniz zannınızdır ki sizi helak etti.** Bu zann Allah hakkında yanlış olan kötü zandır ki helak edicidir. Demişlerdir ki اَلظَّنُّ ظَنَّانِ ظَنٌّ مُنْجٍ وَظَنٌّ مُرْدٍ "Zann iki çeşittir. Biri kurtarıcı, biri de helak edicidir." اَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدٖى بٖى *"Ben kulumun hakkımda beslediği zanna göre olurum."*[3] kudsi hadisinin mânâsını yanlış anlamamalıdır. Hasan Basri hazretleri bu âyeti okumuş da demiştir ki: İnsanların amelleri Rablerine karşı besledikleri zanna göredir. Mümin Allah'a güzel zan besler, güzel amel yapar, kâfir ve münafık da kötü zanda bulunur, kötü amel yapar. فَمَا هُمْ مِنَ الْمُعْتَبٖينَ **Artık onlar arzularına erdirilecek, döndürülecek değillerdir.** Bir hadis-i şerifte, لَيْسَ بَعْدَ الْمَوْتِ مُسْتَعْتَبٌ *"Öldükten sonra geri çevrilecek yoktur"* [4] buyurulmuştur. وَقَيَّضْنَا لَهُمْ قُرَنَاءَ **Ve onlara birtakım arkadaşlar takdir ettik, sardırdık.** Şeytanlardan kendilerine yakın olup yanaşan birtakım arkadaşlar ki, kabuğunun yumurtayı sarması gibi onları sarmışlar, başlarına dolanmışlardır. Çünkü وَمَنْ يَعْشُ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمٰنِ نُقَيِّضْ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرٖينٌ *"Kim o çok esirgeyici (Allah)nin zikrinden göz yumarsa, biz ona şeytanı musallat ederiz. Artık bu onun (ayrılmaz) bir arkadaşıdır."* (Zuhruf, 43/36) buyurulmuştur. وَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ **Ve üzerlerine o söz, hak oldu.** O söz, azab kelimesi, yani Hak Teâlâ'nın İblis'e şu sözüdür: فَالْحَقُّ وَالْحَقَّ اَقُولُ لَاَمْلَئَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ اَجْمَعٖينَ *"İşte bu doğru. Ben şu gerçeği söyleyeyim: Andolsun cehennemi senden ve onların sana tabi olanlarından, topunuzdan tıka basa dolduracağım."* (Sâd, 38/84-85).

---

(1) Beydâvî, a.g.e., II, 387.
(2) el-Hakim, a.g.e., II, 440.
(3) Buharî, 15; Müslim, Tevbe, 1; Tirmizî, Zühd, 51; İbn Mâce, Edeb, 58.
(4) Alûsî, a.g.e., XII, 118.

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهٰذَا الْقُرْاٰنِ وَالْغَوْا فِيهِ لَعَلَّكُمْ
تَغْلِبُونَ ﴿٢٦﴾ فَلَنُذِيقَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا عَذَابًا شَدِيدًا وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ
اَسْوَاَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾ ذٰلِكَ جَزَاءُ اَعْدَاءِ اللّٰهِ النَّارُ لَهُمْ
فِيهَا دَارُ الْخُلْدِ جَزَاءً بِمَا كَانُوا بِاٰيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿٢٨﴾ وَقَالَ الَّذِينَ
كَفَرُوا رَبَّنَا اَرِنَا اللَّذَيْنِ اَضَلَّانَا مِنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ نَجْعَلْهُمَا تَحْتَ
اَقْدَامِنَا لِيَكُونَا مِنَ الْاَسْفَلِينَ ﴿٢٩﴾ اِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللّٰهُ ثُمَّ
اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلٰٓئِكَةُ اَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَاَبْشِرُوا
بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٣٠﴾ نَحْنُ اَوْلِيَاؤُكُمْ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا
وَفِي الْاٰخِرَةِ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهِي اَنْفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَدَّعُونَ
﴿٣١﴾ نُزُلًا مِنْ غَفُورٍ رَحِيمٍ ﴿٣٢﴾

Meâl-i Şerifi

26- İnkâr edenler: "Bu Kur'ân-ı dinlemeyin, okunurken gürültü yapın, belki üstün gelirsiniz" dediler.

27- Biz mutlaka inkâr edenlere şiddetli bir azab tattıracağız. Ve onlara yaptıkları amellerin en kötüsünün cezasını vereceğiz.

28- İşte Allah'ın düşmanlarının cezası ateştir. Âyetlerimizi bile bile inkâr etmelerinin cezası olarak, onlar için orada ebedî olarak kalacakları cehennem yurdu vardır.

29- İnkâr edenler: "Ey Rabbimiz! Cinlerden ve insanlardan bizi doğru yoldan saptıranları bize göster de onları ayaklarımızın altına alalım, böylece cehennemin en altında kalanlardan olsunlar." diyeceklerdir.

30- "Rabbimiz Allah'tır" deyip, sonra da doğrulukta devam edenlere gelince, onların üzerine melekler iner ve derler ki: "Korkmayın, üzülmeyin, size vaad edilen cennetle sevinin."

31- "Biz dünya hayatında da, ahirette de sizin dostlarınızız. Cennette sizin için canınızın çektiği ve istediğiniz her şey vardır."

32- Bunlar çok bağışlayıcı ve çok merhametli olan Allah tarafından bir ağırlamadır.

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهٰذَا الْقُرْاٰنِ **Bir de dedi ki o inkâr edenler: Şu Kur'ân'ı dinlemeyin ve onun hakkında yaygara, gürültü yapın.** Rivayet olunduğuna göre Resulullah (s.a.v.) Mekke'de iken yüksek sesle Kur'ân okuduğu zaman müşrikler etraftan dinleyen insanları kovar, dağıtırlar; dinlemeyin şu Kur'ân'ı ve asılsız yaygara, gürültü yapın derler ve ıslık çalar gürültü ederlerdi.

Cenab-ı Allah kâfirlere olan tehdit ve uyarıdan sonra müminlere vaad ve müjde ile buyuruyor ki: اِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللّٰهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا **Onlar ki Rabbimiz Allah'tır dediler, sonra istikamet üzere bulundular, doğru gittiler,** yani Allah'ın birlik ve Rabliğini tasdik ve ikrar edip şirke dönmeksizin o ikrarda sabit olarak gereğince gittiler. Keşşaf tefsirinde denilir ki: Âyet metnindeki ثُمَّ "sonra" istikametin mertebede ikrardan terahisi (sonralığı) ve onun üzerine üstünlüğü dolayısıyladır. Çünkü bütün mesele istikamettedir."(1) اِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ اٰمَنُوا بِاللّٰهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا *"Müminler ancak o kimselerdir ki Allah'a ve Resulüne iman ettikten sonra şüpheye sapmayıp..."* (Hucurat, 49/15) ifadesi de bunun benzeridir. Mânâ: "Sonra o ikrar ve gereği üzerinde sebat ettiler" demektir. Hz. Ebu Bekir'den bir rivayette: "Sözde doğru yolda oldukları gibi fiilde de doğru yolda oldular." Diğer bir rivayette de yine Ebu Bekir Sıddık (r.a.) bu âyeti okuyup "Ne dersiniz?" dedi. "Günah işlemediler" dediler. "Pek zor ihtimale tefsir ettiniz, ibadeti yaparlarken putlara dönmediler" dedi. Hz. Ömer (r.a.) bir hutbesinde bu âyeti tefsir edip demiştir ki: "Allah'a itaatte istikamet yaptılar, tilkiler gibi hilekarlığa sapmadılar." Hz. Osman (r.a.)dan, "Amelde ihlas yaptılar." Hz. Ali (k.v.)den: "Farzları eda ettiler." Süfyan-ı Sevri'den: "Dediklerine uygun amel ettiler." Rebi'î b. Enes'ten: "Allah'ın masivasından (Allah'tan başka her şeyden) yüz çevirdiler." Süfyan b. Abdillahi's-Sakafî (r.a.) hazretleri de demiştir ki: "Ya Resulallah! Bana tutunacağım bir iş haber ver." dedim. Resulullah buyurdu ki قُلْ رَبِّيَ اللّٰهُ ثُمَّ اسْتَقِمْ "Rabbim Allah de, sonra da, dosdoğru ol." Bunun üzerine, "Benim hakkımda en korkacağım şey nedir?" dedim. Resulullah (s.a.v.) kendi dilini tut-

(1) ez-Zemahşerî, a.g.e., III, 453.

up "işte bu" buyurdu.[1] تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلٰٓئِكَةُ **Üzerlerine peyderpey Allah'ın elçileri melekler iner.** Kâfirlere şeytanlar arkadaş olduğu gibi, bunlara da melekler iner. Mücahid ve Süddî demişlerdir ki: Ölüm anında; Mukatil: Yeniden dirilme anında; bazıları da hem ölüm, hem kabir, hem yeniden dirilme anında demişler. Bununla birlikte âyet mutlaktır. Dünyada hayatın her anına da uyar. تَتَنَزَّلُ fiili Hem "müzari" kipi olmakla, "istimrar" süreklilik, hem "tefe'ul" kalıbından olmakla tekellüf (kendini zorlama) ve tevali (peşi peşine olma) ifade eder. Özellikle biraz sonra hem dünya ve hem ahiret açıkça belirtilecektir. Yani sürekli olarak iner iner dururlar. اَنْ **Şöyle diye** لَا تَخَافُوا **korkmayın,** gelecekten endişe etmeyin, وَلَا تَحْزَنُوا **hüzünlü de olmayın,** yani geçmişe de merak etmeyin. Çünkü اَلَٓا اِنَّ اَوْلِيَٓاءَ اللّٰهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ *"Haberiniz olsun ki Allah'ın velileri için hiçbir korku yoktur. Onlar mahzun da olacak değillerdir."* (Yunus, 10/62). وَاَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ **Vaad olunup durduğunuz cennet ile müjdelenin, neşelenin,** نَحْنُ اَوْلِيَٓاؤُكُمْ **biz sizin evliyanız, dostlarınızız,** فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَفِي الْاٰخِرَةِ **hem dünyada, hem ahirette.** Bu kayıt gösterir ki meleklerin inişi hem dünya, hem ahirete şamildir. Ancak bazıları bunun doğrudan doğruya ilâhî kelam olduğu kanaatine varmışlardır ki اَللّٰهُ وَلِيُّ الَّذِينَ اٰمَنُوا *"Allah iman edenlerin yardımcısıdır."* (Bakara, 2/257) gibi "veliyyülemir" (işlerini üstlenen), "veliyyünnimet" (nimet veren), koruyucu ve muhafaza eden demek olur. Fakat açık olan ihtimal bu sözün meleklerin sözlerinden olmasıdır. Cennet ile sevinecek ne var derseniz, وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهِٓي اَنْفُسُكُمْ **Orada size canlarınız ne arzu ederse var,** وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَدَّعُونَ **hem orada size ne isterseniz var,** yani her neye gelsin derseniz hemen gelir. نُزُلًا **Bir ağırlama,** yani konukluk, ikramiye **olarak** مِنْ غَفُورٍ رَحِيمٍ **çok bağışlayıcı ve çok merhamet edici Allah'tan.** Mutluluk mertebeleri tam ve tamüstü olmak üzere ikidir. Tam mutluluk zatında mükemmel olacak üstün nitelik kazanmaktır. Bu dereceyi geçip de noksanları mükemmelliğe erdirmek için çalışmak da tamüstüdür. Birinciye işaret olmak üzere اِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللّٰهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا *"Rabbimiz Allah deyip sonra istikamet edenler..."* buyurulduğu gibi, ikinciyi anlatmak üzere de buyuruluyor ki:

وَمَنْ اَحْسَنُ قَوْلًا مِمَّنْ دَعَٓا
اِلَى اللّٰهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ اِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٣﴾ وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ

(1) Tirmizî, Zühd, 61; İbn Mâce, Fiten, 12; Dârimî, Rikak, 4.

ولا السيئة ادفع بالتي هي احسن فاذا الذي بينك وبينه عداوة
كانه ولي حميم ﴿٣٤﴾ وما يلقيها الا الذين صبروا وما يلقيها
الا ذو حظ عظيم ﴿٣٥﴾ واما ينزغنك من الشيطان نزغ
فاستعذ بالله انه هو السميع العليم ﴿٣٦﴾ ومن اياته اليل
والنهار والشمس والقمر لا تسجدوا للشمس ولا للقمر واسجدوا
لله الذي خلقهن ان كنتم اياه تعبدون ﴿٣٧﴾ فان استكبروا
فالذين عند ربك يسبحون له باليل والنهار وهم لا يسئمون ﴿٣٨﴾
ومن اياته انك ترى الارض خاشعة فاذا انزلنا عليها الماء
اهتزت وربت ان الذي احياها لمحي الموتى انه على كل شيء
قدير ﴿٣٩﴾ ان الذين يلحدون في اياتنا لا يخفون علينا افمن يلقى
في النار خير ام من ياتي امنا يوم القيمة اعملوا ما شئتم
انه بما تعملون بصير ﴿٤٠﴾ ان الذين كفروا بالذكر لما جاءهم
وانه لكتاب عزيز ﴿٤١﴾ لا ياتيه الباطل من بين يديه
ولا من خلفه تنزيل من حكيم حميد ﴿٤٢﴾ ما يقال لك الا ما
قد قيل للرسل من قبلك ان ربك لذو مغفرة وذو عقاب

اَلِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَلَوْ جَعَلْنَاهُ قُرْاٰنًا اَعْجَمِيًّا لَقَالُوا لَوْلَا فُصِّلَتْ
اٰيَاتُهُ ءَاَعْجَمِيٌّ وَعَرَبِيٌّ قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ اٰمَنُوا هُدًى وَشِفَاءٌ وَالَّذِينَ
لَا يُؤْمِنُونَ فِي اٰذَانِهِمْ وَقْرٌ وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى اُولٰئِكَ يُنَادَوْنَ
مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ ﴿٤٤﴾

Meâl-i Şerifi

33- Allah'a davet eden, salih amel işleyen ve: "Ben gerçekten müslümanlardanım" diyen kimseden daha güzel sözlü kim olabilir?

34- Hem iyilik de bir değildir, kötülük de. Kötülüğü en güzel bir şekilde sav. O zaman seninle kendi arasında bir düşmanlık olan kişinin, sanki samimi bir dost gibi olduğunu görürsün.

35- Bu olgunluğa ancak sabredenler kavuşturulur, buna ancak hayırdan büyük bir pay sahibi olan kavuşturulur.

36- Eğer şeytandan gelen kötü bir düşünce seni dürtecek olursa hemen Allah'a sığın. Çünkü O her şeyi işitir ve bilir.

37- Gece ile gündüz ve güneş ile ay Allah'ın kudretinin delillerindendir. Güneşe ve aya secde etmeyin. Eğer sadece Allah'a kulluk yapmak istiyorsanız, onları yaratan Allah'a secde edin.

38- Eğer onlar büyüklük taslarlarsa bilsinler ki, Rabbinin yanındaki melekler gece gündüz O'nu tesbih ederler ve hiç usanmazlar.

39- Senin yeryüzünü boynu bükük, kupkuru görmen de Allah'ın kudretinin delillerindendir. Biz onun üzerine suyu indirdiğimiz zaman titreşir ve kabarır. Şüphesiz ki ona hayat veren Allah mutlaka ölüleri de diriltir. Doğrusu O'nun her şeye gücü yeter.

40- Âyetlerimiz hakkında doğruluktan ayrılıp inkâra sapanlar bize gizli kalmazlar. O halde ateşe atılacak olan mı daha hayırlıdır, yoksa kıyamet günü güven içinde gelecek olan mı? İstediğinizi yapın. Şüphesiz ki Allah, yaptığınız şeyleri hakkıyla görür.

41- Kur'ân kendilerine geldiğinde onu inkâr edenler, mutlaka cezalarını çekceklerdir. O gerçekten çok değerli bir kitaptır.

42- Ona ne önünden, ne de ardından batıl gelemez. O hüküm ve hikmet sahibi, öğülmeye layık olan Allah tarafından indirilmiştir.

43- Ey Muhammed! Sana senden önceki peygamberlere söylenenden başka bir şey söylenmiyor. Şüphesiz ki senin Rabbin hem mağfiret sahibidir hem de acı verecek bir azap sahibidir.

44- Eğer biz onu yabancı dilden bir Kur'ân yapsaydık onlar mutlaka: "Bu kitabın âyetleri genişçe açıklanmalı değil miydi? Arap bir peygambere yabancı dil, öyle mi?" derlerdi. Sen de ki: "O, iman edenler için bir hidayet ve şifadır." İman etmeyenlerin kulaklarında ise bir ağırlık vardır. Kur'ân onlara göre bir körlüktür. Sanki onlar uzak bir yerden çağrılıyorlar (da duymuyorlar).

وَمَنْ اَحْسَنُ قَوْلاً مِمَّنْ **Ve kimdir o kimseden daha güzel sözlü ki,** yani sözü ve görüşü o kimseden daha güzel hiçbir kimse olamaz ki, دَعَٓا اِلَى اللّٰهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ اِنَّن۪ي مِنَ الْمُسْلِم۪ينَ **Ben şüphesiz müslümanlardanım deyip,** yani ihlas ile Allah'a yüz tutup, İslâm yoluna seve seve girip **hayır ve düzeltmeye çalışarak Allah'a davet etmektedir.** Sûrenin başında geçtiği üzere قُلُوبُنَا ف۪ٓي اَكِنَّةٍ مِمَّا تَدْعُونَٓا اِلَيْهِ *"Kalplerimiz senin bizi çağırdığın şeylerden örtüler içinde."* (Secde, 41/5) diyen kâfirlerin sözlerine karşı ne güzel bir cevaptır. Allah'a davet peygamberlerin ve peygamber varisleri olan ermişlerin gittikleri yoldur. قُلْ هٰذِه۪ سَب۪يل۪ٓي اَدْعُٓوا اِلَى اللّٰهِ عَلٰى بَص۪يرَةٍ اَنَا۬ وَمَنِ اتَّبَعَن۪ي *"De ki: 'İşte bu benim yolumdur. Ben Allah'a bir basiret üzere davet ediyorum. Ben de, bana tabi olanlar da böyleyiz."* (Yunus, 12/108) buyurulduğu gibi, bu âyet de başta peygamber olmak üzere onun izinden giden ve basiret ile Allah'a davet edenlerin hepsini kapsamaktadır. Bu sebepledir ki İbnü Abbas'tan bir rivayette bunun Resulullah hakkında, bir rivayette de ashabı hakkında nazil olduğu nakledilmiş, Hz. Aişe'den de müezzinler hakkında nazil olduğu rivayet olunmuştur. Bununla birlikte nüzul sebebi özel olsa bile, bu niteliklerle vasıflı bulunan, yani İslâm'a inanan samimi bir tevhidçi ve hayra, düzelme etkeni olarak Allah'a davet eden, her davetçinin bu kavrama dahil olduğunda şüphe yoktur. Sûrenin Mekkî, yani Mekke inişli olması, ezanın ise Medine'de meşru bulunması dolayısıyla müezzinler hakkında indiği rivayetini, hükmün onlara da şümulü, yani onları da kapsaması mânâsına anlamak gerekir. Ezanın da en güzel sözlerden olduğu söz götürmez. Demek olur ki Allah'a davet yalnız imana davet etmek demek değildir. Müminleri amel etmeye davet etmek de bu mânâya dahildir. Bundan dolayı Allah'a davet, tevhid ve itaatine davet demektir ki, bunun neticesi de Allah'a kavuşmaya davete varır. Kısacası Allah'a davet en güzel sözdür, ancak böyle olması iki şart ile şartlıdır. Birisi o davet

yalnız kuru bir laftan ibaret kalmamalı, durumu sözüne aykırı olmamalı, sözü ile birlikte salih ameli de olmalıdır. Yani önce kendini düzeltmeli, kendisi ilâhî ahlak ile ahlaklanmalı, başkalarını davete layık ve sözüne kendi fiili şahid olacak şekilde çalışarak, güzel iş yaparak davet etmeli ki, basiret üzere bulunmak ve icabında kılıca sarılmak bu salih ameldendir. Birisi de İslâm'dır. Davetçi müslümanlardan olmalı, davetine hiç şirk karıştırmayarak "Rabbimiz Allah deyip sonra istikametle giden" samimi müslümanlardan bulunmalıdır. İslâm olmayınca amelde tam düzgünlük bulunmaz ve Allah'a davet edilmiş olmaz. Ebu Hayyan Bahr'da der ki: "Zeyd b. Ali[1] دَعَا اِلَى اللّٰهِ بِالسَّيْفِ *"Allah'a kılıçla davet eden..."* demiştir. Kendisini Emevî hükümdarlarından bazı zalimlere karşı kılıçla ayaklanmaya sevkeden de bu olsa gerektir. Adı geçen Zeyd Allah'ın kitabını bilirdi. Hişam b. Abdülmelik'in hapsinde iken kendisinden not tutanlara açıklamış olduğu tefsirinden bir kısmını gördüm ki, ilimde ve Arap kelamı ile delil getirmede çok büyük bir ilmî nasibi vardır. Denilir ki kardeşi Muhammed Bakır ile ikisi tartıştıkları münazara ettikleri zaman herkes mürekkep şişelerini alıp toplanır, onların ilimlerinin ürünlerini yazarlardı. Allah her ikisine de rahmet etsin ve onlardan razı olsun."[2]

Allah'a davetin mertebeleri ve mertebesine göre zahmetleri, çileleri ve yorgunlukları bulunduğundan dolayı da buyuruluyor ki: وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ **Bununla birlikte güzellik de eşit olmaz, kötülük de.** Güzellik ile kötülük eşit olmak şöyle dursun, her iyilik de bir olmaz, her kötülük de. Hem güzel huyların, iyi amellerin eserlerde ve hükümlerde mertebeleri çeşitlidir; hem de kötülüklerin, kötü huyların mertebeleri çeşitlidir. Mesela kötülüğe karşı kötülükle iyiliğe karşı kötülük bir olmayacağı gibi, iyiliğe karşı iyilikle, kötülüğe karşı iyilik de bir olmaz. Onun için en.güzel olan davete karşı yapılan kötülükler, o inkârlar, nankörlükler, eziyetler de kötülüklerin kötüsüdür. Bununla birlikte o kötülüklerin de çeşitli mertebeleri vardır. O halde ne yapmalı? Emri bi'l-ma'ruf ve nehyi ani'l-münker ile Allah'a davet yapılırken kötülüklerin şiddetlenmesine sebep olmayarak اِدْفَعْ بِالَّتِي هِيَ اَحْسَنُ **en güzel hasene olan muamele ile veya Allah'a davetin en güzel biçimi ile sav.** O çeşitli mertebelerdeki kötülüğü savmak için en güzel yol, Allah'a davet yolu; Allah'a davetin en güzel tarzı, İslâm ile birlikte salih amel işleyerek olanı; salih amelin en güzeli de kötülüğe karşı iyiliktir ki, sadece bağışlamadan, sabırdan daha güzelidir. فَاِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ

(1) Zeydiye'nin bağlandığı Zeyd b. Ali, Zeynelabidin b. Hüseyin b. Ali b. Ebî Talib (r.a.) (Müellif)

(2) Ebu Hayyan, a.g.e., VII, 497.

O durumda bir de bakarsın ki seninle arasında düşmanlık bulunan kimse كَاَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ **şefkatli bir hısım, akraba gibi olmuştur.** Denilmiştir ki nitekim Ebu Süfyan öyle oldu. وَمَا يُلَقّٰيهَٓا اِلَّا الَّذٖينَ صَبَرُوا **Ona ise,** kötülüğü en güzel iyilikle savmak huyuna, karakterine **ancak sabredenler, sabrı huy edinenler erdirilir.** Çünkü nefsi intikam duygusundan alıkoymak, ancak gerçek sabır ile olur. Ve ona ancak büyük nasip sahibi erdirilir. Ruhî kuvvetlerden ve nefsî faziletlerden yüksek bir derece ile ilâhî nimetten büyük bir paya erişmiş olan bahtiyar kimseler erişir. وَاِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ **Ve şayet seni şeytandan bir dürtme dürtecek olursa ona uyma da şerrinden** فَاسْتَعِذْ بِاللّٰهِ **hemen Allah'a sığın.** اَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجٖيمِ *"Kovulmuş şeytandan Allah'a sığınırım."* deyip Allah'ın korumasını iste. اِنَّهُ هُوَ السَّمٖيعُ الْعَلٖيمُ **Şüphesiz ki her şeyi işiten ve bilen O'dur.** Senin sığınmanı işitir, niyetini ve her halini bilir. Allah'a davetin amellerin ve sözlerin en güzellerinden olduğu beyan olunduktan sonra, onun büyüklük ve kudretini en göz kamaştırıcı âyetlerle göstermek üzere buyuruluyor ki: وَمِنْ اٰيَاتِهِ الَّيْلُ وَالنَّهَارُ **Ve O'nun âyetlerinden,** varlık ve kudretinin, ilim ve hikmetinin delillerinden ve **alametlerindendir gece ile gündüz.** Âlemdeki bu olaylar zamanın akışındaki bu değişiklikler, gösterir ki, yukarıda yaratıldıkları beyan olunan yeryüzü ve seması ile bu âlem bir kararda, bir tabiatta durup kalmaz, ân'dan ân'a, halden hale değişir, bugünü yarın izler; bu şekilde bütün bu değişiklikler yaratıcısının yaratmasını ve kudretini ve bu dünyanın bir ahireti bulunduğunu gösterir. Gaflet etmemek gerekir ki gece ile gündüzün bu hatırlatılmasında mağrurlara bir korkutma ve uyarı, kederli ve üzgünlere bir teselli vardır.

Böyle gece ile gündüz O'nun âyetlerinden olduğu gibi, وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ve **güneşle ay da,** biri gündüz sultanı olan ışık, biri de gece sultanı olan nur, ikisi de yüce Allah'ın sanat ve kudretinin, dünya semasını süsleyen en güzel tecellilerindendir. Gece ile gündüze karşılık güneş ile ayın birbirine ters bir tertip içinde ifade edilmesinde birkaç fayda vardır. Birincisi: Güneşin gündüze bitişik olmasını korumak. İkincisi: Güneşin aya göre, asil olduğuna işaret etmek. Üçüncüsü: Geceden gündüze geçildiği gibi, gündüzden de geceye olan değişimi vurgulamak. Dördüncüsü de leylü nehar (gece-gündüz) ile şems ve kamer (güneş ve ay) arasında ر "râ" harfinde bir denge hoşluğu vermektir. Güneş ve ayın bu tecellilerinden dolayı لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ **ne güneşe, ne de aya secde etmeyin.** Çünkü onlar da sizin gibi yaratıklardır. وَاسْجُدُوا لِلّٰهِ الَّذٖي خَلَقَهُنَّ **Bütün onları yaratmış olan Allah'a secde edin.** اِنْ كُنْتُمْ اِيَّاهُ تَعْبُدُونَ **Eğer siz gerçekten O'na ibadet edecekseniz,** başkasına secde etmezsiniz, çünkü secde ibadetin en özelidir. خَلَقَهُنَّ fiilinde هُنَّ zamiri Zemahşerî'nin ifadesine göre, "...." âyetler te'vili ile gece ve gündüzün, güneş ve ayın yerine geçmek üzere müennes ve

çoğul getirilmiştir.(1) Bunununla birlikte كُلٌّ فِى فَلَكٍ يَسْبَحُونَ *"Hepsi de birer yörüngede yüzerler."* (Yâsin, 36/40) gibi, güneş ve ayla birlikte bütün yıldızların yerine kullanılmış olması da düşünülebilir. İmam Şafiî'ye göre, secde bu تَعْبُدُونَ âyetinde yapılır. Fakat İmam Azam Ebu Hanife Hazretlerine göre ikinci âyetin sonunda لَا يَسْأَمُونَ (41/38) de yapılmalıdır. Çünkü söz orada tamam oluyor. İbnü Abbas, İbnü Ömer, Ebu Vâil ve Bekir b. Abdullah da bu kanaate varmışlardır. Mesruk, Sülemî, Nehaî, Ebu Salih ve İbnü Sîrîn'den de böyle naklolunmuştur.

Yine âlemin değişikliklerine işaretle buyuruluyor ki وَمِنْ اٰيَاتِهِ **ve onun âyetlerindendir ki** اَنَّكَ تَرَى الْاَرْضَ خَاشِعَةً **sen yeryüzünü boyun eğmiş görürsün.** Boynu bükük bir zelil gibi kuraklıktan çökmüş, perişan bir hale düşmüştür. Yeryüzünün hüsran ve kuraklık halindeki perişanlığı, zillete düşmüş bir kimsenin boynunu büktüğü huşu, yani perişan halinde benzetilmiştir. Bu benzetme bir taraftan secde etmek istemeyen kibirli kimselerin nihayet toprak olup zelil olduklarını hatırlattığı gibi, bir taraftan da alçak gönüllü olanların yükseleceklerine işaret için buyuruluyor ki فَاِذَا اَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ **derken onun üzerine o suyu indirdiğimiz zaman** اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ **titrer, deprenir ve kabarır** اِنَّ الَّذ۪ٓى اَحْيَاهَا **şüphe yok ki ona o hayatı veren, o yeryüzünü öyle dirilten** لَمُحْيِ الْمَوْتٰى **elbette ölüleri de diriltir.** Ruhsuz cesetlere ruh verir. اِنَّهُ عَلٰى كُلِّ شَیْءٍ قَد۪يرٌ **Şüphesiz ki O, her şeye kadirdir.** İradesinin yöneldiği her şey vücuda gelir, kâfirler yıkılır, müminler yükselir. Onun için şu andan itibaren yılmayıp davete atılmalıdır. Bu ifadeden sonra istikametin zıddına giden inkârcıları tehdit ile buyuruluyor ki: اِنَّ الَّذ۪ينَ يُلْحِدُونَ ف۪ٓى اٰيَاتِنَا **Bizim âyetlerimizde ilhad edenler (inkâra sapanlar).**

İLHAD: Aslında lahde (mezara koymak) demek olup, doğruluktan eğrilmek, haktan batıla sapmak mânâsına da gelir. Rağıb der ki: İlhad iki türlüdür.) "Birisi Allah'a şirk ilhadı, birisi de esbabda (sebeblerde) şirk ilhadıdır."(2) Birincisi imana aykırı olur onu yok eder.(3) İkincisi ise, onu yok etmezse de tutanaklarını zayıflatır. Âyetlerde ilhad, doğru mânâ vermeyip istikametten ayrılarak eğrisine çekmek demek olur ki yalanlamayı, inkârı, yanlış tevili ve tahrifi kapsar. "Âyetler", zikrolunan gece ve gündüz, güneş ve ay gibi kâinata dair âyetler ve mucizelerle, Kur'ân gibi indirilmiş olan ve hüküm getiren âyetlerden daha geniş kapsamlıdır. Her ikisine de aykırı gitmek "ilhad"dır. İlhadın da cezası ateşe atılmaktır. Çünkü ilhad ateşe gülistan diye atılmak gibidir. Onun için buyuruluyor ki: اَفَمَنْ يُلْقٰى فِى النَّارِ خَيْرٌ *"Ateşe atılan mı daha hayırlıdır, yoksa kıyamet günü güven içinde gelecek olan mı?"* اِعْمَلُوا مَا شِئْتُمْ *Dilediğinizi yapın."* Bu

(1) ez-Zemahşerî, a.g.e., III, 454.
(2) Ragıb el-Isfahânî, a.g.e., 448.
Bundan dolayı dilimizde ilhad, ta'tıl ateizm mânâsına dahi kullanılmıştır. (Müellif)

âyet tehdittir. إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَاءَهُمْ *"Kendilerine geldiği zaman zikri (Kur'ân'ı) inkâr edenler."* ifadesi yukarıki إِنَّ الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِى اٰيَاتِنَا *"Âyetlerimizde ilhada sapan sapkınlar..."* (Fussilet, 41/30) âyetinden bedeldir. Bundan dolayı haberi, de geçen لَا يَخْفَوْنَ عَلَيْنَا *"Elbette bize gizli kalmazlar."* (Fussilet, 41/30) âyetidir. Âyette geçen "zikir" kelimesinden maksat, Kur'ân olduğu için mutlak "âyetlerden" sonra, özellikle Kur'ân'ın değerine ve önemine özen gösterme ifadesidir. Demek ki "âyetler" Kur'ân'dan daha genel olduğu gibi, "ilhad"da inkârdan daha geneldir. كِتَابٌ عَزِيزٌ **Aziz bir kitap,** yani bir kitap ki eşi bulunmaz لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ **ne önünden, ne ardından O'na batıl yanaşamaz.** İçindekiler hiçbir şekilde iptal edilemeyecek derecede doğru ve sağlam, ona karşı yapılan asılsız gürültü, inkâr ve ilhad onun haddi zatındaki delil ve sağlamlığına hiçbir eksiklik veremez, öyle aziz تَنْزِيلٌ مِنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ **hamîd, yani bütün kâinatın üzerindeki nimetleriyle hamd ve medhettiği bir hikmet sahibinden indirilmiştir.**

Ey Muhammed! مَا يُقَالُ لَكَ اِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ مِنْ قَبْلِكَ **Sana senden öncekl peygamberlere söylenenden başka bir şey söylenmiyor.** Kâfirler tarafından sana söylenen sözlerin bütün özeti, فَاِنَّا بِمَا اُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ *"Biz sizin gönderildiğiniz şeyleri inkâr etmekteyiz."* (Sebe', 34/34) diye önceki peygamberlere karşı söylenen inkâr, yalanlama ve ilhaddan başka bir şey değildir. Dolayısıyla üzülme de onlar gibi sabret. اِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَذُو عِقَابٍ اَلِيمٍ **Şüphe yok ki Rabbin muhakkak mağfiret sahibi, hem de acı verecek bir ceza sahibidir.** Peygamberlerine ve tevbekar olanlara bağışlaması büyük olmakla birlikte, düşmanlarına ve günahkarlara vereceği ceza çok elem vericidir. Günü gelir o yola gelmek istemeyen kâfirlerin, inkârcıların belalarını verir. Yukarıda, كِتَابٌ فُصِّلَتْ اٰيَاتُهُ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ *"Öz Arapça bir Kur'ân olmak üzere âyetleri ayırt edilmiş bir kitaptır, bilecek bir kavim için."* (Fussilet, 41/3), burada da, تَنْزِيلٌ مِنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ *"Bütün kainatın övdüğü bir hikmet sahibinden indirilmedir."* (Fussilet, 41/42) buyurulmasına karşı o yapılan ilhaddan olmak üzere demişler ki "O öyle indirilmiş bir kitap ise neden Arapça olmuş, başka bir dil ile indirilse de mucizeliği daha açık olsa ya". Ona cevaben isti'naf vav'ı ile buyuruluyor ki وَلَوْ جَعَلْنَاهُ قُرْاٰنًا اَعْجَمِيًّا **ve eğer biz onu A'cemî bir Kur'ân yapsaydık.** Yani fasih Arapça'nın dışında başka bir dil ile indirseydik لَقَالُوا **muhakkak diyeceklerdi ki** لَوْلَا فُصِّلَتْ اٰيَاتُهُ **âyetleri tafsil edilse,** anlaşılacak bir dil ile ayırt edilip anlatılsa. Veya diğer bir mânâ ile her dilden ayrı ayrı olarak bazısı Arapça bazısı A'cemî (yabancı dilde) olsa **ne** vardı? ءَاَعْجَمِيٌّ وَعَرَبِيٌّ **Arab'a Acemce mi?** Arap bir peygambere Acemce (yabancı dilde) bir Kur'ân olur mu? Yahut bir Arab'a yabancı dilde söylenir mi? derlerdi

ve o zaman قُلُوبُنَا فِي اَكِنَّةٍ مِمَّا تَدْعُونَا اِلَيْهِ *"Kalplerimiz, senin bizi çağırdığın şeyden örtüler içinde."* (Fussilet, 41/5) demelerinin bir mânâsı olurdu. (İbrahim Sûresi'nde وَمَا اَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ اِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ *"Biz hiçbir peygamberi kavminin dilinden başkası ile göndermedik ki onlara apaçık anlatsın."* İbrahim, 14/4 âyetine bkz.)

A'cemî, Acem cinsine mensup olan. Acem Arab'ın dışında, Türk, Fars, Hindli, Avrupalı vs. Hangi cinsten olursa olsun fasih olmayan, iyi söyleyemeyen, gerek tutukluktan ve gerek dilinin yabancılığından dolayı, dediği anlaşılmayana A'cemî denir ki biz bunu her hususa genelleme yaparak acemi deriz, A'cem de aynı mânâdadır. Onun için A'cemînin يا sı nisbet mi, mübalağa (abartma) mı diye münakaşa edilmiştir. Bununla birlikte Kamus'un işaret ettiği üzere A'cem, bir de Arap'dan olmayana denilir, tekil ve çoğulu birdir. رَجُلٌ وَقَوْمٌ اَعْجَمُ *"Yabancı bir adam, yabancı bir topluluk"* denilir. Arap değil demek olur.(1) Şu halde A'cemî, nisbet olarak Arapların dışında Acemî mânâsına da gelebilecektir. Nitekim âyette de A'cemî, Arapların dışında diye tefsir edilmiştir.

قُلْ De ki: هُوَ O Arapça Kur'ân لِلَّذِينَ اٰمَنُوا iman edenler için -ki gerek Arap olsun, gerek Arap'tan başkaları- **هُدًى hidayetin kendisi,** doğru yolu gösteren rehber **وَشِفَاءٌ ve sırf şifadır.** Kalplerinizdeki hastalıklara: Cehalet, ahlaksızlık, şüphecilik gibi dertlere devadır. İman eden ondan yararlanmanın yolunu da bulur, hiç olmazsa فَاسْئَلُوا اَهْلَ الذِّكْرِ اِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ *"Eğer bilmiyorsanız zikir ehline (bilenlere) sorun."* (Enbiya, 21/7) emri gereğince bilen ehlinden sorar. **وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ İman etmeyenlere gelince, فِي اٰذَانِهِمْ وَقْرٌ onların kulaklarında bir ağırlık vardır.** Arap olsalar da iyi işitmezler. **وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى Hem de o, onlara karşı bir körlüktür.** Onun güzelliğini, hikmetlerini, inceliklerini göremezler, aksine üzüntü duyarlar. **اُولٰئِكَ يُنَادَوْنَ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ Onlara uzak bir mekandan bağırılır.** Bu ifadede birkaç mânâ vardır. Birincisi, hitaba kabiliyetleri olmadığını مَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثَلِ الَّذِي يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ اِلَّا دُعَاءً وَنِدَاءً *"O inkâr edenlerin hali bağırıp çağırıştan başka birşey duymayıp haykıranın haline benziyor."* (Bakara, 2/171) ifadesi üzere bir temsildir. İkincisi سَنُرِيهِمْ اٰيَاتِنَا فِي الْاٰفَاقِ وَفِي اَنْفُسِهِمْ *"Gerek ufuklarda, gerek kendi nefislerinde âyetlerimizi yakında onlara göstereceğiz."* (Fussilet, 41/ 53) buyurulacağı üzere, İslâm'ın sesinin ve gücünün ufuklara dağılıp uzaklara kadar yayıldıktan sonra, onun değerini takdir etmeyen Araplara uzaktan sesleneceğine işarettir. Üçüncüsü, Mümin Sûresi'nde geçtiği üzere, اِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنَادَوْنَ لَمَقْتُ اللّٰهِ اَكْبَرُ مِنْ مَقْتِكُمْ اَنْفُسَكُمْ اِذْ تُدْعَوْنَ اِلَى الْاِيمَانِ فَتَكْفُرُونَ *"İnkâr edenlere nida edilir: Allah'ın buğzu sizin kendinize olan buğzunuzdan elbet daha büyüktür. Çünkü siz imana davet ediliyorsunuz da küfrediyorsunuz."* (Mümin, 40/10) âyeti uyarınca kendilerine nida olunacağına da işaret olur.

(1) Asım Efendi, a.g.e., III, 392

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاخْتُلِفَ
فِيهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ وَاِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ
مِنْهُ مُرِيبٍ ﴿٤٥﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ اَسَاءَ فَعَلَيْهَا
وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ ﴿٤٦﴾

Meâl-i Şerifi

45- Andolsun ki biz Musa'ya Tevrat'ı vermiştik de onda ihtilafa düşmüşlerdi. Eğer Rabbin tarafından azabın ertelenmesine dair bir söz geçmeseydi mutlaka aralarında hüküm verilirdi. Gerçekten onlar Kur'ân hakkında bir şüphe ve tereddüt içindedirler.

46- Her kim iyi bir iş yaparsa, kendi lehine yapmış olur. Kim de bir kötülük yaparsa, kendi aleyhine yapmış olur. Rabbin kullara zulmedecek değildir.

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ **Andolsun ki Musa'ya o kitabı verdik** فَاخْتُلِفَ فِيهِ **de onda ihtilaf edildi;** kimi inandı, kimi inanmadı, sonra inananlar da türlü çekişmelere düştüler. Bu âyetin, üst tarafı ile iki yönden ilgisi vardır. Birincisi, مَا يُقَالُ لَكَ اِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ *"Sana, senden önceki peygamberlere de söylenmiş olandan başka bir şey söylenmiyor."* (Fussilet, 41/43) ifadesini bir örneği ile gerçekleştirmektir. Yani inkâr ve muhalefet ilk defa sana ve Kur'ân'a karşı oluyor değil, Musa'ya ve Tevrat'a karşı da olmuştu. İkincisi, Kur'ân'ın Arapça, Acemce (yabancı dilde), her dilden ayrı ayrı aralıklarla inmiş olması tasavvurundaki sakıncasını açıklamaktır. Yani Tevrat bir dilde inmiş iken, onun aslında türlü ihtilaf çıkarıldı. O halde onları tevhide davet için inen bu Kur'ân'ın çeşitli dillerde indirilmesi daha çok ihtilafa sebep olmak gibi bir çelişki olmaz mıydı? وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ **Ve eğer Rabbinden ezelde bir kelime (hüküm) geçmiş olmasa idi** -ki azabın bir ecel-i müsemma (belirli bir süre) ile vakit ve saatine geri bırakılması, yani kıyamet vaadi takdir edilmiş bulunmasa idi- لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ **o ihti-**

laf edenler arasında, yani iman edenlerle etmeyenler arasında **iş bitiriliverirdi.** Fakat o kelimenin hükmüyle, saatine geri bırakılmıştır. وَاِنَّهُمْ لَفِى شَكٍّ مِنْهُ مُرِيبٍ **Bununla birlikte onlar, o iman etmeyenler herhalde ondan (yani o Kur'ân'dan) kuşkulu bir şüphe içindedirler.** İman etmemekle birlikte hallerinden emin de değildirler. Şüpheler içinde ızdırap içindedirler. ... مَنْ عَمِلَ صَالِحًا ***"Her kim iyi bir iş yaparsa kendi lehine yapmış olur. Kim de bir kötülük yaparsa kendi aleyhine yapmış olur."*** Fakat o saat ne zaman denecek olursa;

إِلَيْهِ يُرَدُّ عِلْمُ السَّاعَةِ وَمَا تَخْرُجُ
مِنْ ثَمَرَاتٍ مِنْ أَكْمَامِهَا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَى وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ وَ
يَوْمَ يُنَادِيهِمْ أَيْنَ شُرَكَائِي قَالُوا آذَنَّاكَ مَا مِنَّا مِنْ شَهِيدٍ ﴿٤٧﴾
وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَدْعُونَ مِنْ قَبْلُ وَظَنُّوا مَا لَهُمْ مِنْ مَحِيصٍ ﴿٤٨﴾
لَا يَسْأَمُ الْإِنْسَانُ مِنْ دُعَاءِ الْخَيْرِ وَإِنْ مَسَّهُ الشَّرُّ فَيَؤُسٌ قَنُوطٌ
﴿٤٩﴾ وَلَئِنْ أَذَقْنَاهُ رَحْمَةً مِنَّا مِنْ بَعْدِ ضَرَّاءَ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ
هَذَا لِي وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِنْ رُجِعْتُ إِلَى رَبِّي إِنَّ لِي عِنْدَهُ
لَلْحُسْنَى فَلَنُنَبِّئَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِمَا عَمِلُوا وَلَنُذِيقَنَّهُمْ مِنْ عَذَابٍ
غَلِيظٍ ﴿٥٠﴾ وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَأَى بِجَانِبِهِ
وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ فَذُو دُعَاءٍ عَرِيضٍ ﴿٥١﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ
مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ثُمَّ كَفَرْتُمْ بِهِ مَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ فِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٢﴾

سَنُرِيهِمْ اٰيَاتِنَا فِي الْاٰفَاقِ وَفٖٓي اَنْفُسِهِمْ حَتّٰى يَتَبَيَّنَ لَهُمْ اَنَّهُ الْحَقُّ

اَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ اَنَّهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهٖيدٌ ﴿٥٣﴾ اَلَٓا اِنَّهُمْ فٖي مِرْيَةٍ

مِنْ لِقَٓاءِ رَبِّهِمْ اَلَٓا اِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُحٖيطٌ ﴿٥٤﴾

Meâl-i Şerifi

47- Kıyamet zamanını bilmek ancak Allah'a havale edilir. Onun bilgisi dışında hiçbir meyve kabuğundan çıkmaz, hiçbir dişi gebe kalmaz ve doğurmaz. Allah onlara: "Bana koştuğunuz ortaklarım nerede?" diye seslendiği gün, onlar: "Senin ortağın olduğuna dair bizden hiçbir şahit olmadığını sana arz ederiz." derler.

48- Önceden tapmakta oldukları şeyler, kendilerinden uzaklaşıp kaybolmuştur. Onlar da kendileri için kaçacak bir yer olmadığını anlamışlardır.

49- İnsan hayır istemekten usanmaz, fakat kendisine bir kötülük dokununca üzülür ve ümitsizliğe düşer.

50- Andolsun ki kendisine dokunan bir zarardan sonra, biz ona tarafımızdan bir rahmet tattırsak, O: "Bu benim hakkımdır, kıyametin kopacağını da sanmıyorum, Rabbime döndürülmüş olsam bile mutlaka O'nun yanında benim için daha güzel şeyler vardır" der. Biz o inkâr edenlere yaptıkları şeyleri mutlaka haber vereceğiz ve onlara ağır bir azap tattıracağız.

51- Biz insana bir nimet verdiğimiz zaman o yüz çevirir, yan çizer. Ona bir kötülük dokunduğu zaman da uzun uzun yalvarır.

52- Ey Muhammed! De ki: "Ne dersiniz? O Kur'ân Allah tarafından gelmiş olup da sonra siz onu inkâr etmişseniz, o takdirde Hak'tan uzak bir ayrılığa düşenden daha sapık kim olabilir?"

53- Biz onlara hem ufuklarda ve hem kendi nefislerinde delillerimizi göstereceğiz ki, Kur'ân'ın hak olduğu kendilerine açıkça belli olsun. Senin Rabbinin her şeye şahit olması kafi değil mi?

54- İyi bilin ki onlar Rablerine kavuşmaktan bir şüphe içindedirler, yine iyi bilin ki, Allah her şeyi ilmiyle kuşatmıştır.

وَمَا تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرَاتٍ مِنْ اَكْمَامِهَا *"(O'nun bilgisi olmadan) meyvelerden hiç biri tomurcuklarından çıkmaz."* Saatin arkasından böyle meyvelerle hamile kalmaktan ve doğurmaktan bahsedilmesi, ahiret hallerine de bir işareti kapsaması itibarıyla mânâlıdır. Çünkü dünya ahiretin tarlası olduğu için kıyamet, meyvelerin toplanıp koparılacağı bir hasat zamanını andıracaktır. Aynı zamanda يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمْ اِنَّ زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيمٌ يَوْمَ تَرَوْنَهَا تَذْهَلُ كُلُّ مُرْضِعَةٍ عَمَّٓا اَرْضَعَتْ وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمْلٍ حَمْلَهَا *"Ey insanlar, Rabbinizden sakının. Çünkü o saatin zelzelesi büyük bir şeydir. Onu göreceğiniz gün emzikli her kadın emzirdiğini unutup geçer, yüklü her kadın yükünü düşürür."* (Hacc, 22/1-2) âyetinin mânâsına da bir işaret vardır. سَنُرِيهِمْ اٰيَاتِنَا **İlerde biz onlara,** o inkâr edenlere **âyetlerimizi,** Kur'ân'ın hakikatine delalet edecek delillerimizi **göstereceğiz,** فِى الْاٰفَاقِ **hem ufuklarda,** kendilerinin bulunduğu Harem hududu dışında وَفِى اَنْفُسِهِمْ **hem de kendi nefislerinde.** Mekke ve Harem içinde, İslâm'ın ileride cihanın her yanına yayılacağını böyle kesin bir dil ile haber veren bu âyet, Kur'ân'ın hak, Allah kelamı olduğunu açık açık isbat etmiş gayb mucizelerindendir. Bunun Mekke'de iken nazil olduğu bir düşünülür, bir de ondan sonra peygambere ve halifelerine Allah Teâlâ'nın nasip ettiği şerefli fetihleri ve İslâm'ın şark ve garba yayılmasındaki olağanüstülük düşünülürse, bunun ne yüksek bir âyet ve mucize olduğu ortaya çıkar. İlmî açıdan bir gerçeğin ispatı için delil ya objektif (âfâkî) olur, ya sübjektif (enfüsî); ya gözlerden dış gözlemden, ya gönülden iç gözlemden gelir; varlık bu iki pencereden görülür. Yüce Allah bu âyette bu taksimi gösterdikten sonra, Kur'ân'ın gerçek yüzünü, peygamberin peygamberliğinin doğruluğunu, İslâm'ın yüceliğini ispat için, bu iki çeşit âyetlerin ikisini de göstereceğini vaad buyuruyor. Öyle ki حَتّٰى يَتَبَيَّنَ لَهُمْ **Onun hak olduğu o kâfirlerce ortaya çıkıncaya kadar,** "Bedr"den Mekke'nin fethine kadar, Mekke müşrikleri bunu hem kendi nefislerinde, hem dış dünyada gördüler. Ondan sonra diğerleri görmeye başladılar. Bunlar görüldükten, bu gerçek ortaya çıktıktan sonra sanki hiç görülmemiş gibi hâlâ inkârda devam eden sonraki kâfirler de ilerde göreceklerdir. Buna şahit istersen اَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ اَنَّهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ **Rabbinin her şey üzerine şahit olması yeterli değil midir?** O halde kâfirler şüphe ederse de, sen etme. اَلَٓا اِنَّهُمْ فِى مِرْيَةٍ مِنْ لِقَٓاءِ رَبِّهِمْ **İyi bil ki onlar, o inkâr edenler Rablerine kavuşmakta şüphe içindedirler.** Kıyamet günü Hakk'ın huzuruna varacaklarına imanları yok, onunla birlikte şüpheden de muzdariptirler. Fakat اَلَٓا اِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُحِيطٌ **iyi bil ki O, her şeyi ihata etmiştir** ilmiyle, kudretiyle herşeyi kuşatmıştır. Onlar, O'nun cezasından kurtulacak değillerdir. Allah'a kavuşmak haktır, muhakkaktır. İşte Secde Sûresi'nin sonu budur. Bunu da Şûra Sûresi izleyecektir.

İçindekiler

بسم الله الرحمن الرحيم

